

KHÔNG LẤY HOÀNG THƯỢNG HẮC ÁM

妃来雀仙: 不嫁腹黑皇上

Tác giả: **Lovely Tân Nhan**

Thể loại: **Cổ đại, nhẹ nhàng, chút hài hước, HE**

Nguồn convert: [tangthuvien](http://tangthuvien.com)

Editor: **Sâu ngủ**

Làm ebook: **Bạch Linh**

Nguồn bản edit: [Thanh Dao Các](#)

Độ dài: **184 chương + 1 phiên ngoại**

Couple: **Đông Phương Tuấn Lạc x Cố Phiêu Tuyết**

MỤC LỤC

<u>VA</u>	<u>1</u>	<u>2</u>	<u>3</u>	<u>4</u>	<u>5</u>	<u>6</u>	<u>7</u>	<u>8</u>	<u>9</u>	<u>10</u>
<u>11</u>	<u>12</u>	<u>13</u>	<u>14</u>	<u>15</u>	<u>16</u>	<u>17</u>	<u>18</u>	<u>19</u>	<u>20</u>	
<u>21</u>	<u>22</u>	<u>23</u>	<u>24</u>	<u>25</u>	<u>26</u>	<u>27</u>	<u>28</u>	<u>29</u>	<u>30</u>	
<u>31</u>	<u>32</u>	<u>33</u>	<u>34</u>	<u>35</u>	<u>36</u>	<u>37</u>	<u>38</u>	<u>39</u>	<u>40</u>	
<u>41</u>	<u>42</u>	<u>43</u>	<u>44</u>	<u>45</u>	<u>46</u>	<u>47</u>	<u>48</u>	<u>49</u>	<u>50</u>	
<u>51</u>	<u>52</u>	<u>53</u>	<u>54</u>	<u>55</u>	<u>56</u>	<u>57</u>	<u>58</u>	<u>59</u>	<u>60</u>	
<u>61</u>	<u>62</u>	<u>63</u>	<u>64</u>	<u>65</u>	<u>66</u>	<u>67</u>	<u>68</u>	<u>69</u>	<u>70</u>	
<u>71</u>	<u>72</u>	<u>73</u>	<u>74</u>	<u>75</u>	<u>76</u>	<u>77</u>	<u>78</u>	<u>79</u>	<u>80</u>	
<u>81</u>	<u>82</u>	<u>83</u>	<u>84</u>	<u>85</u>	<u>86</u>	<u>87</u>	<u>88</u>	<u>89</u>	<u>90</u>	
<u>91</u>	<u>92</u>	<u>93</u>	<u>94</u>	<u>95</u>	<u>96</u>	<u>97</u>	<u>98</u>	<u>99</u>	<u>100</u>	
<u>101</u>	<u>102</u>	<u>103</u>	<u>104</u>	<u>105</u>	<u>106</u>	<u>107</u>	<u>108</u>	<u>109</u>	<u>110</u>	
<u>111</u>	<u>112</u>	<u>113</u>	<u>114</u>	<u>115</u>	<u>116</u>	<u>117</u>	<u>118</u>	<u>119</u>	<u>120</u>	
<u>121</u>	<u>122</u>	<u>123</u>	<u>124</u>	<u>125</u>	<u>126</u>	<u>127</u>	<u>128</u>	<u>129</u>	<u>130</u>	
<u>131</u>	<u>132</u>	<u>133</u>	<u>134</u>	<u>135</u>	<u>136</u>	<u>137</u>	<u>138</u>	<u>139</u>	<u>140</u>	
<u>141</u>	<u>142</u>	<u>143</u>	<u>144</u>	<u>145</u>	<u>146</u>	<u>147</u>	<u>148</u>	<u>149</u>	<u>150</u>	
<u>151</u>	<u>152</u>	<u>153</u>	<u>154</u>	<u>155</u>	<u>156</u>	<u>157</u>	<u>158</u>	<u>159</u>	<u>160</u>	
<u>161</u>	<u>162</u>	<u>163</u>	<u>164</u>	<u>165</u>	<u>166</u>	<u>167</u>	<u>168</u>	<u>169</u>	<u>170</u>	
<u>171</u>	<u>172</u>	<u>173</u>	<u>174</u>	<u>175</u>	<u>176</u>	<u>177</u>	<u>178</u>	<u>179</u>	<u>180</u>	
	<u>181</u>	<u>182</u>	<u>183</u>	<u>184</u>	<u>PN</u>					

Văn án

Bên trong tể tướng phủ, mỗ nữ cao giọng quát. “Đến đến đến, mau tới đặt tiền, nếu không đặt nhanh ta liền mở! Tận dụng thời cơ, không nên để mất, ôi chao ~”

Đúng vậy, nàng chính là đại thiên kim bên trong tướng phủ kia coi bài bạc như mạng, quân bài, mặt trượt, hai mươi tứ điểm không chỗ nào không thông.

Một lần tụ tập đánh bạc bị hồ ly lão cha bắt đến, xuất ra một quyển thánh chỉ, khổ tình diễn... bi ai diễn... thân tình diễn..., tóm lại trước sau lừa vào cung. “Ai, Tuyết Nhi a, cha cũng là không có cách nào a.....” Nếu phải làm rường cột nước nhà, rồi cuộc quyết định vậy đi, tiểu hồ ly nữ nhi trong nhà cũng phải kính dâng ra ngoài.

Xuất giá, đương kim Hoàng Thượng quảng nạp hậu cung, xe liền còn chưa có tiền cung môn, tam đại phi tử trước hết ở đầu phố giao hội đua tranh quá nặng.

Không nghĩ đoạt sủng. Lại vô tâm sáp liễu thành âm (*chơi đàn í a*), một khúc nhạc, đàn chết một Trung Thư Lệnh, hủy hoại một Lương thực phi.

Hắn thiết kế làm cho nàng làm hoàng hậu. Nàng lại nhất nhất hóa giải.

(1)

“Hoàng Thượng, nô tì thực không biết đánh đàn.....” Nàng đáng thương nói.

“Ái phi..... Quân vô hí ngôn, ngươi đừng khiến trẫm nuốt lời”

“Kia..... Được rồi”

Nàng chớp mi che khuất ý cười trong mắt, tay nhỏ bé bắt đầu vung lên: “Đát chi..... Bùm bùm..... Ba đát.....”

“Thật có lỗi, ta thật sự không biết đánh đàn.....”

(2)

“Ái phi, nghe nói, Lạc Tuyết điện này của ngươi có trăm điều hương phượng kỳ cảnh?”

“Thưa vâng, nhưng là, chim chóc cũng không còn.....” Nàng khoát tay bắt đắc dĩ nói.

Vẻ mặt của hấn lộ ra một tia âm trầm: “Ân? Ái phi, chim chóc không có?”

“Đúng vậy..... Bởi vì -- nô tì bắt bọn nó nướng hết!” Nàng cười đến vô tâm không quên hỏi ngược lại: “Hoàng Thượng, người muốn nếm thử điều thịt nướng kia? Rất thơm, ăn được”

(3)

Thời tiết sáng sủa, hoàng cung trên trời vạn dặm không mây.

Xem tinh trên đài, hấn nói: “Mục đích đời ta là gặp gỡ một đóa hoa đào kia”

Nàng ý không vui, hỏi: “Giang sơn mỹ nhân, người chọn bên nào?”

Hấn tham lam nói: “Cả hai”

Chương 1: Gả cho tối thượng

Thương hoa thịnh thế thiên hạ chia làm ba phần, Đông Li, Phượng Thai, Cảnh Chiêu, ba quốc gia tồn tại, sóng yên biển lặng, thiên hạ thái bình.

Đương kim Thánh Thượng Đông Li quốc tên là Đông Phương Tuấn Lạc, đăng cơ khi mới bốn tuổi, nay mười chín. Mười lăm năm qua đều là Lũng Thái Hậu buông rèm chấp chính, năm nay là năm Thánh Thượng tuyển phi, trong Đông Li quốc nhất thời một màu đỏ thắm, rực rỡ sắc màu.

Trong phủ tể tướng Cố Hà Đông, vườn hoa chẳng chịt, lầu các ao hồ quanh co khúc khuỷu, lúc này trong hoa viên nội đặt một chiếc bàn lớn, một đám người vây quanh, chỉ thấy cầm đầu là một nữ tử cực kỳ thanh khiết, một thân y phục màu vàng.

Cô Phiêu Tuyết tay chống hông lớn tiếng quát to: “Nhanh đặt tiền, nhanh nhanh để mở. Tận dụng thời cơ, không nên để mất, ôi chao ~”

Theo tiếng kêu to của nữ tử, chung quanh rất nhiều năm tiền đồng cũng đặt tới.

Cô Phiêu Tuyết thấy nhiều người cùng đặt cửa “Đại” như vậy, rất có phong thái gian thương cuống quýt nói: “Quyết định đặt cửa này, quyết định đặt cửa này rồi a!”

Lúc đó gia nhân thấy bộ dạng của nàng như vậy vội vàng rút tay về, đem bạc đặt vào cửa “Tiểu”, tay còn chưa hạ xuống đã bị nàng chặn lại: “Đã quyết định đặt cửa này rồi, người đùa giỡn với lão thiên a?”

Gia nhân bị uy lực của nàng ép phải để bạc lại cửa “Đại”, nuốt nuốt nước miếng, đại tiểu thư này coi bạc như mạng, khi chơi bạc toàn thân đều thay đổi.

Cô Phiêu Tuyết thấy tất cả mọi người đặt cửa xong mới lớn tiếng hô: “Vậy chúng ta mở chấp, ván này ta đặt nửa tháng nghỉ phép và một tháng tiền lương!”

Gia nhân bên dưới trông mắt đều như muốn rơi xuống, xôn xao, đái ngộ thật tốt, đã có người không chịu nổi hô: “Tiểu thư, người mau mở a!”

Cố Phiêu Tuyết cười hì hì mở xúc xắc ra, chỉ thấy bên trong tất cả đều là một điểm, cười tùm tùm kéo tiền trên bàn vào trong lòng: “Thật ngại a, ta thắng”

Gia nhân nhất thời loạn thành một đoàn, hét lên chơi tiếp một ván: “Tiểu thư, tiếp một ván, chúng ta không tin không thể có chuyện nhiều lần đều là người thắng a”

Phiêu Tuyết càng chơi càng nghiện, tiếp một ván cũng đúng ngay ý nàng, đang chuẩn bị mở lại một ván, đột nhiên truyền đến một trận ho nhẹ: “Khụ khụ —”

Cố Hà Đông một thân triều phục đứng ở đó, dùng một ánh mắt chỉ tiếc “*rèn sắt không thành thép*” nhìn Cố Phiêu Tuyết, thâm thía nói: “Phiêu Tuyết, sao ngươi lại tự tập đánh bạc? Thật là dạy mãi không sửa, trẻ con không thể dạy!”

Cố Phiêu Tuyết thấy Cố Hà Đông liền cười nói, mặt mày nhất thời tạo thành một đường cong: “Cha a, hôm nay thời tiết tốt, nữ nhi ra ngoài dạo chơi, bây giờ lập tức trở về phòng, lập tức trở về phòng!” Dứt lời bàn chân đã làm bộ muốn chạy.

Cố Hà Đông một tay túm chặt nàng, sắc mặt trầm xuống: “Cùng cha thư đến phòng, cha có việc muốn nói với ngươi”

Cố Phiêu Tuyết không có cách nào, cực kỳ luyện tiếc liếc nhìn xúc xắc trên bàn một cái, cam chịu mệnh khổ gật gật đầu rồi mới cẩn thận bước theo Cố Hà Đông.

Trong thư phòng, Cố Hà Đông đưa cho Phiêu Tuyết một quyển thánh chỉ màu vàng, trên viết là mời nhị vị tiểu thư Cố phủ đã cập kê vào cung để tuyển phi. Cố Phiêu Tuyết do dự nhận lấy, xem xong sắc mặt ngưng trọng.

Cố Hà Đông đứng khoanh tay than thở: “Vi phụ quyết định cho ngươi vào cung.....” Nhìn Phiêu Tuyết trong ánh mắt hiện lên một tia tính kế.

Cố Phiêu Tuyết sắc mặt tái nhợt cười nói: “Cha, vì sao là ta mà không phải Phi Sương?” Lòng của nàng căn bản đã theo người kia ra đi, cha cũng đã biết..... Vì sao còn muốn chọn nàng? “Cha, nữ nhi không muốn vào cung”

Cố Hà Đông lắc đầu cự tuyệt: “Cha cũng không có cách nào khác, tính tình Phi Sương ngươi cũng biết, làm việc xúc động lại hay đổ kỵ, vào cung chỉ sợ là vạn kiếp bất phục, cha làm sao có thể trơ mắt nhìn Sương Nhi chịu chết?”

Cô Phiêu Tuyết nghe xong không nói gì, thật lâu sau mới nói tiếp: “Nữ nhi đã hiểu..... Nữ nhi tiến cung cũng được.....” Dứt lời nàng lại nhìn thánh chỉ trên bàn một cái, ba năm, nàng cùng hắc chung quy là không có nhân duyên.....

Chương 2: Gợn sóng bất thường

Không biết ngờ ngác đã mấy ngày, chỉ biết trong cung lễ hỏi đã đến, nhìn mũ phượng mạ vàng được khảm Đông hải dạ minh châu, hỉ phục đỏ thẫm như trời chiều..... Tư lụa như tuyết, những thứ cần cho lễ hỏi của thiên tử đều có, cực kỳ xa hoa lãng phí.

Phiêu Tuyết nhìn vật phẩm vô giá này chỉ cảm thấy phiền lòng, hoàn toàn không cảm thấy kiêu ngạo, nàng nhìn bức thư pháp của Thủy Bích: “*Quân tử ái tài thủ chi hữu đạo.....*” Đây là bán nữ cầu vinh, nàng không còn thấy mới lạ. (*quân tử yêu tiền nhưng phải có đạo lý trước*)

Càng nhìn càng phiền, Phiêu Tuyết rời Như Tuyết các, một mình thông thả bước tới đình nhỏ giữa hồ.

Cô Phiêu Tuyết một mình ngồi trong đình, tùy tiện nhặt lên một viên đá ném vào mặt hồ, cho đến khi nghe thấy “Lạch cạch” một tiếng mới nhìn những gợn sóng nhộn nhạo giữa hồ.

Mặc Duy Thận nghe thấy tiếng đá rơi, từ trong đường nhỏ sau núi nhỏ đi ra. “Thì ra Phiêu Tuyết người ở trong này.....”

Phiêu Tuyết nghe tiếng quay đầu, thấy Mặc Duy Thận một thân trường bào màu đứng trước mặt, lại hoảng hốt đem người trước mắt làm thành người kia. Lập tức vọt vào trong lòng hắn: “Duy Thận ca ca.....”

Mặc Duy Thận ôm nàng vào lòng an ủi như khi còn nhỏ: “Phiêu Tuyết không sợ, Duy Thận ca ca sẽ không rời đi, Duy Thận ca ca sẽ tiến cung gặp người..... Tuyết đối sẽ không để cho người một mình lẻ loi hiu quạnh” Thật ra sáng nay hắn cũng nhận được ý chỉ, hắn làm sao không đau lòng? Chính là quân vi thân cương, hắn thân bất do kỷ.

Hắn ôm lấy Phiêu Tuyết, thoáng nhìn bốn phía, xác định không có ai mới thận trọng nhắc nhở: “Lần này tuyển phi thật ra là nguy trang, Lũng Thái Hậu đã sớm an bài chất nữ (*cháu gái*) phải làm hoàng hậu, sau khi người tiến cung có thể giả ngu liền giả ngu, có thể vào thâm cung liền vào thâm cung, không cần cùng hoàng quyền tranh đấu.....” Hắn biết Cố Phiêu Tuyết không đơn giản như bề ngoài, nhưng hắn vẫn khuyên giải như thế, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Phiêu Tuyết ở trong lòng hẩn nhẹ nhàng gật đầu, kỳ thật hẩn không nói nàng cũng sẽ không đi tranh vinh sủng, nàng là Tể tướng chi nữ, nếu như cùng chất nữ của Thái Hậu tranh thủ tình cảm, người đầu tiên bị khai đao chính là nàng.

Nếu nàng cũng chết ở thâm cung, thì để cho Phi Sương cái đồ con lợn kia tiến cung có gì khác nhau?

Mặc Duy Thận thấy nàng như đã hiểu rõ, tâm tình lo lắng cũng trầm xuống.

Phiêu Tuyết bướng bỉnh cười, không phải là tiến cung thôi sao? Có gì lo lắng? Cùng lắm là *“binh đến tướng chết, nước đến đất chặn”* thôi..... Phiêu Tuyết biết chính mình trong mắt người khác không có nhiều khả năng, đảo mắt đã khôi phục lại thành một nữ tử coi cờ bạc như mạng.

“Duy Thận ca ca, chúng ta chơi xúc xắc đi?”

Mặc Duy Thận như là đã quen nàng chuyên biến nhanh như vậy, không nhận lời nàng, chỉ yêu chiều nói: “Trưởng thành đi, đừng suốt ngày chỉ biết chơi xúc xắc”. Hẩn kéo cánh tay nhỏ bé của nàng, bắt đắ dĩ nhìn nàng “Nửa tháng sau ngươi đã tiến cung, đứng với Duy Thận ca ca một lúc đi, chỉ sợ ngày sau sẽ khó có cơ hội”

Nói xong hai người nhìn về phía mặt hồ gợn sóng bất thường, chỉ thấy ánh nước lặn tẩn, thật giống như hai tâm tư không bình tĩnh.

Cũng không biết bọn họ đứng bao lâu, hai người thường thường nhìn nhau cười, hình ảnh tốt đẹp như vậy đọng lại trong mắt Phi Sương.

Cách đó không xa dưới lê thụ, một nữ tử xinh đẹp hơn Phiêu Tuyết đứng ở nơi đó, trên đầu nàng hoa lê nở rộ tỏa hương bốn phía, gió thì thoảng thổi qua, lê thụ rơi rơi hai ba cánh hoa tuyết trắng.

Cô Phi Sương ngơ ngác nhìn hai người đứng sóng vai cách đó không xa, bàn tay trong áo bỗng nhiên nắm chặt, móng tay nhấn vào lòng bàn tay như muốn rỉ máu.

Hai người kia đứng đã lâu, nàng nhìn cũng đã lâu, cuối cùng cắn giận vùi lấp lý trí, nhanh nhẹn xoay người rời đi, giày thêu nghiền qua hoa lê điêu tàn, hoa lê nhảy mắt hóa thành bùn đất.

Cô Phi Sương bị phần nói: Tỷ tỷ, ngươi đã tiến cung đi làm hoàng phi, vì sao còn muốn cùng ta tranh Duy Thận ca ca?! (*Tuyệt tỷ tiến cung thay còn không biết điều __!*)

Chương 3: Quân chủ Đông Li

Ngày đại hôn.

Trong điện Sùng Chính âm u, Đông Phương Tuấn Lạc một thân hỉ phục đỏ thẫm một mình ngồi phía trên đại điện cúi đầu không nói, đại điện trống trơn chỉ có một mình hắn.

Ánh mắt hắn lãnh đạm, đường cong gương mặt tinh xảo, cả người tản ra một loại vương khí trời sinh làm người ta không dám tới gần, bỗng nhiên hắn nở nụ cười mang theo một loại mỉa mai hoặc mê hoặc lòng người.

Chỉ cần qua hôm nay, hắn có thể quang minh chính đại lấy lại thứ vốn thuộc về hắn, thứ mười lăm năm trước đã sớm thuộc về hắn!

Chỉ thấy hắn thoáng chốc đứng lên, sau đó khẽ vuốt hỉ bào, hướng ra ngoài đại điện hô: “Hi công công —”

“Két...” một tiếng, đại điện âm u nhất thời sáng ngời lên, một lão thái giám đẩy cửa bước vào, không chút khách khí hỏi: “Hoàng Thượng, rốt cục chúng ta có thể đi rồi?” Xem ra hắn đã sớm ở ngoài cửa chờ hết kiên nhẫn.

Mới vừa rồi vẫn là Đông Phương Tuấn Lạc tà mị nhất thời đã trở thành ngây thơ lại đơn thuần cười nói: “Ừ, trăm chuẩn bị xong rồi, lấy nữ nhân thật sự vui sao? Trăm sao vẫn cảm thấy một mình có vẻ tốt hơn?”

Thái giám liếc nhìn hoàng đế con rối này một cái, thấy hắn hỏi vấn đề như thế cũng không biết trả lời thế nào mới tốt, chỉ có thể theo phép trả lời: “Lấy nữ nhân đương nhiên so một mình tốt hơn, qua ngày đại hôn hôm nay, Hoàng Thượng ngài có thể tự mình chấp chính” Khánh Hỉ tuy rằng ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng lại là một ý nghĩ khác: *Mười lăm năm trước Thái Hậu buông rèm chấp chính, nay ngoại thích hoành hành nửa triều cương mất quyền lực, cái gọi là tự mình chấp chính căn bản là chuyện bề ngoài, hoàng đế đại hôn cũng chỉ để người trong thiên ngậm miệng thôi, nam nhân đơn thuần trước mắt này không hề có tâm cơ, nếu muốn chân chính cầm quyền nào phải chuyện dễ dàng như vậy?*

Hắn đáng thương cho hoàng đế này nhưng cũng khinh thường hoàng đế này. Hắn lại thúc giục: “Hoàng Thượng, ta đi nhanh đi, sợ là Thái Hậu ở Tư Lễ điện chờ đã lâu”

Đông Phương Tuấn Lạc cũng nghe lời hấn, nhất thời liền bước chân nhanh hơn: “Đi thôi đi thôi, trẫm cũng nhớ mẫu hậu”. Tuy hấn nói như vậy trong mắt lại loé ra một tia khôn khéo.

Đông Phương Tuấn Lạc bốn tuổi đăng đế, hoàng quyền bị ngoại thích tước mất ước chừng mười lăm năm, một hoàng đế còn nhỏ như vậy hơn nữa còn có thái hậu dã tâm đoạt quyền, có thể sống đến bây giờ đã là kỳ tích, nói gì đến đại hôn cầm quyền?

Hôm nay đối với Đông Phương Tuấn Lạc là ngày đặc biệt không thể nghi ngờ, nhưng lúc này nam tử vốn nên cực kì hưng phấn lại vẻ mặt vô thuận khiết. Y phục đồ thẫm màu hỉ phục khiến hấn tuần dật đồng thời cũng khiến hấn càng thêm đơn độc.

Hấn lúc này giống một đứa nhỏ chưa từng gặp sóng to gió lớn, cười rất vô tư. Giống như trong mắt hấn chuyện gì trên thế gian cũng tốt đẹp, sinh lão bệnh tử yêu hận tình cừ thắng trầm trong mắt hấn đều nhẹ tựa lông hồng, hấn cười như xuân phong gột rửa cảm tình các vị đại thần.

Các đại thần cúi nhìn điện hạ, hữu tư gián Phác Chính Đông đang cùng hữu chính ngôn Tô Trăn khe khẽ nói nhỏ.

“Ai, người xem Hoàng Thượng cười như một đứa nhỏ, thật sự là đáng tiếc cho vương triều tiên hoàng” Phác Chính Đông cúi đầu che miệng lặng lẽ nói với Tô Trăn.

“Đúng vậy, khó trách Lũng thị không đem hấn để vào mắt” Hữu chính ngôn Tô Trăn cũng nói, nhìn thoáng qua Đông Phương Tuấn Lạc đang từ cửa điện đi vào, thân hình cường kiện dung nhan yêu dã, hình tượng cực kì không hợp với ánh mắt đơn thuần, nét cười thuận khiết.

“Lần này Lũng quốc công chi nữ Tịch Ngọc chiếm đầu khôi, Tể tướng chi nữ, tả gián Nghị đại phu chi nữ, hữu phó xạ chi nữ đều làm nền, Hoàng Thượng không hề có tâm cơ như vậy chỉ sợ ngày sau đều kêu Lũng quý phi dẫn đường” Phác Chính Đông thở dài một hơi.

Bên cạnh một vị đại nhân khác nghe thấy bọn họ nghị luận hoàng gia bí sự, vội ho nhẹ một tiếng cảnh báo, nhị vị đại nhân vội vàng ngậm miệng lại.

Chương 4: Đông Li quốc hôn

Đọc theo đường đi cung nữ cầm phù tang hoa sái đỏ thắm, trên không tung đầy giấy đỏ, vui mừng cực độ, có chút đẹp mắt.

Giai nhân tiến cung lần này có Lũng quốc công chi nữ Lũng Tịch Ngọc, Tể tướng Cố Hà Đông chi nữ Cố Phiêu Tuyết, tả gián nghị đại phu chi nữ Khanh Bất Liễu, hữu phó xạ đại nhân độc nữ Vệ Lương Ngữ, trong đó Lũng Tịch Ngọc phẩm giai tối cao, là quý phi. Cố Phiêu Tuyết là hiền phi, Khanh Bất Liễu cùng Vệ Lương Ngữ là đức phi, thực phi. Dưới còn có cửu tần, chiêu nghi, chiêu dung, chiêu viện, hai mươi sáu thế phụ, tám mươi một ngự thê chờ, thật sự là hậu cung ba ngàn mỹ nữ đếm không xuể. *(??_?? làm như Lạc ca của ta là ngựa giống vậy)*

Phiêu Tuyết một thân hồng y bước lên kiệu, màn che rủ xuống che khuất Phiêu Tuyết, một đường nâng ra khỏi phủ Tể tướng, hai bên đường dân chúng đến xem náo nhiệt, chỉ sợ bọn họ cả đời mới nhìn thấy một lần quốc hôn tráng lệ như thế, cho nên lúc này đều là một tầng lại một tầng người đề người.

Phiêu Tuyết ngồi trong kiệu hoa, màn che mông lung không nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài.

Bên trong đám người huyên náo.

Một người ẩn thật sâu trong dân chúng nhìn kiệu hoa đón dâu hoa lệ kia, hần giống như thanh tùng đứng thẳng nơi đó, thâm tình nhìn thân ảnh xa xôi ngồi trong kiệu, thân hình hần thon dài nho nhã khí chất không giống với những người xung quanh.

Mặc Duy Trúc đứng bất động, trong nháy mắt hiện lên ánh nhìn ưu thương..... Hần ngơ ngác nhìn kiệu hoa càng đi càng xa, công tâm khó thở, thân thể suy nhược suýt chút nữa ngã xuống.

Bỗng nhiên một đôi tay thật mạnh đề lên bờ vai của hần, chống đỡ thân thể muốn ngã của hần. Mặc Duy Trúc theo bản năng quay đầu nhìn, chỉ thấy Mặc Duy Thận đứng ở phía sau hần, lấy tay chống thân thể tàn nhược không chịu nổi của hần. Mặc Duy Trúc sửng sốt, Hoàng Thượng đại hôn, đại ca không phải nên ở trong cung dự yến tiệc sao?

“Duy Trúc, trở về đi” Mặc Duy Thận nói. Hắn biết *hắn* chắc chắn sẽ chạy đến ngày Phiêu Tuyết đại hôn, quả nhiên như vậy.

Mặc Duy Trúc cười một cái tái nhợt với Mặc Duy Thận, gật đầu nói: “Được, đại ca, ta trở về”

“Người biết chính mình thân thể không tốt nên ở trong phủ đọc sách, chạy đến làm cái gì?” Mặc Duy Thận đau lòng giáo huấn, kỳ thật hắn biết rõ *hắn* vì cái gì mới chạy đến, nhưng vẫn nhìn không được giáo huấn *hắn*. “Trước đó vài ngày mới suýt chết, lại không biết trân trọng chính mình”.

“Ta” Mặc Duy Trúc đối với đại ca luôn luôn chút chột dạ, “Ta chỉ là muốn nhìn nàng một cái” Nàng đi như vậy, cũng thấy sẽ không trở về được. Nghe nói đương kim hoàng đế là nam tử thuần khiết vô tà, không có tâm cơ, *hắn* là sẽ đối xử tốt với nàng?

Mặc Duy Thận nghe *hắn* nói “*Ta chỉ là muốn nhìn nàng một cái*” Trong lòng có chút cảm động, nhưng bởi vì quân nhân quân hồn sở cố, vẫn quyết tâm đem Mặc Duy Trúc trở về phủ, *hắn* không muốn một lần nữa nếm cảm giác thống khổ mất đi đệ đệ.

Thật ra *hắn* so với Duy Trúc tốt hơn rất nhiều, bởi vì *hắn* là tướng quân, ngày sau vẫn có cơ hội gặp lại Phiêu Tuyết, Duy Trúc không giống vậy, một người “*chết*” sao có thể gặp lại Phiêu Tuyết?

Đúng vậy, ba năm trước đây Mặc Duy Trúc đã “*chết*”..... Cho nên Phiêu Tuyết mới có thể thân thiết với *hắn* như ba năm vừa rồi, thật ra đơn giản vì Duy Trúc mà thôi, bởi vì *hắn* cùng Mặc Duy Trúc là song thai tử diện mạo giống nhau.

Hắn và Duy Trúc một hỉ văn một hảo võ, có lẽ do sở thích khác nhau nên gương mặt hai người tỏa ra cảm giác khác nhau.

Mặc Duy Thận cương nghị, Mặc Duy Trúc văn nhã.

Ba năm trước đây Mặc Duy Thận vừa mới được võ Trạng Nguyên, Mặc Duy Trúc lại phát bệnh bỏ lỡ cơ hội văn khoa thi đình, không chỉ như vậy, lần đó *hắn* phát bệnh ngay cả mệnh cũng suýt vứt bỏ, một khắc phong quan cuối cùng mới được một thể ngoại cao nhân cứu trở về.

Đến đây Mặc Duy Trúc đã hiểu được cả đời này *hắn* nhất định cùng Phiêu Tuyết vô duyên, vậy nên thiếu niên âm áp tao nhã kia đã vì Phiêu Tuyết mà chết đi, còn lại chỉ là một Mặc Duy Trúc sống tạm nhân thế.

Phiêu Tuyết vì cái chết đã đau một lần, hấn không thể làm cho nàng đau lần thứ hai, cho nên hấn muốn gạt nàng, hấn muốn cho nàng một tương lai tốt đẹp, nay hấn chỉ có thể sống trong trí nhớ của nàng.

Hồi phủ Mặc Duy Trúc lại khôi phục bộ dáng thường ngày, chính là nghe bên ngoài truyền vào hôn khánh hỉ nhạc, tâm nhĩn không được ẩn ẩn đau.

Nhớ lại ba năm trước đây, hấn thích nhất đọc sách cùng Phiêu Tuyết của hấn, tuy rằng cuối cùng nàng lại cùng gia nhân tổ chức đánh bạc.

Khi đó hấn hoàn toàn không phiền hà khuyên nhủ: “Phiêu nhi, đánh bạc là độc dược trí mạng, vẫn nên đọc nhiều sách một chút, so với đánh bạc tốt hơn.....” Trên đời chỉ có hấn gọi nàng là Phiêu nhi.

“Ta nói người nghe thấy không?”, “ *‘hai mươi bốn kinh chú’* người xem xong chưa?” “Người luôn như vậy..... Ta nên bắt người làm thế nào mới tốt.....”

Thì ra tất cả yêu chiều, che chở của hấn với nàng đều đã trở thành quá khứ, những ngày sau này hấn chỉ có thể hồi tưởng lại.....

Chương 5: Một đám gian phi

Phiêu Tuyết ngồi trong kiệu hoa nhìn thấy một đám nhạc sĩ khua chiêng gõ trống, nơi nơi vui mừng, nàng bày ra một bộ dáng mọi chuyện không liên quan đến mình. Trong nháy mắt kiệu hoa đã đến trước cửa tây của cung, kết quả lại xảy ra một chuyện lớn.

Lúc này.

Lũng Tịch Ngọc ngồi trong kiệu hoa của mình, bên cạnh có một cái bàn nhỏ, trên bàn có một đĩa nho tím thẫm làm người ta thèm ăn, nàng rảnh rỗi cầm gương đồng chỉnh sửa tóc mình rất vui vẻ, bỗng nhiên kiệu hoa ngừng lại, làm nàng lão đảo một phen, thiếu chút nữa từ trên lặn xuống, ngón tay ngọc đang đỡ tóc cũng lập tức chọc vào búi tóc không nhẹ, móng tay lập tức cào vào da đầu của nàng, “Ồi!” Nàng đau đớn thét một tiếng kinh hãi. Lũng Tịch Ngọc tức giận hướng ra ngoài mắng người nâng đầu kiệu hoa: “Các người thật đáng chết, làm gì vậy! Đau chết ta các người bồi được sao?” Mắng xong Lũng Tịch Ngọc càng nghĩ càng giận, không hề nghĩ ngợi liền hướng ra ngoài hô: “Người đâu, đem bọn nâng kiệu kéo ra ngoài đánh ba mươi trượng cho ta! Tốt nhất đánh chết hết cho bản cung!”

Nha hoàn của hồi môn Xảo Hỉ bên cạnh thấy nàng xúc động không khỏi toát mồ hôi lạnh, lập tức khuyên nhủ: “Tiểu thư, người đánh chết bọn nâng kiệu thì lấy đâu ra người nâng?” Cũng đã là người gả vào cung, tính cách còn ngang ngược như ở nhà.

Lũng Tịch Ngọc nghe Xảo Hỉ nhắc cũng phát hiện chính mình xúc động, xoay người lập tức sửa lời: “Thôi, hôm nay là ngày tốt không nên gặp hồng (*gặp máu ý mà*), bản cung trước hết tha các người” Dứt lời nghe thấy bên ngoài giọng nói cao thấp tạ ơn mới khôi phục thần thái nữ nhân bình thường.

Phiêu Tuyết thấy kiệu hoa mình cũng bỗng nhiên ngừng lại, vì thế quay đầu hỏi Thủy Bích đi theo phía sau: “Thủy Bích, sao vậy? Sao bỗng nhiên dừng lại?”

Thật ra kiệu dừng lại thì chịu khổ sở chính là một đám kiệu phu đứng gần Phiêu Tuyết nhất, một đám ôm cái mũi đau khổ, vị mắu tằm trên người Phiêu Tuyết khiến bọn họ khổ không nói nổi. Một đám trong lòng oán giận, hỏi sao trên người vị hoàng phi này lại thối một cách kì quái. (*Mắu tằm? Thối? Ta có dịch sai hay là không a?*)

Thủy Bích nghe thấy Phiêu Tuyết hỏi nàng vì sao ngừng lại nhất thời không trả lời được, kỳ thật chính nàng cũng không biết xảy ra chuyện gì, vội vàng chạy lên thăm dò.

Thì ra là ba kiệu hoa tiến vào cùng lúc, kiệu của Phiêu Tuyết từ trong phủ tể tướng đi ra sau đó đi qua Vân Trạch phố rồi mới từ cửa tây tiến cung, kiệu của Lũng Tịch Ngọc từ phủ quốc công đi ra sau đó đi qua Lạc Phương phố, cũng tiến cung từ cửa tây, nhưng kỳ tích chính là nữ nhi duy nhất của Vệ phó xạ Vệ Lương Ngữ cũng “*ngoài ý muốn*” được sắp xếp vào từ cửa tây, bởi vì đều là người có thân phận, gia đình các phủ sợ mất mặt không chịu lui bước, nhất thời không ai nhường ai.

Chỗ ngã ba phố, đội ngũ Lũng Tịch Ngọc bên trái, đội ngũ Phiêu Tuyết ở bên trong trực tiếp đối mặt với cửa tây, mà đội kiệu của Vệ Lương Ngữ lại ở bên phải, lập tức liền hợp thành một cục diện chân vạc.

Đội ngũ kiệu hoa lớn tiến cũng không được lùi cũng không xong, thế mới xuất hiện sự bối rối vừa rồi.

Đội ngũ ngừng một hồi lâu, chưa giải quyết được đã truyền đến âm thanh chửi bới.

“Đây là kiệu hoa của Lũng quý phi chúng ta, các người còn không mau tránh ra?”

“Lũng quý phi thì sao? Chúng ta là Lương thực phi, người là đồ cầu nô tài cây thề, không thấy chúng ta đến trước sao?”

Thủy Bích thấy các nàng tranh như thế, trong lòng nghĩ chúng ta cũng là hiền phi, dựa vào cái gì không phải chúng ta đi trước? Đang muốn há mồm tranh cãi lại bị Phiêu Tuyết lên tiếng trước: “Để cho các nàng đi trước đi”

Giọng nói Phiêu Tuyết đầy lo lắng, dù sao nàng cũng không định cùng các nàng tranh này tranh nọ. Thủy Bích nghe tiểu thư nhà mình cũng không định cãi lại, hiểu được nàng là người lười biếng luôn nghĩ nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, đem lời nói trong miệng nuốt trở về.

Chỉ có thể yên lặng cảm khái trong lòng: Nữ nhân trong hậu cung thật sự là lợi hại, còn chưa tiến cung đã đấu đá.

Chương 6: Tỷ muội hài hòa

Ba kiệu hoa, hiền phi của Tể tướng phủ chủ động nhường đường, tam giá biến nhị giá, nhị giá lại biến thành nha hoàn đối đầu, bọn nha hoàn Lũng của quốc công phủ mắng tổ tông hữu phó xạ Lương phủ ngay cả xương cốt cũng không còn. Phiêu Tuyết khí định thần nhàn ngồi trong kiệu hoa, ngửi được mùi thơm, bỗng nhiên khéo mắt nhìn đến túi hương bên hông, suy nghĩ nhất thời bay đến nơi khác.

Hôm nay sau khi dùng qua điểm tâm không lâu, trong cung phái tới kiệu hoa, Tiểu Ngoan Tử vụng trộm chạy tới cửa trước thăm dò, trở về bị dọa đến mức oang oang kêu, nói trận thế hoàng gia thật sự không giống bình thường, so với hôn lễ của các đại thần không biết đồ sộ hơn bao nhiêu lần! Trang sức màu đỏ phủ kín mười dặm, từ xa nhìn lại đã thấy đội ngũ đón dâu.

Phiêu Tuyết còn nhớ lúc ấy mình đi đến trước gương đồng, mặt gương hiện ra bóng dáng mơ mơ hồ hồ. Không cần cười cũng được coi là tiêu giai nhân, đem cái kia nhét vào túi rồi giấu thật sâu trong tay áo, kiểm tra lại xiêm y..... Nghĩ đến mình hôm qua ngâm một đêm đã bốc lên mùi mắm tôm mà cười. Tuy rằng không để ý đến trang phục xuất giá, nhưng đường đường là con gái quan Tể tướng, phải giữ thể diện cùng uy nghiêm hoàng thất, ngoài mặt phải tỏ ra như bình thường. Bảo toàn tính mệnh không có nghĩa là không biết xấu hổ, nếu làm quá mức chỉ sợ chết nhanh hơn.

Thủy Bích là nha hoàn hồi môn duy nhất nhập cung, lúc ấy đang vội vàng gọi người săn sóc tân nương: “Tiểu thư đã chuẩn bị xong, mau đưa tiểu thư vào trong kiệu đi, nếu không chậm trễ giờ lành không tốt.”

Vừa nói dứt lời, cách đó không xa liền truyền đến tiếng gọi âm ỉ: “Tỷ tỷ..... Tỷ tỷ.....” Phi Sương mở miệng gọi tỷ tỷ, ngữ khí dồn dập như thủy triều.

Phiêu Tuyết còn nhớ lúc ấy nàng còn cười hì hì hỏi: “Phi Sương a, tìm tỷ tỷ có chuyện gì? Không phải đôi ý muốn thay tỷ tỷ gả tiên cung chứ?”

Phi Sương ngừng lại ở đối diện, cười đáp: “Tỷ tỷ nói gì vậy, trước kia là muội muội không hiểu chuyện, tỷ tỷ dùng so đo với muội muội ta.....”

Nàng trên mặt mang nét cười, sau đó vội vàng lấy ra một cái túi hương trong tay áo, nhét vào trong tay Phiêu Tuyết, “Đây là lễ vật ta tặng tỷ tỷ, muội muội mấy năm nay không tốt, hy vọng tỷ tỷ có thể tha thứ!”

Nha hoàn bên người Phi Sương đi theo phía sau, Thủy Ngưng, cũng nhanh nhẩu phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy, đại tiểu thư, người xem túi hương này làm thật tốt, còn có thêm long phượng trình tường. Nhanh nhanh nhận lễ vật của nhị tiểu thư đi.....”

Phiêu Tuyết chần chờ tiếp nhận, phía sau là bóng dáng thấp thoáng của Liễu Như Mi cùng Cố Hà Đông.

“Hà Đông a, người xem các nàng rốt cục không còn tranh đấu.....” Liễu Như Mi lệ nóng chảy dài.....

Nhớ lại Phi Sương tươi cười: “Tỷ tỷ người đi thông thả, muối muối không tiền.....”

~oOo~

Kỳ thật, coi như là chấm dứt một cái khúc mắc.

Phiêu Tuyết nghĩ, bỗng nhiên bật cười. Trong tay gắt gao nắm túi hương Phi Sương đưa. Tuy rằng muối muối trước đối địch với nàng nhưng cốt nhục thân tình, chung quy là cho qua cho thoải mái.

Phía trước còn nhón nháo, Phiêu Tuyết ngửi được mùi ngon, sáng nay ăn món canh hải sản, trên người thoảng mùi vị mắm tôm, móng tay như còn có chút màu tối tối..... (*há há, Tuyết tỷ ở bẩn... há há*)

Phiêu Tuyết quay đầu nhìn xúc xắc, quân bài phía sau một chút,..... Quả nhiên vẫn là giang sơn dễ đổi..... Nàng lấy tay áo che mặt nhếch miệng cười. Tựa hồ nghe thấy mẫu thân Liễu Như Mi trong mộng the thé kêu. “Tuyết Nhi a..... Trong phủ không có đánh bạc nương thật nhớ người a.....” (**trợn mắt* *há mồm**)

Chương 7: Hôn khánh đại điển

Phía trước, nha hoàn hai nhà chửi mắng một trận, từ ngọc đế cho tới diêm vương, tổ tông mười tám đời đều ân cần hỏi thăm đến, cuối cùng vẫn là nha hoàn Lũng phủ miệng lưỡi sắc bén, áp đảo nha hoàn Vệ phủ.

Cuối cùng vẫn là kiệu hoa Lũng Tịch Ngọc tiến cửa cung trước, kiệu hoa Vệ Lương Ngũ theo sau mà vào.

Lũng quý phi cùng Lương thực phi này xem như kết thù, Phiêu Tuyết trong đầu vui vẻ, sau này cuộc sống trừ bỏ đánh bạc còn có thể xem diễn, nàng thích nhất xem nhị nữ tranh đấu.

Đứng trước hai kiệu hoa đều vào cửa cung, kiệu của nàng rốt cục cũng tiến lên, làm nhóm kiệu phu mừng rỡ..... Tựa như trải qua ngàn năm, mẹ ơi, thật sự là rất thối. Xa xa ngửi không rõ ràng lắm, còn bọn họ lại ngay tại bên người Phiêu Tuyết, một đám đau khổ như nung chết. *(vậy mà có người kêu thơm đấy nha. Hắc hắc)*

Những đóa hoa đỏ thắm sắc hỉ lại bắt đầu bay đầy trời, bên trên như nổi lên từng trận hồng vũ xinh đẹp, khiến cho nàng vô hạn sầu tư..... Một thân ảnh tao nhã hiện lên trong đầu.

Duy Trúc ca ca, người có khỏe không? Người sau khi người rời khỏi Phiêu Nhi vẫn sống thực vui vẻ..... Lời đã đồng ý với người, Phiêu Nhi làm được.....

Cổ Phiêu Tuyết nhìn tường cao trước mắt, một loạt thị vệ đứng vững phía trong, chợt cảm thấy khẩn trương, tường cao như là muốn sáp nhập tận trời, hoàng cung này ngay cả chim chóc đều bay vào không nổi.

Kiệu hoa rốt cục đến đại điện cử hành đại lễ, thái giám đứng kín cửa.

Phiêu Tuyết trên mặt tỏa ra một nụ cười chân thật vô tội, đón nhận ánh mắt mọi người, ngẫm tinh tế đánh giá, cầm đầu ngồi trên vị trí tối cao kia chính là lão bà lộng lẫy giắt dây cầm quyền mười lăm năm Lũng Thái Hậu, chỉ thấy nàng cả người như là ngồi trên mây, quanh thân tràn ngập một cỗ khí tức bất khả xâm phạm, đó là một loại tôn quý ngạo khí giống với loại nắm trong tay thiên hạ.

Một bên Lũng Tịch Ngọc đã sớm kiềm chế không được vọt đi lên: “Cô mẫu ~” một tiếng ngọt lịm.

Cao cao tại thượng Thái Hậu nhìn Lũng Tịch Ngọc hơi hơi nở nụ cười: “Gọi cô mẫu, nên đổi giọng gọi mẫu hậu”

Lũng Tịch Ngọc vừa nghe, lập tức ra vẻ thẹn thùng, nhỏ nhỏ gọi: “Mẫu hậu.....”

Phiêu Tuyết ở bên cạnh nghe được nổi lên một thân da gà. Đứng ở một bên khác Vệ Lương Ngữ lại không chút khách khí phẩy phẩy ống tay áo, làm bộ vuốt lên người trần ngập ghê tởm.

Ngay lúc Lũng Tịch Ngọc còn muốn lại gần, bỗng nhiên một công công hô to: “Hoàng Thượng giá lâm —”

Mọi người nghe thấy đồng loạt ngẩng đầu, chỉ thấy một tuấn mỹ nam tử cao gầy được mọi người kính cẩn đón lại đây, từ xa nhìn lại khí khái ngạo khí làm người ta không thể với tới, trên người hắn mặc đồ thẩm hỉ bào bay phất phới, cường đại khí tràng trên người phát ra, làm cho chúng phi tần như dui mù, Phiêu Tuyết cũng nhất thời lảng ngốc.

Lũng Tịch Ngọc ngày xưa ở trong Lũng phủ nhìn thấy cùng lắm chỉ là gã gia đình sai vặt, nay lại gặp nam tử phong hoa tuyết đại như thế, làm cho nàng trợn mắt há mồm.

Nàng bị mê đảo thì thầm: “Hoàng Thượng thật tuấn tú a.....” Nghĩ đây chính là phu quân của nàng, sau này nàng có thể có được quyền thế cùng hắn, trong lòng liền một trận khấn trương.

Ngay lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng Thượng đã lảng ngốc, triều thần thường xuyên cộng sự cùng Đông Phương Tuấn Lạc đều bất đắc dĩ lắc đầu, lại một đám bị bề ngoài Hoàng Thượng mê hoặc.....

Chương 8: Cao thủ diễn trò

Chỉ thấy Đông Phương Tuấn Lạc trấn tĩnh tiêu sái bước vào nhỏ giọng yếu ớt gọi: “Mẫu hậu ~” Động tác này khiến Phiêu Tuyết cùng phi tần bên trong sợ tới mức trông mắt đều hướng lên trên.

Này..... Trò này là thế nào a? Đường đường vua của một nước, thế nhưng.....

Lũng Thái Hậu trong mắt lập tức hiện lên một tia từ ái giả dối, hòa ái hướng tới Hoàng Đế đơn thuần của Đông Li quốc này ngoắc: “Lạc nhi a, đến, mau tới cho mẫu hậu nhìn xem, nhớ mẫu hậu không?”

Đông Phương Tuấn Lạc lập tức chớp ánh mắt đáp: “Vâng” Dứt lời sau đó hướng người quỳ dưới nhìn lướt qua: “Oa, thật khá a, mẫu hậu này nữ nhân đó đều cho ta lấy sao?”

Ánh mắt dừng lại trên người Cố Phiêu Tuyết, nháy mắt công khai.

“Đúng vậy” Lũng Thái Hậu đáp, sau đó theo ánh mắt hần nhìn thoáng qua, hỏi: “Thích không?”

Đông Phương Tuấn Lạc thiên chân vô tà gật đầu: “Vâng, thích, thích!”

Hần tươi cười cực kỳ âm áp, như thái dương tháng ba, khiến người nhìn không được tâm thần nhộn nhạo.

Đông Phương Tuấn Lạc đứng trước đám phi tần đánh giá các nàng vài cái, Phiêu Tuyết chợt dạ cúi đầu, nàng chính là không dám nhìn thẳng hần.

Người kia chính là phu quân tương lai của nàng..... Như một nam tử thuần túy trong sáng..... Mới vừa rồi Lũng Thái Hậu này từ ái khẳng định là giả vờ, bởi vì đương kim Hoàng Thượng căn bản không phải con ruột Lũng Thái Hậu!

Hần đơn thuần như thế, đến tốt cùng là thế nào tại đây, trong hoàng quyền đấu tranh phức tạp sống sót? Phiêu Tuyết bắt đầu hơi hơi suy tư, trong lòng lớn mật đoán, chẳng lẽ là giả vờ?

Nếu thật sự là đóng kịch, nam nhân kia thật sự là đáng sợ..... Ý tưởng này lập tức bị nàng vất xuống phía sau.

“Uy, mỹ nhân kia, ngươi cúi đầu làm chi? Vì cái gì không nhìn trộm?”

Phiêu Tuyết đang xuất thần, bỗng nhiên nghe thấy Đông Phương Tuấn Lạc hỏi một tiếng như oán giận. Nàng nhất thời ngẩng đầu lên, trong nháy mắt bốn mắt nhìn nhau, giống như một đạo điện lưu xẹt qua.

Hắn cười hì hì nhìn nàng, hắn trong mắt toát ra mỉa sảng cùng trêu tức: “Nói a, vì cái gì không nhìn trộm? Ngươi ngại trộm bộ dạng khó coi?”

Trần tĩnh, trần tĩnh..... Cố Phiêu Tuyết, ngươi không phải Cố Phi Sương! Nhất định phải trần tĩnh! Thủy Bích đứng ở phía sau Phiêu Tuyết khẩn trương cả tâm trí đều ngừng lại.

“Thế nào a..... bộ dạng Hoàng Thượng rất đẹp mắt, nô tì đây là then thùng a” Nàng phát hiện khi nàng nói nụ cười châm chọc kia lại tăng thêm một bậc.

“Vậy ngươi nói trộm đẹp mắt thế nào?”

“Thế nào đều đẹp mắt.....” Phiêu Tuyết cơ hồ là không cần nghĩ ngợi đáp. Nàng cũng không tin, lão hồ li ở nhà kia nhiều năm chịu hạ dưới trướng hắn được?

Chỉ thấy Đông Phương Tuấn Lạc trong mắt hiện lên một tia sáng kỳ dị, thần tốc xẹt qua, không lưu dấu vết.

Hắn giống cái thiếu niên bình thường không biết thế sự tinh thuần vui tươi hơn hờ cười, ngón tay chỉ Phiêu Tuyết hướng Lũng Thái Hậu nói: “Mẫu hậu, ta thích nàng, bởi vì nàng nói thật, nơi này mọi người chưa bao giờ nói thật a”

Lũng Thái Hậu nghe xong nhất thời sắc mặt hóa đen, lời này thật giống như là cố ý nói cho người ở đây nghe. Nàng cả người hết sức xấu hổ, ánh mắt nhìn Phiêu Tuyết cũng trở nên quái dị.

Nàng nuôi dưỡng mười lăm năm, vẫn đều là chân chất bản tính như vậy, nàng tin tưởng Đông Phương Tuấn Lạc là vô tình, chính là phi tử này, bỗng nhiên làm cho nàng sinh ra cảm giác nguy cơ.

Đồng dạng sắc mặt không tốt, là người chung quanh Phiêu Tuyết, nhóm phi tần loáng thoáng ngửi được một cỗ tanh hôi mùi vị, nhưng ngại Phiêu Tuyết quyền cao chức trọng liền nhịn xuống.

Đông Phương Tuấn Lạc vừa lòng nhìn lũng Thái Hậu trên mặt xấu hổ, lại nhìn nhóm phi tần bên người Phiêu Tuyết biểu tình mất tự nhiên, lại nhìn Phiêu Tuyết ánh mắt cũng càng thêm nghiền ngẫm, từ bên trong lộ ra cảm xúc không hề tạp chất, tâm tư cũng đã là ngàn hồi trăm chuyển.

Chương 9: Sắc phong vô danh

Lũng Thái Hậu ho khan che dấu xấu hổ, sau đó ha ha nở nụ cười vài tiếng, giờ lên quỳnh tương ngọc lộ hướng đại thần kính một chén: “Hôm nay là ngày Hoàng Thượng đại hôn, ai gia thay mặt tiên vương cùng liệt tổ liệt tông cảm tạ các vị những năm gần đây đối Hoàng Thượng phụ tá, mọi người vất vả”

Thủ hạ chúng thần lập tức cũng cầm lấy chén rượu trước mặt, cao hứng giờ lên, trăm miệng một lời ứng thừa: “Chúng thần không dám kể công..... Còn nhờ Thái Hậu có cách trị quốc” Mọi người nhất tề đem Lũng Thái Hậu cao cao tại thượng, hoàn toàn đem nhân vật chính tiệc cưới lần này cất đến sau đầu.

Nịnh hót ai ai đều thích nghe, chỉ thấy Lũng Thái Hậu mắt phượng híp lại cười đến phong vận tuyệt đại, xua tay đưa tới thân tín hoạn quan: “Người đâu, ban thưởng.....”

“Nha—” Âm thanh tinh tế trả lời. Dưới đài người người trên mặt cười, thật cao hứng.

Lúc này Lũng Tịch Ngọc cầm đầu thượng đứng lên, vẻ mặt oán giận, quý lâu như vậy. Vệ Lương Ngữ, Khanh Bất Liễu đám người cũng theo đứng lên, Phiêu Tuyết trên mặt cười, nàng là quyết định yêu giả ngu thất sủng nhân, sao có thể cùng các nàng tranh? Tự nhiên là người cuối cùng đứng dậy.

Phiêu Tuyết đứng lên theo bản năng phúi phúi la quần dính tro bụi, không lường trước động tác này lại lọt vào mắt Đông Phương Tuấn Lạc bị chúng thần gác sang một bên, bộ dạng hấn càng tươi cười.

Lũng Thái Hậu cùng chúng thần tượng trưng nói vài câu chuyện phiếm sau phân phó sắc phong bắt đầu, thái giám bên người Đông Phương Tuấn Lạc vội vàng từ trong lòng lấy ra một quyển minh hoàng thánh chỉ, nhìn thấy Phiêu Tuyết đương nhiên rằng.

Chính là cái đem nàng tới nơi này, làm hại nàng hiện tại thấy thứ này đã nghĩ phát điên muốn nuốt vào bụng, xem hấn còn có thể lấy cái gì đọc!

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết: Nay là ngày quả nhân đại hôn, ứng triệu thiên mệnh, là đàn hoàng cưới tứ phi, cửu tần, hai mươi sáu phụ,

tám mươi một ngự thê, sau có ba ngàn mỹ nữ..... Hiện phong đương triều Cố Tể tướng chi nữ Cố Phiêu Tuyết là hiền phi, Khanh Bất Liễu, Khanh thị là đức phi cùng Vệ Lương Ngũ, Vệ thị là thực phi.....” Duy nhất thiếu Lũng quốc công chi nữ Lũng Tịch Ngọc.

Thánh chỉ truyền xong.

“Tạ Hoàng Thượng.....” Trong điện nữ tử mặc hỉ phục đồng thời phủ phục, chúng tần phi đồng thời quỳ xuống đất tạ ơn, lời nói nũng nịu nhỏ nhẹ nhất thời vang vọng đại điện, Phiêu Tuyết liền xen lẫn trong đám người tạ ơn, bên môi lại mang theo một chút tươi cười không dễ phát hiện, Lũng Thái Hậu lập tức cho hấn cười nhiều phi tần như vậy, cũng không biết là an tâm cái gì. Bất quá cũng tốt, hấn lập tức cười nhiều lão bà như vậy nhất định không thể chú ý hết.

Đông Phương Tuấn Lạc còn chưa nói bình thân, Lũng Tịch Ngọc liền bỗng nhiên đứng dậy đứng trước nhóm nữ nhân, trợn mắt nhìn, không giấu chút ương ngạnh nhắm hướng Đông Phương Tuấn Lạc hỏi: “Hoàng Thượng, vì sao thánh chỉ không có sắc phong nô tì phẩm giai?”

Phi tần ở đại điện mắc mưu chỉ trích Hoàng Thượng không có ban phẩm hàm, cho dù Đông Phương Tuấn Lạc như thế nào cũng không thể như thế làm càn! Lũng Thái Hậu mới vừa rồi thật vất vả mới khôi phục sắc mặt như thường nhất thời lại đen đứng lên, hướng Lũng Tịch Ngọc hét lớn: “Làm càn!” Lúc trước hoàng nhi trình nàng xem qua thánh chỉ rõ ràng Lũng Tịch Ngọc là được sắc phong quý phi, hơn nữa sắp xếp vị trí thứ nhất, trước đại điện công bố thánh chỉ thế nhưng lại không có tên Lũng Tịch Ngọc, sự tình thật sự là kỳ quái.

Đông Phương Tuấn Lạc mở to mắt, biểu tình vô tội, còn có nhiều điểm ủy khuất, xứng thượng dung nhan tuấn tú, bị người quở trách, biểu tình làm cho người ta nhìn không được đau lòng thương tiếc. “Ái phi..... Người như thế nào có thể mắng trẫm? Thánh chỉ không phải trẫm viết, trẫm thực vô tội” Hấn lại bắn ra một đạn pháo, cư nhiên chỉ trích ngoại thích can thiệp hoàng quyền, không dấu vết. Đông Phương Tuấn Lạc ánh mắt đỏ lên, mắt đẹp mê người thế nhưng còn mang theo hơi nước, nhìn về phía Lũng Thái Hậu. “Mẫu hậu, đây là nữ tử nhà ai? Trẫm từ bỏ” *(khụ khụ, xúi quẩy, đang uống nước thì... Ôi mẹ ơi, Lạc ca ơi là Lạc ca, ngây thơ con cóc cù. Há há há)*

Chương 10: Dưới đài xem diễn

Lũng Thái Hậu không hổ là người gặp qua phong vân, lập tức hét lớn một tiếng: “Ngoan nữ Lũng thị, đại điện phía trên sao có thể để cho người như thế làm càn?”

Lũng Tịch Ngọc vừa rồi quả thật là rung động, nghe thấy cô mẫu mình vừa quát, hai chân mềm nhũn quỵ xuống, dập đầu nói: “Cô mẫu tha mạng! Hoàng Thượng tha mạng! Ta..... Ta cũng là nhất thời nóng vội, ta không phải ý này!”

Phiêu Tuyết ở dưới ăn món ngon xem diễn, ai, Lũng Tịch Ngọc này cũng là quá ngu ngốc đi? Trước mặt mọi người chỉ trích Hoàng Thượng là cái sai thứ nhất, cầu xin tha thứ là cái sai thứ hai, sai ở chỗ không nên kêu cô mẫu tha mạng, bởi vì ngai trên điện là Đông Li quốc Thái Hậu. Còn có một cái sai lớn hơn nữa, là đem Hoàng Thượng tha mạng đặt ở phía sau. Dù sao ở ngoài mặt Đông Li quốc lớn nhất là Hoàng Thượng, mà không phải Thái Hậu. Như vậy gần như là Lũng thị các nàng hoàn toàn đẩy vào một hoàn cảnh xấu hổ. Mà cuối cùng một cái sai nữa, chính là xưng “Ta”. Hoàng Thượng cùng Thái Hậu đều ở đây, sao có thể dùng vị xưng không có cấp bậc lễ nghĩa như thế? Lũng Tịch Ngọc lần này sai, sai là tất nhiên. Trách cũng chỉ có thể trách Lũng gia thế lực quá lớn, dưỡng ra nữ nhi quá mức ương ngạnh. *(Tuyết tử nhà ta hảo thông minh a)*

Lũng Thái Hậu nghe nàng cầu xin tha thứ như thế, sắc mặt càng đen. “Người đâu, đem tội nữ Lũng thị kéo xuống!” Nếu không làm như vậy sợ là khó tránh miệng lưỡi thiên hạ.

Lũng Tịch Ngọc vừa nghe, lại sợ, sợ tới mức hoa dung thất sắc. “Cô mẫu đừng a! Cô mẫu!” Nàng vốn cũng là một nữ tử xinh đẹp, lê hoa mang thủy cũng gọi lên mọi người thương hại chỉ tâm.

Có người bận tâm thế lực Lũng gia, tả gián nghị đại phu Khanh Lăng đầu tiên đứng lên cầu tình. “Bẩm Thái Hậu, Lũng quý phi cũng là vô tâm chi thất, bọn họ hôm nay là ngày đại hôn vẫn là từ bi một chút đi, nói vậy bọn họ chỉ là đùa giỡn, cùng bọn nhỏ so đo làm chi?”

Trung thư lệnh Vi Lạc Phu cũng đứng dậy. “Đúng vậy, cầu Thái Hậu mở lòng từ bi! Về phần thánh chỉ sắc phong để cho Hoàng Thượng tái bổ không phải tốt lắm sao..... Như vậy Hoàng Thượng cũng không mất đi một mỹ thiếu nữ xinh đẹp như vậy”

Đông Phương Tuấn Lạc thật sự là cái vẻ mặt vô tà a, tội nghiệp nhìn dưới một cái lại đứng lên cầu tình các đại thần, liếc mắt nhìn một cái tuyệt cảnh Lũng thị bộ tộc, gặp thời cơ vừa lúc, bỗng nhiên lại xuân phong hướng Lũng Tịch Ngọc cười: “Trẫm đùa ngươi thôi a!”

Lũng Tịch Ngọc vừa nghe, lau nước mắt trên mặt, vẻ mặt không thể tin.

“Liên theo Vi Lạc Phu nói đi, người đâu, đem thánh chỉ đến, trẫm muốn đem Lũng thị thêm thượng” Hắc vẻ mặt hưng phấn, xem ra là bức quá, vội vã hiển lộ văn chương, đáng tiếc không ai động, thái giám bên cạnh lập tứ cứng người. *(quân mắt dạy, dám không nghe lời Lạc ca, rồi để xem Lạc ca xử cả lũ)*

Lũng Thái Hậu nghe hắc nói vậy, thấy nhất đại nguy cơ cứ như vậy hóa giải, vui mừng quá đổi. “Người đâu, mau nhanh đem thánh chỉ trình Hoàng Thượng!”

“Nha!” Lúc này mới có người đứng lên, Khánh Hỉ công công lập tức đem thánh chỉ trình đến trước mặt Đông Phương Tuấn Lạc.

Phiêu Tuyệt ở dưới vụng trộm nhìn, cảm thán a, đôi Đông Phương Tuấn Lạc lại có đồng tình chi tâm..... Một Hoàng Thượng bị người ta không chế như vậy, nhất định chịu khổ sở đi. Hắc là như thế nào sống quá này mười lăm năm?

Chỉ thấy Đông Phương Tuấn Lạc như trước lộ vẻ ôn hòa thư thái tươi cười, cúi xuống viết. “Trẫm thừa tổ tiên chi mệnh, hạo Minh Nguyệt chứng giám chi tâm, xét thấy Lũng quốc công chi nữ Lũng thị..... Huệ chất lan tâm, làm người dịu dàng biết lễ, sắc phong làm Đông Li quốc Lũng quý phi.....”

Tuyệt bút vụng lên, hắc vãn tay áo thu bút, cầm lấy thánh chỉ đọc một lần lại chậm chạp không giao Khánh Hỉ bên cạnh.

Chương 11: Thảo yếu tử ẩn

Khánh Hỉ đứng ở phía sau hấn, muốn tiếp nhận thánh chỉ trên tay hấn, nhưng hấn chính là không có ý ban. Hoàng Thượng này chính là rất đơn thuần, chẳng lẽ không biết viết thánh chỉ xong đều phải do công công ban bố sao? Hay là hấn muốn chính mình truyền? Điều này có phần không hợp.....

“Hoàng Thượng, xin giao thánh chỉ cho lão nô.....” Khánh Hỉ rất cục nịnh không được ra tiếng nhắc nhở.

Đông Phương Tuấn Lạc vừa nghe, nhú mày, nghi hoặc nói. “Khánh Hỉ công công, thánh chỉ này không phải phải có ngọc tử mới có hiệu lực sao? Ta là đang đợi người đưa ngọc tử cho ta ẩn a!”

Khánh Hỉ sừng sốt, năm đó sau khi Thái Hậu nhiếp chính ngọc tử vẫn đều ở trong tay Lũng Thái Hậu, Hoàng Thượng sao có thể nhớ ra việc này? Cho tới nay Thái Hậu đều thay Hoàng Thượng tuyên thánh chỉ, Hoàng Thượng cũng đều là mắt nhắm mắt mở, có đôi khi Hoàng Thượng tự mình phê thánh chỉ không thành cũng vì không có tử ẩn. Hôm nay phê thánh chỉ là cung đã căng dây, Thái Hậu sẽ không để chính mình bị gây ông đập lưng ông, nhưng những điều Hoàng Thượng nói ra hợp tình hợp lý, hấn không thể cãi lại, chính là ngọc tử không trong tay lão nô tài hấn, làm sao hấn đi lấy?

Khánh Hỉ nhất thời nghẹn lời, nhìn Đông Phương Tuấn Lạc kia biểu tình vô tội không biết nói cái gì cho phải: “Này.....”

Đông Phương Tuấn Lạc một bộ biểu tình không rõ. “Làm sao vậy? Khánh Hỉ công công, trăm nói sai rồi?” Dứt lời hấn lại thay đổi một bộ biểu tình bưng tỉnh đại ngộ. “Nga..... Trăm đã biết! Thánh chỉ không cần ngọc tử cũng có hiệu lực! Đúng hay không?” *(há há, là ta phục Lạc ca sát đất)*

Khánh Hỉ bị hấn hỏi như vậy, nhất thời toát ra mồ hôi lạnh, nếu hấn nói đúng, ngày sau thánh chỉ của Hoàng Thượng sẽ không bị ngọc tử do Thái Hậu giữ khống chế, nếu hấn nói sai, hấn thế nào đi lấy ngọc tử cấp Hoàng Thượng? Thật sự là tiến thoái lưỡng nan.....

Khánh Hỉ cầu cứu nhìn Thái Hậu, thần sắc Thái Hậu sắc cũng không bình thản như thường, thế cục giằng co trong lúc này như lửa lớn lan trên đồng cỏ.

Lũng Tịch Ngọc quỳ gối dưới điện tâm cũng khăn trương, đồng dạng dùng ánh mắt cầu cứu nhìn cô mẫu mình.

Rốt cục.....

“Người đâu, đem ngọc tỷ mang tới cấp Hoàng Thượng” Thái Hậu rốt cục nhượng bộ. Ngọc tỷ vốn là thứ thuộc về Hoàng Thượng, hưởng chi thánh chỉ phải có tỉ ấn mới có thể có hiệu lực, tổ huấn không thể sửa, càng không thể phạm “*Sau này thánh chỉ không cần ngọc tỷ cũng có thể có hiệu lực*” nguy hiểm. Hưởng chi Lũng Tịch Ngọc còn quỳ bên dưới, bên nào nặng bên nào nhẹ nàng cũng hiểu rõ.

Trong chốc lát, nữ quan bên người Thái Hậu lập tức mang một cái hòm sắt lại, chỉ thấy phía trên hòm khắc con rồng màu vàng trông rất sống động.

Đông Phương Tuấn Lạc thấy ngọc tỷ mặt mày hơn hớn. “Mau đem tới, trẫm muốn thượng, trẫm chờ không kịp muốn ôm mỹ nhân về” Nói xong còn ra vẻ ái muội nhìn Lũng Tịch Ngọc liếc mắt một cái. (*Oe ... Ca làm ta nổi hết cả da gà lên rồi *rung mình**)

Lũng Thái Hậu không biết là nên vui hay nên buồn..... Chỉ cầu hấn không nhắc lại đề tài không nên nói đến này, nếu không ngọc tỷ này nàng cũng không giữ được, nhưng cũng may là thoát nhìn hấn có vẻ có ý với nha đầu Tịch Ngọc kia. Chỉ cần Lũng Tịch Ngọc sinh hạ hoàng nhi, nàng liền phế bỏ Đông Phương Tuấn Lạc, đem hoàng quyền hoàn toàn nắm giữ trong tay Lũng thị, đây mới là mục đích chân chính của nàng.

Nữ quan bên người Lũng Thái Hậu Thượng Quan Uyển Nhi đưa hòm sắt lên cho Đông Phương Tuấn Lạc, chỉ thấy hấn từ giữa lấy ra đại ngọc tỷ màu ngọc bích, đánh chút mực đóng dấu sau lập tức hứng trí bưng bưng ở thánh chỉ hạ một cái. “Bá” Một tiếng, bụi bặm bay tứ tung.

Lũng thị vây cánh vui mừng quá đổi. Hấn vừa buông tay Khánh Hỉ chạy nhanh đem thánh chỉ cầm lấy, dường như sợ hấn tái cướp đi, chạy nhanh tuyên: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết: Trẫm chiếu theo mệnh lệnh tổ tiên, có Minh Nguyệt chứng giám, phong chi nữ Lũng thị Lũng quốc công làm quý phi.....” Khánh Hỉ đem một đoạn thánh chỉ thật dài niệm xong sau đi xuống, hướng Lũng Tịch Ngọc như cũ quỳ trên mặt đất: “Lũng quý phi, đứng dậy tiếp chỉ.....”

Lũng Tịch Ngọc kích động run run tiếp chỉ.

Chương 12: Không còn phụ thuộc

Sau khi Khánh Hỉ công công đọc xong toàn bộ thánh chỉ sắc phong Lũng Tịch Ngọc, coi như không còn chuyện gì đem thánh chỉ chuẩn bị lui ra, bỗng nhiên nhớ lại kia ngọc tỷ còn trong tay Đông Phương Tuấn Lạc, lại thấy Thái Hậu sắc mặt không tốt, vì thế cả gan nhắm hướng Đông Phương Tuấn Lạc hỏi một câu: “Hoàng Thượng, hiện tại sự cũng đều xử lý xong rồi, đem ngọc tỷ giao cho lão nô?”

Đông Phương Tuấn Lạc thập phần không vừa ý nhìn hắn một cái, bỗng nhiên cường thế đứng lên: “Ngọc tỷ trầm trầm chính mình cầm, khi nào thì đến phiên ngươi một lão nô tài lăm miệng?”

Khánh Hỉ chưa bao giờ gặp qua Đông Phương Tuấn Lạc hướng hắn phát hỏa, tuổi trẻ này bình sĩ vô luận thế nào đều là thiên chân vô tà cười hì hì. Hắn bỗng nhiên lão đảo quỳ xuống: “Lão nô biết tội! Lão nô biết tội!”

Đông Phương Tuấn Lạc vô tình xem xét hắn liếc mắt một cái, quay mặt nhìn về phía Thái Hậu cao cao tại thượng, trong nháy mắt cười so với ánh mặt trời còn sáng lạn hơn: “Mẫu hậu, hôm nay ta đại hôn, ngọc tỷ ta thu hạ, tạ ơn mẫu hậu!” *(Các nàng giờ tay ra xem các nàng trở tay nhanh hơn hay Lạc ca trở mặt nhanh hơn nào. Hắc hắc. Ta là ta rất thích ý đấy)*

Lũng Thái Hậu trong lòng run lên, quả thật là sợ cái gì.

Thế cục xảy ra trước mắt, thời điểm nàng làm cho Thượng Quan Uyển Nhi đem ngọc tỷ ra cũng dự đoán được một màn, hiện tại nàng còn có thể nói cái gì? Tự nhiên là tiếp tục giả trang từ ái cười gât đầu, một khắc cả người phong vận vô hạn, sau lưng nàng đau lòng nhe răng trợn mắt. Thật sự là “câm điếc ăn hoàng liên, có khổ nói không nên lời”. *(Dịch là ngậm bồ hòn làm ngọt nhĩ)*

Đoạt ngọc tỷ Đông Phương Tuấn Lạc trong mắt hiện lên một tia tà mị, cười đến càng lớn, sau đó làm cho cả triều đình đều trợn mắt há hốc mồm, miệng phun máu tươi.

Chỉ thấy hắn cao hứng giống đứa nhỏ ba tuổi ở trên lễ đài sôi nổi, bỗng nhiên một cái hướng Lũng Thái Hậu xông lên sau đó rất nhanh ở trên mặt nàng hôn một cái! “Mẫu hậu! Hoàng nhi thật yêu ngươi a!” *(Khụ khụ... Các nàng, mau mau cứu ta...)*

Mọi người nhất thời hít một hơi, Lũng Thái Hậu nháy mắt hóa thạch. Nước miếng Đông Phương Tuấn Lạc còn lưu lại trên mặt nàng, nàng mở to hai mắt dùng biểu tình hoàn toàn không thể tin nhìn Đông Phương Tuấn Lạc.

Hoàng gia lễ giáo thậm nghiêm, hoàng tử sinh hạ không đủ ba tháng đã giao cho nữ quan chuyên môn nuôi nấng, chính là con ruột cũng nhất định không như này hành vi thân mật, huống chi nàng nhiều năm qua chính là thay nuôi nấng. Lúc này Hoàng Thượng thật sự là quá mức hoang đường, cư nhiên trước mặt mọi người thân thiết Thái Hậu! Đây chính là đại hôn lễ, dưới còn có ngàn vạn phi tần.

Lũng Thái Hậu trên mặt lộ vẻ cực kỳ mất tự nhiên tươi cười. “Hoàng nhi, hoang đường”

Phiêu Tuyết ở dưới cười đến nghẹn không ra tiếng ! Ha ha..... Hoàng Thượng này rất đáng yêu, giống cái đứa nhỏ bình thường, hoàng cung loại địa phương này là như thế nào dưỡng ra một nam tử không nhiễm nước bùn như vậy a? Không được, biểu tình Thái Hậu kia nàng cười đã muốn chết.....

Cố Hà Đông lão hồ li ngồi ở đầu yến hội cách Lũng Thái Hậu gần nhất, xảy ra sự kiện hãn này cũng là nhìn thấy tối rõ ràng, nhìn không được sung sướng cười ha hả: “Ha ha.....” Quả thật là phụ nữ ngay tâm.

Thấy Cố Hà Đông động thủ, bách quan hai bên sau cũng theo xấu hổ giả bộ cười rộ lên: “Cáp....., cáp.....” Thanh âm đứt quãng, rõ ràng là muốn cười lại không dám cười, chỉ có thể làm ra vẻ làm dạng tiểu cười ý.

“Khụ —” Lũng quốc công một tiếng thanh khụ, mọi người an tĩnh lại, trong triều trì hành hai thế lực, Cố Hà Đông cùng Lũng Duy Phương, lúc này đã chia ra hai bên.

Đông Phương Tuấn Lạc nhìn Lũng Thái Hậu hóa thạch như cũ, chỉh một cái biểu tình ủy khuất, giống đứa nhỏ làm sai, nghẹn đỏ mặt giải thích: “Mẫu, mẫu hậu, con đây là rất cao hứng..... Con biết sai” *(Ta thật là phục Lạc ca, biểu tình mà cứ như công tắc lúc đóng lúc mở, khi cần lại chính sang mức khác a. Hắc hắc)*

Lũng Thái Hậu thanh sắc bất động xuất ra khăn tay lau nước miếng trên mặt, không được tự nhiên cười gượng: “Hôm nay là ngày người đại hôn, thời điểm cũng không sớm, ai gia mệt mỏi hồi Từ Vĩnh Cung trước”

Phiêu Tuyết nhìn một cái nhìn hết thấy, Hoàng Thượng này làm cho Thái Hậu mấy lần kinh ngạc, xem ra Thái Hậu cũng không chịu nổi a.

Cố Hà Đông còn lại là đã sớm cùng Đông Phương Tuấn Lạc thành đồng minh, hình ảnh trong mắt hắn khác mọi người thấy một hồi, trong lòng cảm khái bội phục vạn phần, nếu hắn là lão hồ li thì Đông Phương Tuấn Lạc chính là lợi hại nham hiểm.

Quả thật là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, thế hệ sau lại mạnh mẽ hơn thế hệ trước.

Chương 13: Thượng Quan Uyển Nhi

Sắc phong xong rồi, Thái Hậu cũng đi rồi, lễ mừng đương nhiên cũng đã xong, Phiêu Tuyết cũng nghênh đón cuộc sống tốt đẹp của nàng trong Đông Li hoàng cung, được phong Hiền phi, ban thưởng Lạc Tuyết Cung, cung nữ thái giám hầu hạ ước chừng hơn trăm người.

Phiêu Tuyết một mình đi trên đường nhỏ Lạc Tuyết Cung, vì vị thối trên người mà không được tiếp đón nhiệt tình, nhưng Cố Hà Đông địa vị cao, không được tiếp đón cũng không đến nỗi bị người ta ám hại.

Phiêu Tuyết tại đây trên đường đá hoa rưng rục rờ đi tới, bạch ngọc điều lan, liễu xanh tiểu hồ, toàn bộ Lạc Tuyết Cung đều là tiên cảnh bình thường, nghe nói Hoàng Thượng tan khánh yến liên hướng Lũng Tịch Ngọc—Lan Tịch Cung đi, gió nhẹ phát quá, nghĩ đến ngày sau không có người quấy rầy tâm tình là tốt rồi một mảnh thông thuận.

Bỗng nhiên cảm thấy tay chân có chút ngứa ngáy, Thủy Bích đang ở tấm cung thu thập những thứ mang tới từ Tể tướng phủ, không biết mấy quân bài cùng xúc xắc còn không, Phiêu Tuyết bỗng nhiên lòng tràn đầy vương bận hướng tấm điện đi đến.

“Nương nương?” Bỗng nhiên một anh thanh thanh nhã âm gọi Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết nhất thời hồi đầu, chỉ thấy một thân quần lụa mỏng hồng nhạt sắc áo phi bích mi sắc như đại nữ quan đứng ở trước mặt. Phiêu Tuyết tò mò hướng nàng hỏi: “Cô nương có chuyện gì muốn nói với ta?” Nàng nhận ra nàng, nàng chính là nha đầu đem ngọc tỷ đưa cho Đông Phương Tuấn Lạc kia.

Thượng Quan Uyển Nhi liếc mắt một cái cao thấp đánh giá Phiêu Tuyết, nghĩ thấy được trên người nàng dị vị, rồi lui từng bước đem khoảng cách xa ra một ít. *(há há, ta ấn tượng cái mùi mắm tôm trên người tỷ quá cơ)* Thấy nàng còn mặc một thân hỉ phục nhắc nhở: “Nương nương, đại điển đã xong, có thể tắm rửa một chút đem hoa phục thay thế nghỉ tạm, một chút khả năng có thể có cung yến”

Phiêu Tuyết đôi nàng cảm giác cũng không tệ có lẽ có thể thu dùng nàng, gật đầu: “Ân”

Đang chuẩn bị đi Phiêu Tuyết bỗng nhiên quay đầu hướng nàng hỏi: “Đúng rồi, người tên là gì?”

Thượng Quan Uyển Nhi đôi nàng cúi thấp người vén áo thi lễ: “Nô tỳ kêu Thượng Quan Uyển Nhi, là Từ Vĩnh Cung nữ quan”

Phiêu Tuyết không khỏi hướng nàng cười, Thượng Quan Uyển Nhi sắc mặt ngẩn ngơ, nhất thời mất tự nhiên nhìn nhìn sắc trời, cáo từ: “Nô tỳ còn có việc, nô tỳ xin cáo lui trước”

Còn lại Phiêu Tuyết còn đứng tại chỗ cười, thật là một mỹ nhân lan tâm tuệ chất.

Cười xong về sau mới phát hiện..... đã quên hàm răng còn dính món hải sản. Khó trách Thượng Quan Uyển Nhi sắc mặt ngẩn ngơ. *(hắc hắc. Trời ơi may quá, hôm nay khôn ra a không có uống nước, không thì màn hình sẽ ướt nhẹp như vừa hứng cái hôn của Lạc ca. Hắc hắc)*

Phiêu Tuyết bất đắc dĩ lắc đầu, quay người hướng tầm điện đi đến.

Phiêu Tuyết trên đường trở về tầm điện liền trực tiếp quên mất chuyện xấu hổ vừa rồi, ngược lại chú ý đến hỉ phục nặng nề trên người, nàng vì sao phải nhắc nhở nàng đổi hoa phục?.

Thủy Bích nhìn vội vã vào Phiêu Tuyết, vẻ mặt tò mò: “Tiểu thư, người không phải đi dạo nơi khác sao? Như thế nào đã trở lại?”

“Không có gì, ta đi lại một mẻ” Phiêu Tuyết đặt mông ngồi xuống ghế, “Người giúp ta tìm bộ quần áo nhẹ nhàng chút, cho ta thay đổi”

Thủy Bích gật đầu, sau đó đến gần nội điện mang một bộ quần áo đi ra, Phiêu Tuyết tiếp nhận quần áo, đột nhiên một cái phong thư bất ngờ theo cái xiêm y kia từ đâu rơi ra.

Tầm điện lý bỏ Thủy Bích bên ngoài còn có hai nha đầu, may mắn Thủy Bích tinh mắt, lập tức bước nhanh tiến lên nhặt phong thư cất vào trong người.

Phiêu Tuyết cũng lập tức phản ứng lại, hướng hai nha hoàn nói: “Các người lui xuống trước, bản cung muốn thay quần áo”

Hai nha hoàn hai mắt nhìn nhau, bất an nói: “Nô tỳ hầu hạ nương nương thay quần áo”

Phiêu Tuyết khoát tay áo: “Không cần không cần, các người đi xuống”

Thủy Bích hướng các nàng chớp mắt vài cái ý bảo các nàng không cần phạm
lời nói Phiêu Tuyết: “Nương nương đây để mình ta hầu hạ”

Chương 14: Trang Chu mộng điệp

“Vâng.....” Hai nha hoàn lập tức cúi người lui ra.

Thấy hai nha hoàn đã lui ra, Thủy Bích đem bức thư trong người đưa cho Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết cũng sửa thái độ hi hi ha ha bình thường, theo phong thư rút ra mẫu giấy đen, sau đó vẽ mặt chính sắc hướng Thủy Bích nói: “Quả nhiên là Minh bang gởi thư” Đồng thời còn âm thầm tò mò, thư tháng này gửi có chút thận trọng quá mức.

Thủy Bích nhìn tờ giấy viết thư màu đen kia liếc mắt một cái, khăn trương hỏi: “Có phải hay không bang xảy ra chuyện gì? Thế nhưng vận dụng thư hiệu phù đen”

Phiêu Tuyết nhú đôi mắt trong như nước cúi đầu xem thư: “Nhìn liền biết”

Trong thư bày ra nội bang sắp tới biến cố khá lớn, đặc biệt Phiêu Tuyết có vẽ chú ý đến đồ phùng, chuẩn bị gần một tháng đồ phùng lớn nhất kinh thành Cát Tường đồ phùng cũng thuận lợi khai trương, còn có những khoản giao dịch chính. (*Đồ phùng = sòng bạc*)

Nhân tài bị xem nhẹ thường là người đáng sợ nhất. Nàng Cổ Phiêu Tuyết chính là một ví dụ như vậy.

Ngoại nhân chỉ biết Cổ gia đại tiểu thư am hiểu cầm kỳ thư họa tài nghệ, cùng tiểu thư khuê các bình thường giống nhau, nhưng bởi vì chơi bạc như mạng kết quả ngay cả tiểu thư khuê các bình thường cũng không giống, ai cũng tuyệt đối sẽ không đem một nữ tử như vậy cùng bang chủ Chi Nhất bang nắm trong tay tam đại thương huyết mạch kinh tế thiên hạ liên tưởng đến nhau.

Phiêu Tuyết đoán cái lão hồ li trong nhà kia hại mình cũng chính là vì nguyên nhân này, bởi vì nàng là người nắm trong tay Đông Li quốc huyết mạch kinh tế, cho nên đem nàng tiến cung, muốn cho nàng giúp Hoàng Thượng trẻ tuổi đoạt lại hoàng quyền.

Phụ thân mình kia chính là rất trung tâm (*ghép của trung thành và tận tâm ý mà, Tuyết tỷ cũng chơi chữ xì tin quá cơ*), không hổ là rường cột nước nhà phụ tá tiên hoàng, cho nên trung thành và tận tâm, không thể chịu đựng được

ngoại thích chuyên quyền, muốn giúp Đông Phương Tuấn Lạc đoạt lại hoàng quyền thuộc về mình, là ngay cả nữ nhi chính mình đều kính dâng ra ngoài.

Nhưng là..... Đông Phương Tuấn Lạc kia không hề có bộ dáng tâm cơ.....

Nghĩ đến Đông Phương Tuấn Lạc, Phiêu Tuyết không khỏi bật cười, ngay cả nàng cũng chưa phát hiện mình nở nụ cười.

Trước không nói nàng không muốn gia nhập đấu tranh hoàng quyền, nhìn một màn giữa Đông Phương Tuấn Lạc và Thái Hậu trên đại hôn điển lễ kia, nàng chỉ biết tình huống không ổn. Huống chi Duy Thận ca ca câu nói kia: “Người tiến cung sau có thể giả ngu liền giả ngu, có thể vào thâm cung liền vào thâm cung, không cần cùng hoàng quyền tranh đấu.....”

Không ai có thể bức nàng làm chuyện nàng không muốn, cho nên..... Thật có lỗi, lão cha a, nữ nhi lực bất tòng tâm a..... Trách chi trách người tạp dưỡng ra nữ nhi như vậy, nhất tiểu hồ ly.

Phiêu Tuyết cười hì hì làm cho Thủy Bích cảm thấy tất cả đều ổn, sau đó chính mình cầm quần áo hướng nội điện chạy đi, sắp tới Minh Bang được Trương Mặc trông coi rất tốt, về phần Thượng Quan Uyển Nhi, thoát nhìn như là tâm phúc Lũng Thái Hậu, không phải quân cờ của lão cha hồ ly.....

Phiêu Tuyết đem hoa mỹ hỉ phục trên người cởi ra, lộ ra da thịt trắng như ngọc, sau lưng còn có một cái bớt hình điệp trông rất sống động.

Nàng nhẹ vỗ về cái bớt của mình, nhẹ nhàng thở dài một hơi, Trang Chu mộng điệp, đến tốt cùng là Trang Chu mộng điệp vẫn là điệp mộng Trang Chu? Thế sự biến thiên, bưng bình nhân ở trong mộng lại giống như mộng ở trong nhân.....

Tóc đen bay xuống chạm đến đầu ngón tay của nàng, nàng tốc tốc thay quần áo, nhanh chóng mượn sức khinh sam nháy mắt đem điệp bôi dấu đi, cả người khôi phục như thường, trên mặt lại là nét cười.

Phiêu Tuyết đổi xiêm y, thu thập hết thảy sau mới biến thân lười thắt lưng biên từ trong điện đi ra. Chỉ thấy Thủy Bích vẫn không nhúc nhích đứng ở cửa, thấy nàng vừa ra tới lập tức làm một cái vạn phúc lễ, Phiêu Tuyết phát hiện nàng quái dị, toàn bộ đôi mi thanh tú đều ngưng lại.

Trang Chu mộng điệp: điển tích Trung Quốc “có lần Trang Chu nằm mộng thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa, rồi

bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết phải mình là Chu nằm mộng thấy hóa bướm hay là bướm mộng thấy hóa Chu”. Cái này rất là khó giải thích. Theo ta, đây là một cách nói để chỉ con người không hài lòng với hiện tại, muốn nằm mộng để có cuộc sống như ý. Giống như Trang Chu muốn hóa điệp tự do tự tại, còn điệp là muốn hóa Trang Chu để được làm người.

Chương 15: Truyền chỉ đêm yến

Thủy Bích theo nàng nhiều như vậy năm, đối với nàng đều tùy tiện không câu nệ lễ tiết, tính cách nàng thế nào đều hiểu rõ lắm, định là có chút không bình thường.

Một thanh âm the thé theo ngoài điện truyền đến: “Xin hỏi Hiền phi nương nương đã thay quần áo xong chưa?”

Thủy Bích nhìn thoáng qua Phiêu Tuyết, vội vàng đáp: “Xong rồi xong rồi —”

Ngoài điện lại truyền đến Khánh Hỉ công công thanh âm: “VẬY LÃO NÔ ĐÃ CÓ THỂ TIẾN VÀO TRUYỀN CHỈ ”

Nghe thế, Phiêu Tuyết nhất thời hiểu rõ hết thảy, nguyên lai là thái giám bên người Đông Phương Tuấn Lạc muốn tới truyền chỉ.

Chỉ thấy Khánh Hỉ thủ đang cầm một quyển thánh chỉ màu vàng tú long, sắc mặt vui mừng tiêu sái tiến Lạc Tuyết Cung, cười hì hì hướng Cổ Phiêu Tuyết chúc, hẳn biết trước đó vài ngày Đông Phương Tuấn Lạc muốn đem nàng sắc phong hoàng hậu, tuy rằng kia chỉ là “*tiểu hài tử*” đùa giỡn. Nhưng Phiêu Tuyết kia thân phận là Cổ phủ tiểu thư, cũng đáng hẳn khuôn mặt tươi cười đón chào.

Phiêu Tuyết thấy hẳn liền cười, cùng thay đổi hé ra mặt nghi hoặc: “Ai nha, là Khánh Hỉ công công a..... Người không đi Lũng quý phi Lan Tịch Cung ngược lại đến Lạc Tuyết Cung của ta làm cái gì?”

Khánh Hỉ vừa nghe, sách! Lời này hỏi..... cũng quá trực tiếp.

“Thế nào a..... Nương nương hiểu lắm lắm nô, không phải Hoàng Thượng cấp Hiền phi nương nương một đạo chỉ sao? Cho nên ta không dám chậm trễ chạy đến nha..... Tâm này được chứng giám, được chứng giám a.....”

Khánh Hỉ ngoài cười nhưng trong không cười biện giải, nói cho cùng thật là đối nàng trung tâm vô cùng, này tâm chứng giám. Chỉ có chính hẳn mới biết được chân tướng. Đông Phương Tuấn Lạc lấy ngọc tỷ xong liền cấp các cung tần phi ban bố cùng loại thánh chỉ, như là đưa nhỏ chơi trò chơi, hẳn trong lòng mặc dù không vui ý nhưng vẫn phải đến đây. *(Lạc ca a, ca có giả bộ thế nào thì cũng đừng làm quá thế chứ, không thiên hạ lại nghĩ nào ca là bằng đậu hủ a)*

Phiêu Tuyết cười hì hì liếc hắt một cái, lập tức quỳ xuống làm bộ khẩn cấp nói: “Công công người mau mau tuyên chỉ!” Khánh Hỉ thấy nàng đáng vẻ lo lắng, lập tức kết luận đây là một tục khí nữ nhân. Bất quá vừa lúc, nữ nhân như vậy xứng đơn thuần Hoàng Thượng chẳng phải là vừa lúc? Chính là Cố Tể tướng này nữ nhi, như thế nào trên người có mùi lạ..... (hắc hắc)

“Nương nương đừng vội, nương nương đừng vội” Hắt chậm rãi đem thánh chỉ mở ra, lại thanh thanh cổ họng, cuối cùng mới chậm rãi tuyên chỉ nói: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết: Trăm hôm nay đại hôn, ở ngự hoa viên chuẩn bị chiêu đãi bách quan thánh yến, giờ Tuất khai yến, trăm mong Cố hiền phi có thể để trăm một chút mặt mũi đúng giờ dự tiệc”

Khánh Hỉ vẻ mặt đứng đắn đem này thánh chỉ niệm xong, còn lại Phiêu Tuyết quỳ trên mặt đất cúi đầu âm thầm run rẩy.

Này..... Này tính cái gì thánh chỉ? Rõ ràng một cái khẩu dụ, khẩu dụ lấy làm thánh chỉ truyền, hắt là ngại trong cung một đồng tú nữ không có chuyện gì làm sao? Cảm tình đi xuống, toàn bộ tú cục đều phải giúp hắt soạn thánh chỉ a.....

Khánh Hỉ niệm xong thánh chỉ, thấy Phiêu Tuyết thật lâu không dậy nổi tiếp chỉ, sợ nàng là thụ sủng nhược kinh nhất thời hưng phấn rồi, ra tiếng nhắc nhở: “Nương nương, đứng lên tiếp chỉ?”

Phiêu Tuyết nhất thời thu hồi thần du suy nghĩ: “Ân, ân..... Tiếp chỉ” Nàng hai tay tiếp nhận thánh chỉ, vẻ mặt kích động nói một câu: “Tạ chủ long ân.....”

Khánh Hỉ hướng nàng cười: “Nương nương cần phải nhớ rõ đúng giờ đến”

Phiêu Tuyết mặt mày hớn hở nhìn hắt: “Đó là tự nhiên..... Đó là tự nhiên”

Chương 16: Thực là có lệ

(nước mắt ý)

Khánh Hỉ hướng nàng nhất phúc: “Như vậy ta xin cáo lui, nương nương cần phải hảo hảo chuẩn bị..... Hôm nay buổi tối có thể hay không được việc phải xem nương nương ngài biểu hiện ” Hắc hảo tâm nhắc nhở, còn trông cậy có thể được Cố Phiêu Tuyết cấp một cái thân tình.

Phiêu Tuyết cười lấy lòng hắc vài câu, rồi mới đưa hắc tiến bước.

Chuẩn bị? Không hơi đâu..... Nàng tiến cung cũng không phải tự nguyện. Tranh thủ tình cảm? Thật có lỗi, không có hứng thú.....

Nhìn Khánh Hỉ càng chạy càng xa, Phiêu Tuyết đem thánh chỉ tùy ý ném sang một bên, nàng chán đến chết xoay mặt nhìn về phía Thủy Bích: “Hảo nhảm chán nga..... Chúng ta chơi hai mươi bốn điểm thôi?”

Thủy Bích bỗng nhiên phát lạnh.....

Quả nhiên không bằng này.....

Phiêu Tuyết giương mắt nhìn, thoát nhìn hết sức vô tội.

Chỉ chốc lát sau Lạc Tuyết Cung nội điện liền truyền ra âm thanh vui đùa ầm ĩ.

“Cái gì a! Tiểu thư người khẳng định với lão thiên ! Ta không phục!!” Thủy Bích thanh âm phẫn nộ.

“Không phục thì đến một ván đi.....” Thanh thoi trả lời.

Thủy Bích trên người chỉ còn một cái trung y, một tay xoa thắt lưng, tóc còn cắm mấy khổng tước linh chi cong vẹo: “Đến, cũng không tin không thắng được ! Chín giờ, tám giờ, lục điểm” Không tin hướng Phiêu Tuyết kêu oan “Ta cũng không tin người còn có thể thắng”

Phiêu Tuyết tay mở ra cười hì hì nói: “Thật ngượng a, lại là hai mươi bốn điểm” Nhãn mục đều lờ ra tinh quang, lớn tiếng hào nháo: “Người còn có khổng tước linh chi, mau đem ra.....”

Quả nhiên là dân cờ bạc không lớn nhỏ, hai người nhất thời đánh thành một mảnh. Cùng vui đùa âm ỉ, trời cũng dần dần tối đi.

Ở ngoài Lạc Tuyết cung điện nhanh chóng hiện lên một bóng người, người nọ nghe bên trong thanh âm huyền ảo dạng ra một chút cười yêu dã.

Chỉ thấy Đông Phương Tuấn Lạc thân ảnh chợt lóe, theo hành lang nhảy lên đỉnh, ngồi ở trên tiếp tục nghe bên trong truyền ra vui cười giận mắng, đôi mắt hiện lên tà mị: “Quả nhiên như truyền thuyết bình thường thích bạc như mạng.....”

Cầm chừng thời gian, trời đã là hoàn toàn tối đen, một vòng sáng tỏ Minh Nguyệt cao cao tại bầu trời đêm, bạn ánh sáng ngọc tinh quang, trong trời đêm đen thui nhất thời liễm diễm nhiều điểm sáng ngời, Phiêu Tuyết ở phía trước cửa sổ ngồi một hồi, sau đó cảm thấy canh giờ không sai biệt lắm liền đứng dậy thay đổi bộ cung trang màu phấn tím, đầu gài tam chi kim bước diêu (*Cái này không biết là cái gì, hình như là để chỉ vị trí trong cung*), tâm điểm một đóa hoa sen đỏ bùng, điều khiển kiệu đến ngự hoa viên.

Không ngoài dự liệu, trong ngự hoa viên đã bày ra yến hội long trọng. Tề tướng bên trong phủ cũng từng trải qua đại hỷ yến, Phiêu Tuyết khi đó đã cảm thấy là náo nhiệt phi phàm, nay so cùng với cung yến này quả thực một trời một vực.

“Nương nương, mời theo ta” Một nô tỳ tinh mắt nhìn thấy Cố Phiêu Tuyết chậm rãi mà đến, lập tức tiến lên hành lễ. Liền ngửi thấy nàng trên người kia cổ dị vị, sắc mặt khế biến, lại vẫn ra vẻ cười vui, khuôn mặt tươi cười đón chào.

Vừa vặn lúc này Lũng Tịch Ngọc một thân hoa phục mẫu đơn màu vàng, đầu gài tứ chi kim bước diêu, cũng đang chậm rãi đi tới, nàng là quý phi, so với Phiêu Tuyết cấp bậc nhiều hơn một chi kim bước diêu, người trước người sau, không hẹn mà gặp. Gặp Phiêu Tuyết đi tới, miệt thị liếc mắt một cái.

“Yêu, muội muội, ngươi hôm nay thật xinh đẹp” Lũng Tịch Ngọc cười đối Phiêu Tuyết chào hỏi, vừa nói còn vừa sờ kim bước diêu phía trên.

Phiêu Tuyết cũng cười, hoàn toàn phát huy ưu điểm “*gặp người nói tiếng người gặp quỷ nói tiếng quỷ*”: “Tỷ tỷ ngươi thật hấp dẫn đâu! Phượng hoàng trên đầu này là Hoàng Thượng ban tặng? Thực hâm mộ a!” Trong chớp mắt hốc mắt liền lóe vài giọt nước mắt.

Lũng Tịch Ngọc trong mắt cực kì kinh ngạc, vội vàng nói: “Hảo muội muội, người đây là khóc cái gì?”

Chương 17: Đêm yến cung đình [nhất]

“Ai, tử tử không biết, muội muội trời sinh hôi nách, sợ là đời này đều không chiếm được Hoàng Thượng sủng hạnh, ngày sau còn nhờ tử tử quan tâm..... Tử tử cũng không nên ghét bỏ muội muội ta” Phiêu Tuyết cầm lấy khăn tay nhẹ nhàng lau nước mắt, miệng cũng là đang cười. *(Oạch... ta thề là ta tránh được đập mặt vào màn hình nhưng không tránh nổi đầu gối đập vào cạnh bàn. Đau đừng hỏi. Trời ạ, Tuyết tử ơi là Tuyết tử. Đừng có giết người không dao như thế chứ. Cười chết người. Há há há... Trên người tử có nhiều mùi quá ha)*

Lũng Tịch Ngọc cũng nghĩ thấy được trên người nàng vị tanh hôi, không coi nguyên nhân “tìm nơi nương tựa” của nàng mà cao hứng, ngược lại càng thêm miệt thị, rút lui hai bước, như là sợ nàng lây bệnh.

Phiêu Tuyết cũng không để ý đến, làm bộ lau nước mắt như cũ, như là tiểu tức phụ vừa nhập hoàng cung liền bị khi dễ bình thường.

Thực bất hạnh, một màn vừa nãy giả ngu đã bị Đông Phương Tuấn Lạc xem vừa vặn, chỉ thấy hần cười lạnh một tiếng.

Đông Phương Tuấn Lạc một thân hồng bào ở trước mọi người kinh ngạc dứt khoát đứng dậy, chạy hướng về phía Lũng Tịch Ngọc cùng Cố Phiêu Tuyết đang đứng, trong mắt toát ra cuồng nhiệt hưng phấn: “Ái phi!” Hần vừa cười vừa hướng Lũng Tịch Ngọc kia chạy tới.

Lũng Thái Hậu nhìn hần bộ dáng vui mừng, hơi hơi vuốt cằm, ngay cả tươi cười đều trở nên rõ ràng đứng lên.

Phiêu Tuyết tự giác thối lui một khắc, chuẩn bị xem một hồi tiết mục vợ chồng ân ái. Lũng Tịch Ngọc nhìn thấy Đông Phương Tuấn Lạc, nghĩ đến hần hôm nay buổi chiều ở tẩm cung ôm nàng, nói buổi tối đến nàng nghỉ tạm, mặt nhất thời hồng lên giống quả hồng. Nàng quả thật muốn chui xuống.....

Lũng Tịch Ngọc diện hướng Đông Phương Tuấn Lạc đứng, khóe môi nở ra một nụ cười thuộc loại thiếu phụ tân hôn hạnh phúc, hần là muốn ở trước mắt mọi người đưa nàng nhập tòa sao?

Đông Phương Tuấn Lạc càng chạy càng gần, lòng của nàng cũng càng nhảy càng nhanh. Phiêu Tuyết bị xem nhẹ ngoan ngoãn đứng phía sau, bộ dáng

xem kịch vui. Hắn càng chạy càng gần, càng chạy càng gần..... Lũng Tịch Ngọc càng ngày càng kích động, càng ngày càng kích động.....

Ai ngờ..... Đông Phương Tuấn Lạc thế nhưng trực tiếp lướt qua Lũng Tịch Ngọc!

Hắn thế nhưng cười thuần khiết, đi tới trước mặt Phiêu Tuyết, phủ thân mình, nhẹ nhàng nỉ non một câu: “Ái phi.....” Hắn phun hơi thở ấm áp ở sau tai Phiêu Tuyết, làm cho Phiêu Tuyết từng trận khẽ run. *(Ha ha. Cười chết ta. Trời ơi, Lạc ca chơi kiêu chi mà hiểm thế này. Ta thật muốn nhìn vẻ mặt của Lũng Tịch Ngọc lúc đây. Hắc hắc)*

Phiêu Tuyết chết đứng.....

Lũng Tịch Ngọc tươi cười động lại ở nơi nào, ánh mắt trùng lớn, không thể tin nhìn hết thấy!

Đông Phương Tuấn Lạc cư nhiên không nhìn nàng! Còn trước mặt mọi người cùng Cô Phiêu Tuyết thân thiết đứng lên! Hai mắt của nàng như dây lên liệt hỏa hùng hực!

Đông Phương Tuấn Lạc như trước không nhìn Lũng Tịch Ngọc, cũng không để ý ánh mắt quái dị của mọi người, dặt bàn tay nhỏ bé của Phiêu Tuyết, cứng nhắc lôi kéo nàng lập tức đi hướng yên hội, còn lại một mình Lũng Tịch Ngọc xấu hổ cô linh linh đứng ở nơi đó.

Này..... Này là thế nào diễn ra??

Lũng Tịch Ngọc nhìn bóng dáng hai người đi xa, đột nhiên hung hăng xé rách khăn tay mình, hung tợn nhìn chăm chăm sau lưng Phiêu Tuyết, như muốn đi lên cho Phiêu Tuyết một bạt tai.

Lũng Thái Hậu thấy biến cố này sắc mặt khẽ biến, ma ma bên người lập tức âm thầm tiến lên an ủi Lũng Tịch Ngọc.

“Lũng quý phi, ngày sau mới nói, không nên nóng vội nhất thời” Nữ quan lặng lẽ nói.

Phiêu Tuyết mơ mơ hồ hồ bị Đông Phương Tuấn Lạc nắm đi, trên thân hình cao gầy hắn phát ra cái loại hơi thở lạnh thấu xương làm cho nàng không thể dễ dàng cự tuyệt, đi đến trước yên hội, nàng đột nhiên bị hắn ấn xuống, Phiêu Tuyết tọa yên sau ngẩng đầu liền thấy, mình hiện tại đang ngồi vị trí quý phi!

Trong cung yến hội trình tự nhập tòa nghiêm cẩn, phía đông là thiên tử, sắp xếp theo thứ tự là quý phi, chiêu nghi, phi tần chờ phẩm giai, Đông Phương Tuấn Lạc để cho nàng tọa vị trí quý phi..... Này không phải đồ thừa cho nàng bất nghĩa sao?!

Chương 18: Đêm yến cung đình [nhị]

Lũng Tịch Ngọc một mình đứng phía sau, nhìn Phiêu Tuyết phía trên ngai vị trí vốn nên thuộc về nàng, trong lòng bỗng nhiên sinh ra hận ý! Quả nhiên là Cố gia nữ nhi.

Trước một giây còn nói cần nàng quan tâm, giây tiếp theo liền cùng nàng tranh nam nhân! Cố Phiêu Tuyết, thù này chúng ta xem như kết hạ!

Phiêu Tuyết bất an ngai trên vị trí vốn không thuộc loại về nàng, chỉ thấy tàn phi của hắc nhìn nàng trong ánh mắt cự nhiên bắn ra từng trận hàn quang.

Nàng muốn đứng lên, kết quả lại bị Đông Phương Tuấn Lạc hắc ám áp chế, thanh âm ôn nhuận ở bên tai vang lên: “Ngoan ngoãn ngai..... Đừng nhúc nhích.”

Thanh âm kia như có ma lực, nàng vốn vô tình cùng người tranh, lại lần lượt bị hắc chiếm thế thượng phong.

Đông Phương Tuấn Lạc cố ý hướng nàng cười si ngốc, giống như trong mắt chỉ có một mình nàng, bộ dáng thâm tình làm cho người ta tim đập thành thạch. Bỗng nhiên một trận gió thổi qua, một thân tanh hôi vị trên người Phiêu Tuyết vây lấy hắc. “Khụ khụ —” Hắc ho khan đứng lên, nhất thời phá hủy hình ảnh kiều diễm này.

Đông Phương Tuấn Lạc như trước mang vẻ mặt tươi cười, ngửi trên người Phiêu Tuyết vị thối.

“Mỹ nhân..... Người thực thơm” Hắc thanh âm tà mị giống như ma âm từ cửu thiên truyền đến. *(hắc hắc.. Thơm... thơm hết thở nổi luôn á)*

Thơm? Đông Phương Tuấn Lạc thế nhưng nói trên người nàng mùi tằm chết thơm? Phiêu Tuyết suy tư một chút, nhất thời nhớ ra hôm nay đại điện có đủ trò, suy nghĩ ngàn hồi trăm chuyển vừa thông suốt, Phiêu Tuyết cả kinh.

Hắc quả nhiên là diễn trò?

Nàng đột nhiên toát ra ý niệm như vậy trong đầu.

Phiêu Tuyết suy nghĩ chợt lóe lên, trên mặt lại là bộ dáng bị vẻ mỹ mạo của hắc mê hoặc, dùng biểu tình xấu hổ mang khiếp sợ xem xét Đông Phương

Tuần Lạc tuần tú, đáy mắt không buông tha biểu tình của hắn. Nhưng mà, đập vào mắt như cũ vẫn là hắn vô tà tươi cười, cặp mắt tinh thuần đặc trưng kia có thể cất chứa vạn vật đại hải. *(2 anh chị kể tung người hứng kinh quá cơ)*

Nàng nay xem cũng ra chẳng phân biệt được sáng tỏ, hắn rốt cuộc là thật đơn thuần hay giả đơn thuần?

“Mỹ nhân, ngươi dùng là hương liệu gì?” Đông Phương Tuần Lạc thấy nàng xuất thần, hướng nàng hỏi.

Phiêu Tuyết không khỏi hoài nghi mưu kế chính mình, nếu Đông Phương Tuần Lạc thật sự là diễn trò, như vậy ván này nàng thất bại thảm hại. Giống như hắn ở trước mặt, trí thông minh của nàng cũng không được vận dụng, chỉ ngửi trên người hắn long duyên hương vui cười nói: “Hoàng Thượng, người so với thần thiếp còn thơm hơn!”

Phản ứng của nàng giống như hắn ngầm dự tính, chỉ thấy hắn như cũ đơn thuần cười: “Mỹ nhân..... Trăm hôm nay đi tắm cung ngươi nghỉ tạm được không?” Thanh âm không lớn, lại vừa lúc có thể làm cho Thái Hậu, Lũng Tịch Ngọc cùng các vị đại thần đều nghe thấy.

Lũng Tịch Ngọc tay buông lỏng, cái chén rơi xuống đất vang lên tiếng trả lời.

Các đại thần lúc này đều đang nhìn trò hay, người người đều cáo già thâm minh, nhưng đều quay đầu lại đây nhìn hậu cung sắp trình diễn màn trọng đại tranh thủ tình cảm.

Chỉ nói đương kim Hoàng Thượng hồng phúc tề thiên, đào hoa tràn đầy, một ngày cưới ba ngàn phi tần người đẹp vô số, lâm hạnh vị mỹ nhân ấy thế nhưng cũng thành vấn đề.

Kỳ thật lần này Thái Hậu vì Hoàng Thượng ban đêm yến cung đình này mục đích rất đơn giản, một là làm cho Lũng Tịch Ngọc xuất đầu, cho nên nàng mới có thể trang phục xuất chúng như thế, nổi bật trước mọi người. Hai đó là dẫn mặt hạ, đem uy hiếp của một đám phi tần với nàng diệt trừ.

Nghe nói đương kim Thái Hậu xuất thân bản cùng, quá sợ những ngày nghèo khổ, chỉ vì dung mạo xuất sắc hơn nữa mưu kế cao thâm, thế nên mới một bước lên ngôi, buông rèm chấp chính ngày càng sâu, Hoàng Đế đã lớn vẫn không nhượng quyền, không ngừng đề bạt ngoại tộc làm quan, Lũng

quốc công chính là một ví dụ. Nay đại hôn không thể tha, nàng mới bốn phía
tuyên tãn, không nghĩ tới ngày đầu tiên đại hôn liền bị đoạt ngọc tỷ.

Chương 19: Đêm yến cung đình [tam]

Lũng Thái Hậu nhìn Đông Phương Tuấn Lạc liếc mắt một cái, nàng chăm lo nam tử này từ nhỏ đến lớn, ngay cả ngủ đều là vẻ mặt cười đơn thuần. Ngực vô chí lớn chỉ biết đầu khúc khúc (*chơi chọi để, nản với Lạc ca, xì tin dễ sợ*), hôm nay nghe Lũng Tịch Ngọc nói hấn cùng nàng một buổi chiều, xem ra là bắt đầu đối với việc nam nữ cảm thấy hứng thú. Lũng Thái Hậu đối hấn cảnh giác vốn không cao, hiện lại càng thấp, nay sợ là có người ở bên gối hấn nói năng lung tung, nàng phải đem toàn bộ uy hiếp loại bỏ.

“Hoàng Thượng hôm nay sắc phong nhiều mỹ nhân như vậy, khó tránh khỏi nhất thời nhầm lẫn, bất quá đại hôn vẫn là chiếu theo tổ chế đến đi, hoàng hậu vẫn còn thiếu, trong cung quý phi phẩm giai tối cao, Hoàng Thượng hôm nay ở Lũng quý phi Lan Tịch Cung nghỉ tạm” Lũng Thái Hậu ra tiếng nói, ngữ khí không phải hỏi, mà là “*trảm đình tiết thiết*” mệnh lệnh. (*chém đình chặt sắt, mệnh lệnh đanh thép*)

Đông Phương Tuấn Lạc bàn tay ẩn trong áo đột nhiên thành quyền, trên mặt lại vẫn là đang cười, hấn vô tư mà cười, bộ dáng hết sức chân thật.

Lũng Tịch Ngọc vừa nghe, vẻ mặt cảm động nhìn cô mẫu nhà mình.

Phiêu Tuyết vừa nghe vẻ mặt gian tướng vội vội vàng vàng nói: “Đúng vậy, Hoàng Thượng, hôm nay vẫn là đi Tịch Ngọc tử tử đi” đề nghị này của Thái Hậu chính là hợp ý nàng.

Lũng Tịch Ngọc nghe xong, ngược lại nhìn về phía Cố Phiêu Tuyết, nhất thời sắc mặt ngoan độc, biểu tình “*người không cần giả mù sa mưa*”. (*ý nói làm thính mà được món lợi lớn, như VN có câu “lù đù vác lu mà chạy” hay “làm thính mà rình cục bự” ấy*)

Bên dưới Vệ Lương Ngũ vẫn trầm mặc hung hăng giăng xé khăn tay, hôm nay ở Tây Môn nàng đã bại bởi Lũng Tịch Ngọc một lần, nay nàng cùng Lũng Tịch Ngọc đứng cùng hàng trên, dựa vào cái gì cùng là đêm tân hôn, nàng lại một mình phòng trống? Cũng biết là không có dũng khí, vẫn không nên nói chuyện thế nhưng nàng vẫn thẳng thắn mở miệng nói: “Hoàng Thượng..... Người như vậy đối chúng nô tì không công bình.....” ánh mắt đen của nàng dạo qua một vòng, lại tiếp tục nói: “Nô tì nghe nói chóc lát sẽ biểu diễn tiết mục..... Nếu nô tì biểu hiện tốt, cái kia Hoàng Thượng..... kia Hoàng Thượng người hãy đến chỗ nô tì đi” Nàng lắp bắp, nhưng cuối cùng vẫn là đem trong lòng suy nghĩ nói ra.

Đông Phương Tuấn Lạc trong mắt nhất thời lóe lên nhiều ý cười: “Lương thực phi này đề nghị hay! Mẫu hậu, cứ định như vậy đi! Ai biểu diễn tốt trăm đi chỗ đó qua đêm!” *(lấy nhiều vợ nó khổ thế đấy ca a)*

Lũng Thái Hậu trong lòng nhè nhẹ tính toán qua, đối với tài nghệ của Lũng Tịch Ngọc nàng vẫn là yên tâm, vừa lúc nàng cũng muốn làm cho Lũng Tịch Ngọc hoàn toàn nắm được tâm Đông Phương Tuấn Lạc. Chỉ thấy Lũng Thái Hậu hơi hơi vuốt cằm, xem như ngầm đồng ý.

Phiêu Tuyết thấy vậy trong lòng nhất thời mừng rỡ, đồng dạng mừng rỡ là Vệ Lương Ngữ thực hiện được gian kế.

Phiêu Tuyết mừng rỡ là chỉ cần mượn cơ không biểu diễn là có thể tránh thoát một kiếp. Mà Vệ Lương Ngữ mừng rỡ là vì nàng rốt cục cấp chính mình một cơ hội tranh thủ xuất sắc.

“Vậy như vậy đi!” Đông Phương Tuấn Lạc một câu quyết định. Nói xong liếc mắt nhìn Cố Phiêu Tuyết một cái. Đông Phương Tuấn Lạc vốn còn tưởng rằng có thể nhìn thấy bộ dáng mất mát của nàng, không ngờ thấy được nàng kia nhất thời mừng rỡ, bỗng nhiên trong lòng thấy giận.

Àn? Đông Phương Tuấn Lạc nhú mày, nàng không phải nên mất mát mới đúng sao?!

~oOo~

Tình kịch ngoại tuyến phiên ngoại: Nói thời điểm Tịch Ngọc xuất trường kia mi cao mắt thấp..... Nghĩ rằng tác giả thật là mẹ tốt, rốt cục làm cho ta một hồi nổi bật xuất hiện. Nào biết..... Còn không có vui sướng vài giây đã bị đập bẹp thành muỗi chết.

[tác giả: Đáng tiếc a ~~ bị tiểu Lạc Lạc nhà chúng ta phá hư ~~ Lũng Tịch Ngọc: Mẹ kế! Người là mẹ kế! Ta không nổi bật đều là người làm hại!] kết cục: Tác giả thân mẹ kế mà chạy.....

Chương 20: Tranh kì khoe sắc [nhất]

Đông Phương Tuấn Lạc lần này đã đoán sai, Cổ Phiêu Tuyết tư duy căn bản là khác với người thường.

Nàng căn bản là đối hấn không ý gì cả! Nàng rốt cuộc có hay không coi hấn là phu quân của nàng? Không có? Có lẽ..... Nàng coi hấn là một cái người xa lạ, một người xa lạ cùng nàng không hề quan hệ mà thôi.

Cổ Phiêu Tuyết hứng thú nhìn chằm chằm mọi người, lúc này lại có trò hay để xem. Nếu không có tiền cung cũng không biết phi tử như thế nào đấu đá. Nàng hai mắt tỏa sáng, trừ bỏ đánh bạc bên ngoài khó gặp hưng trí.

Đông Phương Tuấn Lạc hoàn toàn nhìn thấu nàng. Trong đời nàng có hai chuyện vui, nhất là đánh bạc, lấy tụ tập đánh bạc là mục tiêu phát triển cả đời. Hai là xem diễn, chỉ e thiên hạ chưa đủ loạn là đức tin nhân sinh tốt đẹp.

Giờ Tuất đến, mọi người hoàn toàn lạc tịch, Khánh Hỉ vỗ vỗ tay, một khúc cung nhạc thanh thoát cũng vang lên theo, hơn mười vị nữ tử dung mạo tú lệ thân thống nhất xiêm y theo góc trung phiên duyên dáng bước ra, bắt đầu trong đình ương vũ đứng lên.

Thất lưng như té mặt liễu như hoa, vừa xoay tròn vừa mỉm cười, bách quan dưới đài nhất thời về mặt chuyên chú đứng lên. Hoàng cung nhã nhạc quả nhiên là cùng khác với dân gian, âm khúc trong lúc đó đều là cao nhã trang trọng, chính là cao nhã này khiến Phiêu Tuyết ngủ gà ngủ gật.

Thưởng vũ xong, lại tiếp tục vài tiết mục, Vệ Lương Ngữ rốt cục kìm không được: “Hoàng Thượng.....” thanh âm của nàng yêu kiều chim hoàng oanh “Thần thiếp chuẩn bị xong rồi ”

Đông Phương Tuấn Lạc tươi cười như ánh mặt trời: “Phải không? Vậy ái phi liền lên biểu diễn đi” Một tiếng ái phi kêu ngọt, giống như phu quân tương thân tương ái tràn ngập tình cảm kêu một tiếng nương tử, trong nháy mắt tình cảm tràn đầy khiến người hâm mộ.

Vệ Lương Ngữ cúi đầu, hơi hơi thẹn thùng. Sau đó đứng dậy, tiếp nhận hoa cầu nữ quan thay nàng chuẩn bị, tiêu sái hướng trung đình bước đi, hoa phục pháp phối, lộ ra bên trong váy dài vàng nhạt, lại hướng Lũng Thái Hậu thi lễ vạn phúc, rồi mới bắt đầu nhảy lên.

Chỉ thấy nàng câu chân một cái, xoay người, bay vút, quay về, hoa cầu trên tay theo dáng người nàng biến hóa, theo tay, chân, sườn nàng mà trở nên có sinh mệnh, hoa cầu cũng tràn ngập linh khí, mọi người chỉ cảm thấy hoa cả mắt không kịp nhìn, âm thầm bội phục.

Phiêu Tuyết cũng là cười cười thưởng thức, nguyên lai nàng sớm đã có chuẩn bị, khó trách dám khẩu xuất cuồng ngôn. Chậc chậc! Xem ra Đông Phương Tuấn Lạc hôm nay là ở cung nàng trà ngữ định lạc qua đêm ~

Đông Phương Tuấn Lạc cũng là đang cười, trong mắt làm ra vẻ phát sáng, nhìn như thực hưng phấn thưởng thức: “Đẹp mắt, đẹp mắt! Lấy nữ nhân quả thực so với đấu khúc khúc vui hơn”

Vệ Lương Ngữ kết thúc, Đông Phương Tuấn Lạc hài lòng cười hỏi: “Còn có không? Trẫm còn muốn xem”

Vệ Lương Ngữ then thùng cười, đang muốn đáp, Lũng Tịch Ngọc một câu xen vào: “Hoàng Thượng, đến thần thiếp”

Đông Phương Tuấn Lạc ánh mắt lập tức lại bị Lũng Tịch Ngọc hấp dẫn: “Ái phi, ngươi biểu diễn tiết mục gì?”

Lũng Tịch Ngọc cười ngạo nghễ, xuất ra một khối đàn cổ. “Thần thiếp liền cấp Hoàng Thượng diễn tấu một khúc”

“Tốt, trẫm chăm chú lắng nghe” Chú ý nhất thời lại bị Lũng Tịch Ngọc hấp dẫn đi, đem Vệ Lương Ngữ để tại chỗ.

Vệ Lương Ngữ cắn cắn môi, ần nhẫn lui ra. Uẩn giận đem hoa cầu giao cho nha hoàn bên người, tức giận ngồi trở lại vị trí ban đầu.

Rõ ràng chỉ thiếu chút nữa! Thiếu chút nữa nàng là có thể có được tâm Đông Phương Tuấn Lạc! Kết quả lại bị nữ nhân kia phá hủy.

Thay nàng cầm hoa cầu nha hoàn nhanh chóng phủ bên tai trấn an nàng: “Thực phi nương nương đừng tức giận, Lũng quý phi kia cũng không thể có phong thái như ngài, nàng ta không phải ý vào có chỗ dựa là Thái Hậu sao”

Chương 21: Tranh kì khoe sắc [nhị]

Chỉ thấy Lũng Tịch Ngọc ôm cầm, liễm mi, chậm rãi đi đến nội đình, cầm nghệ của nàng ở khuê các nổi tiếng.

Phiêu Tuyết cũng có nghe đồn, dựng lỗ tai chuẩn bị nhất ăn no nhĩ phúc.

Lũng Tịch Ngọc khẽ động, huyền cầm phát ra boong boong âm thanh dễ nghe, bưng tỉnh tri âm tri kỷ chi khúc, thấm động lòng người. Khi thì trầm hoãn khi thì trào dâng. Vệ Lương Ngữ sắc mặt càng ngày càng kém.

Đều nói cầm như nhân, mà Lũng Tịch Ngọc hoàn toàn chính là ngoại lệ. Tài nghệ cao siêu che dấu nàng thân mình ương ngạnh cùng nuông chiều, chỉ có khôn cùng dày rộng lại nhấn nhai tình cảm quanh quẩn ở lòng người, Đông Phương Tuấn Lạc cũng khó tin thần sắc thương thức.

Nếu là ở Tể tướng phủ, Phiêu Tuyết nhất định ồn ào muốn nhất quyết tranh cao thấp, nhịn xuống! Nhịn xuống! Phiêu Tuyết dùng sức khắc trụ tất xấu thấp kém của mình. Không thể nhìn thấy cầm kỳ thư họa liền hứng thú, mình hiện tại là một nữ tử vô diêm (*ý là thiếu muối, không biết thưởng thức ý*)!

Chỉ thấy Lũng Tịch Ngọc một khúc đàn xong, dưới nhân giai sừng sốt, nàng ngửa cao đầu đi trở về vị trí của mình, hung hăng nhìn về phía Vệ Lương Ngữ, vẻ mặt khinh thường.

Kế tiếp là Khanh Bật Liễu vẫn trầm mặc, một tay múa kiếm, phù hợp hình tượng thanh liễm của nàng, Đông Phương Tuấn Lạc như trước bộ dáng hung trí bùng bùng, so với tứ phi phẩm giai hơi thấp nhóm chiêu nghi cũng lục tục biểu diễn.

Đông Phương Tuấn Lạc vẫn vẻ mặt chuyên chú nhìn chăm chăm trong đình mỹ nhân biểu diễn, Phiêu Tuyết âm thầm nhìn hẩn một cái, trong lòng thở dài một hơi nhẹ nhõm, hoàn hảo, chỉ cần hẩn không nhớ nàng còn chưa có biểu diễn là tốt rồi.

Kỳ thật..... Ngay tại thời điểm người nào đó âm thầm may mắn, Đông Phương Tuấn Lạc trong mắt toát ra một tia ý cười trêu tức.

Cuối cùng một phi tần chuẩn bị biểu diễn xong, chậm rãi nhắm hướng Đông Phương Tuấn Lạc cùng Lũng Thái Hậu hành lễ, mới vừa rồi nhìn nhiều tài

nghệ như vậy biểu diễn chúng thần xem như toại nguyện. Lúc mọi người ở đây nghĩ thời điểm tranh kì khoe sắc chấm dứt, một đạo thanh âm nhu nhuận đánh phá vỡ yên tĩnh.

Chỉ thấy Đông Phương Tuấn Lạc như trước bộ dáng nhất mạch đơn thuần: “Cổ hiền phi của trẫm còn chưa có biểu diễn a! Nhi thần nghe nói cổ ái phi cầm nghệ so với Lũng ái phi còn hơn ba phần a!”

Lũng Thái Hậu vừa nghe, vẻ mặt có chút nghi hoặc. Cổ Hà Đông nữ nhi cầm nghệ so với Tịch Ngọc còn muốn hơn ba phần? Nàng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đảo qua Cổ Phiêu Tuyết vẻ mặt mất tự nhiên, trong lòng không khỏi lạnh lùng cười, thế nhưng đáp ứng nói: “Vậy liền thỉnh Cổ hiền phi vì mọi người đàn một khúc trợ hứng được? Ý các khanh thế nào?”

Dưới đài trừ bỏ Tể tướng Cổ Hà Đông đại thần nhất tề giơ tay: “Chúng thần mong chờ.....” thanh âm hùng hậu vang vọng nửa ngự hoa viên.

Mọi người đều là một bộ biểu tình xem diễn, chỉ có Cổ Hà Đông, trên mặt biểu tình tựa tiêu phi tiêu (*cười như không cười*), trải qua thương hoa trong mắt khó tránh được gợn sóng.

Nữ nhi của hần hần còn không biết sao? Phiêu Tuyết cầm nghệ tuyệt đối chi cao không thấp, nhưng là nàng biểu diễn cầm nghệ sao? Chỉ sợ nha đầu kia chiêu thức giả ngu chờ vào thâm cung chứ không đạn tẩu đi?

Phiêu Tuyết cả kinh: “Hoàng..... Hoàng Thượng, thần thiếp không biết đánh đàn.....”

“Ân?” Hần bộ dáng vô tâm, đơn thuần nhìn Phiêu Tuyết, nhẹ nhàng khản câu nói: “Ái phi..... Quân vô hí ngôn, người đừng làm trẫm nuốt lời”

Phiêu Tuyết nhìn hần đáng thương, lời từ chối trong lòng nhất thời đều nói không được.

Phiêu Tuyết nhất thời cảm thấy chính mình là một mẫu thân xấu..... Không tự giác đem chính mình cùng Lũng Thái Hậu ngang bằng.

Chương 22: Lung tung đánh đàn

Phiêu Tuyết suy nghĩ trong lời nói Đông Phương Tuấn Lạc, hẳn chính là kêu nàng đánh đàn, lại không nói nàng phải đàn hay.....

Ân, cứ như vậy đi. Chỉ thấy Phiêu Tuyết hạ mắt, mỉm cười, “*binh đến tướng chán, nước đến đất chặn*” thôi.....

Tâm tư hơi hơi chuyển động, lập tức trong lòng tính kế.

Đông Phương Tuấn Lạc trong lòng cười hắc ám, là hắn đem nàng bước một tiến cử hắn đã sớm chuẩn bị cạm bẫy, kỳ thật trên cột nàng mới là trong lòng diễn đi? Cô Phiêu Tuyết, người nếu là ngay cả tiểu xiếc đều không qua được, như thế nào có thể không làm trầm thất vọng? Hắn trong lòng âm thầm cười nói: Hảo hảo biểu hiện, đừng làm cho trầm thất vọng..... Bỗng nhiên nhớ tới khế ước của hắn cùng Cô Hà Đông, độ cong khóe miệng càng lúc càng lớn.

Lũng Tịch Ngọc, Vệ Lương Ngữ khó chịu nhìn Đông Phương Tuấn Lạc đối nàng thân mật cùng nhóm phi tần lúc này cũng mỗi mắt mong chờ.

Chỉ thấy Phiêu Tuyết cười như nghiêng hoa, mi mắt xuất từng trận quang hoa, cả người như nước trong veo, khóe miệng giương lên vòng quanh một cái mỉm cười tuyệt mỹ: “Một khi đã như vậy, thần thiếp cung kính không bằng tuân mệnh”

Phiêu Tuyết cười đến gian trá, nhưng cũng chỉ ở trước mặt Đông Phương Tuấn Lạc lung lay một chút liền biến mất, liền quay lại là biểu tình trịnh trọng.

Không phải bảo ta đánh đàn sao, vậy ta đàn.

Đứng dậy, chỉnh lại cung trang cho thẳng, tiếp nhận nữ quan đưa đàn cổ. Phiêu Tuyết thần sắc, đem cầm gẩy gao ôm vào trong ngực, cạp váy sinh phong, tầng tầng lớp lớp váy đăng ra liễm diễm gọn sóng.

Đi tới đình thượng, đến vị trí ngồi xuống, đem cầm đặt tại trước người, hai tay chuyên nghiệp gác ở cầm huyền, trước làm đủ trò.

Phiêu Tuyết ngẩng đầu, nhìn lại Cô Hà Đông ánh mắt lo lắng, sau đó mỉm cười..... Tay nhỏ bé vung lên —

“Đang — dất — đình — đang” Ma âm nhất thời theo nàng bàn tay trắng nõn thuần khiết ngọc phiêu đảng đi ra, bởi vì điều khiển sai đàn cổ nguyên bản âm sắc thuần khiết lúc này phát ra âm thanh chói tai, thanh âm kia như là đàn cổ bi thảm khóc “Tranh —”

Mọi người nhất thời trợn mắt há mồm..... Khi thì tay trái bắt đàn tay phải niệp chọn, khi thì tay phải bắt đàn tay trái niệp chọn, loại này cực vi phạm phương thức đánh đàn, rõ ràng chính là tiểu nữ nhi gia hồ lô họa biểu! Nơi đó còn có nửa điểm phong phạm cao thủ?

Chỉ nghe thanh âm chói tai còn liên tục “Chỉ dất —” Như là ác ma ở trong trời đêm khàn khàn ngâm xướng, bách quan yển hội thượng hữu chính ngôn Tô Trần đã bắt đầu chịu không nổi, thần sắc cực mất tự nhiên nhìn về phía Phiêu Tuyết trong đình, chỉ thấy xinh đẹp tuyệt trần nữ tử kia lúc này đắm chìm ở trong tiếng nhạc “*tuyệt đẹp*” của mình, không hề có nửa phần ý muốn dừng lại.

Thảo dân xuất thân Giang Châu thứ sử nói chuyện có vẻ thô tục, lúc này cũng hoàn toàn nhin không được, chửi nhỏ một tiếng: “Cô nãi nãi ! Thật sự là khó nghe”

Phiêu Tuyết trong lòng thầm đắc ý, mặt mày ẩn tình nhìn về phía đầu sỏ Đông Phương Tuấn Lạc: “Hoàng Thượng..... Thần thiếp thật sự không biết đánh đàn.....”

Tê tái ma âm truyền vào lỗ tai Đông Phương Tuấn Lạc, nữ nhân chết tiệt này! Lũng Tịch Ngọc lúc này cũng mở mắt, này..... Này quá khó nghe!

Đang xuyết ầm Cổ Hà Đông kinh ngạc phun ra một miệng trà.

Kia thanh âm dài ngắn không đồng nhất làm cho Lũng Thái Hậu trong lòng hoảng hốt, chỉ cảm thấy màng tai đều bị phá vỡ, tiếng đàn này thật sự là không dám khen tặng, làm cho lòng người không yên, không có bệnh cũng bị nàng ép buộc tước mất nửa cái mạng?

Chương 23: Kết thúc bối rối

Chỉ thấy Phiêu Tuyết còn tiếp tục đàn, như là thực cố gắng muốn đem nửa khúc còn lại hoàn thành.

Vệ Lương Ngữ tùy ý liếc Lũng Tịch Ngọc một cái, lại liếc Cố Phiêu Tuyết một cái, xem ra là rất thích ý xem các nàng đấu. Nàng không cần biết Cố Phiêu Tuyết có thể thắng Lũng Tịch Ngọc hay không, tuy rằng xem ra cảm nghệ là cách biệt một trời.

Lũng Tịch Ngọc nhiều địch nhân, nàng liền nhiều một phần nắm chắc thắng lợi.....

Nàng lộ ra một cái mỉm cười, vẻ mặt xinh đẹp không che được tâm tính kẻ. Bên trong góc tối Khanh Bật Liễu không chớp mắt cùng người vô hình giống nhau, không cùng người giao hảo, cũng không cùng người tranh đoạt cái gì, hoàn toàn một thanh nhã ngạo khí bộ dáng, chính là mới vừa rồi thời điểm nhìn về phía Vệ Lương Ngữ bỗng nhiên toát ra tà nịnh ý cười.

Chỉ thấy Phiêu Tuyết một trường âm “Chi dát —”, Vệ Lương Ngữ tận lực tao nhã nâng cốc trà lên, biểu hiện thích ý. Cự nhiên không thừa nhận chính mình bị Phiêu Tuyết cảm nghệ làm khiếp sợ, không muốn cùng Lũng Tịch Ngọc bình thường thiếu kiên nhẫn.

Nhưng vào lúc này, trong bóng đêm, Khanh Bật Liễu trong nháy mắt, trong lúc bất động thanh sắc.....

“A!!!” Vệ Lương Ngữ bỗng nhiên cổ tay tê rần, như bị cái gì chích, thét một tiếng kinh hãi, nguyên bản chén trà trên tay bị chính nàng kinh hoảng ném bay ra! Hướng Cố Phiêu Tuyết, cuối cùng trà trong chén thể nhưng hắt đến trên người đối diện cách đó không xa nguyên lão Trung Thư Lệnh Vi Lạc Phu, sợ tới mức lão nhân rung mình một cái! Kinh khủng tái nhợt mặt. Nhưng điều đáng sợ nhất còn ở phía sau, Vi Lạc Phu vốn bị ma âm kia của Phiêu Tuyết quấy nhiễu tim còn đập nhanh, lại bị hứng một bát trà, nhất thời xấu hổ, tức giận xông lên ốt, muốn há mồm mắng to lại nói không ra hơi. “Người —”

Tại lúc chỉ mảnh treo chuông, khi chén trà đang ở giữ không trung Cố Phiêu Tuyết lại đánh cái chuyển, tạp điệu trực tiếp ở trước mặt Vi Lạc Phu, “Ba —” thanh âm thanh thúy, chén bạch ngọc nhất thời vỡ tan tành, tiếng vang lại khiến Vi Lạc Phu đột nhiên chấn động! Trong đó một mảnh mảnh nhỏ trực

tiếp ngoài ý muốn phi tới găm vào da hần. Miệng vết thương không sâu, nhưng vốn đã lung lay sắp đổ lão đại nhân rốt cục chịu không nổi.....

Phiêu Tuyết trên tay động tác cũng hoàn toàn đình chỉ!! Đàn cổ đệ tam căn huyền bính một tiếng đoạn điệu, Vi lão đại nhân đáng thương lại rõ ràng bị hoảng sợ.

Phiêu Tuyết cảm thấy tình huống không đúng đột nhiên đứng dậy quỳ xuống.

Thái Hậu phát giác không đúng đột nhiên đứng dậy, hai mắt sắc bén đảo qua Vệ Lương Ngữ không còn phản ứng, cầm quyền nhiều năm dưỡng thành khí phách nhìn một thân Vệ Lương Ngữ: “Người!”

Một tiếng gầm lên “Người là thế nào! Đem này nữ nhân lôi xuống!”. Nàng ghét nhất chính là nữ nhân trong cung phía sau diễn xiếc, làm nàng nghĩ đến hai mươi năm trước!

Lũng Thái Hậu tức giận đến run nhè nhẹ, cảnh tượng như vậy quá mức quen thuộc..... Hai mươi năm trước, nàng từng lấy phương pháp như vậy hãm hại muội muội chính mình..... Đi một bước lên ngôi vị cao nhất.....

Nguyên bản Trung Thư Lệnh Vi Lạc Phu cao tuổi nhiều bệnh sau khi khiếp sợ ma âm của Phiêu Tuyết vốn chỉ còn nửa cái mạng, Vệ Lương Ngữ này đánh rơi cái chén, mảnh nhỏ nhập hầu, Vi lão nhân gia cư nhiên phát bệnh, cả người không chế không được đổ về phía sau —

Cách Vi Lạc Phu gần nhất nhị phẩm Thị Lang Vi Di lập tức nắm ở ngã xuống đất Vi Lạc Phu, hoảng sợ hô to “Phụ thân —”

Lũng quốc công Lũng Duy Phương chấn kinh hô to: “Vi đại nhân —!”

“Thiên a, người đâu! Trung Thư Lệnh đại nhân té xỉu!” Những người khác cũng đi theo bồi rối kinh hô, Trung Thư Lệnh vốn là triều đại nguyên lão a!“Người đâu, mau truyền Thái y” Lũng quốc công trực tiếp phát lệnh.

“Mau — người đâu!”

“Ban nhuyển tháp! Tuyên Thái y!”

“Vi đại nhân!!! Vi đại nhân như thế nào?!”

Rối loạn, hoàn toàn lộn xộn.

Liền bởi vì nhất thủ ma âm cầm khúc, Vệ Lương Ngữ hành vi kỳ dị, đại hôn
hỉ yên nhưng lại là kết thúc bồi rồi!

Đông Phương Tuấn Lạc lúc này đã đứng dậy vọt tới bên người Vi Lạc Phu,
chỉ thấy hấn ngực phập phồng, một mạch không một mạch ra, “Vi ái khanh!”
Đông Phương Tuấn Lạc trên mặt cũng có một tia sột ruột.

Chương 24: Tin chết người

Hắn nhìn chăm chăm Vi Lạc Phu kia một phen chòm râu bạc đón gió tung bay, nhìn Vi Lạc Phu cao tuổi vẻ mặt tái nhợt, lão nhân này bệnh tim đập nhanh nhiều năm lại tái phát, phỏng chừng lúc này thật là mệnh không lâu hĩ.....

Lí Thái y vội vàng mang theo hòm thuốc tới, Vi Lạc Phu còn giãy dựa từng ngụm từng ngụm thở phì phò.

Tánh mạng du quan, Vệ Lương Ngừ đã bị tha đi, tất cả mọi người vội vàng cứu Trung Thư Lệnh, không đình to như vậy chỉ còn lại có Phiêu Tuyết đột nhiên quỳ xuống.

Vi Lạc Phu là nguyên lão trong triều, cũng là người cực kỳ trọng yếu ủng hộ Lũng Thái Hậu ở trong triều, tối nay lo lắng cho Vi Lạc Phu, thấy bộ dáng Vi Lạc Phu kia một hơi hoãn không được, gấp đến độ nàng cũng tâm thần không yên.

Lí Thái y đầu đầy mồ hôi lạnh bắt nạch cho Vi Lạc Phu, sợ cứu không được mà gấp liên lụy, một thân hi bào Đông Phương Tuấn Lạc đã ở bên cạnh xoay quanh, đứa nhỏ rõ ràng lo lắng cho lão già cao tuổi.

Vi Di quỳ gối bên cạnh Vi Lạc Phu: “Phụ thân!” Hắn lớn tiếng kêu to, muốn gọi thần thức Vi Lạc Phu trở về, Vi Lạc Phu dựa vào bản năng mở to mồm thở, một hơi cũng không thể đi lên mặt! Vi Di đột nhiên xuyên qua khe hở người với người trong lúc đó, hung hăng nhìn chăm chăm Cố Phiêu Tuyết, phụ thân thời điểm nghe nàng đánh đàn đã muốn che ngực, mà tội Vệ Lương Ngừ kia càng sâu, hắn một người cũng không sẽ bỏ qua. Chỉ thấy hắn ở trong đám người khàn khàn nói một câu: “Nếu phụ thân ta có việc, ta nhất định không buông tha hai người các ngươi!” Mạnh liệt hận ý làm cho chính hắn giật mình một cái.

Nhóm Thái y bận việc một hồi lâu, Vi Lạc Phu tám mươi tuổi vẫn là đánh không lại thiên mệnh, cổ uốn éo, đi đời nhà ma (*hắc hắc, cảm nghệ của Tuyết tỷ đúng là kinh động lòng người a*)..... Trước khi chết bộ dáng hắn khó chịu giãy dựa muốn hô hấp..... Đáng thương nhất là ngay cả một câu công đạo đều không có nói.

Chúng đại thần như là khó có thể chấp nhận tang sự bất thành linh, một đám cháy ra nước mắt đục ngầu, thở dài thiên mệnh nan vi, Hoàng Thượng đại hôn thể nhưng đã chết một vị đại thần quyền cao chức trọng.....

“Vi đại nhân..... đã chết.....” Thái Hậu đau đầu, gọi người đỡ trở về Từ Vĩnh Cung.

“Trẫm muốn đưa Vi Trung Thư Lệnh, không thôi, không thôi, ta muốn đưa” Đông Phương Tuấn Lạc tự mình đem thi thể Vi Lạc Phu đưa ra cửa cung, vừa đi vừa khóc, giống đứa nhỏ bình thường. Giống như Vi Lạc Phu là thần tử hán yêu nhất, những người khác đi theo cũng rơi lệ, Vi Di lệ vẫn ảm đạm cũng rơi xuống.

Nhóm phi tần bị chuyện đột phát này làm cho hoảng sợ, cũng đều lên kiệu hồi tẩm cung, mọi người trong lòng đều còn sợ hãi, cũng đã quên mục đích cung yến, đến cuối cùng đều chỉ lo chính mình còn thể nào muốn tranh thủ tình cảm.

Mãi cho đến khi toàn bộ ngự hoa viên đều vắng vẻ, đêm đen tĩnh mịch, không có người cầm đèn, đèn thui một mảnh, Phiêu Tuyết còn vẫn quỳ gối nơi đó, mọi người tan, cuối cùng cung nữ thu dọn cũng đều là một đám sợ gây chuyện vội vàng rời đi.

Cũng không biết qua bao lâu, thời điểm Phiêu Tuyết vừa mới bắt đầu quỳ tĩnh thần còn gấp trăm lần lặng lẽ đánh giá tình huống chung quanh, sau người đi rồi, quỳ lại quả thật nhàm chán, Thái Hậu không bảo nàng đứng dậy, nàng cũng không dám tùy ý đứng dậy. Vệ Lương Ngữ bị tha xuống đại lao đó là trừng phạt đúng tội, nhưng là vì cái gì muốn nàng cùng chịu tội a.....

Cả người quỳ buồn ngủ, không biết qua bao lâu, bỗng nhiên bên tai truyền đến một âm thanh chế nhạo quen thuộc, thanh âm kia ôn nhu, mang theo trêu tức, còn mang theo một tia nói không ra cảm tình.

“Ái phi, đường đường Trung Thư Lệnh đại nhân bị người đàn một khúc đã chết..... Người nói trẫm phải như thế nào khen người hảo đây?”

Chương 25: Hấn thật hắc ám

Phiêu Tuyết hỗn loạn ngẩng đầu, chống lại một đôi con ngươi thâm thúy của hắn, cả người mệt mỏi như lọt vào trong sương mù, hương hắn mệt mỏi cười, hắn lời này là đồ ta vẫn là tổn hại người?

Phiêu Tuyết muốn há mồm phản bác, lại mệt mỏi nói không được, thân thể suy nhược giống như gió thổi qua liền gục.

Đông Phương Tuấn Lạc cường thế đem nàng túm lên, ánh mắt thương hại động tác lại không chút nào thương tiếc, cổ tay mảnh khảnh của nàng lập tức phát ra âm thanh răng rắc, nhất thời đau nàng hít không khí.

“Ái phi ngươi thật lợi hại.....” mặt hắn mang theo tươi cười, lại làm cho người ta nhìn không ra là bi hay hi.

Phiêu Tuyết nửa ngày mới thốt ra một câu: “Buông ta ra.....” Lúc này hắn là đã canh tư, Phiêu Tuyết quỳ ít nhất hai canh giờ, trừng phạt này cộng với không cho người ta ngủ thật là tam thiên ngao nhân, lông mi của nàng đều dính chút hơi nước, còn muốn lên tinh thần cùng hắn giả ngu vào thâm cung.

Nàng cố ý lời nói đem nguyên bản cực có khí thế nói thành nhẹ tựa lông hồng..... Theo miệng nàng đi ra ngược lại càng làm tăng vẻ mảnh mai của nàng.

Đông Phương Tuấn Lạc cười, ý trêu tức càng thêm sâu: “Phải không? Vậy trầm buông ra..... Người tiếp tục quỳ gối nơi này như thế nào?” Hắn bỗng nhiên buông lỏng tay ra, Phiêu Tuyết hai chân run lên căn bản đứng không vững, cả người lại ngã xuống, đập mông đau.

Phiêu Tuyết hung hăng liếc hắn một cái, chính mình giãy dụa suy nghĩ muốn đứng dậy, đáng tiếc hai chân căn bản là đã không chịu sai khiến, vừa đứng lên lại ngã xuống. Lúc này nàng cả người liền phủ phục ở dưới chân hắn, giày kim tuyến tú long ánh vào mi mắt của nàng, có vẻ phi thường chói mắt.

Phiêu Tuyết lại giãy dụa muốn đứng dậy, chân mềm nhũn lại ngã xuống, như thế lặp lại, chính là không chịu mở miệng kêu Đông Phương Tuấn Lạc đỡ. Đông Phương Tuấn Lạc mỉm cười nhìn nàng, nữ nhân quật cường, chuyện tới mức này còn giả vờ?

“Mở miệng cầu trầm đờ người?” Hắc nhú mảy, tản ra một loại khí thể kiệt ngạo không kèm chế được.

Phiêu Tuyết đã nhận ra hắc cùng thường ngày tướng dị lạnh thấu xương, bỗng nhiên ngẩng đầu, dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn hắc. Cũng là chậm chạp bất toại ý hắc, vẫn là nghĩ chính mình đứng lên.

Nàng chỉ cần yên tĩnh, thứ khác nàng cái gì cũng không muốn, hắc một lần lại một lần đem nàng nhập cuộc, giống như mọi chuyện đều là hắc không chế.

Nàng xem như hiểu được, Hoàng Thượng này căn bản là không đơn giản.

Hoàn hảo hoàn hảo..... Hiện tại đã biết rõ cũng không muộn phải không?

Nam nhân này hành động khẳng định tốt lắm, bằng không Lũng Thái Hậu như thế nào tin tưởng hắc như thế? Chỉ sợ Lũng Thái Hậu đã thử hắc không dưới trăm lần, mà hắc có thể sống đến bây giờ..... Phiêu Tuyết ngẫm lại liền cảm thấy khủng bố.

Phiêu Tuyết không giãy dụa nữa, cả người ngồi dưới đất, trong lòng nghĩ cùng lắm thì chờ chân khôi phục lại đi, trước đem Đông Phương Tuấn Lạc đuổi đi đã. Nàng không nghĩ cùng hoàng quyền tranh đấu, Đông Phương Tuấn Lạc nàng cũng muốn cách xa xa.

“Hoàng Thượng, ngài mệt mỏi đi? Lũng quý phi phỏng chừng còn tại Lan Tịch Cung chờ ngài đâu, người mau đi đi! Thần thiếp ngồi ở chỗ này nghỉ một chút là tốt rồi.....” Phiêu Tuyết lại bắt đầu gặp người nói tiếng người gặp quý nói tiếng quý, một phen nói này là cho Đông Phương Tuấn Lạc đơn thuần kia nghe, khẳng định cảm thấy cảm động, có phi rộng lượng như thế, phu quân còn gì cầu a.....

Chính là, đứng nàng trước mắt là Đông Phương Tuấn Lạc chân chính, loại chiêu thức giả ngu này hắc từ khi bốn tuổi vốn không có dùng.

Chương 26: Muốn làm điểm ái muội

Đông Phương Tuấn Lạc ôm Cổ Phiêu Tuyết một đường xuyên qua tầng tầng vườn hoa, rẽ phải rẽ trái, đi ngang qua rất nhiều nơi, cuối cùng mới về tới Lạc Tuyết Cung.

Thủy Bích vẫn lo lắng lo lắng đứng ở trước cửa điện chờ Phiêu Tuyết trở về, chuyện cung yến cũng là nghe nói một ít, thời điểm thấy Phiêu Tuyết được Đông Phương Tuấn Lạc ôn nhu ôm trở về, trông mắt thiếu chút rơi ra.

Thủy Bích lập tức quỳ trên mặt đất: “Hoàng..... Hoàng Thượng” Cuồng quít hành lễ “Nô tỳ khấu kiến Hoàng Thượng.....” Nhìn như cuồng quít, kì thực lặng lẽ xem Phiêu Tuyết trong lòng Đông Phương Tuấn Lạc có tốt hay không. Thấy tiểu thư nhà mình còn sống được hảo hảo, không khỏi thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Đông Phương Tuấn Lạc đến Lạc Tuyết Cung, khéo mắt như có như không đảo qua chỗ tối bên cạnh, trên mặt như cũ là đơn thuần thuần khiết tươi cười, đối với Thủy Bích thân thiết cười nói: “Đi chuẩn bị bộ xiêm y, trầm nên vì ái phi tắm rửa”

Phiêu Tuyết hai chân như cũ run lên, nguyên bản là muốn tiếp tục giả ngu, vừa nghe lời hắn nói, lập tức liền chịu không được, đang muốn mở miệng, ánh mắt đảo qua chung quanh, tuy là gió êm sóng lặng nhưng tổng cảm thấy mơ hồ tràn ngập một tia ngưng trọng.

Suy nghĩ lại, Đông Phương Tuấn Lạc đôi nàng thân mật có chút kỳ quái..... Hay là xung quanh có mật thám?

Thủy Bích gặp Phiêu Tuyết không nói lời nào, bởi vì trong lòng đối Đông Phương Tuấn Lạc có nghi hoặc, cho nên không có tinh tế tìm tòi nghiên cứu ánh mắt Phiêu Tuyết: “Vâng, nô tỳ liền đi chuẩn bị” Nàng cung kính trả lời, tóm lại đi một bước tính một bước đi.

Đông Phương Tuấn Lạc lại ôn nhu hướng Phiêu Tuyết cười, cúi đầu vùi đầu vào gáy nàng, ái muội, cố ý mở rộng âm lượng: “Ái phi..... Người thực thơm, trầm muốn âu yếm.....” Hắn nói được chưa hết ý, như là thiếu niên mới nếm thử trái cấm, thẹn thùng suy nghĩ lại không dám nói.

Phiêu Tuyết vừa nghe, nóng nảy. Giây dựa vặn vẹo thân mình, muốn thoát ra cái ôm của hắn, nàng cũng không phải con hát, vì sao phải cùng hắn diễn trò.

Nhưng một màn này người ở bên ngoài nhìn vào, như là một loại khăn cấp yêu sủng, vợ chồng son tình..... Đông Phương Tuấn Lạc không có dừng lại, trực tiếp hướng nội điện đi đến.

Quả không sai Đông Phương Tuấn Lạc sở liệu, ngay khi bọn họ đi rồi, thân ảnh vẫn đi theo bọn họ cũng nhanh chóng rời đi, thân ảnh vội vàng rời đi cực kỳ giống trở về phục mệnh.

Vào nội điện, Đông Phương Tuấn Lạc nhu tình cũng nháy mắt biến mất, thủ nhi đại chi thật sâu hàn ý. Những người đó lại bắt đầu phòng bị hẩn.

Đông Phương Tuấn Lạc nhìn Cố Phiêu Tuyết trong lòng vẻ mặt phòng bị liếc mắt một cái, hẩn không có bao nhiêu thời gian, hẩn phải bằng thời gian nhanh nhất cùng nàng kết thành đồng minh.

Xác định mật thám đã ly khai, Đông Phương Tuấn Lạc giải Phiêu Tuyết á huyết.

Phát giác có thể nói chuyện Cố Phiêu Tuyết câu đầu tiên chính là: “Buông ta ra!”

Tối nay, đây là lần thứ hai nàng nói những lời này.

Lần này Đông Phương Tuấn Lạc cũng không có thỏa mãn ý nàng, mà tiếp tục đem nàng ôm vào trong ngực, lúc này đã là đêm, các cung nữ sớm đều lui xuống nghỉ, toàn bộ tẩm điện không một bóng người, có thể nghe được tiếng tim đập của bọn họ.

Đông Phương Tuấn Lạc ngựa quen đường cũ đem Cố Phiêu Tuyết ôm đến Lạc Tuyết Cung thủy phòng, thủy phòng danh như ý nghĩa, chính là một cái đại ao trang bị cấp tần phi dung để tắm rửa, chung quanh bình phong phong nhã che kín, quanh năm cuộn cuộn nước chảy không ngừng, đốt xạ hương không phân biệt được ngày đêm, sương khói lượn lờ.

Đông Phương Tuấn Lạc đem nàng ôm đến bên bờ ao, Phiêu Tuyết cả người nhẹ nhàng ở phía trên cái ao, nếu là Đông Phương Tuấn Lạc buông tay, nàng cũng chỉ có rơi vào nước nửa phần.

Chương 27: Nàng làm quân cờ

Phiêu Tuyết ở trong lòng hung tợn cắn răng, trên mặt lại như cũ lộ vẻ mỉm cười. Mắt to như nước lúc này cười đến híp lại, như là một đạo loan loan Nguyệt Nha: “Hoàng Thượng, trước đem thân thiếp buông xuống?” Nàng liếc cái ao dưới thân một cái.

Đông Phương Tuấn Lạc cũng nháy mắt đổi sắc mặt, thay bằng biểu tình đơn thuần: “Hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta, ái ân chi lễ trước không cần tắm rửa sao?”

Phiêu Tuyết sững sốt một chút, nam nhân này là như thế nào? Giả vờ thành nghiên? (hắc hắc)

“Người buông ta xuống” Phiêu Tuyết không thể nhịn được nữa lạnh lùng nói.

Đông Phương Tuấn Lạc trong mắt hiện lên một tia lưu quang, tiếp theo giây— “Ba”, thanh âm Phiêu Tuyết rơi xuống nước.

Bọt nước bắn lên, chiếu vào Đông Phương Tuấn Lạc long bào màu vàng, dính nhiều giọt.

“Người!” Phiêu Tuyết cả người tảo thấp trong nước, giãy dụa, nhất thời đứng không vững lại ngã xuống đáy ao, búi tóc cũng rơi xuống từng đợt, con thỏ nóng nảy còn có thể khiêu tường đầu, huống chi là nàng.

Đông Phương Tuấn Lạc đôi mắt híp lại, tà mị cười, tận tình nhìn nàng bộ dáng chật vật kia. Hắn nghe thấy bên ngoài một mật thám khác rời đi, rốt cục lại khôi phục biểu tình bình thường.

Hắn vân đạm phong khinh nhìn Cố Phiêu Tuyết, giống như chuyện gì cũng chưa làm: “Ái phi cần phải hảo hảo gội rửa, mùi mặc dù thơm, nhưng trẫm không thích”

Phiêu Tuyết tiếp tục ở trong nước giãy dụa, thật vất vả đứng lên, lại ngã xuống. Trong lòng hối hận..... Món ăn hải sản trên miệng dọa Thượng Quan Uyển Nhi sau liền bỏ đi, bằng không hiện tại vừa lúc có thể mở ra miệng đầy hắc nha dọa hắn.

Phiêu Tuyết rõ ràng cả người ngồi trong ao, ngẩng đầu nhìn nam tử lúc này bị sương khói lượn lờ, Đông Phương Tuấn Lạc có ánh mắt thâm thúy cực mĩ, mũi cao thẳng, nhếch bạc thân.....

Phiêu Tuyết trong mắt xẹt qua một tia âm đạm, nàng hiểu được..... Ngay từ đầu nàng chính là bị người kia lợi dụng, mặc kệ là ở trong tướng phủ, vẫn là tại đây thâm cung đại viện..... Nàng làm bộ tiểu xiếc vô diêm, đã sớm bị vạch trần..... Không phải nàng rất kém, mà là nam nhân trước mắt quá lợi hại.

Nguyên lai thời điểm nàng gặp thánh chỉ trưng minh tú long màu vàng kia, cũng đã bước một bước vào hố sâu này..... Đột nhiên, trong mắt Phiêu Tuyết bị làm cho buồn bực đều biến thành chất vấn: “Người cho cha ta cái gì? Hắn muốn ta giúp người?” Chỉ có như vậy mới giải thích được Đông Phương Tuấn Lạc vì sao lười ở nàng trước mặt diễn trò!

Đông Phương Tuấn Lạc cười mà không đáp, hắn là cùng Cố Hà Đông ký kết khế ước, trong mắt hắn, nàng chính là một viên thành tựu nghiệp quân cờ lớn, ít nhất hiện tại là như thế. Ngay cả đối nàng cảm thấy hứng thú, cũng diệt không được chuyện này.

Hắn không nhìn Phiêu Tuyết ánh mắt chất vấn, nhàn nhã nhảy xuống âm trì, đi một bước tới gần tiểu nữ nhân thông minh mà quật cường kia. “Chúng ta kết thành đồng minh, thế nào?”

Phiêu Tuyết đề phòng nhìn hắn, nàng hoàn toàn cảm nhận được hơi thở chân thật phát ra từ trên người hắn, không có đơn thuần, không có vô tội, có chính là mị hoặc xâm lược không ngừng hướng ra ngoài vô chừng mực.....

Hắn vươn tay thon dài, nâng cằm của nàng, làm cho nàng bị bắt ngẩng đầu nhìn hắn.

Phiêu Tuyết ngừng lại rồi hô hấp, đợi hắn động tác tiếp theo. Nam nhân này muốn làm cái gì?! Nguy cơ trong lòng hắn bùng phát, quả nhiên không bằng này.....

Đông Phương Tuấn Lạc kia nâng cằm nàng tay bỗng nhiên đổi, gắt gao nắm bắt của nàng càng dưới, hôn lên hơi thở run sợ. *(yeah, hôn rồi *tung hoa*)*

“Ngô —” Phiêu Tuyết mở to hai mắt nhìn, nhìn gương mặt kia đột nhiên phóng đại trong gang tấc.

Chương 28: Hồ ly đánh nhau

Hắn nhắm mắt lại, thâm tình hút hương thơm của nàng, hắn cần nàng, hắn cần lực lượng của nàng.

Phiêu Tuyết cảm thụ được hơi thở của hắn, lông mi hoàn mỹ lướt qua trên mặt hắn.

Tiếng hít thở hỗn hển, nhất thất kiều diễm.

Cô Phiêu Tuyết đột nhiên hai tay dùng sức, hung hăng đem Đông Phương Tuấn Lạc đẩy ra.

Kết thành đồng minh?

“Hoàng Thượng..... Người nâng cao thần thiếp..... Thần thiếp sợ hãi” Chỉ thấy Phiêu Tuyết liềm hạ mí mắt, cố ý không đi nhìn thẳng vào Đông Phương Tuấn Lạc ánh mắt nồng cháy kia, trong lòng cũng là cười trộm.

Đông Phương Tuấn Lạc nhìn nữ nhân giả ngu trước mắt vô khi không hít sâu một hơi, như trước đang cười, thuần mãn thất ánh sáng ngọc, dùng thanh âm mê người hỏi ngược lại “Như thế nào, không muốn?”

Phiêu Tuyết là hạ quyết tâm không tham gia thay đổi chính quyền Đông Li quốc, chỉ thấy nàng cố ý đem tâm trầm xuống dưới, làm bộ tùy ý nói:

“Hoàng Thượng đều đã đem thần thiếp tiến cung, hết thảy còn tùy vào thần thiếp sao? Nếu như thần thiếp không chịu kết giao, Hoàng Thượng khẳng định cũng sẽ không bỏ qua cho thần thiếp đi?” Nàng mới không tin hắn từ bỏ ý đồ.

“Người thực thông minh” Hắn chắc chắn nói.

“Đa tạ đa tạ.....” Nàng mặt mày hớn hở, lại tiếp tục nhẹ nhàng băng quơ cự tuyệt: “Chính là thần thiếp quả thật không cái năng lực kia, không thể cùng Hoàng Thượng ngài xứng đôi.....”

Hắn có thể ở hậu cung lang hồ này sinh tồn đến bây giờ, nhất định từng có người bản sự, nàng còn không có ngốc đến muốn cùng hắn đánh đồng. Chính là nàng Cố Phiêu Tuyết mặc dù giả trang vô diêm, nhưng cho tới bây giờ sẽ không là vô diêm nữ tử. (*vô diêm=thiếu muối. Hắc hắc*)

Nếu như nàng dễ dàng nắm trong tay như vậy, nói không chừng Minh bang sớm bị cái thương bang khác thấu tóm, thế nào nay còn nắm trong tay Đông Li thiên hạ mạch huyết kinh tế?

Quả thật không năng lực này? Đông Phương Tuấn Lạc khé miệng mỉm cười, Cổ Phiêu Tuyết ngơ ngác đứng đầu Minh bang nói không năng lực này?

Phiêu Tuyết là rất tin tưởng hồ ly lão cha mình, Phiêu Tuyết cho rằng Cổ Hà Đông một người khôn khéo như thế, khẳng định sẽ ở trước mặt Đông Phương Tuấn Lạc lưu lại con bài chưa lật, ít nhất sẽ không đem thân phận nàng công bố cho Đông Phương Tuấn Lạc. Nhưng là nàng đã đoán sai, Cổ Hà Đông sớm công đạo hết thảy.

Đông Phương Tuấn Lạc chỉ cảm thấy trước đã quá coi thường nữ nhân này, bức này nói dối như cuội nàng thế nhưng có thể nói mặt không đỏ tâm không khiêu như thế. Hắn nhanh chóng chế trụ cảm của nàng, khiến cho Phiêu Tuyết chống lại ánh mắt cười của hắn: “Xem ra trầm đã xem nhầm người? Minh bang chủ!”

Phiêu Tuyết tâm trừng, cũng tùy theo nở nụ cười: “Nguyên lai cha ta đã sớm nói cho người a” Việc đã đến nước này, nàng còn có thể như thế nào? Hồ ly lão cha kia rõ ràng chính là muốn nàng giúp hắn đoạt quyền thôi, quả nhiên là rường cột nước nhà..... Đem nữ nhi đều cấp đồng vào trong cung! “Tuy rằng người có biết, đối với người vẫn là không nghĩ giúp người đâu..... Làm sao bây giờ?” Nàng cười nói.

Đông Phương Tuấn Lạc liếc nàng một cái, đây mới là nàng không giả ngu đi? Khắp nơi lộ ra thương nhân tính kế cùng âm ngoan giả dối.

“Nói đi, người nghĩ muốn cái gì làm thù lao?” Cổ Phiêu Tuyết có được những gì hắn tối cần thiết. Không tiền như thế nào chiêu binh mãi mã? Như thế nào đoạt được quân quyền? Mọi sự lương thảo đi trước, không có đại lượng tài phú, chỉ sợ hắn ngay cả người nào đều dưỡng không nổi.

Phiêu Tuyết trong mắt hiện lên một tia giao hoạt, chờ chính là những lời này. Con bài chưa lật bị bộc lộ cũng không có nghĩa nàng liền bị quản chế cho người ta, nàng Cổ Phiêu Tuyết chưa bao giờ làm lỗ vốn: “Hoàng Thượng..... Thần thiếp vốn không nhiều lắm”

Nàng trong lòng tính toán: “Thần thiếp chỉ cầu nhất phương an ngưng, Hoàng Thượng lấy thần thiếp vừa không là vì tình, cũng không phải bởi vì

yêu, mong rằng Hoàng Thượng đoạt được đại quyền sau đó có thể cho Phiêu Tuyết một phần tự do, như thế nào?”

Chương 29: Ván bài phi vị

“Được, trăm đáp ứng ngươi, trăm ban ngươi một đạo hiền phi bệnh hoạn thánh chỉ, như thế nào?” Hắc không nghĩ tới nàng cần là thứ đơn giản như thế.

Phiêu Tuyết cười như hoa, bất quá nàng mới vừa rồi là nàng dò hỏi thôi, không nghĩ tới hắc thật sự cấp: “Thần thiếp chính là chỉ đùa một chút thôi.....”

Đông Phương Tuấn Lạc nhìn nữ nhân trước mắt, trong mắt tìm tòi nghiên cứu không chút nào ngăn cản, nàng khinh hắc thật sự không biết nàng muốn cái gì sao? Chính là những thứ kia hắc cấp nàng không được thôi.

Nàng hoàn toàn là không muốn vô cầu, bách độc bất xâm? Không, tuyệt chỗ phùng sinh, trên vách đá khai hoa mới càng thêm di chùng trên quý, không phải sao? Đông Phương Tuấn Lạc không khỏi nở nụ cười.....

“Ngươi đã cái gì cũng không muốn, như vậy trăm liền cùng ngươi cược một ván, thế nào?” Đông Phương Tuấn Lạc cũng không tin tưởng thích bài như mạng nàng sẽ thả một ván bài thú vị như vậy.

Quả nhiên, nhất mạch Phiêu Tuyết lạnh nhạt lập tức hứng thú: “Đánh cuộc gì?”

Đông Phương Tuấn Lạc trong lòng tà nịnh cười như hoa, một phen nắm trên thất lung của nàng, ái muội nói: “Liền cược vị trí quý phi được không..... Nếu là trăm thua trăm tuyệt không nhiều ngươi, nếu là trăm thắng..... Ngươi liền trợ trăm giúp một tay, như thế nào?”

Phiêu Tuyết chần chờ nhìn hắc, kinh nghiệm nói cho nàng không thể tùy ý tin tưởng nam nhân này: “Vị trí quý phi có cái gì hảo cược?”

“Liền cược trăm trong vòng ba ngày có thể làm cho quý phi biến hiền phi, hiền phi biến quý phi”

Lúc này biến thành Phiêu Tuyết nở nụ cười, chuyện này căn bản chính là không có khả năng. Trước không nói chế độ phong phi, hiền phi là Phiêu Tuyết phong hào, đoạt nhân phong hào chuyện tình cổ kim không có. Tiếp theo, quý phi là tứ đại phi đứng đầu, địa vị gần nhất với hoàng hậu, ngôi vị còn thiếu, quý phi lớn nhất, không ai lại nguyện ý hạ mình. Thứ ba là Thái

Hậu này không ưa ngoại thích, Lũng Tịch Ngọc nguyên bản muốn làm hoàng hậu, phong làm quý phi Lũng quốc công cũng không vui, bọn họ tuyệt đối không cho phép lại xảy ra sai lầm gì. Thứ tư, hậu cung như triều đình mỗi một lần phẩm giai thay đổi đều là một lần lực lượng biến thiên, trong triều đại thần khảng định sẽ không từ bỏ ý đồ. Mặc kệ theo góc độ nào mà nói, trong vòng ba ngày quý phi biến hiền phi, hiền phi biến quý phi đều là chuyện không có khả năng. *(tỷ là coi thường Lạc ca của ta quá a)*

Lần này liền hấp dẫn nổi lên hứng thú của Phiêu Tuyết: “Hảo, ta cùng với ngươi cược” Xem ra thâm cung cũng không phải thực nhàm chán, ít nhất năng giờ phút này là hưng trí bừng bừng.

Hoàng Đế này quả nhiên không đơn giản, nếu hắn thật sự thắng, nàng phải giúp hắn, khi đó nàng tọa vị trí quý phi, nắm trong tay trung cung, cái này tương đương là đem hậu cung quyền theo Lũng Thái Hậu trong tay đoạt đi ra. Hắn quả nhiên không đơn giản.....

Nhưng là, Đông Phương Tuấn Lạc còn chưa toàn quyền, ván bài này hắn phần thắng cũng không lớn đi?

Phiêu Tuyết cười đến ánh mắt chớp chớp cùng Nguyệt Nha.

Nàng chậm rãi đến bên cạnh ao, chập vạt trong bồn tắm đi ra, trên người hoa phục tí tách nước nhỏ giọt, không khỏi đánh một cái hắt xì. Quay đầu nhìn Đông Phương Tuấn Lạc ở trong ao mắt hí lại nhìn bộ dáng của nàng.

Hắn đột nhiên đứng dậy, theo trong ao đi ra, đi ra phía trước, một phen đem Cổ Phiêu Tuyết ôm lấy, hương nội điện đi đến: “Liền quyền coi là trẫm tạ ngươi ”

Tạ nàng cung yển khiến cho chuyện rắc rối, Trung Thư Lệnh đột nhiên bắt ngờ chết, đây chính là giải quyết hắn một vấn đề nan giải, cũng tốt cho hắn trong triều cơ hội hoán huyết. Tuy rằng nàng là chó ngáp phải ruồi.

Lấy nàng ngày đầu tiên, liền làm cho có người chết. Tương lai còn không biết gà bay chó sủa như thế nào, hắn cực có hứng thú mỗi mắt mong chờ.

Chương 30: Quan chức tranh chấp

Sáng sớm, ánh mặt trời theo khe hở cửa gỗ điện các khắc hoa trung khuynh chiếu vào, vô số quang điểm ánh thành một dải ánh sáng tinh mịn, mang đến một chút quang minh, lại cũng không đủ để chiếu sáng toàn bộ tấm điện.

Đông Phương Tuấn Lạc cùng Phiêu Tuyết một đêm còn nguyên y phục mà ngủ, hần đã đứng dậy, nhìn Phiêu Tuyết còn ngủ, nữ nhân kia ngay cả trong mộng đều nhanh thu mi, như là sợ hãi hần xâm phạm nàng. *(phù, hú hồn, cứ tưởng tỷ bị ăn sạch rồi cơ)*

Đông Phương Tuấn Lạc đứng trong bóng đêm, xem lại long bào của mình, sau đó ngưng mi thông thả bước tới bên giường, cúi người ở trước người nàng, lấy tay vỗ vỗ khuôn mặt của nàng: “Đứng lên”

Cũng không biết vỗ mấy cái, Phiêu Tuyết mới chậm rãi mở to mắt, mông lung nhìn Đông Phương Tuấn Lạc trước mắt. “Hoàng Thượng, ngài thích là phá hoại mộng đẹp của người ta sao?”

“Đem quần áo thoát” Hần lạnh lùng nói.

“A?” Phiêu Tuyết thất thần nhu nhu ánh mắt, đại khái là thần thức còn chưa có khôi phục lại, nam nhân này là chuyện gì xảy ra? Đem nàng bắt đứng lên, còn muốn nàng cởi quần áo? “Không thoát!”

Đông Phương Tuấn Lạc không quan tâm nàng, thẳng dùng chủ thủ tùy thân xẹt qua đầu ngón tay, máu lập tức nhỏ xuống vài giọt trên giường trắng.

Phiêu Tuyết nhất thời hiểu được, cũng theo đó thanh tỉnh, nam nhân trước mắt muốn nàng giúp hần, thế nhưng cũng không cấp sắc mặt tốt? “Ta thật là không muốn thoát đâu?” Phiêu Tuyết cười tủm tỉm hỏi, tuy rằng nàng có vẻ mệt mỏi, nhưng trên người phát ra linh khí sinh động.

Đông Phương Tuấn Lạc thu chủ thủ ngừng một chút, cả người đột nhiên tiến lên, thân hình che ánh sáng trước mắt nàng, tà nịnh cười: “Ái phi, ý của ngươi là muốn trẫm giúp ngươi thoát sao?”

“Không, không được.....” Phiêu Tuyết thân mình lui ra sau một ít “Ta chính mình đến”

Đông Phương Tuấn Lạc vừa lòng nhìn nàng, như là tán thưởng nàng biết điều. “Thế này mới ngoan, ta vào triều ” Hấn nói.

“Ân” Phiêu Tuyết đáp nhẹ, trong lòng cũng là đang nói “Chạy nhanh đi thôi”

Đông Phương Tuấn Lạc quả nhiên không dừng lại, đẩy cửa ra, nháy mắt hấn nở nụ cười, nụ cười hết sức thuần khiết, ánh mặt trời xuyên thấu toàn bộ sa liêm, ánh mặt trời dừng ở hấn trên người, ánh thành một mảnh ánh sáng ấm.....

Người rời đi mà lược động hoàng bào cũng hóa thành một đạo sáng ngời kim quang.

Trong triều, Đông Phương Tuấn Lạc từ bích kim long ghế nhìn xuống phía dưới triều thần đông nghìn nghịt, ánh mắt hấn có chút né tránh, như là bất an.

Khánh Hi bên người tay cầm phát trần, mang quan mạo, đêm qua đã bị phong làm đại nội tổng quản, chính không được vây ý, hơi hơi ngáp.

Dưới triều Lũng phái triều thần còn tại gián: “Hoàng Thượng – vị trí Trung Thư Lệnh không thể bỏ trống a.....”

Cánh hữu vây cánh cũng kêu gào: “Vi đại nhân đêm qua đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, thi cốt chưa hàn, người cùng là quan trong triều thế nhưng lúc này bỏ đá xuống giếng!”

“Đúng vậy đúng vậy! Việc này vẫn là chờ Vi đại nhân đưa tang sau rồi nói sau, Vi đại nhân tại vị cần trọng vì thiên hạ dân chúng làm bao nhiêu việc, như thế nào có thể ngay cả điếm dư ôn cũng không lưu!” Hữu Thị Lang Lũng lam hợp tình hợp lý nói.

Vi Di lúc này không có cách nào ra mặt, đứng ở góc đại điện im lặng.

Người phía dưới còn tranh chấp, Đông Phương Tuấn Lạc trên mặt vô thố, đáy lòng cũng là ở cười lạnh, Vi đại nhân tại vị khi cần trọng vì thiên hạ dân chúng làm bao nhiêu việc?

Thu quát dân chi, cầm đầu dẫn ngoại thích đoạt hoàng quyền quyền lực, tính sao?

Nói như thế, Vi Lạc Phu hẳn công tích thật sự là nhiều đến mức làm cho người ta thuyết phục.

Đông Phương Tuấn Lạc ho nhẹ một tiếng, bộ dáng có vẻ phi thường không thú vị, trên long y rung đùi đắc ý. Một tiếng ho nhẹ quả thật thành công hấp dẫn ánh mắt mọi người. Lúc này phản Lũng phải tả vẩy cánh từng bước từng bước không hện mà cùng nhớ tới ngày hôm qua Hoàng Thượng bộ dáng rơi lệ, chỉ sợ đương kim Hoàng Thượng hắc bạch bất phân, tiểu nhân thân tín. Bị Lũng Thái Hậu bồi dưỡng ra con rồi Hoàng Đế, mọi người còn trông cậy vào cái gì? Một đám bỗng nhiên ngậm miệng.

Chương 31: Phụng trà [nhất]

Lũng Lam mặt mang đắc ý, chậm rãi đợi Đông Phương Tuấn Lạc nói tiếp.

Ai ngờ Đông Phương Tuấn Lạc vẫn chưa như hấn bình thường lường trước, ngược lại là thần nhiên nói một câu: “Quả thật là không thể coi như không.....”

Phản Lũng phái tả vây cánh đứng đầu một vị khác Trung Thư Lệnh phương ngôn *[trung thư viện có hai vị Trung Thư Lệnh, dưới Trung Thư Lệnh là Thị Lang, xá nhân]* thần sắc mặc dù bất động, cũng là hơi hơi gật đầu. Xem ra này Hoàng Thượng vẫn là có thể cứu chữa —

“Trẫm mệt nhọc, bãi triều đi” Đông Phương Tuấn Lạc nhu nhu ánh mắt, lập tức quay người rời đi.

Khánh Hỉ nhìn bóng dáng hấn, lập tức phục hồi tinh thần hô to: “Bãi triều — các vị đại nhân đi thông thả.....” Phất trần vung lên, hấn cũng vội vàng theo rời đi.

Còn lại triều thần nhất điện đối mặt nhìn nhau, Hữu tư gián Phác Chính Đông nhìn Hữu thị lang Lũng Lam liếc mắt một cái, Lũng Lam hơi hơi vuốt cằm, rồi mới lui xuống.

Không biết vì cái gì, Hoàng Đế này, luôn luôn cảm giác có điểm khó thể nắm trong tay.

~oOo~

Lạc Tuyết điện.

Phiêu Tuyết theo vài nha hoàn, mặc vào một tầng lại một tầng hoa phục rườm rà, tựa đầu cao cao, trong gương đồng cả người thoát nhìn cũng thêm vài phần tiểu nữ nhân kiều mị.

Thủy Bích thay nàng cài một cây trâm chi hoa mai, ánh mắt thoáng nhìn nói: “Chủ tử, muốn đi cấp Thái Hậu nương nương phụng trà, nô tỳ trong lòng luôn luôn có chút bất an” Vì không quen miệng, nàng đem tiểu thư xưng hô đổi thành chủ tử.

Phiêu Tuyết trong mắt noãn dương như nước, cần tay Thủy Bích, ngăn chặn lo lắng của nàng, ngữ khí nhẹ nói: “Bình đến tướng chặn, nước đến đất chặn” Dứt lời mặt mày nhất loạn, nở nụ cười.

Hôm qua Đông Phương Tuấn Lạc ở trong này qua đêm, những người đó nếu không làm âm ỉ, thật đúng là kỳ quái. Hơn nữa cung yến hôm qua xảy ra chuyện Trung Thư Lệnh..... Một hồi phong ba là khó tránh khỏi.....

Còn có, một cái chén kia chính là đôi Phiêu Tuyết đưa đến, như thế nào từ chối, Phiêu Tuyết trốn cũng không thoát Thái Hậu thử một phen. Khó trách nàng sẽ nói một câu như vậy “*bình đến tướng chặn, nước đến đất chặn*”.....

Thủy Bích vừa nghe, hiểu được lo sợ không yên, trên mặt mang ra nét cười: “Tiểu thư, cũng là người thông minh”

Không chờ nàng nói xong liền truyền đến ngoài điện một tiếng hô to: “Thỉnh hiền phi nương nương khởi giá.....” Nguyên lai là Thái Hậu phái Hỉ công công tới tiếp Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết đi ra ngoài điện, xe liền đã đứng ở trước điện, Hỉ công công thấy Phiêu Tuyết chạy nhanh tới thì lễ một cái, cười hì hì thỉnh Phiêu Tuyết lên xe liền, Phiêu Tuyết cũng cùng hấn cười hì hì, tươi cười kia cùng ngốc tử cười không sai biệt lắm, lông mi đều nhu tại cùng nhau: “Hỉ công công sớm nha.....”

“Tạ nương nương quá khen..... Sớm, sớm.....” Biết mưa gió sắp đến, Hỉ công công tuy rằng trên mặt mang cười, lại không cùng nàng nói nhiều.

Phiêu Tuyết nhưng thật ra lơ đãng, liền im lặng lên xe liền. Khách sáo qua đi tự nhiên là im lặng. Thủy Bích cũng cùng nàng ngồi trong xe liền hầu hạ nàng, Thủy Bích nghĩ đến chuyện đêm qua Trung Thư Lệnh chết bất đắc kỳ tử cầm tay Phiêu Tuyết dùng sức, khấp vài câu: “Chủ tử, ta cuối cùng có chút hơi sợ”

Khi đi đến Thừa Thanh cung, gặp xe liền của Lũng quý phi, xe kia không biết so với Phiêu Tuyết tốt hơn bao nhiêu lần.

Bởi vì Lũng Tịch Ngọc phẩm giai so với Phiêu Tuyết cao, cho nên xe liền của Phiêu Tuyết liền ngừng lại, cho Lũng Tịch Ngọc đi trước. Phiêu Tuyết trong lòng ác chú cho xe liền kia sớm trật bánh..... (*lão thiên a, tỷ trẻ con dữ...*)

Một tiếng hừ lạnh từ phía trước truyền đến, Lũng Tịch Ngọc quả nhiên là không thể nhẫn nhịn.....

“Chủ tử, người xem nàng!” Thủy Bích không cam lòng oán giận nói. Không phải là quý phi sao, đặc ý cái gì nha!

Chương 32: Phụng trà [nhị]

Phiêu Tuyết xuống xe liền, Từ Vĩnh Cung cửa cung mở to, mạ vàng ba chữ to đem cho người ta một cảm giác áp bách không hiểu, chỉ thấy một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước cửa điện, Thượng Quan Uyển Nhi vẫn như cũ vẻ mặt như xuân thủy đậm cười, trên người một cái váy hồng nhạt, sắc áo xanh lục ngày trước biến thành màu tím.

Thượng Quan Uyển Nhi hướng Phiêu Tuyết thi một cái phúc lễ: “Hiền phi nương nương mời theo ta” Thanh âm mềm mại rơi vào trong tai Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết cười hì hì: “Phiền toái Thượng Quan cô nương ”

Thượng Quan Uyển Nhi cũng không cùng nàng khách sáo, xoay người mang Phiêu Tuyết đi vào: “Vài vị nương nương cũng đã đến”

Phiêu Tuyết không biết như thế nào nói tiếp, không trả lời, đi theo bước chân Thượng Quan Uyển Nhi hướng vào trong.

Thủy Bích cũng vội vàng muốn đuổi kịp, lại bị một lão nữ quan lớn tuổi ngăn ở bên ngoài: “Nha đầu lớn mật, Từ Vĩnh Cung là nơi người có thể đi vào? Còn không mau đi ra”

Thủy Bích vừa bị quát, đứng ở tại chỗ: “Chủ tử.....”

“Chủ tử cái gì chủ tử? Tại đây Từ Vĩnh Cung, Thái Hậu mới là chủ tử!” Lão ma ma kia như là dự đoán trước được hết lớn.

Phiêu Tuyết thấy tình thế ngăn cản: “Thủy Bích người chờ bên ngoài, Từ Vĩnh Cung nhiều nha hoàn như vậy, không cần lo lắng” Phiêu Tuyết cảm thấy Thủy Bích không đi vào ngược lại lại tốt.

Nàng là Cố hiền phi, mà Thủy Bích bắt quá là nha đầu của hồi môn, Lũng Thái Hậu nếu xuống tay đối phó nàng còn phải cố kỵ, đối phó Thủy Bích liền không kiêng nể gì.

Thủy Bích rầu rĩ liếc nữ quan kia một cái, cái mũi thiếu chút nữa hừ.

Trong điện Từ Vĩnh, một cảm giác áp bách bốn phương tám hướng hướng Phiêu Tuyết đánh úp lại, giương mắt nhìn lên, từng góc đều đứng vài cung nữ, một đám cung trang màu đỏ sậm, như là nhuộm máu tản ra tiêu tan mùi.

Lũng Tịch Ngọc một thân mình diễm đỏ thắm đứng gần Thái Hậu nhất, so sánh với Phiêu Tuyết trên người đậm tử liền có vẻ khí thế hơi yếu một ít, đức phi Khanh Bất Liễu lại là một thân xanh nhạt, thanh nhã cơ hồ biến mất không thấy khí tràng. Trừ bỏ thực phi Vệ Lương Ngũ bị áp hạ lao ngục, tam đại phi đều ở đây.

Đứng ở phía sau Phiêu Tuyết còn có tám vị chiêu nghi, lúc này đều vụng trộm đánh giá Phiêu Tuyết. Nói vậy đều biết vị này chính là tại cung yển đàn một khúc kinh người Cô hiền phi..... trong ánh mắt đánh giá còn có ghen tỵ hỗn loạn.

Lũng Thái Hậu ngồi ở quý phi tháp thượng, ho nhẹ một tiếng: “Hôm nay chính là ai gia cho vời, mọi người không cần câu nệ..... Người đâu, phụng trà”

Nói xong, phi tần hơi chút thông minh đều càng thêm cẩn thận, đại khí cũng không dám ra một tiếng, Lũng Tịch Ngọc bởi vì ý vào quan hệ ruột thịt, tại Từ Vĩnh Cung như cá gặp nước, Khanh Bất Liễu sắc mặt bình thản, chính là miệng hơi chút nhấp hé, thế này mới hiện ra nhiều điểm không được tự nhiên.

Những người khác đều vụng trộm hướng Phiêu Tuyết nhìn, xem ra tình cảnh của nàng, quả thật không phải tốt.....

Theo sau Thượng Quan Uyển Nhi dẫn hai cái tiểu cung nữ bưng chén trà đi lên, Lũng Tịch Ngọc mắt sắc, trước tiến lên bưng một ly, đi đến trước mặt Thái Hậu, cười như là ba tháng mùa xuân khai hoa: “Mẫu hậu, con dâu cho người phụng trà đến đây”

Lũng Thái Hậu thân thiết đối Lũng Tịch Ngọc cười, tiếp nhận nàng dâng trà uống một ngụm, ý tứ một chút, sau đó lại buông, cả người như là đang chờ đợi con dâu này phụng trà, trên thực tế cũng là ở âm thầm đánh giá nhóm tần phi mới vào cung trong điện.

Hôm qua nàng bị Trung Thư Lệnh dọa, cho nên mới không đúng lúc phát hiện sự tình kỳ quái, Vệ Lương Ngũ cùng Tịch Ngọc trong lúc đó không hợp nàng nhìn ra, đối Cô Phiêu Tuyết có địch ý nàng cũng đã nhìn ra, nhưng là Vệ Lương Ngũ hiểu được yêu sủng nhất định không là nữ nhân không đầu

óc, vì sao trước mặt mọi người như thế lố mãng? Vệ Lương Ngữ kia đã bị nàng đánh tới lao lý, nàng càng nghĩ càng không thích hợp.

Việc này lợi ích lớn nhất là ai?

Lũng Thái Hậu ánh mắt đảo qua mọi người, cuối cùng ngừng lại trên người Phiêu Tuyết.

Chương 33: Phụng trà [tam]

Phiêu Tuyết phát giác ánh mắt của nàng, làm bộ run run một cái, chột tiến lên tiếp nhận trà trong tay Thượng Quan Uyển Nhi đi ra phía trước, đến trước nàng, cung kính quỳ xuống: “Con dâu Phiêu Tuyết khấu kiến mẫu hậu..... Cấp mẫu hậu phụng trà”

Chỉ thấy Lũng Thái Hậu vừa rồi còn cười đột nhiên liền thay đổi sắc mặt, vung tay lên liền đánh nghiêng chén trà trên tay Phiêu Tuyết “loảng xoảng” một tiếng: “Lớn mật, mẫu hậu cũng là người kêu?”

Phiêu Tuyết sững sốt, cơ hồ nháy mắt quỳ xuống: “Thái Hậu nương nương tha mạng a.....”

Lũng Thái Hậu thấy nàng quỳ gối, thần sắc sợ hãi, lại vòng vo: “Mau đứng lên đi”

Thay đổi một ngữ khí khác “Các người hậu bối không biết lễ, thôi thôi..... Ai gia cũng không cùng người so đo, không khí tốt chớ để phá hủy, ai gia hôm nay chính là thỉnh mọi người lại đây gặp mặt cái thôi”

Phiêu Tuyết thẳng thắn cứng đờ, này một hạ mã uy thật sự là hay, nàng cũng thuận tiện nâng đỡ Lũng Tịch Ngọc. Phiêu Tuyết nhanh chóng liềm thân, cung kính hồi tạ nói: “Phiêu Tuyết tạ Thái Hậu nương nương.....” Hung hăng dập đầu, trán bị làm cho một mảnh xanh tím mới bỏ qua.

Phiêu Tuyết trên mặt kinh hãi chưa tiêu, nhưng là mặt ngoài.

Sau lưng con bướm ẩn ký kia ần ần đau, đó là lửa khói thật sâu lạc lên dấu vết, chính là nói cho nàng ở trước mặt địch nhân không nên mảy may lơ lửng. Phiêu Tuyết kỳ thật đã sớm dự đoán được Thái Hậu sẽ không cùng nàng hoà nhã, hết thấy kích động bất quá là hợp với tình hình diễn trò thôi.

“Đứng lên đi, này là muốn phụng trà.....” Lũng Thái Hậu bắt chéo tay ngọc hướng Phiêu Tuyết vừa nhắc, ý bảo Phiêu Tuyết đứng lên, ánh mắt cũng là khác thường lạnh thấu xương.

Chiêu nghi đứng ở phía sau, một đám đã sớm trong lòng nở hoa, Phiêu Tuyết bất đắc dĩ cười, vào cung sinh sống mới ngày đầu tiên, như thế nào liền cùng quỹ đạo nguyên bản đặt ra kém nhiều như vậy? Lúc này nàng hẳn

là hảo hảo ở bên trong Lạc Tuyết diện tận sức phát triển sự nghiệp đánh bạc, làm cái tước tiên mới đúng.....

Nhưng nay nàng theo ngoại cục đến nội cục diễn đến nhập vai, chuyển biến này, sao như thế mạc danh kỳ diệu?

Phiêu Tuyết đứng dậy lại lần nữa tiến lên phụng một ly trà, lúc này học ngoan: “Cấp Thái Hậu nương nương phụng trà.....” Bộ dáng thật là nhu thuận nghe lời. Trong lòng rít gào: Ta nhẫn, ta nhẫn! (*ngoác miệng cười*)

Thái Hậu lúc này không có chỉ trích, dùng trà, lại buông, tiếp tục uống trà người khác kính lên. Phòng chừng không đến nửa ngày, Thái Hậu không thích Cố hiền phi tin tức này sợ là muốn truyền khắp toàn bộ cung đình.....

Lũng Tịch Ngọc đứng ở bên cạnh, cười một tiếng..... Cảm thấy mỹ mãn nhìn Phiêu Tuyết yên lặng lui ra.

Phu viết, không đành lòng không đủ để được việc. Phiêu Tuyết một người đứng ở góc sáng sửa, mắt lạnh nhìn này hết thấy. Nàng có thể chịu, không phải vì thành đại sự, chỉ cần đại sự không cần tìm tới nàng là tốt rồi. Nàng giống đà điểu sa mạc, gập hạt cát liền trốn, đối với phiến toái, có thể trốn liền trốn.

Trong đầu lại hiện lên nam tử kia tà mị tươi cười, hắc nhếch khoe miệng, hai tròng mắt đen thâm thúy.....

Tam thiên, quý phi biến hiền phi, hiền phi biến quý phi?

Phiêu Tuyết tự giấu cười cười, Thái Hậu chán ghét nàng như thế, hết thấy càng thêm không có khả năng..... Cục diện này, nàng thắng chắc rồi.

Trải qua một phen phụng trà, Phiêu Tuyết cân nhắc Thái Hậu đối nàng thử cũng không nhiều lắm, định là âm thầm hạ bình phán, nhận định nàng là không chịu nổi sóng to gió lớn. Như thế vừa lúc, hiệu quả đạt tới.....

Phiêu Tuyết trong lòng gian trá cười, yên lặng quả nhiên là chuyện tốt, tục ngữ không phải nói “*thiếu một chuyện hơn nhiều một chuyện*”? Không thể trêu vào ta.....

Chương 34: Chiết hoa chi tội [nhất]

**Chiết hoa: ngắt hoa, hái hoa*

Một hồi phụng trà, Lũng Thái Hậu nhìn từng cái phi tần cẩn thận đánh giá một phen, lại giống như ai cũng không có đánh giá, gần rồi lại xa, riêng chuyện thực phi ai biết đều không có nói.

Phi tần hẳn cố ý vô tình nịnh hót Lũng Tịch Ngọc, Phiêu Tuyết ở cạnh chúng phi tần làm bộ tầm thường, tính toán thời điểm có thể trở về Lạc Tuyết Cung, đột nhiên bên ngoài truyền đến âm thanh cãi vã.

Thanh âm kia mới đầu là loáng thoáng, sau lại không biết vì sao, thanh âm tranh chấp kia càng sâu, thẳng đến trong điện đều nghe được nội dung rành mạch.

“Nha hoàn lớn mật, chiết tịnh đế liên Thái Hậu thích nhất, lại còn cứng đầu cãi!” bên ngoài Từ Vĩnh Cung chính điện, lão ma ma mới vừa rồi ngăn đón Thủy Bích thần ác mắng.

“Không có, nô tỳ không có” Thủy Bích tự nhiên mà phản bác. Chính là hai đoá tịnh đế liên lúc này chính thất linh bát lạc nằm ở dưới chân nàng.

“Người lại còn cãi?”

“Ma ma, nô tỳ thật sự không có” Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do?

“Người chẳng lẽ không biết nói chiết hoa là tử tội?”

“Đừng lão ma ma, ngài cùng nha đầu kia so đo cái gì? Chiết hoa là tử tội, chúng ta trước đem nàng xuống, còn sợ nàng không nhận sao?” Một nữ quan hung ác khác đi lên nói, kì thực là muốn dồn Thủy Bích vào chỗ chết.

“Ba!” Vang dội âm thanh chuông quặc.

Thủy Bích bị đá đầu gối, cả người lão đảo quỵ rạp xuống đất. Rốt cục khóc ra: “Tiểu thư —”

Thanh âm quen thuộc truyền vào trong tai Phiêu Tuyết, Phiêu Tuyết tâm lay động một chút, thanh lệ thanh âm kia, không phải Thủy Bích còn ai?

Phiêu Tuyết vẫn thị tĩnh song đồng không tự giác biểu hiện một mị sắc lo lắng, bàn tay ẩn trong áo bông nhiên nắm chặt. “Thủy Bích.....”

Thái Hậu trên mặt cũng hiện ra hơi hơi tức giận: “Là người phương nào bên ngoài ồn ào?! Nha hoàn cũng thật sự là càng lúc càng lớn mật? Hoàng Thượng đại hôn liền không đem ai gia để vào mắt?” Nói lý mang theo ý cười. Chính là này ý cười ẩn tàng quá sâu, ngay cả nàng cũng chưa chắc có thể đọc ra.

Phiêu Tuyết trong lòng hoảng hốt, Thủy Bích! Đây là bên trong thâm cung, đi sai một bước là một cái mạng người a.

Cho nên hần mới có thể giả ngu, mới có thể che dấu, mới có thể ở trước mặt mọi người giả bộ đáng tùy tiện, nhưng thực tế cũng là không có nửa điểm nhục điểm.

Chiết hoa chi tội..... Lấy luật pháp Đông Li hoàng cung chiếu theo hành vi cấp bậc lễ nghĩa nữ quan, trong ngự hoa viên không cẩn thận dẫm phải một đóa hoa đều phải chặt chân, huống chi là tịnh đế liên trong Từ Vĩnh cung trân quý như vậy? *(cái tội này vừa lạ vừa kì à nha, thật sự là lạ kì a)*

Huống chi tính tình Thủy Bích..... Chiết hoa, đây chuyện là như thế nào cũng không khả năng! Khẳng định là cạm bẫy..... Phiêu Tuyết trong lòng cả kinh, một cỗ hàn ý lạnh như băng sũng nước toàn thân. “Chẳng lẽ.....”

Khó trách Thủy Bích cảm thấy bất an, khó trách không hiểu Thủy Bích bị ngăn ở bên ngoài.

Phiêu Tuyết trong lòng tràn đầy tự trách, nàng còn tưởng rằng đem Thủy Bích ở lại bên ngoài có thể hộ nàng chu toàn, không nghĩ tới đem Thủy Bích để ở ngoài Từ Vĩnh cung mới là sai lầm lớn nhất.

Nàng vẫn nghĩ đến ngày hôm qua nổi bật như vậy, Lũng Thái Hậu cùng Lũng quý phi nhất định là muốn hảo hảo chinh mình một phen, lại không nghĩ rằng ngay từ đầu nàng đã quên rồi!

Theo đem Thủy Bích ngăn ở bên ngoài, liên nhất định là thế này cục diện!

Bên ngoài Thủy Bích tiếng khóc còn loáng thoáng, thanh âm kia rơi vào tai Phiêu Tuyết tâm thu đi lên hơn bình thường.

Phiêu Tuyết xem như hiểu được, yên lặng có đôi khi thật sự không phải chuyện tốt, sợ là dễ khi dễ nàng mới có thể lấy Thủy Bích khai đao, giết gà dọa khỉ đi. Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ..... Đây mới là chân chính!

Rất nhiều việc, không phải muốn tránh có thể tránh.

Chương 35: Chiết hoa chi tội [nhị]

Phiêu Tuyết phát hiện chính mình vẫn là quá sơ suất, nhưng trên mặt vẫn tiếp tục cười, giả bộ không có nghe tiếng ồn ào hơn bình thường, như trước vô tâm không phẩy cười, cùng tám vị chiêu nghi giống nhau vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

“Là nha đầu nhà ai, như vậy bỗng?” Thủy Bích không thể chết được, không thể.

Phiêu Tuyết khắc chế nội tâm bất an, suy nghĩ như thế nào để hóa hiểm vi di. Nhưng quay đầu bốn phía, chỗ nào cũng là người của Lũng Thái Hậu.

Nàng đột nhiên nghĩ tới Đông Phương Tuấn Lạc.

Hắn thế nhưng có thể bất động thanh sắc đối phó một nữ nhân khôn khéo như vậy, Phiêu Tuyết bắt đầu sùng bái Đông Phương Tuấn Lạc. Cũng càng thêm hiểu tình cảnh được hắn, hắn từng bước duy gian.....

Nghe nói đương kim Thái Hậu cũng không phải mẫu phi của đương kim Hoàng Thượng..... Hắn mười lăm năm nay, đến tột cùng là như thế nào sống sót?

Lúc suy nghĩ Phiêu Tuyết còn quanh quẩn trên người Đông Phương Tuấn Lạc, Thủy Bích đã bị áp vào trong điện, trên mặt mơ hồ dấu tay, dấu vết bị đánh.

Một vị nữ quan lớn tuổi một tay dùng sức đem Thủy Bích hướng ấn xuống, Thủy Bích bị bắt cấp Lũng Thái Hậu một cái đại lễ, đầu cùng sàn va một tiếng, đau đến Thủy Bích cũng phải rên lên.

“Đã xảy ra chuyện gì, cãi nhau như thế” Lũng Thái Hậu biết rõ còn cố nghiêm mặt hỏi lại.

Lão nữ quan áp Thủy Bích quỳ xuống trả lời: “Hồi Thái Hậu, nha đầu này chiết tịnh để liên Thái Hậu ngài yêu nhất”

“Ta không có”

“Ba —” Lại là một cái tát, trong điện mọi người hít một hơi. Ma ma kia mắng Thủy Bích một mạch: “Còn dám mạnh miệng, hoa kia ngay dưới chân

ngươi, không phải ngươi chiết quý chiết bắt thành? Đừng coi chúng ta người Từ Vĩnh Cung là ngọc tử!”

Thủy Bích bị một tát nước mắt đều lăn ra, lại vẫn không chịu thừa nhận.

Nàng ở Tể tướng phủ thế nào chịu loại này ủy khuất? Chỉ cảm thấy trong cung hắc không được, ầm nhẫn hết sức không khóc ra tiếng, nhìn Phiêu Tuyết liếc mắt một cái, hơi hơi lắc đầu. Tiểu thư phía sau tuyết đối không thể ra, nếu không nói không chừng còn có thể bị tội quản giáo không nghiêm!

“Ngươi vẫn là không nhận?” hai nữ quan khác tiến lên nắm Thủy Bích tóc, làm cho mặt của nàng ngẩng lên, nước mắt đều chảy đến miệng.

Thủy Bích liền này thân hồn độn cùng chặt vật, như cũ cắn chặt khớp hàm: “Nô tỳ không có chiết!” Âm thanh nàng run run, phá lệ đáng thương: “Không phải nô tỳ chiết, nô tỳ tuyết đối không nhận.....”

Phiêu Tuyết đứng ở trong đám người nhìn Thủy Bích kia kiên nhẫn bộ dáng cố gắng để ý, cắn chặt môi dưới sắc mặt cũng cực kỳ tái nhợt.

Lũng Tịch Ngọc liếc Phiêu Tuyết một cái, đột nhiên kêu to: “Ôi, Cố hiền phi đây là làm sao vậy? Khuôn mặt nhỏ nhắn như thế nào tái nhợt thành thế này?”

Phiêu Tuyết oán giận, vì sao nàng không phải quý phi? Hậu cung không hoàng hậu, quý phi lớn nhất! Nếu nàng là quý phi, nàng cùng Thủy Bích sao có thể nhận được khi dễ đến như vậy?

~oOo~

Trong điện Sùng Chính, Đông Phương Tuấn Lạc phê duyệt tấu chương, Khánh Hỉ bị phái đi ngự thư phòng lấy điểm tâm, lại cho tất cả thái giám lui, lúc này toàn bộ đại điện lại chỉ có một mình hắn.

Ngưng kết ánh mắt, như là dấu hiệu gió lốc đến, dưới những người này, lộ vẻ lấy việc vật đó hồ lộng đến hắn, chỉ sợ một đám đều nhìn hắn chê cười.

Hắn vươn tay, thon dài xoa huyết thái dương, nhắm mắt dưỡng thần. Đột nhiên đại điện thiên môn bị đẩy ra, một tia ánh sáng tiến vào, lại quấy rầy đến hắn.

Một người thị vệ trẻ tuổi chạy vào: “Tùy Nghị tham kiến Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế” Hắc quỷ lạy hành lễ.

Đông Phương Tuấn Lạc vẫn chưa nguy trang thành bộ dáng đơn thuần bình thường kia, trên mặt mũi sắc không chút dấu diêm, ngữ khí ngạo nghễ lạnh lùng: “Ái khanh, chuyện gì?”

Tùy Nghị mạnh mẽ ngẩng đầu lên: “Từ Vĩnh Cung bên kia có biến, Thái Hậu động thủ”

“Ân?” Đông Phương Tuấn Lạc chớp chớp mi, “Những người đó nhanh như vậy liền không nhận được, thật đúng là khiến trẫm thất vọng a.....”

Chương 36: Cứu binh [nhất]

“Quả thực như Hoàng Thượng sở liệu, quả nhiên là nhắm ngay Cố hiền phi”

Đông Phương Tuấn Lạc cười lạnh một tiếng, khoát tay: “Trẫm đã biết, người lui xuống trước đi, thuận tiện thay trẫm truyền Hiền Dật cùng Trí Năng cao tăng đến Từ Vĩnh Cung”

“Vâng —” Thị vệ trẻ tuổi gọi Tùy Nghị lập tức biến mất, thân hình né tránh cực nhanh không phải cao thủ bình thường có thể làm được.

Đông Phương Tuấn Lạc nhìn nhất điện không người, nở nụ cười. Cười đến tà mị.

Khánh Hỉ đã trở lại, hắn cũng nên bãi giá Từ Vĩnh Cung. Náo nhiệt này là nhất định phải xem..... Có thể nào bỏ qua trò hay như thế đâu? Hắn cực muốn nhìn Lũng Niệm Từ lão bà này, như thế nào từng chút mất đi quyền thế trong tay.

Mười lăm năm, mười lăm năm trước nàng không có giết hắn, biến thành sai lầm lớn nhất cả đời nàng.

~oOo~

Trước Từ Vĩnh Cung.

Khánh Hỉ một tiếng kêu vang: “Hoàng Thượng giá lâm —” Chúng cung nhân giai nhất tề quỳ rạp xuống.

Cùng hô: “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.....” Thiệt tình, giả ý, trào phúng, đủ loại kiêu dáng.

Đông Phương Tuấn Lạc giống như là nghe không ra ý tại ngôn ngoại, trên mặt như trước lộ vẻ ôn hòa tươi cười, cười đến âm áp, cười đến thiên chân: “Mau truyền, trẫm nhớ mẫu hậu trẫm..... Vào triều một chút chơi thực không vui, trẫm muốn gặp mẫu hậu”

Một hồi, Thượng Quan Uyển Nhi xuất hiện ở tại cửa, trên mặt là chói lọi tươi cười, Đông Phương Tuấn Lạc nhìn Thượng Quan Uyển Nhi kia một cái chớp mắt, trong mắt giống như có cái gì trôi qua, lập tức lại khôi phục như thường.

“Hoàng Thượng, tịnh đế liên gặp hạn” Thượng Quan Uyển Nhi thanh âm ôn nhuận từ phía trước truyền đến, hư ảo như là theo vân chi bị đoan truyền đến.....

Đông Phương Tuấn Lạc vừa tiến vào trong đại điện liền hướng Thái Hậu vọt đi, lại nhìn Thủy Bích quỳ rạp xuống đất, không nói một lời.

Lại giống như không phát hiện người đương quỳ, vẻ mặt thong dong vô tà: “Mẫu hậu, người nơi này thiết nhiều phi tần a, có thích hay không? Trẫm lưu một người ở cùng người được không?”

Mọi người đều quýnh..... Hai mặt tướng khuy. Đem phi tần của mình ở lại Từ Vĩnh Cung?

“Hoàng nhi hiếu thuận ai gia đã biết..... Tâm ý này ai gia tâm lĩnh ” Lũng Thái Hậu cười nói.

Đông Phương Tuấn Lạc thấy Lũng Thái Hậu cự tuyệt, cũng không có kiên trì, khoe mắt đảo qua Lũng Tịch Ngọc, nở nụ cười, sau đó đi lên: “Ái phi.....” trước mặt mọi người, hấn thễ nhưng cứ như vậy vùi đầu vào trước ngực Lũng Tịch Ngọc. *(Ác... Ta dù dạ dày có tốt thì cũng chịu không nổi chiêu này của ca a)*

Lũng Tịch Ngọc vừa kích động vừa ngượng ngùng, khẽ động dậy.

“Đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích, để cho trẫm hôn nhẹ.....” Đông Phương Tuấn Lạc trước mặt mọi người ở trong Từ Vĩnh Cung ái muội đứng lên, Lũng Thái Hậu sắc mặt nhất thời lại hồng lại đen, tưởng phát hỏa lại phát bất thành, dù sao trong lòng Đông Phương Tuấn Lạc là chat nữ của nàng, Đông Phương Tuấn Lạc chiêu này chính cũng trung nàng lòng kẻ dưới này.

Nhưng hôm nay, Thủy Bích còn quỳ bên dưới, bọn nô tỳ đứng ở trong điện không biết như thế nào cho phải, áp lực không khí lập tức liền chuyển hoá thành khôn cùng kiêu diễm, lúc này ánh mắt mọi người đều bị Đông Phương Tuấn Lạc hấp dẫn đi, Lũng Tịch Ngọc mặt ửng hồng như thực thấu anh đào, ngọt ngào.

Phiêu Tuyết xa xa nhìn Đông Phương Tuấn Lạc bàn tay như muốn nắm chặt lại, khế ước, nếu như hấn ra tay cứu Thủy Bích, nàng liền giúp hấn!

Đông Phương Tuấn Lạc xuyên qua đám người nhìn về phía Phiêu Tuyết, trên mặt mang theo ý cười. Giống như muốn nói: Có hấn ở đây, Lũng thị tuyệt không sẽ chiếm nửa điểm tiện nghi. *(Ôi, giống như là Lạc ca nói “có*

*ta ở đây, ta tuyệt không để cho ai khi dễ ngươi” *mơ màng*. *bên ngoài vọng đến* “Cái con Sâu ngủ nhà ngươi, còn muốn mơ màng đến khi nào, muốn ngủ luôn phổng?”)*

Hắn chọn đầu đường như kinh ngạc một tiếng: “Hiền phi của trăm, nguyên lai ngươi ở đây a?” Đồng thời, cánh tay ôm Lũng Tịch Ngọc đột nhiên buông ra.

~oOo~

Hôm nay đã xảy ra một việc, là về Hồng Tụ cùng Tấn Giang, tác giả Tấn Giang đến Hồng Tụ bái bảng, Ma Tước cũng thượng bảng. Nay châm chọc khiêu khích lý do làm cho Nhan cười rút, cấp mọi người chia xẻ.

Văn án trích:[không nghĩ đoạt sủng. Lại vô tâm sáp liễu thành âm, một khúc nhạc, đàn chết một Trung Thư Lệnh, hủy hoại một Lương thực phi.]

Lý do bái bảng: Phốc, hảo khúc. Hay đây là Lục Chỉ Cầm Ma? Thất kính thất kính, tiền bối, xin nhận tại hạ một lạy. Không nghĩ tới tiền bối mất tích vài năm, ra là tránh ở Tể tướng gia chơi mạt chược.

[cảm tạ tác giả Tấn Giang khôi hài]

**Ma Tước: tên tắt của “Phi lai tước tiên: không lấy phúc hắc Hoàng Thương”_tên gốc của truyện. Khi Sâu quyết định edit truyện này, suy nghĩ cả nửa ngày, bấm bấm gõ gõ, tra tra cứu cứu, lại không có link TQ để tra cứu, nên quyết định chém nó thành “Không lấy Hoàng Thương hắc ám”. Thất lễ thất lễ!!!*

Chương 37: Cứu binh [nhị]

Đông Phương Tuấn Lạc buông Lũng Tịch Ngọc ra, chậm rãi hướng Phiêu Tuyết đi tới, làm bộ thấy Thủy Bích quý trên mặt đất: “Mẫu hậu, nha hoàn này là? Úc, ta nhận ra..... Mẫu hậu biết trăm quen nàng hầu hạ, cho nên mới gọi nàng đến Từ Vĩnh Cung hầu hạ trăm đi?”

Không đợi Lũng Thái Hậu hoàn hồn, Đông Phương Tuấn Lạc lại mắt lạnh hướng Phiêu Tuyết quát lớn: “Người không phải phụng quá trà sao? Còn không hồi Lạc Tuyết cung đi, ở chỗ này làm cái gì? Trăm nhìn thấy người liền chướng mắt.....”

Phiêu Tuyết đứng tại chỗ, chớp mắt phản ứng lại, Thủy Bích nhẫn tình sung đỏ nhìn Phiêu Tuyết cùng Đông Phương Tuấn Lạc, nửa bên mặt đều sưng lên.

“Còn không mau đi?” Hắc ánh mắt âm lãnh, ngữ khí cực bất hòa.

“Chậm đã —” Lũng Thái Hậu vẫn cao cao tại thượng rốt cục lên tiếng.

“Mẫu hậu..... Trăm chán ghét nàng! Hôm qua nàng mười ngón cứ nhiên làm đau trăm!” Đông Phương Tuấn Lạc nói rõ ràng nổi lên tính tình tiểu hài tử đùa giỡn.

“Một khi đã như vậy, Cố hiền phi thôi lui trước, chính là.....” Lũng Thái Hậu cực kỳ sắc bén quét Thủy Bích liếc mắt một cái: “Cung nữ này chiết tị để liên ai gia yêu nhất, tha xuống, chém!”

Đông Phương Tuấn Lạc ánh mắt chợt lóe lạnh thấu xương, trong nháy mắt cả người tản mát ra khí thế khác thường.

“Thái Hậu!” Thượng Quan Uyển Nhi này giờ không nói gì đột nhiên vọt ra.

“Uyển Nhi, sao vậy? Như thế hoang mang rối loạn!” Lũng Thái Hậu bắt đầu nói.

Thượng Quan Uyển Nhi đứng ở bên người Lũng Thái Hậu, hai mắt hơi nước nhìn Đông Phương Tuấn Lạc, ánh mắt bi thương giống như là muốn hắt nhìn thấu, khẽ thở dài một cái, sau đó lặng lẽ cúi người ở bên Lũng Thái Hậu nói một câu, không nghĩ tới Lũng Thái Hậu thế nhưng lập tức về mặt ôn hoà đứng lên.

Thượng Quan Uyên Nhi nhìn Đông Phương Tuấn Lạc, trước mắt nam tử thuần khiết như vậy, nàng là vì hắn mới giúp Cố Phiêu Tuyết. Nàng mới vừa rời ở bên tai Lũng Thái Hậu nói là: “Cố hiền phi coi trọng nha đầu kia, Cố Tề tướng coi trọng Cố hiền phi” (*Haizz~~~ Lạc ca là “hồng nhan họa thủy” à nha*)

Dùng nha đầu kia áp chế Cố Phiêu Tuyết, dùng Cố Phiêu Tuyết áp chế Cố Hà Đông. Lưu lại so với hủy diệt hữu dụng, ý tứ đơn giản như thế Lũng Thái Hậu tự nhiên là hiểu được.

“Đừng chém!”

“Thôi thôi, ai gia mới vừa rồi hiểu lầm nha đầu kia, hoa là tự tàn” hai mắt sắc bén đảo qua ma ma kia, ngữ khí bỗng chuyển: “Người đâu, đem ma ma kéo xuống đánh hai mươi đại bản, thật dài giáo huấn”

“Còn lại —” Lũng Thái Hậu không vui đảo qua Thủy Bích đã tóc tai bù xù. “Nha đầu không biết tốt xấu! Mới vừa rồi cũng dám ở trước mặt ai gia hô to gọi nhỏ, ngay cả không phải người chết, trong thâm cung người cũng không thể như thế cãi lại! Không có nửa điểm quy củ”

Phiêu Tuyết thầm nghĩ không tốt! Tiếp theo một giây đã có một nữ quan xông lên phía trước đem nến nóng chảy trong đại điện hắt đến trên người Thủy Bích. Trong đại điện nhất thời truyền ra “Xuy xuy” cháy thanh. (*Con cọp cái, đồ nữ quỷ*)

“A —” Thủy Bích hét thảm một tiếng.

Phiêu Tuyết lập tức vọt lên: “Thủy Bích —” Chuyện tới nay, nàng cũng nhìn không được nữa, thờ ơ lạnh nhạt nàng thật sự làm không được! “Thái Hậu nương nương thỉnh tha mạng, Phiêu Tuyết đem nô tỳ này hảo hảo quản giáo” Dứt lời đứng dậy liền kéo Thủy Bích đi.

Bát nến kia đã đốt một đêm, chúc năng vô cùng, lúc này toàn bộ hắt đến sau lưng Thủy Bích, may mắn Thủy Bích mấy ngày trước phong hàn chưa ăn mặc phong phanh, nhưng chỉ là sau lưng nhiệt độ như vậy cũng làm Thủy Bích run rẩy.

Phiêu Tuyết không nói hai lời liền kéo Thủy Bích đi, chỉ kém một chút, một chút sẽ mất mạng a!

Mãi tới lúc đi tới nơi không người, Phiêu Tuyết mới hoãn xuống, lúc này nến trên người Thủy Bích đã lạnh, chịu đựng đau: “Tiểu, tiểu thư.....”

Phiêu Tuyết gập thắt lưng, tay chống đầu gối, thở phì phò, bỗng nhiên xoay người đối Thủy Bích chính là một cái bạt tai, “Ba —” Tiếng vang thanh thúy, Thủy Bích nguyên lai mặt có chút sưng đỏ lúc này càng đỏ.

Một cái tát này làm cho Thủy Bích đau nhức, nước mắt chảy ra: “Tiểu thư.....” Nàng biết tiểu thư là lo lắng cho mình.

Mắt to trong veo như nước lúc này cũng như muốn uẩn ra lệ: “Biết sai lầm rồi sao?”

Thủy Bích thấp đầu, “Biết sai lầm rồi, Thủy Bích không nên như thế đại ý”

Chương 38: Tiếng cười quỷ dị

Phiêu Tuyết cố nén ý khóc: “Biết sai lầm là tốt rồi.....” Giây tiếp theo kiên cường nguy trang rốt cục toàn bộ sụp đổ, cả người xông lên ôm lấy Thủy Bích: “Thủy Bích, đáp ứng ta về sau phải cẩn thận, không thể lại cùng người khác nói..... Ta cứu không được, biết không!!”

Thủy Bích càng khóc càng lớn, “Thủy Bích đã biết, tiểu thư đừng tức giận..... Nay hoàng cung thực không phải địa phương tốt, lão gia như thế nào liền nhẫn tâm đem tiểu thư người tiến vào”

Phiêu Tuyết ngửa đầu nhìn trời: “Đúng vậy..... Cha như thế nào liền nhẫn tâm như vậy.....” Một tiếng thở dài, hỗn loạn bao nhiêu không cam lòng cùng ai oán. Hồi tưởng từng ngày còn ở Tế tướng trong phủ, ngày xuất giá, cha cùng nương còn nháo nằng rời giường, toàn gia vô cùng náo nhiệt ăn điểm tâm, mà nay chỉ còn lại có một mình nàng cô đơn làm bạn cùng một người, mỗi ngày lo lắng đề phòng, giống hôm nay, trước mặt mọi người bị vũ nhục, ngay cả nha hoàn của hồi môn của mình đều kém chút không bảo vệ được, gặp chuyện này, cha như thế nào liền nhẫn tâm.....

Thủy Bích lấy tay lau nước mắt, nỗi khiếp sợ vẫn còn nghẹn ngào chưa qua, ánh mắt có chút sưng đỏ, vui mừng nói: “Hoàn hảo có Hoàng Thượng.... Thủy Bích đã nhìn ra, Hoàng Thượng vừa rồi là cố ý mắng Thủy Bích”

Phiêu Tuyết tại đây nơi không người nhìn lên thiên không một hồi, không chú ý nghe Thủy Bích đang nói cái gì, lẳng lặng chờ nước mắt trên mặt chảy trở về, hy vọng xa vời muốn nhìn chúng có thể một lần nữa quay về vành mắt không, kết quả phát hiện trong mắt nổi lên hơi nước là như thế nào đều trở về không được.

Thủy Bích cũng chậm chậm theo chuyện chiết hoa phục hồi tinh thần, kinh hãi kêu lên: “Chủ tử, đây là thế nào?!” Vì phòng vạn nhất vẫn là kêu trở về nguyên lai xưng hô.

Phiêu Tuyết nhìn bốn phía, trống rỗng không ai, chỉ có một ít lùm cây cao lớn, cẩn thận phân biệt trước sau mới nhìn ra, đây là một loại tử hoa thụ Tây Vực, đại khái là ngự hoa viên đi?

Ngự hoa viên lớn như vậy, phỏng chừng đi vào một góc có vẻ hẻo lánh không chừng..... Phiêu Tuyết nhìn lại đường đi khi nãy, chính là, này thế nào không có đường? Đều là hoa cỏ, bốn phương tám hướng uốn lượn.

“Này khả như thế nào trở về a?” Thủy Bích cả kinh.

Phiêu Tuyết an ủi nói: “Không sợ, ta từng ở một quyển quái thư hải ngoại gặp qua một câu, nói như thế nào tới? Đối, điều điều đại lộ thông La Mã..... Tổng có thể trở về”

Thủy Bích cái hiểu cái không gật gật đầu, tiểu thư bác học đa tài phi thường có khả năng, chỉ cần ở bên tiểu thư, cái gì cũng không cần sợ.

Kỳ thật Phiêu Tuyết trong lòng cũng là không yên, Tể tướng phủ nàng được cấp kê mới nhận thức toàn bộ, này hoàng cung mới đến chưa đến hai ngày, xem ra chỉ có thể chờ nha hoàn chỉ đường mang các nàng trở về.

Phiêu Tuyết trầm xuống, Thủy Bích cũng không nói chuyện, hai người rõ ràng ngưng thần ngồi trên cỏ.

Bỗng nhiên một đạo loáng thoáng tiếng cười truyền vào lỗ tai Phiêu Tuyết, thanh âm kia lâu dài mà tiêm tề: “Ha ha ha..... Ha ha.....” Thực nhẹ thực nhẹ, nhẹ đến như là chưa từng tồn tại.

Nếu không phải lúc này rất im lặng, căn bản sẽ không nghe thấy.

“Ha ha ha..... Ha ha.....” Tiếng cười kia còn loáng thoáng liên tục, Phiêu Tuyết không khỏi đánh một cái rùng mình.

“Thủy Bích, ngươi nghe thấy tiếng cười kia không?” Phiêu Tuyết hỏi.

Thủy Bích quay đầu nhìn về phía Phiêu Tuyết: “Không có a..... Nào có tiếng cười?”

Phiêu Tuyết làm cái hư thủ thế: “Hư, cẩn thận nghe”

Thủy Bích chần chờ liếc Phiêu Tuyết một cái, quả thực tĩnh tâm nghe.

Không biết là cố ý hay không, ngay tại thời điểm Thủy Bích muốn nghe tiếng cười kia lại tiêu thất, giống như chưa từng tồn tại.\

Chương 39: Thị vệ thân cận

“Tiểu thư, người không phải là không thoải mái?” Dưới tình thế cấp bách lại hỏi lại tiểu thư.

Thủy Bích đưa tay sờ trán Phiêu Tuyết “Không có nóng, hoàn hảo tốt”

Phiêu Tuyết một chút vuốt ve tay nàng, “Ta không bệnh, là thật có, người tái cần thận nghe một chút --”

“Ha ha ha.....” Tiếng cười quỷ dị lại lần nữa vang lên.

Lúc này Thủy Bích cũng nghe thấy, sắc mặt chợt đen, thanh âm mang theo run run: “Tiểu, tiểu thư? Đây..... Đây là cái gì thanh âm?” Nghe được, nàng cũng nghe được.

Phiêu Tuyết thế nhưng không không chịu thua kém nhớ lại ngày ấy cung yến tán tịch Đông Phương Tuấn Lạc nói một câu: Trong cung oan hồn nhiều, đừng tự tìm cái không nên tìm.

Phiêu Tuyết đột nhiên đứng dậy, Thủy Bích cũng đứng dậy theo.

Phiêu Tuyết tay trái gắt gao nắm tay phải Thủy Bích, mở to hai mắt nhìn, không thể tin nhìn phía trước, tiếng cười kia còn tiếp tục: “Ha ha..... Đến nha, đến nha, lại đây nha”

Thanh âm rất nhỏ, rất êm tai..... Giống nữ tử vùng sông nước nhu tình, Phiêu Tuyết nghe được cũng nhìn không được mê hoặc hướng phía trước bước đi.

“Ha ha a..... Ha ha.....”

Thủy Bích đột nhiên nắm lấy tay Phiêu Tuyết, lắc đầu nói: “Tiểu thư, không thể đi!”

Phiêu Tuyết cả kinh, phục hồi lại tinh thần. Mới vừa rồi đó là làm sao vậy? Thanh âm này..... Đến tột cùng là ai?

Ngay tại thời điểm Phiêu Tuyết muốn tìm tòi nghiên cứu, đột nhiên một thanh âm xa lạ tiến vào: “Hiền phi nương nương”

Thanh âm từ tính đánh gãy suy nghĩ Phiêu Tuyết, Phiêu Tuyết hồi đầu, chỉ thấy một nam tử cao gầy mặt mày đoan chính đứng ở phía sau các nàng, trên mặt hắn không mang theo một tia biểu tình.

“Hoàng Thượng phái thần đến hộ tống nương nương trở về Lạc Tuyết cung” Tùy Nghị nói.

Phiêu Tuyết muốn hỏi chuyện tiếng cười kia, nhưng cuối cùng vẫn là nhin xuống: “Àn, chúng ta đi”

Mà lúc này, Đông Phương Tuấn Lạc ở trong Từ Vĩnh cung chêm chọc cười. Bỗng nhiên nội thị truyền lời: “Hoàng Thượng, Thái Hậu, Hiên Vương gia cầu kiến”

“Hiên Dật? Hắn tới làm cái gì?” Lũng Thái Hậu tùy ý hướng nữ quan nhất phẩm bên người Tô Niên hỏi, khả ở Đông Phương Tuấn Lạc xem ra càng như là làm bầm lâu bầu.

Tô Niên cũng không có trả lời, ngược lại nội thị truyền lời đã mở miệng: “Cùng Hiên Vương gia đến, còn có Trí Năng cao tăng.....”

Lũng Thái Hậu vừa nghe, ánh mắt lập tức trở nên thành kính: “Nga? Trí Năng cao tăng cũng đến đây? Mau mau mời vào”

Cố gắng làm nhiều ác sự, Lũng Thái Hậu phá lệ tin phật, đối với Quang Lộc tự Trí Năng cao tăng là phá lệ tôn kính, ý đức lục năm, năm Đông Phương Tuấn Lạc mười tuổi, nàng thậm chí đến Quang Lộc tiêu tự ở ba tháng.

Người khởi xướng Đông Phương Tuấn Lạc này lúc lơ đễnh vuốt long bào trên người, đầu ngón tay thon dài dừng ở cầm tú long bào long lân đồ án, một bên hội vẩy khung, giống như đối vài thứ hoàn toàn không có hứng thú.

Nữ nhân kia như thế nào? Hắn cố ý đem nàng tới nơi đầu sóng ngọn gió, làm cho nàng hưởng thụ một chút cảm giác bị lãng nhục, đỡ cho nàng phải luôn giữ mình bộ dáng trong sạch. (*sao ca ác thế *giận dữ**)

Đi ở bờ sông, sao có thể không thấp hài? Đã vào thâm cung nàng tưởng rằng mình còn có thể quyền thế như ở ngoài sao? Được rồi, hắn thừa nhận, hắn lại một lần nữa tính kế với nàng.....

Không tự giác lại tươi cười, liền rơi vào con mắt chú ý của Thượng Quan Uyển Nhi, Thượng Quan Uyển Nhi chỉ cảm thấy ngay cả hô hấp đều đau đớn.

Lũng Thái Hậu cho nhóm phi tần hậu cung lui, bát đại chiêu nghi cũng biết điều, nhất tề làm một cái vạn phúc lễ, Khanh Bất Liễu nhìn thoáng qua Lũng Tịch Ngọc, tự biết Lũng Tịch Ngọc thân phận bất đồng, nàng cũng cùng nhau hành lễ lui ra: “Nô tì cũng cáo lui trước.....”

Chương 40: Lạc hồng tai ương

Đãi các nàng đi rồi, toàn bộ đại diện náo nhiệt có vẻ trống trải hẳn lên.

Chỉ chốc lát hai người cũng song hành đi đến, Đông Phương Tuấn Lạc ngẩng đầu, ánh vào trong mắt là số ít vương chi khác họ của Đông Li quốc Nam Cung Hiên Dật, lúc này hẳn một thân giao long bàn lĩnh y phục hàng ngày màu tím, hơn nữa mặt mày anh tuấn, cả người có vẻ phong lưu không kém chế được.

Một người khác một thân sắc áo cà sa màu đen râu bạc phiêu phiêu đó là Trí Năng cao tăng.

Đông Phương Tuấn Lạc thấy bọn họ hai người cũng không xa lạ, trực tiếp phốc xuy ra tiếng cười: “Hai người này cùng một chỗ thật là kỳ quái”

Nam Cung Hiên Dật từ nhỏ là thư đồng của thái tử, cùng Đông Phương Tuấn Lạc có thể không quen thuộc sao? Hai người đều là cao thủ diễn trò, năm đó Lũng Thái Hậu không giết Đông Phương Tuấn Lạc, cũng nhờ cùng Nam Cung Hiên Dật diễn một tuồng kịch. Sau Đông Phương Tuấn Lạc lại bị mất hoàng quyền cùng Nam Cung Hiên Dật chặt đứt hơn phân nửa quan hệ, nay ở ngoài mặt chính là thiên giao như nước mà thôi.

Mà Trí Năng cao tăng..... Đông Phương Tuấn Lạc mặt mày cười đến càng thêm loan. *(sợ anh rùi, thám tử trái khắp nơi)*

Lũng Thái Hậu gặp Đông Phương Tuấn Lạc vẫn là thiếu niên tâm tính như cũ, vẫn chưa hiểu ra. Nàng chỉ biết Đông Phương Tuấn Lạc ngoài mặt cùng Hiên Dật quan hệ, lại không biết ảo diệu trong đó. Về phần Trí Năng cao tăng, bởi vì hắn cùng Đông Phương Tuấn Lạc là quan hệ cá nhân, nàng cũng không thể biết một hai.

Lũng Thái Hậu vội vàng phân phó: “Mau, cấp Trí Năng cao tăng ban ngồi”

Trí Năng lão hòa thượng cũng không cùng Lũng Thái Hậu khách khí, thấy ghé dựa liền ngồi, một tay khép lại để trước ngực, một tay diêm diêm lên phạt châu, hai mắt hạp thượng ngôn ký: “Lão nạp đêm hôm qua xem tinh tượng, phát hiện trong cung ngày gần đây sẽ có lạc hồng tai ương, cố nhắc tới tinh chi, a di đà Phật thiện tai thiện tai.....”

Lũng Thái Hậu vừa nghe, sắc mặt tức quẫn, lạc hồng? Chẳng lẽ là hôm nay hai đoá tịnh đế liên bị chiết điệu kia.....

Cả người lập tức lâm vào trầm tư.

“Mẫu hậu, người này rất không thú vị, trầm đi đây” Đông Phương Tuấn Lạc thấy Lũng Thái Hậu lâm vào trầm tư, rõ ràng đứng dậy rời đi. Chuyện kể tiếp liền giao cho Hiên Dật bọn họ, hấn ở lại ngược lại lại hồng việc.

Lũng Tịch Ngọc thấy hấn đi, lập tức đi theo: “Ôi chao, Hoàng Thượng..... Xin đợi thần thiếp”

Đông Phương Tuấn Lạc khoe miệng mang cười, một tay ôm lấy Lũng Tịch Ngọc ôm trong lòng, nhẹ nhàng ở nàng bên tai thổi khí: “Ái phi..... Đêm qua có hay không nhớ trầm?”

Lũng Tịch Ngọc vẻ mặt đỏ bừng, đắc ý muốn chết, nam nhân này chung quy là của nàng! Cô Phiêu Tuyết kia tính cái gì? Cầm nghệ khó nghe, nhát gan lại sợ sự, ngay cả nha hoàn hồi môn cũng không bảo đảm được, còn muốn bảo trụ nam nhân?

Đông Phương Tuấn Lạc ôm Lũng Tịch Ngọc một đường đi ra khỏi Từ Vĩnh Cung, những người khác cũng lập tức theo đi, Đông Phương Tuấn Lạc sắc mặt nhất hắc, nói với người theo phía sau: “Các người đừng đi theo trầm, trầm ngại phiền”

Bọn thị vệ hai mặt tướng khuy, không biết nên hay không nên nghe lệnh, không có cách nào, ai bảo hấn là con rối Hoàng Đế đâu? Mọi người hướng tới người họ Lũng duy nhất ở đây (*một lũ hỗn đản*), Lũng Tịch Ngọc tức giận đến dậm chân: “Hoàng Thượng nói các người cũng dám không nghe? Người đâu, đều kéo xuống chém cho ta!” Những người này, cũng không xem tình huống sao? Không phải là muốn giám thị hấn cả lúc cùng nàng trên giường đi? Quả thực là muốn chết!

“Nương nương tha mạng.....” Mọi người đều lui.

“Tốt lắm, lúc này thật im lặng ” Đông Phương Tuấn Lạc trên mặt Lũng tịch Ngọc lướt nhẹ một chút, sau đó hôn lên môi nàng (*aaa.. không chịu*), hôn đến thiên hôn địa ám. Bàn tay tham lam chui vào trong y phục của nàng, Lũng Tịch Ngọc lúc này một mảnh ửng hồng. (*edit đoạn này mà ruột đau như cắt nước mắt đầm đìa. Híc*)

“Hoàng..... Hoàng Thượng.....”

Ngay tại lúc nàng mong chờ động tác tiếp theo của hắn, hắn dừng tay.

Đông Phương Tuấn Lạc ngẩng lên, nhìn cái trán trơn bóng của nàng, trong lòng nghĩ tới một nữ nhân khác: “Ái phi về Lan Tịch Cung trước, trầm buổi tối đi tìm người.....” Hắn đối nàng cười, cười đến mức khiến nàng thất thần.

“Hoàng Thượng hiện tại không đi sao?” Lũng Tịch Ngọc lo lắng hỏi.

“Trầm đi điệu khúc khúc” Đông Phương Tuấn Lạc lơ đãng nói một câu xong, thân ảnh liền biến mất.

Chương 41: Đồng ý đính khế

Lạc Tuyết điện, Phiêu Tuyết thượng dược cho Thủy Bích xong liền đi vào nội điện.

Bên trong nội điện, Phiêu Tuyết cầm một quyển tựa “*tài phát tài*” kiểm tiền bí pháp, phân phó Thủy Bích canh giữ ở ngoài, ai cũng không cho vào.

Ánh mặt trời theo cửa sổ chiếu vào, chiếu đến trên người, hơi ấm dào dạt.

Đột nhiên một trận gió xẹt qua, ánh sáng của Phiêu Tuyết bị che hơn phân nửa. Hương long duyên hương quen thuộc, Phiêu Tuyết cả kinh, theo bản năng ngẩng đầu, đứng ở trước mặt nàng trừ bỏ Đông Phương Tuấn Lạc tà mị kia, còn ai vào đây?

Đồng tử Phiêu Tuyết đột nhiên thay đổi, nhanh chóng đem thư giấu bên dưới bàn, đôi mắt mở to trong veo như nước đường như lập tức nhìn hấn: “Nha, Hoàng Thượng..... Hảo hảo đại môn không đi, ngài trèo cửa sổ làm cái gì?”

Đông Phương Tuấn Lạc liếc nàng một cái, tâm tình không tốt. Ngoài miệng lại trái lương tâm nói: “Trẫm đột phát hứng trí, thế nào? Ái phi không thích kiêu trèo cửa sổ mà vào? Trẫm càng không muốn đi cửa chính.”

Quyển sách trên tay Phiêu Tuyết lại càng dấu sâu bên trong, cười dài hỏi: “Người sáng mắt không nói tiếng lóng, ngươi là sợ bị người ta biết ngươi đến chỗ này?”

Đông Phương Tuấn Lạc không thể phủ nhận, hấn thật là bỏ cái đám đuôi kia lại phía sau, đột nhiên hứng thú mới tới chỗ nàng.

“Mới vừa rồi đang xem thư gì?” Hấn hỏi.

Phiêu Tuyết thấy hấn ra vẻ tự nhiên, trong lòng có điểm khó chịu, lại nhớ đến chuyện đi phụng trà hôm nay, miệng khẽ nhếch: “Sự tình hôm nay, ngươi có tham gia?” Hấn thông minh như thế, như thế nào không biết nàng ám chỉ cái gì? Mỗi lần đều là hấn đem nàng đặt nơi đầu sóng ngọn gió, lần này tự nhiên cũng là hấn ban tặng, không thể nghi ngờ.

Đông Phương Tuấn Lạc dựa vào ghế, ngồi bên cạnh nàng, tà mị cười, ánh mắt lại vô tội nhìn nàng: “Ái phi ám chỉ cái gì? Trẫm như thế nào nghe không hiểu..... Trẫm đem ái phi làm sao?”

“Người giả ngu” Phiêu Tuyết xem xét hẩn, bỗng nhiên liền cảm thấy khuôn mặt kia thật đáng đánh. *(đừng, hỏng hết cả soái ca của muội a)*

Đông Phương Tuấn Lạc trực tiếp xem nhẹ nàng, lập tức ngã một ly trà, ngón tay thon dài duyên dáng thưởng thức chén trà. *(ca làm dáng gớm quá đấy)*

Phiêu Tuyết hít sâu một hơi, không thèm cùng hẩn so đo, nhớ tới sự tình hôm nay, nhớ tới Thủy Bích kém chút liền bỏ nàng mà đi..... Nghĩ tới Duy Trúc đã chết.....

Cố Hà Đông đem nàng tiên cung, nàng bản quyết định “*ký lai chi tắc an chi*” *(Ý là phàm khi có chuyện đến thì nên chấp nhận, xuôi theo nó)*, nhưng thâm cung hậu viện này căn bản là sẽ không để cho nàng sống yên ổn! Nàng chịu khi dễ không nói, nhưng không thể để cho Thủy Bích chịu khi dễ. Nếu nàng là hoàng hậu, hoặc là quý phi, chuyện tình hôm nay sẽ không phát sinh!

Phiêu Tuyết thở ra một hơi, mâu quang minh lượng nhìn về phía Đông Phương Tuấn Lạc: “Khế ước, ta đồng ý.”

Đông Phương Tuấn Lạc đột nhiên ngẩng đầu, nhìn nàng trong mắt có một tia tìm tòi nghiên cứu: “Đây là quyết định của ngươi?”

Trước khi nói câu nói kia, bởi vì ức chế, trang sách trong tay đã muốn bị nàng nắm không thành hình, nói ra ngược lại thư thái hơn rất nhiều. Nàng lấy thư ra, không phải “*tài phát tài*” môn đạo sao, bị hẩn phát hiện liền phát hiện đi, bất quá là bị cười nhạo một phen.

Đông Phương Tuấn Lạc ánh mắt tìm tòi vẫn chưa thu hồi, thấy nàng đột nhiên đem quyển sách giấu dưới bàn kia lên, ánh mắt vốn miệt mài nhất thời toát lên ý cười.

Phiêu Tuyết nhìn về phía hẩn, chỉ thấy miệng hẩn độ cong càng lúc càng lớn, cười tựa như ánh nắng tháng ba, ấm áp rọi thẳng đến nội tâm.

Đông Phương Tuấn Lạc thấy nàng sinh khí, không cười, cầm lấy quyển sách kia, tùy ý lật hai trang, quả nhiên nội dung đều là cách thức buôn bán, bình thường loại thư này ở trong cung không có, không khỏi tò mò nhìn.

“Người bình thường ở trong tương phủ đều là xem cái này sao?” Hẩn hỏi.

Chương 42: Đừng nghĩ chạy thoát

Phiêu Tuyết thấy hắc không có ý cười nhạo, ngược lại hứng thú nhìn lên, tâm tình trầm xuống, lúc này giống như đại giang bằng phẳng: “Không đâu, bình thường ở trong tướng phủ đơn giản là cùng muối muối đấu võ mồm, cùng hạ nhân đồ xúc xắc, cùng Thủy Bích chơi hai mươi tứ điểm thôi” Nàng xòe ngón tay tính, “Không có việc gì liên lật lật sách cổ, đi xem phố phường huyện náo, tiếp qua phân điểm cũng chính là giả trang đi đồ phường nháo nháo.....” (*quyết định để nguyên là đồ phường (sòng bạc) ha*)

Đông Phương Tuấn Lạc nghe nàng kể, hứng thú trong mắt càng thêm cao: “Đồ phường hảo ngoạn sao?”

Đồ phường hảo ngoạn sao? Vấn đề này nếu là hỏi người khác có lẽ còn có khả năng được đáp án khác, nhưng là hỏi Phiêu Tuyết..... Đây.....

Chỉ thấy hai mắt Phiêu Tuyết nhất thời tỏa sáng: “Tất nhiên là hảo ngoạn rồi! Đồ phường, là nơi người đến người đi Thiên triều hưng thịnh a, ở nơi thị phố buôn bán sầm uất mở một gian đồ phường là nguyện vọng suốt đời của ta!” Kỳ thật nguyện vọng này đã thực hiện, chính là kia Cát Tường đồ phường, nàng còn chưa có liếc mắt một cái liền bị gả tiến cung.....

Phiêu Tuyết nhìn Đông Phương Tuấn Lạc, sau đó đoạt lấy “*tài phát tài*” trong tay hắc mạnh mẽ lật vài tờ, ngọc thủ nhất chỉ: “Xem, bên trong đồ phường còn có thể mở quán ăn, như vậy có thể song song kiếm lợi”

Đông Phương Tuấn Lạc hứng thú vượt cằm, nàng rốt cuộc là thích đồ hay là thích tiền? Hắc bắt đầu có chút cân nhắc: “Không tức giận?” Xem ra hắc đã thành công dời đi sự chú ý của nàng.

Phiêu Tuyết vừa nghe hắc hỏi như vậy, giống như bị hắt một chậu nước lạnh..... Ánh mắt tỏa sáng hưng phấn nói chuyện đồ phường lập tức tắt ngúm, tiếp tục nghiêng răng nghiêng lợi: “Người cũng biết Thủy Bích hôm nay thiếu chút nữa mất mạng?”

“Không phải không chết sao?” Hắc nhú mày, mang trà lên uống một ngụm. Phỏng chừng lúc này Hiên Dật bên kia cũng có kết quả.....

“Ta lấy lực lượng Minh bang giúp ngươi, hoàng hậu vị vì đại giới” Phiêu Tuyết nhanh chóng đem suy nghĩ cách xa vạn dặm trở về, hắc vừa rồi còn chưa có cấp nàng lí do thoái thác xác thực.

Đông Phương Tuấn Lạc chậm rãi phẩm trà, lúc này mới ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt trời chiếu đến gương mặt của nàng, ánh mắt không chút nhu tình: “Hoàng hậu không được, quý phi có thể”

Phiêu Tuyết nghi hoặc: “Vì cái gì hoàng hậu không được?” Hay là hần muốn nói hần tạm thời không có năng lực đấy, hay là cảm thấy nàng không đủ để làm hoàng hậu? Hoặc là..... sợ Cố gia thiên quyền? “Giúp người đoạt quyền xong, ta không hề can thiệp gì việc triều đình, người không cần sợ Cố gia đoạt quyền tái diễn Lũng thị phong” Nàng thầm nghĩ tại đây trong nơi vận mệnh lung tung này có được một tia năng lực tự bảo vệ mình thôi.

“Khi đó người đã là hoàng hậu của trẫm, như thế nào có thể mặc kệ việc triều đình?” Hần tựa tiểu phi tiểu hỏi.

Phiêu Tuyết nhú mày: “Nếu không người phế ta đi, phế ta rồi tái lập một cái là được” Dù sao nàng cùng hần cũng không có tình yêu (*cái này không nói chắc được nha*), lãnh cung cũng không sao cả. “Nếu không sau khi kết thúc khế ước người phóng ta ra cung buôn bán đi” Để cho nàng hảo hảo tận sức cho đồ phùng sự nghiệp của nàng, sau đó lại lặng lẽ nhớ một người.....

Đông Phương Tuấn Lạc nghe xong, đứng lên, thân ảnh cao lớn lập tức lại che đi một nửa ánh sáng của nàng, nhếch môi làm hần thoát nhìn sắc mặt không tốt.

Đông Phương Tuấn Lạc chế trụ khó chịu trong lòng, đè thấp tiếng nói nên nghe rất thu hút: “Trong vòng ba ngày hiền phi biến quý phi, còn nữa, người cả đời này đừng nghĩ chạy thoát” (*ách. Sao soái ca nào khi yêu cũng chiếm hữu dễ sợ nhỉ? Dừng mà *tung hoa*, yêu rồi yêu rồi*)

Phiêu Tuyết liếc hần một cái, chỗ cao không thắng hàn, quân chủ luôn âm tình bất định. Hần rốt cuộc là muốn như thế nào?

Phiêu Tuyết bỗng nhiên nhớ tới tiếng cười quý dị vừa rồi trên đường, tiếng cười lâu dài mà tiêm tể, nhiếp lòng người hồn nỉ non..... Còn có thị vệ tuần tú quý mị xuất hiện,

Nàng mở to đôi mắt trong veo như nước nhìn hần, trên mặt có chút phiền hồng, cơ hồ theo bản năng hỏi: “Hoàng Thượng, trong cung có chuyện gì ta không biết sao? Tỷ như..... tiếng cười”

Chương 43: Hấn rời đi

Guang mặt Dong Phuong Tuan Lac lập tức ngưng trọng, bàn long tú bào dưới ánh mặt trời có vẻ phi thường chói mắt, bàn tay đã muốn nắm chặt thành quyền: “Ái phi, người không cần quản nhiều chuyện” Thanh âm giống như vạn năm hàn băng, lạnh lùng thấu xương.

Phiêu Tuyết nhìn hấn, khuôn mặt siêu soái mang vẻ *“không cần bàn đến”*, xem ra tiếng cười này tất có kỳ quái: “Ta bắt quá là hỏi một chút”

Không khí đột nhiên phục hồi lại.

Dong Phuong Tuan Lac buông cái chén trong tay, trà trong chén còn hơi hơi rung động, hấn mặt không chút thay đổi: “Ái phi tiếp tục đọc sách, trầm thân thể đột nhiên không khỏe, không ở lại, đừng tiến” Dứt lời cả người khinh công lưu loát nhảy ra ngoài.

Phiêu Tuyết nhìn thân ảnh nhất mạt nhất lược phóng qua ánh nắng trong chớp mắt, nhất thất không đành, một lần nữa cầm lấy thư, rốt cuộc cũng xem không được.

Trong Lan Tịch cung, sức điện quý hiếm, tà âm, sương mù lượn lờ dày đặc bùng tỉnh tiên cảnh.

Dong Phuong Tuan Lac lúc này đã thay đổi một thân y bào tựa vào nhuyễn tháp, mày kiếm tà nhập tấn, bên môi dương mỉm cười, căn bản nhìn không ra hàn ý lúc trước trong Lạc Tuyết cung.

Hấn hướng Lũng Tịch Ngọc đang đánh đàn vậy vậy tay, mi gian yêu đã đều bị sương mù che đi.

Lũng Tịch Ngọc chỉ nhìn thấy hấn bên môi mỉm cười, thân hình thon dài, cảm thấy tâm đều nảy lên, nam tử tuyệt vời này, chung quy là của nàng.

Nàng đã nói đấy thôi, không có gì là nàng không chiếm được. Nàng là quyền khuynh hướng đã Lũng quốc công nữ nhi, cô mẫu lại là đương triều Thái Hậu, chính là thiên chi kiêu nữ, lại có được con rồi Hoàng Đế này, mẫu nghi thiên hạ, nàng chính là nữ nhân được chiêu chuộng nhất toàn Đông Li!

(Góm, chị tự sướng quá đấy)

Thấy Đông Phương Tuấn Lạc ngoắc, Lũng Tịch Ngọc lập tức buông cầm, như lang đói bỏ nhào vào trước mặt hắn.

Lúc này nàng chỉ mặc sa mỏng đỏ tươi, da thịt quỳnh hoa ngọc chi lộ ra, bày ra đường cong nhẹ nhẹ lại mị hoặc. Lũng Tịch Ngọc cọ vào người Đông Phương Tuấn Lạc, nhuyễn nông yêu kiều: “Hoàng Thượng.....”

Đông Phương Tuấn Lạc cũng nhu tình vén tóc của nàng, ngưng trên cái trán trơn bóng như ngọc của nàng, nhẹ nhàng hôn lên.

Lũng Tịch Ngọc lúc này sắc mặt đỏ lên.

Hắn vùi đầu vào gáy của nàng, hơi thở ấm áp phun lên da thịt vô cùng mịn màng của nàng: “Ái phi.....” Hắn đem nàng đặt ở trên người: “Người muốn rời trăm đi sao?” *(Há há. Tâm trí anh để ở đâu đấy?)*

Lũng Tịch Ngọc nhọc nhọc đặt lên hắn, cong miệng nói: “Thần thiếp đã là thê tử của Hoàng Thượng, như thế nào lại rời Hoàng Thượng đi đâu..... Thần thiếp muốn cùng Hoàng Thượng cùng một chỗ cả đời.....” Nam nhân vĩ đại như vậy đánh mất thật đáng tiếc nha, thứ tốt tự nhiên đều là của nàng.

Đông Phương Tuấn Lạc dặt vừa lòng ôm chầm lấy nàng, đây mới là đáp án bình thường, trên đời này như thế nào còn có thể có nữ nhân tự động xin đi giết giặc muốn bị phế nhập lãnh cung?!

Đông Phương Tuấn Lạc đem nàng đặt ở dưới thân, “Người hiền lành như thế, vì sao là quý phi mà không phải là hiền phi đâu..... Ai” Hắn sâu kín thờ dài. *(Ế ế, ý ca là gì?)*

Lũng Tịch Ngọc cũng nghĩ đến, hiền phi? Nữ nhân kia, lại dụ dỗ Đông Phương Tuấn Lạc đi? Hôm nay ở Từ Vĩnh Cung thật đúng là hảo hảo nhục nhã nữ nhân kia một phen.

“Hoàng Thượng, người nếu cảm thấy thần thiếp hiền lành, vậy phong thần thiếp làm hoàng hậu đi”

Hắn lúc trước vì không cho nàng làm hoàng hậu mới có thể đem lợi thế áp trên người Cố Phiêu Tuyết, hiện tại hắn còn không có năng lực làm cho Cố Phiêu Tuyết lên làm hoàng hậu, mà nếu có cũng không phải là nữ nhân này.

Đông Phương Tuấn Lạc cười, không nói tiếp, trực tiếp hôn lên môi của nàng. *(Ách, phun máu chết ta. Tức đến ói máu á. Khốn khiếp. Hồn đàn, Lũng Tịch Ngọc, người nhớ đấy)*

Chương 44: Một đêm mây mưa

Cùng Lũng Tịch Ngọc mây mưa xong (*Grrr...*), Đông Phương Tuấn Lạc chớp mắt bán túc, ôm Lũng Tịch Ngọc không có nửa điểm ôn nhu.

Lúc này Lũng Tịch Ngọc ở trong lòng hấn nặng nề ngủ, khoe miệng còn mang theo một tia cười thỏa mãn. Trong điện đám sương lượn lờ, long não hương liệu thiêu đốt trong kim thú lô, phiêu xuất trận trận mi hủ mùi.

Điểm ngủ huyết của Lũng Tịch Ngọc xong, Đông Phương Tuấn Lạc chậm rì đứng dậy thay một bộ y phục dạ hành màu đen, đẩy ra cánh cửa ẩn phía sau bình phong, bay vút rời đi.

Tuy rằng đại hôn sử dụng qua hầu như toàn bộ cung điện, nhưng bên trong thâm cung vẫn còn rất nhiều sân không động đến, lúc này Nam Cung Hiên Dật đã đứng ở trong một gian chờ Đông Phương Tuấn Lạc, chỉ thấy Đông Phương Tuấn Lạc thân hình chợt lóe liền xuất hiện sau lưng Nam Cung Hiên Dật.

Như quỷ my xuất hiện thiếu chút nữa dọa Nam Cung Hiên Dật nhảy dựng lên, hoàn hảo Nam Cung Hiên Dật cũng hội võ công, bình tâm một chút thân mình hít sâu một hơi: “A Li, tật xấu này như thế nào vẫn không sửa” Hấn còn nhớ rõ trước đây trò đùa Đông Phương Tuấn Lạc thích nhất đùa chính là sau lưng dọa người, nhiều này như vậy năm không gặp, hấn vẫn là cái dạng này. (*2 anh cùng đáng yêu a*)

Đông Phương Tuấn Lạc tà mị cười, vỗ lên bờ vai của hấn, hai người giống hảo huynh đệ bình thường lâu ngày không gặp.

Hấn cười khỏ, A Li..... Xung hô này bao nhiêu năm không có người kêu? “Lần này trở về thực đúng lúc” Đông Phương Tuấn Lạc nói.

“Đó là tất nhiên.....” Đối với Đông Phương Tuấn Lạc khen ngợi, Nam Cung Hiên Dật một chút cũng không khách khí, “Nhiều năm như vậy, ta rốt cục lại bước trở về Biện Kinh, Aha cấp.....”

Chỉ thấy Nam Cung Hiên Dật gương mặt anh tuấn hoa đào, ngửa cổ lên cười. “Lão vu bà lần này chết chắc rồi”

Hoàng Thượng đại hôn, phiên vương thụ phong theo tổ chế vào kinh dâng tặng lễ vật, cho nên Nam Cung Hiên Dật lần này tiến cung diện thánh, một hồi vừa đến liền bị Đông Phương Tuấn Lạc tóm lấy diển trò.

Đông Phương Tuấn Lạc ánh mắt hướng xung quanh đảo qua, nhìn thấy một bộ thạch bàn, thẳng đi đến ngồi xuống, cũng không nhiều lời trực tiếp tiến vào vấn đề chính: “Sự kiện kia, làm như thế nào rồi?”

Nam Cung Hiên Dật cũng cùng đi qua ngồi xuống, ánh trăng ở trên giá y bào thượng của hắn tỏa ra một tầng ngân quang đẹp đẽ, hắn thần sắc bay lên: “Người nói còn có thể như thế nào? Chuyện Tử quý phi năm đó nàng vẫn để trong lòng, nay chuyện xưa nhắc lại sợ là nàng mấy ngày không thể an tâm” Hiên Dật cả người cười đến cùng cái lưu manh giống nhau.

Đông Phương Tuấn Lạc nghe thấy ba chữ Tử quý phi, khuôn mặt cười có chút không được tự nhiên, nhưng nhanh chóng liền khôi phục lại.

“Đúng rồi” Nam Cung Hiên Dật đột nhiên nhớ lại một chuyện, hắn từ trong lòng lấy ra một cái lệnh bài, đưa cho Đông Phương Tuấn Lạc: “Đây là ta dựa theo người phân phó ở Nam Lăng đất phong tích tụ lực lượng, trong đó tam vạn người lúc này tập hợp ở Mang Sơn, lệnh bài triệu tập, hiện tại giao cho người, mượn hoa hiên phật thảo cái đại hôn hi”

Đông Phương Tuấn Lạc mỉm cười tiếp nhận, tình cảm sinh tử giữa hai người không cần nhiều lời.

Hai mươi năm trước, Đông Li quốc có hai vị mỹ nhân, một vị là Tô Ngự Sử gia độc nữ Tử Hoàn, một vị là danh ca đương thời Lũng Niệm Từ, trước khi tiến cung hai người sớm đã quen biết giao hảo. Sau khi vào cung, Lũng Niệm Từ đắc tội tiên đế bị đánh vào lãnh cung, nhờ có Tử quý phi lúc ấy ít nhiều được sủng ái quan tâm, thế nên mới có thể được sủng hạnh một lần nữa, sau Lũng quý phi liền một bước đi đến vị trí quý phi, mọi người chỉ nói Đông Li nhị quý phi tương kính như tân, tiên đế có tể nhân chi phúc, chỉ là con nối dòng không nhiều, trong hai vị quý phi, chỉ có Tử quý phi có con, mà Lũng quý phi lại không thể sinh sản, dưới gối vô tử. Tại vị ba mươi ba năm, tiên đế đi về cõi tiên, Đông Li vô Hậu, hai quý phi phân biệt trở thành Đông cung Thái Hậu cùng Tây cung Thái Hậu, con của Tây cung Thái Hậu - Đông Phương Tuấn Lạc tiếp vị.

Chương 45: Hoàng cung bí tân

Cũng chính là mười lăm năm trước, đêm trước đăng cơ, Đông cung Lũng quý phi bãi gia yến chiêu đãi Tây cung Tử quý phi, đám người ở tiệc chiêu đãi lúc ấy là Đông Phương Tuấn Lạc chuẩn bị vì để cùng với Nam Cung Nghi đại nhân, thư đồng thái tử Nam Cung Hiên Dật, một hồi đêm yến không hơn không kém Hồng Môn Yến, nhưng Lũng quý phi cùng Tử quý phi quan hệ rất tốt, thế cho nên không ai nghĩ một nữ nhân thế nhưng ngoan độc đến mức ngay cả tỷ muội tối thân thiết của mình cũng hãm hại, lòng muông dạ thú rất cực ần ần không được, lấy tính mạng chính mình làm tiền đặt cược, hạ độc đồ ăn.

Đông Phương Tuấn Lạc còn nhớ rõ tình cảnh đêm đó, Tử quý phi là mẹ ruột, Lũng quý phi là nhị nương, đèn cung đình sáng ngời, đầy trời tinh không nhiệt độ mát mẻ, một thân hoa phục Lũng Niệm Từ đứng ở cửa Từ Vĩnh Cung chờ Tây cung tử Thái Hậu đến, thái độ thân thiết làm cho người ta ấm áp, Đông Phương Tuấn Lạc gặp được Lũng Niệm Từ liền thân thiết đi lên, lúc ấy tuy còn nhỏ tâm tư hắc đã có điểm nhỏ nhỏ phức tạp, tuy rằng không tin Lũng Niệm Từ muốn hại hắc, nhưng cũng biết chính mình phải làm Hoàng Đế, kết quả Lũng Niệm Từ lấy thân thử độc, lừa một bàn mọi người ăn đồ ăn, Đông Phương Tuấn Lạc không muốn ăn, Hiên Dật là thư đồng thái tử, biết hắc không muốn, lúc ấy liền chơi một hoa chiêu nhỏ lạng lẽ thay hắc ăn mấy thứ trong bát, thế mới cứu hắc một mạng.

Kết quả một đám người ăn xong liền ngã xuống, người ăn nhiều người ăn ít, trúng độc bỏ mình hay nổi điên đều có, mà cha Hiên Dật, Nam Cung Nghi cũng là chết ở trận cung biến này..... Tử điên vô số, ngay cả Tây cung Thái Hậu cũng..... Từ nay về sau Đông Li quốc Thái Hậu chỉ có một người, đó là người vẫn yêu thương tiểu Hoàng Thượng Lũng quý phi, Nhị nương tốt của hắc.....

Nhớ khi đó Đông Phương Tuấn Lạc do sợ quá mà lạnh run, Lũng Niệm Từ lại tưởng dấu hiệu trúng độc, Hiên Dật bởi vì thay Đông Phương Tuấn Lạc ăn mấy thứ gì đó, sau khi cứu trở về lại bị bệnh cả đời, hiện tại Nam Cung Hiên Dật ngoài mặt tiêu sái thân thể cũng đã chịu không nổi, trong cơ thể kinh mạch thác loạn, may mà..... Nam Cung Hiên Dật thường nói một câu đó là: “A Li, may mắn lúc ấy lão vu bà chính là muốn hạ độc ngốc người, cho nên hạ lượng không nhiều lắm, nếu không ta hiện tại cũng mất mạng”

Mỗi khi nhớ lại Đông Phương Tuấn Lạc đều là cười, cười đến rét lạnh dọa người.

Hắn không làm bộ ngốc, ngược lại là ăn sau trở nên trì độn, cùng người bình thường không khác là mấy, tâm địa cực kỳ thuần khiết, đơn thuần..... Đây là vì sao? Chỉ sợ chỉ có những người tham dự năm đó là biết, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Lũng Niệm Từ đối hắn yên tâm như vậy.

Về sau Hiên Dật làm bộ mất trí nhớ, Lũng Niệm Từ tin phật, cũng không nỗ lực chặt đứt Nam Cung gia mầm mống, đem Hiên Dật đưa đến Nam Lăng đất phong làm một vương tử khác họ, nếu không phải Đông Phương Tuấn Lạc lần này đại hôn, chỉ sợ còn không bước vào Biện Kinh được một bước.

Mười lăm năm, mười lăm năm qua Đông Phương Tuấn Lạc luôn làm bộ đơn thuần bảo mệnh, ngốc chút, hoang đường chút, giống như ngủ đông mười lăm năm, mười lăm năm ở trong cung bồi dưỡng lực lượng, mà bên ngoài càng có nhiều điểm mạch lạc, chỉ đợi phát triển lớn mạnh.

Hắn cần căn cơ, cần bạc, cần chế tài có thể hòa bình áp chế phát triển của Lũng thị cũng đồng thời phát triển lực lượng của hắn.

Lừa gạt địch nhân là việc hắn tối thường xuyên làm, mang theo mặt nạ sinh hoạt mười lăm năm, là từ khi nào thì bắt đầu một mới?

Lần này Hiên Dật cùng Trí Năng cao tăng chính là bước đầu tiên của Đông Phương Tuấn Lạc, hơn nữa là liên hoàn chiêu thứ nhất, chỉ cần một người có nhược điểm, sợ không tìm thấy điểm đột phá sao?

Làm nhiều việc khuất tất nên tâm thần không yên, nàng như thế nào có thể nghĩ người trời sanh tính cao ngạo, không dễ khuất phục Bồng Lai cao tăng cư nhiên lại là người của hắn Đông Phương Tuấn Lạc?!

Chương 46: Lại là tia nắng ban mai

Đông Phương Tuấn Lạc cùng Nam Cung Hiên Dật trò chuyện một đêm, đêm quá canh ba, hai người liếc mắt nhìn nhau, Đông Phương Tuấn Lạc thu lại lệnh bài, nhìn nhìn sắc trời: “Nữ nhân kia sắp tỉnh, trăm nên trở về đóng kịch” (*Híc, thương Lạc ca*)

Nam Cung Hiên Dật gật gật đầu: “Đi đi, đi đi.....” Chỉ sợ lại có trò hay để xem.

Đông Phương Tuấn Lạc tà mị cười một tiếng, thân ảnh trong đêm đen bay vút đi.

Còn lại Nam Cung Hiên Dật một tay vuốt cằm, sợ hãi than: “Công phu của A Li càng ngày càng lợi hại.....” Hắn cũng phải đi làm việc của mình.

Chỉ chốc lát sau, trên mái Lạc Tuyết Cung liền xuất hiện một bóng người, Nam Cung Hiên Dật khiêng một bao to, mũi chân điểm nhẹ trên mái hiên, đem ngũ cốc tùy tiện trải lên ngói, toàn bộ đỉnh cung điện đều bị phủ một lớp mỏng.

Loại chuyện trộm đạo này hắn làm rất vui, xong xuôi hắn ngồi trên đỉnh điện trang trí song long hí châu (*hình 2 con rồng quay đầu vào viên ngọc ý, thấy rất nhiều trên các kiến trúc cổ, các nàng muốn biết có thể tra GG nhé*) khẽ thở, không được, già rồi già rồi, mới làm một chút chuyện đã mệt mỏi.

Đột nhiên Nam Cung Hiên Dật trong đầu linh quang chợt lóe, vì thế nhảy xuống khỏi hoa văn song long, sau đó cầm lấy túi ngũ cốc nhảy xuống nóc nhà.

Nam Cung Hiên Dật lặng lẽ sờ soạng bên ngoài tấm điện của Phiêu Tuyết, bên miệng còn lóe lên một nụ cười lưu manh.

Cô Tê tướng nữ nhi phải không? Gọi là gì nhỉ? Cô Phiêu Tuyết? Bỏn vương sẽ tặng người một lễ vật tốt lắm.....

Nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra, cánh tay trắng duỗi ra hướng vào trong, lấy ngũ cốc ra ném vào trong điện, hắn cười, lúc này mới hài lòng rời đi.

Cùng lúc đó.

Trong Lan tịch Cung, hương liệu long não trong kim lô (*lò hương ý*) vừa vặn cháy hết, Đông Phương Tuấn Lạc theo cửa sổ nhảy vào, bên môi tràn ra một chút nhàn nhạt bất đắc dĩ, đường đường là vua của một nước luôn lại luôn nhảy cửa sổ mà vào.....

Trong tay áo lấy ra một cái túi, tay thon dài vừa bấm bụi phấn lập tức lan tỏa khắp Lan Tịch Cung, sau đó hóa thành nhiều điểm hư vô.....

Ba ngày, quý phi biến hiền phi, hiền phi biến quý phi.

Đông Phương Tuấn Lạc đi đến bên giường, thay ra y phục dạ hành, giải khai huyết ngủ cho Lũng Tịch Ngọc, chính mình cũng nằm xuống.

Lại là tia nắng ban mai, vàng rực chiếu vào Lan Tịch Cung, Lũng Tịch Ngọc lười nhác híp mắt lại nhìn Đông Phương Tuấn Lạc, cánh tay ngọc đặt lên cổ hần: “Hoàng Thượng.....”

Nàng liều mạng lắc lắc thân mình, hần lại bất động an tĩnh như núi, đợi nàng mất kiên nhẫn xoay mình hần mới mở lên gương mặt mỹ lệ của nàng một cái: “Ái phi..... còn muốn hay không muốn?”

Lũng Tịch Ngọc vừa định nói: “Muốn.....” (*cái con vô xỉ này*) Lời còn chưa ra khỏi miệng, ánh mắt liếc xuống chân giường liền bắt đầu hét rầm lên: “A —”

Âm thanh gào khóc thảm thiết: “Rắn —, người đâu, như thế nào lại có rắn, cứu mạng a!! Người đâu! Người đâu!”

Đông Phương Tuấn Lạc bên môi lộ ra một nụ cười không dễ phát hiện, vỗ lưng nàng an ủi: “Ái phi, làm sao vậy? Nào có rắn? Trẫm bảo vệ ái phi”

Lũng Tịch Ngọc kêu khóc chỉ một ngón tay: “Hoàng Thượng, người nhìn nơi đó, thật sự có rắn”

Đông Phương Tuấn Lạc hướng chân giường chân nhìn: “Ái phi, làm sao? Trẫm thế nào không thấy”

Trên mặt Lũng Tịch Ngọc một mảnh lo lắng: “Thần thiếp thật sự không có lừa người! Người xem đang ở đó mà”

“Trẫm vẫn không có thấy..... Nếu không ái phi xuống bắt lên cho trẫm xem, nghe nói rắn rất thú vị, giống như khúc đường (*đế, con đế ấy*).....” Hần cười

hồn nhiên, cười đến mức làm cho vẻ mặt Lũng Tịch Ngọc vàng như đất, một trận run rẩy.

Chương 47: Rắn chuột một ổ

Lũng Tịch Ngọc, nửa thân trần được bao bọc bởi một chiếc chăn đơn, nàng gắt gao lui dần về phía giường tỏ ý không hưởng ứng lời nói của Đông Phương Tuấn Lạc.

Đông Phương Tuấn Lạc mở to ánh mắt hoàn mỹ mà thâm thúy, ý cười tràn đầy: “Ái phi....Trẫm muốn chơi rắn.....” Lời nói ra chiều cực kỳ đáng thương, rất giống một tiểu nam nhân bị khi dễ.

Mang theo ủy khuất nhìn Lũng Tịch Ngọc: “Ái phi, ngươi bắt lên cho trẫm nhìn một cái đi”

Lũng Tịch Ngọc nuốt nuốt nước miếng : “Hoàng thượng, thần thiếp, thần thiếp, có thể không đi hay không?”

Đông Phương Tuấn Lạc đáng yêu lắc lắc đầu “Không được.....” Hắn dừng một chút “Nếu không trẫm cùng ái phi bắt đi ?”

Lũng Tịch Ngọc nhìn hắn, trong lúc còn chưa có phản ứng gì đã bị đẩy xuống giường, chỉ nghe thấy một tiếng the thé kêu rên: “A ..” Một cảm xúc lạnh lẽo lập tức truyền tới toàn thân “Cứu mạng a, người đâu mau tới!” Nàng bắt đầu phát điên thét chói tai, nhìn lại rơi vào mắt là hắn đã thực hiện được gian kế đang tươi cười, kia cười đến sạch sẽ, cười đến vô tội, cười đến làm cho người ta nhìn không ra sự khác thường. (*TN: Lạc ca chơi ác thiệt nha.. Sâu: há há, đáng đời LTN, yêu Lạc ca thế. *chụt chụt*)

Đông Phương Tuấn Lạc cũng cùng Lũng Tịch Ngọc kêu: “Người đâu mau tới, mau, mau đem rắn này đuổi ra đi”

Trong nháy mắt, bọn người bên ngoài đã chạy vào, nhưng cùng với cửa điện được mở ra, lại có càng nhiều xà và chuột chui vào, liếc mắt một cái có thể thấy ít nhất là bảy tám con rắn màu xanh lục, xèo xèo kêu như khêu chiến với gần hai mươi con chuột đen xì, cũng không biết từ đâu đến đây, tất cả đều lủi vào bên trong tấm điện, rồi vây quanh chỗ Đông Phương Tuấn Lạc đã trải phấn hương ban nãy nhảy lên loạn xạ. (TN:đoạn này ta chem. vô tội vạ~~~ Sâu: *chọt chọt* nhờ có bản cột của lue tỷ cuối cùng ta đã hiểu được đoạn này, ta sửa rùi đây tênh yêu ą)

Nha hoàn hồi môn Xảo Hỉ của Lũng Tịch Ngọc vội vàng mang theo một đám thái giám vọt vào đông phác tây đuổi, Lũng Tịch Ngọc nửa thân trần

ngồi dưới đất chân nhũn ra không đứng dậy được, thế cục hỗn loạn không thể tưởng tượng được.

Đông Phương Tuấn Lạc dường như cảm thấy còn chưa đủ loạn, trương miệng hô to một câu: “Ái phi, mau mau đem quần áo mặc vào, như thế còn ra thể thống gì!” Âm thanh thanh nhuận nhất thời truyền khắp đại điện.

Lũng Tịch Ngọc lúc này mới thấy kinh hãi, nàng dường dường là một quý phi cư nhiên lại bị người khác nhìn thấy thân mình, thật sự mất hết thể diện, hét âm lên: “A – các người, một lũ cẩu nô tài khốn kiếp, mau rút ra ngoài!” Âm thanh này so với tiếng rần và tiếng chuột là tiếng thét chói tai, có vẻ cực kỳ sắc bén.

Bọn công công hai mắt nhìn nhau, rần tuy vẫn còn nhưng cũng không có độ chết người, vẫn là Xảo Hi thông minh, phản ứng nhanh vội vàng chạy tới cái giá kia lấy một cái áo khoác, nhanh chân chạy đến phủ trên người Lũng Tịch Ngọc. Lũng Tịch Ngọc lập tức đứng dậy, tuy rằng kích động nhưng vẫn ra vẻ cao quý rút lui, bước nhanh đến một gian khác trong điện, hai chân lập tức liền mềm nhũn, không để ý đến hình tượng ngã ngời trên nhụyễn tháp.

Chỉ chốc lát sau truyền đến tin tức Đông Phương Tuấn Lạc giận dữ rời đi.

Lũng Tịch Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi, hôm nay mất hết mặt mũi, lăn qua lộn lại, đột nhiên trong lòng toát ra một tia ngoan độc.

Cùng lúc đó, phía trên Lạc Tuyết Cung, mấy trăm chim chóc xoay quanh trên nóc nhà không chịu rời đi, tiếng chim hót riu ra riu rít truyền nửa dặm, êm tai dễ nghe làm cho tâm trí người ta đều hướng về, cảnh tượng trăm điều hương phượng.

Mới sáng sớm lại có cảnh tượng trăm điều yết kiến, Phiêu Tuyết trên giường vận vẹo thân mình, miệng mấp máy, hai mắt mê ly gọi Thủy Bích: “Thủy Bích,....đừng phá giấc ngủ...bên ngoài sao....?”

Thủy Bích đã quen với bộ dáng rời giường mỗi ngày của nàng, tự đem lời nói hơi cà lăm đó phiên dịch lại là: *Thủy Bích, bên ngoài là làm sao vậy, sao lại ồn thế?*

Nàng bưng một chén nước đưa cho nàng, Phiêu Tuyết cầm lấy: “Chủ tử, cũng không biết bên ngoài làm lại sao như vậy, phía trên Lạc Tuyết điện mấy trăm chim chóc khác nhau xoay quanh, chỉ sợ là...người phải làm hoàng hậu.”

Chương 48: Trăm điều hương phượng

“Cái gì?” Phiêu Tuyết đầu óc trống rỗng, trong nhất thời tỉnh ngủ hẳn, trừng to mắt hỏi Thủy Bích: “Người vừa mới nói cái gì?”

Thủy Bích từng câu từng chữ nói một lần: “Chỉ □ sợ □ chủ □ tử □ người – phải – làm – Hoàng – Hậu!”

Chút nước vừa mới cho vào miệng Phiêu Tuyết lập tức phun ra: “Phốc –”

Thủy Bích nhanh tay tinh mắt nhanh chóng vọt sang một bên: “Chủ tử, người không tin ta mở cửa sổ cho người nhìn một cái?”

Phiêu Tuyết đem chén nước giao cho Thủy Bích, từ trên giường bước xuống : “Không cần, ta tự mình mở cửa sổ xem” Chợt đi tới bên cửa sổ, hai tay đẩy ra, mùi thơm lạ lùng lập tức tỏa ra ngoài điện, nhất thời phiêu hương bên ngoài thẳng hướng Lạc Tuyết cung mà vào, làm cho Phiêu Tuyết trở tay không kịp! *(tác phẩm của Dật ca đây, thâm quá)*

Thủy Bích bị chuyện này dọa tới mức cả kinh, cái chén trên tay cũng rơi xuống đất, thét chói tai: “Chủ tử —” Việc này là làm sao, sáng sớm hôm nay như thế nào lại có nhiều chuyện lạ như vậy?!

Phiêu Tuyết mở to đôi nhãn đồng, nhìn đám chim nhỏ diên cuồng hướng mình vọt tới.

Lúc này, cung nữ hầu hạ bên ngoài cũng chậm chậm tiến vào, đập vào mắt là cảnh tượng trăm điều hương Phiêu Tuyết đánh tới. Trăm điều hết thấy đều phủ dưới chân Phiêu Tuyết, mà lúc này mái tóc đen dài của Phiêu Tuyết bị gió thổi phát tung lên, toàn thân toát ra một cỗ linh khí làm cho người ta sùng bái.

Đó là một loại khí chất cao quý không nhiễm bụi trần. Trong lúc đó, một nha hoàn kinh hô: “Chúc mừng Hiền phi nương nương —”. Những người khác cũng theo đó mà quỳ xuống, thanh âm chúc mừng liên tiếp vang lên, rất náo nhiệt.

Phiêu Tuyết không tin , trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, lập tức cho mọi người lui ra: “Không có việc gì...Các người đều đi ra ngoài”

Như thế nào có khả năng trong phút chốc lại có nhiều chim chóc như vậy?
Như là vài ngày chưa được ăn hội bay về đây?

Những người khác đi rồi, Phiêu Tuyết lập tức cúi xuống tinh tế kiểm tra những điều khác thường trong phòng, quả nhiên...Phiêu Tuyết bên miệng lộ ra một nụ cười đắc ý: “Ha ha..”

Nàng quệt đi bột ngũ cốc trên tay, rõ ràng chống nạnh đi đến trước cửa sổ, dường như còn đùa dai hướng ra ngoài cười khan hai tiếng.

Cách đó không xa trên cây cỏ thụ, thấp thoáng một bạch y nam tử dựa vào thân cây trắng kiêu, thân ảnh hắt ẩn trong đám lá cây rậm rạp, Nam Cung Hiên Dật trên môi lộ ý cười, nhìn bóng người vẫn cười gượng bên cửa sổ kia.

Bên trong Lạc Tuyết điện, Thủy Bích cũng học theo Phiêu Tuyết mà đưa hai mắt tìm kiếm trên mặt đất, thật vất vả đôi mắt tinh tế mới nhìn thấy vài miếng ngũ cốc vẫn chưa bị trăm điều xứt mắt.

Thủy Bích cũng bừng tỉnh : “Tiểu thư, người đã sớm đoán được, có phải không?” Khó trách tiểu thư có biểu tình kia, người bình thường hẳn là thất kinh mới đúng.

Phiêu Tuyết nhìn một đám điều kia, những người này nghĩ nàng là nước hay sao? Lợi dụng đến lợi dụng đi...Đó là nàng người tốt không phản kháng thôi, còn không nhúc nhích chỉ làm cho người ta thái lên đầu! *(trời ạ, tỷ duyên dễ sợ)*

“Thủy Bích!” Phiêu Tuyết ngừng lại cười khan, hô Thủy Bích một tiếng: “Tìm cho bọn tiểu thư chút than củi cùng gây trúc đến đây, bọn tiểu thư muốn ăn thịt nướng! *(*TN: hắc..hắc...cho ta ăn với, món điều nướng trui ngon nà *chép chép*~~~ Sâu: ta đang đói quá nàng ơi)*

Hôm qua, thái độ Lũng Thái Hậu thay đổi nàng đã nhìn ra, một bên vì nể mặt hồ ly lão cha nhà nàng nên tạm thời sẽ không động đến nàng. Mà Đông Phương Tuấn Lạc bên kia...Nam tử kia, hẳn cần nàng, tự nhiên sẽ không động đến nàng! Thật sự là không cần kiêng nể gì...Cũng tốt, các người hãy chờ hoàng cung gà bay chó sủa đi!

Ánh mắt Thủy Bích cũng hiện lên một tia giao hoạt, lập tức liền chạy xuống. Thịt nướng cũng tốt, hai người trước kia nhận hết khi dễ, lúc này tiểu thư rốt cục cũng muôn phản kích.

Chương 49: Phụng nung trăm điều

Nam Cung Hiền Dật như trước vẫn nằm trên đại thụ, xuyên thấu qua khe lá nhìn về phía nữ nhân bận rộn cách đó không xa, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Chỉ thấy phía trước Lạc Tuyết điện bày ra một cái lò nướng cực lớn, bốn thái giám của Lạc Tuyết Cung lúc này đang cố gắng lôi ra một giỏ than củi, hai thị vệ có võ công bảo vệ Lạc Tuyết Cung lúc này đang thi triển khinh công bắt lấy mấy con chim nhỏ trên trời, phía sau cung nữ đang vật lông chim bên cạnh hồ nước. *(TN: haha ta chém cho nó rầm rộ, nàng mún sửa gì thì sửa nha.~~~ Sâu: xúc động tràn trề vì có cái bản cợt của Lue tử)*

“Chít chít...nho nhỏ...” Âm thanh chúng điều liên miên không dứt, thị vệ nhảy lên nhảy xuống cùng lũ chim nhỏ chạy trốn trên bầu trời tạo thành một bức ảnh tuyệt hảo.

Kẻ cầm đầu, Cố Phiêu Tuyết, Cố Hiền phi nương nương đang nằm trên xích đu, thích ý phơi nắng buổi sớm, trong tay cầm một chiếc quạt vẽ hình mỹ nhân, phe phẩy như có như không. Miệng lại còn thúc giục: “Tiểu Lý Tử, cho thêm than vào, ôi chao...lại cho thêm vào đi”

Nói xong, lại xoay mặt hướng Thủy Bích: “Thủy Bích, bôi chút tương lên, nướng thêm hai mươi con nữa đi, chúng ta chia nhau ăn...”

“Ôi chao ôi chao, bên vật lông kia, động tác mau chút nữa” *(*TN: ừa, đúng, nhanh lên, ta chịu hết nổi rầu *chảy nước..*)*

“Vâng...chúng nô tì tuân mệnh”

Phiêu Tuyết chỉ dẫn xong hài lòng khép hai mắt lại tiếp tục mơ màng.

Mặc kệ ngũ cốc này là ai rắc, trước đem mấy con chim này nướng đã, trăm điều hương phụng ngược lại bị phụng nung ăn, không đốt lửa, thiên hạ lại tưởng Cố Phiêu Tuyết nàng là quả hồng mềm.

Chỉ chốc lát sau, hơn mười con chim được vật hết lông liền xuất hiện trước mặt Phiêu Tuyết, nàng từ trên ghế bước xuống, cầm lên chim xuyên cạnh trước, đến gần chậu than, phết tương lên, mùi chim nướng bay ra thơm nồng.

Nam Cung Hiền Dật tựa vào đại thụ, hết sức chăm chú nhìn về mặt thỏa mãn của tiểu nữ nhân cách đó không xa, cầm một xuyên nhỏ chim nướng, thỉnh

thoảng lật thịt nướng, rắc lên một ít tiêu, tiếng than đỏ tách tách nổ vang, toàn bộ Lạc Tuyết Cung lúc này được bao phủ bởi một màn khói sương.

Hắn không nghĩ tới trò đùa dai của hắn đêm qua lại bị nàng bật trở lại như vậy. Hắn cấp nàng trăm điều đập vào mặt muốn hù dọa nàng một chút, ngược lại liền cấp cho nàng một bữa cơm trưa phong phú. Không tầm thường ...quả thật không tầm thường....Phỏng chừng phen này A Li phải tức hộc máu.

Hắn an bày tình thế này cho nàng, thế nhưng bị nàng như vậy ức chết đi, không biết A Li như thế nào nén cơn tức xuống? (TN: *hắc..hắc..ta mún nhìn về mặt của Lạc ca quá~~~~ Sâu: Ta thấy Lạc ca lại chẳng thích chết đi, có trò hay để xem)

Nam Cung Hiên Dật vẫn trên đại thụ nhân nhả nhìn, năm ngón tay trắng nõn thuần khiết giờ ra che lấy ánh nắng xuyên qua khe lá: “Ân, giờ giấc không sai biệt lắm....”

Quả nhiên, không ngoài nửa canh giờ sau, một âm thanh lạnh lạnh xẹt qua Lạc Tuyết Cung.

“Hoàng thượng giá lâm --” Khánh Hỉ công công ở ngoài cung hô lớn.

Lúc này, Phiêu Tuyết đang nướng một con chim thật lớn, trên gương mặt trắng nõn dính chút bụi, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hô to, về mặt sung sướng nhất thời biến sắc, đầu tiên là nghi hoặc, sau đó là ý cười nồng đậm.

Vô sự không lên điện Tam Bảo...Hắn lúc này lại đến đây...Nhất định là đại sự! Khó có thể là Đông Phương Tuấn Lạc hắn....

Phiêu Tuyết đem thịt nướng trên tay nhét vào tay Tiểu Lý Tử “Thay bồn cung nướng, bồn cung đi ra ngoài gặp Hoàng Thượng” Quả nhiên là hắn, nàng cũng muốn nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của hắn.

Tiểu Lý Tử ngây ngô tiếp nhận, chủ tử này thật khó nhìn thấu, hôm nay là trăm điều hướng phượng, thế nhưng chủ tử lại không lập tức đi cấp báo Hoàng Thượng cầu sủng hạnh ngược lại lập tức bắt chim chóc đem nướng, thật sự là đại bất kính. Cố Hiên phi có thể hay không bởi vậy mà chuốc họa vào thân?

Tiểu Lý Tử không khỏi lo lắng thật lâu.....

Chương 50 : Người là của ta

Đông Phương Tuấn Lạc bước vào Lạc Tuyết Cung, một trận mùi thơm lạ lùng xông vào mũi, mùi thơm của than hồng, còn có ... mùi thịt nướng?

Nhanh chóng rẽ qua hành lang gấp khúc, xuyên qua vườn hoa nho nhỏ quả nhiên nhìn thấy Cô Phiêu Tuyết tự mình đến “*nghe nh đón*”.

Chỉ thấy trên mặt Phiêu Tuyết còn vương nhiều điểm than bụi, nàng hướng hân nhếch miệng cười một tiếng, sau đó cung kính hành lễ: “Thần thiếp bái kiến Hoàng Thượng....”

Đông Phương Tuấn Lạc nghĩ thầm nữ nhân này giả bộ giống như.... “Trẫm nhớ ái phi, có hay không ái phi nàng cũng nhớ trẫm?” đưa lưng về phía mọi người, hân tà mị cười.

Phiêu Tuyết nghĩ rằng phỏng chừng hân cũng sắp cười không nổi: “Nô tì đương nhiên là nhớ Hoàng Thượng...” Nàng làm ra bộ dáng nhiệt tình, nhìn hân xem rốt cuộc là muốn thế nào. (*TN: ông xướng bà hát đề..*~~~~ Sâu: ta phát hân với cái kiểu tự biên tự diễn của 2 anh chị này nàng ạ)

“Trẫm vừa nghe Khánh Hỉ công công báo, Lạc Tuyết điện này xuất hiện kỳ cảnh trăm điều hương phượng?” Nói xong hướng bên trong đi tới, Đông Phương Tuấn Lạc ngửi thấy bên trong từng trận mùi thơm tỏa ra không khỏi neho mắt, trong lòng dự cảm một điềm xấu.

Phiêu Tuyết mở to đôi mắt trong veo như nước nhìn hân: “Quả thật là kỳ quái...Sáng sớm trên Lạc Tuyết điện của thần thiếp có nhiều chim chóc bay quanh không chịu rời đi...”

Hiên Dật làm việc hân rất yên tâm... Trăm điều hương phượng tự nhiên là nằm trong dự kiến của hân, bất quá hiện tại đã hơn nửa canh giờ...vì sao không nghe được tiếng chim hót? Lúc này phải là phi thường náo nhiệt mới đúng? (*TN: ra đằng sau mà coi đề ca...~~~ Sâu: Chắc lúc nhìn thấy ca phải ngu ngơ lắm á)

Hân làm bộ như rất có hứng thú, hướng bên trong bước nhanh: “Trẫm muốn nhìn một cái...Chuyện thú vị như vậy như thế nào không báo cho trẫm”.

Thân hình Phiêu Tuyết chợt lóe lên, vội vàng ngăn hân lại: “Ai...Hoàng Thượng không cần đi vào...Thần thiếp sợ là... không có chim chóc” (* TN:

*hắc hắc, tỷ ấy nướng trui hết rùi, ta cũng có phần;-]]~~~ Sâu: Nàng!!!
Tham ăn!!!)*

Quả nhiên, Đông Phương Tuấn Lạc kia trên gương mặt anh tuấn lộ ra một biểu tình âm trầm, cười nói: “Ân? Ái phi, không có chim chóc?”

“Đúng vậy...Bởi vì – thần thiếp bắt bọn nó toàn bộ đem nướng”.

“Phanh”...Phiêu Tuyết dường như nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ nặng nề từ Đông Phương Tuấn Lạc.

Nàng tươi cười ngọt ngào đến mức chết người không đền mạng, giờ phút này đang ngơ ngác nhìn Đông Phương Tuấn Lạc....

Ánh mắt Đông Phương Tuấn Lạc rớt cục nổi lên một tia gợn sóng, đôi mắt đen chiếu đến Phiêu Tuyết, nàng đang cười sáng ngời...Nhấn. *(*TN: nếu là ta thiếu chút nữa ta đập đầu vô cột chít quách đi cho rùi hắc hắc..)*

Bất quá một cái chớp mắt, Đông Phương Tuấn Lạc liền khôi phục lại, nắm tay Phiêu Tuyết: “Là sao?” Tay bỗng nhiên dùng một chút lực “Ái phi mang trẫm đi xem một chút, cho dù là thi thể chim chóc trẫm cũng rất hứng thú...”

Phiêu Tuyết bị làm cho đau, bất động thanh sắc giấy thoát ra: “Hoàng Thượng muốn ném thử sao? Rất thơm...” Nàng cười tựa hoa nở trong mùa xuân tháng ba, ánh mắt tươi cười đặc ý.

Hắn hít sâu một hơi, được lắm...quả nhiên là nữ nhi Cổ gia...Mười lăm năm, rốt cục đây là lần đầu hắn bị trêu đùa.

Hắn nhướn lông mày, bên môi lại lộ ra nụ cười khác thường: “Tốt lắm...Ái phi đem đến đây cho trẫm ném thử, trẫm chưa từng ném qua thịt chim chóc nướng đâu...”

Trong mắt hắn tràn đầy hứng thú, lại lần nữa kéo tay Phiêu Tuyết, làm lấy tay nàng nhảy nhót tiêu sái tiến vào Lạc Tuyết điện, bên trong không đình, trúc xanh chén lục, lông chim, một chiếc xích đu, hơn nữa chính là có mùi thơm xông vào mũi...

Một loạt mười mấy cái que chim nướng, lúc này một tiểu thái giám đang giúp nàng nướng thịt chim, mà hắn thì nhìn thấy bọn thị vệ hắn an bài cho nàng cũng đang bay vọt vào không trung giúp nàng bắt lục điều...miệng lục điều phát ra tiếng kêu...Trong lòng hắn giận dữ, nữ nhân này như thế nào lại đem kỳ trân dị bảo hết thảy đem nướng! *(TN: há há đau bụng hết cứu*

chữa~~~ Sâu: ta thấy Lạc ca mà vợ vẫn là Tuyết tử cũng đem nướng chứ chẳng chơi)

“Ái phi...” Hần nhược khí thở dài, một phen kéo Phiêu Tuyết, tựa vào thân thể của nàng, hơi thở cực mỏng: “Trong cung, chim chóc đều là kỳ trân dị bảo...”

Chương 51: Huyền cơ diệu ngữ

Hắn đem nàng ôm vào trong lòng, cầm đặt trên đỉnh đầu nàng, trên người hắn mùi long hương dễ ngửi lập tức phả vào mũi nàng, tâm nàng từng trận không yên.

“Người muốn thế nào?” Phiêu Tuyết thấp giọng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.
“Chim chóc đều là do chính người đưa tới”

Lông mày hắn khẽ nhướng lên, thấp giọng trả lời nàng: “Nhưng trăm không nói người bắt bọn chúng toàn bộ đem nướng” Nàng đem toàn bộ chim chóc nướng thế này trăm điều hướng phượng làm sao diễn?

Phiêu Tuyết ở trong ngực hắn mê loạn cười, đầu lại thanh tỉnh: “Hoàng thượng... Ngay từ đầu tiến cung, sắc phong, đêm yến, phụng trà, chiết hoa, còn có trăm điều hôm nay... Thần thiếp nghĩ như thế đủ rồi...” Hỗ trợ nhưng cũng cần thù lao, nhưng đến bây giờ nàng còn chưa nhìn thấy lợi ích thiết thực từ ván bài này....

“Còn nhớ đánh cuộc cùng trăm không?” Thanh âm tà mị của hắn nhộn nhạo bao quanh nàng...

Ba ngày...Phiêu Tuyết nở nụ cười...Lúc này, mưu kế của hắn đã bị nàng hủy, nàng muốn xem hắn như thế nào chuyển bại thành thắng.

Đông Phương Tuấn Lạc cũng không nổi giận, tận tình hút lấy hương thơm trên người nàng, thanh âm khàn khàn “Trăm đã nói, thì sẽ như vậy mà làm đi. Người đã định là quý phi” Kỳ thật trăm điều hướng phượng cũng đủ thuyết phục để hắn phong nàng làm hoàng hậu, nhưng cái nữ nhân này như thế nào lại không hiểu... (*TN:tỷ ấy mà hiểu thì đâu còn trò hay để ta xem nữa... ~~~ Sâu: Pu!!! Phải nói là Tuyết tỷ cố tình không hiểu) Hôm qua, hắn cự tuyệt nàng cũng không phải bởi vì sợ lại dẫm vào cục diện Lũng Thị đoạt quyền, mà là...Hắn không có năng lực cấp cho nàng. Bởi vì cấp không được nên không đáp ứng...

Phiêu Tuyết thấp mi, yếu ớt cười: “Được, lấy đại cục làm trọng” Tạm thời nhìn hắn mây mưa thất thường như thế. Làm thế nào để đánh đổ Lũng Thái Hậu cùng Lũng Tịch Ngọc bên ngoài còn có vây cánh bộ tộc Lũng Lam - Lũng Quốc công? Hơn nữa, nàng cũng cần địa vị quý phi này.

Đông Phương Tuấn Lạc nghe xong, tiếng cười nhẹ nhàng khoan khoái rơi vào lỗ tai nàng, cánh tay thon dài tăng thêm chút lực, đem nàng ôm chặt vào trong lòng, đến mức nàng phát ra tiếng ho nhẹ. (*TN: há há Lạc ca bá đạo quá đi, nhưng ta thích;-]]])

Phiêu Tuyết ở trong lòng hắn mạnh mẽ giãy dụa thoát ra, tươi cười như mùa xuân ấm áp đến tận đáy lòng hắn: “Hoàng thượng..., Ăn thịt nướng không?” Nàng cầm lấy một chuỗi thịt đã nướng đưa đến tay hắn.

Đông Phương Tuấn Lạc khôi phục như thường, nhấm nháp trong vắt tươi cười: “Trẫm đương nhiên phải thử một chút!” Hắn dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Trẫm điều hướng phượng người lại bị ái phi áp chế dưới chân....Ái phi quả nhiên có phong thái của bậc mẫu nghi thiên hạ... Thật là đại khí... Thật là đại khí...”

Sau những lời này, hắn gia thêm một chút nội lực, lúc này rành mạch rơi vào trong tai mỗi người, Khánh Hỉ gió chiều nào xoay chiều ấy, lập tức quỳ xuống: “Nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế...” Những người khác cũng đồng loạt quỳ xuống.

Nằm nghiêng trên đại thụ ẩn phía sau xem diễn, Nam Cung Hiên Dật cũng nghe rành mạch, trên môi vẽ một đường cong lớn, âm thầm bội phục Đông Phương Tuấn Lạc: A Li tên tiểu tử này...chỉ vài từ ít ỏi...Cô Phiêu Tuyết ra oai phủ đầu, hắn lập tức biến nàng thành người đại khí một cách thuyết phục.

Hương vị điều nướng càng ngày càng thơm..Nam Cung Hiên Dật nhìn hai người cách đó không xa đang tận hưởng mỹ vị...hà có gì hắn lại ở trốn tránh ở đây.

Nam Cung Hiên Dật quyết định chủ ý, mặc kệ mọi người, thoải mái từ trên cây bay vút xuống dưới. Khóe mắt cao thâm, thấy một công công lặng lẽ theo dõi Đông Phương Tuấn Lạc đang ở trong Lạc Tuyết cung vội lui về, khẽ nhếch một bên miệng cười, phải đi báo tin sao? Cũng vừa đúng lúc...

Nam Cung Hiên Dật cố ý xem nhẹ chuyện này....Vỗ vỗ nhẹ nguyệt sắc trường, quang minh chính đại bước ra.

Chương 52: Cầu kết với nhau làm việc xấu

“Thần, Nam Cung Hiên Dật, bá kiến Hoàng Thượng —” Thanh âm như gió vang lên bên tai Phiêu Tuyết. Nàng vốn đang ngủ một con chim vừa mới nướng, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn đối diện vào một đôi mắt. Không giống như Đông Phương Tuấn Lạc, hắn có ánh mắt thâm thúy, tà mị, hơn nữa tà khí trong nụ cười càng không thể kiềm chế được, trường bào màu bạc tôn lên màu da trắng nõn. Không có ánh mắt dễ nhìn như Đông Phương Tuấn Lạc, nhưng bạc môi lại vừa mắt, khuôn mặt cười yếu ớt làm cho người ta thoát nhìn phá lệ thư thái: “Bá kiến Hiên Phi nương nương...” Nam Cung Hiên Dật tiện đà hướng Phiêu Tuyết hành lễ.

Phiêu Tuyết trong nháy mắt hoảng hốt, thoáng chốc phục hồi lại tinh thần, giống Đông Phương Tuấn Lạc gật gật đầu.

“Nga, Hiên Vương gia, mau mau đứng dậy” Đông Phương Tuấn Lạc khôi phục lại là bộ dáng như trước, biểu tình hồn nhiên nâng Nam Cung Hiên Dật dậy, tay còn chưa buông ra, lập tức quay đầu nhìn về phía Phiêu Tuyết, vui vẻ nói: “Ái phi, trăm giới thiệu cho ngươi, đây chính là Vương gia tuần tú nhất Đông Li Quốc ta!” (*Sâu: Ta thế là những người theo Lạc ca diễn trò sức chịu đựng thực giỏi, muốn ới quá mà*)

Phiêu Tuyết trừng mắt nhìn hắn, mang theo ý cười: “Hiên Vương gia quả thật tuần tú...”

Nam Cung Hiên Dật lập tức chấp tay nói: “Không dám, không dám..”

Đông Li Quốc có ba vương gia, hai vị kia đã quá ngũ tuần (*50 tuổi*), chỉ còn lại một người trẻ tuổi chính là con của Nam Cung nhất phẩm đại nhân đã qua đời, năm đó là thư đồng thái tử, Nam Cung Hiên Dật. Đại danh vừa ra, không cần Đông Phương Tuấn Lạc giới thiệu nàng đã biết...Phiêu Tuyết hướng Đông Phương Tuấn Lạc liếc mắt một cái, liên quan, hai người này khẳng định là có liên quan...

Đông Phương Tuấn Lạc thân thiết kéo tay Nam Cung Hiên Dật, không chút tị hiềm (*Pe: nghĩa tiếng Hán cao thâm, từ này có nghĩa: ghen tị + hiềm khích = ý đồ xấu, giả tạo*) ngồi xuống: “Hiên Vương gia, đến, ngươi cũng ném thử. Thịt nướng này đều là “trăm điều hướng phượng” hôm nay.”

Nam Cung Hiên Dật khéo mắt liếc qua tiểu thái giám bên cạnh, ý cười tràn đầy, lại vội quỳ xuống: “Thần, tạ Hoàng Thượng ban thưởng thịt” Hai tay tiếp nhận, khấu đầu. (*Sâu: *phụt* Há há*)

Phiêu Tuyết đang ăn thịt, thiếu chút nữa phun ra, nếu người khác không hiểu còn tưởng rằng hai người này có quan hệ không có gì mới lạ, bất quá chỉ là quan hệ quân thần bình thường. Nhưng... sự thật rõ ràng là ngược lại. Phiêu Tuyết nhìn Nam Cung Hiên Dật, tri thức lại tăng thêm một tầng, vị này là nam tử cơ trí, lại nhìn Đông Phương Tuấn Lạc liếc mắt một cái, nghĩ thầm: Quả thật là dị thường hội tụ, cả một đám đều là tay lão làng trong việc gặp dịp thì chơi. Đông Phương Tuấn Lạc quả thực không phải là chiến đấu hăng hái một mình, hiện tại là Hiên Vương gia, còn có ai nữa? Phiêu Tuyết thật hứng thú mỗi mắt mong chờ.

Phiêu Tuyết bỗng nhiên có ác ý chinh một phen, thừa dịp Nam Cung Hiên Dật còn chưa đứng dậy nàng cũng cầm lấy một chuỗi thịt nướng, hướng Nam Cung Hiên Dật đưa, làm cho hắn lại phải nén bực tức khấu đầu: “Thần, tạ Hiên Phi nương nương...” (**TN: ách...chơi ác thế tội Dật ca... Sâu: Ha ha, ta chết mất thôi, chơi hiểm thế*)

Phiêu Tuyết đắc ý cười, kẻ nào có phần trong trò “trăm điều hương phượng” này, đều đừng mong trốn thoát.

Chỉ thấy Nam Cung Hiên Dật trên mặt cũng không giận, ngẩng đầu nháy mắt, thần thái duyên dáng tươi cười làm mê loạn toàn bộ Lạc Tuyết điện.

Nam Cung Hiên Dật trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi, Cố Phiêu Tuyết — người nữ nhân này.

~oOo~

Lúc này, bên trong Băng Liên Các, một phòng ở âm u hỗn loạn, một cái lồng giam thật lớn, song sắt đều đã gỉ sắt, một nữ nhân bị khóa chặt, vụn sắt đều đã ngấm vào tay chân, nàng tóc tai bù xù kêu than, run rẩy tránh ở một góc trong nhà giam tối âm u này, bộ dạng phục tùng khóc : “Ồ, người không cần lại đây....”

Một cổ hơi thở lo lắng bao phủ toàn bộ Băng Liên Các, lúc này Lũng Niệm Từ đang đứng trước nhà giam.

Cùng là nữ nhân tuổi xấp xỉ nhưng thiên soa địa biệt (*một trời một vực*), bên ngoài nhà giam là nữ nhân tóc búi cao cài trâm phượng khí chất cao ngạo,

trên châu giá trị liên thành đưng đưa trên tóc, đại biểu cho thân phận địa vị của nàng là triều phục vàng hoàng kim thêu phượng đang mặc trên người, dung mạo điểm phấn tô son càng tôn thêm vài phần tao nhã, trên tay cầm một chuỗi phật châu phát ra vàng sáng chói mắt, tại nơi âm u này, ngay cả ánh mắt ngày thường nhu hòa đều trở nên sắc bén. *(đoạn này sao vô số từ miêu tả khó hiểu quá ta hém bít~~ Sâu: *chỉ chỉ* đây là ta đã tận sức làm nó dễ hiểu hơn, Haizz. Ta ghét những đoạn miêu tả)*

Chương 53: Bể Liên nguyệt duyên

Nữ tử khàn khàn khóc, thanh thanh khản thiết, khi thì khủng hoảng núp vào trong cùng nhà giam, khi thì điên cuồng thét chói tai muốn xuyên thủng nhà giam đã giam cầm nàng mười lăm năm, thanh âm thê lương chói tai kia khan khan như âm thanh kèn kèn giữa đại mạc.

“Ô...thả ta ra” Khi thì yếu đuối.

“Oa a — ha ha ha....Ta muốn giết người, ta muốn giết người!!” Khi thì điên cuồng.

Lũng Niệm Từ nhìn nữ nhân nổi điên trong nhà giam, phong thái ung dung có chút mất tự nhiên, tiếp nhận cái bát Thượng Quan Uyển Nhi đưa cho, đi ra phía trước: “Muội muội, đây là đường phèn tổ yến, nghe nói người hai ngày chưa có một giọt nước nào, vẫn là nên ăn đi” Ngữ khí khó được nhu hòa “Lạc nhi tốt lắm, hai ngày trước đại hôn, tỷ tỷ nhìn người bệnh cho nên không cho người tham dự, tỷ tỷ sai rồi, này không phải đến đây cho người đường phèn tổ yến sao, tỷ tỷ này cho người hỏi tội” Lúc này, nàng chưa nắm thiện hạ trong tay, có hơi nhột nhạt chột dạ.

Nàng dùng tay cầm cái bát kia, ngón tay đưa lên, dùng muống nhỏ múc một muống: “Nào, muội muội, tỷ tỷ uy một ngụm, nhiều năm như vậy chưa ăn qua, khẳng định là muốn ăn rồi”. (*TN: ác.... con mẹ Lũng Thị này ta mún bằm giằm ả ra quá, ôi nhót mẹ của Lạc ca 15 năm qua *chấm chấm nước mắt*~~~ Sâu: cái loại hỗn đản này phải từng xẻo rồi băm vằm, cho vào máy xay nhuyễn nàng ả. Úi chết, có vẻ mình bạo lực quá thì phải)

Nữ tử trong lồng giam phát cuồng nhìn nàng, cặp mắt to xinh đẹp kia gắt gao nhìn chăm chăm nữ nhân hoa phục trước mắt, vội vàng xông lên bất ngờ hướng Lũng Thị không kịp phòng bị phun ra một ngụm nước bọt, bởi vì chạy đi mà xích sắt kéo theo một vết máu.

Nàng cười thê lương: “Ha ha....Ha ha ha...”

Lũng Niệm Từ trợn to hai mắt, như không thể tin nhìn nữ nhân điên trong nhà giam kia, triều phục màu vàng thêu phượng bị phun nước bọt: “Người! Đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!” Nàng nắm trong tay thiện hạ mười lăm năm, chỉ có nữ nhân này dám như thế quang minh chính đại hết lần này đến lần khác xâm phạm nàng. (*TN: đáng đời~~ Sâu: *phẩy phẩy* thế đã là cái gì hả nàng, chưa đủ)

Lũng Niệm Từ hòa hoãn khẩu khí: “Muội muội, năm đó là người nói cho ta biết làm việc gì cũng phải đúng mực, nay như thế nào đổi lại là người không hiểu chuyện?” Nếu lòng nàng không phải là có áy náy, đã sớm đem nữ nhân này giết. Muội muội? A...Lũng Niệm Từ cười lạnh một tiếng, năm đó Tô gia đuổi nàng cùng mẫu thân nàng ra khỏi cửa, nàng bị buộc phải lưu lạc trong dân gian, vào thanh lâu làm ca kỹ, địa vị đê tiện, chỉ vì sống tạm, nhận hết chế nhạo....Muội muội ư...Người ngoài chỉ biết các nàng là giao hảo, quan hệ thực chất thế nào có mấy người biết được?

“Muội muội, ngay cả khi ta có lỗi với người, người cũng không nên hướng tỷ tỷ mà phun nước bọt, người là Đông Cung Thái Hậu, hành động này còn ra thể thống gì nữa”. Nàng chưa bao giờ phủ nhận, quả thật là nàng đoạt của nàng hết thảy, “Muội muội, tuy rằng tỷ tỷ đem người giam ở đây, nhưng ta hết mực nuôi dưỡng Lạc Nhi, không hại hấn”. Lũng Niệm Từ cười, ngừng lại một chút, lại nói tiếp: “Yên tâm đi, chờ Tích Ngọc sinh hạ hoàng nhi, ta liền để cho Lạc Nhi đến hầu hạ người, về phần đường phèn tổ yến này, không ăn liền bỏ, người đâu, đem xuống cho chó ăn.” Nữ nhân trong nhà giam nhìn nàng bằng ánh mắt như dao, một chút lại một chút khoét sâu vào lòng nàng. Đây là tỷ muội của nàng kết, nhưng mỗi lần đứng trước mặt Tô Tử Hoàn, nàng liền nhin không được điều võ dương oai một phen. Mỗi lần đắc ý đi qua đều là hoảng hốt vô tận...

Lũng Niệm Từ xoay người, nhắm mắt gảy phật châu, miệng lầm bầm: “A Di Đà Phật...” (*TN: ta khinh...ác quỷ mà bày đặt niệm Phật... Sâu: con mù này có bị tâm thần phân liệt không thể?)

“Báo —” đột nhiên bên ngoài điện một công công chạy đến, phát trần màu trắng đảo qua, quấy rầy Lũng Thái Hậu sấm hỏi: “Thái Hậu nương nương, Lạc Tuyết cung quả thực xuất hiện cảnh tượng trăm điều hướng phượng —”

Chương 54: Châm ngôn trở thành sự thật

“Cái gì?” Phật châu từ trên tay Lũng Niệm Từ bị đánh rơi vang lên một tiếng, Trí năng đại sư quả thực nhất ngữ thành châm, lạc hồng tai ương... *(ý nói, mỗi câu nói đều thành sự thật)*

Lũng Thái Hậu mạnh mẽ che đậy ánh mắt hoảng hốt, nhìn người vừa, tới lớn tiếng hỏi: “Lan Tịch cung có phải hay không có náo loạn, xà chuột tai ương?!” Sáng sớm nàng đã tới Băng Liên Các này rồi, khó trách tin tức bên ngoài có chút mất linh thông.

Tiết công công lui về phía sau một bước, cúi đầu thấp hơn, ánh mắt cũng sắc bén: “Thái Hậu nương nương diệu ngữ, Lan Tịch Cung quả nhiên náo loạn tai ương tâu thú”

“Có thể có sự kỳ quái như thế sao?” Trong mắt nàng hiện lên một tia tinh quang.

“Không hề kỳ quái...” Tiết công công ngữ khí trầm ổn.

Lúc này, đổi lại là Lũng Thái Hậu lão đảo thôi lui, Thượng Quan Uyển Nhi nhanh mắt, lập tức đỡ nàng.

Sắc mặt bà hơi trắng, khoát tay: “Ai gia đã biết, đi xuống đi”

“Lão nô cáo lui...”

Phía sau bên trong lồng giam, Tô Tử Hoàn hết khóc lại ha ha ha cười rộ lên, nhiều năm qua chưa cắt tỉa móng tay rất dài.... Vọt tới khung nhà giam, vươn tay chỉ vào mặt Lũng Thị. Tiếng cười thê lương, quỷ dị bất thường.

Lũng Niệm Từ bị làm cho sợ tới mức tim đập nhanh một trận, người tin Phật sợ nhất chính là lời tiên đoán. Lời tiên đoán của Trí Năng cao tăng lúc này liền ứng nghiệm.

Lũng Thái Hậu mất tự nhiên hất tay áo, chuối Phật châu kia cũng không nhặt lên: “Người đâu, bãi giá Lạc Tuyết Cung”. Nàng phải đi coi một chút, bàn tay đang run rẩy được ẩn trong tay áo, không, nàng tuyệt không cho phép có gì đột biến.

“Truyền khẩu dụ của ai gia, triệu (*Pe: xem nhiều phim TQ : gọi*) Trí Năng cao tăng mau mau tiến cung”.

Lạc hồng tai ương, Đông Li hoàng cung tất có một phen đột biến, đại hôn vốn là việc vui, nhưng bởi vì hậu vị đã định người, nếu cố ý bóp méo thiên mệnh ắt gặp thiên kiếp. Trong ngày đại hôn liền hại chết Trung Thư lệnh, đại hôn trong vòng ba ngày lại có thú vật chim chóc quấy nhiễu cung điện không đi, nếu lại vi phạm, trong hai canh giờ tất có huyết quang tai ương (*Pe: tai họa đổ máu*), nhất thiết không được làm trái với thiên mệnh.

Lũng Thái Hậu ngồi trên xe liễn, vội vàng chạy tới Lạc Tuyết Cung, nhớ tới lời Trí Năng cao tăng hôm đó: “A Di Đà Phật...đêm qua lão nạp xem thiên ăn bói ra một quẻ, trong vòng ba ngày Lan Tịch cung tất nháo xà chuột châu chấu tai ương, là đại họa; trong vòng ba ngày Lạc Tuyết cung tất ắt có trăm điều hướng phượng kỳ cảnh, là đại phúc. Lấy phúc chế họa mới có thể hoàn toàn tương khẩu tăng tăng tương giải, yên hư cho thật, hoàn thật diệt họa...Người xuất gia không nói dối.” (**TN: theo ta hiểu thì ý câu này là lấy phúc khắc họa, ý nói Tuyết tỷ của ta phải làm hoàng hậu mới giải được tai họa Tịch Ngọc mang đến ấy..hắc...hắc... Sâu: miễn cho cái câu “người xuất gia không nói dối” đi. Hì hì*)

Lũng Thái Hậu con người bất an, chẳng lẽ Cổ Phiêu Tuyết phải là hoàng hậu?

Nàng hiện lên một tia âm ngoan không dễ phát hiện, chợt phân phó: “Quay về, ai gia không đi Lạc Tuyết cung, bãi giá Lan Tịch cung”

Bánh xe lập tức cuộn cuộn quay đầu, hướng về phía một con đường khác. Trên con đường mỗi ngày đều dọn dẹp không có lấy một hạt bụi. Thế mà đột biến tro bụi bay lên.

~oOo~

Trong Lan Tịch cung, nhóm nô tỳ, nhóm công công đều bị trói tại một chỗ, mọi người liên tục kêu rên, cầu xin tha thứ cứu mạng, tiếng khóc tiếng la kinh sợ nhất thời lan ra toàn bộ Lan Tịch cung.

Lũng Tịch Ngọc lúc này như là một sát nhân khát máu, trên mặt nhè nhẹ thống khoái (*Pe: thích thú đến cực độ. Từ này có trong từ điển Việt mà nghe giống Hán quở T_T*)

Hôm nay, những ai nhìn thấy thân thể nàng đều phải trù bỏ, nhìn thấy cảnh quỷ dị vừa nãy, một cái nàng cũng không lưu.

Không thể lưu, chết đi, đều chết đi.

Cung nhân một người lại một người ngã xuống, máu chảy lan tràn, một đao đi xuống, máu chảy thành sông, máu loãng chậm rãi chảy vào trong hồ nước, nước trong đều nhuốm từng đợt từng đợt hóa thành hồng.

Máu, bầu trời đầy màu. Lũng Tịch Ngọc chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh hồng, tiếng khóc thét thê lương không dứt, giống như đặt mình trong đại ngục, khóe môi lộ ra ý cười như hoa, giống như thỏa mãn cơn khát máu mà cười, hai mắt toát ra thống khoái cùng thỏa mãn. (*TN: ả này cũng giống cô cô Lũng Thị của ả, ta chém hết..)

Chương 55: Thỏa hiệp lẫn nhau (nhất)

Lũng Thái Hậu bước vào Lan Tịch cung nhìn thấy trước mắt một mảnh huyết sắc như vậy, nàng không chế trụ được nỗi kinh sợ nói: “Tịch Ngọc! Người đang làm cái gì vậy?!” Nàng tức giận đến phát run, cả thân thể đều khẽ rung động.

Lũng Tịch Ngọc thấy được Lũng Thái Hậu, còn tưởng rằng nơi này cũng như nhà mình, hưng phấn chạy tới: “Cô cô, người xem, như vậy sẽ không có người đem chuyện sáng hôm nay nói ra, người chết sẽ không nói chuyện được.”

Lũng Thái Hậu chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh thiên hôn địa ám, chẳng lẽ là mệnh, chẳng lẽ thật sự là mệnh..... Nàng rốt cục vô lực phản kháng, ba lời tiên đoán, đều là thực. Cuối cùng cái này, Tịch Ngọc tuyệt đối không thể nào là bị không chế, thì ra hết thảy thật đều là thiên ý...

Tận mắt nhìn thấy, trong hai canh giờ, quả thực có huyết quang tai ương, Lũng Thái Hậu rốt cục vô lực ngật ngừng nói: “Bãi giá Lạc Tuyết cung”

Trong Lạc Tuyết cung, Trí Năng cao tăng đã tới trước, một thân áo cà sa dưới ánh mặt trời ánh lên sắc vàng, vẻ mặt ánh lên nét thông tuệ, phía sau hắn còn một tiểu đạo sĩ đi theo, không giống với áo cà sa màu vàng của Trí Năng cao tăng, tiểu đạo sĩ kia mặc một màu đen, thân hình thoạt nhìn có chút suy nhược.

Đông Phương Tuấn Lạc bởi vì không tiện, vèn vèn hướng Trí Năng cao tăng khẽ gật đầu, đối với tiểu đạo sĩ không để ý đến, sau đó lại tiếp tục hướng Phiêu Tuyết đùa giỡn.

Động tác lúc trước của Đông Phương Tuấn Lạc bị Phiêu Tuyết nhìn ra, nàng dường như bắt được nhược điểm cười gian: “Hoàng Thượng.....”

Đông Phương Tuấn Lạc ôm chầm nàng, hướng cánh tay nàng bấm: “Ái phi, những thứ thịt nướng này nên thu xuống đi...”

Phiêu Tuyết cố ý làm bộ như nghe không hiểu: “Sao vậy? Hoàng Thượng không phải rất thích ăn sao?”

Nam Cung Diên Dật một bên rất hứng thú nhìn Phiêu Tuyết, môi khẽ mở lộ ra một nụ cười đẹp mắt.

Cuối cùng.....Tất cả đều thu đi xuống, để cho người-ngoài-ý-muốn của Phiêu Tuyết cũng tới. Phiêu Tuyết nhìn Lũng Thái Hậu xuất hiện trước mắt, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, ánh mắt hướng hai nam nhân phía sau nhếch lên, nhìn thấy Đông Phương Tuấn Lạc cùng Nam Cung Hiên Dật trên mặt bình thản.

Hai người như đã sớm tính toán tốt sự tình. Phiêu tuyết chính là không nghĩ tới Lũng Thái Hậu cư nhiên lại bởi vì mấy con chim mà bãi giá Lạc Tuyết cung.

Hôm nay là làm sao vậy? Hoàng Thượng, Vương gia, cao tăng, cuối cùng còn người khó chơi nhất toàn bộ Đông Li cung - Thái Hậu, cái miếu nhỏ nhỏ tự nhiên thoáng cái xuất hiện nhiều đại phạt giả dạng như vậy.

Phiêu tuyết không khỏi đổ mồ hôi lạnh, Thủy Bích cũng lặng lẽ lên đến phía sau Phiêu Tuyết, một bộ thần sắc đề phòng.

Đông Phương Tuấn Lạc đã vọt đi lên: “Mẫu hậu —”

Phiêu Tuyết cùng Nam Cung Hiên Dật cũng khẩu đầu: “Thần, bái kiến Thái Hậu”

“Nô tì khẩu kiến Thái Hậu nương nương.....”

Trí Năng cao tăng bởi vì thân phận đặc biệt không cần quỳ, khước mắt Phiêu Tuyết lặng lẽ hướng Trí Năng cao tăng đảo qua, chỉ thấy tiểu đạo sĩ phía sau hần ức này đang ngó chừng Phiêu Tuyết, hoảng hốt một thoáng, chậm rãi quỳ xuống.

Lạc Tuyết cung lớn như thế trừ Đông Phương Tuấn Lạc cùng Trí Năng cao tăng đều cúi người hành lễ, một cỗ uy nghiêm thiên tử tràn ngập quanh chỗ Lũng Thái Hậu xuất hiện, vốn hình thành một loại áp lực đè nén, Đông Phương Tuấn Lạc cũng đã thành thói quen, đã sớm luyện thành thép, đáng tiếc trái tim nhỏ của Phiêu Tuyết còn chưa có luyện thành hình dạng gì... vẫn có chút chút không quen.

“Tất cả bình thân.....” Lũng Thái hậu một thân phượng bào thêu tơ vàng, tinh quang trong mắt quét qua, trên dưới đánh giá người ở chỗ này.

Đông Phương Tuấn Lạc liền tiến đến: "Mẫu hậu, người nên vì trăm đời công đạo! Hôm qua đi Lan Tịch cung qua đêm, Lũng quý phi thể nhưng lại nuôi rắn độc muốn mưu hại trăm" Hắn giống như đứa bé kêu gào, tới trước dùng chiêu thức *‘lấy công làm thủ’*.

Chương 56 : Thỏa hiệp lẫn nhau (nhị)

Lũng Thái hậu lúc này rối rắm muốn chết, không có tâm trạng cùng Đông Phương Tuấn Lạc lằng nhằng nhưng vẫn như từ mẩu mỉm cười: "Hoàng nhi, người nhất định là nhìn lầm rồi, Tịch Ngọc, đứa bé kia yêu Hoàng thượng còn không kịp nữa, làm sao hại Hoàng thượng được... Mẩu hậu hôm nay là đến để xem Cố Hiền phi một chút, cũng không nghĩ tới các người đều ở đây". Dứt lời, như một cơn gió mát hướng Phiêu Tuyết vẫy vẫy tay: "Phiêu Tuyết, tới đây để cho ai gia nhìn một cái... Hôm đó dâng trà mẩu hậu cũng không kịp nhìn kĩ người, đứa nhỏ này..." Nàng vừa nhìn thấy Cố Phiêu Tuyết sẽ nhớ tới người nam nhân kia.

Đông Phương Tuấn Lạc hướng Phiêu Tuyết phiêu nhìn sang, Phiêu Tuyết lộ ra cái mỉm cười như mặt trời, làm bộ nhu thuận đi ra phía trước, "Thái hậu nương nương...". Lũng Thái Hậu hôm nay thái độ..... chắc chắn.....

“Cố Tề tướng có khỏe không?” Nàng đột nhiên liền hỏi những lời này.

Phiêu Tuyết cười nói: "Phụ thân hoàn hảo, tạ ơn Thái hậu nương nương nhớ đến..."

"Cố gia phù trợ Đông Ly hoàng thất nhiều năm như vậy, Đông Phương gia ta quả thật bạc đãi Cố gia các người, chỉ là người nếu đã gả vào hoàng thất... Chết cũng là người của hoàng thất... Sau này người cùng Tịch Ngọc giống nhau gọi ta mẩu hậu". Nàng trên cao nhìn xuống Phiêu Tuyết: "Nhìn công lao khổ cực của Cố gia phân thượng, mẩu hậu cũng có phần lễ vật muốn đưa người "

Lũng Thái Hậu liếc Đông Phương Tuấn Lạc một cái: “Hoàng nhi, người có thích Cố Hiền phi hay không? Phong Cố Hiền phi là quý phi được không?” Phong Hậu nàng tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

Đông Phương Tuấn Lạc sớm dự đoán được kết quả này, vội vàng đơn thuần tươi cười nói: “Tốt tốt..... Sáng nay nàng nướng chim cho trẫm ăn, trẫm thích nàng” (**phụ** cái lý do chính đáng dễ sợ)

Lũng Thái Hậu lại nhìn về phía Trí Năng cao tăng: “Ý cao tăng thế nào?”

Trí Năng cao tăng tự nhiên ngầm hiểu lời nói của nàng, lúc trước hẳn đã ngờ tới kết quả như thế, Hoàng hậu? Thời cơ chưa tới... Thời cơ chưa tới...

"Lão nạp cảm thấy không thể tốt hơn... Lão nạp đêm qua xem tinh tượng (*sao trên trời*), quý đạo hoàng thất có chút biến đổi, Cố quý phi có thể chính là điều đó". Ý tứ chính là trên bầu trời xảy ra vấn đề nhỏ, lão Thiên thay đổi ý chỉ, Cố Hiền phi có thể làm quý phi, cũng không phải không thể làm hoàng hậu.

Đông Phương Tuấn Lạc mỉm cười, đây chính kế sách mà hắn đã học, không nên ngay từ đầu đã muốn há mồm ăn hết mười phần, chỉ nên nắm chắc năm phần, cho dù ai cũng sẽ cam tâm tình nguyện, hơn nữa làm cho trong lòng thoải mái.

Này không tệ, vẻ mặt Lũng Niệm Từ nhất thời thanh tĩnh lại, ngay cả vẻ mỉm cười cũng nhu hòa hơn rất nhiều: "Nếu Hoàng thượng không có dị nghị, vậy ai gia liền làm chủ, phong Cố thị là quý phi, phẩm cấp cùng Tịch Ngọc giống nhau "

Phiêu tuyết lập tức quỳ xuống: “Nô tì tạ ơn Thái Hậu nương nương —”

Mọi người hút không khí, kết cục đã định, mới vừa gả vào trong cung ngày thứ hai, cũng không phải vì công lớn, cũng không phải có con nối dòng, Cố Hiền phi liền biến thành Cố quý phi! Hơn nữa lại có “*trăm điều hương phượng*”, xem ra tuyệt không nên xem nhẹ nữ nhân này. Những nô tài thông minh chút điếm đều sớm quỳ xuống, nhất tề hô to lời chúc mừng.

Ai ngờ một câu nói của Đông Phương Tuấn Lạc lập tức phá hư cảnh tượng náo nhiệt này: "Trăm không đồng ý, mẫu hậu, trăm muốn đem Lũng quý phi tống vào lãnh cung, nàng nuôi rắn hù dọa trăm!" Chuyện mới vừa bị Lũng Thái hậu hồ lộng cho qua lại được nhắc lại.

Sắc mặt Lũng Thái Hậu lúc này tối sầm, tống lãnh cung?! Lại nghĩ tới Lan Tịch cung mới vừa rồi toàn máu tanh, nàng muốn bảo vệ nàng nhưng lại sợ lời đồn đãi của người trong thiên hạ. Nàng cười: “Tịch Ngọc là ương ngạnh chút ít.....” Tìm đường sống trong cõi chết, đạo lý này nàng vẫn hiểu được: “Theo mẫu hậu thấy, tước của nàng một phẩm cấp, để cho nàng nhận lấy giáo huấn, được không? Cứ định như vậy đi.....” Nàng tựa như hỏi thăm nhưng rõ ràng không thể nhượng bộ, dù sao người cầm quyền mới là nàng.

Đông Phương Tuấn nhướng lông mày: "Được rồi, vậy để cho nàng làm hiền phi đi" trẻ nhỏ nói ngôn ngữ của trẻ nhỏ, từ nay về sau hiền phi biến quý phi, quý phi biến hiền phi.

Hắn tà mị hướng Phiêu Tuyết cười, chỉ có hai người mới biết được nơi này có cái “tin vịt” gì. *(hắc hắc..tin vịt cơ đấy tênh iu, hai anh chị này tình chàng ý thiếp ghê ta)*

Chương 57: Lại mặt thăm viếng (nhất)

Bởi vì trong cung không có hậu, Lũng Tịch Ngọc bị tước phẩm giai, Phiêu Tuyết trở thành quý phi duy nhất trong hậu cung, nghe nói lúc này ngay cả điện các cũng đều đem cấp cho, Lạc Tuyết cung so với nơi ở của quý phi nghe có vẻ ‘*miếu nhỏ phật lớn*’, cung mới được an bài ở bên cạnh Sùng Dương cung của cái đồ yêu nghiệt Đông Phương Tuấn Lạc.

Làm âm ỉ cả ngày, Phiêu Tuyết đầu cũng muốn đau, lúc này thật vất vả chờ đến đêm, tùy ý phao tắm, được Thủy Bích đỡ đến giường liền nằm úp sấp, vẫn là thói quen từ lâu, không thích người khác nhìn, cho nên để cho Thủy Bích ra bên ngoài nghỉ ngơi nhân tiện gác đêm.

Đang lúc mắt muốn khép lại, bên cửa sổ lại truyền đến một trận mân mê thanh âm, Phiêu Tuyết nhất thời giật mình tỉnh lại, ngồi dậy xoa nhẹ hai mắt đã muốn nhắm lại, đợi đến lúc thấy rõ người tới, thở ra một hơi cười nhạo nói: "Hoàng thượng, hơn nửa đêm người không hảo hảo ở Sùng Dương Cung, mà đến nơi này của ta làm cái gì?" (*Sâu: làm gì? *chóp mắt chờ đợi**)

Đông Phương Tuấn Lạc mỉm cười đi tới bên giường, đem đôi hài nặng nề cởi ra, hẩn nâng cằm của nàng nói: “Trẫm đến với ái phi”

Phiêu Tuyết nhìn nam nhân đối khách thành chủ, nhất thời im lặng.

Phiêu Tuyết trợn mắt, không phục nằm xuống: "Người không đến chỗ Lũng Hiền phi, cũng không muốn hại phi tần khác, mới đến tìm thân thiếp này à?!"

Đông Phương Tuấn Lạc mở to ánh mắt thâm thúy sáng ngời nhìn nàng, tà mị cười, lộ ra hàm răng đẹp mắt. Phiêu Tuyết không biết vì sao, chỉ cảm thấy người nam nhân này đẹp mắt đến kỳ cục (*trời,..đẹp mà cũng có kỳ cục nữa hả tử:-))))*)

Hắn cũng không phải là sợ hãi nữ nhân khác mới đến tìm nàng, Đông Phương Tuấn Lạc làm bộ như không hiểu nàng trêu ghẹo, bàn tay dày rộng nắm lấy tay nàng, tà nịnh đem nàng hương hẩn quay ra, Phiêu Tuyết nhất thời bị hẩn ôm đến trước ngực, lúc này Phiêu Tuyết ngửi được mùi long duyên hương nhàn nhạt trên người hắn, hai người nhất thời lại lâm vào trong tình thế kiêu diễm yêu nghiệt.

“Hôm nay là ngày ‘đạo hi’, trầm sơ sót, chưa kịp vì người mở yến hội ” hần nói. Hơi thở phun trên mặt Phiêu Tuyết, Phiêu Tuyết có chút ngửa.

Tập tục hôn nhân của Đông Ly quốc là sau ngày thứ hai, nhà trai phải thiết đãi thân hữu cùng tân khách, thân hữu cùng tân khách hướng nhà trai hành lễ chúc mừng, gọi là ‘đạo hi’. Phiêu Tuyết không nghĩ tới hần là một quân chủ còn có thể nhớ được chuyện nhỏ như thế, thực tại làm cho nàng một phen cảm động: "Ta không nghĩ gả vào hoàng gia còn có thể có vinh hạnh đặc biệt này, cũng không phải là nữ tử nhà bình thường, cũng không có gì" Phiêu Tuyết tựa tiểu phi tiểu hướng hần nói, giãy dụa muốn thoát khỏi vòng tay giam cầm của hần.

Đông Phương Tuấn Lạc trong lòng thầm nghĩ, chính là bởi vì không phải là nữ tử nhà bình thường mới có thể khiến hần nhắc tới chuyện này, hần cười đến giảo hoạt: "Lời này nghe được có chút chua, xem ra ái phi ngoài miệng không nói trong lòng cũng là trách tội trầm "

Phiêu Tuyết tâm sự bị đoán trúng, bộ mặt như mới bị ăn đòn không thêm nhìn nam nhân trước mắt, chậm đã... Nàng chung quy cũng là nữ nhi Đông Ly, thật vất vả chờ đến xuất giá, mặc dù không cam lòng với việc gả đi này, nhưng vẫn hy vọng có thể có lễ ngộ như một nữ tử bình thường. Nàng trong nháy mắt có chút sợ sệt.

Đông Phương Tuấn Lạc nhìn dung nhan thanh tú trước mắt, phảng phất yếu ớt dưới ánh đèn, lại nhìn thấy nàng chớp lông mi, mím môi, không tự chủ xoa lên khuôn mặt của nàng, thật ra thì nàng cũng rất đẹp, hần nghĩ thầm.

"Đã vậy ngày mai trầm hạ một đạo ý chỉ, cho phép người lại mặt, được không?" Hần lại diêm dúa lẳng lơ cười nói. *(ôi Lạc ca iu quá cơ)*

Đôi mắt ảm đạm của Phiêu Tuyết lập tức liền toả sáng ra chói lọi, nữ tử gả vào hoàng cung gặp được cha mẹ cũng rất khó khăn, chớ nói chi là có thể về nhà, có những phi tần cuối cùng cả đời chết già trong cung cũng không thể về nhà một chuyến.

“Thật sự?” Phiêu Tuyết hỏi.

Chương 58: Lại mặt thăm viếng (nhị)

Thấy trong mắt nàng đột nhiên tản mát ra ánh sáng, hắn nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, về sau mới lưu luyến không rời: "Trẫm còn có thể nào lừa ngươi được đây" Hắn đem nàng từ trên lòng ngực xả xuống, để cho nàng nằm bên cạnh hắn.

Phiêu Tuyết nhìn trên nóc tường Vân Long Phượng hoa văn đẹp mắt, nghĩ thầm đây chỉ có nhà thiên tử mới có thể dùng loại vật này: "Ngươi theo ta cùng nhau trở về sao?" Phiêu Tuyết đột nhiên hỏi.

Hắn ngăn người, tiếng cười khô mát mà thanh thúy: "Ngươi muốn trẫm cùng ngươi đến song thân lại mặt?"

Phiêu Tuyết ai oán nghĩ, làm sao đột nhiên có thể nảy ra ý nghĩ này chứ. Thôi, mình có thể trở về như vậy là đủ rồi. Thích thú mà cười, đóng lại ánh mắt, ngủ.

Đông Phương Tuấn Lạc biết nàng thật sự mệt mỏi, cũng không náo nàng, nha đầu đáng thương bị phóng vào trong cung, theo hắn mỗi ngày phải thận trọng, quan sát sắc mặt ngôn từ, mọi chuyện đều vi phạm ước nguyện ban đầu của nàng, cũng là làm khổ nàng.

Hôm nay thật nhiều chuyện đã hành hạ Phiêu Tuyết làm nàng thật sự là mệt mỏi, một hồi liền nặng nề chìm vào giấc ngủ, một mảnh ôn nhuận trên môi nhất thời lạnh như băng, cảm xúc thích thú liền biến mất không còn.

Ánh nến phát một tiếng hoàn toàn tắt lịm, cũng không biết trải qua bao lâu, trong bóng tối Đông Phương Tuấn Lạc thấp giọng lầm bầm: "Trẫm nghĩ, đại khái cũng chỉ có ở nơi này của ngươi, trẫm mới có thể là chân thật " hắn nói cực kỳ bất đắc dĩ, mang theo nhàn nhạt ưu sầu, đó là chuyên thuộc về ưu sầu của bậc đế vương.

Không biết qua bao lâu, ánh mặt trời từ bệ cửa sổ tiến vào, cả phòng đều phảng phất hương vị của mặt trời, Phiêu Tuyết chậm rãi mở mắt, mảnh giường bên cạnh đã trống tuếch, chỉ còn lại nhột nhột ấm áp, lại nhìn thoáng qua bệ cửa sổ, hắn đã để lại cho nàng một cỗ ánh dương ấm áp.

Vì vậy, bắt đầu đối với yêu nghiệt Đông Phương Tuấn Lạc này cũng không đáng ghét như trước nữa.

Đúng giờ Thìn, Thủy Bích lão đảo chạy vào, trên mặt là vui mừng cùng vui thích, nàng có chút đắc ý vênh váo thét to: "Tiểu thư!! Hoàng thượng vừa mới truyền khẩu dụ bảo là muốn để cho ta trở về thăm viếng Cố phủ!!"

Phiêu Tuyết cười khanh khách nhìn Thủy Bích: "Còn có chuyện vui gì? Điều nói ra đi"

"Hoàng thượng cũng muốn cùng chúng ta trở về thăm viếng!"

Phiêu Tuyết sững sốt, trong lòng hoàn toàn vui mừng nhưng vẫn trấn tĩnh hỏi: "Thủy Bích, có biết là chuyện gì xảy ra không?"

Thủy Bích tri vô bất ngôn (*nói mãi không hết*): "Nghe nói Hoàng Thượng tìm Thái Hậu ồn ào nói trong cung buồn chán, muốn cùng Cố quý phi trở về thăm viếng"

Lúc Phiêu Tuyết nghe Thủy Bích nói tới quý phi thật đúng là không quen, một lát sau mới có phản ứng, thì ra nàng đã là quý phi, ân phượng trông coi trung cung ngày hôm qua cũng đã đưa đến Lạc Tuyết cung, Hoàng thượng theo nàng trở về thân gia thăm viếng cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Nàng cười thật rộng, vội vàng nói với Thủy Bích: "Mau, ta thu dọn đồ đạc đi"

Nhưng thần thái Thủy Bích đột nhiên thay đổi, tự nhiên che miệng cười: "Tiểu thư sợ là muốn hồi phủ sắp điên rồi, hay là trong phủ tự tại..."

Phiêu Tuyết chạy tới chạy tới chộc vào người nàng, làm Thủy Bích cười khanh khách, lớn tiếng cầu xin tha thứ: "Nô tỳ không dám... Nô tỳ không dám..."

Tâm tình Phiêu Tuyết nhất thời liền tốt lên, trở về có thể nhìn thấy hồ ly lão cha kia, nàng cần phải dùng Đông Phương Tuấn Lạc hảo hảo trị hấn một phen, còn có mẫu thân, gần đây luôn mơ thấy nương tâm tề liệt phế hô to: "Phiêu Tuyết chậm đã, mau trở lại đi... Người không có ở đây, trong phủ ta cũng không người đánh bạc nữa", còn có muội muội luôn là đoán không ra tâm tính kì quái, còn có Duy Thận ca ca một tâm che chở nàng, còn có Như Tuyết, các nha hoàn cùng bọn gia đình trước kia.

Phiêu Tuyết không khỏi vui vẻ nghĩ tới, nguyên lai trong lúc lơ đãng nàng thật nhớ những người này như vậy.

Trong hậu cung không sạch sẽ này, sống một ngày bằng một năm, bất tri bất giác nàng giống như già đi vài tuổi, lâu rồi không có vui mừng như vậy.

Còn có sông bạc Cát Tường kia, nàng cũng phải trở về đi xem một cái.

Chương 59: Lạc Tuyết trở về nhà

Đều nói nữ nhi gả ra ngoài như bát nước đổ đi, dân chúng lại không cho là như vậy, này xem, Đại tiểu thư Cổ phủ không phải như vậy sao. Gả đi ra ngoài còn chưa đầy nửa tháng, không chỉ đạt được dụ lệnh lại mặt (*về nhà thăm viếng ấy a*), ngay cả đường đường thiên tử một nước cũng theo trở về, cái đây gọi là vinh quang...

Ngày mười lăm tháng sáu, việc quý phi về nhà thăm viếng sau hơn mười ngày chuẩn bị rốt cục cũng nâng lên nhật trình (*khởi hành đấy*), người ngựa chậm rãi mang theo trùng điệp mấy dặm lễ hội lại mặt dừng ở trước cửa Cổ phủ, cùng lúc đó hai cỗ kiệu xa hoa lộng lẫy đến cực điểm nghênh đón trên quan đạo dừng ở Cổ phủ, chỉ thấy ba mươi hai người nâng đại kiệu hết sức chói mắt, đi theo phía sau là mười sáu người nâng cỗ kiệu cũng không thua kém gì mấy, một hàng binh sĩ nghiêm trang, tay cầm kiếm hướng lên trời đứng ở nơi đó, uy phong lẫm lẫm, phá lệ khí thế.

Cố Hà Đông mười ngày trước đã bắt đầu xử lý việc trên dưới của Cổ phủ, đặc biệt là Như Tuyết Các - khuê phòng của Phiêu Tuyết trước khi lấy chồng, có thể nói là một hạt bụi nhỏ cũng không còn, dĩ nhiên, nhìn bộ dáng hần vuốt râu cười cũng biết, đích thị là đem toàn bộ những đồ vật liên quan đến sông bạc của Phiêu Tuyết cất đi.

Nhất gia chi chủ (*Cố Hà Đông ấy*) dẫn theo người thân quý xuống hành lễ. Đông Phương Tuấn Lạc vận áo bào màu vàng sáng chói càng làm nổi bật thêm nét anh tuấn trên người, hai đạo mày kiếm tà tà hòa vào tóc mai, một cái liếc mắt cũng biết đó là khí thế của bậc đế vương.

“Cha...” Phiêu Tuyết thấy Cố Hà Đông đã muốn nhào tới ôm, nghĩ lại, liền chuyển hướng, nhào vào trong lòng Liễu Như Mi: “Nương...”

Đông Phương Tuấn Lạc cũng cảm thấy buồn cười, trước mặt người nhà, nàng vẫn không quên giả một bộ dáng vô hại.

“Nương, nữ nhi rất nhớ người, Tiểu Ngoan Tử, Tiểu Ứng Tử bọn họ có khỏe? A hoàn hậu viện đâu? Vẫn là như vậy thích cắn người đi? (*Sâu: *trợn mắt* cái gì cắn người cơ?*) Lưu Vân Các có phải vừa nghĩ ra món ăn mới rồi hay không?” Phiêu Tuyết kích động lại bắt đầu ồn ào không ngừng.

Liễu Như Mi nắm lấy khăn lụa mà khóc, ngón tay kêu rắc rắc, một chương hướng Phiêu Tuyết đánh đi: “Ngươi - cái nha đầu chết tiệt kia, thật vất vả

mới về nhà một chuyến cũng không hỏi xem nương có khỏe hay không, toàn nhớ thương những thứ tạp thất tạp bát kia (*đại khái là mấy thứ vớ vẩn*)... Vật nhỏ - người thật không có lương tâm mà"

Đông Phương Tuấn Lạc vừa nghe, khó tránh khỏi toét miệng nở nụ cười, Phiêu Tuyết với cái tính tình làm tức chết người không đền mạng chính là học được từ trên người Liễu phu nhân?

Liễu Như Mi vừa thấy Đông Phương Tuấn Lạc, ngượng ngùng cười một tiếng: "Phiêu Tuyết tính tình không tốt, có làm điều gì không phải ngài đừng khách khí, ngài đừng nể tình, chính chết nàng cũng được" dứt lời nhìn về phía Phiêu Tuyết: "Ta coi liền cảm thấy con rể này rất tốt." (*TN: haha bị mẹ bán đứng không thương tiếc.. tội nghiệp Ty quý ;-)))*)

Phiêu Tuyết nhìn thấy nương lại hướng người ngoài ức hiếp nàng, tức giận tới mức dậm chân.

"Nương——" nàng là không biết Đông Phương Tuấn Lạc thực ra đầy bụng hắc ám, nhìn người này bây giờ cười đến quỷ dạng, thật đúng là nhìn chưa ra hắc ăn tươi nuốt sống.

Không có Lũng Thái hậu ở đây, Đông Phương Tuấn Lạc cũng không cần giả bộ nữa, một toán binh lính phía sau cũng toàn là người tâm đắc, hắc khiêm tốn: "Trẫm cùng ái phi lại mặt thăm viếng có nhiều quấy rầy, các người cứ xem trẫm là vị hôn phu bình thường, không cần phô trương thái quá."

Cô Hà Đông thấy thế liền đón Đông Phương Tuấn Lạc đi vào: "Hoàng thượng, chúng ta vào phủ đi"

Đông Phương Tuấn Lạc gật đầu: "Mấy ngày này làm phiền Cố ái khanh."

Kế tiếp đoàn người chậm rãi mang lễ hồi vào Cố phủ, dân chúng ngoài vòng tròn bị binh lính ngăn cản chỉ nghe thấy âm thanh xuýt xoa vang lên, vậy là đã được thấy dung nhan hoàng gia. (*Sâu: Nhìn thấy đã là cái gì, ta còn mang về nhà gặm dần ấy chứ. Hắc hắc*)

Đầu cầu liễu rủ cách đó không xa, một thân y bào, nam tử nho nhã, tay cầm sáo ngọc đứng ở đằng kia, hai mắt nhìn đám người ở phương xa, lần nữa tỏa sáng ra thần thái. Thân ảnh như vẽ của hắc hòa cùng cảnh sắc lịch sự tao nhã nhập vào trong mắt một người khác. (*Sâu :????? Hiểu được ta chút liền á*)

Chương 60: Lê mộng Duy Trúc

Bên trong Như Tuyết Các, Thủy Bích cùng nha hoàn Tiểu Xuân ôm nhau làm một khối. Tiểu Xuân là nha hoàn khác bên cạnh Phiêu Tuyết trong Như Tuyết Các, chỉ vì cửa hồi môn chỉ được dẫn theo một người, thăm viếng lúc này tất cả mọi người phá lệ quý trọng, đã ôm là nhất định không chịu buông tay.

Tiểu Xuân lấy tay xoa xoa nước mắt trên khóe mắt, quay đầu nhìn về phía Phiêu Tuyết. Phiêu Tuyết không có việc gì đang ngồi ở bên bệ cửa sổ. Đông Phương Tuấn Lạc cùng Lão Hồ Ly trong nhà bàn công việc tại thư phòng, nàng trực tiếp trở về Như Tuyết Các thay quần áo.

Lúc này, Phiêu Tuyết, một thân váy ngắn màu hồng cánh sen mùa hè, hoa sen được thêu tầng tầng lớp lớp, lộ ra nửa phần tay trắng đẹp mắt. Mỗi khi Phiêu Tuyết mặc xiêm y này vào, lại gọi lên một mảnh phong tình khác thường, đây là chủ sự Minh Bang - Trương Mặc từ Phụng Thái quốc mang về, kiểu váy mới mẻ độc đáo này Đông Ly quốc chắc chắn không thấy nhiều. *(nói tóm lại là một cái váy của nước ngoài, sao mà giải thích lắm thế nhò)*

Phiêu Tuyết lúc này khóe môi mang cười, đôi mắt giảo hoạt, cười dài nhìn hai vị nha hoàn nhà mình: “Được rồi, nghỉ ngơi một chút đi... Cũng không phải là sinh ly tử biệt, bắt quá chỉ là gả vào trong cung thôi...”

Tiểu Xuân vừa nghe liền không vui, miệng lầm bầm: “Tiểu thư, ai không biết trong cung là cái nơi nào a... Nô tỳ chỉ là sợ lần này gặp mặt sẽ không có lần sau ...”

Phiêu Tuyết biết tâm ý của nàng, trong lòng thấy ấm áp, thở dài nói: “Vẫn là nha đầu trong nhà mình là tốt nhất.....”

Ngồi một lúc, Phiêu Tuyết đứng dậy: “Các người ở Như Tuyết Các thu thập một chút, đem các vật mang từ trong cung ra trang trí đi, ta đi Lê Mộng Viên một lúc” Lê Mộng Viên là nơi nàng thích nhất trước khi xuất giá, hôm nay đã qua mùa hoa lê nở rộ, nàng chỉ đi nhìn cảnh tượng chia lìa kia một chút thôi.

Thủy Bích cùng Tiểu Xuân nhìn bóng lưng Phiêu Tuyết rời đi, làn váy kia hóa thành tầng tầng rung động, quay đầu nhìn nhau lại thở dài một hơi, đó là nơi Duy Trúc công tử khi còn sống cùng tiểu thư thường đi nhất...

~oOo~

Bên trong Lê Mộng Viên.

Nha hoàn cùng bọn gia đình đều đi chuẩn bị dạ tiệc, vốn bên trong Lê Mộng Viên một chút thân ảnh cũng không có.

Một bàn tay thô ráp trắng trong thuần khiết xoa lên càn lê, Mặc Duy Trúc một thân trường sam màu trắng thanh nhã, gương mặt vẫn tú phôi bày trong gió, cả người có chút lão đảo như muốn ngã, từng chút tương tư lúc này đều hóa thành một tiếng thở dài. *(TN: hức hức tội nghiệp Duy Trúc ca quá ;- (((..... Sâu: ta không thích những soái ca như Duy Trúc ca a, được cái thanh nhã nhưng lại quá yếu đuối, thế nên không giữ được người yêu cũng phải thôi)*

Hắn hôm nay đứng đầu cầu dừng chân không bước, lúc quay đầu lại nhìn thấy gương mặt lo lắng sâu xa của Mặc Duy Thận.

Hắn chỉ là muốn tới nơi đây nhìn một chút thôi, nơi đã từng lưu giữ biết bao nhiêu kỉ niệm, nhưng là lúc này đây, hoa lê đều đã lụi tàn hóa thành vô tận, chỉ còn vương lại một chút dư hương giữa không trung.

Phiêu Tuyết đem tóc thô sơ giản lược vén lên, sợi tơ màu trắng nhỏ dài trong gió đêm bay múa, cả người giống như tinh linh.

Lúc này nàng không phải là một quý phi cao quý trong thâm cung kia, cũng không phải là cô gái đánh đàn lung tung đêm yên kia, lại càng không phải là người xinh đẹp trong Lạc Tuyết Cung nướng chim chóc tươi cười kia.

Nàng không nói cười mà lúc này nàng chỉ là cô gái của ba năm trước đây. Dung mạo người ấy rõ ràng còn lưu lại trong mộng, song hết thấy đều đã là cảnh còn người mất...

Phiêu Tuyết đi tới trước Lê Mộng Viên, nét chữ rồng bay phượng múa cứng cáp có lực của phụ thân đang bò lổm ngổm trên tấm bảng *(Sâu: rùng mình, dùng cái từ bò lổm ngổm mà rung mình)*, nàng hít một hơi thật sâu, phảng phất trong không khí còn mang theo mùi hoa lê.

Nàng thấy bốn bề vắng lặng, đột nhiên liền hướng bên trong hô to một tiếng: “Duy Trúc ca ca! Huynh có khỏe không!” Giống như đem toàn bộ hờn dỗi lâu ngày đều hét lên.

Thanh âm kia nhẹ nhàng từng đợt từng đợt truyền vào trong tai Mặc Duy Trúc, chỉ thấy bóng người màu trắng thân thể run lên, năm ngón tay đỡ trên thân cây khô chợt nắm chặt.

"Phiêu nhi.." Trong mắt hắt tỏa sáng hồi lâu không thấy thần thái.

*(TN: ta tự kỷ..ta..ta..mún khóc khi ngồi bấm bấm edit cái đoạn này...hức hức...Sâu ơi ôm cái lấy tinh thần làm tiếp coi... Sâu" *ôm ôm* ta mà là Tuyệt tỷ ta cũng điên mất, hai người này, Duy Trúc ca này, thật sự là rất rất tội đi.)*

Chương 61: Có phải hấn hay không?

"Phiêu nhi..." Đó là thanh âm của Phiêu Tuyết... Phiêu nhi gọi hấn!

Tay Mặc Duy Trúc chợt nắm chặt, cả người cũng tỏa sáng, nhưng một giây sau tia sáng kia lại ảm đạm rơi xuống.

Không được..... Mặc Duy Trúc rút lui từng bước, làm cho cả thân mình giấu ở phía sau cây lê, hấn tuyệt đối không thể để Phiêu Tuyết nhìn thấy hấn.

Hai tâm hồn từng ấm áp gần nhau như thế, chỉ phút chốc đã... tan tác.

Ở bên ngoài, Phiêu Tuyết sau khi hô to, cả người cũng cảm thấy thư thái, thoải mái bước vào Lê Mộng Viên, mang theo tham luyến thỏa thích hút lấy hương thơm hoa lê còn lưu lại trong vườn.

Tìm một chỗ cảnh trí ngời xuống, tựa vào bên cây lăm bầm tự nói, "Duy trúc ca ca, Phiêu nhi đã trở lại..."

Mặc Duy Trúc lại ẩn mình sâu chút nữa, âm thầm may mắn nàng cách hấn đủ xa, rồi lại khát vọng nàng có thể tới gần hấn một chút.

Trong rừng không một bóng người hoài niệm Mặc Duy Trúc đã thành thói quen, lúc này Phiêu Tuyết chỉ muốn đem nhưng điều vui vẻ cùng không vui đều rũ bỏ ở nơi đây, nơi chỉ có hơi thở của hai người bọn họ.

"Duy Trúc ca ca, tại sao huynh có thể ích kỷ như vậy, bỏ lại Phiêu Tuyết một mình cô đơn trên thế giới này..."

"Duy Trúc ca ca, huynh biết không, người trong thâm cung am hiểm khó lường"

"Còn có Hoàng Thượng kia..... Tội gian trá giao hoạt, nếu không phải Phiêu nhi đáp ứng huynh sẽ thật vâng lời, Phiêu nhi sẽ đùa chơi chết hấn"

(Sâu: đùa đi tỷ, ta lại có trò hay để xem)

"Phiêu nhi tiên cung về sau này sẽ không có cơ hội chơi bạc ... Duy trúc ca ca, nếu như huynh đang ở đây hấn là sẽ khen muội đi..."

"Đáng tiếc... Huynh tại sao lại đi mất rồi" vừa nói thần sắc Phiêu Tuyết ảm đạm rơi xuống.

Nàng nghĩ, lúc khóc lúc cười, hoặc vui hoặc buồn, người kia sẽ không biết, bản thân có nhiều cảm xúc như vậy, hấn cũng không có ở bên cạnh.

Trong Lê Mộng Viên rộng lớn như thế, trống rỗng, Phiêu Tuyết hi vọng có thể có người đi ra, hi vọng người kia cũng sẽ mặc quần áo thư sinh, phong lưu lịch sự tao nhã... mặt mày ôn nhuần như nước...

Hi vọng... hi vọng rất nhiều... Nhưng biết rất rõ ràng, người kia cũng không trở về được. Khi nắp quan kia đóng lại, ý nghĩ của nàng trong nháy mắt, hết thảy đều đã kết thúc...

"Duy trúc ca ca, huynh có thể nghe được Phiêu nhi nói chuyện không? Trên thế giới có thể hay không thật sự có hồn phách? Nếu như huynh nghe được, có thể đi ra ngoài hay không?" Ba năm, những lời này nàng nói rất nhiều lần, nhưng mỗi lần đều thất bại, nhưng vẫn kiên nhẫn nói tiếp.

Ba năm, đời người có bao nhiêu cái ba năm, mà trong ba năm có thể có rất nhiều chuyện thay đổi... Năm đó, có ai có thể dự đoán được ba năm sau hấn không còn trên nhân thế, mà nàng cũng đã gả cho người ta.

Mặc Duy Trúc núp ở phía sau cây lê, đưa lưng về phía Phiêu Tuyết, nghe những điều này đều lặng lẽ nói về hấn, mà hấn lại cảm lòng không được mà đau lòng.

Nếu như hấn có một thân thể tốt, hấn có thể liều lĩnh tiến lên ôm nàng thật chặt, hấn có thể cúi đầu ở bên tai nàng nỉ non, nói cho nàng biết, hấn yêu nàng, hấn đang đợi nàng, hấn vẫn ở trong bóng tối yên lặng chú ý nàng...
(TN: *hức hức...khóc ròng...*)

Sinh tử nào ai biết, cùng tử người xưa đã nói. Chấp tử tay, cùng tử giai lão.
(*Nắm chặt tay, cùng nhau sống đến già. Sâu: sao mà ta thích câu này thế :X*)

Lúc nắm tay nhau, ấm lạnh trong lòng đều biết; lúc nắm tay nhau, buồn vui đều quên. Bất đắc dĩ chính là lần nắm tay cuối cùng lại bị thương, bất đắc dĩ chính là lúc chia xa một đoạn tình. (*chém dã man ;-]]]. Sâu: không phải chém đầu tênh iu, đúng là thế mà*)

Chấp tử tay, sinh tử lưỡng tương vong..... (*cùng nắm tay, giữa sự sống và cái chết*)

Chương 62: Không chịu nổi chuyện cũ

Ngón tay thon dài trắng thuần khiết nắm chặt thành quyền, dùng hết khí lực mới có thể khả năng làm cho chính mình không phát ra một chút thanh âm, hấn không thể ích kỷ như thế, hấn bất quá cũng chỉ là cô hồn lưu lại thế gian, kéo dài thân thể rách nát không chịu nổi, luôn muốn chết đi.

Hấn đã làm cho nàng đau một lần, hấn không thể lần thứ hai bắt nàng đối mặt với tin tức hấn chết đi.

Nay nàng thật vất vả mới qua khỏi, có lẽ có hoài niệm, có lẽ có đau đớn, nhưng ít ra đã có thể đối mặt với gương mặt giống với người đã khuất, đối mặt với tất cả bất công trên thế gian.

Mà hấn làm sao có thể làm cho nàng lại rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phùng đâu? (*Vạn kiếp bất phùng hiểu nôm na là kéo mãi không ra ấy mà*)

Suy nghĩ quanh quẩn, dù giấc mộng đêm khuya khó nhất cũng không đáng sợ bằng nhớ tới những gì đã qua, đối với Mặc Duy Trúc mà nói, đề ý nhất là Cố Phiêu Tuyết, không thể đề ý nhất, cũng là Cố Phiêu Tuyết.....

Phiêu Tuyết ngồi dưới tàng cây lê, ngửa đầu, nhìn sao trời dần dần rõ ràng, hương hoa lê tàn xông vào mũi, quý dị, thế nhưng bí mật mang theo một chút Mặc hương, như đã từng thấy qua, đó là Mặc hương rất quen thuộc từ trên người Duy Trúc phát ra.....

Phiêu Tuyết còn nhớ rõ câu thơ Mặc Duy Trúc dạy nàng: “*Hoa lê tựa tuyết thảo tựa yên, xuân tại Tàn Hoài lương ngọc biên, nhất đài trang lâu lâm thủy cái, gia gia phản ảnh chiếu thiên quyên.....*” Nàng bất giác liền ngâm ra.

Tránh ở sau cổ thụ Mặc Duy Trúc bất ngờ không kịp chuẩn bị chân động, ngực một mảnh đau đớn đầu óc trống rỗng, hấn chỉ muốn rời đi Lê mộng viên có quá nhiều ký ức này.

Thừa dịp Phiêu Tuyết nhắm mắt lại, hấn vội vàng xoay người rời đi, hô hấp chậm lại muốn bước nhanh tới cửa nhỏ đi ra.

Ai ngờ..... Loảng xoảng, cây cỏ mọc lan tràn xệt qua trường bào, ngọc Phỉ Thúy giắt bên hông bị nín xuống.

Tiếng vang cắt đứt suy nghĩ của Phiêu Tuyết, nàng phút chốc mở mắt: “Ai, ai ở đó?!”

Mặc Duy Trúc vốn định cứ như vậy yên lặng rời đi, người đã đi đến cửa lại nảy ra việc ngoài ý muốn này, bóng lưng hần cấp cho Phiêu Tuyết một bóng dáng, thân ảnh thon dài run lên, cắn chặt răng ngoan tâm tiếp tục hướng phía ngoài đi ra.

Phiêu Tuyết đương nhiên đã thấy được hần, chỉ thấy hai mắt bừng tỉnh xuất thần, ánh mắt trống rỗng như u mê.

Nàng thì thầm: “Duy Trúc ca ca.....”

Thân ảnh kia lại run lên.

Phiêu Tuyết cũng đã kịp phản ứng, như nhìn thấy quỷ giữa ban ngày muốn xông lên ôm chặt lấy bóng lưng này. “Duy Trúc ca ca!!”

Sắc mặt Mặc Duy Trúc đã tái nhợt, vẫn là bị nàng phát hiện, phải làm như thế nào cho phải..... Đã giấu diếm ba năm, chẳng lẽ cứ như vậy công khai?

Khi nàng xông lên hần khế dịch chuyển thân mình, làm cho Phiêu Tuyết chụp vào không khí, thần sắc buồn bã, lại thật lâu không chịu quay đầu đối diện với nước mắt của nàng.

Hần giống như nhớ lại một màn tất thảy của chính mình, hần nằm trên chiếc giường trúc, bình phong cách gió nhưng không cách được người, tay chân hần lạnh lẽo nằm nơi đó, rõ ràng biết mệnh của mình đã không còn dài nhưng vẫn đang cười, người đầy một phòng vây quanh giường, phụ thân cùng đại ca đều đứng đầu giường của hần, hốc mắt đỏ. Nhóm di nương ý vị cầm khăn tay lau nước mắt, mà Phiêu nhi của hần, hai mắt sưng đỏ ngập đầy nước mắt nhưng vẫn cắn chặt môi không cho mình khóc lên, hần không ức chế được nhiệt khí trong cổ họng, lại là một búng máu phun ra, mọi người, lại bắt đầu bối rối.....

Hần chỉ xé ra một nụ cười mệt mỏi, gương mặt bình tĩnh nhưng trắng bệch như đang nói rõ hiện thực. Khi đó là lần đầu tiên hần tỉnh lại sau bốn ngày hôn mê.

Ngay cả lang trung cũng bắt đắ dĩ lắ đầu, chỉ nói cứ không lại, Mặc gia..... chuẩn bị hậu sự đi.

Chương 63: Không phải Duy Trúc

Còn nhớ rõ cảnh tượng bối rối kia, hắn thậm chí không còn sức lực nâng tay lau vết máu còn lưu lại trên môi, hắn chỉ biết chính mình sẽ không chống đỡ được, sẽ nặng nề ngã hơn nữa rốt cuộc sẽ không tỉnh lại nữa.

Phiêu Tuyết khóc đến mức ánh mắt giống như hạnh nhân, cầm thật chặt tay hắn, khóc không thành tiếng: “Duy Trúc ca ca..... sẽ không, sẽ không, người sẽ không chết”

Lúc ấy nàng bắt quá mới mười bốn tuổi, lại phải chịu nỗi đau vĩnh viễn chia cách.

Nàng khóc đến thở không ra hơi chỉ biết nắm chặt tay hắn hơn vĩnh viễn không buông ra, “Duy Trúc ca ca, người nói a, sinh tử khắc khoát (*sinh tử khắc ghi*), chấp tử tay cùng tử giai lão (*nắm chặt tay, cùng nhau sống đến già*)! Những điều này đều là người nói với Phiêu nhi a..... Tại sao có thể, tại sao có thể nói không giữ lời đâu.....”

Khi đó tầm mắt hắn bắt đầu tan rã, mở miệng muốn nói nàng đừng quá mức thương tâm, muốn đồng ý kiếp sau lại mang nàng cùng nhau xem hoa lê chế lê trà, chính là hai mắt hao hết khí lực cái gì cũng nói không được.....

Hơi thở yếu dần..... yếu dần.....

Khóe mắt hắn chảy xuống một giọt lệ, cuối cùng vẫn chưa nói gì khép lại hai mắt – tay rơi xuống, không lưu lại nửa lời.

Tay nàng cũng vô lực rơi xuống, hôn mê bất tỉnh.

~oOo~

Nghĩ lại những chuyện cũ này, ở trong đầu đảo quanh, rõ ràng môn một trước mắt.

Mặc Duy Trúc chấn thân mình, cánh tay vô lực buông lỏng cứng đờ, cuối cùng nắm chặt. Hắn xoay người hướng về phía Phiêu Tuyết, nở nụ cười, học bộ dáng Mặc Duy Thận: “Nguyên lai Phiêu Tuyết người cũng ở nơi này.....”

Phiêu Tuyết nhìn nam tử trước mắt, nụ cười hơi hào phóng kia, nàng ngẩn ra, cuối cùng đôi mắt hoảng hốt: “Nguyên lai..... là Duy Thận ca ca” Mặc Duy Trúc sẽ gọi nàng Phiêu nhi, Mặc Duy Thận sẽ không.

Mặc Duy Trúc cố nén quặn đau trong lòng, mạnh mẽ chống nụ cười: “Trong lúc rảnh rỗi, cho nên lại đây nhìn một chút, không nghĩ tới có thể gặp người..... Có nhớ Duy Thận ca ca hay không?”

Phiêu Tuyết thần sắc mất tự nhiên như trước, ngập ngừng nửa ngày mới phục hồi bộ dạng nói tiếp: “Có nhớ.....”

Mặc Duy Trúc thấy sắc mặt nàng không tốt, trong lòng càng thêm khó chịu, nhưng lại sợ bại lộ, cũng không muốn nhiều lời, lập tức đưa lưng về nhau Phiêu Tuyết trầm ngâm một lát: “Sắc trời không còn sớm, cần phải trở về.....”

Phiêu Tuyết trong lòng rơi vào khoảng không, lắc lắc đầu: “Không Duy Thận ca ca người đi trước đi, ta ở chỗ này thêm chút nữa” Dạ tiệc còn sớm, chỉ sợ lần sau sẽ không có cơ hội lại đến Lê mộng viên này.

“Ta đây, đi trước.....”

Phiêu Tuyết gật gật đầu.

Duy Trúc lập tức bước nhanh ra cửa.

Phiêu Tuyết nhìn chằm chằm vào bóng lưng rời đi kia, trí nhớ như chồng lên nhau: “Duy Thận ca ca..... Mặc trường sam màu trắng, thật dễ nhìn.....”

Thân ảnh kia chấn động.

Khóe môi nàng lộ ra một chút vẻ cười réo rất thảm thiết: “Rất giống Duy Trúc ca ca đâu.....”

Tâm Duy Trúc lại một lần quặn đau, rốt cục lão đảo chạy đi.

Phiêu Tuyết thấy hấn rời đi, lộ ra nụ cười mỗi một, nàng tiên cung, Duy Thận ca ca trời sanh tính cẩn thận cũng bắt đầu tránh nàng.

Đêm càng ngày càng đen, một rừng lê cổ thụ, một cây lại một cây đứng làm bạn với nhau ở đó, liếc mắt một cái nhìn lại một mảnh bát ngát, Phiêu Tuyết biết chính xác đường ra khỏi cửa, bởi vì quá mức quen thuộc, cho nên biết.

Có phải cũng như con người, không cần nhìn thấu, cũng sẽ nhìn ra đâu là kết thúc?

Gió đêm xuy phát, làn váy màu hồng cánh sen của Phiêu Tuyết di động, chuỗi ngọc lay động, huyền hoặc như Lê hoa tiên tử.

Nhượng đuôi lông mày, Phiêu Tuyết vươn nửa cánh tay trắng nõn, năm ngón tay bấm vào một cái kẹp tóc hoa sen, dứt khoát nhổ trâm cài trên đầu xuống, cả người quên đi trần thế, đắm chìm trong điệu vũ

Chương 64: Yêu nghiệt vs yêu nghiệt

Dưới chân như nở hoa, bước chân liên tục nhẹ nhàng, làn váy hóa thành cuộn sóng lay động ra nhiều điểm gợn sóng, một mái tóc đen nhánh dài đến thắt lưng cứ như vậy ở trong gió đêm tùy ý tung bay, lúc này nàng đẹp đến mức làm cho người ta kinh tâm. *(Lạc ca đâu, mau nhảy ra mà nhìn a)*

Cúi người, mở ra tư thế, nhún chân, Phiêu Tuyết cả người giống như hóa thành một đóa hoa lê, hương thơm đắm chìm trần thế, cùng cảnh không phân cách, vẻ thanh nhã thấm đẫm thiên địa, khiến cho người ta khó có thể dời mắt. *(Ta đang gõ cái gì ấy nhỉ?)*

Thân thể của nàng bộ dạng vô cùng tốt, vũ kỹ cũng càng thêm cao siêu..... Thậm chí so với điệu múa mềm mại của Vệ Lương Ngũ trong đêm yên ngày đó còn hơn mấy phần.

Một đầu khác của Lê mộng viên, một bóng người thon dài nghỉ chân thật lâu không bước tới, Đông Phương Tuấn Lạc nhìn hồi lâu mới hoãn lại tầm mắt, lập tức bên môi dật ra một chút cười tà mị. *(Sao mà thấy nụ cười của ca ghét thế nhỏ, lúc nào cũng như có âm mưu gì á, thiệt là phúc hắc mờ)*

“Không nghĩ tới ái phi không chỉ đánh đàn giỏi, múa lại càng không tệ” Một thanh âm thanh tịch phá vỡ hình ảnh xa hoa này.

Phiêu Tuyết cả kinh, lập tức ngừng lại.

Chỉ thấy nam tử cao ráo trong trường bào màu vàng, trừ bỏ Đông Phương Tuấn Lạc, còn ai vào đây? Đây là một con đường khác trên đường đi qua thư phòng, chính là một góc hẻo lánh thôi, khó trách hẳn sẽ xuất hiện ở nơi này.

Đánh đàn giỏi, múa lại càng không tệ? Đây là một chê cười hay là châm biếm.

Phiêu Tuyết nhanh chóng thu lại thần thái, báo cho chính mình không thể muốn những thứ không thể muốn..... Đảo mắt giữa đôi mi lập tức nhiễm vài phần mỉa mai.

Không phải chết cũng không bằng lòng sao, nàng cũng vậy: “Hoàng Thượng, người nhìn lầm rồi, thần thiếp nào có múa a.....”

Đông Phương Tuấn Lạc vốn đã đứng nhìn hồi lâu, nét sầu khổ giữa đôi mi nàng mới vừa rồi hẳn đều thu vào trong mắt, lúc này thấy nàng lại khôi phục trạng thái cười cười nói nói châm chọc, cười như hoa, tâm tình hẳn cũng tốt hơn nhiều: “Chẳng lẽ là trâm hoa mắt rồi chẳng”

Phiêu Tuyết liếc hẳn một cái: “Hoàng Thượng quả thật là hoa mắt”

Ý cười của Đông Phương Tuấn Lạc khác hẳn, tiêu sái tiến lên dặt tay nàng, cũng không có ý định tiếp tục cùng nàng dây dưa vấn đề ở chỗ này: “Sắc trời không còn sớm, chỉ sợ tiền sảnh đều chờ khai yến, chúng ta đi thôi”

Phiêu Tuyết bất động thanh sắc tránh hẳn: “Thần thiếp tự mình đi” Ai biết yêu nghiệt này lại đang đánh cái chủ ý gì.....

Đông Phương Tuấn Lạc cười càng sâu, tâm ý thích đùa cợt, dứt khoát cầm tay nàng lên, chỉ cảm thấy cánh tay ngọc của nàng thật ấm áp, làm bộ trẻ con kêu la: “Không được..... Trầm sợ tới.....” (*Ha ha, *ôm bụng* ta chết với Lạc ca của ta đây, người đâu mà đáng yêu dễ sợ *nặng nặng má**)

Phiêu Tuyết cả người khẽ run rẩy, mồ hôi lạnh nhất thời tuôn ra..... Khóe miệng nhấc lên, nói không nên lời.....

Cả người bị Đông Phương Tuấn Lạc cứ như vậy nháo đi, cái gì cũng ... ném ra sau đầu đi.

Đông Phương Tuấn Lạc lúc này mới dùng tay kia lặng lẽ đem ngọc Phi Thúy vừa mới nhặt được nhét vào tay áo, dặt nàng quẹo đông quẹo tây.

Nói Đông Phương Tuấn Lạc kéo Phiêu Tuyết, chính xác là kéo..... Tiền sảnh bên trái, Đông Phương Tuấn Lạc tà mị cười hướng bên phải.

“Hoàng Thượng, hướng đông, đi hướng đông mới đúng” Phiêu Tuyết không nhìn được lên tiếng nhắc nhở.

“Không phải đi bên này! Uy..... Uy.....” Phiêu Tuyết rốt cục muốn điên rồi.

“Hoàng Thượng..... Nhầm rồi, ngược lại, đầu kia là súc viên.....” (*Súc viên ~ trại gia súc. Hắc hắc*)

Súc viên, súc viên, súc viên..... Phiêu Tuyết đầu cũng lớn hơn..... Trong lòng vô lực hò hét: Dạ tiệc, tiền sảnh không ở đầu này.....

Nụ cười bên môi Đông Phương Tuấn Lạc càng lớn, trong đầu thế nhưng hiện ra một câu chẳng ra cái gì: “Chấp tử tay đem tử tha đi, tử nếu không đi..... tiếp tục tha đi!” *(Aaaa~ hỗn đản, dám xuyên tạc câu nói muối yêu thích, là “chấp tử tay cùng tử giai lão”, vậy mà ca~~~~ Thật không có lời nào để nói mà)*

Chương 65: Gà trống sinh gà con

Tiền sảnh đèn đuốc sáng trưng, Cố Hà Đông đứng khoanh tay, trên chiếc ghế cao bằng nửa người có đặt một chậu Trường Thanh màu xanh tươi tốt.

“Quý phi cùng Hoàng Thượng đều chưa tới, tìm khắp Như Tuyết các vẫn không có?” Cố Hà Đông hướng quản gia Cố phủ Cố Quán hỏi.

Cố Quán hơi hơi cúi người, hai tay gập lại để trước bụng: “Vẫn không có, lão nô đoán chừng là tiểu thư mang Hoàng Thượng đi dạo Cố phủ, bởi vậy lão nô không tiện quấy rầy”

Cố Hà Đông khẽ gật đầu: “Dù vậy.....” Nói còn chưa xong, một đạo thanh âm liền cắt đứt lời của hắn.

Dưới ánh sáng mờ mờ, một thân áo bào màu đen thêu chim bay lượn Mặc Duy Thận đứng ở đó, tóc đen nhánh như mực dùng một cây Bạch Ngọc châm cài lên cao cao, người cũng như tên nghiêm cẩn tỉ mỉ. Hắn chấp tay bái chào: “Khấu kiến Cố bá phụ”

Cố Hà Đông mừng rỡ nghênh đón: “Duy Thận ngươi tới vừa lúc, nha đầu Phiêu Tuyết chết tiệt kia không biết cùng Hoàng Thượng đi đâu, lão phu không có cách nào rời khỏi tiền sảnh, ngươi thay lão phu đi tìm xem” Mặc Duy Thận là Trần tây tướng quân, hắn đến thật vừa lúc.

Trong mắt lão hồ ly hiện lên một tia tính toán, vừa đúng lúc Đông Phương Tuấn Lạc muốn tìm người hiền tài, mà hiền tài này chính là Mặc Duy Thận.

Mặc Duy Thận gật đầu, việc này không phải là chuyện đùa hắn đương nhiên không từ chối, “Chết nhi liền đi tìm”. Trong bụng cũng cảm thấy nghi hoặc, lấy tài trí Phiêu Tuyết, nàng hẳn sẽ không hoang đường như thế mới đúng.

Tuy rằng nghi hoặc nhưng hắn vẫn rời khỏi tiền sảnh, một đường hướng phía tây bước đi, chuẩn bị mấy chỗ muốn tìm.

Nhưng vào lúc này, bên trong súc viên, tiếng gà gáy lợn kêu chó sủa liên tiếp, “Cô cô..... nga nga..... uông, uông.....”

Nếu động vật cũng biết đề ý chuyện...Hắn là không chỉ bối rối như vậy mới đúng.

“Ái phi, gà nhà và gà hoang vì sao bộ dạng không giống nhau?” Đông Phương Tuấn Lạc cười chỉ vào một con gà trống lớn hỏi. *(Tôi đi chết đây, bây giờ là lúc nào mà anh chị còn ở đâu bàn luận chuyện gà quê hả?)*

Phiêu Tuyết bị hấn mạc danh kỳ diệu kéo đến súc viên, nơi này nàng chưa từng đến, lúc này trên trời có nhiều điểm sao sáng thế nhưng lại có một loại tình thú kỳ lạ, nàng thế nhưng lại cũng cùng hấn tranh luận: “Gà hoang đều là chim trĩ, cùng gà nhà đương nhiên là bất đồng!”

Đông Phương Tuấn Lạc chớp mắt giật khóe miệng: “Ra là như thế? Vậy gà trống cùng gà mái đâu? Như thế nào nhận?”

Phiêu Tuyết lại nghĩ đến thân phận đáng thương của hấn, khi ăn gà cũng chỉ có thể nhìn thấy mộ con gà trụi lông. Nhất thời lòng trắc ẩn nổi lên cũng ngây ngốc theo hấn trả lời: “Mào gà nho nhỏ, cái lông đuôi không đẹp như vậy thì đó là gà mái”. Nàng chỉ gà trống đại hoa hấn vừa mới chỉ qua tiếp tục dạy hấn phân biệt: “Con này, mào gà đỏ thẫm, lông trên cái đuôi cũng đẹp, đủ mọi màu sắc. Kêu lên âm thanh to, đó là gà trống”. Trong mắt nàng tỏa ra một loại ánh sáng chân thật.

Hấn nhìn nàng trong mắt lưu quang tràn đầy màu sắc, không khỏi nở nụ cười, nụ cười kia phá lệ trong sáng, không có nửa điểm giả dối, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, tiếp tục hỏi: “Vậy một con gà trống cả đời có thể sinh bao nhiêu gà con?” *(Ta thích nhất Lạc ca lúc tâm thúy thế này á. Ha ha)*

“Một gà trống..... bao nhiêu gà con?” Phiêu Tuyết lúc đầu còn chưa kịp phản ứng lại, lúc sau liền nhất thời ở trong lòng nhắm hướng Đông Phương Tuấn Lạc gào: “Người được lắm..... dám đẩy ta vào hố sâu?”

Hấn quá coi thường nàng, chỉ thấy Đông Phương Tuấn Lạc không dấu ánh sáng sáng quắc trong mắt, lời nói của nàng lại xoay chuyển: “Vậy phải xem con gà trống này cả đời có thể mê đảo bao nhiêu gà mái..... Nếu mê đảo ba ngàn con, vậy gà con có thể hơn.....” *(Ha ha.... Ta chết cười với 2 anh chị này á)*

“Ha ha.....” Đông Phương Tuấn Lạc bị nàng trêu chọc, buồn cười bật cười. Lúc sau lập tức đen mặt: “Người cũng dám đem trẫm so với gà trống?!”

Chương 66: Gặp quý

Phiêu Tuyết che miệng cười trộm phản bác: “Thần thiếp cái gì cũng chưa có nói”

Hảo một cái cái gì cũng chưa có nói. Đông Phương Tuấn Lạc cũng không cùng nàng sinh khí: “Đi thôi, nếu không đi Cố tướng sẽ sai người tới tìm ”

Phiêu Tuyết cũng ngừng trêu ghẹo, chỉ cảm thấy cuộc sống ngoài cung so với trong cung thoải mái hơn nhiều, nhìn Đông Phương Tuấn Lạc, cảm thấy lúc này ánh mắt hắn cũng lơ lửng hơn nhiều.

Hai người tìm đường gần, trở về tiền sảnh.

Vừa vào tiền sảnh một bàn yến tiệc bày đầy những khay ngọc sơn hào hải vị món ăn quý và lạ.

Mọi người nhất tề quỳ xuống: “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, quý phi thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế”

Phiêu Tuyết trong lòng nhất thời không vui, những người hầu này đều từng cùng nàng không lớn không nhỏ đánh bạc, nay lại phải ở dưới lạy bái hành lễ nàng, ngay cả quản gia cũng quỳ xuống, nhất thời cảm thấy thật xa cách.

“Bình thân —” Đông Phương Tuấn Lạc lời lẽ bình thường.

Cô Hà Đông tiến lên nghênh Đông Phương Tuấn Lạc ngồi vào vị trí, cũng không thấy Mặc Duy Thận, vì thế hướng Phiêu Tuyết hỏi: “Duy Thận đâu? Mới vừa rồi bảo hắn đi tìm các người, các người đều đến rồi, vì sao chỉ không thấy mình hắn?”

Phiêu Tuyết sững sốt, nghĩ đến thân ảnh mặc sắc trong Lê Mộng viên kia, ngón tay cứng đờ, chợt khôi phục lại: “Dậu sơ (*đầu giờ đậu ~ 5-6 giờ chiều*) khi còn ở Lê Mộng viên thấy Duy Thận ca ca tới, hắn nói với ta sắc trời không còn sớm, rời đi trước, lúc này hắn là đã ở chỗ đây” Nàng ra vẻ thoải mái nói.

Cô Hà Đông vuột chồm râu một cái, biểu hiện ra hắn mất tự nhiên: “Duy Thận đậu mặt (*cuối giờ đậu, tầm 6~7 giờ*) mới đến phủ, người đậu sơ làm thế nào gặp hắn?”

Phiêu Tuyết rung mình một cái, chẳng lẽ nhìn thấy là quỷ hồn Duy Trúc? Nàng ngáp ngừng nửa ngày, cuối cùng nói quanh co không ra nửa câu.

“Ái phi, ngồi đi” Đông Phương Tuấn Lạc đem suy nghĩ của nàng từ ngoài cửu thiên giật trở về.

Phiêu Tuyết tái mặt ngồi xuống, chiếc đĩa mang theo đồ ăn hương miệng đưa tới cũng không biết vị.

Khai tịch không đến một lúc, bên ngoài liền truyền đến tiếng công công tùy tùng xướng lễ: “Mặc tướng quân đến —”

Cố Hà Đông thần sắc thư thả.

Phiêu Tuyết lại biến sắc, chiếc đĩa đang kẹp thịt cua hoa mai lập tức rớt xuống. “Duy Thận ca ca.....”

Đông Phương Tuấn Lạc cũng ngẩng đầu, ánh mắt dừng ở trên trên trường bào màu đen thêu phi điều liếc mắt một cái, đầu tiên hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó là hàn khí, cuối cùng lại khôi phục nụ cười thuần khiết trong vắt của hắn. *(Lạc ca có thể cho đi Pháp làm diễn viên kịch câm được đấy)*

“Là Mặc tướng quân a” Đông Phương Tuấn Lạc hạ chiếc đĩa xuống, đứng dậy nghênh đón Mặc Duy Thận. “Trẫm chính là đợi mặc tướng quân đã lâu, đến cả Cố quý phi cũng ăn không ngon”

Đông Phương Tuấn Lạc nghiêng đầu nhìn về phía Phiêu Tuyết, cười hỏi: “Ái phi, phải không?” Trong lời nói khẽ có tia hàn ý. *(cái gì mà chưa thể nhỉ? Hi hi)*

Phiêu Tuyết phục hồi tinh thần, thấp đầu, cực kỳ mất tự nhiên trả lời: “Đúng vậy.....”

Duy Thận ca ca tại sao lại là một thân y bào này? Nàng cực lực đè nén chính mình, không được nghĩ, không thể lại nhớ lại nữa.

Mặc Duy Thận hướng Đông Phương Tuấn Lạc hành lễ, được Đông Phương Tuấn Lạc đỡ đứng lên: “Trẫm trước nay ái tài, Mặc tướng quân không cần hành lễ ”

Mặc Duy Thận không phát hiện có gì quái dị, chính là ánh mắt lợi hại, đương kim Hoàng Thượng quả thực không phải một người tài trí bình thường: “Thần tạ ơn Hoàng Thượng”

Ngay tại lúc hai người cùng bị động, Phiêu Tuyết múc canh lại làm đổ ra ngoài mấy giọt rơi trên vạt áo, “Phanh —” Bối rối muốn lau khô nước canh trên vạt áo, kết quả lại đụng phải cái bàn.

Tuy rằng thanh âm rất nhỏ, vẫn truyền vào tai Đông Phương Tuấn Lạc cùng Mặc Duy Thận.

Đông Phương Tuấn Lạc khẽ nhú mày, trong mắt bất mãn càng sâu: “Ái phi” Hửn hử.

Chương 67: Đảo điên

Phiêu Tuyết hướng Đông Phương Tuấn Lạc hành lễ, “Hoàng Thượng, thần thiếp thân thể không khỏe, xuống nghỉ ngơi trước”

Đông Phương Tuấn Lạc nhìn thoáng qua nàng, trong lúc bất động thanh sắc, thần sắc như thường gật đầu: “Ân, ái phi phải nghỉ ngơi thật tốt, nếu không trăm sẽ lo lắng ”

Ngữ khí của hắn vô cùng thân thiết, Mặc Duy Thận thân thể chốc lát cứng ngắc, nụ cười cũng không tự nhiên như trước. Hắn lâu như vậy không gặp nàng, thậm chí ngay cả một câu cũng chưa kịp nói, nàng đã muốn đi.

Khi Phiêu Tuyết lui ra, đi ngang qua Duy Thận, chỉ thấy bên hông hắn còn treo ngọc bích Phi Thúy đại biểu con cháu Mặc gia, nổi bật lên một thân huyền hắc càng thêm yên lặng.

Khi Phiêu Tuyết đi đến đại sảnh, lại quay đầu: “Duy Thận ca ca, đã lâu không gặp”

Mặc Duy Thận thân mình chấn động, cũng chống lại tầm mắt của nàng, trước mặt mọi người hắn trả lời gần như đề ý: “Ân, đã lâu không gặp”

Đôi đồng tử của Phiêu Tuyết co rút lại, rốt cục sắc mặt như màu đất.

Phiêu Tuyết cả người trong nháy mắt choáng váng, lưng la lung lay thiếu chút nữa ngã xuống, Thủy Bích nhanh mắt vội vàng tiến lên đỡ lấy nàng: “Tiểu thư, ta đỡ ngươi đi xuống”

Phiêu Tuyết tiều tụy gật đầu: “Cha, các người chậm dùng”

~oOo~

Trong Lê Mộng viên.

Một chút bóng dáng màu sắc, vô số lá lê rụng đầy mặt đất bị nghiền thành bụi bay lên, bóng đêm mờ lung, Phiêu Tuyết khom người, cả thân mình đều ẩn dưới bóng cây lê cổ thụ, điên cuồng đảo qua những phiến hoa khô đã biến thành đen nhánh, giống như đã biến thành một con rối duy mỹ, miệng không ngừng thì thầm sẽ không, sẽ không.

Thủy Bích nhìn bộ dạng điên cuồng của tiểu thư nhà mình, gấp đến độ khóc ra: “Tiểu thư, tiểu thư! Đừng tìm nữa, chúng ta trở về đi”

“Không, ta không về, hắn là Duy Trú! Hắn chính là Duy Trú ca ca!”
Trong bóng cây lê cổ thụ kia nữ tử xinh đẹp thậm chí cả đầu cũng không quay lại.

“Tiểu thư, ngươi tỉnh lại đi! Mặc kệ công tử đã sớm chết rồi! Hắn đã chết ba năm ! Vì sao ngươi luôn không quên được” Thủy Bích kích động xông lên phía trước kéo lấy nàng, cố gắng lắc lắc nàng, giống như muốn mắng cho nàng tỉnh.

“Các ngươi gạt ta, Duy Trú ca ca không chết!” Phiêu Tuyết thay đổi vị trí, tiếp tục tìm kiếm món trang sức ngọc bội Phỉ Thúy kia.

Nàng không tin, nàng sẽ không buông tha cho bất kỳ cơ hội tìm kiếm chân tướng nào. Kia không phải Duy Thận, đó là Duy Trú! Vừa rồi là Duy Trú chân chính! Ba năm, giấu diếm ba năm..... Cho dù là quỷ hồn gì, nàng cũng phải tìm ra!

Thủy Bích khóc lên gặt gao nắm chặt Phiêu Tuyết đang phát cuồng: “Tiểu thư, ngươi điên rồi, chúng ta mau trở về đi thôi, bằng không Hoàng Thượng dùng yên trở về không thấy ngươi sẽ xảy ra chuyện”

Phiêu Tuyết dùng sức đẩy ra tay nàng, khom người lại tiếp tục tìm Ngọc bích Phỉ Thúy kia, nàng rõ ràng nhớ khi hắn đi không có nhật lên, vì sao, tìm mãi không thấy!

Phiêu Tuyết không nói được một lời, đại ra xuất thần nhìn một mảnh dấu chân.

Một lần lại một lần xuất thần.

Hai tay dính bùn đất dơ bẩn, cả người chật vật không chịu nổi. Bỗng nhiên như nhớ lại cái gì, hướng bên ngoài Lê Mộng viên phóng đi.

Thủy Bích lại kích động vội vàng đuổi theo.

Mới chạy ra khỏi Lê Mộng viên liền thấy Đông Phương Tuấn Lạc gương mặt không chút thay đổi: “Đừng tìm, trầm ngay tại đây”

Phiêu Tuyết vẻ mặt lo lắng nhìn hắn, cũng không quản lễ phép trực tiếp bắt được tay hắn, trong hai mắt khẩn cấp như hải đồng không thấy được vật trên

quý nhất: “Hoàng Thượng, ngươi có nhặt được một khối ngọc bội hay không??”

Chương 68: Ngả bài

Đông Phương Tuấn Lạc sau đó quay đầu, không nhìn lưu quang trong mắt nàng: "Trẫm không nhặt được bất kỳ vật gì"

Phiêu Tuyết cả người nhất thời ỉu xìu xuống.

Đông Phương Tuấn Lạc liếc nhìn bàn tay đen như mực của nàng, ngược lại đôi mắt nóng rực như lửa của nàng, trong con mắt hắn là một mảnh tro tàn. "Phải không..." Tay nàng chậm rãi buông ra, sau đó ánh nhìn hạ xuống, lộ ra một nụ cười mất mát đến cực điểm: "Như vậy a..."

Đông Phương Tuấn Lạc nhìn bộ dáng mất mát của nàng, "Đúng thế....." Hắn lạnh lùng cười. "Ái phi người quả nhiên trong lòng có nơi có chốn...."

Phiêu Tuyết không thừa nhận, cũng không phủ nhận. "Hoàng thượng, chúng ta trở về thôi"

Đông Phương Tuấn Lạc không nói một lời dắt tay nàng, nói với Thủy Bích: "Người lui xuống trước đi "

Thủy Bích biết điều lui ra.

Thân hình cao lớn của Đông Phương Tuấn Lạc khoác ánh trăng, cả người lộ ra vẻ tà mị mà lạnh lùng, "Đến đây với trẫm!" hắn nói.

Phiêu Tuyết cau mày, cứ như vậy bị hắn kéo đi, trước mặt là hồ nước trong vắt nơi người hầu giặt quần áo, Đông Phương Tuấn Lạc dừng lại ở đó, sau đó đem tay nàng bỏ vào trong ao mà rửa, ánh mắt hắn ngưng kết càng lộ vẻ anh khí.

Phiêu Tuyết bỗng nhiên phục hồi tinh thần sờ ngây ngốc nhìn hắn, hắn... làm thế nào biết chỗ này ? Chẳng lẽ hắn đối với phủ tể tướng cũng vô cùng quen thuộc? Trong một khắc, Phiêu Tuyết chần chờ, nhưng nàng bỏ qua sự chú ý của mình.

Hắn cẩn thận rửa sạch bàn tay trắng nõn cho nàng, làm nó khôi phục lại vẻ trắng trong thuần khiết. Mặt của hắn vẫn không chút thay đổi, nhợt nhạt nói: "Ái phi, trẫm cảm thấy hai tay này thích hợp khiêu vũ, không thích hợp đào đất" Nàng có biết vũ đạo vừa rồi của nàng đến tột cùng có bao nhiêu mỹ?

Đông Phương Tuấn Lạc trên môi bỗng nhiên toát ra nụ cười tà mị, trong mắt lại là vô cùng băng lạnh. “Muốn sao? Van xin trăm, trăm liền cho người”

Muốn cái gì? Phiêu Tuyết lẳng lẳng nhìn Đông Phương Tuấn Lạc trước mắt, lát sau liền hiểu được. “Ngọc bội!”

Đôi mắt nàng trừng mở lớn, đột nhiên bỏ tay hấn ra, móng tay cắt qua tay hấn cũng không thèm quan tâm: "Lúc này vì sao phải gạt ta! Là người lấy có đúng hay không? !" Trong lòng nàng, hấn cùng Duy Trúc căn bản không thể so sánh, hấn can đảm dám xâm phạm mọi thứ của nàng cùng Duy Trúc, vậy thì đừng trách nàng vô tình.

"Là trăm cầm thì thế nào?" Đông Phương Tuấn Lạc cực kỳ đậm mặc cười, "Cho dù là trăm phá hủy nó, người cũng không làm gì được trăm"

"Hoàng thượng người không phải muốn thế lực Minh Bang giúp sao? Người có tin trong vòng ba ngày thần thiếp có thể làm cho dân chúng khắp Đông Ly Quốc lầm than hay không?"

“Người không thể làm như vậy” Hấn cười.

“Hoàng thượng, ngài quá tự tin ” Lúc này, đổi lại là Phiêu Tuyết cười lạnh, Mặc Duy Trúc đối với nàng mà nói chính là trời, đúng vậy. Không có trời, còn quản cái gì dân, cái gì sinh?

Đông Phương Tuấn Lạc sau khi nghe vậy tự giễu nói: "Xem ra trăm đã đề cao người, người bất quá cũng chỉ là một người như thế "

"Trên đời mọi người đều trốn không thoát một chữ tình, Phiêu Tuyết như thế, Hoàng Thượng ngài cũng như thế, cần gì phải dạy dỗ Phiêu Tuyết? Hai người chúng ta bất quá là kẻ tám lạng người nửa cân, năm mươi bước cười một trăm bước, có gì vui mà đáng nói?" Phiêu Tuyết nhìn hấn, trên môi lại có một tia trào phúng.

Hai kẻ đáng thương cũng thật đáng buồn giễu cợt lẫn nhau, trên nỗi buồn này lại tăng thêm một chút nỗi buồn khác.

Hấn cũng là một người trong mọi người, hấn cũng trốn không thoát chữ tình sao? Hấn chưa bao giờ tin sẽ có bất cứ thứ gì có thể vây khốn hấn, ngoại trừ chính hấn nguyện ý, nếu không Du Long vĩnh viễn cũng không thể bị vây ở chỗ nước cạn.

"Ý của ngươi là, nếu hôm nay trẫm không đem vật trả cho ngươi, ngươi sẽ cản trở, dùng hết thấy những gì ngươi có, không tiếc bất cứ giá nào hủy diệt trẫm?" Hắc hời. Hai mắt giống như có đại hỏa lan trên đồng cỏ rồi đáy lòng tức thì lại lạnh như băng.

*p/s: Mùa đông qua rồi mờ sao ta lại thấy lạnh quá vậy! *rét run lập cập*
Cho ta mượn cái áo khoác coi tềnh iu ;-\$ Á lại nóng rùi, cởi ra trả lại nè.
hình hực *quạt quạt* . Sâu: không cần thì trả ta, tâm ta đau quá, lòng ta lạnh quá, ôi Lạc ca của ta, Lạc ca của ta~~~~~*

Chương 69: Đi theo ta

Nàng bướng bỉnh, ánh mắt tràn đầy quật cường. Kỳ thật, tất cả những điều này có ý nghĩa sao?

Lấy được rồi, thì sẽ như thế nào?

Lấy được rồi là có thể chứng minh Mặc Duy Trúc thật sự chưa chết sao? Thật sự có thể chứng minh mới vừa rồi ở Lê Mộng viên gặp gỡ không phải là Duy Thận mà là Duy Trúc ư?!

Mặc kệ chết hay chưa, người kia vĩnh viễn là thứ nhất trong nội tâm nàng, Phiêu Tuyết dùng thanh âm lạnh như băng nhất nói: "Đưa cho ta "

Hắn đứng trước mặt nàng, thân hình cao lớn bao trùm lấy nàng, che hết ánh trăng trước mặt nàng, đem nàng gất gao bao phủ trong một mảnh âm u nhỏ bé kia. Khi nàng vừa mở miệng, ngọn lửa trong ngực hắn hoàn toàn đã bị mưa lớn lạnh như băng nhấn chìm tiêu diệt.

Thật đáng buồn, ngay cả nửa điểm dư ôn đều không thừa.

Tuấn Lạc lui về sau một bước, trên mặt mang theo nụ cười kỳ quái, giống như đang cười mình vừa thật dễ dàng làm một chuyện ngu xuẩn như thế (*Sâu: Tênh iu ời, ta chém đấy, vì ta thật sự không biết “bổ té điện” nó là cái gì, nhưng đại ý câu này thì là như đây*). Mặt hắn đối diện Phiêu Tuyết, đưa lưng về phía Minh Nguyệt, chỉ thấy hắn nhếch lên một nụ cười không rõ ràng lắm, sau đó vương tay vào trong tay áo lấy ra ngọc bội Phi Thúy kim mạch tuệ (*Sâu: đừng hỏi ta đây là cái gì, đừng hỏi, đừng hỏi *tụng kinh**). Những hạt châu xanh ngọc ở trước mặt Phiêu Tuyết lắc lư hai cái, chỉ thấy lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, đâm vào ánh mắt đau nhức.

Tuấn Lạc cười, hắn đường đường là quân vương Đông Ly thế nhưng mới vừa rồi tự hạ tôn quý rửa tay cho một nữ nhân, song buồn cười hơn chính là sự ôn nhu chỉ mới có nháy mắt đã bị diệt.

"Lấy được đồ rồi? Ái phi đã hài lòng hay chưa?"

Phiêu Tuyết một phen từ trong tay của hắn túm lấy ngọc bích Phi Thúy, móng tay gọn gàng đẹp mắt lại lần nữa xẹt qua tay hắn cắt ra một vết máu. (*Sâu: a.... Ta bắt đầu ghét tỷ rồi đấy, liên tục đả thương Lạc ca của ta, làm Lạc ca vừa đau vừa thương. Bực mình. Hừ*) Phiêu Tuyết vội vàng lật xem

hạt châu này, dùng ánh trăng sáng tỏ ngấm vào Phi Thúy, hạt châu xanh biếc trong suốt nhất thời phản xạ ra lưu quang càng mãnh liệt, trong lưu quang còn mơ hồ nhìn thấy một chữ Trúc. Gió nhẹ thổi qua, sợi tóc Phiêu Tuyết quăn lên ngọc bội, tóc đen nhánh nhất thời cùng những sợi tơ màu vàng lẫn lộn chung một chỗ, một tia quăn quýt lấy một tia, nhẹ nhẹ vương vấn, giống như hát một khúc ca mát lạnh tuyết vời. *(cái nì thôi thôi quá! ;-)* *(Sâu: bực quá, so sánh kiểu gì tức cười, tóm lại là làm Lạc ca ta đau, ta chém)*

Nàng lão đảo thiếu chút nữa ngã xuống.

Tuần Lạc đem Phiêu Tuyết thật chặt ách trụ, hương nàng tà mị lãnh huyết cười: "Xem ra vật này ái phi phá lệ hài lòng, trẫm còn có một lễ vật tốt hơn cấp cho ái phi người, thật ra trẫm vốn không muốn đưa, nhưng hiện tại xem ra không thể không đưa"

Nàng không nói, vèn vèn đem hạt châu Phi Thúy có khắc chữ Trúc nắm thật chặt trong tay, cho đến khi in dấu ra một dấu tròn tròn.

"Nếu như không đưa chỉ sợ ái phi người sẽ phá hủy ngôi vị hoàng đế của trẫm, làm cho Đông Ly Quốc ba tháng không có địch thiếu* *(lương thực mua vào cùng bán ra)*, thương nhân trên biển phơi nắng không sinh một hạt muối, trong vạn dặm đều là cảnh dân chúng lầm than, trẫm cũng không đảm đương nổi" Hắn không chút nào thương hương tiếc ngọc kéo nàng về phía trước, lập tức muốn lôi nàng hướng một nơi khác đi tới.

"Người muốn mang ta đi nơi nào?" Nàng rút cục đã mở miệng, cũng đã không có sức sống của thường ngày càng không lạnh lùng như mới vừa rồi, nếu có cũng chỉ là vô tận thâm lương. Mang theo từng trận tim đập nhanh, loáng thoáng cảm giác không tốt, nàng cũng chịu không nổi những thứ khác nữa, theo bản năng cự tuyệt nói: "Ta không đi "

Tuần Lạc nhìn gương mặt nàng viết rõ hai chữ “cự tuyệt”, lời nói của hắn cũng lạnh như băng, ngay cả mỉm cười cũng mất nửa phần âm áp: "Đi theo ta ——" giọng nói cứng ngắc không để cho người khác nửa phần cự tuyệt.

Hắn dắt nàng lão đảo từng bước về phía trước, lôi ra khỏi hoán y trì *(nơi giặt tẩy quần áo)*. Phiêu Tuyết lớn tiếng hét rầm lên: “Ta không đi! Ta không đi!”

Chương 70: Một màn kinh người

Đôi mắt lạnh như băng của hắn quét qua Phiêu Tuyết một cái liếc mắt, không khí quá mức băng hàn làm người ta không khỏi uất ức, Phiêu Tuyết mấp máy khóe miệng, không nói lời nào, không khí bị đè nén tới cực điểm.

Tuần Lạc hạ quyết tâm kéo nàng đi: “Người không phải muốn tìm chân tướng sao? Trẫm lập tức cho người một cái chân tướng!”

Phiêu Tuyết rút cục buông tha không giãy dựa nữa, bị hắn kéo đi, đi thẳng, cho đến khi đi ra khỏi nơi giặt y phục, trong đầu Phiêu Tuyết đột nhiên hiện lên một suy nghĩ: *Nàng phải biết chân tướng, ngay cả khi chân tướng kia làm nàng tan xương nát thịt.*

Tuần Lạc dẫn nàng vượt qua vườn hoa, quẹo trái quẹo phải, một vòng lại một vòng, bước vào một nơi này lại thấy một nơi khác, thẳng tới nơi hẻo lánh nhất trong Cổ phủ, Trăn Viên kề sát chân núi Ngọc Loan, là nơi hẻo lánh nhất Cổ phủ nhưng lại cảnh trí nhất.

Suối từ trên núi chảy xuống, tập trung vào một hồ nước nho nhỏ, mấy năm trước Thủy Ba Đình được xây ở đây, tên như ý nghĩa, bốn phía đều vòn quanh gọn sóng lẫn tẩn (*Thủy Ba = nước gọn*), ở Thủy Ba Đình trong Trăn Viên này bốn năm trước xảy ra nhiều chuyện ma quái nên bị Cổ phủ đóng cửa, Thủy Ba Đình vì thế cũng bị gác lại, hồ nước lâu ngày cũng mọc đầy cỏ lau, cỏ lau cao hơn đầu người cũng gắn kết với cảnh tượng hoang vu, Trăn Viên này càng thâm trầm, Tuần Lạc kéo nàng đến đây, rốt cuộc là vì cái gì?

Phiêu Tuyết nhú mày, hai người đi tới đầu Trăn Viên, đom đóm từ trong đồng cỏ khô bay lượn, cỏ lau trong gió đêm trêu chọc càng lộ vẻ duy mỹ, ánh trăng chiếu vào trên cái trán trơn bóng no đủ của nàng, Tuần Lạc lại hung hăng ấn nàng xuống. (*Hì hì, đừng ai hiểu lầm chỗ này nhé*)

Bốn phía tiểu đình đều là nước chảy, còn có cỏ lau cao quá đầu, tiểu đình hình bát giác lúc này chỉ có thể nhìn thấy một cái đỉnh, cách xa xa, bên tai đều là tiếng nước róc rách.

“Nhìn cho kỹ, đây là chân tướng người muốn”

Hắn kéo nàng theo, không theo con đường lát đá duy nhất dẫn tới Thuỷ Ba Đình mà thi triển khinh công lướt trên đám cỏ lau, nơi có một cái cọc gỗ, vừa vịn đứng bên trên.

Cỏ lau cao lớn che dấu bọn họ, khoảng cách gần như thế những cũng dễ cho bọn họ nhìn thấy rõ ràng. .

Một trận gió thổi qua, cỏ lau đung đưa, tầm mắt bỗng nhiên trống trải, chỉ là một khắc kia khiến Phiêu Tuyết đột nhiên nghẹn lời. Trái tim, lập bập, kịch liệt nảy lên, nàng đã nhìn thấy điều không nên nhìn, càng nghe được âm thanh vốn không nên nghe.

“A.....” Ngâm thanh yếu kiêu nhỏ làm người ta tê dại.

Lại một tiếng nữa vô tình truyền đến: “A..... Ca ca.....”

Ngoài ý muốn, đôi mắt Tuấn Lạc cũng trầm xuống, sự tình hiển nhiên cũng vượt ra khỏi dự liệu của hắn, rõ ràng ở ngoài dự đoán của hắn.

Phiêu Tuyết cứ ngỡ ngác như vậy nhìn phía trước, nước gợn lấp lánh, ánh trắng trải lên thân hình trơn bóng trần truồng của bọn họ một tầng ánh sáng thần bí chói mắt.

Là người quá quen thuộc nhưng không còn là chuyện quen thuộc nữa.

“A —” Phi Sương (*các nàng còn nhớ không? Phi Sương là em gái Phiêu Tuyết ấy, ta ghét cực*) trên mặt mang lệ, đau đớn cùng khoái hoạt thét chói tai, thanh âm kia tại nơi hẻo lánh mà duy mỹ này cũng không có vẻ đột ngột, ngược lại như đã dung nhập trong cảnh.

Nam tử kia đưa lưng về phía bọn họ, thân hình quen thuộc những cũng quá mức xa lạ, trong mắt Phiêu Tuyết mang theo hơi nước, chỉ có thể ngây ngốc nghe một trận một trận tiếng thét chói tai.

Phi Sương gắt gao ôm nam tử kia, mặc cho mồ hôi của hắn rơi trên thân thể nàng, giống như thế nào cũng không đủ: “Mau, mau một chút —”

Xiêm y cùng hoa bào nàng vội vã cởi ra thất linh bát lạc rơi trên góc đình các, cái yếm màu sắc chói mắt kia giắt trên khóm hoa lan giống như không tiếng động chứng tỏ sự vội vàng này.

Chương 71: Tin tức của Minh bang

(tiêu đề này phải của chương sau mới đúng chứ nhỉ?)

Tuấn Lạc yên lặng tiếp nhận tất cả sức lực Phiêu Tuyết áp tới, đây là chân tướng, cũng là chân tướng hắn đã chỉ cho nàng.

Giọng nói trong đình quen thuộc như vậy, hai mắt Phiêu Tuyết rung rung, khóe mắt lại đảo qua y phục rơi lả tả trong đình, trường bào màu trắng, nước mắt không tiếng động rơi xuống.

Người trong đình cùng Phi Sương mây mưa thất thường, đến tốt cùng là ai?

Ngọc phỉ thúy xanh biếc kia còn nắm trong tay, hơi nước trong mắt đã che lấp tầm mắt, hắn để cho nàng biết một người như vậy tồn tại, rồi lại vô tình đánh nát tất cả tình niệm trong cõi lòng nàng.

“Ta muốn trở về” Phiêu Tuyết tựa đầu vào trong tay hắn, không bao giờ muốn xem biểu diễn đông cung hí trong Thủy Ba Đình dù chỉ là một cái liếc mắt nữa.

Đằng Tuấn Lạc ôm nàng vào trong ngực, hơi thở trêu chọc trên người đã thu lại, ánh mắt hắn rồi rầm, “Được, không muốn nhìn thì đừng nhìn, trầm mang ngươi trở về” Dứt lời, hắn đem nàng rời khỏi đám cỏ lau còn đang lay động.

Phiêu Tuyết cố nén đau đớn trong lòng, nói với Tuấn Lạc: “Chuyện vừa rồi..... Hoàng Thượng có thể đáp ứng thần thiếp giữ bí mật không?”

Hắn mang theo nàng vào Như Tuyết Các, trong bóng đêm mờ lung Phiêu Tuyết nhìn không thấy ánh mắt ngưng kết của hắn. “Được” Hắn nhẹ nói.

“Thần thiếp..... chính là không muốn làm cho lệnh muội thân bại danh liệt” Giọng nói Phiêu Tuyết rất nhẹ, nhẹ đến mức ngay cả chính mình cũng hoài nghi, thật là vì nguyên nhân như vậy sao?

Thân thể của nàng lạnh run trong gió đêm, không biết là vì thân thể rét lạnh hay là bởi tâm rét lạnh.

Tuần Lạc không nói gì trở về Như Tuyết Các, dọc theo đường đi đều đang suy nghĩ, quả thực có hai người bộ dạng giống nhau như đúc, một người là Trần Tây tướng quân của hãn, vậy một người khác là ai? Xem ra người kia cùng ái phi của hãn còn có gì đó rất sâu xa.....

Vũ đạo của nàng là vì người kia mà múa, lại khiến hãn vô tình xem được, vì một cái ngọc bội Phi Thúy có thể chứng minh thân phận, nàng có thể cùng hãn quyết liệt, cũng có thể vì nam tử kia hạ thấp kiêu ngạo của chính mình đi cầu miếng vàng lời ngọc đặc xá của hãn. (*chua lôm lên rồi á*)

Tuần Lạc sở dĩ biết chân tướng ở Thủy Ba Đình là vì vừa rồi khi dạ tiệc kết thúc, hãn bãi giá hồi Như Tuyết Các, kết quả không thấy Phiêu Tuyết vì thế đi ra ngoài tìm người, trên đường phát hiện trước mắt chợt lóe qua bóng người, cho nên hãn liền đuổi theo, đến Thủy Ba Đình trông thấy người kia, hãn mới bắt đầu dần dần làm rõ quan hệ lẫn lộn này. Cũng bởi vì thế mới đoán được hết thấy.

Tuần Lạc biết chân tướng mà Phiêu Tuyết đang tìm kiếm, lại không ngờ tới hai người kia cuối cùng lại ở trong đình kia giao hoan. Sự việc phát sinh làm cho nàng nhìn thấy một màn không chịu nổi nhất.....

Cuối cùng nàng lại vẫn muốn giữ bí mật chuyện tối nay.

Tuần Lạc cảm thấy, cao ngạo của hãn bị nàng đánh bại, hay là ngay từ lúc mới bắt đầu hãn đã quân lính tan rã rồi?

Phiêu Tuyết nhìn gương mặt xinh đẹp của Tuần Lạc, cảm thấy hãn tại đây trong ánh trăng càng thêm yêu nhan hoặc chúng, lại cùng trước đây có chút bất đồng.

Hãn đi phía trước, Phiêu Tuyết yên lặng đi theo, hai người rốt cục một trước một sau trở về Như Tuyết Các, đi hết một đoạn đường này lại giống như dùng hết thời gian của một nghìn năm.

~oOo~

Trong Thủy Ba Đình, sau khi vận động kịch liệt, nóng rực phun trong cơ thể Phi Sương, Mặc Duy Thận hai mắt mê ly bắt đầu khôi phục lại cảnh trọng ngày xưa, cả người lập tức tỉnh táo lại.

“Ngươi..... Phi Sương muội muội ngươi.....” Hãn mở to hai mắt, không thể tin nhìn mọi chuyện.

Phi Sương lúc này thân thể lỏa lồ, hạ thân còn lưu lại nhiệt độ cơ thể hần, nằng trước ngực cao vút tận tình dán trong ngực hần, “Duy Thận ca ca.....” Nàng then thùng kéo tay hần, che trước ngực lỏa lồ của nàng, “Ta đã là người của ngươi.....”

Mặc Duy Thận không thể tin lui về sau từng bước, đầu còn có chút choáng váng “Chuyện này đến tột cùng là..... Sao lại thế này?!” Hần không cách nào tiếp nhận, hần làm sao có thể làm chuyện không bằng cảm thú như vậy?

“Duy Thận ca ca.....” Phi Sương thấy vẻ mặt hần như vậy lập tức khóc lên “Duy Thận ca ca không muốn thừa nhận sao? Rõ ràng Duy Thận ca ca người lừa Phi Sương thoát y phục, cưỡng bức Phi Sương, chuyện này bảo Phi Sương làm sao bây giờ.....” Nàng điên cuồng bỏ nhào lên mặt đất, nhặt lên y phục của mình mặc lên, lại cố tình để lại cái cái yếm không mặc, “Nếu Duy Thận ca ca không nhận, vậy Phi Sương chỉ có chết để tạ tội, mong rằng Duy Thận ca ca giúp Phi Sương nói với phụ thân một tiếng Phi Sương bất hiếu, tới Hoàng Tuyền trước một bước!” Dứt lời cả người lập tức đứng trên lan can của đình, muốn nhảy xuống.

Mặc Duy Thận nhanh tay lẹ mắt, lập tức kéo nàng, y phục lại xé rách một mảnh, nửa ngực lộ ra.

“Duy Thận ca ca người! Nếu không cần Phi Sương, vậy cứu Phi Sương làm gì, lúc này còn..... Phi Sương hối hận.....” Nàng dần thân về phía trước, trên người phát ra mùi hương được nhất thời làm hần ngẩn cao, Phi Sương xấu hổ che mặt trong tay áo, “Duy Thận ca ca.....” Nàng ngừng lời.

Mặc Duy Thận lập tức buông nàng, kéo ra khoảng cách lẫn nhau.

Hần nâng trán, quỳ một gối xuống trước mặt nàng, nam tử đỉnh thiên lập địa cứ như vậy quỳ gối trước mặt nữ tử lê hoa mang vũ, “Ta sẽ chịu trách nhiệm—” (*gương mặt như hoa đầy nước mắt*)

Phi Sương nghe xong, lau lệ trên mặt, bối rối thu y phục của mình cùng hần quỳ trên mặt đất, kích động nói: “Duy Thận ca ca người mau đứng lên! Phi Sương không cần người cưới Phi Sương, Phi Sương biết người yêu tỷ tỷ, nhưng hôm nay..... Phi Sương đã.....”

“Duy Thận ca ca, người đã đem Phi Sương nhìn hết thấy, điều này làm cho Phi Sương còn thể nào gả cho người khác? Bằng không Phi Sương chỉ có thể lấy chết tạ tội”

Duy Thận lại thận trọng nói: “Ta sẽ chịu trách nhiệm”

Cô Phi Sương hơi hơi gật đầu, cuối cùng mới yên lặng mặc vào xiêm y của mình.

“Ta đưa người trở về”

Phi Sương then thùng gật đầu, cũng đem cái yếm mới vừa rồi không mặc nhét vào trong tay của hắn, “Đây là Phi Sương.....” Nàng chớp mi, cúi đầu ngượng ngùng không nói tiếp. *(A. Ta chém, ta bầm, ta chặt. Ghét, ghét ghét)*

Trên y bào màu trắng hắn mặc còn lây dính vết máu xử nữ của nàng, cái yếm cầm ở trong tay, cảm thấy lửa đốt tay, xấu hổ không chịu nổi, khí huyết nhất hự một ngụm máu tươi liền phun ra ngoài.

“Duy Thận ca ca!! Phi Sương không cần người tiễn! Phi Sương tự mình trở về!” Nàng bị cảnh tượng này làm cho sợ tới mức run run, lão đạo hướng đường nhỏ duy nhất chạy ra khỏi Thủy Ba Đình, nàng thật sự không biết sẽ gây họa lớn như vậy, Duy Thận ca ca thân mình luôn luôn tốt, tại sao có thể như vậy!

Nàng có phải đã làm sai hay không? Có phải đã thật sự làm sai hay không?

Sau khi Phi Sương hoảng sợ rời đi, Duy Thận cả người mềm nhũn, ngã ngổ trong Thủy Ba Đình, nơi này còn lưu lại một tia hơi thở kiêu diễm, hắn hung hăng nện một quyền vào cột trụ của Thủy Ba Đình, rốt cục nhìn không được bắt đầu phát cuồng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, một thân ảnh màu trắng rốt cục tìm được đến Thủy Ba Đình, đầu tiên là kinh ngạc, rồi sau đó là chậm rãi gọi: “Đại ca—”

Chương 72: Câu lan ca diễn

(câu lan: chỗ ăn chơi ở những thành phố lớn)

Tuấn Lạc và Phiêu Tuyết cùng nhau rời đi, cách xa khỏi Thủy Ba đình, cho tới bây giờ, Phiêu Tuyết vẫn như vậy, im lặng không nói gì, không khí trầm thấp như khí trời trước mưa dầm.

Một lúc sau về đến Như Tuyết Các, Thủy Bích lập tức kích động chạy nhanh tới, hô lớn: “Tiểu thư, xảy ra chuyện lớn !!” Nói xong mới giật mình thấy lỗ lòi, vội vàng hành lễ với Tuấn Lạc.

“Sao vậy?” Một nửa linh hồn nhỏ bé đã đánh mất của Phiêu Tuyết lập tức về trong cơ thể.

Thủy Bích liếc nhìn Tuấn Lạc một cái, không biết có nên nói hay không, Tuấn Lạc lập tức dập tắt nghi ngờ của nàng: “Nói thẳng đi, trăm không phải người ngoài”

Thủy Bích lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Vội vàng lấy ra một phong thư từ trong tay áo “Trương Mặc công tử gửi thư, ‘*Tiên nhân quả*’ trên đường vận chuyển vào kinh bị Thái Thú bắt giữ”

Phiêu Tuyết lập tức cả kinh, “Trương Mặc đâu?”

“Ở sông bạc Cát Tường chờ tiểu thư hồi đáp”

Phiêu Tuyết có vẻ như muốn chạy đi ngay, ‘*Tiên nhân quả*’ này thực tế là loại hoả thương kiểu mới đã được nguy trang, vận chuyển từ tận Tây quốc tới!

Phiêu Tuyết chạy tới cửa Như Tuyết Các lại quay trở lại: “Người đi cùng ta” Thái Thú kinh thành..... Nhớ không lầm thì chính là vây cánh Lũng gia.

Tuấn Lạc gật đầu, với tính cách của Phiêu Tuyết, nếu không phải chuyện lớn, nàng tuyết sẽ không kích động như thế.

Thủy Bích vội vàng bảo Tiểu Xuân tắt đèn: “Xuân Nhi, đi nói với công công bên ngoài, nói Quý Phi chúng ta cùng Hoàng Thượng đã ngủ, bảo bọn họ có

việc gì làm thì đi làm đi, tiêu thư, các người đi đi, ở đây có ta và Xuân Nhi lo liệu”

Phiêu Tuyết gật đầu, không nói nhiều, vội vàng cùng Tuấn Lạc lặng lẽ rời đi từ đường nhỏ phía sau Như Tuyết Các.

Đây là đường nhỏ mà năm Phiêu Tuyết mười hai tuổi đã mở để trộm chạy ra ngoài chơi, cỏ dại hai bên cao quá đầu, có một cái cửa nhỏ mà bang chủ Minh Bang nhiều năm trước, cũng là cữu cữu (*cậu*) của nàng đã mở, có thể trực tiếp thông ra bên ngoài.

Trước kia đều là cái trang ra ngoài, nay sự tình khẩn cấp, Phiêu Tuyết cũng không kịp thay y phục, may mà không phải là hoa phục gì, thấy Tuấn Lạc cũng không mặc long bào, hai người trực tiếp ra ngoài từ cửa nhỏ.

Hoả pháo kia chế tạo vốn để trợ giúp hấn một tay, nếu hiện tại rơi vào tay Lũng thị, đối với hấn là bất lợi rất lớn!

“Ái phi, ‘*Tiên nhân quả*’ kia rốt cuộc là cái gì?”

“Hoả thương kiểu mới”

“Hỏa thương?!” Ánh mắt Tuấn Lạc lập tức ngưng lại, hấn từng đọc được trong một quyển ‘*cách vật ký sự*’ Quân khí cục (*cục Bình khí*) tồn ba năm nghiên cứu chế tạo ra một vật sử dụng hoả dược bắn ra đạn đá, đạn chì, đạn sắt, gây thương tổn rất lớn cho quân địch, hỏa thương này đại khái được chia làm hai loại, phân biệt bằng độ lớn và cự ly, khi bắn phải ở phía sau điều chỉnh góc độ. Súng dùng cho thủy chiến được cố định trên giá gỗ, bắn thuyền địch từ bên sườn. “Hoả thương kiểu mới này rốt cuộc là vật thể nào? Khác gì với hoả thương cũ?” Tuấn Lạc cũng dự kiến tình hình thật sự nghiêm trọng.

Phiêu Tuyết cũng nghiêm túc đáp: “Hoả thương kiểu mới là loại cũ trước đây rơi vào tay Tây phương, mấy năm trước người phương Tây nghiên cứu ra một loại đạn dược, loại đạn dược này cho vào hỏa thương là có thể tăng cự ly, sau đó người Đại Thực lại căn cứ vào những tình huống tác chiến khác nhau chế tạo ra loại hoả thương này, có thể kết hợp với những loại đạn bình thường khác, đạn phá giáp đạn xuyên giáp, chỉ trừ pháo sáng và đạn khói, uy lực không thể so sánh”

Tuấn Lạc vừa nghe xong lập tức im lặng.

Đêm nay nhất định là một đêm khó ngủ.

Tại Tây phương xa xôi kia thế nhưng lại căn cứ vào hỏa thương cổ xưa chế tạo ra loại vũ khí uy lực như vậy, rốt cuộc hai nước có bao nhiêu khác biệt? Dưới tình huống loạn trong giặc ngoài, hẳn có thể làm gì ngoài im lặng?

“Không lâu trước thủ hạ Minh Bang gửi thư, nói đang chuẩn bị khởi hành đến Đại Thực, ta nghĩ người hẳn sẽ cần món đồ này nên đã bảo họ mang mười cái trở về, không nghĩ tới hiện tại lại để Thái Thú kinh thành bắt giữ, nếu hỏa thương này rơi vào tay Lũng thị..... an nguy, khó bảo toàn.....”

Phiêu Tuyết kéo hắn vòng qua sau tường, “Hoàng Thượng, bên này”

“Gọi ta A Li” Hắn nói.

Phiêu Tuyết gật đầu: “Cũng tốt” Dù sao hai người bọn họ là lên ra ngoài.

Trên đường nhỏ có một chỗ mọc đầy mận gai, Phiêu Tuyết bởi vì đi quá vội vàng gấp rút mà không cẩn thận xẹt qua cành mận gai, rõ ràng nhìn thấy cánh cửa ngay trước mắt, bấp chân lại bất ngờ co rút một chút, lập tức ôm chân ngồi xồm xuống, đau đến mức nhe răng trợn mắt.

Tuần Lạc cúi người xuống, nhìn bấp chân như ngọc của nàng chảy ra một vết máu: “Tại sao lại không cẩn thận như vậy?” Hắn có chút giận dữ, kiên quyết ngồi xồm xuống: “Lên đi, trầm công người” (*A~~~ Muốn muốn, muốn muốn được soái ca công, rất là “hàn xẻng” nha*)

Phiêu Tuyết cắn chặt răng, cố nén đau “Không cần” Lấy khăn lụa ra nhẹ nhàng lau trên miệng vết thương “Chúng ta mau đến sông bạc Cát Tường, hiện giờ Trương Mặc nhất định đang ở quanh đó” Ngũ khí rất nhẹ, nhưng lông mày gắt gao nhíu chặt lại tiết lộ đau đớn của nàng.

Tuần Lạc không nói hai lời nâng nàng lên: “Trầm cũng không phải là đau lòng người, nếu đã kéo trầm ra ngoài thì đừng có tự mình rút lại phía sau”

Phiêu Tuyết cười trộm sau lưng hắn, lại vẫn dùng giọng nói ảm đạm trấn an hắn: “Thật sự..... Thật sự không đau”

Tuần Lạc công nàng, ánh trăng trải lên hai người, chỉ thấy một người diện mạo tà mị xinh đẹp, một người tinh quái linh khí.

“Đẩy cái cửa phía trước ra là có thể đến” Phiêu Tuyết chỉ.

Tuần Lạc nhìn về phía nàng chỉ, trước mắt chỉ có một bức tường nào có cánh cửa nào, “Cửa ở đâu? Trầm nhìn thế nào cũng không thấy”

“Có, chỉ là bị một bức tranh che lên”

Tuần Lạc cảm thấy cả kinh, thế nhưng còn có bức tranh có thể thật như thế, Tuần Lạc cũng Phiêu Tuyết đi tới trước bức tường, đôi mắt mượn ánh trăng cẩn thận nhìn lên, quả thực khác thường. Thì ra tranh vẽ trên cửa, vẽ hoạ tiết như bức tường, liên tiếp cùng với hoạ tiết trên bức tường, che dấu hoàn mỹ, hần ngẩng đầu lên hỏi Phiêu Tuyết: “Có phải ra ngoài từ cánh cửa này hay không?”

Phiêu Tuyết gật đầu: “Vâng” khẽ một tiếng. “Thuốc màu này cũng mang về từ Tây quốc, Ba Tư.....” Nàng thuận miệng giải thích cho hần.

Trong lòng lại đang nghĩ, không hiểu được đến lúc hần ra ngoài từ thông đạo này, có thể sẽ bị doạ hay không.....

Tuần Lạc nâng một cánh tay trên lưng Phiêu Tuyết lên, sau đó thật cẩn thận đẩy cửa ra, dĩ nhiên là có một lối đi, một đoạn cầu thang kéo dài xuống dưới, tường cao ngất che khuất không thấy bên ngoài, vậy mà ở đây lại xuất hiện một con đường như vậy.

Hần cũng Phiêu Tuyết sờ soạng tiêu sái đi vào.

Chương 73: Mật đạo xuất khẩu

“Vách tường bên phải có một cái hốc, bên trong có một hộp quẹt”

Tuần Lạc đi đến vị trí nàng chỉ, Phiêu Tuyết đưa tay lấy ra một hộp quẹt, quẹt lửa một cái, trong mật đạo lập tức sáng lên.

“Mật đạo này vốn là cữu cữu sửa chữa, không nghĩ tới rốt cuộc lại để cho ta dùng” Phiêu Tuyết cười đến mức mặt mày đều cong cong, quả thật là rất tiện nghi, làm cho nàng tiết kiệm được không ít bạc, còn là phương tiện lớn để thực hiện mưu đồ.

“Tại sao trầm cảm thấy nơi này có chút âm trầm chật chội?” Tuần Lạc cũng nàng đi về phía trước, qua ngọn lửa hắt có thể thấy mấy khe hở của bậc thang đằng trước còn mọc lên rêu xanh mượt.

Xi “Chỉ là ẩm ướt chút ít thôi” Phiêu Tuyết giầy dựa trượt xuống khỏi lưng hắt, “Cũng sắp đến rồi, ta tự mình đi thôi” Nàng không muốn xuất hiện trước mặt mọi người trong bộ dáng thân mật với hắt như thế.

Tuần Lạc buông nàng xuống, cẩn thận đánh giá cảnh vật trong lối đi, “Không nghĩ tới ái phi người còn có nhiều bí mật như vậy”

“Khụ.....” Phiêu Tuyết ho nhẹ một tiếng, “Ra ngoài thôi, A Li”

Phụt “Phốc —” Tuần Lạc bỗng nhiên cười ra tiếng, trong lòng tràn đầy cảm giác ấm áp. “Trầm nghĩ trầm phải gọi người là gì, ái phi người hình như có rất nhiều bí mật vậy phong người là Mật Quý Phi, thế nào, vậy nhũ danh của người sẽ là A Mật?”

Phiêu Tuyết bĩu môi, cái tên này là cái gì a.

“Thật ngại quá, Hoàng Thượng, nô tì đã là quý phi rồi” A Mật? Thật là khó nghe.....

“Vậy trầm nên gọi người là gì? Có Phiêu Tuyết?”

Phiêu Tuyết trợn trắng mắt liếc hắt một cái, trực tiếp kêu Có Phiêu Tuyết không phải đã tiết lộ thân phận sao..... Nàng ở trong Minh Bang đương nhiên có một thân phận khác. Phiêu Tuyết há miệng thở dốc, đang muốn nói gọi ta A Ngũ đi.

“Vậy gọi là A Ngử đi, Giải Ngử Hoa” Tuấn Lạc thế nhưng đã giành nói trước.

Phiêu Tuyết mở to hai mắt, thế nhưng lại đoán trúng như vậy “Vậy gọi ta A Ngử đi” Kỳ thật, nàng gọi là Điệp Ngử, bởi vì trên lưng có một ấn ký hình con bướm, cho nên trước khi tiếp quản Minh Bang, nàng đã tự lấy tên Điệp Ngử.

Điệp có hoa mộng, trong mộng im lặng, mọi việc đều lấy vô thanh thắng hữu thanh..... Nàng vẫn cho là như vậy, vì thời điểm người ta cười vui vẻ nhất và khóc thương tâm nhất, đều im lặng như nhau.

Theo ánh lửa, Tuấn Lạc cúi đầu là có thể thấy rõ từng sợi lông mi trên mí mắt nàng.

Phiêu Tuyết cũng đang nở nụ cười: “A Li, A Ngử”

Phiêu Tuyết thật vất vả kéo chân đi tới cuối đường, Tuấn Lạc đi lên trên lại phát hiện còn có một cánh cửa, đang chuẩn bị mở cửa, đột nhiên Phiêu Tuyết kêu lên sợ hãi.

“Đợi chút —”

Phiêu Tuyết hít sâu một hơi, sau đó mới chậm rãi nói: “Được rồi, người mở đi”

Tuấn Lạc chần chừ nhìn nàng một cái, sau đó mới chậm rãi mở cửa ra —

Loạt xoạt— không biết là cái gì, nhất thời hỗn tạp đánh tới. Tuấn Lạc cảnh giác rút đầu lại sau, nhíu mày: “Đây là cái gì!”

Chỉ thấy có vật nặng rơi xuống, nhìn kỹ lại, thì ra là y phục hình thù kỳ quái dùng móc treo lên, đẩy cửa làm móc rút vào trong, quần áo lập tức không báo trước rơi xuống dưới. Hai tầng treo đầy đồ hoá trang bùm bụp rơi xuống, nếu là người tập võ đại khái sẽ hiểu lầm là ám khí..... Thật ra chỉ là nàng muốn che dấu cánh cửa cộng với tinh tình bướng bỉnh của thiếu niên mà làm nên chuyện thú vị này thôi.

“Có người đến!” Bỗng nhiên một giọng nói từ trong truyền đến.

Một thanh âm khác vang lên tiếp theo: “Có thể là bang chủ đến hay không?”

“Sao có thể là bang chủ? Không phải bang chủ đã giao tất cả mọi chuyện cho Trương Mặc công tử sao?” Một giọng nói hàm hậu trung thực.

“Trương Mặc công tử là người quản lý thôi, bang chủ là người tốt như vậy, sao có thể thật sự bỏ mặc chúng ta, ta cũng đã là một lão già khom rồi còn có thể kiếm sống tạm đều là nhờ vào bang chủ a” Một giọng nói già nua tiện đà xen vào.

Vừa nhắc tới Phiêu Tuyết, bên ngoài lập tức khí thế hàn huyền ngất trời, Phiêu Tuyết cũng khó tránh khỏi che miệng cười trộm: “A Li, chúng ta nhanh đi ra đi”

Tuấn Lạc đẩy những đồ hoá trang dưới đất sang một bên, lập tức một tia sáng chiếu vào, đẩy cái tủ ra, Phiêu Tuyết vội vàng nhảy ra ngoài, “Trương chương quây.....”

“Bang chủ! Thật là bang chủ!” Chủ nhân của giọng nói vừa rồi lập tức kích động, hẳn chính là lão trưởng quây Trương gia của Y Lan hí phường này.
(Mấy nàng xem phim TQ nhiều chắc biết cái hí phường là cái gì nhỉ? Là cái chỗ người ta hay diễn kịch, vẽ mặt trắng bóc ấy)

“Trương chương quây, mấy ngày nay thân thể có khỏe không? Tên Trương Mặc kia có phải lại làm người tức giận hay không?” Phiêu Tuyết cũng cao hứng tiến lên hỏi han, lập tức nhảy đến trước mặt Trương lão nhân, lúc này bên ngoài một tiếng chiêng trống vọng đến, “Mở cửa hí phường —”

Trương chương quây lập tức quay đầu lại hướng Vương Ngũ, Vương Lục, cùng vài con hát nói: “Phải mở hí phường, các người nhanh đi vẽ mặt” An bài xong mới tiếp tục nói chuyện cùng Phiêu Tuyết: “Phiền bang chủ quan tâm, tiểu tử Trương Mặc này dạo này rất bận rộn, sao có thời giờ chộc tức lão nhân ta” Dứt lời mới để ý đến Tuấn Lạc vẫn đứng một bên yên lặng không nói gì, hướng Phiêu Tuyết hỏi: “Bang chủ..... Vị này là?”

Phiêu Tuyết nhìn thoáng qua Tuấn Lạc, hẳn mím môi, không tiếng động đứng đó, đại khái là không biết giao tiếp với những người phố phường thế nào đi, cũng vì..... bốn tuổi đã lên ngôi hoàng đế, giao tiếp giữa người với người luôn có một khoảng cách, Phiêu Tuyết hiểu ý cười một tiếng: “Hắn gọi là A Li”

“Vậy, A Li công tử làm gì?”

Tuần Lạc này giờ không nói gì bỗng nhiên mở miệng: “Phu nhân..... người tại sao không giới thiệu Trương chương quỳ cho vi phu một chút?” Hắc nử nụ cười muốn ăn đòn. *(Phụt!!!! Há há há. Cũng đúng à nha, gọi đúng đó chứ)*

Trương lão đầu lập tức tròn to hai mắt, mấy con hát đang thu thập này nọ cũng quay đầu lại, ngay cả Vương Ngũ, Vương Lục đang vẽ mặt cũng đều run lên một chút, nam tử kia thì ra là cô gia!

Phiêu Tuyết đang muốn giấu diếm, cái sọt bị chọc thủng, khóe miệng run rẩy kỳ cục: “Người” Nhanh chóng chuyển đề tài, nói chính sự: “Trương chương quỳ, ta cùng A Li còn có việc gấp muốn tìm Trương Mặc, chúng ta đi trước” Phiêu Tuyết cáo từ.

Trương lão đầu lập tức ngăn Phiêu Tuyết: “Trương Mặc không ở sông bạc Cát Tường”

Phiêu Tuyết sững sốt, chẳng lẽ hắc đã đến quan phủ? Tim lại bắt đầu nhanh chóng đập loạn. Tuần Lạc nhanh chóng nắm tay nàng, ngữ khí bình tĩnh hỏi tiếp: “Vậy Trương Mặc công tử ở trong gánh hát này?”

Vừa dứt lời, bên ngoài lập tức truyền đến tiếng hát y y nha nha, làn điệu kia châu tròn ngọc sáng, dây thanh vừa đúng, rất dễ nghe: “Nhìn khanh thân thể thế này, tại sao lại không may mắn? Lúc trước tuyển chọn, sứ thần Mao Duyên Thọ muốn vàng bạc, thiếp gia cảnh bần hàn, đã trở thành điểm yếu, bởi vậy mới phải tiến nhập lãnh cung. Cửa hoàng cung nhỏ, người còn phải lấy mưu đồ đến xem.....”

Đây là một đoạn trong *[Hán Cung Thu]* chỉ trích quan lạt tham ô, Phiêu Tuyết nghe xong lập tức biến sắc “Trương Mặc!”

Chương 74: Kẻ địch ở tám hướng

Trên gương mặt Tuấn Lạc cũng hiện lên một tia sắc thái tà mị, thân là đế vương lại bị giáp mặt chỉ trích đạo đức kém, Phiêu Tuyết đang muốn chạy tới trước sân khấu kéo Trương Mặc xuống dưới, đột nhiên mạnh mẽ quay đầu gọi Tuấn Lạc một tiếng: “A Li”

Khoé miệng Tuấn Lạc mỉm cười im lặng, cũng lên theo: “Phu nhân, cần vi phu làm gì?”

“Chúng ta đập cái sân này.....”

“Nếu vi phu nhớ không lầm..... đây chính là sân của phu nhân”

Phiêu Tuyết nhìn nam nhân tuấn mỹ vô song trước mắt này, nụ cười tà nịnh mị hoặc, lúc này như đang nói một sự thật khiến người ta không cách nào phản bác. Được rồi, nàng thừa nhận, hí phường này quả thật cũng là một trong những sản nghiệp của Minh Bang.

Phiêu Tuyết kéo Tuấn Lạc tới trước sân khấu, trong lúc đó một nam tử thân mặc áo xanh đầu đội châu quan, mặt mày hết sức ý nhị, hần đang y y nha nha hát Lan Hoa Chi, trong ánh mắt lộ ra một hơi thở tài tử không tầm thường, làm người ta liếc mắt một cái lập tức cảm giác người này là ẩn sĩ có tài trị quốc hơn người.

Trương Mặc còn đang ở trên sân khấu ca xướng, tư thế giống như trong *[Hán Cung Thu]* lượn lờ vòng quanh sân khấu, khoé mắt xẹt qua Phiêu Tuyết bỗng nhiên nhú lại, khoé miệng mỉm cười, lại nhìn thấy Tuấn Lạc, tươi cười lập tức biến mất, tư thế nửa ngồi, kéo ống tay áo thật dài, một trên đài một dưới đài đối diện lẫn nhau.

Tuấn Lạc đứng trong góc tối nhất của hí phường, thân hình cao ráo vững trãi như thanh tùng, hần mỉm cười, nhưng nụ cười kia lại toả ra một cảm giác lạnh lùng xa cách.

Trương Mặc đem tầm mắt thả lại trên người Phiêu Tuyết, ánh mắt lập tức trở nên ôn hòa như ngọc. *(Ồ!!! Tuyết tỷ có số đào hoa nha)*

Hần xướng xong ca từ cuối cùng, một vở kịch thịnh hành trong nhân gian, kết cục đau đớn của mỹ nhân bên cạnh đế vương, nét mặt Tuấn Lạc giấu trong bóng tối càng ngày càng không tốt.

Trương Mặc xuống đài, chạy nhanh về phía Phiêu Tuyết: “Điệp Ngũ.....”

Khi Trương Mặc tới trước mặt Cố Phiêu Tuyết, nhìn thấy vẻ mặt Cố Phiêu Tuyết ần ần tức giận, khoé miệng hắn vẽ lên một độ cong nhàn nhạt.

“Ta đã nói bao nhiêu lần, ngươi không được gọi ta là Điệp Ngũ”

“Khẩu kiến bang chủ” Trương Mặc cung kính sửa miệng.

“Hỏa thương đã mất, ngươi còn có tâm trạng ở đây hát hí khúc? Trương Mặc, lá gan của ngươi càng lúc càng lớn” Phiêu Tuyết trợn mắt nhìn.

Trương Mặc không lập tức phản bác, hắn hiểu được ý tứ trong mắt Phiêu Tuyết nhưng hắn lại là chí sĩ không chịu làm trái phép tắc quân thần. Hắn liếc nhìn Tuấn Lạc một cái, hất tay áo chậm rãi quỳ xuống trong bóng tối, nhưng cũng chỉ nhẹ gần như một cái cúi đầu: “Thảo dân Trương Mặc bái kiến.....”

Đôi mắt mị hoặc của Tuấn Lạc lại nhú lại, nhanh chóng nâng hắn dậy.

Cổ ý vui đùa âm ỉ hỏi Phiêu Tuyết, cắt đứt hành lễ của hắn: “Phu nhân, phu nhân, trên mặt hắn vẽ cái gì a? Vì sao trên đầu hắn còn dán hoa?”

Phiêu Tuyết nhất thời bị bộ dáng ngờ nghệch của Tuấn Lạc làm sững sốt, vẻ mặt phòng bị nhìn hắn.

Phiêu Tuyết nhìn thoáng qua Tuấn Lạc lại nhìn phía Trương Mặc đang cười nhạt, giữa hai người này rốt cuộc có chuyện gì?

Phiêu Tuyết đang muốn nói gì đó, tiểu nhị thủ vệ bên ngoài bỗng nhiên lão đảo chạy vào: “Bang chủ! Tô Thái Thú mang binh tới, còn có Vi Di - Vi đại nhân đi cùng”

Vi Di? Đây không phải con trai Trung thư lệnh đã bị nàng dùng một khúc đàn dọa chết trong ngày đại hôn sao? *(Nhắc tới lại thấy buồn cười, cách giết người mới của Tuyết tử)*

Tuấn Lạc lập tức liếc mắt một cái, lùi về phía bóng tối, thần sắc Phiêu Tuyết cũng mất tự nhiên, Tuấn Lạc ôm Phiêu Tuyết vào lòng, cúi người bên tai nói: “Ái phi..... phiền toái đến rồi”

Phiêu Tuyết liếc hắn cười một cái, “Ha ha a..... Chúng ta chạy đi” Dứt lời lập tức theo bản năng kéo tay Tuấn Lạc, hai người nhanh chân bỏ chạy.

Vi Di cùng Trương Nghi đều đã gặp qua thánh nhan, ngày đại hôn đó Phiêu Tuyết một khúc đàn chết Vi Lạc Phu, nếu Vi Di nhận ra Phiêu Tuyết nhất định sẽ là một thảm họa.

“Bên này!” Phiêu Tuyết dắt Tuấn Lạc bỏ chạy theo cửa sau của Y Lan hí phường.

Trương Mặc cũng khôi phục trạng thái nghiêm cẩn thường ngày, thân phận thật sự của Phiêu Tuyết hẳn đã biết, thân phận của Tuấn Lạc khi hắn cúi đầu cũng đã bại lộ, chuyện quá khẩn cấp, Trương Mặc cũng bất chấp vẻ mặt còn trang điểm, lập tức ngăn cản Phiêu Tuyết và Tuấn Lạc: “Không được, đừng sau không đi được!” Hắn trầm ngâm một tiếng: “Đi theo ta”

Chỉ thấy Trương Mặc nhanh chóng cởi hí bào trên người, chạy tới hậu trường lấy hai bộ diễn phục ý bảo Phiêu Tuyết cùng Tuấn Lạc thay vào, hắn cố ý đưa bộ đồ màu xanh cho Tuấn Lạc, nói với Phiêu Tuyết: “Mặc cái này đi ra ngoài”

Phiêu Tuyết tiếp nhận hí bào, đôi mắt trong veo như nước chớp hai cái, bỗng nhiên kiêng mũi chân vồ vồ đầu Trương Mặc: “Như vậy mới ngoan” Bộ dáng như vồ chó con.

Tuấn Lạc nhìn cảnh tượng trước mắt lần đầu tiên bật cười, tiếng cười thanh thúy lưu loát hòa tan trong không gian nhỏ hẹp.

Trương Mặc ngượng ngùng cúi đầu, ngoài miệng thúc giục: “Mau thay đi, nếu không chút nữa đi không được”

Quả thật không thể để Tô Nghi và Vi Di phát hiện hai người bọn họ ở trong này, một người là cửu ngũ chí tôn giả trang ngây thơ, một người là Cố quý phi trong thâm cung như cá gặp nước, vô luận là từ phương diện nào, hai người cũng không thể bại lộ.

Phiêu Tuyết nhanh chóng mặc hí phục vào, Tuấn Lạc cũng chụp hí bào vào, Tuấn Lạc nhìn thoáng qua y phục trên người Phiêu Tuyết, ánh mắt có chút thâm trầm.

“Phu nhân, vì sao ta lại là y phục này?” Tuấn Lạc hỏi Phiêu Tuyết nhưng tầm mắt lại nhắm ngay Trương Mặc.

Đại bang chủ Minh Bang này trong thời khắc nguy cấp còn không quên chỉnh hăn một bài, quả thật là một nhân tài.

Có phải những người qua lại cùng Cố Phiêu Tuyết này, cũng đều là nhân tài hay không?

Tuần Lạc lộ ra nụ cười tà mị, linh quang chợt lóe lên, vì thế ánh mắt ngưng trọng lập tức thả lỏng: “Phu nhân, chúng ta không nên ở lâu, để Trương công tử lưu lại giải quyết hậu họa thế nào?” *(Lạc ca chơi hiểm thế, người ta chỉ là đưa quần áo lỏm cho anh, anh lại dồn người ta vào chỗ chết thế kia.... Há há)*

Tầm mắt Trương Mặc đang gác ở chỗ khác thoáng chốc trở về trên người Cố Phiêu Tuyết và Tuần Lạc, giật giật khóe miệng.

Phiêu Tuyết liếc hai nam nhân không bình thường này một cái, hiện tại còn đang tám mặt thụ địch, hai người này còn có tâm trí để tranh cãi. Nàng kéo tay áo Tuần Lạc: “A Li, chúng ta nhanh chạy ra cửa sau đi” Cửa trước đã loạn rồi, người xem hí đã ầm ầm chen chúc, trở lại đường hầm là không có khả năng.

Cách đó một khoảng, tiêu nhị có vẻ đã không ngăn được người nữa, những người mới vừa rồi còn xem hương thưởng vị giờ đã đồng loạt hướng về cửa sau, không biết ai còn kinh sợ hô to một tiếng: “Cứu mạng a! Quan binh bắt người!!”

Dòng người bối rối, toàn bộ cửa sau nhất thời trở nên chật chội, toàn những đầu người. “Đi, ra từ lối này” Phiêu Tuyết lập tức hô lớn.

Tuần Lạc cầm thật chặt tay Phiêu Tuyết, hai người lập tức trà trộn trong đám con hát.

Bên ngoài mấy cây đuốc đang cháy sáng, bên trong ồn ào, Phiêu Tuyết chỉ nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Người đâu, bao vây cho bản quan, bọn này muốn làm phản, bọn đại nhân thà rằng giết nhầm một người còn hơn tha cho một kẻ!”

Chương 75: Trả thù tới

Vi Di chỉ tay vào cửa Y Lan hí phường, cả người hăng hái, đáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo.

Quan binh lập tức xông lên phía trước bao vây toàn bộ hí phường, nhóm con hát sợ tới mức chạy trốn xung quanh, Vi Lạc Phu khi còn sống thích nhất là hát hí khúc, thậm chí mười năm trước còn không thèm để ý ánh mắt người khác nuôi một đám con hát làm nam sủng, lúc này Vi Di nhìn thấy đám con hát này lại nhớ tới cái chết oan uổng của Vi Lạc Phu, ngực lại bắt đầu tức nghẹn, lập tức lớn giọng hô: “Người đâu, đốt đuốc, nếu không ra thiêu rụi Y Lan hí phường này, bản quan muốn nhìn xem rốt cuộc xương ai rắn hơn!”

Tô Thái Thú Tô Nghi đứng bên cạnh Vi Di, trên người treo một đôi hương châu (*một loại trang sức*), không giống với Vi Di đang hôn hên, lúc này đang lạnh nhạt nhìn tất cả, trong mắt toát ra vẻ tính kế, vừa thấy cũng biết là kẻ khó đối phó. Vì lấy lòng Vi Di, hắn cung kính phụ họa với Vi Di: “Vâng theo ý Vi đại nhân, đốt đi”

Vi Di cười với Tô Nghi, giao du với kẻ xấu này hắn cũng không thích, chỉ là nữ nhân Cố Phiêu Tuyết kia đang ở bên trong, hắn không thể không xuống nước. Cũng phải tạ ơn gia đình Cố gia lại vừa lúc xem diễn trong hí phường này, cho ba lượng bạc mật báo rồi đuổi đi, Cố Phiêu Tuyết mà chết lúc này thì thật không có giá trị.

Trương Mặc ở trong bóng đêm quan sát tất cả, khi nhìn thấy Vi Di, tay cầm châu hoa hung hăng dứt một cái.

Phiêu Tuyết đang mặc hí phục cầm tay Tuấn Lạc đã muốn chạy ra ngoài, đột nhiên Trương lão chương quây mạnh mẽ chạy vào, kéo hai người bọn họ ra ngoài: “Bang chủ, cô gia, theo thủy lộ này ra ngoài, chạy nhanh tới sông bạc Cát Tường!”

Tuấn Lạc liếc mắt một cái, giọng tố đã tới rất rõ ràng, không nói một lời lập tức nắm tay Phiêu Tuyết, theo nơi Trương lão chương quây vừa chỉ chạy ra ngoài: “A Ngừ, chúng ta đi” Tiếng nói của hắn trầm thấp.

Đằng Phiêu Tuyết gật đầu, hai người cùng nhau chạy ra ngoài, hung hăng liếc qua khe hở màn diễn nhớ kỹ hai người kia, nàng Cố Phiêu Tuyết đây người không phạm ta thì ta không phạm người, người phạm vào ta ta tất sẽ hồi báo. Lúc này Vi Di cùng Tô Nghi thật sự đã chạm vào nòng súng!

Y Lan hí phường chính là sản nghiệp Minh Bang, Phiêu Tuyết nếu muốn chạy trốn, mấy tên binh lính tôm tép này có thể làm gì được nàng? Chỉ thấy hai người mặc hí phục bí mật ở trong đám người bỗng nhiên len ra ngoài, hậu trường hí phường còn có mật đạo chạy trốn, lúc này đã có con thuyền chờ ở đó, “A Li chúng ta đi”

Tuần Lạc cầm lấy mái chèo đẩy thuyền vào thủy đạo, thủy đạo của hí phường đều là sông đào bảo vệ thành, men theo tường thành mà đi, thập phần hẻo lánh, may là đêm đen đến mức không thấy năm ngón tay, chỉ thấy con thuyền lặng lẽ ra khỏi phạm vi khu vực câu lan (*nơi ăn chơi đông đúc*), Phiêu Tuyết cùng Tuần Lạc bất ngờ chạy thoát, Phiêu Tuyết nhất thời thờ dài nhẹ nhõm một hơi, cười nhạo nói: “Đại thần trong kinh đại đều là cái dạng này sao? Bao vây? Mần xiếc ngây thơ như vậy cũng có thể tiêu diệt bọn loạn thần tặc tử”

Tuần Lạc cầm gậy một đường đưa đò, Phiêu Tuyết ngồi ở đầu thuyền chợt phát hiện nói sai rồi, mắng đại thần của hần không phải tương đương mắng hần sao? Nhưng hần là Đông Li quân chủ lại bị thần tử làm cho phải cải trang mà chạy, trong lòng nhất định không dễ chịu đi?

Tuần Lạc không nói lời nào, chỉ có ánh trăng trải trên gương mặt tuần mỹ, cả người càng thêm vẻ lạnh lùng.

Phiêu Tuyết lè lưỡi với cổ thụ hai bên thủy đạo, vẻ mặt áy náy, yên lặng một hồi lâu.

Phiêu Tuyết đột nhiên đứng dậy đi tới đầu thuyền, ôm hần từ phía sau, thanh âm rất nhẹ rất nhẹ: “Thực xin lỗi, hôm nay không nên để người theo giúp ta.....”

Phiêu Tuyết dán chặt lấy lưng hần còn có thể cảm nhận thân thể cao lớn kia chớp mắt một cái đã cứng nhắc.

“Cô Phiêu Tuyết — đây là tự ngươi tìm ” Tuần Lạc đột nhiên mạnh mẽ quay lại, hung hăng đè Phiêu Tuyết xuống, che môi của nàng lại!

Nhiệt độ của hần đột nhiên truyền đến, trong đầu Phiêu Tuyết nhất thời trống rỗng! “Khoan —”

Nàng chỉ là muốn nói lời xin lỗi thôi, sao, sao lại thế này?? (*Lạc ca chưa học qua khóa tự động tìm chế, tỷ làm thế khác nào mở dăng đến miệng mèo. Hớ hớ*)

Tất cả oán giận của Tuấn Lạc đều hoá thành cái hôn này, bá đạo mà lại ôn nhu, đúng vậy! Hắn không muốn để nàng an ủi hắn! Ân nhần mười lăm năm! Đây sẽ là một lần cuối cùng! Bốn tuổi làm đế, hoàng quyền bị mất mười lăm năm, quan lại chỉ biết Lũng thị mà không biết Tuấn Lạc, một đế vương, chỉ có thể giả ngây giả dại tự bảo vệ, Băng Liên Các gần tầm điện của hắn như vậy, hàng đêm lại chỉ có thể nghe mẩu hậu của mình thống khổ gào thét mà không thể đi cứu, cuộc sống chỉ có thể bán rẻ tiếng cười mỗi ngày cũng nên chấm dứt.

Phiêu Tuyết bị bắt thừa nhận lực đạo của hắn, trong sự dụ dỗ của hắn lại không tự chủ được đáp lại hắn, trong nháy mắt nhắm mắt lại kia cảm giác như đã đến tiên cảnh, cánh tay trên lưng hắn cũng bắt giác thắt chặt, ôm càng thêm chặt.

Trái tim không chịu được chế bang bang nảy lên, cho tới bây giờ Phiêu Tuyết chưa từng có loại cảm giác này, loại cảm giác làm cho nàng cảm thấy thật quẫn bách.

Phiêu Tuyết mạnh mẽ đẩy hắn ra, nhanh chóng xoay lưng đi, thân thuyền vì động tác của Phiêu Tuyết mà kịch liệt lay động.

Tuấn Lạc nhìn thấy bộ dáng then thùng của Phiêu Tuyết trong lòng đột nhiên cảm thấy thật sáng khoái, cầm lấy gậy đỡ thuyền cân bằng, ôm Phiêu Tuyết vào lòng, lại nhẹ hôn một chút.

“A Ngử.....” Hắn gọi.

Phiêu Tuyết rốt cục không chịu nổi bá đạo mà lại ấm áp nhu tình như vậy, cắn chặt răng hung hăng— đề thân hình cao lớn của Tuấn Lạc xuống, hướng đôi môi tinh xảo hoàn mỹ của hắn cắn một cái thật mạnh, sau đó cảm thấy mỹ mãn buông hắn ra. *(đây có được cho là quẫn quá làm liều không nhỉ?)*

Tuấn Lạc bị đau hừ một tiếng, cả người nhe răng trợn mắt nhìn: “Ngươi—”

Phiêu Tuyết không thèm để ý thái độ của hắn, ném lại một cái nhìn xem thường.

Dựa vào cái gì nam nhân các ngươi có thể, nữ nhân lại không thể? *(Hâm mộ tuyết tỷ, dựa vào cái gì nam nhân có thể sàm sỡ mỹ nhân còn nữ nhân lại không thể sàm sỡ soái ca, sắc nữ chúng ta cứ tự nhiên mà sàm sỡ mỹ nam nhé ~~~ Phiêu Tuyết: đừng có xiên xẹo ý của người ta như thế. Sâu: *không thèm nghe* sự nghiệp sàm sỡ mỹ nam muôn năm!!!!)*

Tuấn Lạc đột nhiên hừ giọng đọc một câu bách gia kinh điển: “Duy nữ tử dữ tiểu nhân, vị nan dưỡng dã!” (*câu nói nổi tiếng của Khổng Tử, ý nói “đàn bà và tiểu nhân khó nuôi/không nên đụng vào”*)

Hai người thật vất vả mới thoát ra từ miệng hổ, lúc này đã liếc mắt đưa tình.

Tuấn Lạc nhướn mày hỏi Phiêu Tuyết: “Phu nhân, chúng ta hiện tại đi đâu? Thuyền này vì phu sắp chống không nổi nữa”

Phiêu Tuyết lúc này mới chú ý kỳ thật hấn đã xoay đông xoay tây.

“Đi sông bạc Cát Tường” Nếu nhớ không lầm, sông bạc Cát Tường chỉ cách Cổ phủ mấy con phố, chỉ là còn phố ấy hẻo lánh hơn Cổ phủ một chút, với thân thủ của Tuấn Lạc thì có thể trực tiếp trở về. Nếu xảy ra chuyện gì cũng dễ dàng thoát được.

Phiêu Tuyết lập tức chỉ đường cho Tuấn Lạc, Tuấn Lạc chống thuyền, lập tức theo hướng đã được chỉ vạch nước đi tới.

Cách đó không xa ở trên đường ra khỏi Cổ phủ, vạn vật yên tĩnh, quán xá hai bên đường đã sớm đóng cửa, Mặc Duy Trúc chật vật đỡ Mặc Duy Thận khó khăn bước vào phủ tướng quân, thân thể Duy Trúc vốn suy nhược không chịu nổi sức nặng như thế, đi được vài bước lại dừng lại.

“Duy Trúc, buông ta ra” Mặc Duy Trúc vô lực nói.

“Không được, đại ca! Người vừa mới phun ra một ngụm máu như vậy, người bảo ta làm sao có thể yên tâm?” Duy Trúc lập tức phản bác.

Hai người y phục màu trắng đứng chung một chỗ, gương mặt giống nhau như đúc, trong đêm tối như một đôi ngọc bích, khắp nơi tản ra một loại không khí đặc biệt.

Chương 76: Ai cho ai hứa hẹn

Mặc Duy Thận lão đảo ngã xuống một bước, đẩy Duy Trúc ra, dựa vào cây liễu bên đường bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả: “Nhớ năm đó, cha đặt cho ta hai chữ Duy Thận, ý nói cho ta biết, làm người phải thận trọng mà bước đi, nhưng hôm nay..... Ha ha” Hắn cười khỏ, ai oán đau đớn trong lòng, “Hôm nay ta lại làm ra một chuyện không bằng cảm thú.....”

Duy Trúc nhìn thông khỏ Duy Thận không thôi, đứng sau lưng hắn thật lâu không nói gì, không biết nên an ủi hắn như thế nào.

“Duy Trúc, ngươi biết không?” Tay Duy Thận đặt trên thân cây khỏ, “Đại ca ta..... luôn rất thích Phiêu Tuyết.....”

Thân mình Duy Trúc run lên một cái.

Duy Thận tiếp tục nói: “Ta rất đau khỏ, đại ca thật sự không biết tất cả mọi chuyện phát sinh thế nào, đại ca thật sự không muốn cưới Phi Sương”

“Đại ca.....” Giọng nói thanh nhã của Duy Trúc nghẹn ngào gọi Duy Thận một tiếng.

Mặc Duy Thận thông khỏ nhú mảy, sắc mặt tái nhợt lắc đầu nói: “Không có việc gì, đại ca không có việc gì”

Duy Trúc nhìn Duy Thận, song sinh, đau vào tận tim. Hắn có thể cảm nhận được tình cảm phức tạp lúc này của Duy Thận, hắn làm sao có thể không có việc gì?

Hắn đang thông khỏ, hắn đang tự trách, hắn muốn chạy trốn nhưng không cách nào trốn tránh.

“Đại ca..... ngươi thật sự muốn lấy Phi Sương muội muội?”

“Chẳng lẽ ngươi muốn đại ca trốn tránh hay sao?”

Hắn là Mặc Duy Thận, với tính cách của hắn làm sao có thể trốn tránh?

“Đại ca tự mình làm ra chuyện, đương nhiên phải phụ trách, ngay cả nếu không muốn lấy thì cũng đã có phu thê chi thực (*sinh hoạt vợ chồng*), Phi Sương..... nàng cũng chỉ có thể là tẩu tử người (*chị dâu*)”

Mặc Duy Thận vuốt vuốt y phục màu trắng trên người: “Đại ca vốn lo lắng Phiêu Tuyết phát hiện bí mật của người nên mới thay bộ y phục giống người, không nghĩ tới..... tôi nay không phải người gặp chuyện không may mà ngược lại là chính đại ca xảy ra chuyện, đại ca không xứng làm đại ca.....” (*Ồ ra là thế, cứ thế mặc sao 2 anh này thay quần áo lẫn thế*)

Duy Trúc nhìn bộ dáng đau khổ tự trách của Duy Thận, trong lòng lại càng đau, “Đại ca, nếu ta không bảo người để ta gặp Phiêu Nhi, người sẽ không phải thay y phục giống ta, cũng không phải tới Thuỷ Ba đình tìm Phiêu Nhi che lấp, sẽ không gặp Phi Sương, sẽ không phát sinh chuyện như vậy, đại ca, ta thực xin lỗi người”

“Duy Trúc, là đại ca không chăm sóc người tốt, người phải trách đại ca mới đúng, mà không phải là cái bộ dạng này.....”

Mặc Duy Thận đến bây giờ vẫn không thể hiểu rõ ràng mọi chuyện phát sinh thế nào.

Duy Trúc nhìn ánh sáng xanh rực rỡ trên trời, mím chặt môi, rốt cục nói ra ý nghĩ trong lòng: “Đại ca, ta muốn lấy Phi Sương”

Lời này vừa nói ra giống như một tiếng sét giữa trời nổ ong ong trong đầu Duy Thận: “Cái gì?!”

Duy Trúc mấp máy môi, cánh môi tự một vạt máu, hấn quỳ xuống: “Xin đại ca thành toàn”

Duy Thận kích động lui từng bước, lưng đỉnh đặc đùng vào thân cây thô to phát ra một tiếng vang trầm nặng, hấn điên cuồng gào to: “Người rốt cuộc có biết chính mình đang nói gì hay không?”

Trong mắt Duy Thận đột nhiên nổi lên đầy sương mù, gương mặt tuần tú của Duy Trúc bắt đầu trở nên mơ hồ, đầu trầm xuống, cả người thật mạnh đập xuống dưới.

“Phịch.....”

Trước khi Duy Thận mất đi ý thức chỉ nghe được Duy Trúc hoảng sợ la lên. “Đại ca!!”

Duy Trúc kích động đứng dậy, nâng Duy Thận hôn mê bất tỉnh trên mặt đất dậy, lồng ngực bắt đầu tê đau, khí huyết dâng lên trong miệng, hương vị của máu.....

Bệnh đã lâu, lúc hần bước vào Thuỷ Ba đình ngửi được một mùi thuốc đặc thù, nếu Phi Sương muội muội thật sự..... Hần không thể tưởng tượng.

Ba năm, Cho dù phải đi đến cuối, hần cũng không muốn uất ức trốn tránh nữa, nếu có thể giải thoát cho đại ca, nếu có thể quang minh chính đại xuất hiện trước mặt Phiêu Tuyết..... để cho hần ích kỷ một lần đi.

~oOo~

Ven sông, nơi đèn đuốc phồn hoa của kinh đô, Phiêu Tuyết nhảy từ thuyền lên bờ, làn váy nguyệt sắc tầng tầng lớp lớp rung động: “A Li, chúng ta đi mau”

Tuần Lạc bỏ lại thuyền cũng muốn nhanh nhảy lên bờ.

Phiêu Tuyết không nghĩ tới lần đầu tới sông bạc Cát Tường lại dưới tình huống như thế.

Bảng hiệu lớn lúc này đang treo cao cao trên xà nhà, Phiêu Tuyết vượt vượt tót, kéo Tuần Lạc chuẩn bị đi vào.

Tuần Lạc bỗng nhiên dừng chân, kéo Phiêu Tuyết vào một ngõ nhỏ, hần mượn bóng tối ôm Phiêu Tuyết vào trong lòng: “Đừng nhúc nhích”

Tuần Lạc lộ ra một nụ cười tà mị.

Bỗng nhiên một tiếng nói vang lên phía sau hai người bộ họ: “Bái kiến Hoàng Thượng, quý phi nương nương”

Đôi mắt trong như nước của Phiêu Tuyết lập tức nhú thành một đường thẳng, giọng nói này rất quen thuộc..... Nhất thời giống một giọng nói khác trong trí nhớ.

Trong Ngự Hoa Viên, khi Phiêu Tuyết nghe được tiếng cười quý dị kia, giọng nói kia bỗng nhiên xen vào: “Hiền phi nương nương”. Chính là giọng nói này.

Phiêu Tuyết đột nhiên quay đầu, chỉ thấy một nam tử cao gầy mặt mày đoan chính đứng sau bọn họ, cả người lộ ra vẻ vẻ cực kỳ lạnh lùng.

Tuần Lạc đã sớm mím từ trên cao nhìn xuống, Tùy Nghị hơi cúi người, tay phải đặt trên chuôi kiếm đáp lời: “Hoàng Thượng, thần đã an bài tốt”

“Bên Phương Ngôn thì sao?” Tuấn Lạc lúc này tràn đầy uy nghi đế vương.

“Bên Phương đại nhân cũng đã an bài tốt” Tùy Nghị đáp.

Phiêu Tuyết nghe được không hiểu gì, Tuấn Lạc rốt cuộc đã an bài cái gì? Nam nhân này rốt cuộc là ai? Hắn tuy rằng đối với Tuấn Lạc thái độ cung kính nhưng cả người lại làm cho người ta cảm giác không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

“Không đầy nửa canh giờ nữa, lại có trò hay để xem” Tuấn Lạc bỗng nhiên quay đầu tà mị cười với Phiêu Tuyết .

Phiêu Tuyết bối rối, quay đầu không nhìn tới yêu nghiệt hắc nữ.

“Ngươi lui ra đi” Tuấn Lạc nói với Tùy Nghị.

“Vâng” Tùy Nghị đáp, một trận gió xẹt qua, người đã không thấy.

Phiêu Tuyết lại lú lẫm, bên người yêu nghiệt Tuấn Lạc này đều là người không tầm thường, mười lăm năm giấu tài, xem ra cái hắc thiếu chính là một cơ hội.

Cổ Phiêu Tuyết nhìn Tuấn Lạc, bỗng nhiên phun ra một câu: “Có người nói cho ngươi diện mạo ngươi rất đẹp hay chưa?”

Sắc mặt Tuấn Lạc đột nhiên đen kịt, trí nhớ xuyên qua trở lại ngày xưa, hắn đột nhiên nhớ lại một đoạn giai thoại lưu truyền trong cung mười chín năm trước.

Mười chín năm trước. Điện Tây cung Tử quý phi.

Ngày ấy mưa to, âm thanh tí tách từ trên mái hiên cung điện hoa lệ nhỏ giọt xuống, tiếng mưa rơi nhàn nhạt che khuất tiếng kêu đau đớn của mỹ nhân trong điện.

“A— nương nương dùng sức, sắp sinh rồi! Thêm lực chút nữa” Cùng với Thái y, ma ma đỡ đỡ, tiếng trẻ con khóc nỉ non to rõ xuyên qua bầu không khí khẩn trương.

Nam nhân một thân màu vàng ở bên ngoài đã sớm gấp đến độ xoay quanh, hắn vốn không có con nối dòng, hiện tại nữ nhân âu yếm của mình lại đang lâm bồn bên trong, sao có thể không lo lắng? Chỉ thấy trên trán đã đầy mồ hôi, người bên trong còn không ra hắn sẽ chạy vào.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, nường nường sinh! Sinh, là một bé trai”

Chương 77: Thế cục hỗn loạn ở sông bạc

“Ôm đến cho trầm nhìn” Duệ đế vội vàng ngoắc ngoắc ma ma đỡ đỡ.

Ma ma đỡ đỡ lập tức ôm tiểu hoàng tử đến trước mặt Duệ đế, năm đó Duệ đế vừa nhìn đến tiểu hoàng tử đã thán phục sự xinh đẹp của đứa nhỏ này, “Giống Tử Hoàn, khuynh thành, vậy ban tên là Tuấn Lạc đi”

Tuấn, trong ngựa tốt (*tuấn mã*), Lạc, trong Lạc Thần (*con gái của Phục Hy*), cái tên Tuấn Lạc này vừa mới xuất hiện lập tức truyền khắp đám hoàng thân quốc thích Đông Li, “*đẹp trai*”, cũng trở thành cái tên nổi tiếng của hắn lúc nhỏ.

Duệ đế từng nói: *Giống Tử Hoàn, khuynh thành*.

Bởi vì giống Tô Tử Hoàn, cho nên bộ dạng mới đẹp.

Tuấn Lạc như bị vạch trần vết sẹo không thể khép lại, đau càng thêm đau, nụ cười lập tức biết mất: “Về sau không được nói trầm đẹp, trầm là nam nhân”

Phiêu Tuyết không biết hắn vì cái gì lại trở mặt nhanh hơn lật sách, “Không nói thì không nói, chúng ta mau vào sông bạc đi” Dứt lời Phiêu Tuyết liền lùi vào sông bạc.

Tuấn Lạc theo chân Phiêu Tuyết cũng bước vào cửa sông bạc.

Cách đó không xa, Mặc Duy Trúc gọi tiểu nhị đi Mặc phủ mật báo, Mặc phủ lập tức phái gia đình khiêng một cỗ kiệu ra, Duy Trúc đỡ Duy Thận hôn mê bất tỉnh vào kiệu, một tiếng khởi kiệu, trong nháy mắt màn hình buông xuống, bỏ qua cơ hội gặp gỡ Phiêu Tuyết.

~oOo~

Trong sông bạc Cát Tường.

“Có ai không, mau tới đặt cược, đặt cửa lớn hay cửa nhỏ các vị quan khách mau mau quyết định” Chưởng quầy mở súc sắc tùy tiện vắt một cái khăn lên vai, hai mắt loé sáng ra kim quang, nhìn bàn trước mặt mọi người.

Phiêu Tuyết nâng rèm che sòng bạc lên, chỉ thấy một đám người vây quanh bên bàn, hơn mười cái bàn bày ra trong sòng bạc, nhóm dân cờ bạc chen chúc thành từng đoàn từng đoàn, kêu lớn gọi nhỏ, phi phàm náo nhiệt.

Tiểu nhị trong quán thấy Phiêu Tuyết cùng Tuấn Lạc bước vào, lập tức cười híp mắt chạy đến: “Xin chào, khách quan, cũng đến tìm vận may? Ta nói với ngài, đến sòng bạc Cát Tường chúng ta là tới đúng chỗ rồi!”

Phiêu Tuyết vốn còn bị Tuấn Lạc làm buồn bực, lúc này nhìn thấy cờ bạc lại vui vẻ ném mấy thứ kia lên chín tầng mây, nghe thấy tiểu nhị nói như vậy, lập tức chạm tới hứng thú: “Sao lại nói vậy? Nói được ta cho người làm tổng quản”

Tiểu nhị vừa nghe vậy còn tưởng người này thích nói giỡn: “Khách quan đừng chọc ta cười, tuy sòng bạc Cát Tường chúng ta mới mở, nghe nói a..... chương quầy sòng bạc này còn có quan hệ với Cố quý phi đương triều đâu, Cố quý phi người chắc là biết chứ? Đây chính là thủy tổ của Đông Li quốc a, của mấy trò cờ bạc này này, ở đây cái gì cũng có, cái gì cũng tốt, sòng bạc Cát Tường chúng ta đây có thể kém nơi nào”

Phiêu Tuyết vừa nghe lập tức cuống cuống. “Này.....” Tên Trương Mặc này thật là, lại dám làm ăn trên cái đầu của nàng.

Hay là nói..... thanh danh thích bài bạc của Cố Phiêu Tuyết nàng đã lan truyền rộng rãi như vậy?

Gương mặt tối tăm của Tuấn Lạc nhất thời cũng khôi phục sáng sủa, bỗng nhiên bị tiểu nhị này đùa nỡ nụ cười, tươi cười như mặt trời tháng năm: “Tiểu nhị, ở trong mắt các người, Cố quý phi là người thế nào?”

Phiêu Tuyết lập tức hứng thú, nhìn tiểu nhị từ trên xuống dưới: “Nói mau nói mau, nói xong thưởng người bạc”

“Cái này cũng khó nói, Cố hiền phi kia là hoàng phi, đại tiểu thư Tể tướng phủ, chúng ta nào biết gì a” Tiểu nhị vẻ mặt cười ngây ngô “Những thứ chúng ta biết đều là những người khác truyền đến”

“Người khác truyền cái gì?” Tuấn Lạc hỏi.

Tiểu nhị đáp: “Nói Cố quý phi thật sự là thiên hạ đệ nhất kì nữ a, nữ nhi gia đình bình thường song thất đã gả, Cố quý phi này song bát có lẽ mới gả”

(Không biết là họ tính tuổi kết hôn thế nào chứ em khẳng định Lạc ca không phải phi công trẻ lái máy bay bà già đâu)

“Đó là bởi vì nàng đang đợi một người” Tuấn Lạc đột nhiên ý vị nói.

Phiêu Tuyết đang nghe hăng say, đột nhiên bị một câu nói của Tuấn Lạc đá cho một cước.

Tiểu nhị tiếp tục nói: “Có một việc, các người nghe nói chưa? Cố quý phi thật ra tinh thông cầm kỳ thư họa, nhưng ở trong cung lại đánh đàn khó nghe có tiếng, người nói cái này đã tính là kì nữ chưa? Sòng bạc Cát Tường chúng ta có thể quan hệ với một kì nữ như vậy, người nói làm ăn này đương nhiên cuồn cuộn mà đến” *(hoá ra “kì nữ” trong miệng tiểu nhị kia là nữ tử kì quái. Há há)*

Tiểu nhị càng nói càng mơ hồ, sau lại phát hiện mình nói quá nhiều, lại lập tức đổi đề tài: “Kìa, nghe ta nói, khách quan ngài đừng chê cười, nhìn khí thế ngút trời của nhị vị hôm nay nhất định có thể đại thắng, ta đưa hai người vào bàn”

Phiêu Tuyết gật đầu, đi theo Tuấn Lạc tìm cái bàn ngồi.

Nàng đang đợi, đợi chương quây chân chính đi ra.

Trên bàn nhị hào, một vị công tử quần áo lụa là đang định đặt bạc lên bàn, người này chính là Vệ Lương Bân. Vừa nghe tiểu nhị đối thoại, lặng lẽ quay đầu, Vệ Lương Ngũ bây giờ còn đang bị thẩm vấn trong phủ Tông Nhân, hần thắm mắng trong lòng: “Đánh đàn? Muội muội bị bắt vào ngục khẳng định là do Cố quý phi kia làm hại!”

Chỉ thấy hần mạnh mẽ đứng dậy, tính tình như trâu bò, vọt tới trước túm cổ áo tiểu nhị: “Người vừa rồi nói cái gì? Cố quý phi cầm kỳ thư họa đều tinh thông?!”

Tiểu nhị bất thành lĩnh bị chất vấn hoảng sợ, “Đúng..... Đúng vậy, khách quan, tha mạng a, ta cũng chỉ nghe hạ nhân Cố phủ nói, ta thật sự là không biết gì a.....”

Vệ Lương Bân thở phì phì bỏ lại tiểu nhị, bạc cũng không cần, trực tiếp đi tới cửa sòng bạc Cát Tường, mạnh che che đi cảnh tượng trong phòng.

Trong Y Lan hí phường, Trương Mặc rửa đi lớp hoá trang trên mặt, giống như hoàn toàn không nhìn thấy Vi Di và Tô Nghi, trực tiếp không chú ý đến bọn binh lính đang giương cung bạt kiếm.

“Mau giao chủ mưu ra đây! Trương Mặc, đừng cho là ta không dám động vào người” Vi Di đã bị chọc cho tới giới hạn nhẫn nại.

Ánh mắt Tô Nghi tản ra ánh sáng gian trá, trực tiếp rõ ràng hạ lệnh: “Người đâu, Y Lan hí phường che giấu phản tặc, lục soát!”

Vừa dứt lời, xa xa một thám tử hồi báo: “Đại nhân, tra được sông bạc Cát Tường cũng là sản nghiệp của phường quây Y Lan hí phường, phản tặc có khả năng là trốn ở sông bạc Cát Tường!”

Tô Nghi hừ một tiếng: “Khó trách tìm không thấy, chúng ta đi, đi lục soát sông bạc, thà rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót!”

Trương Mặc biến sắc, ngăn không được.

Vi Di gạt đầu, Tô Nghi hạ lệnh trối Trương Mặc lại, đại đội nhân mã lập tức phóng tới sông bạc Cát Tường!

Phủ Vệ Phó Xạ, Giang Nam lưu thủy uốn quanh đình viện bên trong, Vệ Lương Bân một cước đá văng cửa thư phòng “Cha! Ta tìm được hung thủ hãm hại muội muội!”

Vệ Khâm Xu đang cầm sách giật mình ngẩng đầu, nhảy dựng lên từ trên ghế: “Cái gì?! Tìm được là ai? Chúng ta rốt cục có thể giúp Ngũ Nhi rửa sạch oan khuất!”

“Cha! Chúng ta mau tới sông bạc Cát Tường, nhân chứng vật chứng đều ở đó! Không sợ đến lúc đó nàng sẽ không nhận tội!” Vệ Lương Bân hung tợn nói, vừa dứt lời lập tức kéo Vệ Khâm Xu phóng ra ngoài.

“Mang theo nhân mã, chúng ta đi!” Không khí âm ảm.

Chương 78: Sóng ngầm mãnh liệt

Trong phủ Phương Trung Thư Lệnh, Phương Ngôn đang đi tới đi lui trong đại sảnh.

“Ai, lão gia, người đừng đi nữa, đầu ta cũng choáng váng rồi” Phương phu nhân ngồi trên ghế, khuỷu tay chống thái dương nhìn Phương Ngôn trước mắt.

Phương Ngôn thở dài một hơi, “Phu nhân, vì phu đang rất phiền muộn”

“Không biết lão gia đang phiền muộn điều gì? Nói cho thiếp thân nghe, thiếp thân sẽ giúp lão gia ngài giải buồn a” Nói ra cũng tốt hơn lúc ẩn lúc hiện trước mặt nàng, làm đau đầu nàng.

Phương Ngôn lập tức trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, “Chuyện triều đình nữ nhân gia các người bớt can thiệp vào”

Phương phu nhân cũng không khách khí liếc lại hắn một cái: “Thiếp thân thật sự là không biết chuyện triều chính, nhưng thiếp thân biết, làm quan trong triều thì phải phân rõ thị phi trung thành với Hoàng Thượng, lão gia ngài không phải trước giờ vẫn làm việc như vậy sao? Thiếp thân thật sự không hiểu lão gia người có gì phải phiền não”

Phương Ngôn nghe nàng nói như vậy, tâm đột nhiên khai sáng,.

Tuấn Lạc là minh quân, minh quân đương nhiên sẽ không làm trái với chữ tín của mình, đây chính là lúc dùng người, hắn sao có thể ngủ đông không chui ra?

Hắn trầm ngâm một tiếng, một chương vỗ lên bàn bát tiên bên cạnh: “Được, cứ làm thế đi”

Nói xong lập tức vội vàng chạy vào phòng ngủ: “Phu nhân, mau mau lại đây giúp vì phu thay y phục”

~oOo~

Nam Cung Hiên Dật đi vào trong quán, Tùy Nghị tay cầm một cái lệnh bài, Nam Cung Hiên Dật quỳ trên mặt đất tiếp đón.

Tùy Nghị nói: “Hoàng Thượng khẫu dụ: Thái Hòa Vương gia phải năm ngàn tinh binh vây bắt Thái Thú kinh thành, nếu có gì không thích hợp lập tức tịch thu” Nói xong nâng Nam Cung Hiến Dật dậy, lại lấy ra một cái hòm nặng trĩu: “Mặt khác đem thứ này để vào Vi phủ, đêm nay chúng ta xem hát hí khúc”

“Vậy còn lại hai vạn rưỡi tinh binh?” Trong mắt Nam Cung Hiến Dật nổi lên nhiều điểm ý cười.

“Hoàng Thượng nói để cho Hiến Vương gia tự xử trí” Tùy Nghị nhìn Nam Cung Hiến Dật cười, biết hắn có kế trong lòng, khuôn mặt lạnh lùng cũng thêm một tia nhu hòa.

~oOo~

Trong kinh đô lớn như vậy, sóng ngầm mãnh liệt, một cuộc biến động đang xảy ra cực nhanh, phương thức tiến hành cực kỳ mật mờ.

Vệ phủ, Vi Trung Thư phủ, Thái Thú kinh thành phủ, Phương Trung Thư Lệnh, Hiến Vương gia, năm thế lực đang từ bốn phương tám hướng dồn mãnh lao tới sông bạc Cát Tường.

Mà lúc này, hai đầu sỏ gây nên mọi chuyện đang vui vẻ bên trong sông bạc, Tuần Lạc thông dong nắm thêm một phần đại cục trong tay.

Phiêu Tuyết đang đứng trước bàn mặt chược Tây Dương, nhìn ngốc tử trước mặt kia thua một ván lại một ván, rốt cục không nhịn được rống to một tiếng: “Đứng lên, để cho ta tới”

Tuần Lạc hứng thú nhìn nàng, xem nàng chuyển bại thành thắng thế nào.

Chỉ thấy Phiêu Tuyết quen thuộc nháo bài trước mặt một lần, ra tay cực nhanh làm người ta không kịp nhìn.

Không biết là người nào đột nhiên mãnh liệt hô một tiếng: “Tước tiên nương nương hiển linh

“Tước cái đầu nhà ngươi, nhanh ra bài” Phiêu Tuyết không kiên nhẫn thúc giục.

Người nọ tay run run ra bài, “Thất, thất đồng.....” Trong đầu thì trào cầu nguyện: *đừng ăn, đừng ăn a.....*

Thực bất hạnh..... Phiêu Tuyết cầm ba cây bài khác trong tay lật ra: “Giang”
Cầm thất đồng trên bàn kia xếp cùng bộ ba của mình thành một loạt.

Người kia thiếu chút nữa chặt tay mình xuống, hít sâu một hơi xem Phiêu Tuyết ra loại bài gì.

Phiêu Tuyết lại lật bài, đầu ngón tay trắng như ngọc vuốt ve mặt trên cây bài, chỉ thấy Phiêu Tuyết lộ ra một nụ cười gian, buông xuống cây bài vừa nhặt lên, trực tiếp đem bài trước mặt mở ra: “Ai nha, giang thượng nở hoa rồi, thực làm ta đau đầu, còn muốn chơi lâu một chút đâu”

Nam nhân kia run run nhìn ván bài Phiêu Tuyết lật ra, trông mắt đều muốn rớt xuống, ván bài này thật sự sẽ thắng hết tài sản trên người hắn, hai chân khẽ run run trực tiếp hôn mê.

Phiêu Tuyết không nói gì nhìn người trước mặt, lại nhìn nhìn Tuấn Lạc đứng bên cạnh xem cuộc vui, bất đắc dĩ mở hai tay.

Tuấn Lạc lập tức đi lên: “Người làm như thế nào?” Thanh âm hỏi không lớn không nhỏ, vừa lúc có thể để cho người bên cạnh nghe thấy.

Một đám quan khách bên cạnh dựng lỗ tai lên.

Phiêu Tuyết không quan tâm vạch trần bí quyết: “Dùng đầu óc tính bài thôi, người đối diện nhìn chăm chăm bài thật lâu mà không ra bài chứng tỏ cây bài hắn muốn ở trong tay chúng ta, lại tính thủ pháp ra bài của những nhà khác để biết bài trên tay bọn họ, biết người biết ta, không thắng cũng khó”

Tuấn Lạc cười nhìn Phiêu Tuyết, nhìn nàng thần thái sáng láng tươi cười, lại nhớ tới đánh giá của mọi người về nàng: *Thích đánh bạc như mạng*.

“Chơi đi, ở lại đây chơi” Hắn nói.

Phiêu Tuyết cười hì hì nhìn hắn một cái, lại tiếp tục vui đùa “*cực khổ*”.

Bóng đêm mờ lung, Tùy Nghị vận khinh công đạp xuống, giống như một bóng đen xẹt qua phía trên.

Tùy Nghị đi tới trước sông bạc Cát Tường bước vào. Sau khi nhìn thấy hình ảnh Phiêu Tuyết như cá gặp nước, khuôn mặt lạnh lùng thế nhưng lại hiện lên một ý cười mơ hồ.

Hắn lặng lẽ đi tới bên người Tuấn Lạc, “Công tử, còn có nửa canh giờ Hiên huỳnh đệ sẽ tới”

Tuấn Lạc gật đầu, ánh mắt vẫn không rời Cô Phiêu Tuyết.

Xa xa chừng quây một thân béo phì luôn âm thầm quan sát thủ pháp của Phiêu Tuyết, Phiêu Tuyết lại thắng một ván, hắn rút cục không kiềm chế được bỗng nhiên đứng dậy, lau mồ hôi sau gáy: “Bang chủ, bang chủ xuất hiện”

Hắn chưa từng gặp Phiêu Tuyết, nhưng căn cứ vào miêu tả của người trong bang, người này chẳng phải bang chủ được người xưng quý khốc thần sầu hay sao?

Hắn vội vàng chạy lên gọi Phiêu Tuyết: “Điệp Ngũ cô nương?”

Phiêu Tuyết theo bản năng mãnh liệt quay đầu: “Sao vậy?”

“Thật là Điệp Ngũ cô nương?” Chưởng quầy kích động: “Cô nương, lão phu ở đây ra mắt cô nương” Hắn kích động khom mình hành lễ, “Không biết cô nương đến sông bạc Cát Tường thị sát, chiêu đãi không chu toàn mong cô nương thứ lỗi a.....”

Phiêu Tuyết nhìn hắn, đôi mắt như nước bỗng nhiên cười thành một đường thẳng, người nàng muốn đợi cuối cùng cũng xuất hiện.

Hai tay vẫy vẫy: “Ta không chơi nữa” Quay đầu nhìn Tuấn Lạc vẫn đang xem cuộc vui cười: “A Li, ngươi tới” Khi nhìn thấy Tùy Nghị bên người Tuấn Lạc nụ cười dừng lại một chút.

Tùy Nghị bồi rồi thu ánh mắt, lui về phía sau Tuấn Lạc, bảo vệ Tuấn Lạc.

“Được, ta đến” Tuấn Lạc nhiều điểm tiểu ý, tà mị như đêm đen.

Nửa canh giờ đã qua một lúc lâu, nghĩ chỉ khoảng một khắc nữa trò hay sẽ mở màn, chơi một chút cũng không vấn đề gì.

Chỉ thấy Tuấn Lạc lúc mới bắt đầu còn chút mới lạ, sau lại như nước chảy mây trôi, Phiêu Tuyết vốn muốn làm hắn xấu mặt, kết quả mưu kế bất thành ngược lại còn bị hắn làm cho kinh ngạc.

Phiêu Tuyết gọi chưởng quầy sông bạc đến phía sau, nói mấy chữ an bày mọi chuyện, chuyện hỏa thương tuyệt đối không thể cho qua dễ dàng như

vậy, nàng tuy rằng đánh bạc nhưng cũng không quên chính sự, đồ của nàng mà cũng dám giành giật, không muốn sống nữa chẳng.

Lúc này trong ngoài sòng bạc đều là sóng ngầm mãnh liệt.

Chương 79: Quyết đấu chính diện

Phiêu Tuyết cùng chương quỳ béo còn ở phía sau thương nghị gì đó, tiểu nhị vừa rồi cùng Phiêu Tuyết nói chuyện phiếm kích động chạy vào, hô lớn như sắp mất mạng: “Chương quỳ! Không tốt! Sông bạc Cát Tường chúng ta bị quan phủ bao vây!! Khách quan đều bị bắt lại ! Đầu lĩnh còn nói âm ỉ bảo ngài ra ngoài, nói là chương quỳ mà không ra sẽ tống toàn bộ vào đại lao”

Cái gì! Chương quỳ béo cả kinh, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì? Không biết lý do rõ ràng, lúc này tỉnh tỉnh mê mê, hấn kinh hoảng nhìn về phía Phiêu Tuyết, không biết nên làm gì bây giờ mới tốt.

“Đầu lĩnh là ai?” Phiêu Tuyết hỏi. Chẳng lẽ là Vi Di cùng Tô Nghi mang binh đuổi tới?

Tiểu nhị ngốc nghếch nhìn Phiêu Tuyết một cái, có chút kinh ngạc, lập tức nói: “Đầu lĩnh ta không nhận ra, chỉ nghe thấy một đám lộn xộn quan gia cái gì Vi đại nhân, Thái Thú đại nhân, Phương đại nhân, Vệ đại nhân, còn có..... còn có cái gì Hiên Vương gia, đèn đuốc các nhà đốt sáng cả bầu trời kinh thành”

Phiêu Tuyết có điểm khiếp sợ, một đồng cái gì đại nhân nọ đại nhân kia, từ lúc nào cần nhiều đại nhân tới bàn bạc như vậy? Phiêu Tuyết lập tức dùng ánh mắt ám chỉ tiểu nhị đi xuống, nghĩ nếu đều đã đuổi tới nơi này, Phiêu Tuyết cũng không muốn chạy trốn.

Cùng lắm chỉ là một cái tội hậu cung phi tần xuất đầu lộ diện trên đường đòi phong bại tục, hơn nữa, không phải còn có Tuấn Lạc sao.

Nói là Hoàng Thượng mang phi tần cải trang vi hành, cũng không phải không có khả năng.

Tiểu nhị liếc nhìn Phiêu Tuyết một cái mới vội lui ra ngoài, chương quỳ lập tức hỏi Phiêu Tuyết: “Bang chủ..... chuyện này phải làm thế nào cho phải?”

Phiêu Tuyết dáng vẻ trầm ngâm: “Che một cái màn, mời các vị đại nhân tiến vào, ta không tiện lấy chân diện mục gặp bọn họ, vị công tử vừa rồi là cô gia, người đi ra mời cô gia vào”

Chưởng quầy ý bảo đã hiểu, xoay người định đi ra ngoài, Phiêu Tuyết bỗng nhiên lại bảo hắn: “Từ sĩ ngày thường bang thu nhận cũng gọi ra ngoài cả đi”

Chưởng quầy béo cả kinh, ánh mắt đều cười nở hoa: “Vẫn là bang chủ người lợi hại”

Đối phương có binh, nàng bên này cũng không hẳn là không có người..... Vì Di cùng Tô Nghi hai người rõ ràng gây sự với nàng, còn Phương đại nhân, Vệ đại nhân là ai? Về phần Hiên Vương gia..... Nam Cung Hiên Dật cũng đến xem náo nhiệt gì?

Phiêu Tuyết có dự cảm chuyện này có điểm bất thường, hay là, lại là quân cờ của Tuấn Lạc? Nếu không Nam Cung Hiên Dật đến xem náo nhiệt gì?

Phiêu Tuyết một bên suy nghĩ chỗ dị thường, một bên đi lại trong nội đường, sông bạc Cát Tường bài trí không khác nhiều những cửa hàng khác, Phiêu Tuyết chuyển mắt sắc lên bức họa treo trên vách, Phiêu Tuyết cả kinh, đẩy ra lại thấy một bộ váy màu xanh thẫm thêu chỉ bạc, trên váy thêu hơn mười con bướm, lập lòe tỏa sáng.

Thì ra cũng giống những chi nhánh khác, Trương Mặc đã tỉ mỉ đến từng nơi chuẩn bị tốt y phục hiện thân cho nàng, Phiêu Tuyết lấy ra bộ y phục treo trên tủ âm tường, nhìn kỹ, thể nhưng còn có một cái khăn che mặt xứng đôi, thêu những hạt trân châu lên tới chân mày, có một chút phong vị dị quốc.

Tuy đã bảo chưởng quầy béo chuẩn bị mạnh, nhưng Phiêu Tuyết vẫn thay y phục, luôn phòng ngừa vạn nhất.

Trong gương đồng, Phiêu Tuyết thấy chính mình một thân váy xanh, thân ảnh bay bay như bướm, tựa như một viên ngọc minh châu chói mắt trong đêm đen, đặc biệt những hạt trân châu còn phát ra ánh sáng nhu hòa, hắt ánh sáng màu xanh lên đôi mắt, như một người khác.

Đứng trước gương, Phiêu Tuyết buông tóc dài, tóc đen thật dài cứ thế tùy ý rơi xuống, toàn thân lại nhiều hơn một phần khí chất cuồng dã, thoát nhìn càng giống bang chủ nắm trong tay đại cục.

Bên ngoài chưởng quầy béo lặng lẽ an bài tốt tất cả, trong nháy mắt đi vào bị Phiêu Tuyết làm cho kinh ngạc, đây là ‘Bang chủ’ làm người ta kinh ngạc trong lời Trương Mặc công tử..... Hắn rốt cục có thể nhìn thấy.

Trong vòng một ngày nhìn thấy hai dạng bất đồng của bang chủ, đây là phúc khí tu luyện ba đời của hắn.

“Bang chủ, ta đã an bài tốt tử sĩ, người bên ngoài đã sắp không chống đỡ được nữa, mình cũng đã treo, hiện tại có phải nên mở cửa để quan binh tiến vào hay không?” Chương quỳ bái hỏi Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết thản nhiên nhìn hắn một cái, thay đổi y phục trên người, ngay cả một ánh mắt bình thường cũng trở lên phong tình: “Được, dẫn họ vào, cô gia đâu?”

“Cô gia..... Không tìm thấy cô gia, không biết đi đâu ” Chương quỳ bái lau mồ hôi.

Phiêu Tuyết cảm thấy nghi ngờ, đáng tiếc tình thế gấp gáp, đành phải vậy, vẫn là đi ra ngoài gặp đám đại nhân kia trước đi.

Nghĩ như vậy, Phiêu Tuyết lập tức nâng váy phong tư tiêu sái đi ra ngoài, rèm ngăn cách nàng với bên ngoài, cả người càng thêm thần bí. “Mời các vị đại nhân lên đi”

Vừa dứt lời, lập tức có người đi lên bảo vệ Phiêu Tuyết, cách tám rèm nhìn qua, chỉ thấy hai nữ tử một thân áo trắng đứng phía sau Phiêu Tuyết, trong đó một nữ tử áo trắng hiển nhiên có vẻ thân cận với Phiêu Tuyết, “Bang chủ, mấy ngày nay không thấy người triệu kiến chúng ta, những ngày không thấy người có thể giết chúng ta đấy” Bạch Diệp dường như có chút oán giận nói.

Một vị nữ tử áo trắng khác đứng bên tay phải không đợi Phiêu Tuyết trả lời liền tiếp tục: “Bang chủ, Bạch Diệp tỷ tỷ nói đúng đấy, may mà hôm nay người xuất hiện, nếu không chúng ta sẽ lật ngược cả Đông Li quốc này lên, ta cảm thấy trong bang mọi chuyện quá tốt rồi nên một đám thuộc hạ tay chân mới rảnh rồi đến sợ”

“Bạch Ngọc, sao ngươi lại nói vậy” Bạch Diệp lập tức khiển trách. “Nào có ai thích trong bang xảy ra nhiều chuyện?”

Bạch Ngọc lè lưỡi giải thích: “Bằng không luôn không thấy được bang chủ..... Ta cũng chỉ thuận miệng nói thôi.....”

Phiêu Tuyết khước miệng mang cười nhìn hai người phía sau, người một câu ta một câu rất thân thiết, bất quá tranh luận có chút không đúng lúc: “Hai người các ngươi trước đừng cãi cọ, đều im lặng một chút cho ta”

Lời Phiêu Tuyết vừa nói ra, hai người lập tức yên lặng xuống, Bạch Điệp trừng mắt lườm Bạch Ngọc một cái, tay lập tức đặt trên nhụy kiếm bên hông, cả người cũng nghiêm chỉnh lại.

Lúc này hai nha hoàn dâng trà trong đại đường cũng không phải người tầm thường, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, sau khi Phiêu Tuyết ngồi vào chỗ của mình, thủ thế một cái, đại môn vừa mở ra.....

Người bên ngoài nhất thời dừng mãnh vào tiền vào, còn có tiếng đón tiếp huyền não đối trá đến cực điểm.

Đầu tiên truyền vào là giọng nói không nhanh không chậm của chương quỳ béo: “Các vị đại nhân, không biết hôm nay tới sòng bạc Cát Tường ta có chuyện gì? Chúng tiểu nhân là làm ăn nhỏ, các đại nhân bắt nhiều khách quan như vậy của chúng ta, bảo tiểu nhân làm ăn thế nào?”

Tiếng nói Vi Di: “Chương quỳ ngươi ít nói nhảm đi, ta muốn gặp người phía sau chương quỳ các ngươi!” Bắt cá, thì phải bắt cá lớn. Hắn vỗ vỗ bàn tay, ý bảo hạ nhân dẫn người lên.

Phương Ngôn - Phương đại nhân: “Vệ đại nhân, dưới chân thiên tử ngươi đừng làm càn”

Hai người mục đích khác nhau đương nhiên phải ca những bài khác nhau.

Vệ Khâm Xu: “Đem bọn tiểu nhị giao ra đây” Hắn muốn chính là nhân chứng.

Chương 80: Cải nhau

Phiêu Tuyết vừa nghe bật cười khúc khích, mặt mày cong cong, dưới mạng che mặt có thể thấy một đường cong cong hình trăng khuyết. Nam Cung Hiên Dật này thật sự là..... tức chết người không đền mạng.

Tô Nghi - Tô đại nhân nhìn Nam Cung Hiên Dật, chấp tay hoàn lễ: “Bái kiến Hiên Vương gia..... Hôm nay tiểu nhân còn có công sự phải làm, sòng bạc Cát Tường bao che loạn thần tặc tử, không biết Hiên Vương gia đến sòng bạc Cát Tường này có chuyện gì, nếu như không có việc gì thần cả gan mời Hiên Vương gia hồi phủ, không nên giao du với bọn xấu này”

Nam Cung Hiên Dật cười nhìn hắn một cái: “Bỏn vương gia không có việc gì, chỉ là đến cho vui, thế nào? Bỏn vương gia làm phiền người làm công sự?”

“Thần không dám.....” Tô Nghi mặt mày cúi thấp “Chỉ là hôm nay thần phụng mệnh Hoàng Thượng, mong Hiên Vương gia thứ lỗi”

“Vậy sao?” Nam Cung Hiên Dật nhướn mi.

Phiêu Tuyết nghe bọn họ âm ỉ, nghĩ rằng Tô Nghi này nói dối thật sự là mặt không đỏ tâm không loạn.

“Vậy bọn họ cũng là phụng mệnh Hoàng Thượng?” Về mặt Nam Cung Hiên Dật tràn đầy nụ cười, chỉ vào Phương Ngôn cùng Vệ đại nhân hỏi. “Nếu không phải, vậy dựa vào cái gì không cho bỏn vương xem cuộc vui?”

“Cái này.....” Vệ Khâm Xu nhất thời nghẹn lời, Vệ Lương Bân không biết tốt xấu nói: “Các người âm ỉ chuyện các người, chúng ta là tới tìm người”

Nam Cung Hiên Dật tựa tiểu phi tiểu: “Vậy vừa lúc, bỏn vương cũng đến tìm người”

Vi Di trợn mắt: “Người!”

Nam Cung Hiên Dật là vương gia khác họ đương triều nắm nhiều binh mã nhất, chọc vào hắn cũng không có kết cục tốt. Vi Di đang muốn chửi âm lên, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Phương Ngôn nhú mày nhìn những người này, thân là đứng đầu phái phản Lũng đương nhiên không muốn gặp Tô Nghi và Vi Di, về phần Tuấn Lạc cùng cây cỏ ven đường Vệ Khâm Xu hẳn không biết có bao nhiêu thích thú và căm ghét, vì thế không nhận được giáo huấn: “Đều là người có uy tín danh dự, âm ỉ cái gì”

Vi Di hừ một tiếng, vung tay lên: “Người đâu, tiến vào hậu đường, lục soát!”

“Người dám!” Nam Cung Hiên Dật bật lại.

Về mặt Vệ Khâm Xu như muốn nói ‘*các người náo loạn không liên quan đến chuyện của ta*’, tự cho là có thể tách khỏi Vi Di, Tô Nghi, vì thế rảnh tay gọi những người mình mang đến: “Các người cũng vào đi, bắt bọn tiểu nhị cho ta, những người bên trong vừa rồi đánh mặt chước Tây Dương cũng bắt tới cho bản quan”

Có một thị vệ lặng lẽ nhắc nhở: “Đại nhân, trừ bỏ tiểu nhị, khách nhân sòng bạc đều đã bị Vi đại nhân bọn họ bắt”

Vệ Khâm Xu biến sắc, “Vậy chúng ta bắt tiểu nhị trước, những người còn lại đợi bản quan bắt đến từ chỗ Vi đại nhân”

Phương Ngôn nghe thấy nhóm người này thất chủ bát thiết (*náo động*), to cả đầu, không biết Hoàng Thượng gọi hắn tới rốt cuộc là có ý gì, hơn nữa Hoàng Thượng đến bây giờ còn chưa xuất hiện, nhưng Hiên Vương gia lại xuất hiện, trầm tư một lát đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, vì thế cũng bắt đầu cùng Nam Cung Hiên Dật phản bác lại, “Nếu không có việc gì đều trở về nghỉ ngơi đi, quan vì dân chúng, các người bây giờ đều là nhiều dân” Hắn chỉ thẳng vào mũi Tô Nghi mắng: “Người nói có dụ lệnh của Hoàng Thượng vậy có thể lấy ra cho bản quan nhìn một cái không?” Lại chỉ vào Vi Di. “Người nói sòng bạc Cát Tường bao che loạn thần tặc tử, lấy cái gì làm chứng?”

Vi Di lại hừ một tiếng: “Phương đại nhân chỉ giáo cho? Hiên Vương gia không cho chúng ta vào lục soát người, lấy gì làm căn cứ? Bất quá nói đến chứng cứ, có một đám hỏa thương bây giờ còn ở trong nha môn ra về, Phương đại nhân có muốn xem không? A, đúng rồi, ta còn trối lại một người, đây chính là một thương nhân lai lịch không nhỏ, hỏa thương chính là từ thương đội của hắn lục soát ra, người đâu, dẫn tới” Vi Di bỗng nhiên định liệu trước cười một tiếng.

“Vâng” Người phía sau hần đáp lời. Một lát sau, Trương Mặc lập tức bị dẫn tới.

Chưởng quầy vẫn canh giữ bên cửa xem bọn họ náo nhiệt đột nhiên khinh ngạc hô: “Trương Mặc công tử!”

Lúc này Trương Mặc đang bị trói gô đưa lên, nhưng toàn thân bị xích sắt trói cũng không giảm bối khí khái, trên mặt tràn ngập kiên định.

“Công tử!” Chưởng quầy béo vọt lên, lập tức lo lắng nói với Trương Mặc: “Bang chủ ở bên trong, nhất định sẽ lấy lại công đạo cho công tử!” Nói xong liền hung hăng liếc Tô Nghi một cái: “Tô đại nhân, các người khinh người quá đáng”

Sòng bạc Cát Tường vừa mới khai trương đã tốn không ít bạc chào hỏi, nay lại dẫn người tới khám xét là có ý gì?!

Khuôn mặt Tô Nghi tương đối tươi cười, làm quan kiểm tiền hơn phân nửa đều là từ trên người thương nhân vét đến, hần cũng không nguyên ý thật sự chọc vào chưởng quầy béo này, việc hôm nay hần vốn không muốn ồn ào lớn như vậy, cùng lắm thì chỉ giả bộ giam giữ lấy tiền chuộc thôi, có trách thì phải trách ‘*Tiên nhân quả*’ kia sau khi bắt giữ lại biến thành hỏa thương, hần không có cách nào mới báo cáo với Vi Di, dù sao ở trong triều Vi Di cũng chỉ ở dưới Trung Thư Lệnh, hần cũng muốn nịnh bợ nhân vật số một này, việc này sau lại liên lụy đến sông bạc Cát Tường, hần cũng không nghĩ việc này cứ càng nháo càng lớn như vậy, vì hai bên đều không thể đắc tội hần đành phải tươi cười đáp trả. “Chưởng quầy, chúng ta cũng là theo lệnh cấp trên, thân bất do kỷ” (*không do mình định đoạt*)

Làm người đến tận đây coi như là đã tận cùng khôn khéo rồi.

Chưởng quầy béo nổi đoá, còn muốn chửi ầm lên, bỗng nhiên từ sau truyền ra một giọng nói thanh lệ: “Chưởng quầy, mời các vị đại nhân tiến vào.....”

Chưởng quầy nuốt khẩu khí xuống, quay thân thể béo phì trở về: “Hôm nay vừa đúng lúc chưởng quầy lớn nhất của sông bạc Cát Tường chúng ta ở đây, mời các vị đại nhân vào uống mấy chén trà”

Tô Nghi sừng sốt, đến bên tai Vi Di nói với hần một câu: “Thế nhưng còn có chưởng quầy lớn nhất, chỉ sợ người này cũng là người đứng sau Y Lan hí phùng”

Vi Di phỏng đoán, nếu vậy nếu hần đi vào sẽ gặp.....

Vệ Khâm Xu cũng cảm thấy có chút ngoài dự tính, sông bạc Cát Tường này xem ra còn có hậu trường thật lớn phía sau, nếu lỡ mãng đi vào trối người đắc tội người phía trên có thể không ổn, rõ ràng đi vào, hảo hảo thương thảo mượn đến vài người có vẻ không quá cứng nhắc.

Hai người Phương Ngôn và Nam Cung Hiên Dật đều sửng sốt, chỉ là Phương Ngôn có chút không hiểu, Hoàng Thượng hôm nay kêu hấn tới đây diễn rồi cuộc là diễn cái gì?

Còn Nam Cung Hiên Dật lại rất hứng thú, vở tuồng hôm nay thật sự là rất náo nhiệt, mới bắt đầu đã náo nhiệt như thế, không biết đến cuối thì đám người kia còn có vẻ mặt gì.

Nghĩ đến đây, đôi môi duyên dáng của hấn không nhịn được mà cong một nụ cười vô cùng đẹp mắt.

“Cô nương nhà chúng ta cho mời, các người còn không tiến vào?” Bạch Ngọc ở bên trong rốt cục không nhịn được nữa thúc giục.

Phiêu Tuyết lại rất lạnh nhạt, dứt khoát cầm lên chén xuân trà Long Tĩnh mà uống, để cho bọn hồ ly này cân nhắc nữa đi, bọn họ đông người thì sao? Xem nàng như thế nào dùng khí thế đè chết bọn họ.

Chương 81: Duy nữ tử nan dưỡng dã

(phụ nữ khó nuôi/ không nên chọn vào phụ nữ)

Vi Di gật đầu với Tô Nghi, Vệ Khâm Xu cũng gật đầu với Vệ Lương Bân, Phương Ngôn cùng Nam Cung Hiên Dật nhìn thoáng qua nhau, năm người dẫn đầu đi vào hậu đường, chỉ thấy bên trong đã thu xếp đầy đủ ghế ngồi, trên bàn cũng bày trà nóng, trà kia còn lượn lờ hơi nóng.

Một tấm màn, che người phía sau, loáng thoáng thật mơ hồ. Đây là ấn tượng đầu tiên của đám người rồng rắn tiến vào.

Trương Mặc cũng bị người trối dẫn vào, một số quan binh cũng được đi vào, hậu đường trống trải lập tức chia thành hai nửa, một nửa thấy toàn đầu người, nửa còn lại được màn che ngăn cách, thanh nhã vô cùng.

“Các vị đại nhân, mời ngồi” Giọng nói Phiêu Tuyết có một chút uy nghiêm hơn ngày thường, thân phận đã khác, phương thức nói chuyện tự nhiên cũng sẽ khác theo.

Giọng nói này giống như có ma lực, tất cả mọi người đều ngồi xuống.

Vi Di vốn muốn vào xem người phía sau chường quây sòng bạc Cát Tường là ai, không nghĩ tới câu nói đầu tiên của đối phương đã hạ thấp bản thân mình. Sau khi hấn ngồi xuống mới phát hiện, dựa vào cái gì nàng bảo mình ngồi mình phải ngồi? Vì thế thẹn quá hóa giận, mạnh mẽ đứng lên đoạt lại khí thế, đập một tay lên bàn, kêu gào: “Dựa vào cái gì ngươi mời bản quan ngồi thì bản quan phải ngồi?”

Lời vừa ra khỏi miệng mới giật mình thấy lỗ lòi, bọn quan nhỏ khó tính Vệ Khâm Xu, Vệ Lương Bân, Tô Nghi đều đã ngồi, hấn đường đường là một Thị Lang, đứng còn ra thể thống gì? *(Tự đào hố chôn mình, ngu thế chứ =_=)*

Bạch Diệp, Bạch Ngọc phía sau Phiêu Tuyết che miệng cười.

Nam Cung Hiên Dật ngồi trên vị trí trên cùng, không để ý tới Vi Di, một mình nâng trà lên uống một ngụm, yên lặng chờ xem cuộc vui.

Phiêu Tuyết ngồi phía sau màn, vô cùng đơn giản vắn vện nói với Vi Di một chữ: “Mời”

Được xuống nước, Vi Di thuận thế ngồi xuống.

Phiêu Tuyết lại uống một ngụm trà, sau đó bỗng nhiên hỏi Nam Cung Hiên Dật cũng đang nhàn nhã uống trà: “Hiên Vương gia, trà của ta là loại trà gì?”

Lời vừa nói ra, mọi người đều khiếp sợ, Nam Cung Hiên Dật là Vương gia khác họ, từ trước đến nay chỉ ở tại đất phong, người đã gặp qua không nhiều lắm, lần này nếu không vì Hoàng Thượng đại hôn cũng sẽ không xuất hiện ở chỗ này, một chương quây bình thường phía sau sông bạc tuyết đối không thể nhận ra hẳn.

Mà vị này..... Thế nhưng thoáng một cái đã chỉ ra thân phận của hắn, vậy có thể nói rõ..... nàng không hề tầm thường.

Động tác uống trà của Nam Cung Hiên Dật nhất thời ngừng lại, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía màn hình như muốn nhìn xuyên qua chướng ngại này.

Phiêu Tuyết cong khóe miệng, Nam Cung Hiên Dật, xem ta chinh chết ngươi: “Hiên Vương gia, sao lại không uống? Sao? Tô đại nhân, Vi đại nhân..... Các ngươi cũng uống đi chứ”

Vi Di, Tô Nghi thấy thân phận của mình cũng lần lượt bị chỉ điểm càng thêm khiếp sợ, nữ tử này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Phiêu Tuyết tiếp tục nhìn qua trái, hướng về phía Vệ Lương Bân: “Tiểu công tử bên kia, hôm nay ở sông bạc Cát Tường chơi còn chưa vui sao? Chỉ là không hiểu vì sao vội vàng rời đi?” Nói xong câu này, Phiêu Tuyết ở phía sau màn hình cũng đã cười đến biến dạng.

Hành tung bị nắm giữ nhất thanh nhị sở, sắc mặt Vệ Lương Bân cực kỳ không tốt, cảm giác bất an càng ngày càng mạnh.

Biết cái gì gọi là khí thế đè chết người chưa..... Nhìn một đám người trước màn hình sắc mặt tối đen như mực sẽ biết.

“Không biết chương quây rốt cuộc là thần thánh phương nào? Lại có thể nhận được chúng ta?” Vệ Khâm Xu tỏ vẻ cung kính, từ chỗ ngồi đứng lên chấp tay với hướng Phiêu Tuyết.

Nam Cung Hiên Dật liếc nhìn cả nửa ngày, chỉ có thể nhìn thấy trong màn hình một thân ảnh tú lệ.

Phiêu Tuyết trả lời Vệ Khâm Xu: “Ta là ai Vệ đại nhân không cần để ý đến, chỉ cần biết ta chính là chương quây lớn nhất nơi này, thuận tiện nói một câu, nếu hôm nay các người làm tâm tình ta không vui, cần phải cẩn thận điền sản các người một tác cũng không sinh lợi..... Tuy nói dân không cùng quan đầu, đáng tiếc cô nương ta không phải dân cũng không phải quan, ai phạm ta ta sẽ khiến người đó không sống khá giả..... Có câu nói thế nào nhỉ? Duy nữ tử dữ tiểu nhân nan dưỡng dã..... Ta cũng vèn vèn chỉ là một nữ tử thanh nhã mà thôi, người nói xem có đúng hay không, Vi đại nhân?” Phiêu Tuyết nói xong lại đem câu chuyện chuyển tới trên người Vi Di.

Vi Di như bị đùa giỡn, tức giận đến run run, “Người đừng khinh người quá đáng, nếu ta thật sự muốn bắt người, người cũng tránh không được, người có biết ta là ai không?!”

“Vậy người có biết cô nương sau màn là ai không?” Trương Mặc này giờ không nói gì bỗng nhiên mở miệng.

Tô Nghi thấy tình thế không khả quan, trong mắt xẹt qua một tia sáng, vội vàng đi lên lạng lẽ khuyên nhủ: “Vi đại nhân, nhỏ không nhịn sẽ loạn đại mưu..... Chúng ta cũng không có dụ lệnh lục soát của Hoàng Thượng”

Vi Di nghe xong, ngược lại đứng thẳng thắt lưng, khí thế mười phần nói: “Thương nhân lớn cũng không thể chống lại bá quan”

Trương Mặc lắc đầu tức cười: “Thật ra có những thương nhân có thể nắm trong tay vận mệnh quốc gia chứ đừng nói đến một chức quan nho nhỏ” Huống chi hiện tại người đang ngồi bên trong là Cố Phiêu Tuyết? Phụ thân là quyền thần đệ nhất Đông Li quốc, chính mình là hoàng quý phi duy nhất Đông Li quốc, sau lưng là quân chủ siêu tà mị Đông Li quốc thâm tàng bất lộ.

Thế diện Vi Di có chút không nhịn được, đường đường một quan nhị phẩm đương triều lại bị cười nhạo như thế. Hắn đột nhiên mạnh mẽ nổi đóa xông lên trước muốn vèn rên lên, mắng to: “Bán quan cũng thật muốn xem người đến tột cùng là ai, thế nhưng lại cứ ở sau tấm màn này giả thần giả quỷ!”

Mọi người hít không khí.

Chỉ thấy Vi Di vừa dứt lời đã lập tức vọt lên, đưa một tay, màn nhất thời bị hắn xé thành nhiều mảnh, từng mảnh từng mảnh bay lên.

Ngay sau đó, Bạch Diệp, Bạch Ngọc hai người như sớm có chuẩn bị trước lập tức che trước người Phiêu Tuyết, Phiêu Tuyết cũng vội vàng xoay người, trong khoảnh khắc mảnh bị xé rách kia, mọi người chỉ nhìn thấy một thân ảnh màu xanh thẫm, giống như một con bướm bay lượn, sợi tơ bạc trên làn váy phản chiếu ra nhiều tia sáng, nàng che mạng che mặt nên không nhìn rõ, Nam Cung Hiên Dật cách gần nhất cũng chỉ thấy những viên trân châu kéo đến bên lòng mày, trong khoảnh khắc trân châu kia phát ra ánh sáng nhu hòa, hắn chỉ nhìn thấy một đôi mắt to trong như nước động lòng người.

Phiêu Tuyết xoay người đến phía sau Bạch Diệp Bạch Ngọc, nha đầu dâng trà cũng đồng thời che trước mặt Phiêu Tuyết, chỉ thấy Bạch Ngọc nhìn Vi Di hừ một tiếng: “Có chút tài mọn này mà cũng dám biểu diễn uy phong trước mặt hai tỷ muội chúng ta”

Vi Di lạnh lùng liếc mắt một cái, không nghĩ tới vẫn không thể nhìn thấy chân diện mục nữ tử thần bí kia, trong lòng càng thêm ác độc, tay nắm thành quyền phát về hướng Bạch Ngọc.

Nhưng vào lúc này, Phiêu Tuyết đã không chút lưu luyến cùng hai nha đầu dâng trà rời khỏi hậu đường. Nàng không có hứng thú vén rèm lên nói chuyện với đám người này.

Nhưng cái nhìn mềm mại thoáng qua vừa rồi lại làm cho Nam Cung Hiên Dật thất thần, ánh mắt kia vì sao lại quen thuộc như vậy?

Nam Cung Hiên Dật bỗng nhiên nhớ lại một đôi mắt linh động trong trí nhớ, đó là ở trong Lạc Tuyết điện.....

Chương 82: Phu thê đồng tâm

Mắt thấy thế cục càng ngày càng loạn, Vi Di cùng Bạch Diệp, Bạch Ngọc trong nội đường này trực tiếp ầu ẩu, chọc trúng Phương Ngôn đang nóng giận như lửa, lớn tiếng quát: “Vi đại nhân, đừng quá làm càn!” Trước mặt hấn cùng Hiên Vương gia và chúng tướng sĩ lại trực tiếp ầu ẩu, lại còn để cho nữ tử thần bí kia đào tẩu, hấn càng ngày càng không hiểu rốt cuộc ở đây đang diễn cái gì, Hoàng Thượng vì sao đến bây giờ còn chưa xuất hiện?

“Phương đại nhân, chuyện hôm nay ngươi đừng quản” Tô Nghi phụ họa nói.

“Ta mặc kệ, ta mặc kệ, lão phu ta còn chưa quá nhàn rồi đâu” Nói xong Phương đại nhân tiếp tục ngồi xuống, cầm lấy chén chè xuân Long Tĩnh lên: “Được, trà ngon. Vi đại nhân, các ngươi cứ từ từ mà đánh, lão phu ta uống trước ”

Vi Di bị khiêu khích, dứt khoát ngừng đánh, dứt khoát phá quán tử phá suất (*thái độ bất cần, hành động tùy tiện*), bàn tay to vung lên: “Người đâu, lực soát cho ta!” Nữ nhân thần bí vừa rồi còn che chở nơi này như vậy, càng có thể khẳng định nơi đây có điều đáng ngờ.

Chưởng quầy béo lập tức ngăn trước mặt hấn, “Đại nhân, đại chưởng quầy của chúng ta đang ở chỗ này, tiểu nhân hy vọng đại nhân nể mặt chút ít, đừng quấy rầy quá mức”

Nam Cung Hiên Dật vì nhìn thấy cặp mắt như nước vừa rồi mà liên tưởng đến Cố Phiêu Tuyết, nghĩ đến mấy trò đùa lần trước của Phiêu Tuyết, lại nhìn hai người đang cãi nhau trước mắt, chỉ cảm thấy bên tai ung ung: “Đều yên tĩnh một chút, nào cái gì mà nào”

Mọi người đều bị Nam Cung Hiên Dật làm sững sốt, Vương gia tuần tú vẫn cười hì hì đột nhiên nổi giông bão, Nam Cung Hiên Dật lúc này mới phát hiện hình tượng nhã nhặn của mình bị hủy, đối với Phiêu Tuyết càng hận đến nghiến răng. (*Ơ buồn cười chưa? Tự mình làm hỏng lại đổ cho người khác kìa*)

Vệ Khâm Xu cảm giác không khí không tốt, muốn đứng dậy rời đi, nhưng lại không đành lòng thả người đã tới tay, chỉ cần tìm được tiểu nhị cùng đôi nam nữ kia là hấn có thể rửa nỗi oan khuất cho nữ nhi vẫn còn trong lao.

Nhưng nơi này loạn thành như vậy, hấn cắn chặt răng, vẫn tự bảo vệ mình trước đi, không muốn lại giao du với đám kẻ xấu này.

Vệ Khâm Xu liếc mắt với Vệ Lương Bân một cái, chấp tay với Nam Cung Hiên Dật địa vị tối cao ở đây cáo lui: “Thời giờ không còn sớm, thân thể tiểu nhân không khoẻ, khẩn cầu Vương gia cho phép tiểu nhân lui trước”

Nam Cung Hiên Dật phì cười, trong đầu đều là nữ tử như bướm lượn kia, “Tự tiện” Giữ hấn lại cũng vô dụng.

Tô Nghi thấy thế cục như vậy, khôn khéo xẹt qua: “Nhân có tam cấp, hạ quan đi nhà xí”, Nam Cung Hiên Dật hoàn hồn lại, lấy lại gương mặt tươi cười.

Tô Nghi ra ngoài đưa một ánh mắt cho sư gia, hơn một ngàn thủ hạ lập tức bao vây sông bạc Cát Tường.

Phương Ngôn phát hiện điều bất thường lập tức quát: “Người muốn làm gì?!”

Sắc mặt Vệ Khâm Xu lại càng không tốt, tên kia rõ ràng là muốn chặt đứt đường lui của hấn, từ xưa kẻ quan cao không dễ chọc, kẻ tay cầm binh quyền không dễ chọc, kẻ tà nịnh tiểu nhân không dễ chọc, kẻ thanh liêm không dễ chọc. Trừ bỏ cái thứ nhất và cái thanh liêm phía sau, Tô Nghi có thể nói là tập hợp của toàn bộ.

Vệ Khâm Xu lại ngồi xuống, xem ra hôm nay Tô Nghi muốn tóm mọi người lại một khối, chết cũng phải chết chung.

Tiền thính vẫn náo loạn như trước, ai không biết sẽ nghĩ ban đêm lại nổi lên gió lốc gì đó, chỉ có duy nhất Nam Cung Hiên Dật biết rõ sự tình là chậm rãi tĩnh tâm lại, dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn, yên tĩnh trước gió lốc, có chút quỷ dị.

Phiêu Tuyết rời khỏi từ tiền thính, một thân thâm màu lam trong đêm tỏa ra nhiều tia sáng: “Hai người các người lui xuống trước, giúp Bạch Điệp, Bạch Ngọc không chế cục diện bên ngoài, thuận tiện nhìn bố cục bên ngoài xem bố trí đã tốt chưa.” Nàng xoay lưng, nói với tử sĩ cải trang thành nha đầu dâng trà kia. “Thuận tiện trông chừng cho ta, đừng để cho những người khác vào, ta muốn yên tĩnh một lát”

Phiêu Tuyết ngẩng đầu nhìn cây bạch quả trăm năm trong sân, nhìn những tán lá tròn tròn tỏa ra, cười đến mức có chút vô tâm vô phách (*không tìm không*

phối/ nhần tâm), nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau một lát, hỏa thương bị giam trong nha môn sẽ hoàn toàn đi thành công, a, màn xiếc treo đầu dê bán thịt chó, lại có người không biết?

Hơn nữa phái ra lần này là những tử sĩ, không chỉ có vậy, trong số hơn một ngàn cấm quân vây ở ngoài cửa Tô Nghi, Phiêu Tuyết còn an bài không ít sát thủ.

Thương bang không có nghĩa là chỉ biết buôn bán phát triển, làm ăn trên các lĩnh vực, mua bán mạng người ngàn vàng ngàn đương nhiên cũng làm, sự lợi hại của nàng ở chỗ này.

Nàng có thể không khi dễ người, không có nghĩa là người khác có thể khi dễ nàng.

Bỗng nhiên tiếng gió động bên tai, Phiêu Tuyết mạnh mẽ quay đầu, chỉ thấy đối diện chính là gương mặt yêu dã của Tuấn Lạc kia, trường kiếm trong tay hắn đang đặt trên cổ nàng, “Ngươi là ai” Hắn lạnh như băng hỏi.

“Phanh” Tiếng một viên đá chạm vào trường kiếm, cao thủ đã âm thầm bắn mũi kiếm ra, mắt phượng hẹp dài của Tuấn Lạc liếc một cái, một cỗ khí thế bức người bao phủ chung quanh, ngoài ý muốn hòa trộn với không khí quanh người Phiêu Tuyết, hòa hợp một thể, hồn nhiên thiên thành (*trời sinh hoàn mỹ khí chất tự nhiên như bầu trời*).

Phiêu Tuyết không cảm thấy có gì sợ hãi, đã biết là y phục dị quốc, hắn không nhận ra cũng là bình thường, chính là, nàng rốt cục cũng đã thấy một mặt hung ác của hắn.

Nàng dứt khoát xoay người, ngón tay ngọc đẩy mũi kiếm của hắn ra, cười nói: “Công tử, đến uống rượu sao?” Vừa mới trêu cợt Nam Cung Hiên Dật, nay lại đổi thành Tuấn Lạc, đến một người thì đùa một người, đến một đôi nàng đùa cả đôi.

Cách khăn che mặt, Tuấn Lạc không nhìn rõ gương mặt Phiêu Tuyết, chỉ thấy một đôi lông mày cong cong cười vô cùng quen thuộc, trong nháy mắt ánh mắt trở nên kinh ngạc, sau đó lại trở nên ôn hòa, hắn nâng cằm Phiêu Tuyết hỏi: “Uống rượu? Cô nương ngươi uống cùng ta sao?”

Phiêu Tuyết thấy hắn đã nhận ra mình, dứt khoát phủi tay hắn: “Đi đi, đi đi, chơi không vui, không chơi”

Tuấn Lạc nhìn bộ dáng buồn bực của nàng, cười mà không nói.

“Trẫm không phải đã phối hợp với ngươi sao?”

“Đây ngươi gọi là phối hợp sao?” Phiêu Tuyết trừng mắt liếc hắn một cái, tiếp tục hỏi: “Ngươi vừa rồi chạy đi đâu?”

Lời này vừa hỏi, Tuần Lạc cười càng lớn, nhoáng lên một cái, một túi tiền lớn đã lay động trước mắt Phiêu Tuyết: “Trẫm thắng, ha ha” Hắn phát ra tiếng cười thanh thúy, ý cười sâu vào tận trong đôi mắt.

Phiêu Tuyết bắt khả tư nghị nhìn hắn, xong rồi, lại một người bị nàng nhúng chàm. *(Tuyết tử dạy thói xấu cho Lạc ca, cò bạc là không tốt >”<)*

Tuần Lạc nhìn Phiêu Tuyết đang ngăn người, nhét túi tiền vào tay nàng, sau đó lại không biết lấy từ đâu ra một bao quần áo đưa cho nàng, “Nhanh đi thay, theo trẫm diễn một màn”

Phiêu Tuyết chần chừ nhìn hắn, vẫn tiếp nhận bao quần áo, không biết hắn chuẩn bị cho nàng loại y phục gì.

Tuần Lạc nhìn thân ảnh Phiêu Tuyết cầm quần áo đi vào lầu các nhỏ, nụ cười lại chậm rãi lạnh xuống, hắn đứng tại nơi Phiêu Tuyết vừa đứng, đột nhiên cũng ngẩng đầu, nhìn về phía cây bạch quả trăm năm.

Chương 83: Hoàng Thượng và quý phi

Lá cây bạch quả rơi lả tả, vài chiếc lá bay xuống dưới chân Tuấn Lạc, hắn cúi người nhặt lên một chiếc, sau đó hai mắt ôn nhu dần dần trở nên xa xăm, bàn tay vân vân, chiếc lá lập tức hóa thành tro bụi.

Chính hắn cũng rời khỏi sân, xoay người vào trong một phòng khác trong lầu.

Trong một căn phòng khác, trong bóng đêm, Phiêu Tuyết mở túi quần áo Tuấn Lạc đưa cho nàng ra, bỗng nhiên trong nháy mắt, ánh sáng đầy màu sắc tràn ngập căn phòng, chỉ thấy một tấm áo phượng đang tản ra vô số tia huỳnh quang sắc màu, ngọc lưu ly khâu bằng chỉ kim tuyến, một lớp lại một lớp dạ minh châu được nghiền nhỏ được vẩy lên phía trên làn váy, chỉ theo trăm màu theo lên hình một con phượng hoàng xinh đẹp, hoa văn tượng trưng cho Thiên Hỏa đang chiếm cứ cổ áo, toàn thân Phiêu Tuyết bị khiếp sợ thật lớn, ngón tay vừa chạm vào xiêm y lập tức rút về giống như bị bỏng.

Đây là triều phục cho cung phi, đây là triều phục tể trời, Tuấn Lạc lại muốn nàng thay cái này, nàng nhìn y phục rực rỡ, hắn, dĩ nhiên là muốn nàng thay cái này!

Ngón tay Phiêu Tuyết vuốt trên những đường thêu phượng phượng phiêu trên áo, cảm giác lạnh lẽo thoải mái, khẽ cắn môi, cuối cùng vẫn bắt đầu đưa tay cởi xiêm y đang mặc trên người.

Phiêu Tuyết đổi xiêm y xong xuôi, lại đem bộ y phục dị quốc màu lam bỏ vào trong tủ âm tường, tóc đen tùy ý rủ xuống trên vai, nàng nhìn chính mình trong gương đồng bỗng nhiên cảm thấy thật xa lạ, gương mặt rất hoa lệ, toàn thân đột nhiên sinh ra loại khí thế mẫu nghi thiên hạ. Bên tai vang lên tiếng gõ cửa rất nhỏ, Phiêu Tuyết nói một tiếng tiến vào, cửa bị đẩy ra, dĩ nhiên là một nữ tử đang mặc cung trang, trong tay nàng cầm một cái hộp gỗ, hành lễ một cái: “Nương nương, nô tỳ tới trang điểm cho người”

Động tác chải đầu của Phiêu Tuyết ngừng lại một chút, nữ tử đã tới trước người, nàng tiếp nhận cây lược gỗ trong tay Phiêu Tuyết, giúp Phiêu Tuyết vén một kiểu tóc tinh tế, mở hộp gỗ ra, bên trong là ngọc ngà trâu báu vô giá, không nhiều không ít.

Trang điểm xong xuôi, giữa lông mày vẽ một đóa kim hoa, trên người Phiêu Tuyết không chỉ có thêm phần khí thế mầu nghi thiên hạ mà còn có thêm hơi thở tuyệt mỹ.

Chỉnh trang lại hoa phục, Phiêu Tuyết lại thông dong đến không ngờ.

Trong nháy mắt ra khỏi lầu các, Phiêu Tuyết lại cảm thấy sững sờ, Tuấn Lạc lúc này cũng đã thay đổi long bào long trọng hơn so với ngày thường, chỉ thấy hình rồng rất sống động một góc long bào phát ra ánh sáng yếu ớt, hỏa cầu trong tay con rồng giống y như thật, đầu hắc đội ngọc quan đứng ở nơi đó, hết thảy đều cảm giác xa không thể với tới, nhưng lại thật sự giống một đế vương thiên cổ bước ra từ trong tranh, dung nhan hoàn mỹ không có khuyết điểm, cánh môi mỏng đang mím lại nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy Phiêu Tuyết lại phát ra một tiếng cười: “Ái phi”

Phiêu Tuyết đột nhiên có một ảo giác, cảm thấy nàng không phải là nàng, hắc cũng không phải là hắc, hai người lúc này chỉ là một cái biểu tượng lưu danh thiên cổ trong sách sử, một cái biểu tượng đế vương tên là Hoàng Thượng và quý phi.

Xe ngựa xa hoa dành cho Hoàng Thượng xuất hành lúc này đang đứng ngoài đình viện, trong nháy mắt Tuấn Lạc cười với nàng, một nam nhân đi ra từ cửa nhỏ, “Nữ nhi a, quả nhiên là người đẹp vì lụa.....”

“Cha!” Phiêu Tuyết buồn bực hô một tiếng, chuyện này tuyệt đối không phải vì cao hứng mà bày ra! Tuyệt đối không phải!

Trong đây nhất định là có mưu kế, từ tuyển tú nữ, cho đến khi nàng vào cung, rồi hai người bọn họ kí kết khế ước, còn hồi phủ thăm viếng lại mặt, những nhân vật lớn tụ tập bên ngoài, tất cả những thứ này đều không phải trùng hợp, chuyện tối nay vô hình trung đã được định sẵn, khó trách hắc cần nàng diễn vở kịch này, bởi vì nàng nghiễm nhiên đã trở thành nhân vật chính, đã thành lực lượng lớn nhất khống chế trận cung biến này, hai người là quan hệ khế ước, điều hắc muốn cũng vừa vặn là điều nàng muốn, cho nên người này nguyện ý giúp người kia.

Người bên ngoài hắc là cũng giống nàng, Nam Cung Hiên Dật cũng tuyệt đối đã có chuẩn bị, giống như nàng, tại nơi này âm thầm bố trí không biết bao nhiêu người, chỉ sợ sẽ có một số người phải chết tại đây.

Ngoài tiền thính, Nam Cung Hiên Dật vẫn đang gõ gõ bàn như trước, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ mõ canh ba, hắc mạnh mẽ đứng dậy đứng

giữa đại sảnh, nháy mắt thay đổi vẻ mặt, ánh mắt sắc bén quét qua trên dưới Vi Di, Tô Nghi, cùng Vệ Khâm Xu xưa nay danh tiếng chỉ như cây cỏ ven đường, Phương Ngôn - Phương đại nhân trước nay vẫn là phe phản Lũng, không giống như ba người đối diện. Nam Cung Hiên Dật đột nhiên hét lớn một tiếng: “Mấy người loạn thần tặc tử các ngươi lại dám ở đây, trong sông bạc Cát Tường mưu đồ soán vị, phải bị tội gì?!” Một chương vỗ thật mạnh lên bàn trà, phát ra một tiếng vang làm mọi người trong đại sảnh hoảng sợ, “Người đâu, bắt những người này xuống cho ta, trái lệnh, chém!” Hắn vừa nói xong lại lấy ra một kim bài màu vàng! “Hoàng Thượng có lệnh. Gặp thánh chỉ như gặp trẫm”

Những quân tướng có mặt trong đại sảnh lúc này đồng loạt quỳ xuống, hô lớn: *Hoàng Thượng vạn tuế vạn vạn tuế*

Sắc mặt Nam Cung Hiên Dật không đổi, vẫn toát ra thần sắc âm ngoan như trước: “Hoàng Thượng có lệnh, Thái Thú kinh thành Tô Nghi tư tàng hỏa thương, chính nhị thư Thị Lang Vi Di làm giả hồ phù, hai người cấu kết với nhau làm việc xấu, vọng tưởng điều động trăm vạn binh mã, hãm hại thương gia kinh thành, vợ vết của cải vô độ, mưu quyền soán vị, thật vô pháp, vi phạm quân thần chi đức, táng tận thiên lương, nay chúng cứ phạm tội vô cùng xác thực, người đâu, lập tức bắt trói hai loạn thần tặc tử Tô Nghi, Vi Di lập tức giải tới Tông Nhân phủ”

Nam Cung Hiên Dật lập tức nói xong mấy lời dài dòng, kim bài trên tay rạng rỡ lóe sáng, giống như tình thiên phích lịch (*sét đánh giữa trời quang*), đôi khi hai người bọn hắn phản ứng lại thì đã bị tinh binh của Nam Cung Hiên Dật vây quanh.

Vi Di không thể tin lui ra phía sau một bước: “Hiên Vương gia lớn mật, cái này căn bản không có khả năng là dụ lệnh của Hoàng Thượng, chẳng lẽ ngươi không sợ bản quan tố cáo ngươi kết bè kết cánh áp bách quyền thần?! Khi gia gia qua đời Hoàng Thượng bị ai đến cực điểm, coi trọng Vi phủ ta như thế sao có thể cho rằng chúng ta mưu quyền soán vị? Đúng là hoang đường!”

“Có phải hay không, đến Tông Nhân phủ rồi khắc biết, chúng cứ phạm tội vô cùng xác thực, tất cả đều từ phủ của ngươi lục soát ra, xem ngươi còn nói láo thế nào!”

Vi Di nghe xong vẫn đang giãy dụa trong đau khổ, trực tiếp hỏn hển mắng to: “Đương kim Hoàng Thượng căn bản chỉ là gốc tử tâm trí ngây ngô chưa

phát triển, sao có thể nói được một loạt tội danh kia?” Hấn bộ mặt dữ tợn chỉ tay vào Nam Cung Hiên Dật. “Người căn bản chính là đang phun bừa!”

Chương 84: Tông Nhân phủ

Nam Cung Hiên Dật lui ra phía sau một bước, ánh mắt lạnh như băng, điều hăn không chấp nhận được nhất là người khác nói A Li là ngốc tử, A Li ần nhẫn nhiều năm như thế rốt cuộc là ai hại? Hăn nhiều năm như vậy không thể bước vào kinh đô Lâm An, là ai hại? Là bọn hăn! Là những người này! A Li không phải cải trang ngốc, A Li chính là làm bộ như không biết thế sự! Vi Di trước mắt này ý được ân sủng mới dám cãi lại, thậm chí nói ngoa chửi bới A Li, Nam Cung Hiên Dật nhất thời tức giận bốc hỏa, không thể nhịn được nữa!

Tục ngữ nói không thể nhịn được nữa thì không cần nhịn, Nam Cung Hiên Dật vung tay lên, ánh mắt lạnh như băng liếc Vi Di: “Người đâu, giải tới Tông Nhân phủ!”

Thủ hạ của Vi Di muốn động mà không dám động, dù sao cầm kim bài không chỉ là Hiên Vương gia rất có uy tín mà còn là người có binh quyền và đất phong, bọn họ có mấy cái đầu? Dám chống lại Nam Cung Hiên Dật?

Còn lại là Tô Nghi mặc danh kỳ diệu (*không giải thích được*) bị cuốn vào phong ba, trong lòng Tô Nghi cũng lắm chỉ là muốn kiếm ít tiền tài, về sau phát hiện hỏa thương, vì muốn nịnh bợ quan viên Lũng phái nên mới theo Vi đại nhân đến lòng bất loạn thần tặc tử, hiện tại không chỉ không tìm được chỗ tốt còn bị khoắc một cái tội danh mưu phản, hăn khôn khéo như vậy cuối cùng lại tự hại mình. Rõ ràng hỏa thương là hăn bắt được thế nhưng lại bị nói là chuẩn bị để mưu phản, Tô Nghi há mồm kêu oan: “Oan a! Hiên Vương gia tha mạng, tha mạng a, tiểu nhân cái gì cũng không biết, hỏa thương kia là tiểu nhân bắt được, tiểu nhân không có âm mưu soán vị a, tha cho tiểu nhân đi! Xin Vương gia tha cho tiểu nhân!”

Nam Cung Hiên Dật lạnh lùng hừ một tiếng: “Người người van xin là Hoàng Thượng chứ không phải bản vương, Hoàng Thượng mới là trời của Đông Li quốc này, đừng nói mạng của ngươi là của Hoàng Thượng, ngay cả mạng của bản vương cũng là của Hoàng Thượng, người đâu, đem bọn loạn thần tặc tử này xuống cho bản vương, đưa tới Tông Nhân phủ!”

Vệ Lương Bân tận mắt nhìn thấy biến cố như thế mà run run, sau khi hành lễ với kim bài thật vất vả mới đứng lên, vừa bị Nam Cung Hiên Dật quát như vậy, hai chân lại mềm nhũn ngồi xuống. Vi Di kia là tôn tử của Trung Thư Lệnh đã chết, cũng là chính nhị thư Thị Lang, là thân tín trọng yếu của Thái Hậu, phụ tá đắc lực của Lũng gia, ngay cả Tô Nghi cũng là một viên quan

không nhỏ trong kinh thành, hai người đều đã ngã ngựa, có thể nguy hiểm cho Vệ gia bọn họ hay không?

Nói cho đúng thì bọn họ chỉ tới tìm nhân chứng, cứu nữ nhi ra, ai biết lại xui xẻo như vậy, hôm nay sao lại gặp phải chuyện này?

Vệ Khâm Xu lau lau mồ hôi trên thái dương, Nam Cung Hiên Dật liếc hắt mắt một cái, “Chuyện hôm nay còn hy vọng Vệ đại nhân có thể chi tiết làm chứng, bổn vương là rõ ràng nghe thấy hai người bọn họ đang bàn bạc làm sao để vơ vét của cải sông bạc này, lấy tiền mua quân lương.....”

Mồ hôi trên thái dương Vệ Khâm Xu chảy ra càng nhiều, hắt vội vàng cúi đầu khom lưng: “Bản quan có thể làm chứng, hai người bọn họ quả thật đang thương lượng làm loạn phạm thượng như thế nào”

Nam Cung Hiên Dật vừa lòng gật gật đầu, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt.

Phương Ngôn nhìn tất cả, rốt cục cũng đã rõ tất cả như lòng bàn tay, đối với những chỉ đạo của Tuấn Lạc lại càng thêm bội phục, càng thêm kiên định phụ tá quyết tâm của Tuấn Lạc.

“Bản đại nhân vẫn luôn uống trà ở đây, về điểm ấy, bản đại nhân cũng có thể làm chứng” Phương Ngôn tiện đà nói.

Nam Cung Hiên Dật nhìn Phương Ngôn, trong mắt lóe ra tia sáng, trong triều ngoài Cổ Hà Đông còn có một đại thần chọn đứng về phía A Li, phần thắng càng thêm lớn, năm ngàn tinh binh hắt dừng tại phủ của Tô Nghi, năm ngàn hắt dừng tại phủ Vi Di, một vạn dừng tại phủ Lũng quốc công, một vạn còn lại tạm ngủ đông tại các góc trong kinh thành, những người này đều là những người dũng mãnh thiện chiến không sợ sinh tử.

Nam Cung Hiên Dật khẽ cúi người với Phương Ngôn, nói lời cảm tạ: “Đa tạ Phương đại nhân”

Phương Ngôn nhìn Nam Cung Hiên Dật, chỉ cảm thấy đây là thời điểm khí huyết thông nhuận nhất trong mười năm qua.

Ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người đều biết rõ Tô, Vi hai vị đại nhân vì mưu phản mà bị bắt, từ xưa mưu phản đã là tội lớn tru di cửu tộc, bọn lính e sợ bị dính dáng đến tránh không kịp, thậm chí quỳ xuống, tỏ vẻ muốn quỳ không dậy nữa để bày tỏ trung thành.

Nam Cung Hiên Dật cũng không khách khí, trực tiếp phái người tiếp lệnh, hạ lệnh một lần nữa.

Từ đó, cấm quân coi như là thu vào dưới trướng Tuấn Lạc, góc áo Nam Cung Hiên Dật lay động, vội vàng chạy tới Tông Nhân phủ, chưa được một lát, tất nhiên toàn bộ kinh thành lòng người hoảng sợ, nhất định phải chặt đứt liên hệ giữa Lũng gia và Lũng Thái Hậu, chỉ cần đi sai một nước cờ là kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Tối nay mục đích lớn nhất là phế đi phụ tá đắc lực của Lũng Thái Hậu, cây cỏ ven đường Vệ Khâm Xu đã đổ rạp, Phương Ngôn tương trợ, Cổ Hà Đông chống đỡ, hãn Hiên Vương gia đánh trận đầu, không tin không thể mã đáo thành công.

~oOo~

Một phen chính biến ở tiền đình, trong phòng khách Tuấn Lạc giúp Phiêu Tuyết, hai người ngồi trên xe ngựa tượng trưng cho hoàng quyền.

Cổ Hà Đông cũng lên một cỗ kiệu, một nhóm người oanh oanh liệt liệt bước vào Tông Nhân phủ, để xem tối nay treo đầu dê bán thịt chó, rút củi dưới đáy nồi như thế nào.

Dưới tay áo cầm y, Tuấn Lạc nắm chặt tay Phiêu Tuyết, tay hai người, mười ngón đan xen.

Bánh xe quay vòng, Tông Nhân phủ ở ngay không xa trước mắt, đã sớm an bài tốt binh tướng hai bên, đồng thanh hô một tiếng ong tai nhúc óc: “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, quý phi thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.....”

Thanh âm như vậy trong đêm tối có vẻ phá lệ đột ngột, cũng chứng tỏ một đêm này cũng không phải là một đêm tầm thường.

Trưởng quản Tông Nhân phủ nhận lệnh từ phủ Tông Nhân, từ trước đến nay luôn do thân vương đảm nhiệm, hiện giờ đảm nhiệm Tông Nhân phủ chính là bào đệ đã trên năm mươi tuổi của Thiên đế, Túc thân vương, mà lúc này Nam Cung Hiên Dật đã áp giải hai người Tô Nghi, Vi Di tới Tông Nhân phủ, cùng đi còn có hai vị đại nhân Vệ Khâm Xu, Phương Ngôn, binh lính vây quanh Tông Nhân phủ, thứ nhất là muốn bảo hộ thánh giá, một lý do khác áp chế tin tức của gia tộc Lũng thị.

Ôm binh quyền là điều tối kỵ nhất trong giới thống trị, cho nên từ trước đến nay tội mưu phản lại càng nặng, tội khiếp người như thế phải ngự thâm, lúc này Tuấn Lạc vừa ngự giá đến, lập tức có người hô lên: “Hoàng Thượng giá lâm— Túc thân vương nhanh tới tiếp giá”

Túc thân vương già cả đã sớm đứng trước cửa Tông Nhân phủ, hai vị đại nhân bị áp giải đến cũng đang quỳ trên mặt đất nghênh đón, bị trời gô, phong cảnh đột nhiên chói mắt.

Bên cạnh cửa lớn đang có mấy người trong triều và mấy khẩu hỏa thương, hai hàng đuốc thấp sáng chói sáng nóng rực, uy vũ chấn thiên.

Phiêu Tuyết đột nhiên nảy sinh một loại áp lực, nàng nhìn hắc bên cạnh, mím môi lạnh như băng, không còn cái bộ dạng lừa gạt như trước, hắc ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, rốt cục muốn bạo phát.

Chương 85: Tru di cử tộc

Cao cao trên cầu thang Tông Nhân phủ, Túc thân vương già cả quỳ trên mặt đất thực hiện quân thần chi lễ với Tuấn Lạc: “Khấu kiến Hoàng Thượng.....”

“Bát hoàng thúc mau đứng dậy” Trong nháy mắt Túc thân vương ngẩng đầu, thấy Tuấn Lạc mặc long bào cao ngất, đầu tiên là sững sốt sau đó ánh mắt mê loạn, giống như lịch sử luân hồi, tay hắn run run miễn cưỡng chống đỡ chính mình, kích động không thể đứng dậy: “Hoàng huynh.....” Long bào này quen thuộc như vậy, mắt hắn lập tức ướt át, thân vương đồng lứa với Duệ Đế đều đã mất sớm, nay chỉ còn lại một mình Túc thân vương, ánh mắt Túc thân vương dừng trên long bào của Tuấn Lạc vài giây, sau đó lại thấy Phiêu Tuyết đứng cạnh Tuấn Lạc, y phục phượng hoàng rực rỡ!

Trong thoáng chốc hắn giống như nhìn thấy người khuynh quốc khuynh thành năm xưa, Túc thân vương kích động lạnh run: “Tử quý phi.....”

Đôi mắt vừa mới ảm đạm nhất thời như được chiếu một tia sáng rọi, toả sáng sinh động, từng màn chuyện cũ lập lại trong đầu hắn, Túc thân vương già cả thể nhưng lại nhỏ vài giọt nước mắt.

Tuấn Lạc thấy Túc thân vương đã lâu vẫn chưa đứng dậy, cúi người xuống dìu hắn đứng lên: “Bát hoàng thúc cần phải lấy lại công đạo cho trẫm a! Thói đời này, đều do trẫm và mẫu hậu quá sơ sót, nuông chiều triều thần, làm cho quân không ra quân thần không ra thần, hiện tại lại có kẻ dám to gan lớn mật muốn soán vị.....” Tuấn Lạc ý vị tỏ khổ, nói cực kỳ uất ức, mấy năm nay Túc thân vương không để ý tới triều chính, vèn vèn chỉ đảm nhiệm danh hào ở phủ tông nhân có cũng như không, những năm gần đây ngoại thích lộng quyền hắn biết đến, hắn lập tức tức giận đến run cả người, những triều thần này thật sự là khinh người quá đáng!

Túc thân vương nhìn long bào trên người Tuấn Lạc, nghĩ đến Tuấn Lạc mấy năm nay không chỗ dựa, hắn nợ Tuấn Lạc nhiều như vậy, nhất thời vừa đau lòng lại vạn phần xấu hổ: “Người yên tâm, có bát hoàng thúc ở đây, những người đó nếu dám động tới một sợi tóc của ngươi, ta nhất định khiến bọn chúng nợ máu trả bằng máu!” Túc thân vương “hồ” Một tiếng đứng thẳng đứng lên.

Cô Hà Đông đứng sau Tuấn Lạc nhìn tất cả, liếc Túc thân vương tràn đầy bi phần một cái, lại nhìn y phục phượng hoàng rực rỡ trên người nữ nhi, Tuấn Lạc ra tay làm việc cũng đã tính đến loại tình huống này.

Có thành đại sự hay không chắc chắn không thể thiếu hai chữ ngoan, tuyệt.

Tuần Lạc cảm động: “Cảm ơn bát hoàng thúc.....” Nói xong hấn đáng thương cất bước đi về phía trước, đang muốn bước vào Tông Nhân phủ, bỗng nhiên quay đầu nói với Túc thân vương còn đang xấu hổ bồng bồng: “Bát hoàng thúc, chúng ta vào đi thôi, bên ngoài lạnh, đừng để cảm lạnh ” Nói xong lại quay người dìu Túc thân vương đi vào.

Túc thân vương nhất thời ảm áp trong lòng, rất nhanh cất bước vào theo, triều phục màu bạc trên người hấn phát sáng trong đêm đen.

Đại đường bên trong Tông Nhân phủ, Túc thân vương ngồi trên vị trí chủ thẩm, Vi Di, Tô Nghi hai người bị trói gô bên dưới, thật thảm hại!

Trong thẩm đình, ngay cả nhân chứng vật chứng đều chưa trình lên, Túc thân vương trực tiếp tức giận vỗ kinh đường mộc, lệnh tử hình ném xuống, hai mắt loé sáng ra ánh sáng lạnh lùng sắc bén: “Người đầu, tội hai tên loạn thần tặc tử này xuống cho bốn vương, hai tên này chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, thật sự là tội không thể tha, giết không tha!” Túc thân vương tiếp tục nói: “Hai tên này không có kỷ cương, ức hiếp lương dân, nguy hại dân chúng táng tận thiên lương, thân là thần mà bất trung với vua, thân là quan mà không thương con dân, ức hiếp lương thương vợ vét của cải vô độ vọng tưởng chiêu binh mãi mã tư tàng hỏa thương, châm lại hỏa chiến đưa dân chúng thiên hạ vào cảnh lầm than! Tội ngập trời này đáng tru di cử tộc! Cách chức quan, thu hồi quân lệnh, tịch thu toàn bộ điền sản, gia đình đầy đi biên cương sung quân, nữ quyến đầy đi Lĩnh Nam đất cằn sỏi đá, cả đời không được về kinh, trái lệnh xử trảm!”

Đến tận đây, tất cả đều đã định thành kết cục, mấy ngàn cấm quân một lần nữa bố trí đưa về dưới trướng Tuần Lạc, trực tiếp công hiến cho Hoàng Thượng, từ nay về sau chỉ nghe dụ lệnh của Hoàng Thượng mà không biết những thứ khác, hỏa thương cũng sung vào đội cấm vệ, nhất cử lưỡng tiện.

Mọi người đều bị phán quyết làm cho sững sốt, bọn lính thật lâu vẫn chưa động.

“Người đầu! Còn không dẫn hai tên loạn thần tặc tử này đi?” Túc thân vương hét lớn một tiếng, bọn lính nhanh chân chen chúc đi lên áp giải Vi Di cùng Tô Nghi xuống.

Lúc này Tô Nghi, Vi Di mở to mắt biết đã không còn đường về, Tô Nghi ngay cả oan cũng kêu không được, còn Vi Di đã lâm vào trạng thái thất thần.

“Không thể, sẽ không, ha ha..... Tru di cử tộc..... Hoàng Thượng coi trọng Vi gia ta như vậy, không có khả năng..... Vương gia, người đang nói đùa sao? Ta muốn gặp Thái Hậu, ta muốn gặp Lũng quốc công! Đám người kia, các người là một đám chó săn, buông” Hấn sống chết giãy dụa, nhưng lại bị người gắt gao kiềm giữ không thể động đậy.

Vi Di trừng lớn mắt, tru di cử tộc..... Ha ha, cao tổ, ông cố, tổ phụ, phụ thân, bản thân, tử tôn, tằng tôn, huyền tôn..... Ông trời muốn diệt Vi gia hấn a! Không có khả năng ! Mười mấy năm qua không có Vi gia thì nào có Lũng gia hôm nay! Hấn lớn tiếng kêu gào: “Buông, lớn nhất thiên hạ ngày nay là Thái Hậu và Lũng quốc công, ta là người Lũng gia, người dám động ta? Aha.....”

Lời của Nam Cung Hiên Dật lại vô tình hủy diệt hy vọng cuối cùng của hấn. “Lũng gia? Hiên nay người nhìn thấy người Lũng gia sao? Người là loạn thần tặc tử, người người đều tránh xa!”

Vi Di vừa nghe, trong khoảnh khắc ngừng giãy dụa, điên cuồng cười mà cũng cười không nổi, người Lũng gia đâu? Vi Di lo lắng nhìn xung quanh, tại sao không có nửa bóng dáng Lũng gia? Tất cả cũng chỉ là vọng tưởng của hấn thôi.

Nam Cung Hiên Dật tiếp tục cười nhạo: “Khi người Vi gia người đều hóa thành bạch cốt thì cảnh tượng Lũng gia vẫn như trước! Nếu người sớm biết như thế có làm như lúc trước? Phạm thượng vọng tưởng soán quyền đoạt vị, chết cũng không có gì đáng tiếc!”

Lời này của Nam Cung Hiên Dật giống như khắc vào lòng hấn, hấn đã sắp điên rồi, lúc này đang hoa chân múa tay muốn tránh thoát binh lính, “Dựa vào cái gì!! Bản quan không soán quyền đoạt vị, buông bản quan ra! Nếu nói soán quyền thì còn chưa tới lượt Vi gia ta, các người đều là người mù! Đều là người mù!” Hấn đột nhiên mạnh mẽ dùng khí thế lớn nhất tránh thoát khỏi giam cầm, vọt tới trước mặt Tuấn Lạc, phủ phục dưới chân hấn: “Hoàng Thượng, oan uổng a, oan uổng a! Tất cả đều là Lũng quốc công sai bảo! Đúng, tất cả đều là Lũng quốc công sai bảo! Không liên quan đến tiểu nhân! Xin Hoàng Thượng minh xét!”

Bọn lính sợ hãi nhanh chóng nhào lên trước kéo kẻ điên này lại.

Vi Di điên cuồng la to: “Buông, buông!”

Ánh mắt Tuấn Lạc lạnh lùng đảo qua mọi người, ngữ khí lạnh như băng: “Để cho hắn nói”

Vi Di đột nhiên cảm thấy sự tình có chuyển biến, tru di cử tộc! Cho dù phải chết mọi người cũng phải cùng chết! “Hoàng Thượng! Thần muốn phản cung! Thần nói đều là thật sự! Tất cả đều là Lũng quốc công sai bảo, tiểu nhân chỉ làm thay mà thôi, nếu nói âm mưu soán vị vậy phải là Lũng gia! Bọn họ mới thật sự phạm thượng táng tận thiên lương! Lũng gia chính là muốn Lũng hiền phi sinh con nối dòng sau đó ép Hoàng Thượng người thoái vị, để tiểu hoàng tử lên ngôi vị Hoàng Đế, sau đó lại giết chết tiểu hoàng tử, ép bách quan tiến cử Lũng gia hắn lâm triều đại chính! Cuối cùng thay đổi triều đại! Hoàng Thượng minh xét a! Kia mới là chân chính đại nghịch bất đạo a! Lũng gia bọn họ đừng nói là tru di cử tộc, chính là tru di mười tộc cũng không đủ!”

Tuấn Lạc nghe xong, thần sắc càng thêm lạnh như băng, một lát sau, Nam Cung Hiền Dật lại không biết từ đâu lấy ra một tờ khai đến trước mặt Vi Di, cầm trên tay một hộp mực đóng dấu, trực tiếp nhìn về phía Vi Di: “Vi đại nhân nói là những lời nói thật? Vậy ký tên đồng ý, nói không chừng Hoàng Thượng còn có thể mở cho một đường thoát”

Vi Di vừa nghe, con ngươi sáng lên, điên cuồng giật lấy giấy mực trên tay Nam Cung Hiền Dật, điểm chỉ lên trên lời khai: “Hoàng Thượng! Hoàng Thượng người nhất định phải tin tưởng vi thần a!”

“Người đâu, kéo xuống” Nam Cung Hiền Dật thu lời khai, không chút lưu tình xoay người đi.

Vi Di lại lần nữa bị kéo đi xuống, bất quá lần này hắn cũng không từ chối như trước: “Thần nói đều là sự thật..... Thần bị sai bảo”

Phiêu Tuyết ngồi trên ghế, nhìn tất cả thay đổi từ đầu đến cuối, nhìn bóng dáng Vi Di bị lôi xuống càng lúc càng xa, chớp mi, tâm hơi động một chút.....

Quả là không ngoài sự liệu, sau khi Vi Di bị kéo xuống, không lâu sau liền truyền đến tiếng kêu thét, là xà hình, cả trăm con rắn cắn xé, theo tiếng thét chói tai kia có thể nghe ra có bao nhiêu thống khổ.

Hắn, cuối cùng vẫn không buông tha hắn ta.

Phiêu Tuyết nhìn về phía Tuấn Lạc, bỗng nhiên cảm thấy hẫng thật xa thật xa. Toàn thân như bị một tầng sương mù dày bao phủ, nhìn không rõ.....

Từ xưa đến nay có Long ý nào mà không dính máu? Giết cử tộc..... Liên lụy thêm nhiều nhân mạng như vậy..... Phiêu Tuyết chỉ cảm thấy trước mắt đều là máu, từng mảng lớn rơi vào trong mắt, như hoa đỗ quyên rơi đầy trời, một vạt máu, đau nhói đôi mắt nàng.

Phiêu Tuyết đột nhiên đứng lên, chuỗi ngọc trên người phát ra những tiếng leng keng thanh thúy, những cây trâm trên đầu vì động tác của nàng mà hơi hơi lay động, y phục phượng hoàng rực rỡ ở trong Tông Nhân phủ chiếu ra những tia sáng nhè nhẹ.

Phiêu Tuyết bỗng nhiên cảm thấy trong lòng nặng nề, tất cả mọi thứ nhìn thấy trong mắt đều là một màu đỏ tươi, nàng đứng dậy hướng ra ngoài, áo phượng kéo dài trên đất, trải trên sàn Tông Nhân phủ có vẻ rất trang trọng.

Phiêu Tuyết từng bước đi ra ngoài, chỉ cảm thấy y phục phượng hoàng rực rỡ tượng trưng cho thân phận địa vị này ép nàng tới mức không đứng thẳng nổi.

Y phục này quả thật rất xinh đẹp, nhưng quá nặng.

Tựa như giang sơn, vô hạn xinh đẹp nhưng cũng liên lụy rất nhiều, lây dính rất nhiều máu tươi.....

Chương 86: Thanh danh của Phi Sương

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ, Phiêu Tuyết xoay người một chút, giật mình hình như ép vào trên người nào đó, Phiêu Tuyết mạnh mẽ mở to mắt mới phát hiện chân mình lại không an phận gác lên người Tuấn Lạc. Thè lưỡi, nhanh chóng thu chân của mình về.

Nhìn quanh bốn phía, bày biện quen thuộc, đây là Như Tuyết Các của nàng, y phục trên người cũng đã đổi thành trung y thường ngày, Tuấn Lạc còn đang ngủ, đáng ngủ thật vẫn nhả, còn có một chút..... hương vị tinh khiết.

Trải qua ngày chuyện hôm qua, sợ là sẽ chẳng còn ai liên tưởng hấn với từ đơn thuần nữa đi?

Phiêu Tuyết vẫn nhớ khi hấn bãi giá hồi phủ, tiếng tiến đưa điếc tai, một tờ lời khai, Túc thân vương - Tông Nhân phủ, Cố Tê tướng, Phương Trung Thư Lệnh, Vệ Phó Xạ, Hiên Vương gia, cùng nha phủ, binh lính đảm nhiệm chức vụ ở đây, tác phong làm việc so với của Lũng phủ ngày xưa là khác biệt quá rõ ràng, lần này Lũng gia xem như hoàn toàn gục ngã, khi Tuấn Lạc hạ ngọc tử thật mạnh trên thánh chỉ kia, khi thị vệ cấm quân tiếp nhận từng công cung của hoàng cung Đông Li, khi Nam Cung Hiên Dật đem tinh binh bao vây Từ Vĩnh Cung, tất cả kết cục đều đã định.

Lũng phủ bị tịch thu, toàn bộ quan viên vẫn hay qua lại mật thiết với Lũng gia đều bị giam lỏng ở phủ, Lũng quý phi Lũng Thái Hậu bị cầm chừng, thay đổi toàn bộ lực lượng vũ trang hoàng thành, Phương Ngôn Phương đại nhân kể từ hôm nay bắt đầu sửa sang lại bản ghi chép chức vụ của quan viên, chuẩn bị một lần điều nhiệm quan viên triệt để, đến đây Tuấn Lạc rốt cục đã nắm trong tay toàn bộ Đông Li, Phiêu Tuyết chưa từng thấy hấn ngủ một giấc an ổn như hôm nay, ngay cả nàng gác chân lên người hấn hấn cũng không so đo

“Còn sớm, ngươi dậy sớm như vậy làm gì?”

Phiêu Tuyết đang xuất thần, một giọng nói trong trẻo cắt đứt trầm tư của nàng, là Tuấn Lạc.

“Ngươi tỉnh rồi?” Phiêu Tuyết nhìn về phía hấn hỏi. “Ngủ ngon không?”

Tuấn Lạc mở to mắt nhìn bộ dạng vờ ngớ ngẩn của Phiêu Tuyết cảm thấy thập phần may mắn, nhất thời nhiều ý cười: “Nếu không phải vừa mở mắt đã thấy ái phi người vờ ngớ ngẩn, trăm nghĩ trăm sẽ ngủ tốt hơn một chút”

Phiêu Tuyết chất lưỡi, nhìn về phía nam nhân yêu nghiệt này, đêm qua hẳn ngủ ngon hay không với nàng sáng sớm ngấn người thì có quan hệ gì?

Phiêu Tuyết bữu môi chuyển mặt về phía bên kia, cố ý không nhìn tới Tuấn Lạc đang cười như nắc nẻ.

Tuấn Lạc nhìn Phiêu Tuyết cố ý xoay mặt đi, làm bộ như tùy ý nói: “Dậy sớm một chút đi, cùng ăn điểm tâm với Cố tướng và Liễu phu nhân, vừa vặn trẫm cũng đói bụng” Trải qua việc đêm qua, trong ngoài triều đình là một trận hỗn loạn, hẳn phải mau chóng hồi cung, việc lại mặt này cũng đã xong.

Hắn muốn nhắc nhở nàng, lại không đành lòng trực tiếp nói ra.

Phiêu Tuyết quay đầu liếc hắn một cái, còn nghĩ rằng Tuấn Lạc đói bụng, lăn lông lốc bò dậy, nắm y phục trên người.

Trong lòng nàng, Tuấn Lạc nhất định là muốn hồi cung, nhưng chắc là cũng không nhanh như vậy, ít nhất cũng phải ba đến năm ngày nữa đi? Cho nên nàng không ý thức được hàm nghĩa che dấu trong lời nói của Tuấn Lạc.

“Đã đói bụng còn không chịu dậy?” Phiêu Tuyết mặc xong xiêm y sau đó nhìn thoáng qua Tuấn Lạc còn nằm dài trên giường. “Hay là Hoàng Thượng người không muốn ăn?”

“Ăn, tại sao lại không ăn?” Tuấn Lạc xuống giường, ngoài phòng thời tiết sáng sủa, trong phòng cũng thanh thanh khí爽. Tuấn Lạc xả ra một vẻ cười xấu xa, giống như gông xiềng trói buộc hắn nhiều năm như vậy đều đã được tháo bỏ, hiện tại hắn mới là một đế vương không chút cố kỵ thực hiện khát vọng của mình, Tuấn Lạc của hiện tại, mới là một người hoàn toàn toàn Tuấn Lạc.

Hắn tiến lên trên, không để ý đến sự xem thường của Phiêu Tuyết, bỗng nhiên tâm huyết dâng trào ôm lấy Phiêu Tuyết từ phía sau, sau đó lại nhanh chóng buông ra, giống như một đứa trẻ với mối tình đầu.

“A!” Phiêu Tuyết bị động tác bất thành linh làm hoảng sợ, vung tay lên chụp đến trên vai Tuấn Lạc, vừa bực vừa giận: “Người cái đồ đặng đồ tử!” (*kể háo sắc*)

“Vậy sao?” Tuấn Lạc nhíu mày, hôm nay chỉ là hấn cao hứng cho nên tâm huyết dâng trào, như thế nào đã thành đăng đồ tử rồi? “Nương tử..... Ngươi là vi phu cưới hỏi đàng hoàng” Hấn dùng ngón tay lướt qua mặt Phiêu Tuyết, giống như hoa công tử.

Phiêu Tuyết hung tợn lườm Tuấn Lạc vài cái, cũng không biết là nghĩ thế nào, nói thẳng một câu: “A Li, ngươi còn đùa giỡn ta, ta, ta sẽ dùng ánh mắt lẳng nhục ngươi!” Phiêu Tuyết nói xong ý thức có gì đó không đúng, thật muốn cắn rụng luôn cả đầu lưỡi mình.

“Đi mau đi mau, chúng ta ăn điểm tâm đi” Phiêu Tuyết bối rối thúc giục, mặt đỏ như trái táo, không biết nói gì cho phải.

Tuấn Lạc nhìn nàng, trước mắt như là biến ảo thành bức họa hai mặt, một bức là nàng một thân váy xanh tựa như một con bướm, mặt còn lại là hình ảnh nàng mặc áo phượng rực rỡ trang trọng cúi người nhìn xuống thiên hạ.

Đông Phương Tuấn Lạc lướt qua, không muốn để người khác phá hủy bầu không khí tốt đẹp này, không gọi người vào hầu hạ, lập tức lấy một cái y bào màu đen thay vào, đợi hấn thay xong rồi nói: “Ái phi, chúng ta đi thôi”

Lúc này tâm trí Phiêu Tuyết không biết đã bay đến chỗ nào, nói đi là đi, tính tình nóng vội, bỗng nhiên khi đi đến cửa bị vấp một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Tuấn Lạc bước nhanh lên trước đưa tay nắm tay nàng, nhíu mày: “Sao vậy?”

Phiêu Tuyết bỗng nhiên cảm thấy tâm thần không yên, lắc lắc đầu.
“Không.....” Sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Bỗng nhiên khi đi tới núi giả lại bị một hòn đá nhỏ ngáng chân, thân thể lão đạo lại thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Tuấn Lạc đi theo phía sau nàng, vết nhíu giữa trán lại càng sâu.

Phiêu Tuyết không biết tại sao tự nhiên loáng thoáng cảm thấy bất an, nàng dứt khoát dừng bước, một tay ôm ngực, đứng tại chỗ.

Không nghĩ tới vừa mới đứng chưa lâu, bỗng nhiên thấy một bóng người từ xa, Xuân Tiểu ôm ngực chạy tới, thở hổn hển nói với Phiêu Tuyết: “Tiểu thư, tiểu thư!! Trong phủ xảy ra chuyện lớn”

Phiêu Tuyết nhất thời cả kinh: “Xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện nhị tiểu thư đêm qua”

Phiêu Tuyết lão đảo một cái trực tiếp ngã xuống.

Nàng theo bản năng nhìn về phía Tuấn Lạc. Nàng có nói hần đáp ứng nàng, vì sao vẫn truyền ra ngoài?!

Tuấn Lạc lắc lắc đầu.

Phiêu Tuyết tim đập cực nhanh, chột vật đứng lên, nhấc váy chạy đi, không, nàng không thể để cho Phi Sương thân bại danh liệt!

Càng..... càng không thể để cho người kia thân bại danh liệt!

Gió thổi vù vù bên tai Phiêu Tuyết, phía sau là tiếng Xuân Tiểu lo lắng kêu: “Tiểu thư! Tiểu thư! Người chậm một chút đi” Đáng tiếc Phiêu Tuyết cái gì cũng không nghe thấy, trong đầu chỉ có một thân ảnh màu trắng!

Đại đường, hay là thư phòng? Đầu óc Phiêu Tuyết đã hỗn loạn, hỗn độn dính dính như một đồng tương hồ.

Chương 87: Hạ sính (sính ~ lễ cưới)

Phiêu Tuyết một đường chạy như điên, rốt cục chạy tới đại đường Cổ phủ, một bức viết hai chữ Nhã Cư treo cao cao bên trên, Tuấn Lạc cũng đã theo tới, Xuân Tiểu không có võ công, một đường chậm chạp chạy theo, lúc này đã thở gấp.

Phiêu Tuyết nhìn lễ hỏi đặt từ ngoài hành lang đến trước đại đường, trái tim bang bang đập loạn, loại cảm giác tim đập nhanh này như khi một người ôm một tảng đá to nhảy xuống hồ sâu không thấy đáy, “Phanh” một tiếng trầm đục, trong hồ tạo nên tầng tầng gợn sóng, người lại bị đè nén trực tiếp chìm xuống đáy hồ. Loại sợ hãi không cùng này làm cho Phiêu Tuyết từng trận run run.

Phiêu Tuyết cứ ngơ ngác như vậy đứng ở cửa Nhã Cư, từ hộp lễ vật bày ra trước mắt Phiêu Tuyết, thật chói mắt, trái tim Phiêu Tuyết đau đớn như bị người dùng dao đâm xuyên qua, không, sẽ không.....

Đôi mắt Thủy Bích từ trong đại đường bắn ra, chạy tới trước mặt Phiêu Tuyết: “Tiểu thư, tiểu thư, sao ngươi lại tới đây?”

Phiêu Tuyết ngập ngừng, mở miệng nhưng lại không nói ra được điều gì, đã nửa ngày mới hỏi ngược lại: “Ta không thể tới sao?”

Ánh mắt Thủy Bích luôn luôn né tránh, thần sắc bất an: “Không phải, tiểu thư, ngươi mau trở về đi” Thủy Bích cố ý che phía trước Phiêu Tuyết, theo bản năng không hy vọng Phiêu Tuyết đi vào.

“Có phải hấn hay không? Nói cho ta biết, có phải hấn hay không!”

“Không phải..... Chỉ là công tử cầu hôn với nhị tiểu thư, thật sự, tiểu thư, ngươi đi về trước, ngươi là Quý phi, làm sao có thể dễ dàng để cho người ngoài nhìn thấy như vậy, sẽ mất thân phận” Thủy Bích đẩy Phiêu Tuyết, “Hoàng Thượng còn ở phía sau chờ ngươi đâu, tiểu thư! Nghe Thủy Bích một lần được không?!”

Phiêu Tuyết vẫn không động đây, mắt to trong veo như nước cũng không còn linh động, tầm mắt định ở một chỗ, cố chấp nhìn chằm chằm vào trong đại đường, “Đừng gạt ta Thủy Bích, là hấn phải không?”

Phiêu Tuyết dứt lời, lập tức vô tình đẩy Thủy Bích đang chắn trước mặt ra, không ai có thể ngăn nàng, không có!

Bất cứ lúc nào, chỉ cần liên quan đến người kia, nàng sẽ mất hết lý trí, từ trước như thế, hiện tại như thế, sau này cũng như thế! Phiêu Tuyết cảm thấy cả đời này sẽ không có gì thay đổi!

Xuân Tiểu vội vàng đi lên kéo Thủy Bích lại: “Đừng ngăn cản tiểu thư, chúng ta ngăn được nhất thời, ngăn được cả đời hay sao? Huống hồ bây giờ còn chưa xác định có phải Mặc nhị công tử hay không, người ngăn cản tiểu thư có ích gì!”

Thủy Bích mở miệng còn muốn nói gì, cả người là thân sắc lo lắng, không xác định thì sao, tâm tình của tiểu thư sâu bao nhiêu nàng còn không biết sao? Cho dù không phải Mặc nhị công tử, nàng cũng sẽ đau, bởi vì người kia hiện tại là tới cầu hôn a! Trên đời có bao nhiêu người dung mạo giống nhau như đúc? Bởi vì Mặc tướng quân cùng Mặc nhị công tử là song sinh cho nên mới giống nhau như thế, nhưng vị bên trong thì sao? Thế nhưng diện mạo cũng giống Mặc tướng quân như đúc, nếu người kia không phải Mặc nhị công tử, tất cả những việc này giải thích thế nào?!

Thủy Bích lại chắn trước mặt Phiêu Tuyết, vô luận thế nào nàng cũng sẽ không để Phiêu Tuyết tổn thương lần nữa!

“Tránh ra” Phiêu Tuyết lạnh như băng nói.

“Tiểu thư, ta không cho” Thủy Bích cũng thật quật cường.

“Ta nói lại lần nữa, tránh ra!”

Tuần Lạc từ đầu đến cuối vẫn đứng sau ba người các nàng, ánh mắt hẩn mờ hồ, như đang nhìn Phiêu Tuyết, lại như là đang nhìn về một nơi xa xăm nào đó.

“Buông ra, để cho nàng vào đi” Tuần Lạc rốt cục mở miệng nói.

“Hoàng Thượng.....” Thủy Bích như cầu cứu nhìn Tuần Lạc, trong mắt đã có hơi nước.

“Buông ra đi, để cho nàng đi vào, cứ cho là lần này ngươi có thể ngăn nàng, ngươi có thể cam đoan chủ tử nhà ngươi không vì thế mà thương tâm cùng khổ sở sao? Chỉ sợ lần này không cho nàng đi vào lần sau nàng sẽ tổn thương càng sâu hơn”

Thủy Bích nghe thấy Tuấn Lạc nói như vậy, cánh tay chặn Phiêu Tuyết rất cục cựa buông xuống, Phiêu Tuyết lập tức chạy tới trước.

Phiêu Tuyết dùng sức lắc đầu, sẽ không, có ai có thể nói cho nàng, người kia rốt cuộc có phải hắn hay không? Có ai có thể nói cho nàng rốt cuộc tất cả đã xảy ra chuyện gì!

Đêm hôm đó ở Thủy Ba đình, nàng nhìn thấy, thật sự là người kia sao? Người kia lúc này có phải đang ở bên trong hay không?

Phiêu Tuyết vòng qua hòm hòm lễ hỏi, lại thấy đây thật sự là số lượng của bậc giàu có, Duy Trúc ca ca, đến tột cùng có phải người hay không.....

Phiêu Tuyết chỉ cần nghĩ tới người kia chính là Mặc Duy Trúc, tim lại thật đau quá, nàng thế nhưng tận mắt nhìn thấy người mình đã tưởng niệm nhiều năm như vậy làm chuyện tăng tội với chính muội muội của mình, tất cả những chuyện này bảo nàng làm thế nào có thể tiếp nhận.

Con tim làm sao chịu nổi, làm sao chịu nổi a!

Lúc này Phiêu Tuyết tới cửa Nhã Cư đã nghe thấy thanh âm cái chén rơi xuống đất từ bên trong truyền tới, dĩ nhiên là giọng nói Cố Hà Đông: “Nghịch nữ a! Nghịch nữ!”

Ngay sau đó là tiếng nói Phi Sương: “Cha, xin người thành toàn cho chúng ta đi, đêm qua nữ nhi đã là người của hắn a”

Phiêu Tuyết dừng lại một chút, chân đã nhảy qua cửa, ánh vào mi mắt là một cảnh tượng như thế này.

Cố Hà Đông tức giận khoanh tay đứng, Phi Sương bù lu bù loa quỳ trên mặt đất khóc lóc, còn một bóng trắng thản nhiên đưa lưng về phía Phiêu Tuyết, trong nháy mắt Phiêu Tuyết bước vào cửa kia, công tử áo trắng hơi hơi nghiêng đầu, sau đó lại quay mặt trở về.

Tiếp theo vẫn là tiếng Phi Sương kêu khóc, nàng xông lên nắm chặt tay Cố Hà Đông van xin: “Cha! Người biết trước nay nữ nhi vẫn thích Duy Thận ca ca, vì sao Duy Thận ca ca câu hôn người không đáp ứng, đây là vì cái gì nha!!”

Cố Hà Đông toàn thân tức giận đến đứng không yên, trực tiếp dùng sức hất tay Cố Phi Sương, hét lớn một tiếng: “Người mới phải nhìn cho kỹ, hắn không phải Mặc Duy Thận! Trợn thật to mắt của người nhìn xem!”

Cô Phi Sương lập tức nghẹn lại tiếng khóc, đôi mắt chết lặng nhìn chăm chăm vào nam tử áo trắng như tuyết, sau đó cả người chậm rãi ngã ngổ trên sàn đá trắng ở đại đường.

Nàng chỉ lo lao tới cầu tình, cũng không nhìn rõ người đến đặt sính lễ rốt cuộc là ai, nhưng, người này rõ ràng có gương mặt của Duy Thận ca ca

Phiêu Tuyết đứng ở cửa, gắt gao nhìn chăm chăm tất cả, cứ ngây ngốc như vậy chờ chân tướng nổi lên.

Ai cũng không đoán được nam tử như không dính bụi trần kia lại chậm rãi quỳ xuống trước mặt Cố Hà Đông, trong phút chốc thiên địa chấn động: “Bá phụ, mong bá phụ tha thứ..... Ngày hôm qua là tiểu sinh nhất thời hồ đồ..... lại làm ra chuyện không bằng cầm thú, bất quá tiểu sinh sẽ phụ trách với nhị tiểu thư, ba vạn tiền lễ hỏi đều ở trong này, bất cứ lúc nào tiểu sinh sẽ lập tức cưới nhị tiểu thư qua cửa”

Phi Sương nhìn cái miệng của hắn mở ra đóng lại, cái gì cũng không nghe vào, “A —!” Tiếng kêu phát cuồng, nàng đột nhiên xông lên kéo y bào của hắn, dùng sức bôi rồi chất vấn: “Người không phải Duy Thận ca ca, người là ai? Người rốt cuộc là ai?!”

Chương 88: Mặc Ngọc công tử

Thân thể suy nhược của Duy Trúc không chống đỡ được, lập tức che ngực ho nhẹ một trận, lại vẫn làm bộ như không có chuyện gì, vẫn nho nhã lễ độ trả lời: “Tại hạ là Mặc Ngọc không phải Mặc Duy Thận.....”

Phi Sương nghe được đáp án ngoài ý muốn, trong một khắc cảm thấy đầu óc tối tăm, đầu óc trống rỗng, lúc này thật sự cái gì cũng không biết, chỉ có thể ngây ngốc hỏi: “Người và Duy Thận ca ca là quan hệ thế nào.....”

“Hắn là đường huynh của tiểu sinh”

Phiêu Tuyết đứng trước cửa nghe được đoạn đối thoại này, dưới chân như bị đeo cầu sắt, thế nào cũng không thể chuyển bước, khoảng cách chỉ gần trong gang tấc mà lại như xa ngàn dặm.

Mặc Duy Trúc biết Phiêu Tuyết đã đứng phía sau, lại cố nén không quay đầu lại nhìn nàng một cái.

Hắn muốn có thể quang minh chính đại xuất hiện trước mặt nàng cho nên hắn không thể quay đầu, xin cho hắn ích kỷ một lần, chỉ một lần này.....

Phi Sương đã bị những chuyện rành rành trước mắt này làm kinh sợ, nàng làm sao có thể tin nàng nhận sai người? Dâng hiến sự trong sạch vô ích?

Không thể nào! Người đêm đó..... rõ ràng chính là Duy Thận ca ca!

Không biết tại sao, nàng chắc chắn người kia chính là Duy Thận, mà không phải nam tử ôn hòa như nước trước mắt này.

Nhưng..... sự thật đã bày ra trước mắt, nhưng nàng vẫn không muốn thừa nhận, nếu nàng cứ như vậy gả cho hắn, vậy chẳng phải nàng không có cơ hội gả cho Duy Thận ca ca rồi?

Không ngờ nàng hao tổn nhiều tâm kế như vậy toàn bộ đều dùng sai đối tượng?

Phi Sương lắc đầu, lão đảo rút lui từng bước, “Không phải người, không phải người..... Người có gì chứng cứ chứng minh đêm đó là người?”

Duy TrúC ngượng ngùng quay mặt, không nghĩ tới Cố Phi Sương lại nói ra những lời này, Cố Hà Đông lập tức tắt một cái: “Người còn không biết xấu hổ?” Dứt lời trực tiếp hất cái hộp trên bàn xuống, cái hộp đập trên mặt đất, một cái yếm màu đỏ từ bên trong rơi ra.

“Ngay cả sính lễ người ta cũng đã đưa tới, người còn muốn nói cái gì? Việc xấu trong nhà không thể nói ra ngoài, người còn nào loạn! Ta chỉ là muốn người nhìn cho rõ ràng, cho dù hấn không phải Duy Thận người cũng phải gả cho hấn!”

Phi Sương nhìn cái yếm chói mắt kia, xấu hổ không chịu nổi, che miệng chạy ra ngoài, khi chạy tới cửa trực tiếp đụng phải Phiêu Tuyết, hoàn toàn không để ý tới Phiêu Tuyết tiếp tục khóc lóc thảm thiết chạy ra ngoài.

Va chạm này thu hút sự chú ý của Cố Hà Đông, lập tức nhìn thấy Phiêu Tuyết vẫn đứng ở cửa, lại quay đầu nói với Mặc Ngọc một thân thanh phong tú cốt: “Việc đã đến nước này, phải nhờ Mặc Ngọc công tử mau chóng chọn ngày lành tháng tốt, cưới Sương Nhi”

Cố Hà Đông lắc lắc đầu, nha đầu kia rốt cuộc đã hại chính mình.

Mặc Ngọc, Mặc Duy TrúC..... Cố Hà Đông càng nhìn càng cảm thấy như là cùng một người, nhưng Duy TrúC đã chết ba năm. Thiếu niên trước mặt một thân hơi thở thư hương (*người đọc sách, có học*), có lẽ cũng có thể coi là một vị hôn phu tốt, ít nhất sẽ không để Phi Sương có nửa điểm thiệt thòi.

Hấn tuy rằng tức giận nhưng vẫn suy nghĩ cho Phi Sương.

“Tiểu sinh sẽ nhanh chóng nhờ người tính ngày hoàng đạo, cưới nhị tiểu thư vào cửa..... Nếu việc này đã định, vậy tiểu sinh cũng xin cáo từ.....” Dứt lời, hấn che miệng lại ho nhẹ ba tiếng, hành lễ chuẩn bị rời đi.

Cố Hà Đông gật đầu, “Lão phu không tiễn.....”

Phiêu Tuyết đứng tại chỗ, vẫn không nói một câu, Mặc Ngọc, Mặc Ngọc..... Đúng vậy, Thủy Bích cũng phát giác ra điểm kỳ quái, nàng sao có thể không nhìn ra? Duy TrúC ca ca và Duy Thận ca ca là song sinh cho nên mới giống như vậy.....

Mặc Duy TrúC xoay người, đối mặt với Phiêu Tuyết, hai mắt lại sáng ngời, hơi hơi gật đầu như đối mặt với một người cực kỳ bình thường, sau đó trực tiếp đi qua Phiêu Tuyết.

Năm ngón tay Phiêu Tuyết nắm chặt thành nắm đấm, hắn không nhận ra nàng, làm sao có thể..... Hắn sao có thể không nhận ra nàng..... Chẳng lẽ hắn thật sự không phải hắn?

Không thể nào..... Nhưng tại sao tim lại đau như vậy? Giống như bị xé rách.....

“Không biết công tử là người nơi nào?” Phiêu Tuyết cố nén run run hỏi, hai mắt mở lớn như muốn nhìn thấu hắn.

“Tại hạ là nhân sĩ Thương Châu Đông Li.....” Tiếng nói của hắn thanh nhã, nhìn không ra có gì không đúng.

“Công tử là làm cái gì? Tới kinh thành từ khi nào?” Phiêu Tuyết chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi.

“Nhà có nghiệp nhỏ, ở Thương Châu mở quán trà, trước đây vài ngày tới nhà đường huynh chuẩn bị tìm kiếm một chức quan bằng chút học vấn.....” Hắn đáp cẩn thận, ánh mắt lại vẫn không nhìn vào mắt Phiêu Tuyết. Hắn chấp tay một cái, nở ra nụ cười thân thiện: “Cô nương..... Nếu là không có chuyện gì, tại hạ đi trước.....”

Trong hoảng hốt, Phiêu Tuyết giống như ngửi được trên người hắn một mùi hương nhàn nhạt, giống như được thúc đẩy vượt qua khoảng cách hắn vạch ra, Phiêu Tuyết thể nhưng đưa tay kéo lấy hắn.

Nàng còn có thể cảm giác được trong nháy mắt kia, hắn hơi run rẩy.

Trong giọng nói Phiêu Tuyết lộ vẻ bi thương: “Duy Trúc ca ca..... Là người phải không?”

Duy Trúc dùng sức mím môi, thần sắc đều đã tái nhợt.

Cuối cùng hắn vẫn rút tay mình ra: “Cô nương, người nhận lầm người.....”

Nước mắt Phiêu Tuyết đã rơi xuống: “Gạt người! Chính là người! Chính là người!”

“Mặc kệ công tử..... sớm đã chết, cô nương, người nén bi thương đi”
Buông xuống những lời này, hắn rút cục kiên quyết xoay người rời đi.

Sức lực toàn thân Phiêu Tuyết như bị rút đi, rốt cục vô lực tựa vào cánh cửa vô lực nhìn người nọ càng đi càng xa, càng lúc càng xa..... Cuối cùng trở thành một chấm trắng nhỏ.

Ha ha, Phiêu Tuyết bắt đầu cười ngây ngô, hắn không quay đầu lại.

Sao có thể lừa nàng..... Mùi mặc hương kia vẫn còn quanh quẩn xung quanh, nàng dùng sức há mồm hít vào như muốn giữ lại chút hương thơm cuối cùng này.

Một chỗ không xa, Tuấn Lạc như thanh tùng đỉnh đạc đứng dưới tàng cây trong sân nhìn cảnh đoàn tụ, hắn nhìn nàng, thu tất cả đau thương của nàng vào đáy mắt.

Phiêu Tuyết cười với Tuấn Lạc một nụ cười còn khó coi hơn khóc, nàng vẫn nhếch môi cười như có thể cười ra tất cả bi thương.

Tại sao, tại sao yêu một người lại khó như vậy.....

Tuấn Lạc nhìn nàng, cũng cười với nàng một nụ cười chói lọi, hắn cười thật đẹp mắt, lộ ra hàm răng tuyết trắng.

Phiêu Tuyết vô lực thâm nghĩ: Cười nhạo đi, dùng tất cả sức lực cười nhạo đi, trừ bỏ điều này, nàng còn cái gì có thể bị cười nhạo đâu?

Tuấn Lạc tiến lên dắt tay nàng, như đang an ủi nàng nói: “Ái phi, đừng khổ sở, chúng ta đi ăn điểm tâm đi” Khó có được hắn mềm giọng ôn nhu với nàng như vậy.

Thấy Phiêu Tuyết vẫn bất vi sở động, hắn dứt khoát dắt tay nàng giống như muốn kéo đi.

“Đi nhanh đi, trăm thật đói bụng” Hắn nói.

Chương 89: Âm ỉ

Trong phòng ăn, không khí bị đè nén.

Liễu Như Mi béo mập ngồi bên cạnh Cố Hà Đông, sau đó Tuấn Lạc cùng Phiêu Tuyết ngồi phía trên, duy chỉ có chỗ ngồi của Phi Sương là bỏ trống.

Liễu Như Mi nhú mào chặt hết mức có thể, cúi đầu không nói lời nào, ăn mảnh liệt.

Trên mặt Cố Hà Đông cũng không có nụ cười nào.

Phiêu Tuyết yên lặng cầm một khối tuyết ngọc cao cắn từng miếng.

Cả bàn người chỉ có một mình Tuấn Lạc là sắc mặt như thường, thái giám đi theo đặt trước mặt Tuấn Lạc điểm tâm đã thử độc qua, Tuấn Lạc cũng cầm lấy một khối tuyết ngọc cao, nếm một miếng rồi lại nhìn về mặt đàn độn của Phiêu Tuyết, lại tiếp tục ăn.

Ăn ước chừng nửa khắc (*1 khắc = 15 phút*), mọi người không nói lời nào.

Lại tiếp tục qua nửa khắc nữa, vẫn không nói lời nào.

Cuối cùng vẫn là Liễu Như Mi ngồi không yên, trực tiếp buông bánh bao đậu cừu đập trong tay xuống, “hồ” một tiếng đứng lên: “Hoàng Thượng, Phiêu Tuyết, thần thiếp ăn không vô nữa”

Phiêu Tuyết bị động tác bất ngờ của Liễu Như Mi làm hoảng sợ, điểm tâm chuẩn bị nuốt xuống cổ họng nửa vơi, làm hại nàng lập tức ho lên.

Thủy Bích từ phía sau vội vàng đưa chén nước lên, Phiêu Tuyết nhận lấy cuống cuồng uống.

Liễu Như Mi lại ngồi xuống, nhìn Phiêu Tuyết: “Người nha đầu này tại sao vẫn nôn nôn nóng nóng như vậy?”

Phiêu Tuyết trợn mắt liếc lại về phía Liễu Như Mi một cái, không biết là ai làm hại?

Vết nhú mào của Cố Hà Đông càng sâu, “Phu nhân” Hắc hô một tiếng, Liễu Như Mi lập tức yên tĩnh lại.

Sau đó Cố Hà Đông cười xin lỗi với Tuấn Lạc: “Hoàng Thượng đừng trách móc, nội nhân chính là cái dạng này”

Tuấn Lạc nhẹ uống một ngụm trà nóng, cười nói: “Cố đại nhân nói đùa, ở trong Cố phủ coi trộm như con rết bình thường là được, không cần cố kỵ nhiều như vậy”

Liễu Như Mi xoắn tay áo: “Con rết này thật tốt, cũng không biết Phi Sương nàg..... Ai” Nói đến Phi Sương, Liễu Như Mi lập tức thở dài một hơi.

Bốn người ở đây, Tuấn Lạc, Cố Phiêu Tuyết, Cố Hà Đông, Liễu Như Mi, chỉ có Liễu Như Mi là không biết nguyên nhân chính hôn sự này của Phi Sương, chỉ sợ nàng đau khổ vì nữ nhi, Phiêu Tuyết cùng Cố Hà Đông thế nhưng ăn ý không đề cập đến. Đối với Liễu Như Mi mà nói, chỉ biết là có vị công tử tới cầu hôn, Cố Hà Đông cảm thấy không tệ cho nên đem Phi Sương gả cho. Hiện tại nàng đang lo lắng vị hôn phu tương lai của Phi Sương không tốt.

“Nếu vị hôn phu của Phi Sương không tốt, chúng ta đừng gả đi” Nàng nói.

Mọi người chỉ biết hôm nay có người cầu hôn với nhị tiểu thư, mà Cố Tế tướng cũng đáp ứng việc hôn nhân này, cụ thể là gì đều không biết, thể diện cũng không mất là bao nhưng vẫn còn nhiều lời gièm pha.

Cho nên vừa nhắc tới Phi Sương, lại lập tức cắt đứt tiếng nói chuyện.

Phiêu Tuyết thật vất vả thuận khí, cầm lấy một khối tuyết ngọc cao khác lập tức nhét vào miệng đến mức mồm phình ra, cuống cuống nuốt xuống như đang cố nuốt trôi nỗi buồn.

Tuấn Lạc nhìn bộ dạng này của nàng, cũng theo nàng một lần nữa cầm lên một khối tuyết ngọc cao, chỉ là lần này trong mắt có thêm nhiều ý cười.

Liễu Như Mi nhìn cái dạng này của Phiêu Tuyết, nhìn không được nói: “Ăn từ từ, không có ai tranh với ngươi”

Tất cả mọi người chỉ có Liễu Như Mi là vô tư nhất, Cố Hà Đông nhẹ thở dài một hơi, “Lão phu ăn no, các ngươi từ từ dùng”

Nha đầu Phi Sương kia thật sự làm cho hấn lao lực quá độ.

Nhưng chỉ lát sau, quản gia Cổ phủ Cổ Quán hoang mang rối loạn bưng một cái khay vào, trên khay có một cây bút còn có một tờ giấy, Phiêu Tuyết nhận ra được loại giấy này, là loại giấy chuyên để định ngày hi.

“Lão gia, đã chọn được ngày hoàng đạo, là ba ngày sau, còn có trung tuần tháng sau, xa hơn cũng chỉ có thể nửa năm sau ”

Cổ Hà Đông nhướng mày lên.

“Lão gia, việc hôn nhân của nhị tiểu thư chọn vào lúc nào?”

Liễu Như Mi vừa nghe, đương nhiên hy vọng nữ nhi ở trong nhà lâu chút ít: “Nửa năm sau đi, Phiêu Tuyết đã gả đi, để Sương Nhi ở với ta lâu chút” Nói cho cùng vẫn khó xa cách.

Cổ Hà Đông lập tức bác bỏ, “Không được! Nàng phải gả sớm một chút cho ta”

Cổ Hà Đông dùng bút đánh dấu qua loa, vẽ một vòng trước vị trí tháng sau.

Liễu Như Mi lập tức kêu lên: “Cái gì? Ba ngày sau?” Bà vợ sư tử lập tức bị kích ra, “Cổ Hà Đông, ngươi bán nữ nhi a?! Ba ngày sau ngươi thật sự gả Phi Sương ra ngoài, ta, ta không để ngươi yên đâu!”

“Ngươi không để ta yên cũng vô dụng, Sương Nhi phải gả” Khó có được Cổ Hà Đông không sợ Liễu Như Mi như hôm nay, nhưng những lời này rõ ràng không có khí thế như khi hấn ở trên triều đình.

Nếu Phi Sương không sớm gả ra ngoài một chút, chỉ sợ đêm dài lắm mộng, không nói đến lòng người khó dò, nếu có bầu thì làm sao? Cổ gia hấn mất mặt thì không sao nhưng thanh danh của Phi Sương cũng sẽ thối theo!

Trên mặt người là da chứ không phải vỏ cây a..... Phi Sương này mạnh mẽ, chỉ sợ sẽ treo cổ tự sát nha.

Liễu Như Mi lần đầu tiên bị Cổ Hà Đông phản bác, lập tức cảm giác vạn phần uất ức, không muốn gả Phi Sương nhanh như vậy cũng là nhân chi thường tình, còn Cổ Hà Đông vội vã gả Phi Sương ra ngoài như vậy làm gì?

“Ngươi!” Liễu Như Mi tức giận đến nghẹn lời, trực tiếp thách thức: “Rốt cuộc là vị công tử thế nào? Làm cho ngươi ngay cả nữ nhi của mình cũng không cần, ngay cả cánh tay của mình cũng vứt ra ngoài! Ta đây phải đi tìm

Sương Nhi, hôm nay ta phải làm rõ ràng với người” Dứt lời lập tức phóng ra ngoài, bỏ lại cho Phiêu Tuyết cùng Tuần Lạc một cái bóng rất lớn.

Cô Hà Đông thống khổ chống tay lên trán, cái nhà này thật sự loạn rồi.

Ở trong lầu, Phi Sương gục đầu vào trong hai tay áo khóc, hoa cắm trong bình cũng bị nàng đẩy rơi, trên sàn đều là những đồ vật nàng đập hư.

Nha hoàn bên người Thủy Ngưng lùi trong góc tường, tận lực không xuất hiện trước mắt nàng, ngay lúc này mà người nào xuất hiện thì người đó thật xui xẻo.

Nghe nói hôm nay có người đến cầu hôn tiểu thư, người đó có diện mạo giống Mặc tướng quân như đúc, cũng không phải Mặc nhị công tử đã chết, mà là họ hàng Mặc gia, Mặc Ngọc công tử.

Thủy Ngưng đột nhiên mở to hai mắt, nghĩ đến bộ dạng tiểu thư đêm đó trở về, lại sai nàng đến chỗ lần trước mua thuốc, không khỏi hít mạnh một hơi.

Không đúng a, mị dục này không phải đã được nàng ấy dấu trong túi thơm đưa cho đại tiểu thư sao? *(A~~~ ghét cái con Phi Sương này thế, đến cả chị mình mà cũng..... Đồ đầu đất cắm tóc)*

Duy Thận công tử muốn thân thể nhị tiểu thư thì chính là do người ta tình tình nguyện..... Vậy Mặc Ngọc công tử này tới cầu thân là thế nào?

Thủy ngưng thật sự là càng nghĩ càng không thông, đây là cái chuyện hỗn loạn gì chứ.

Phi Sương khóc rống, càng nghĩ càng giận, đứng dậy cầm một cái bình hoa ném ra cửa: “Ba.....” Âm thanh vỡ vụn thanh thúy.

“Ôi —” Là tiếng kêu đau đớn của Liễu Như Mi.

Chương 90: Bị cắn ngược lại một cái

Phi Sương nghe thấy từ cửa truyền đến tiếng “Ồi”, lập tức ngừng đầu.

Vừa thấy là Liễu Như Mi, lập tức bỏ nhào vào lòng Liễu Như Mi, “Nương, nếu không phải Duy Thận ca ca ta không lấy chồng!” Nàng khóc ràn rụa, gắt gao kéo lấy Liễu Như Mi.

Đứa nhỏ này khóc thành như vậy, trái tim Liễu Như Mi lập tức mềm xuống, “Sương nhi, khóc cái gì, nương tới chính là hỏi người có muốn gả hay không, người nếu không thích, ta sẽ không gả”

“Nương —” Phi Sương khóc càng ngày càng lợi hại, “Ta không lấy chồng, ta không muốn gả, Sương Nhi cũng không biết người kia là ai, Sương Nhi không cần gả.....”

“Vậy không lấy chồng ” Liễu Như Mi dùng bàn tay mập mập vỗ vai Phi Sương, nhẹ nhàng an ủi.

Phi Sương khóc: “Nương, người đang an ủi Sương Nhi phải không? Nữ nhi đã là người của hấn, sao có thể không lấy chồng? Cha sẽ không đồng ý !”

“Cái gì?!” Liễu Như Mi mở to hai mắt, “Người nói cái gì?”

Phi Sương giả vờ cực kỳ uất ức: “Nương..... hấn..... Mặc Ngọc công tử kia..... Ngày hôm qua cưỡng bức ta! Hấn áp ta trong đồng cỏ khô, xé rách xiêm y của ta..... cưỡng bức ta..... Hấn là đấng đồ tử, hấn không bằng cảm thú! Nương..... người nên làm chủ cho Sương Nhi a.....” (*A~~~~ Khốn kiếp!!! Ta chém!!!!*)

Liễu Như Mi nghe được tất cả những thứ này, rốt cục đã hiểu vì sao Cô Hà Đông chọn ba ngày sau.

Toàn thân thật sự bị đả kích, cái này thật sự tính là tai họa bất ngờ, nữ nhi của mình lại..... A!!! Liễu Như Mi tức điên rồi! Cảm thú, trong đầu nàng chỉ có một suy nghĩ! “Nói cho nương, rốt cuộc là tên hỗn đản nào, nương đi giết hấn!” Cưỡng bức Phi Sương lại còn dám tới cửa cầu thân, thật sự là không muốn sống nữa!

“Nương..... Hấn thật ác độc, một đêm hấn cưỡng bức nữ nhi bảy lần, Sương Nhi đã nghĩ là Sương Nhi sẽ chết mất..... Hấn muốn Sương Nhi xong còn

lấy cái yếm của Sương Nhi..... Sương nhi ngày hôm qua, ngày hôm qua.....” Nàng khóc càng lớn tiếng, “Ngày hôm qua Sương nhi phải trần trụi trốn trở về..... Nương, người nói nếu Sương Nhi gả cho tên cầm thú như vậy, những ngày sau sống thế nào.....” *(Không, ta đôi ý, ta phải từng xẻo rùi mang đi làm mắm. Gr... rừ.....)*

“Nương, ta..... ta đây lập tức nhảy xuống, ta không sống nữa.....” Dứt lời lập tức chạy tới bên lan can, gấp đến độ Liễu Như Mi phải nắm nàng thật chặt không cho nàng làm loạn.

“Sương Nhi, đây là lần hai, nhảy xuống không chết mà tàn phế thì làm sao bây giờ!” Liễu Như Mi đã hoảng tới mức nói lung tung.

“Nương..... Người không cho nữ nhi chết, nữ nhi lại không muốn gả cho hần, vậy làm sao bây giờ!” Phi Sương vừa dứt lời lại muốn nhảy xuống dưới.

“Nương nói không gả thì sẽ không gả! Cha người mất mù rồi mới có thể gả người đi! Ngoan, đừng khóc, chúng ta gả cho người khác..... Dù gì người cũng là nhị tiểu thư Cổ phủ, tàn hoa bại liễu thì sao! Chớ sợ chớ sợ..... Sương nhi không sợ, có nương ở đây” Liễu Như Mi an ủi.

“Nhưng nếu ta không lấy chồng, toàn bộ thể diện Cổ gia chúng ta sẽ mất hết..... Nương, nữ nhi không muốn trở thành tội nhân của Cổ gia a..... Cha làm quan trong triều, nữ nhi sao có thể hại phụ thân cùng nhận những lời đồn đãi đây.....”

“Vậy người nói phải làm sao bây giờ?” Liễu Như Mi hỏi.

“Mặc Ngọc công tử kia diện mạo giống Duy Thận ca ca..... Nương, người đi xin Duy Thận ca ca cưới ta được không..... Người bảo tử tử đi xin giúp ta, được không..... Duy Thận ca ca nghe lời tử tử như vậy, hần nhất định sẽ đồng ý..... Nương..... bằng không Sương Nhi sẽ không sống nổi nữa.....” Dứt lời Phi Sương lại khóc lên. *(A~~~~ Cái con trơ trên này. Khốn kiếp!!!! từng xẻo cũng chưa hả giận)*

Liễu Như Mi tất nhiên là rất khó xử, nhưng so với việc gả Phi Sương cho tên Mặc Ngọc công tử cầm thú kia, không bằng để Duy Thận thu nhận Phi Sương, ít nhất Duy Thận sẽ không để Phi Sương chịu ủy khuất.

Liễu Như Mi hô một tiếng đứng lên, “Nương đây đi tìm Phiêu Tuyết”

Dứt lời lập tức bước đến cửa, thân thể cao lớn một chút cũng không vương bận, biến mất so với gió còn nhanh hơn.

~oOo~

Như Tuyết Các.

Thủy Bích đang ở bên ngoài quét lá rơi, Tuấn Lạc đang ở trong thư phòng xử lý công văn trong cung vừa gửi đến, Phiêu Tuyết thì đang ở phía sau lầu dưới giàn Tử Đằng pha trà cho Tuấn Lạc, bỗng nhiên thân ảnh Liễu Như Mi xuất hiện trước mặt Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết đang chuẩn bị thêm nước sôi vào bình trà, nước trà một màu trong vắt, vừa mới nghĩ tới giai đoạn như vậy, Liễu Như Mi cắt đứt suy nghĩ của nàng.

“Tuyết Nhi a, nương có thể nói với người chuyện này không?” Liễu Như Mi từ trước đến nay chưa từng nghiêm chỉnh như vậy.

Phiêu Tuyết ngẩng đầu: “Vâng? Nương, làm sao vậy?”

Liễu Như Mi ngồi xuống: “Người đi nói với Duy Thận, để Duy Thận thu nhận Phi Sương đi, tên cầm thú gọi là Mặc Ngọc kia không thể gả cho được.....”

Tay Phiêu Tuyết bùng chén trà run run một chút, nước sánh ra ngoài.

“Nương, người nói vậy bực bực gì đâu.....” Phiêu Tuyết cố thoải mái, “Mặc Ngọc công tử sao lại không gả cho được.....” Trong đầu lại xuất hiện bóng dáng màu trắng phong dật kia.

“Tuyết Nhi a..... Sương Nhi cũng là con gái của nương a..... Dù sao nương cũng không nỡ đẩy Sương Nhi vào hố lửa, Sương Nhi gả cho Duy Thận dù thế nào cũng tốt hơn gả cho cái gì mà Mặc Ngọc công tử kia”

Phiêu Tuyết bị lời nói bất ngờ kia làm giật mình, trực tiếp buông chén xuống hỏi ngược lại: “Nương, Duy Thận ca ca đúng là tốt, nhưng người có thể cam đoan ngày sau Duy Thận ca ca sẽ đối tốt với Phi Sương không? Cho dù ngày sau sẽ đối tốt với Phi Sương, nhưng với những vấn đề hiện nay, Duy Thận ca ca chịu lấy Phi Sương sao?” Trong đầu Phiêu Tuyết đột nhiên hiện lên hình ảnh trong Thủy Ba đình ngày ấy, bộ dạng Phi Sương dâm dăng rên rỉ, bất giác nhú mày: “Ta không đành lòng để Phi Sương đi làm hại Duy Thận ca ca, việc này nói đến đây đi”

Liễu Như Mi nổi giận: “Nha đầu kia, ngươi sao có thể nói chuyện như vậy? Phi Sương dù sao cũng là muội muội của ngươi, sao có thể nói nàng làm hại Duy Thận?”

Liễu Như Mi nói xong mới phát hiện ngữ khí quá nặng, lại giải thích: “Nương biết ngươi và Phi Sương bất hòa từ nhỏ, nhưng chuyện này Sương Nhi thật đáng thương, ngươi làm tỷ tỷ phải thương tiếc cho nàng, quyết định như vậy, ngươi đừng từ chối, nếu không ta đi tìm Hoàng Thượng, ta xin Hoàng Thượng tứ hôn!” Dứt lời lập tức đứng dậy làm bộ muốn tìm Tuấn Lạc.

Phiêu Tuyết lại vội vàng kéo nàng, rốt cục cũng tức giận: “Nương! Ngươi có biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không? Ta thấy là ngươi không biết, ngươi căn bản là hoàn toàn không biết!”

“Sao ta lại không biết?” Liễu Như Mi hai tay chống thắt lưng “Ta chỉ biết nha đầu ngươi thấy chết không cứu! Muội muội bị người ta cưỡng bức, ngươi lại không lấy lại công đạo cho nàng, ngươi cũng không muốn tìm nơi chốn tốt cho nàng, Cổ gia ta sao lại có thể sinh ra xú nha đầu như ngươi cơ chứ?”

Nổi giận nổi giận, Phiêu Tuyết lúc này đã thật sự nổi giận, “Nương! Phi Sương rốt cuộc nói cho ngươi cái gì! Bị người cưỡng bức?” Phiêu Tuyết cười lạnh một tiếng “Ta thấy chính là nàng tự mình dâng lên!”

Một câu vừa nói ra, bỗng nhiên một cái tát vang dội đánh vào mặt Phiêu Tuyết.

“Cổ Phiêu Tuyết!” Liễu Như Mi tức giận đến run run cả người, tay còn bắt giắc giờ lên trong không trung.

Đau đớn bất ngờ tràn trên mặt Phiêu Tuyết, đau thân, đau lòng, Phiêu Tuyết không thể tin nhìn Liễu Như Mi, quả thực không thể tin được, đây là nương xưa kia hiền nàng rõ nhất?

“Nương, ngươi đánh ta?”

Chương 91: Hồi cung được không?

“Nương.....” Phiêu Tuyết thoáng một cái vì cái tát của Liễu Như Mi mà rơi nước mắt, chỉ bởi vì Phi Sương!

Phiêu Tuyết và Phi Sương từ nhỏ đến lớn luôn bất hòa, tuy Phi Sương có đôi khi cũng sẽ âm thầm hãm hại Phiêu Tuyết, nhưng từ trước đến nay Liễu Như Mi chưa từng đứng về phía Phi Tuyết, ngược lại đều an ủi nàng chịu thiệt thòi một chút cũng không sao, dù sao cũng là nương muội muội.

Nhưng lần này, Liễu Như Mi lại đánh nàng.....

“Nương đã sinh ra người vô ích! Từ giờ trở đi ta chỉ có một đứa con gái là Phi Sương, có đi tìm Duy Thận hay không người tự mình nghĩ đi!”

Phiêu Tuyết tuy biết Liễu Như Mi chỉ đang tức giận mới nói vậy nhưng uất ức trong lòng chỉ tăng chứ không giảm. “Nương, chẳng lẽ ở trong lòng người, ta không hiểu chuyện như vậy? Sớm biết như thế này ta đã không trở lại, người nói xem, tất cả những gì ta đã làm là vì cái gì, trong cung bị người khi dễ, trở về còn bị nương khi dễ, ta không chịu được nữa! Ta đây hồi cung!”

Là ai nói đứa nhỏ không nương như cây cỏ dại? Gạt người! Phiêu Tuyết bỗng nhiên cảm thấy chính mình có nương hay không cũng như nhau, đều là cây cỏ, một cây cỏ không ai thương tiếc!

Phiêu Tuyết vốn còn một lòng giữ gìn cho Phi Sương, nhưng lúc này căn bản không cần nàng giữ gìn! Nha đầu Phi Sương kia lợi dụng mọi người, lợi dụng ngay cả mẹ ruột của mình, lúc này Phiêu Tuyết muốn bóp chết nàng, hung hăng bóp chết nàng!

Nếu nó không nói ra nó muốn gả cho Duy Thận ca ca, nàng còn chưa tin chuyện đêm đó là một âm mưu, nay cũng đã có người tới cửa cầu thân nó vẫn còn muốn gả cho Duy Thận ca ca, rắp tâm này thật sự đáng giá hoài nghi một phen!

Phiêu Tuyết tức giận bỏ lại Liễu Như Mi đã không còn lý trí, xoay người bước lên Như Tuyết Các.

Trong thư phòng, Tuấn Lạc đang xử lý tấu chương được trình lên từ Bộ Hộ, Phiêu Tuyết thở phì phì bước vào.

Tuấn Lạc nghe thấy tiếng động nên ngẩng đầu lên nhìn nàng: “Ái phi, người sao vậy? Ai chọc giận người?”

Phiêu Tuyết lập tức tiêu sái đến bên bàn, rót một chén nước, một ngụm uống cạn, không nói lời nào.

Tuấn Lạc dứt khoát buông bút xuống, “Ai dám chọc ái phi của ta? Trẫm lấy lại công đạo cho người” Hắn nhíu mày nói thật sự nghiêm trọng, nhưng khoe miệng lại không dấu được ý cười.

Phiêu Tuyết đang nổi nóng vì thế trừng mắt nhìn hắn: “Mẹ vợ người chọc giận ta, người dám thay ta lấy lại công đạo sao?” Phiêu Tuyết phát hiện mình sau khi quen thuộc với Tuấn Lạc, ngữ khí đã trở nên không khách khí.

Tuấn Lạc đi đến trước mặt Phiêu Tuyết làm bộ trầm tư, sau đó nói: “Sao? Liều phu nhân? Vậy quên đi..... Trẫm không giúp ái phi người lấy lại công đạo nữa”

Phiêu Tuyết hung tợn liếc hắn một cái, không tranh luận với hắn nữa.

Tuấn Lạc nhìn Phiêu Tuyết vẫn còn đang hờn dỗi, nhìn nàng càng ngày càng im lặng, bộ dạng một từ cũng không nói, thật sự rất khác thường.

Tuấn Lạc dường như có một loại cảm giác cực kỳ không tốt, hắn trực tiếp đứng dậy, đi tới trước mặt Phiêu Tuyết.

“Sao? A Ngữ, rốt cuộc là làm sao vậy?” Hắn tự nhiên lại gọi lên cách xưng hô này, tiếng nói vạn phần ôn nhu động lòng người, giống như một dòng suối chảy vào tim Phiêu Tuyết.

Chính vì sự ôn nhu khó có được của hắn làm cho Phiêu Tuyết càng cảm thấy ủy khuất, Phiêu Tuyết cúi đầu, nhìn sần: “Hoàng Thượng, có thể để thần thiếp im lặng một lúc không? Thần thiếp không muốn nói chuyện” Nàng cố ý phân rõ giới hạn.

Tuấn Lạc không chấp nhặt với nàng, hỏi: “Người cúi đầu làm gì?”

Phiêu Tuyết che mặt, “Không có gì”

Trong nháy mắt, Tuấn Lạc bùng lên lửa giận: “Ngẩng đầu để trẫm nhìn một cái”

“Thật sự không có gì” Phiêu Tuyết lách lách trốn trốn.

“Không có gì vậy ngươi trốn cái gì?” Tuấn Lạc dứt khoát nắm cầm nàng, ép nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, Tuấn Lạc lập tức nhìn thấy nửa bên mặt sưng lên của nàng. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!” Giọng nói đã có chút tức giận.

Phiêu Tuyết đẩy tay hắn, lại nhanh chóng cúi đầu: “A Li, ta bây giờ thật xấu phải không? Mang ta hồi cung đi, ta không muốn ở chỗ này”

Tuấn Lạc chần chừ nhìn nữ nhân cực kỳ khác thường trước mắt, lúc trước khi nói muốn về nhà đã kích động ngủ không yên, nay hắn cố ý để nàng ở lại thêm vài ngày, nàng lại tự mình yêu cầu trở về?

“Chỉ mới có hai ngày ngắn ngủi đã xảy ra quá nhiều việc, ta có chút mệt mỏi, ta không muốn ngốc nghếch, ta không muốn lại bị cuốn vào những việc hay những người này, ta đã mệt đến không muốn nhúc nhích nữa” Phiêu Tuyết bắt lấy tay Tuấn Lạc, gắt gao nắm lên, khẩn cầu: “Cho nên, A Li, ta van xin ngươi, mang ta hồi cung được không?”

Tuấn Lạc nhìn chằm chằm vào nàng như muốn tìm ra một trò đùa nào đó, một lúc sau mới chậm rãi trả lời: “Được”

Hắn dùng ngón tay lướt nhẹ qua bên má bị đánh sưng của Phiêu Tuyết hỏi: “Nơi này, có đau không?”

Phiêu Tuyết nghĩ có thể không đau sao. Nhưng vẫn khẩu thị tâm phi nói: “Không đau”

Nàng càng nói không đau hắn càng đau lòng, “Bảo Thủy Bích lấy chút đá đến chườm đi, nếu vẫn không tốt thì gọi người đến xem” Nói xong hắn lại đi trở về bàn đọc sách, ngồi xuống, không để ý tới Phiêu Tuyết nữa, tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Sự ôn nhu của hắn còn chưa đến nửa khắc đã biến mất, hắn lại cứ như vậy không để ý đến nàng nữa? Trái tim Phiêu Tuyết vừa mới ấm áp vì sự ôn nhu của hắn, kết quả là giây tiếp theo, sự ôn nhu làm người ta cảm động kia đã không còn.

Phiêu Tuyết xem xét thái độ thay đổi quá nhanh kia, chỉ có thể nói thiên hạ khó dò nhất chính là tâm của bậc đế vương.

Đặc biệt là tâm của đế vương Tuấn Lạc này.....

Tuần Lạc vẫn tiếp tục phê duyệt tấu chương mặt không chút thay đổi, ha ha..... Nàng nghĩ hắn không biết gì hay sao?

Nàng không muốn ở đây phần lớn là vì muội muội của nàng Cố Phi Sương, và Mặc Ngọc công tử tới cầu thân kia. Không phải vì cái khác.

Ngay khi Phiêu Tuyết chuẩn bị đứng dậy thu thập đồ đạc, Thủy Bích chạy vào, “Hoàng Thượng, nương nương, trong cung phái người tới !”

Dứt lời, Phiêu Tuyết đã thấy sau lưng nàng có một thái giám quen thuộc, là Khánh Hỉ công công.

Khánh Hỉ vừa thấy Tuần Lạc và Phiêu Tuyết, lập tức quỳ xuống. Nếu có thể, Khánh Hỉ một chút cũng không muốn đến đây. Hắn biết, hiện nay Tuần Lạc đã không phải còn là Tuần Lạc lúc trước nữa..... Mấy năm nay hắn vẫn xem thường hắn, nay hắn đoạt quyền, khẳng định sẽ không bỏ qua hắn. Nhưng không có cách nào, có một số việc nhất định hắn phải đến.....

Chương 92: Lũng phi mang thai

bóc hỏa

“Hoàng Thượng.....” Khánh Hỉ công công quỳ xuống trước Tuấn Lạc.

Tuấn Lạc như không nghe thấy, vẫn vui đùa xử lý tấu chương, thậm chí ngay cả ngón tay lật trang giấy cũng không tạm dừng một chút.

Không có bình thân, Khánh Hỉ công công không thể đứng dậy, thậm chí động cũng không dám động một cái.

Thủy Bích đứng bên cạnh Phiêu Tuyết, Phiêu Tuyết đương nhiên chưa từng có nhiều cảm tình với Khánh Hỉ, mặc kệ là Tuấn Lạc muốn ngược thân hay ngược tâm, nàng đều có thể làm như không thấy.....

Khánh Hỉ vẫn quỳ đến khi hai chân run lên, Tuấn Lạc còn chưa có ý ngẩng đầu, phê xong quyển tấu chương cuối cùng, Tuấn Lạc mới chậm rãi ngẩng đầu lên, “Khánh Hỉ công công, tìm trăm có chuyện gì?”

Khánh Hỉ lập tức phủ phục trên mặt đất, đầu đập trên sàn nhà từng cái, “Hoàng Thượng thứ tội, tha lão nô đi”

Tuấn Lạc nhướng mày: “Đây là vì sao?”

“Có chuyện lão nô vẫn chưa nói với Hoàng Thượng, lão nô biết tội!” Khánh Hỉ quỳ rạp trên mặt đất, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Vẻ mặt Tuấn Lạc vạn phần lạnh nhạt: “Nói” Ngữ khí của hắn cực nhạt.

“Vệ Thục phi, bị Thái Hậu giết.....”

Vệ Lương Ngũ? Bị Thái Hậu giết? Thủy Bích lập tức liếc nhìn Phiêu Tuyết một cái, phi tử bị bắt vào nhà lao kia lại cứ như vậy bị giết? Phiêu Tuyết trầm ngâm một chút, Vệ Khâm Xu cùng Vệ Lương Bân hưng sư động chúng như vậy, thậm chí còn vì thế mà bị quán vào một hồi phong ba đêm qua, thiếu chút nữa mất mạng, kết quả đạt được lại là chuyện này? *(huy động nhiều người)*

Không đúng, đêm qua chẳng phải Thái Hậu đã bị bắt nhốt rồi sao? Chính mình còn chưa bảo vệ được, sao còn rảnh rỗi đi giết người?

Hay Vệ Lương Ngũ sớm đã chết?

Cho nên..... Khánh Hỉ công công mới có thể đến cầu xin tha thứ?

Đôi mắt của Phiêu Tuyết nhìn Tuấn Lạc đột nhiên thất lại, chuyện cung đình máu chảy lại bày ra trước mắt nàng.

Lần phụng trà đó, nếu nàng yếu đuối một chút, Thủy Bích có phải sẽ vì vậy mà chết hay không? Không..... không chỉ Thủy Bích, nàng cũng sẽ chết.

Giọng nói Tuấn Lạc trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Ừ, đã chết thì đã chết đi”

Phiêu Tuyết nhìn hắn, hắn sao có thể nói ra những lời như vậy? Kia là một mạng người a.....

“Kia là một mạng người..... Người sao có thể lạnh lùng như thế?” Phiêu Tuyết đứng lên.

Tuấn Lạc nhíu mày, “Chẳng lẽ ngươi muốn trầm truy cứu chuyện này sao?”

Phiêu Tuyết lại vô lực ngồi xuống. Đúng vậy, chẳng lẽ bảo hắn vì thế mà truy cứu Lũng Thái Hậu? Ha ha..... Hắn là một quân chủ, là người nắm trong tay sinh tử toàn thiên hạ, một mạng người này cũng chỉ như một hạt bụi. không còn..... thì chỉ là không còn thôi.

“Ngươi đứng lên đi” Tuấn Lạc nói với Khánh Hỉ. Hắn hiểu ý tứ của Khánh Hỉ, Khánh Hỉ đã lựa chọn báo với hắn chuyện này thực ra là muốn ném đá dò đường. Hắn muốn nhập vào dưới trướng Tuấn Lạc, Tuấn Lạc tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Một tảng đá trong đầu Khánh Hỉ rơi xuống, quỳ tạ Tuấn Lạc: “Tạ Hoàng Thượng tha mạng, tạ Hoàng Thượng tha mạng.....”

Tuấn Lạc lại cúi đầu cầm một cuộn thư mới chuyển đến, mở ra xem. Giọng nói của hắn không có độ âm: “Gần đây trẫm không ở trong cung, trong cung trừ bỏ chuyện hôm nay còn phát sinh chuyện gì không?”

Khánh Hỉ đứng dậy, cong lưng đi tới bên người Tuấn Lạc, như lúc trong cung đứng phía sau hắn. “Còn có một chuyện, lão nô không biết có nên nói hay không”

Tuấn Lạc nhướng mi: “Chuyện gì?”

“Về Lũng hiền phi.....”

“Khoan đã” Tuấn Lạc nói. “Thủy Bích, người lui ra”

Thủy Bích nhìn thoáng qua Phiêu Tuyết, Phiêu Tuyết gật đầu, sau đó Phiêu Tuyết cũng đi tới, “Hoàng Thượng, thân thể thần thiếp không thoải mái, thần thiếp cáo lui.....” Rồi bỏ đi không chút lưu tình.

Tuấn Lạc nhìn bóng lưng Phiêu Tuyết rời đi, đầu tiên là ngẩn ra, lập tức đã không thấy bóng dáng. Hắn chỉ bảo Thủy Bích lui ra, mà nàng lại cũng rời đi.

Tuy chỉ là một động tác nhỏ nhưng điều này chứng minh cái gì? Là nàng cảm thấy hắn không tín nhiệm nàng, hay là chính nàng không tín nhiệm hắn?

Tuấn Lạc tự giễu, theo như hắn, là nàng căn bản không muốn tham gia vào việc này cho nên mới tránh xa, bởi vì không thích cho nên cũng bỏ hắn bên ngoài thế giới của nàng.

“Lũng Tịch Ngọc lại làm sao vậy?” Tuấn Lạc hỏi Khánh Hỉ.

Lúc này không có người khác, Khánh Hỉ cũng không cố kỵ cái gì, đến gần Tuấn Lạc mở miệng nói: “Hoàng Thượng, Lũng hiền phi có thai”

“Thật không?” Tuấn Lạc lại nở chút mỉm cười. “Ngay tại thời điểm trầm muốn giết nàng, nàng lại hoài thượng đứa nhỏ của trầm?” Tuấn Lạc lại nở nụ cười, tiếng cười này lộ ra một cổ lạnh lẽo, Khánh Hỉ nhìn Tuấn Lạc hai mắt mang ý cười, cả người chỉ có một loại cảm giác khủng bố, giống như có rắn bò lên người hắn, lạnh lẽo quấn quanh người hắn.

Hắn không biết Tuấn Lạc nói những lời này là có ý gì, đại biểu cho thái độ gì. Là chất vấn chuyện này kỳ quái, hay hỏi ngược lại hắn vận mệnh của Lũng gia? Có long chủng là nàng ấy có thể thoát được một mạng sao?

Từ xưa tâm vua khó dò, mà làm bạn với vua như làm bạn với hổ, hơi có sai lầm lập tức hại đến thân, tim Khánh Hỉ đập có chút nhanh, bắt đầu nhớ Tuấn Lạc trước kia.

Hắn lau mồ hôi trên trán, xin chỉ thị của Tuấn Lạc: “Vậy theo Hoàng Thượng..... Lũng hiền phi phải xử trí thế nào?”

Vừa rồi hắn không dám bẩm báo chuyện này trước mặt Phiêu Tuyết, Thủy Bích chính là lo quân tâm chưa định, nếu Tuấn Lạc muốn đứa nhỏ này vậy

không còn gì để nói. Nếu hắn không muốn đứa nhỏ này, vậy không thể để cho bất kỳ kẻ nào biết.

“Khánh Hỉ công công cảm thấy phải xử trí thế nào?” Bên môi hắn đầy ý cười lãnh đạm.

Chân Khánh Hỉ mềm nhũn quỳ xuống: “Lão nô không dám đoán bừa!”

“Người cảm thấy trăm nên để nàng chết hay để cho nàng sinh?” Rốt cục hắn cũng lần đầu tiên lộ ra bộ dáng tà mị trước mặt Khánh Hỉ, lập tức giống như khi hắn ở trong điện Sùng Chính trong ngày đại hôn, toàn thân mang theo một loại hơi thở mê hoặc lòng người.

Khánh Hỉ cảm thấy toàn thân đều đã bị ngọn lửa vây quanh, hắn sắp bị Tuấn Lạc bức điên rồi, nam nhân này là người hắn nhìn theo từ nhỏ đến lớn, lúc này hắn mới phát hiện căn bản chưa từng nhìn rõ hắn!

Khánh Hỉ còn nhớ mang máng khi hắn còn nhỏ, bộ dáng xoanh quanh hắn, thanh âm trẻ thơ từ sâu trong trí nhớ hắn truyền đến: *“Hỉ công công — Hỉ công công người ở đâu? Trăm đời bụng”*

Còn có lời hắn nói trong ngày đại hôn: *“Hỉ công công..... Trăm sao lại cảm thấy chơi chơi để vẫn vui hơn?”* Nụ cười của hắn khi đó sạch sẽ thuần khiết, tinh thuần như suối chảy xuống từ đỉnh núi.....

Mà hiện tại..... Tâm hắn không khỏi kiêng kị, lại nghĩ đến những chuyện hắn làm sai lúc trước, năm Tuấn Lạc bảy tuổi, hắn bị thái giám tổng quản tức giận, chỉ vì hắn là thái giám bên người tiểu Hoàng Thượng, hắn không có một chủ tử mạnh mẽ nên những người đó quyền đâm cước đá với hắn, thậm chí chạy tới phòng hoàn toàn vũ nhục hắn, khi hắn thấy mọi người đâm nát bộ phận thân thể hắn trên mặt đất, hắn tràn ngập thù hận. Cũng chính lần đó, hắn làm nên chuyện phản nghịch lớn nhất không ngờ nhất.....

Chương 93: Tiểu Lạc thật đáng thương

Khánh Hỉ còn nhớ ngày đó, hắn không biết đã ăn gan báo gì, hắn chỉ biết trong lòng hắn tràn ngập thù hận!

Đi theo một chủ tử như vậy, tự bảo vệ mình còn khó chứ đừng nói sẽ bảo vệ hắn. Lúc trước tiền cung, một đám công công không ai có thân phận cao hơn hắn, mà nay, một đám đều đã mặt lạnh nhìn hắn.

Ngày qua càng nhiều những người đó càng ngày càng càn rỡ, hắn nhìn Tuấn Lạc cười ngây ngô với hắn mà tức giận, đêm đen gió cao, hắn nhốt Tuấn Lạc vào trong phòng, hung hăng đánh Tuấn Lạc. (*Khốn kiếp, bà phải từng xéo mi!!!!!!!!!!*)

Để không lưu lại dấu vết, hắn một cái lại một cái hung hăng cưỡi Tuấn Lạc, một cái lại một cái, hung hăng cưỡi..... Cưỡi đến mức Tuấn Lạc phải khóc lên, cầu xin: “Hỉ công công..... Hỉ công công đừng đánh trầm.....”

“Hỉ công công..... Phụ hoàng và mẫu hậu đều không cần trầm, chẳng lẽ Hỉ công công cũng không cần trầm sao?”

Lúc đó, Tuấn Lạc đáng thương nhìn hắn, nhưng trong mắt vẫn có một tia quật cường khó hiểu.

Khánh Hỉ như bị quỷ ám, liều mạng khi dễ đứa nhỏ không quyền không thế này.

Tuấn Lạc kêu khóc: “Hỉ công công..... Trầm sẽ thực ngoan..... Ô..... Đau quá, Hỉ công công đừng đánh trầm nữa”

“Trầm không bao giờ chơi chơi dễ nữa..... Đừng đánh, nhị nương sẽ biết..... Trầm đau”

Khánh Hỉ chỉ nhớ lời nói cuối cùng này của Tuấn Lạc, cũng có lẽ từ lần đó, hắn đã hoàn toàn loại tiểu Hoàng Thượng ra khỏi đầu.

Khánh Hỉ còn nhớ mang máng bộ mặt dữ tợn của mình khi đó, chuyện hắn làm sai có rất nhiều, chưa đến bốn năm sau, hắn phục tùng Lũng Thái Hậu, vì quyền, vì không để người khi dễ, hắn cam nguyện bán đứng chủ tử của mình, ngày qua ngày, những chuyện phát sinh trên người Tuấn Lạc đều báo cho Lũng Thái Hậu, sự vô toàn diện, có nhiều lúc hầu hạ Tuấn Lạc cũng chỉ

là một loại lấy lệ. Là hần đã đặt Tuấn Lạc dưới sự giám thị của Lũng Thái Hậu hơn mười năm, làm cho hần mỗi bước gian khó, như đi trên lớp băng mỏng.

Khánh Hỉ quỳ xuống, cái trán đập thật mạnh trên mặt đất, hần sợ chết a!

Khánh Hỉ ngay cả nói chuyện cũng đã run run: “Hoàng Thượng..... Lão nô về sau nhất định sẽ hầu hạ Hoàng Thượng thật tốt, xin Hoàng Thượng tha lão nô lần này, lão nô thật sự không biết nên xử trí Lũng hiền phi thế nào!” Hần chỉ xin đừng hỏi lại hần ý kiến gì, hần đưa không nổi loại ý kiến này.

Khánh Hỉ nói xong ngẩng đầu ngơ ngác nhìn chằm chằm Tuấn Lạc, chỉ thấy người ngồi kia vẫn cười đến tà mị mà hơi lạnh lại tản ra khắp nơi.

“Thôi, trăm cũng không làm khó dễ ngươi ” Tuấn Lạc thu ánh mắt.

“Về phần Lũng Tịch Ngọc..... Tội thần chi nữ, không xứng có hài tử của trăm, ban thưởng nàng một chén rượu độc, đưa nàng tới hoàng tuyền với cha nàng đi” Hần lạnh như băng nói.

Hần lạnh run, nam nhân này thật sự đã không còn là đứa nhỏ ngày trước nữa..... Hần hiện tại mới là một Hoàng Thượng chân chính, là một cửu ngũ chí tôn cúi đầu nhìn thiên hạ, là quân chủ nắm trong tay sinh mệnh cả một quốc gia. Hần muốn người khác sống người khác phải sống, hần muốn người khác chết, người khác phải chết. Khánh Hỉ không khỏi đổ mồ hôi lạnh liên tục, nếu Tuấn Lạc muốn tính toán với hần, chỉ sợ hần đã đầu một nơi thân một nẻo.

“Khâu tạ hoàng ân —” Khánh Hỉ lại dập đầu, “Lão nô đi làm”

Khánh Hỉ vừa dứt lời tạ ơn, cửa thư phòng đã bị người đẩy ra —

Phiêu Tuyết đứng ở cửa, trong mắt không có một tia ấm áp, sau khi nàng rời đi vẫn rồi rầm đứng bên ngoài, một mặt muốn biết Lũng Tịch Ngọc rốt cục có chuyện gì, một mặt lại không muốn để ý đến chuyện hậu cung, cuối cùng thật sự không nhìn được tò mò đi tới, vừa đúng lúc nghe được câu nói cuối cùng của Tuấn Lạc, Lũng Tịch Ngọc thế nhưng đang mang đứa nhỏ của hần!! Mà hần thế nhưng..... Hần sao có thể tuyệt tình như vậy?

“A Li, tại sao ngươi lại biến thành như vậy, hổ dữ cũng không ăn thịt con, sao ngươi còn có thể dữ hơn cả hổ?”

Tuấn Lạc nhìn tiểu nữ nhân đứng ở cửa, nàng không phải đã đi rồi sao?

Sự chán ghét trong ánh mắt Phiêu Tuyết lay động thật sâu Tuấn Lạc.

“Đây chính là đế vương gia” (*gia đình đế vương*) Đối mặt với sự chất vấn thẳng thừng của Phiêu Tuyết, Tuấn Lạc cũng chỉ nhàn nhạt nói một câu.

Phiêu Tuyết nhìn Tuấn Lạc, trong giọng nói có nhiều bi thương: “Nếu đây là đế vương gia, ta đây rốt cục đã hiểu được câu nói tương truyền nhiều thế hệ kia: Vô tính nhất là đế vương gia, ha ha, quả là vậy.....” Bàn tay giấu trong ống tay áo của nàng nắm chặt, “Nhưng, ngươi rõ ràng có thể giữ lại cho nàng một mạng, rõ ràng có thể giữ lại cho đứa nhỏ của nàng một mạng! Kia không chỉ là đứa nhỏ của nàng, kia cũng là hài tử của ngươi!”

Tầm mắt Tuấn Lạc dời về nơi khác, không trả lời bất kỳ chất vấn nào của nàng.

Đó là hài tử của hắn, từ cái nhìn của hắn, kia không chỉ là hài tử của hắn mà còn là lợi thế lớn nhất trên tay Lũng thị, hắn cười, nếu bây giờ hắn không nắm trong tay kinh thành và toàn bộ Đông Ly thì sao? Đứa nhỏ này sẽ thành bùa đòi mạng hắn! Hắn thống hận đứa nhỏ này!

Phiêu Tuyết cuối cùng lại liếc nhìn Tuấn Lạc một cái, trong mắt không thể che dấu nổi thất vọng: “A Li, ta nhìn nhầm ngươi ”

Phiêu Tuyết nói xong kiên quyết quay đầu, ra khỏi thư phòng.

Tuấn Lạc giật mình trong nháy mắt, chân mày nhướng lên, “Ha ha, thật không.....”

Hắn làm cho nàng thất vọng rồi. Hắn biết, hắn ngay từ đầu đã tính kế nàng, lợi dụng nàng, từ khi hắn bắt đầu diệt vây cánh Lũng thị, từ khi hắn ra lệnh tru di cửu tộc, từ khi hắn nhẹ nhàng băng quơ với cái chết của Vệ Lương Ngũ, hắn đã khiến nàng thất vọng rồi.

Nhưng nàng đã quên, hắn tuy là A Li của nàng, nhưng cũng là Tuấn Lạc trong lòng người khác. Hắn không có khả năng đối đãi với người khác giống như đối đãi với nàng, nếu hắn nung tay, hắn sẽ mất đi tất cả những thứ khốn khổ mới đoạt lại này.

Khánh Hỉ nhìn bóng dáng Phiêu Tuyết, lại nhìn Tuấn Lạc, hỏi: “Hoàng Thượng, chuyện này.....”

Tuấn Lạc khoát tay áo, đi xuống đi.

Khánh Hỉ chuẩn bị khom người lui ra.

Tuần Lạc trầm ngâm một tiếng, nhỏ như một tiếng thở dài “Tội thần chi nữ Lũng thị thị sủng mà kiêu, không nhìn thấy kỷ cương, làm hại hậu cung, vốn nên ban chết nhưng niệm tình trong người mang long chủng, miễn tội chết, lột bỏ danh vị, cấm túc mười tháng, dời điện thị dưỡn”

Khánh Hỉ lại quỳ xuống thay Lũng Tịch Ngọc lĩnh ân. “Vâng, Hoàng Thượng”

Lúc này Khánh Hỉ mới có thể chính thức lui ra, để lại một mình Tuần Lạc trong thư phòng, nhìn về phía giấy mực trên bàn, đặt bút xuống.

Lá thư chuyển nhanh tới và vấn đề về quốc khố vẫn còn đề đó, nhưng hần không hề động đậy, sau đó lại xoay người hướng ra cửa sổ, chỉ nhìn thấy những bông hoa trên giàn hoa tử đằng theo gió bay bay, như thế nào cũng không nhìn thấy dáng vẻ cẩn thận pha trà của Phiêu Tuyết nữa.

Chương 94: Y Lan hí phường bị thiêu hủy

Phiêu Tuyết đi phía sau Như Tuyết Các, nhìn cây cỏ nơi này mọc thành bụi, thật là một cảnh tượng hoang vu, hôm đó nàng vừa mới cùng Tuần Lạc đi ngang qua nơi này, mọi chuyện phát sinh mấy ngày này từng màn lướt qua đầu, gặp nhau trong Lê Mộng Viên, nhận sai người; Tuần Lạc đầy kinh ngạc trong Súc Viên, trêu chọc; một màn không chịu nổi trong Thủy Ba đình, đau xót; Phiêu Tuyết nhìn theo đường nhỏ tới cánh cửa kia, hôm qua ra ngoài bằng cánh cửa này, nhìn thấy một đám người náo nhiệt, có lão chưởng quầy Trương, có Vương Ngũ Vương Lục, còn có tên Trương Mặc hát hí khúc trên đài. Phiêu Tuyết đến gần cửa gỗ, hôm nay từ nơi này đi ra ngoài, sẽ gặp phải cái gì? Phiêu Tuyết đoán không được, giống như không nhìn thấy được tương lai, cảm thấy trước mắt là một mảnh mê mang.

Nàng cứ ngơ ngác như vậy đứng trước cánh cửa này, như thất lạc cái gì đó không thể tìm thấy.

Rốt cục, Phiêu Tuyết mở cửa, đi vào.

Mặc kệ phía trước sẽ gặp cái gì, nàng vẫn sẽ nghĩa vô phản cố như trước, bởi vì lùi bước cho tới giờ chưa từng là lựa chọn của nàng..... *(làm việc nghĩa không được lùi bước)*

Phiêu Tuyết sờ soạng đi vào đường hầm, từ nơi này, có thể đi ra thế giới bên ngoài, có thể nhìn thấy cảnh tượng vui tươi trong Y Lan hí phường hay không? Hiện tại là ban ngày, hí phường còn chưa mở cửa, có lẽ sẽ nhìn thấy lão chưởng quầy Trương và một đám người ngồi cắn hạt dưa ở trong vườn đi?

Nghĩ đi nghĩ lại, Phiêu Tuyết đã đi tới cuối đường hầm, hít sâu một hơi, nếu không ngoài dự liệu thì ngày mai sẽ phải hồi cung, hôm nay để cho nàng hoàn toàn buông thả một ngày đi, để cho nàng tới một nơi không có tranh chấp với nhau, để cho nàng tới một nơi không cần liều mạng vì một cái gì khác.....

Phiêu Tuyết đẩy nhẹ cửa, không có một đồng y phục xui xẻo rơi rầm rầm như đã lường trước, xảy ra chuyện gì? Phiêu Tuyết cảm thấy kinh ngạc, lập tức đẩy tú ra, Phiêu Tuyết thể nhưng lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy.....

Trên đất tối đen như mực có dấu vết hỏa hoạn, tàn viên phế tích, sân khấu chỉ còn lại cái khung, tấm bảng “Hí” màu sắc rực rỡ đã bị thiêu rụi, khắp

nơi còn tản ra một mùi khen khét, Phiêu Tuyết kích động lao ra từ trong đường hầm, chỉ thấy đường hầm này vì là đào sau tú âm tường nên mới tránh được một kiếp.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy!

Người trong Y Lan hí phường đâu? Lão chương quây Trương đâu? Vương Ngũ Vương Lục đâu? Ngay cả những người ngày thường sống trong Y Lan hí phường cũng không thấy..... Lúc này toàn bộ hí phường trông không, thậm hại không chịu nổi.....

Bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Phiêu Tuyết lo lắng tìm kiếm trong Y Lan hí phường, tiền thính, sân khấu, khán đài, hậu trường, ngay cả hậu đình trước kia náo nhiệt nhất cũng không thấy một bóng người.....

Bọn họ đều đã đi đâu? Trong tim Phiêu Tuyết loáng thoáng có dự cảm xấu, tìm lại lịch liệt đập bang bang.

Phiêu Tuyết chạy ra cửa hí phường, chỉ thấy cánh cửa sơn son ngày xưa luôn rộng mở nay đang đóng chặt, Phiêu Tuyết tiến lên lay động, lại thấy đã bị khóa từ bên ngoài.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bỗng nhiên nhớ đến hí phường còn có một cái cửa nhỏ dùng để chạy trốn, Phiêu Tuyết vội vàng chạy tới đó.

Chỉ thấy cửa nhỏ cũng bị gắt gao che lại, may mà không bị khóa từ bên ngoài, Phiêu Tuyết cạy một lúc cánh cửa mới mở ra.

Phiêu Tuyết chạy ra ngoài từ cửa nhỏ, đối mặt với đường cái nhộn nhịp tấp nập, dòng người như nước, nhưng vì sao mỗi người lại nhìn nàng bằng ánh mắt như nhìn thấy quỷ?

“Cô nương..... Ngươi, ngươi là người hay quỷ?” Một lão bà bà bán hoa bên cạnh thấy diện mạo Phiêu Tuyết quen thuộc, rốt cục can đảm tới hỏi Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết sững sốt, tất cả những chuyện này thật kỳ quái.....

Nàng hỏi lão bà bà: “Bà bà, Y Lan hí phường này làm sao vậy?”

Bà bà nhìn nàng một cái: “Ngươi không biết? Ngày hôm qua bị lửa thiêu rụi..... Người trong quan phủ tới đây xem, nói ra cũng thật không may, bị niêm phong rồi.....”

Cái gì?! Phiêu Tuyết hô hấp dồn dập lên: “Người ở đó đâu?” Chẳng lẽ là..... Đêm qua nháo lớn như vậy, đương nhiên phải bị mọi tin tức, nếu không dân chúng nghe được sẽ khủng hoảng..... Nhưng vì sao lại phải hy sinh người vô tội? Nàng vốn nghĩ rằng hẳn sẽ không động vào người của nàng. Ha ha, xem ra nàng nhầm rồi.

“Đêm qua lúc âm ỉ, lão bà tử ta đã đi ngủ rồi, sáng sớm ra đã thấy bị niêm phong, người cũng đã đi hết, buổi trưa người đột nhiên lại từ trong đi ra, làm lão bà tử sợ hết hồn”

Lão bà bà vừa nói như vậy, Phiêu Tuyết rốt cục cũng hiểu vì sao lão bà bà hỏi nàng như vậy, quả thật..... buổi trưa đột nhiên một người từ trong viện bị niêm phong đi ra, quả thật rất dọa người.

Phiêu Tuyết không tin không tìm được dấu vết gì: “Bà bà, người có biết người ở trong đó thế nào rồi không?”

“Ai, ta nào biết a, nghe nói phía tây vừa mở một sòng bạc Cát Tường cũng muốn đóng cửa, nói là sau khi báo với đại chương quây sẽ bán đi, cô nương người hỏi nhiều như vậy làm gì, cô nương người có muốn mua hoa không?” Lão bà bà mỉm cười hỏi.

Sao? Phiêu Tuyết vừa nghe, sòng bạc Cát Tường muốn đóng cửa? Chờ sau khi báo với đại chương quây sẽ bán đi? Đây hẳn là quyết sách của Trương Mặc? Nói vậy người trong Y Lan hí phường hẳn cũng đã được Trương Mặc dời đi. Tim Phiêu Tuyết nhất thời lại buông xuống.

Thì ra không phải Tuấn Lạc..... Là nàng hiểu lầm hẳn.

“Cô nương, người muốn mua hay không?” Lão bà bà thấy Phiêu Tuyết không hồi đáp, lại hỏi một lần.

Phiêu Tuyết lấy lại tinh thần, xấu hổ cười, nhìn trong lồng hoa của bà bà, thấy một đóa đồng hoa màu trắng cực kỳ nổi bật, Phiêu Tuyết cầm lấy hoa, “Ta muốn đóa này”

“Được, được!” Bà bà thật sự cao hứng, thuận tiện lấy từ trong rổ một bông đồng hoa cũng đưa cho Phiêu Tuyết. “Cho người nhiều một chút”

Phiêu Tuyết trả bạc, cáo biệt bà bà, ôm một bó đồng hoa đi giữa đám đông trên đường cái kinh thành Đông Li, nhìn dòng người như nước chảy, hít sâu, đây là hương vị của tự do.....

Hôm nay ra ngoài là muốn giải sầu, Phiêu Tuyết ngửi bó đồng hoa trong tay, nhìn sắc hoa nở rộ..... Cánh hoa màu trắng, nhụy hoa hồng nhạt, xinh đẹp động lòng người.

Trên đường rộn ràng nhốn nháo, vài đứa trẻ đang ngồi bên đường nhìn sự phụ nặn đồ chơi bằng bột đường, còn có vài hài đồng đang ở trước Miếu thành hoàng đá cầu, Phiêu Tuyết nhìn gương mặt ngây thơ của bọn chúng, chính mình cũng nở nụ cười theo.

Khí trời rục rĩ, con người cũng rục rĩ theo.

Phiêu Tuyết quyết định hôm nay phải đi dạo lâu một chút, vì thế cầm bó đồng hoa màu trắng, trực tiếp đi tới gốc cây bồ đề trước miếu thành hoàng ngồi xuống.

Nhìn đám hài đồng đá cầu, tiếng hoan hô tiếng cười vang vang.

Trong đó có một nữ đồng quần áo hồng nhạt đá hay nhất, kiểu cách đa dạng, làm người ta không nhận được mà trầm trồ khen ngợi.

Đá trước, đá cạnh, đá sau, “Một cái, hai cái, ba cái.....”

Chương 95: Miếu thành hoàng

Phiêu Tuyết ngồi dưới cành lá sum xuê của đại thụ, nhìn nữ đồng mặc áo ngắn hồng nhạt liên tục đá, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp: “Ba mươi mốt, ba mươi hai, ba mươi ba, hai mươi bốn.....”

Tiểu nữ đồng cứ đá một cái tiếng đếm cũng theo sau, những tiểu đồng bên cạnh cố hết sức hô to: “Niệm Diêu, cố lên! Còn năm cái nữa là có thể vượt qua Niệm ca ca ”

Lúc này phía sau có một tiểu đồng tử khác bấu môi nói một câu: “Ta không tin Niệm Diêu ngu ngốc này có thể vượt qua ta.....”

Một cảnh tượng như vậy làm cho Phiêu Tuyết lâm vào trầm tư xa xưa, thời trẻ con ngây thơ chất phác như vậy của nàng là từ khi nào? Lần cuối cùng đá cầu đã là chuyện của chín năm trước, còn nhớ ngày ấy, nàng cùng Duy Trúc ở trong Lê Mộng viên, nàng náo loạn muốn đá cầu..... Trí nhớ trở lại chín năm trước.

~oOo~

“Duy Trúc ca ca..... Phiêu Nhi muốn đá cầu” Nàng mặc quần vàng nhạt đứng làm nũng dưới tán cây lê vừa mới trồng, cây lê ngày ấy ngay cả tán lá còn chưa đủ dài.

Tóc Duy Trúc được nô tỳ hầu hạ buộc lên cao cao, toàn thân có vẻ gọn gàng, hần cười như gió xuân: “Nhưng trong phủ không có cầu..... Phiêu Nhi muốn đá, vậy Duy Trúc ca ca sai người ra ngoài mua có được không?”

“Không cần, Phiêu Nhi không muốn mua cầu ở ngoài..... Duy Trúc ca ca làm cho ta một quả có được không?” Tiểu Phiêu Tuyết nắm y phục màu trắng của Duy Trúc, giả bộ đáng thương.

Tim Duy Trúc lập tức mềm xuống, mấp máy môi: “Nhưng ta không biết làm như thế nào.....” Duy Trúc có chút khó xử.

“Không sao không sao, Phiêu Nhi biết làm thế nào, chỉ là xuyên mấy cái lông gà qua đồng tiền thôi.....” Phiêu Tuyết cười lém lỉnh, “Duy Trúc ca ca..... làm một cái cho Phiêu Tuyết đi”

“Ừ..... Được rồi, chỉ cần Phiêu Nhi muốn, Duy Trúc ca ca đều làm cho Phiêu Nhi!” Dứt lời Duy Trúc lập tức dắt Phiêu Tuyết đến súc viên, “Bây giờ chúng ta đi nhổ lông gà được không?”

Chốc lát sau.....

Trong súc viên, gà bay chó sủa, tro bụi đầy trời, mấy cái đuôi gà trông xinh đẹp cũng đã bay tán loạn.

“Cô – cục tác —” Chưa tới một khắc (*một khắc ~ 15 phút*), đã sắp rống lên không ra hình dạng gì nữa.

Ngày đó, Phiêu Tuyết cùng Duy Trúc đại náo súc viên Cổ phủ, nghe nói một thời gian sau, toàn bộ gà nuôi trong Cổ phủ trên mông đều không có lông.....

Một lúc sau Duy Thận cũng đến Cổ phủ chơi tìm thấy Phiêu Tuyết cùng Duy Trúc đang hết sức cố gắng trong súc viên, nhìn trên người thậm chí trên đầu hai người đầy lông tơ đã cười rũ rượi.

Duy Trúc vừa thấy Duy Thận vội vàng gọi: “Đại ca, mau tới đây, chúng ta cùng nhau làm cầu cho Phiêu Nhi đi”

“Được.....” Duy Thận vui vẻ cười rộ lên, hàm răng rất trắng.

“Đại ca, có dây không? Chúng ta buộc những cái lông này lại đi”

“Không có mang dây, ta xé chuỗi ngọc ra lấy dây đi” (*OMG!!! Xa xỉ, xa xỉ quá*)

“Duy Trúc ca ca, Duy Thận ca ca, các người thương Phiêu Tuyết quá, đặc biệt là Duy Trúc ca ca, đối với Phiêu Nhi tốt nhất..... Phiêu Nhi thích nhất Duy Trúc ca ca !” Phiêu Tuyết cười đến mức đôi mắt đều híp lại.

Cuối cùng ba người hao phí sức lực của chín trâu hai hổ, rốt cục cũng làm được quả cầu, Phiêu Tuyết vui vẻ đá cầu, ba người cười thật vui vẻ.

“Tỷ tỷ, ta cũng muốn chơi —” Phi Sương không biết từ chỗ nào xông ra lớn tiếng nói với Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết gạt đầu, “Vây cũng được, Phi Sương, chúng ta cùng nhau chơi”

Phi Sương cười xông lên, “Duy Thận ca ca, người dạy Phi Sương chơi được không?”

Duy Thận cười mơ hồ “Duy Thận ca ca không biết đá cầu, Phi Sương người chơi với Phiêu Tuyết được không” Nói xong, người lập tức lên đến một chỗ rất xa.

Phi Sương vừa nghe Duy Thận ca ca không chịu dạy nàng, lập tức tức giận chạy lên giật quả cầu của Phiêu Tuyết: “Nếu Duy Thận ca ca không chơi, ta đây cũng không chơi, các người cũng không được chơi” Dứt lời lập tức búng bình ném quả cầu xuống đất hung hăng đạp mấy cái.

Phiêu Tuyết vừa nhìn thấy, suýt chút nữa khóc lên: “Người!” Xông lên gắt gao bảo vệ quả cầu “Ta không cho người phá hư nó, đó là Duy Trúc ca ca làm cho ta! Không cho người phá, không cho!”

Mắt thấy Phi Sương sẽ dẫm lên Phiêu Tuyết, Duy Trúc lập tức xông lên gắt gao ôm Phiêu Tuyết, “Phiêu Tuyết — không cần, nàng sẽ dẫm lên người, sẽ đau.....”

Phi Sương không bị cản trở, hung tợn dẫm quả cầu, Duy Thận cách khá xa, muốn giật quả cầu lại nhưng lại không có cách, chỉ có thể trơ mắt nhìn Phi Sương dẫm nát quả cầu.

Nước mắt Phiêu Tuyết lập tức rơi ra: “Quả cầu..... Quả cầu Duy Trúc ca ca làm cho Phiêu Nhi.....” Khóc xong Phiêu Tuyết cũng nảy sinh ác độc xông lên, muốn hung hăng đánh Phi Sương một cái.

Duy Trúc lại lập tức ngăn cản, “Phiêu Nhi, không nên! Phi Sương là muội muội, Duy Trúc ca ca lại làm cho người một cái, đừng khóc, ngoan.....
Đừng khóc, đừng khóc.....”

Phi Sương phá phách xong cũng tự mình khóc chạy mất, còn lại Phiêu Tuyết uất ức không thôi nhìn quả cầu tan nát..... Từ đó, Phiêu Tuyết không bao giờ đá cầu nữa.

~oOo~

Phiêu Tuyết nhìn tiểu nữ đồng gọi Niệm Diêu kia vui vẻ đá cầu, không biết tại sao lại nhớ tới đoạn chuyện xưa đầy bụi bặm kia, nàng đứng lên, vỗ vỗ mấy nhánh cỏ trên người cầm bó đồng hoa chuẩn bị rời đi.

Quay đầu nhìn thoáng qua miếu thành hoàng, đột nhiên nhớ tới có lão giả viết: *Trong miếu thành hoàng; các loại mua bán đều có; từ gấm vóc tơ lụa, tới trâu bò ngựa gà..... rất náo nhiệt.....* Trong đầu Phiêu Tuyết đột nhiên hiện lên cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Khóe miệng kéo ra một chút nụ cười, vẫn nên đi vào nhìn một cái đi..... Cho dù không náo nhiệt, đi vào xin một chút bình an cũng tốt.....

Phiêu Tuyết mỉm cười, đi qua mấy tiểu đồng đang đá cầu, nhìn các nàng vui vẻ như vậy, Phiêu Tuyết cũng vui lên, không biết trong miếu thành hoàng có gì ngon đây?

Nghĩ đi nghĩ lại, Phiêu Tuyết bước đi vào.....

Ngay sau khi Phiêu Tuyết đi không lâu, một cỗ kiệu bọc gấm cũng nổi gót theo tới, dừng lại ngay dưới gốc cây bồ đề Phiêu Tuyết vừa nghỉ chân, cỗ kiệu đối diện với miếu thành hoàng.

Quản gia Mặc phủ Mặc Phương thành thực giúp Duy Trúc vén rèm kiệu lên, Duy Trúc chậm rãi bước xuống từ cỗ kiệu, che miệng ho nhẹ một tiếng, sau đó lại cười một cái ôn nhu tao nhã mê người.

Mặc Phương nhìn Duy Trúc suy nhược, nhin không được trách móc: “Nhi công tử, việc cầu phúc này để ta đi được rồi, người tự mình tới làm gì?”

Duy Trúc thanh nhã cười với Mặc Phương: “Cầu phúc cho đại ca đương nhiên phải tự ta đi mới được..... Thân thể ta không có gì đáng ngại, các người không cần quá lo lắng”

“Ai” Mặc phương không nói thờ dài với Mặc Duy Trúc.

~oOo~

Tiểu phiên ngoại kịch tính: Tiểu Phiêu Tuyết hung tợn nhìn Tiểu Phi Sương: “Ta đánh người, ta đánh chết người, Duy Trúc ca ca, người ngăn ta làm gì? Nếu người không ngăn ta thì đã tốt rồi!”

Mặc Duy Trúc: “Không được..... Phiêu Nhi người không thể đánh chết Phi Sương..... Phi Sương nếu bị người đánh chết thì làm sao bây giờ.....”

Mặc Duy Thận đứng dưới cây lê trụi lủi như có điều đăm chiêu suy nghĩ: “Đúng vậy..... Phiêu Tuyết người nếu đánh chết Phi Sương, chúng ta sẽ chẳng có việc gì, vậy nương của chúng ta làm sao bây giờ..... Nương sẽ không viết nổi nữa”

Chương 96: Lịch sự tao nhã năm xưa

Mặc Duy Trúc đứng dưới tán cây bồ đề, một thân trường bào tao nhã, trong quý khí công tử còn lộ ra một vài phần văn nhã của người đọc sách, chậm rãi từ kiệu bước xuống bóng cây.

“Một mình ta vào là được rồi..... vừa rồi trên đường thật vất vả cho các người, các người ở đây nghỉ ngơi đi.....” Hấn nói xong, sau đó đuổi Mặc Phương đi: “Cầm chút bạc vụn để bọn họ vào miếu thành hoàng ăn cái gì đi, sau đó về phủ trước, nếu đại ca tỉnh lại, lập tức đi gọi Lý lang trung”

Nhóm kiệu phu nghe thấy vị Mặc Ngọc công tử thương hại bọn họ như vậy, lập tức cúi người tạ ơn.

Duy Trúc xoay người đi về phía miếu thành hoàng, mọi người thấy Duy Trúc đi rồi mới bắt đầu rôm rả nói chuyện: “Mặc Ngọc công tử mới đến phủ mấy ngày trước này thật là tốt, diện mạo lại giống tướng quân như vậy, nếu không biết Mặc nhị công tử sớm đã không còn trên nhân thế, mọi người không chừng thật sự sẽ nghĩ Mặc Ngọc công tử chính là Mặc nhị công tử đây..... Ha ha” Sau khi nói xong hấn nở nụ cười, ngay sau đó những người khác cũng đều cười vui vẻ.

Duy Trúc bước vào miếu thành hoàng, trong miếu người người qua lại, khoảng đất trống trước miếu đều là người buôn bán, trước miếu treo một loạt đèn lồng đỏ, bên phải còn có một gốc cây dong đại thụ, trên cây treo um tùm bùa cầu duyên, Duy Trúc đi qua dưới tàng cây, tay áo màu xanh thẫm bay bay trong không trung, làm bừng tỉnh một bức sơn tranh thủy mặc.

Cũng như vậy ở phía sau, bên kia dong thụ, Phiêu Tuyết một thân y phục màu cam, tay đang ôm một bó đồng hoa màu trắng, cười như gió xuân.

Giữa hai người chỉ cách một gốc cây treo đầy khát vọng hạnh phúc của nhân gian, ngọn gió thoảng qua, những sợi chỉ hồng trên cây cũng theo gió mà lay động từng đợt, tán lá cũng phát phơ theo gió mà chẳng hiểu cho lòng người.

Phiêu Tuyết cầm lá bùa cầu an vừa mới xin được bước ra khỏi miếu, làn váy lay động, hai người lại bỏ qua nhau lần nữa.

Duy Trúc đi qua cây nhân duyên, lập tức đi tới trước miếu thành hoàng, ông từ đã đứng chờ trước cửa: “Vị này là Mặc Ngọc công tử?”

Duy TrúC nâng mi, hơi hơi gật đầu “Đúng vậy.....”

Ông từ xoay người mang Duy TrúC đi vào, Duy TrúC cúi đầu nói một tiếng: “Làm phiền ”

Ông từ vội vàng nói: “Không phiền không phiền.....” Phủ tướng quân đã hiển không biết bao nhiêu tiền nhang đèn, ông sao dám nói hai chữ làm phiền này?

Ông từ thấy người tới bảy phân quý khí ba phần lịch sự tao nhã, lại thấy người ta là công tử nhà giàu, gia thế tốt như thế, làm người còn khiêm tốn như vậy, đúng là khó có được.....

Duy TrúC cùng ông từ vào miếu thành hoàng, đi tới trước lư hương, đốt mấy nén nhang, vốc dáng tiểu tụy vái ba lạy, sau đó cắm nhang vào lư hương. Giống như trước đây, Tạng hương bốc lên từng đợt từng đợt sóng khói, một cỗ sóng nhiệt phả vào mặt Duy TrúC, mùi hương và sương khói lượn lờ làm cho miếu thần hoàng này cũng mờ mờ lung lung hơn.

Ông từ thấy Duy TrúC thấp loại nhang thượng hàng nhất, dẫn hắn tới bên hòm công đức, Duy TrúC rút một phong thư từ trong tay áo, thả vào, sau đó lại chấp tay lạy một cái nữa.

Sau khi lễ nghĩa chu toàn, ông từ lại dẫn hắn tới phía sau: “Đây là giếng trường sinh, công tử người lấy một ít về pha trà, kéo dài tuổi thọ, trà cũng thơm ngọt thuần khiết hơn”

Duy TrúC cười một tiếng, làm cho cô nương cũng là khách hành hương đến lấy nước choáng váng, đột nhiên cô nương xấu hổ mạnh mẽ cúi đầu, ngạc nhiên kêu một tiếng: “Ồ, bên giếng sao lại có một chuỗi ngọc phỉ thúy” Điều này đã thật sự thu hút ánh mắt của Duy TrúC.

Duy TrúC nhìn về nơi cô nương đang đứng, chỉ thấy cô nương trẻ tuổi y phục thô sơ đặt thùng nước trong tay xuống, cúi người nhặt lên, nhìn từ xa chuỗi ngọc kia rất trong, dưới ánh mặt trời còn tỏa ra vàng sáng xanh biếc, Duy TrúC ngừng lại một chút, nụ cười nhợt nhạt cứ như vậy đọng lại bên môi.

Lại sờ bên hông, chuỗi ngọc bội phỉ thúy đã sớm không biết rơi mất ở chỗ nào.....

“Cô nương —” Duy TrúC gọi nàng.

Nữ tử nhìn về phía Duy TrúC, chỉ nhìn thấy nam tử như thiên tiên này thật sự là đang gọi nàng.

“Cô nương có thể để tại hạ nhìn chuỗi ngọc kia một chút không?” Duy TrúC lễ phép cười một tiếng, nụ cười nhợt nhạt làm cho gương mặt càng thêm vẻ thanh đạm.

Cô nương kia đã nhìn đến choáng váng, lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, cầm chuỗi ngọc đi tới, trực tiếp nhét vào tay Duy TrúC, nhét xong vội vàng thẹn thùng bỏ chạy.

Đây là cô nương nhà nghèo, không xứng được với người ta.

Ông từ thở dài một hơi, chỉ sợ lần gặp vô tình này lại trở thành nhung nhớ cả đời nữ tử chất phác.....

Duy TrúC cầm chuỗi ngọc phi thúy lên, nhiệt độ quen thuộc..... Đặt dưới ánh sáng quả thực có một chữ TrúC.

Tâm tình bình tĩnh như nước của Duy TrúC nhất thời bối rối, hẳn không biết rốt cuộc hẳn đang bối rối cái gì.

Ông từ nhìn ra gợn sóng trên vẻ mặt Duy TrúC, giải quyết nói: “Vừa rồi có một vị cô nương, nàng đi lại bên giếng trường sinh này vài vòng, có thể là nàng làm rơi ”

Duy TrúC lẳng lặng đứng bên giếng nước, liếc mắt nhìn miệng giếng một cái, xem ra thật sự là Phiêu Nhi nhặt được..... Nơi này có còn lưu lại hơi thở của nàng hay không?

Hắn chậm rãi nói với ông từ: “Đây là ngọc bội tại hạ đánh rơi..... Không biết trùng hợp lại được vị cô nương đó nhặt được.....”

Ông từ vội vàng nói: “Mất rồi lại tìm được, đây là điềm lành, công tử tới xin một cái bùa bình an đi, xem ra hôm nay tướng quân sẽ tỉnh lại, công tử song hỷ lâm môn, xem ra chuyến đi này không tệ”

Duy TrúC nói cảm tạ, gắt gao nắm chặt ngọc bội trong tay, thập chỉ liên tâm, hẳn dùng một phương thức khác để khắc chuỗi ngọc phi thúy này vào tim.
(mười ngón tay có liên hệ mật thiết với kinh mạch trong cơ thể)

“Còn nhờ ngài dẫn đường, tại hạ lấy bùa bình an xong sẽ hồi phủ.....”

“Còn nước giếng trường sinh này?”

“Nước giếng này phiền ngài sai người đưa đến Mặc phủ ”

“Như thế cũng tốt.....” Ông từ dứt lời lập tức dẫn Mặc Duy Trúc đi về phía khác xin bùa bình an.

Duy Trúc xin bùa bình an xong, cúi chào ông từ, “Tại hạ cáo từ”

Ông từ cũng đáp lễ, Duy Trúc rời đi, xoay người đi ra ngoài.

Trước cửa miếu, chân trước của Phiêu Tuyết vừa bước ra khỏi cửa liền cảm thấy khác thường, sức nặng bên hông lúc trước đã không còn, tim của nàng nảy lên, cúi đầu nhìn, chuỗi ngọc phỉ thúy bên hông đã không thấy đâu nữa, ngọc bội không biết đã rơi ở chỗ nào, chỉ còn lại chuỗi ngọc của nàng vẫn còn đeo bên hông.

Sao có thể như vậy?! Phiêu Tuyết quỳnh lên, đầu óc nhất thời trống rỗng, bó hoa trên tay cũng đành phải bỏ lại, chạy vào trong miếu. Trong nháy mắt ngẩng đầu kia, Phiêu Tuyết rõ ràng thấy, một bóng người, cứ đứng thẳng tắp cách đó không xa, lẳng lặng nhìn nàng, trên mặt còn mang theo một chút tươi cười ấm áp quen thuộc.....

Gió thổi qua, thổi mấy bông đồng hoa Phiêu Tuyết vút lại bay lên, mấy đóa hoa cứ như vậy bay đến, rơi trên váy Phiêu Tuyết, bay cao một chút rồi lướt qua trước mắt Phiêu Tuyết.

Mặc Duy Trúc đứng tại chỗ nhìn, trong mắt hần những thứ khác đã biến mất, chỉ còn lại một người đang ngây dại trong biển hoa.....

Chương 97: Gặp - lại như không quen biết

Phiêu Tuyết cứ như vậy, cũng nhìn chằm chằm người đang nhìn mình ở không xa phía trước, trong miệng bất giác bật ra một cái tên mà nàng vẫn không chịu thừa nhận: “Mặc Ngọc.....”

Nàng nói ra miệng, trùng hợp một kiều phu của Mặc gia vào miếu thành hoàng mua bánh xốp đi ngang qua, nghe thấy lời nói của Phiêu Tuyết, kiều phu kia dừng bước, cười nói: “Kia chẳng phải là Mặc Ngọc công tử sao, con người rất tốt” Dứt lời, lại tiếp tục cầm bánh xốp quay về trong đám người.

Thì ra hẳn thật sự là Mặc Ngọc chứ không phải Duy Trúc ca ca, nước mắt Phiêu Tuyết bỗng rơi ra, trong lòng sao lại khó chịu như vậy.

Phiêu Tuyết sờ sờ mắt, trong lòng thầm oán: *Nước mắt này sao lại không ngừng được rồi?*

Phiêu Tuyết lấy tay lau mắt, đột nhiên khóc nức, nước mắt vẫn đang chảy, Phiêu Tuyết dứt khoát ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhìn vầng thái dương chói lọi, sau đó đôi mắt bị ánh sáng làm đau nhói, chảy ra một loại nước mắt khác.

Phiêu Tuyết tự an ủi chính mình, không có việc gì, không có việc gì, đây chỉ là vì quá chói mắt, cho nên mới chảy nước mắt như thế.

Phiêu Tuyết cuối cùng lại nhìn thoáng qua Duy Trúc đứng trước cửa miếu thành hoàng một cái, tuy rằng trên mặt tràn ngập nhu tình, nhưng tất cả nhu tình ấy nàng nhìn không hiểu.

Phiêu Tuyết rút cục giật mình, chẳng lẽ nhiều năm như vậy, tất cả những thứ nàng kiên trì, đều là sai hay sao? Tóm lại, nàng không bao giờ muốn gặp Duy Trúc nữa, bởi vì gặp thì sẽ đau, đau thì sẽ không thể tiếp tục sống, cho nên không muốn gặp hẳn nữa. *(Haizzz~~~~ Sao tỷ không nhận ra điều này từ đầu?)*

Phiêu Tuyết xoay người bước đi, sợi tóc phất qua hai mắt hoang mang của nàng, thời điểm cuối cùng khóe mắt lại chảy ra một giọt lệ, Mặc Duy Trúc không biết vì sao chính mình có thể nhìn thấy rõ ràng như vậy, tim hẳn thật sự đau quá.

Ánh sáng trong mắt hắn lưu chuyển, gió lại thổi tới, trường bào của hắn tung bay trong gió, Duy Trúc cuối cùng cũng bước được một bước quan trọng nhất, trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ, đó là không để Phiêu Tuyết khổ sở và thương tâm, hắn chạy lên.

Trong nháy mắt, thế giới của hắn thiên hôn địa ám (*đất trời u ám*), chỉ là khoảng cách vài bước, cũng đã thử hồng học, hắn làm một chuyện mà đã suy nghĩ thật lâu hắn chưa dám làm, chính là ôm chặt lấy Phiêu Tuyết từ phía sau. Hắn cúi người đặt đầu trên người Phiêu Tuyết, bởi vì thể lực không chống đỡ nổi nữa mà suy nghĩ có chút vẩn vơ.

Hai tay của hắn gắt gao vòng quanh Phiêu Tuyết, ôm nàng vào trong ngực, ánh mắt Phiêu Tuyết nhìn phía trước, đôi mắt trong veo như nước như một cái phễu, nước mắt vẫn chảy xuống không ngừng.

Lần đầu tiên Duy Trúc ôm nàng trong ngực, giống như cảnh tượng đã xuất hiện vô số lần trong mộng, hắn quả thật ngửi thấy hương thơm trên người nàng, nhàn nhạt, lộ ra một vẻ thanh mát, giống như chính con người nàng.

Phiêu Tuyết run lên, giật mình một mình, Mặc Hương (*tên một mùi hương có lẽ là được chế tạo cho nhà họ Mặc nhỉ :D*) nồng đậm gắt gao bao quanh nàng, làm cho nàng muốn tránh cũng không được, muốn trốn cũng không xong.

Đột nhiên Phiêu Tuyết đẩy Duy Trúc ra, âm thanh lạnh lùng nói: “Mặc Ngọc công tử, xin ngài tự trọng”

Lúc này Duy Trúc mới giật mình nhận ra chính mình đang làm gì, đối mặt với Phiêu Tuyết lạnh như băng như vậy, đôi mắt hắn nhanh chóng ảm đạm, thanh âm cũng không thể dấu được vẻ ảm đạm đó “Là tại hạ thất lễ”

Phiêu Tuyết như có một khối khí ngăn giữa họ, không nói lời nào, cũng không quay đầu, cứ như vậy lập tức rời đi.

Phiêu Tuyết vì sợ nước mắt chảy xuống, cho nên ngửa đầu, nhìn bầu trời, nhìn lá cây, nhìn chim chóc, cố ý xem nhẹ người phía sau, và một đồng người xem náo nhiệt bên cạnh.

Cách đó không xa dưới tàng cây, một nam tử mặc trường bào đỏ thêu hoa văn bạc nghiêng người dựa vào cây, cười đến vô tâm vô phách, hắn gọi lớn một tiếng: “Phu nhân, người đã chia tay với huynh trưởng, chúng ta đi được

chưa?” Nam Cung Hiên Dật dứt lời, ánh mắt liếc qua đám người xem cuộc vui, chỉ thấy đám người kia lập tức giải tán.

Còn tưởng rằng một tiểu cô nương bên đường bị nam nhân ôm sẽ sinh ra chuyện gì, thì ra chỉ là một trò khôi hài..... Huynh muội người ta từ biệt nhau bọn họ xem náo nhiệt cái gì?

Phiêu Tuyết nghe câu nói, nhìn vào ánh mắt tà ác của Nam Cung Hiên Dật, như đang hỏi: *“Vì sao ngươi lại ở trong này?”* Đáng tiếc Phiêu Tuyết cái gì cũng không nói, bĩu môi, tiếp tục xem nhẹ vương gia tuần lãng khác họ này.

“Này, này.....” Nam Cung Hiên Dật vốn là đứng ở bên cây xem cuộc vui, đang chuẩn bị một cái hình ảnh tuần dật nghênh đón Phiêu Tuyết, ai biết Phiêu Tuyết nhìn hẩn một cái rồi lại tiếp tục bỏ qua.

Nam Cung Hiên Dật dứt khoát đuôi theo: “Bỏn vương là giải vây cho ngươi nha” *(yêu anh Hiên Dật, đáng yêu chết được)*

Phiêu Tuyết nuốt trở lại khẩu khí trong lòng: “Ai cần ngươi giúp đỡ”

Phiêu Tuyết cũng không biết vì cái gì, nhìn thấy Nam Cung Hiên Dật muốn ăn đòn xong lại không khóc được, nước mắt tự động ngừng lại. *(Đối diện với hiện thực đi tử, trong tim tử không còn xem trọng Duy Trúc như xưa nữa rồi)*

Nam Cung Hiên Dật cười với Phiêu Tuyết: “Còn có tâm tình đấu võ mồm với bỏn vương, xem ra không có vấn đề gì”

Phiêu Tuyết hung tợn nhìn Nam Cung Hiên Dật một cái, “Nếu Vương gia không có việc gì, bản cung phải trở về”

Nam Cung Hiên Dật nhìn nữ nhân trước mắt, lúc này phía sau có mấy người mặc thường phục đến cùng hẩn. Lại nghĩ đến lúc ở trong cung, nàng cố ý đưa chim nướng cho hẩn, hại hẩn không thể không nhiều lần quỳ xuống nghiêm nghiêm thật thật dập đầu. *(thù dai dã man)*

Nam Cung Hiên Dật cảm thấy nữ nhân này thật sự tà ác..... Nhưng vừa rồi, hẩn thấy nàng yếu ớt như vậy, như một con búp bê mỏng manh bằng ngọc, không cẩn thận sẽ bị người ta đánh vỡ..... Suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Nam Cung Hiên Dật lập tức dứt khoát bỏ qua, Cố Phiêu Tuyết là một nữ nhân mạnh mẽ như vậy, lại có thể khiến hẩn liên tưởng đến từ che chở? Thật sự là bất khả tư nghị..... *(một điều cao siêu, không suy luận được)*

Phiêu Tuyết thấy Nam Cung Hiên Dật vẫn đi về phía trước, trong đầu không biết đang nghĩ cái gì, cũng không đáp lời nàng, Phiêu Tuyết nhin không được lại nói một lần nữa: “Nếu Hiên Vương gia không có chuyện gì, bản cung hồi phủ trước”

Nam Cung Hiên Dật ngăn nàng, cười hì hì với nàng: “Cổ phi chậm đã..... Nghe nói Vân Hương lâu mới nấu được loại rượu mới, người uống có thể tuyệt tình quên yêu, chúng ta đi thử xem thế nào được không?”

Phiêu Tuyết lúc này thật sự liếc hần một cái, miệng há lên, đầu cũng há về phía bên kia: “Một bầu rượu mà có thể tuyệt tình quên yêu? Hiên Vương gia ngài là từ hơn mười năm trước trở về sao?” Ngụ ý là hần càng sống càng lùi về sau.

Nam Cung Hiên Dật vô tâm cười, “Mặc kệ có thể hay không, rượu ngon có cơ hội là nhất định phải thưởng thức, chẳng phải A Li nói hôm nay ăn điểm tâm xong sẽ bãi giá hồi cung sao? Vì sao ngươi còn có thể ở đây? A Li đâu, A Li có phải đang đến hay không?” Hần giả vờ làm động tác nhìn loạn xung quanh.

Thật ra Nam Cung Hiên Dật muốn hỏi: *Tuần Lạc không phải quyết định hôm nay ăn xong điểm tâm sẽ về cung sao? Mà ngươi sao lại có thể ở nơi này ngang nhiên ôm ấp với nam nhân khác?*

Phiêu Tuyết vì nổi lòng nâng nâng, tinh thần cũng không biết đã bay tới chỗ nào, vền vền chỉ nghe được nửa câu đầu, nhưng cũng đã đủ để lay động tâm tư nàng. Hần vốn muốn sáng sớm đã hồi cung?

Ngẫm lại cũng đúng..... Trong thời điểm rối loạn này, thật sự không thích hợp để ở bên ngoài.

Con mắt Phiêu Tuyết đột nhiên mở lớn, chẳng lẽ..... chẳng lẽ? Chẳng lẽ hần vì nàng?

Chương 98: Phát hiện nhu tình của hấn

Phiêu Tuyết đột nhiên nhớ lại câu nói của Tuấn Lạc, vì sao hấn lại nháo nhào kêu đói bụng, thì ra hấn muốn để nàng ăn điểm tâm cùng Cố tướng và Liễu phu nhân.....

Thì ra hấn là người mà cái gì cũng không muốn nói, chỉ muốn im lặng cho đi.....

Phiêu Tuyết đột nhiên thật sự muốn nhìn thấy Tuấn Lạc, bỏ lại Nam Cung Hiên Dật, Nam Cung Hiên Dật ngăn Phiêu Tuyết: “Đã biết A Li tốt? Nếu người đối với A Li không tốt, để cho A Li đem người vào lãnh cung đi”

Phiêu Tuyết hung hăng liếc Nam Cung Hiên Dật một cái, cái này là uy hiếp sao? “Vậy bảo hấn tống ta vào lãnh cung đi, vừa hay ta chưa từng ở trong lãnh cung”

Nam Cung Hiên Dật tựa tiêu phi tiêu, xoay người chỉ vào con đường dẫn đến Vân Hương lâu: “Chi bằng cùng ta đi uống chén rượu đi?”

Phiêu Tuyết cười lắc đầu: “Không đi ” Nàng vốn không muốn đi.

Nam Cung Hiên Dật nhìn bóng dáng Phiêu Tuyết đi xa, trong đầu hiện ra hình ảnh ở sông bạc Cát Tường ngày ấy, làn váy bay lượn, chuỗi trân châu trên trán phát ra ánh sáng nhu hòa. Nụ cười của hấn thoáng chốc lạnh xuống, trên mặt không còn một chút ý cười, trong mắt không hề có chút bận tâm, thì ra tất cả nụ cười đối với Phiêu Tuyết cũng chỉ là giả vờ.

Nam Cung Hiên Dật vuốt vuốt tay áo, quay đầu nhìn thoáng qua cửa miếu thành hoàng nơi Phiêu Tuyết bị ôm vừa rồi, thân ảnh họ Mặc kia đã không còn ở đó, thủ nhi đại chi là cổ kiêu đang đi xa dần. *(thành ngữ sử dụng để thay thế người hoặc sự vật nào đó)*

Nam Cung Hiên Dật nhìn lại cảnh tượng hai người một nam một bắc kia, sau đó vỗ tay, tiếng vỗ tay vừa phát ra, lập tức có gã sai vặt đem một con tuần mã toàn thân màu trắng đen, Nam Cung Hiên Dật xoay người lên ngựa, nghênh ngang rời đi.

Khi Phiêu Tuyết trở lại Cố phủ, Cố phủ đã bắt đầu giăng đèn kết hoa, Phiêu Tuyết vào từ cửa hông, quần gia Cố quán đang an bài người dọn dẹp chân núi hẻo lánh nhất phía sau, chính là Thủy Ba đình kia.

Liễu Như Mi lại tâm không cam tình không nguyện xử lý trong đại sảnh, lần này nói gì Cố Hà Đông cũng không nghe nàng.

Phiêu Tuyết muốn hỏi cặn kẽ cho nên phải tới tiền thính, hỏi ra mới biết thì ra Mặc phủ đã định xong xuôi ngày giờ hôn sự, cùng với cái vòng tròn Cố Hà Đông vẽ lúc ấy cũng là không mưu mà hợp, vừa hay thánh giá đang ở đây, cũng là chuyện mừng, trong phủ giăng đèn kết hoa trước.

Phiêu Tuyết nói chuyện với Cố Hà Đông xong lập tức trở về Như Tuyết Các của mình, nàng đối với chuyện hôn sự của Phi Sương không có ý kiến, gả cũng tốt, không gả cũng thế, đều đã không còn là chuyện nàng có thể khống chế.

Diện mạo Mặc Ngọc giống Duy Trúc ca ca, cũng không phải là sự ôn nhu của Duy Trúc ca ca đối với Phiêu Nhi, diện mạo giống nhau thì sao? Không phải là không phải, Phiêu Tuyết đã suy nghĩ cẩn thận, nàng có tình cảm với Duy Trúc ca ca, chứ không phải có tình cảm với Mặc Ngọc công tử giống Duy Trúc ca ca này.

Phiêu Tuyết vừa vào Như Tuyết Các, liền cảm giác có chút trống trải, những thị vệ cao thủ hộ giá đâu?

“Quý phi nương nương cát tường” Vài nữ quan trong cung hành lễ với Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết gật đầu: “Thủy Bích và Xuân Tiểu đâu?”

“Bẩm quý phi nương nương, hai vị tỷ tỷ ở trong thư phòng hầu hạ Hoàng Thượng”

Phiêu Tuyết nghe vậy đi lên thư phòng, nhóm nữ quan đồng loạt đứng sang một bên, Phiêu Tuyết bước lên cầu thang, chỉ thấy hai người đứng thẳng tắp trước cửa thư phòng, chính là Thủy Bích và Xuân Tiểu sao?

Thủy Bích nhìn thấy Phiêu Tuyết, vui mừng nhường mảy, rồi lại đưa tay xuyết một cái với Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết lập tức nhè nhẹ cước bộ: “Làm sao vậy?”

“Vạn tuế gia hôm nay phát đại hỏa, vừa mới mắng Tương công công đem tin từ trong cung tới” Khi Xuân Tiểu nói ra vẻ mặt còn mang chút e ngại.

Phiêu Tuyết cảm thấy bất ngờ, rốt cuộc là làm sao vậy? Tuấn Lạc vẫn đều nham hiểm, đại sự cũng chưa từng thấy hắn đỡ xuống nụ cười? Ngay cả giết người cũng có chút mỉm cười.....

Rốt cuộc là chuyện gì mới có thể làm hắn thất thường như thế?

Phiêu Tuyết dường như muốn đẩy cửa đi vào.

“Tiểu thư, nhẹ một chút, Hoàng Thượng hình như vừa mới ngủ” Thủy Bích vội vàng nhắc nhở.

“Ừ”

Cửa được nhẹ nhàng đẩy ra, Phiêu Tuyết đi vào, lại đóng cửa lại.

Trên bàn sách có một đồng công văn, màu sắc đồng tấu chương có chút không giống với những thứ Phiêu Tuyết thấy sáng nay, xem ra đã đổi một đồng, mấy quyển đang mở ra, còn lại đều còn nguyên.

Bên trong thật im lặng, liếc mắt tìm cái người hình như đang ngủ.

Không nằm trên bàn ngủ, vậy chắc đang nghỉ trên nhụyễn tháp (*ghế mềm*), Phiêu Tuyết đi tới chỗ nhụyễn tháp, phát hiện màn hình đang buông xuống.

Nhìn, hay không nhìn? Dung nhan Tuấn Lạc ngủ..... Phiêu Tuyết nhẹ nhàng bật cười.

Phiêu Tuyết đẩy màn hình ra, bên trong trống trơn..... Sao lại như vậy? Hắn không phải đang ngủ sao? Thủy Bích và Xuân Tiểu coi chừng bên ngoài, hắn lại không có bên trong?

Rốt cuộc đi nơi nào? Kế kim thiên thoát xác?

Phiêu Tuyết vội vàng đi tới trước nhụyễn tháp, theo bản năng định sờ độ ấm của nhụyễn tháp, xem có còn ấm hay không, ngay khi Phiêu Tuyết vươn tay đụng đến nhụyễn tháp, một lực đạo kéo nàng về phía sau.

Phiêu Tuyết theo bản năng định hét lên, một bàn tay lớn đã che lên, chặn miệng Phiêu Tuyết. Tuấn Lạc không biết từ nơi nào xông ra, hắn không nói một lời, kéo Phiêu Tuyết ẩn vào trong lòng.

Hắn buông tay ra, không che miệng Phiêu Tuyết nữa, làm cho Phiêu Tuyết gất gao dán chặt trong lồng ngực hắn, lồng tràn đầy âm áp, cảm thụ được độ ấm của hắn, vội vàng xao động cũng bình phục xuống.

“A Ngũ” Hắn nói, thanh âm rất thu hút, trong giọng nói không giấu được một mệt mỏi.

Phiêu Tuyết cảm thấy hắn quả thật có gì đấy không đúng, vừa định há mồm hỏi đã xảy ra chuyện gì, đã bị hắn ngắt lời, trong giọng nói của hắn bao hàm ngàn vạn lưu luyến: “Xuyt, A Ngũ, đừng nói, để chúng ta yên lặng đứng một lát”

Hắn nói xong, toàn bộ thư phòng liền im lặng xuống, kim rơi cũng có thể nghe thấy. Phiêu Tuyết tựa trên trái tim hắn, lắng nghe trái tim hắn mạnh mẽ đập, mỗi một âm thanh đều đau như vậy.

Tay Tuấn Lạc đặt trên lưng Phiêu Tuyết, giống như gất gao giam nài lại, sợ nàng sẽ đột nhiên biến mất: “A Ngũ..... A Ngũ.....”

Phiêu Tuyết không biết rốt cuộc Tuấn Lạc này làm sao, sao lại khác thường như thế, nàng sao lại cảm thấy giờ phút này hắn bất lực như thế..... Giống như trong trời đất, tất cả những người hắn quan tâm đều bỏ hắn mà đi, giống như trong đất trời rộng lớn này chỉ còn một mình hắn cô đơn sống sót.

Phiêu Tuyết cứ như vậy vùi đầu trong lòng hắn, sợi tóc của hắn rơi xuống trên đầu Phiêu Tuyết, cùng trăm nghìn sợi tóc đen của Phiêu Tuyết lẫn lộn với nhau.

Rốt cuộc là có chuyện gì?! Phiêu Tuyết vội vàng nhưng lại không thể hỏi.

Phiêu Tuyết có thể cảm giác được khi Tuấn Lạc ôm nàng hắn run run, tuy rằng cố nén trấn định, nhưng thanh âm nảy lên rất nhanh từ trong lồng ngực truyền tới đã nói hết tất cả sự bất lực của hắn.

Phiêu Tuyết ngẩng đầu, ôm lại hắn, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, Phiêu Tuyết biết hắn chưa bao giờ cần an ủi, bởi vì hắn là Tuấn Lạc, vô vãng bất thắng Tuấn Lạc, thật ra hắn chỉ cần một chỗ có thể để hắn chân chân chính chính nghỉ ngơi. *(luôn luôn thắng)*

Hắn cầu chính là một người không nhìn trộm đế vị, hoàng quyền, tài phú của hắn, hắn muốn chính là một người thật sự coi hắn là phu quân, người có thể cùng hắn vượt qua mưa gió. Bên cạnh hắn quá nhiều tiểu nhân tà nịnh, chính vì thế, Phiêu Tuyết mới càng có vẻ trân quý.

“A Li, sao vậy.....” Phiêu Tuyết ngẩng đầu nhìn gương mặt thon thon hoàn mỹ, rốt cục mở mồm hỏi.

Chương 99: Xem ta đùa giỡn ngươi như thế nào no.1

Tuần Lạc không nói chuyện, cứ như vậy liều mạng ôm Phiêu Tuyết, “Ta không muốn nói”

“Không muốn nói thì đừng nói đi” Phiêu Tuyết ghé vào lỗ tai hắn nỉ non.

“Tâm tình ta không tốt” Tuần Lạc nói.

“Hỏi ngươi ngươi không chịu nói ra nguyên nhân, lúc này lại nói với ta tâm tình ngươi không tốt” Phiêu Tuyết không nhịn được oán giận nói, nói xong liền giãy ra khỏi cái ôm của hắn: “A Li, ngươi ôm ta chặt quá, ta không thở được”

Tuần Lạc cười, buông lỏng Phiêu Tuyết ra, sau đó ngồi xuống nhuyển thác.

Tuần Lạc cũng kéo Phiêu Tuyết lại, làm cho Phiêu Tuyết cũng ngồi trên nhuyển thác, đầu lại tựa vào trong lòng hắn. “Hôm nay trầm phát giận với Tương công công” Hắn nói.

Phiêu Tuyết không giãy dụa, cứ như vậy an nhàn nằm trong lòng hắn, trả lời: “Ta biết..... vừa rồi khi đi vào có nghe Xuân Tiểu nói”

Hắn vén lên một lọn tóc đen của Phiêu Tuyết, “Ta đã rất nhiều năm chưa phát giận”

Phiêu Tuyết nói: “Biết..... Bởi vì từ ngày đầu tiên ta gặp ngươi, ngươi chính là đang cười, mỗi ngày đều cười, ngay cả khi bắt nạt ta cũng cười, khi bị ta bắt nạt ngươi cũng cười, chỉ là đôi khi cười đến đẹp mắt, đôi khi cười đến dữ tợn”

Tuần Lạc vừa nghe, nhướn mày lên, “Vậy ngươi xem ta hiện tại là cười đến đẹp mắt, hay là cười đến dữ tợn?”

Phiêu Tuyết đối mặt với hắn, chuẩn bị một tư thế đoan trang, ai ngờ vừa mới quay đầu chưa kịp phòng bị đã bị hôn một cái, Tuần Lạc vẽ mặt tà ác cười nhìn nàng.

Phiêu Tuyết ngây ngốc, lập tức cúi đầu.

“Tại sao không nói gì?”

Phiêu Tuyết hung tợn thầm nghĩ trong lòng: Nói cái gì? Chẳng lẽ nói nàng bị hôn trộm thật sự vui vẻ? *(Há há, ta nghe thấy rồi, ta sẽ khoe với Lạc ca)*

Vì che dấu xấu hổ, Phiêu Tuyết há mồm hỏi: “Hôm nay, là vì ta mới không trở về cung sao? Vì sao không nói cho ta biết tâm ý của ngươi?”

Phiêu Tuyết lại đối mặt với tầm mắt Tuấn Lạc, Tuấn Lạc không quen bị người ta chọc phá tâm tư, trong mắt thậm chí còn thấy nét ngưng ngùn hiểm có, “Khụ.....” Hắc hắc nhẹ một tiếng.

Phiêu Tuyết trực tiếp bật cười: “Ha ha.....”

Phiêu Tuyết cũng không biết thế nào là cao thấp, nhìn thấy bộ dạng này của Tuấn Lạc thật thú vị, trực tiếp học nữ tử thanh lâu vươn ngón giữa, cười nâng cằm Tuấn Lạc “Sao, A Li.....”

Lúc này Tuấn Lạc cũng nóng theo, vẻ mặt quần bách, lại bị Phiêu Tuyết đùa giỡn.

Hắn quay đầu, “Trẫm không chơi cùng ngươi”

“Vừa rồi còn là ‘Ta’, giờ đã biến thành ‘Trẫm’..... Đều nói lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển, A Li, ngươi còn kim dưới đáy biển hơn cả lòng của nữ nhân”

“Ta.....” Tuấn Lạc bị Phiêu Tuyết làm cho á khẩu không trả lời được.

Phiêu Tuyết nghĩ thầm trước kia sao lại không phát hiện làm cho Tuấn Lạc kinh ngạc là trò đùa tốt như vậy?

Nàng dứt khoát trèo lên người hắn, vuốt vuốt chuỗi ngọc trước ngực hắn, ngón tay vẽ một vòng lại một vòng, mị mị nhìn hắn: “A Li, có thích ta không?”

Tuấn Lạc ổn định tâm thần, không muốn bị Phiêu Tuyết ảnh hưởng, trầm ngâm một lát, như đang suy tư, hồi lâu mới trả lời: “Thích”

Phiêu Tuyết kích động trong lòng, hắn thật sự thích nàng, nhưng..... “Vì sao phải suy tư lâu như vậy?” Phiêu Tuyết chọn cách hỏi.

“Bởi vì ta nghiêm túc” Một cái cười thật đáng ăn đòn.

Nói xong Tuấn Lạc lập tức tiến lại, “Để cho vi phu hôn một cái”

Hắn còn chưa tiến lại, Phiêu Tuyết đã bật ra xa khỏi lồng ngực hắn, xoay người xuống khỏi nhuyển tháp che cái trán nói: “Ôi, đầu đau quá, sao lại đau như vậy..... Hoàng Thượng, thần thiếp cáo lui trước” *(Hai anh chị này kể tung người hứng kinh quá cơ)*

Tuần Lạc đưa tay, muốn kéo nàng trở lại, nhưng nàng đã nhảy ra rất xa.

Tuần Lạc thấy nàng đã tránh ra rất xa, thở dài một hơi.

Phiêu Tuyết lại nhớ tới bộ dáng thất thường vừa rồi của hắn, vội vàng ân cần nói: “A Li, lại làm sao vậy? Vì sao thở dài?”

“Ngươi lại đây trẫm sẽ nói cho ngươi biết” Vẻ mặt của hắn đặc biệt đứng đắn, khẽ nhếch môi làm cho người ta thoát nhìn không hề giống nói giỡn.

Tim Phiêu Tuyết lại nảy lộp bộp, như bị mê hoặc đi về phía trước.

Tuần Lạc lại kéo nàng vào lòng, lúc này thông minh hơn, lật người trực tiếp đặt Phiêu Tuyết dưới thân,..... Phiêu Tuyết lúc này mới bất ngờ kinh ngạc, hắn lại dẫn dụ nàng.

“Có phu như ngươi, thật sự là xui xẻo” Phiêu Tuyết tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Phu nhân, chỉ giáo cho?” Tuần Lạc nhướng mày, hơi thở bật ra làm cổ Phiêu Tuyết ngứa ngứa.

“Phu quân của ta còn đẹp hơn ta” Chắc là nữ nhân đều sẽ đổ kị đi.

Khuôn mặt Tuần Lạc nhất thời lạnh xuống, trong ánh mắt như có sương mù ngưng đọng, nồng đậm đến mức như ngàn vạn mây đen không tan được.

Hắn hỏi Phiêu Tuyết: “Liễu phu nhân..... Nương ngươi đối với ngươi có tốt không?”

Hắn nhắc tới chuyện thương tâm của Phiêu Tuyết, tâm Phiêu Tuyết cũng trầm xuống. “Nương ta nàng.....” Phiêu Tuyết nhất thời ủy khuất không mở mắt. “Nương ta nàng vừa mới nói không cần ta.....”

“Vậy nương ngươi có tốt không?” Tuần Lạc nghiêm túc hỏi.

“Nương ta đương nhiên là tốt, cho dù nàng có lại đánh ta mắng ta như thế nào, nhưng cuối cùng trong tim nàng vẫn không yên” Mặc kệ như thế nào,

mẫu thân trong thiên hạ đều yêu nữ tử của mình. “Nương nàng chỉ là..... yêu Phi Sương nhiều hơn yêu ta một chút thôi”

Phiêu Tuyết không biết vì sao hôm nay hắn lại nói đến từ mẫu thân này, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

Quả nhiên không như bình thường, Tuấn Lạc trở xuống từ trên người Phiêu Tuyết, nằm thẳng bên cạnh Phiêu Tuyết, hai người cứ như vậy cùng nhau nhìn xà nhà khắc hoa trên đầu, trên xà nhà vẽ một vài bức tranh, thật sự rất đẹp.

Phiêu Tuyết cầm tay Tuấn Lạc, vuốt ve trên mu bàn tay hắn, vuốt những ngón tay thon dài của hắn. “Hôm nay phát giận với Tương công công, chẳng lẽ Lũng Thái Hậu đã xảy ra chuyện?”

Trong lòng Phiêu Tuyết, Tuấn Lạc từ nhỏ mất mẹ, được Lũng Thái Hậu thay nuôi nấng, sự kiện mười năm trước, nàng hoàn toàn không biết gì cả, đương nhiên sẽ không biết còn tồn tại một Tây cung Thái Hậu. Mà Lũng Thái Hậu ngoại trừ tước đoạt hoàng quyền, cũng chưa từng ngược đãi Tuấn Lạc, nàng đoán rằng Tuấn Lạc có tình cảm với Lũng Thái Hậu, vì vậy mới hỏi.

Tuấn Lạc cầm ngược lại tay Phiêu Tuyết, làm cho mười ngón tay hai người đan xen.

“Người thật sự muốn biết hôm nay trầm vì sao phát giận?”

“Chỉ cần là chuyện của A Li, ta đều muốn biết” Phiêu Tuyết nói.

Phiêu Tuyết chưa từng cảm thấy trái tim hai người gần như thế, giống như kề cùng một chỗ thật gần, bên cạnh nàng chỉ có hắn, bên cạnh hắn cũng chỉ có nàng.

“Mẫu hậu.....” Tuấn Lạc giật mình thấy sai, sợ Phiêu Tuyết hiểu lầm là Lũng Thái Hậu, vì thế sửa lời nói: “Nương ta.....”

Hắn ngừng lại.

Giống như chuẩn bị tư tưởng, ngừng một hồi lâu hắn mới chậm rãi nói: “Nương ta, đã xảy ra chuyện”

Chương 100: Để người hiểu ta no.2

“Nương người?” Phiêu Tuyết lật người, nằm nghiêng đối mặt với Tuấn Lạc.

“Nương ta là Tô Tử Hoàn”

Tuấn Lạc nói câu đầu tiên lập tức bị Phiêu Tuyết chen vào: “Cái gì? Nương A Li là tiểu thư Tô gia mà thiên hạ nhắc đến năm đó? Tử quý phi được thánh sủng đó?” Khó trách, khó trách một người nam nhân mà có thể có diện mạo như thế này..... Thì ra tất cả đều có nguyên nhân của nó..... Cái đầu óc ngu ngốc của nàng, sao lại không liên tưởng đến chứ?

Nhưng, cũng không thể trách nàng..... Ai mà có thể đoán trước được? Đó là một đoạn sử sách đã bị người cố ý vẽ loạn. Sau khi hắc lên ngôi Tô gia đã bị nhổ bỏ diệt trừ tận gốc, gia tộc lớn như thế không còn sót lại chút gì, Hoàng Đế mà còn sống uất ức như vậy, ai cũng sẽ cho là được một phi tử vô danh nào đó sinh ra. Cái này không thể trách nàng.

Chờ một chút? Hắc nói nương hắc đã xảy ra chuyện? Tử quý phi không phải hơn mười năm trước đã băng hà sao? Chẳng lẽ..... Nàng còn sống?

Đây rốt cuộc là cái bí mật hoàng gia như thế nào? Một cái thiên đại bí mật như vậy, Tuấn Lạc lại định nói cho nàng biết?

Hắc và Tương công công..... Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Mới có thể khiến hắc bất lực như hôm nay?

Tay Phiêu Tuyết bỗng nhiên thắt chặt, nắm đến mức Tuấn Lạc có chút đau.

Tuấn Lạc hoàn toàn lý giải được sự rung động trong nội tâm nàng, “Nương ta, chính là Tử quý phi, Tây cung Thái Hậu.....”

Phiêu Tuyết rốt cuộc đã hoàn toàn hiểu rõ, một núi không chứa được hai hồ, thế cục bây giờ..... chỉ sợ không quá hay ho đi? Khó trách Tuấn Lạc hận Lũng gia, hận Lũng Thái Hậu, hận này không liên quan đến ngôi vị Hoàng Đế nhưng cũng thấu đến tận xương!

Nếu Tử quý phi đã chết thì còn may mắn, nếu còn sống, vậy nhất định sống người không ra người quỷ không ra quỷ.....

Phiêu Tuyết nghĩ đến liền cảm thấy thật đáng sợ. Còn sống mà phải nhận hết vũ nhục vậy chẳng bằng chết một cách dứt khoát, tốt xấu gì cũng còn giữ lại một phần tôn nghiêm cuối cùng.

“A Li, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Phiêu Tuyết có thể thấy được hần giãy dụa trong lòng, nàng biết đây là nỗi đau hần không muốn nói rõ: “A Li, cho dù đã xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ cùng người đối mặt, cho nên người nói cho ta biết được không.....”

Nàng biết Tử quý phi đối với hần rất quan trọng.

“Lũng Niệm Từ!” Tuần Lạc thỉnh linh phun ra cái tên này, trong cơn giận dữ, “Cuộc đời này có thù không đội trời chung với bà ta”

Phiêu Tuyết bị hận ý nặng nề trên người hần là cho hoảng sợ: “A Li, A Li, rốt cuộc là làm sao vậy?”

“Một đám Lũng gia đều là kẻ điên, bị tù còn muốn gây sóng gió, trẫm không giết nàng, nàng ngược lại muốn giết trẫm, giết không được trẫm liền thương tổn người bên cạnh trẫm, mắt của nàng bị chọc mù”

Phiêu Tuyết cả kinh, nàng, nàng kia là ai?

Tử quý phi!

Lũng Thái Hậu lại ngoan độc đến mức độ này.

“Mười lăm năm, trẫm nhìn mẹ đẻ của trẫm bị người tra tấn mười lăm năm, mười lăm năm sau, trẫm đoạt lại quyền, thế nhưng vẫn có người có thể thương tổn đến nàng” Lòng hần tràn đầy bi phẫn, dừng một chút: “Ta không xứng làm một đứa con trai”

Phiêu Tuyết không biết làm thế nào để an ủi hần, nắm đại quyền nhưng vẫn không bảo vệ được người mình muốn bảo vệ.

“Ta từng nghĩ, chỉ cần ta đoạt lại tất cả những thứ thuộc về ta, là có thể bảo vệ các nàng không bị tổn thương”

Phiêu Tuyết nhìn bộ dáng vô lực của hần, tim Phiêu Tuyết cũng khó chịu theo.

“Không có việc gì, không có việc gì..... Là công công bọn họ bảo hộ không tốt, người không ở bên Tử quý phi, không thể trách người..... A Li, xin đừng tự trách như vậy”

Phiêu Tuyết rút cục cũng hiểu được hắc hắc nhĩ nhĩ ngủ đông nhiều năm như vậy là vì cái gì, nếu hắc hắc không giết người, người khác sẽ giết hắc hắc. “A Li, thật sự không phải lỗi của người, chúng ta có thể tìm ngự y, nếu ngự y chữa trị không tốt, chúng ta sẽ cùng nhau tìm cao nhân tàng vu thế ngoại, Tử quý phi nhất định có thể tốt lên” *(kiểu như ở ẩn ấy mà)*

Phiêu Tuyết không biết lúc này ngoại trừ nói những lời này, nàng còn có thể làm gì?

“Ta không cho nàng thân phận được”

“Sao?”

“Nương ta, đã chết..... Ta không cho nàng thân phận được”

“Có ý gì?”

“Sử sách đã ghi, Tô Tử Hoàn băng hà năm Duệ Đế ba mươi bảy tuổi, hai người hợp táng hoàng lăng *(chôn cùng trong mộ hoàng thất)*..... Trẫm, không thể cho nàng một thân phận, nàng đã là người chết, trẫm cho không được, trẫm cái gì cũng cho không được.....” Nói đến đây, hắc hắc đột nhiên run lên.

Phiêu Tuyết vội vàng ôm lấy hắc hắc, không thể để hắc hắc phát cuồng, không thể, không thể.

“Sử sách không thể sửa sao? Người là Hoàng Thượng, nhất định có thể, nhất định có thể.....”

“Trẫm sửa như thế nào?” Tuấn Lạc hỏi ngược lại.

“Để trẫm chiêu cáo thiên hạ, tây cung Thái Hậu bị nhốt như chó nuôi trong lồng mười lăm năm? Để một sự kiện như vậy lưu truyền muôn đời? Sau đó hủy diệt hình ảnh tốt đẹp duy nhất còn sót lại của nàng trên thế gian? Vậy trẫm tình nguyện để nàng sớm chết đi, ít nhất còn có thể lưu lại một cái thanh danh thuần khiết..... Hoặc là để trẫm thông cáo thiên hạ, năm đó hợp táng cùng Duệ đế là một cung nữ xuất thân bần hàn mà không phải Tử quý phi nghiêng quốc nghiêng thành? Đợi sau trăm tuổi sẽ mở quan tài để vương đế Tử quý phi thật sự hợp táng cùng tiên hoàng? Chẳng lẽ bảo trẫm không

để ý thể diện hoàng gia, để cho sinh linh thiên hạ cười nhạo một đời hoang đường này?”

Phiêu Tuyết nghe được mà sùng sốt, nàng biết trên lưng hắn đeo rất nhiều, lại không biết trên lưng hắn không chỉ đeo tình thù đơn giản mà nàng nhìn thấy, đeo trên lưng hắn là cả một quốc gia thịnh vượng, là sự hưng suy của đế vương.

“A Li, là ta suy nghĩ không chu toàn.....”

“Làm sao bây giờ, ngươi nói ta làm sao bây giờ..... làm sao mới có thể trả lại.....” Giờ khắc này, hắn không phải là đế vương, chỉ là một hiếu nhi không thể hiếu thuận với mẹ đẻ.

Tô Tử Hoàn và hắn liếc mắt một cái, đã mười lăm năm, không phải một ngày..... Đợi con mình có đại quyền, lại vẫn trốn không thoát vận rủi.....

“Có đôi khi ta nghĩ, nếu ta không sinh ra trong đế vương gia, có phải cũng sẽ không mâu thuẫn như thế này hay không? Ha ha.....” Hắn cười gượng hai tiếng, “Đáng tiếc, thân phận do trời định, ngay cả chính ta cũng không thể thay đổi”

“Đông Li có đế Tuấn Lạc, bốn tuổi vì đế, mười lăm năm bị đoạt quyền uất ức, sau khi đoạt quyền vẫn tiếp tục uất ức” *(bốn tuổi lên ngôi hoàng đế)*

Phiêu Tuyết đưa tay sờ mặt hắn..... Vuốt ve, gấp đến độ tâm nàng luống cuống: “A Li, ngươi đừng nói như vậy.....”

Sắc trời bên ngoài dần tối, trong hoàng hôn mờ nhạt Phiêu Tuyết ôm mặt hắn, nàng sợ phải nhìn thấy hắn bị thương, Phiêu Tuyết nhắm hai mắt lại, run run tới gần hắn mặt: “A Li, A Li, không cần khổ sở.....”

Tuấn Lạc giống như nhìn thấy thủy quang trong mắt nàng, phản chiếu bi thương vô tận trong hắn, hắn nhắm chặt hai mắt, che lên.....

Bên ngoài, Thủy Bích cùng Xuân Tiêu hai người ngáp dài, đột nhiên bên trong không có thanh âm.

Tuy rằng hai người các nàng đều không nghe được bên trong đang hàn huyên cái gì, nhưng đột nhiên một chút thanh âm ngắt quãng cũng không có làm cho các nàng cảm thấy thật kỳ quái.

Xuân Tiêu liếc nhìn Thủy Bích một cái: “Bên trong đã xảy ra chuyện gì?”

Thủy Bích lắc đầu, “Không biết..... Chẳng lẽ là hàn huyền mệt mỏi, ngủ rồi?”

Trong khi hai người này đang lắc đầu..... Không biết bên trong lúc này đang hôn đến hưng hực khí thế, thiên hôn địa ám.....

Chương 101: Hồi cung

Sáng sớm ngày mừng bốn tháng sáu, thăm viếng kết thúc, loan giá hồi cung.

Trước cửa Cổ phủ, Cổ Hà Đông cùng Tuấn Lạc đứng trước xe liễn, Phiêu Tuyết quay đầu nhìn cửa Cổ phủ, nhìn bốn chữ đón khách ‘*bồng tất sinh huy*’ trên tấm bảng mạ vàng, Phiêu Tuyết thở dài một hơi, đi rồi, sẽ khó trở lại..... (*nghĩa: về vang cho kẻ hèn này*)

“Trẫm không thể ở lại đến ngày nhị tiểu thư xuất giá, nhưng trẫm đưa lên một phần hạ lễ” Trên mặt Tuấn Lạc mặt mang theo tươi cười, nói với Cổ Hà Đông. “Khánh Hỉ.....”

Khánh Hỉ cung kính đi lên, “Có lão nô”

“Phụng dụ lệnh của trẫm, ban thưởng nhị tiểu thư Cổ gia một bộ giá y, mười hòm trang sức”

Cổ Hà Đông kích động quỳ xuống, đây chính là vinh quang xuất giá, đều là nhờ phúc Phiêu Tuyết, Cổ gia mặc dù sinh toàn nữ nhi, nhưng đều vinh quang a.....

Phiêu Tuyết nghe thấy Khánh Hỉ ngân vang khẩu dụ của Tuấn Lạc, trên dưới Cổ phủ đều vui mừng, hộ vệ đi theo hộ giá đều kinh ngạc, đều nói đại tiểu thư Cổ phủ được thánh sủng, cho nên Cổ phủ mới có đãi ngộ không bình thường như vậy.

Thật ra, đây cũng là một thủ đoạn thu mua Cổ Hà Đông và Mặc Duy Thận của Tuấn Lạc, Phi Sương cũng chỉ là dính tới hai người nên mới vinh quang thôi..... Mặc Ngọc công tử..... cười Phi Sương, coi như là một lựa chọn không tệ.

Tuấn Lạc tuyên ý chỉ xong bước trên long liễn (*xe vua*), Phiêu Tuyết đang định ngồi lên phượng liễn (*xe phượng*), Khánh Hỉ công công lại phụng dụ lệnh tới, “Quý phi nương nương, Hoàng Thượng cho người đi qua cùng nhau ngồi”

Phiêu Tuyết mỉm cười, Thủy Bích cũng cười tặc tặc.....

Phiêu Tuyết gật đầu với Khánh Hi, ý bảo nàng đã biết, sau đó quay đầu trừng mắt nhìn Thủy Bích một cái: “Thủy Bích, nha đầu nguoi càng ngày càng quỷ ”

Thủy Bích trở về một cái ánh mắt ‘*thì sao*’, Xuân Tiểu không thể hỏi cung cùng Phiêu Tuyết, lúc này đang lau nước mắt: “Tiểu thư, không biết lần sau gặp lại người là khi nào..... Nhị tiểu thư cũng gả đi, về sau Cố phủ trông hơ trông hoác.....”

Phiêu Tuyết cũng bị nàng nói có chút thương cảm, vì thế dặn dò nàng: “Xuân Tiểu..... Những ngày ta không ở đây, người chăm sóc nương ta cho tốt”

Xuân Tiểu ngoan ngoãn gật đầu: “Xuân Tiểu sẽ chăm sóc tốt phu nhân ”

Thủy Bích nắm chặt tay Xuân Tiểu: “Xuân Tiểu, ta đi đây.....” Nói xong liền buông tay Xuân Tiểu ra, chuẩn bị cùng Phiêu Tuyết đi tới long liễn.

Xuân Tiểu gật gật đầu, đứng tại chỗ lặng yên tiễn các nàng.

Phiêu Tuyết lại quay đầu nhìn Cố phủ một cái, lúc này mới xoay người rời đi. Ngay khi Phiêu Tuyết xoay người, Liễu Như Mi cáo ồm không ra từ cửa sau lên ra, lặng lẽ nhìn bóng lưng Phiêu Tuyết mà lau nước mắt.

Một tiếng “Khởi —” đội ngũ loan giá bắt đầu di chuyển, Phiêu Tuyết sẽ rời nơi này, cùng Tuấn Lạc hướng tới một tương lai không ai biết.....

Xe liễn hồi cung, Liễu Như Mi trốn sau cửa nhìn Phiêu Tuyết càng đi càng xa, trong lòng chợt hồi hận, nàng vọt tới bên cạnh Cố Hà Đông khóc: “Lão gia..... Phiêu Tuyết cứ như vậy đi rồi a”

Cố Hà Đông rầu rĩ “Ừ” một tiếng, “Người vừa lòng chưa? Phi Sương của chúng ta lúc này là vinh quang xuất giá, cùng không biết đời trước nàng tu được cái phúc gì, hừ” Dứt lời lập tức xoay người bước vào Cố phủ.

Liễu Như Mi lại vẫn đứng ở cửa hồi lâu, lúc này mới bị Xuân Tiểu kéo về, lúc trở về còn lưu luyến không rời tìm kiếm bóng dáng ngự giá.

Xuân Tiểu hừ một tiếng trong lòng, lúc ấy máng tiểu thư thì máng đến sáng khoái, đánh cũng đánh không chút lưu tình, lúc này cũng biết sai rồi? Ai, bộ dạng phu nhân thế này..... May mà tiểu thư cũng không thật sự tức giận nàng.

~oOo~

Trong long liễn, Phiêu Tuyết xuyên qua rèm cửa, thấy bên ngoài là đám người đông nghìn nghịt, quan binh quét sạch người hai bên, ngự giá sạch bóng không nhiễm một hạt bụi, cấm quân mới thành lập cũng ra ngoài hộ giá, lúc này là hồi cung từ cửa tây, Phiêu Tuyết cười kể lại sự việc thú vị ngày xuất giá cho Tuấn Lạc nghe.

Làm cho Tuấn Lạc cũng cười lên, trên lông mi vương nước mắt, ôm bụng, Tuấn Lạc nhẹ nhàng bật cười ra nước mắt: “Ha ha..... Thật sự mắng vậy?”

“Còn không sao? Lũng Tịch Ngọc lúc ấy tay trái cầm gương, tay phải chỉnh sửa tóc của mình, xe liễn dừng lại, ngón tay ngọc của nàng trực tiếp chọc vào trong búi tóc của mình, móng tay cào xước da đầu, thét chói tai liên tục”

“Trẫm sao lại không biết khi các người xuất giá náo nhiệt như vậy nhỉ? Xem ra gả cho trẫm cũng là một chuyện thú vị.....” Tuấn Lạc yêu dã cười, giống như một đóa hoa anh túc lắc lư trong gió, đẹp nhưng có độc. (*cây thuốc phiện*)

Phiêu Tuyết nhìn cái bộ dạng ỷ vị kia của hần, thở dài một hơi, “Đáng tiếc, Vệ thực phi hung hăng nhất vậy mà đã sớm..... Nếu người không cười nhiều như vậy, không phải đã không có chuyện gì?” Phiêu Tuyết tức giận trừng hần, miệng đều đã bĩu lên đến trời rồi.

Tuấn Lạc cười đến thon thót, nâng tay nghiêng cầm Phiêu Tuyết sang một bên, vô tội nói: “Cũng không phải trẫm có thể quyết định.....”

Cười ấm áp với nàng: “Sau này trẫm chỉ có một mình người”

Phiêu Tuyết xem thường, cũng không để lời này trong lòng, tiếp tục quay đầu nhìn hần, lông mày nhướng lên một chút: “Nhìn ta, xem ta dùng ánh mắt làm người kinh sợ”

Tuấn Lạc bị Phiêu Tuyết chọc cho cười thích thú, lại đẩy đầu nàng sang một bên: “Đừng đùa trẫm, nếu không trẫm hôn người”

Phiêu Tuyết hồi tưởng lại ngày hôm qua, tay áo chà mặt một cái, dứt khoát xoay cả người, nâng rèm xe, nhìn về phía bên ngoài.

Tiếng ồn ào loáng thoáng truyền đến, Phiêu Tuyết chăm chú lắng nghe.

“Hoàng Thượng, quý phi — ta muốn gặp Hoàng Thượng, ta muốn gặp Hoàng Thượng” Trong một đám người đông nghìn nghịt, có hai chấm đen nhỏ đang cố gắng vọt tới bên long liên.

Phiêu Tuyết nhất thời nhìn lại hai bóng người kia, chỉ thấy vài binh lính đi ra hung hăng giữ hai người lại. Trong đó một vị binh lính hung hăng quát: “Điều dân lớn mật, cũng dám xúc phạm ngự giá, không muốn sống nữa sao?”

“Đại nhân, ta van cầu người, để cho chúng ta gặp Hoàng Thượng một lần đi” Một giọng nữ rơi vào trong tai Phiêu Tuyết, chỉ thấy hai chấm đen kia một đang quỳ gối trước mặt quan binh, một cái còn lại vì cao lớn hơn nên vẫn có ý đồ xông phá khỏi sự ngăn giữ.

Phiêu Tuyết theo bản năng liền kéo tay Tuấn Lạc: “A Li, người lại đây nhìn xem, đây là cái gì?”

Tuấn Lạc “Ừ” một tiếng, tiến lại gần.

Chỉ thấy nữ tử quỳ trên mặt đất bị đập một cước, một nam tử cao lớn xông lên trước đỡ lên: “Muội muội!” Hắn quay người mắng bọn lính kia: “Các người là một lũ cầu quan, có biết chúng ta là hoàng thân quốc thích không? Một ngày được thụ phong, quay lại cái đầu tiên lấy sẽ là mạng các người!”

Nhóm quan gia nở nụ cười: “Ha ha..... Người nhìn bộ dạng chó của hắn này..... Còn nói thụ phong rồi trở về trị chúng ta?”

Chương 102: Ngăn đón ngự giá no.4

“Không được đá muối muối của ta nữa!” Nam tử tuy quần áo lam lũ nhưng khí thế không nhỏ, chỉ vào đám quan binh đổ xuống một tràng mắng, “Bọn tiểu nhân ý thế ức hiếp người các người sẽ không được chết tử tế!”

Nữ tử bị đá phủ phục dưới chân quan gia, khóc đến đứt ruột đứt gan, “Van xin các người, van xin các người..... Để cho chúng ta gặp Hoàng Thượng một lần..... Van xin các người thương hại chúng ta..... Lần này không gặp được chúng ta sẽ không còn cơ hội nữa..... Van xin quan gia các người để cho chúng ta gặp thánh nhan một lần đi! Kiếp sau kiếp sau nữa tiểu nữ nguyện báo đáp các người.....”

Tên cầm đầu quan binh một cước đá lăn nữ tử, “Đồ chó nhà người định chơi trò gì? Nếu chúng ta mềm lòng để người xúc phạm thánh nhan, chơi xong sẽ kết thúc luôn cái mạng nhỏ của chúng ta, cút mau, trước khi ông còn chưa nổi giận”

Phiêu Tuyết buông mình xuống, không nhìn một màn phía xa nữa, một đám người lại đá tới tập vào một cô nương chỉ giống như một hài tử.

Tuấn Lạc hiểu ý Phiêu Tuyết, gọi Khánh Hỉ: “Dừng lại”

Khánh Hỉ vung phát trần, “Tất cả dừng lại, tất cả dừng lại”

Đội loan giá lớn đều dừng lại, Khánh Hỉ khom người tiến vào xin chỉ thị của Tuấn Lạc: “Hoàng Thượng, đội ngũ hộ giá đều đã ngừng lại” Hắn lắng lắng nghe phân phó tiếp theo của Tuấn Lạc.

“Ai đang cãi nhau bên ngoài?” Tuấn Lạc hỏi.

Khánh Hỉ cẩn thận quan sát thần sắc của Tuấn Lạc, chỉ thấy hắn không có bất kỳ biểu tình gì, hắn nhất thời không nắm bắt được chủ ý của chủ tử, rốt cuộc là nổi giận hay là không giận? Hắn đành phải khom người đi ra ngoài, tìm hiểu tin tức bên ngoài. “Lão nô đi ra ngoài nghe ngóng”

Tuấn Lạc gật đầu, “Đi ra ngoài đi”

Sau khi Khánh Hỉ đi ra ngoài, Phiêu Tuyết lại vén màn, chỉ thấy Khánh Hỉ bước nhanh tới chỗ huynh muội kia, đám người tự động dạt sang một bên, để cho Khánh Hỉ đi qua, mấy quan gia kia thấy Khánh Hỉ đi qua còn tưởng

rằng Khánh Hỉ muốn trị tội, tưởng rằng hai điều dân to gan lớn mật này chọc giận thánh thượng, vội vàng kéo hai người kia xuống, mà đôi huynh muội kia lại dùng toàn bộ sức mạnh giãy dụa muốn tìm Khánh Hỉ. Miệng còn hô lớn: “Công công— công công cứu mạng, xin để cho chúng ta gặp Hoàng Thượng một lần”

Khánh Hỉ thấy bọn họ vội vã lôi người đi, vội vàng hô to một tiếng: “Mau thả người ra, lão phu muốn hỏi” Khánh Hỉ kéo dài giọng nói, không khỏi có một loại uy hiếp.

Đám quan binh thấy tình thế như vậy lập tức thả hai huynh muội kia, hai huynh muội vội vàng vọt tới trước Khánh Hỉ, muội muội kia quỳ xuống dưới chân Khánh Hỉ, còn ca ca tuy không quỳ nhưng cũng không náo loạn, ngữ khí cũng tốt hơn nhiều: “Xin công công để cho chúng ta gặp mặt Hoàng Thượng”

“Chính Hoàng Thượng kêu ta tới hỏi các ngươi đây có chuyện gì? Có chuyện gì thì nói với lão phu, lão phu sẽ truyền lại cho Hoàng Thượng.....”

“Chuyện này.....” Thiếu niên lộ vẻ khó xử, nhìn nhìn những người xem cuộc vui xung quanh, Khánh Hỉ lập tức hiểu ra.

Vị muội muội ngẩng đầu lên mang theo nước mắt nhìn Khánh Hỉ: “Làm phiền công công ”

Khánh Hỉ kinh ngạc, khuôn mặt này..... Bộ dáng này ngày thường có lẽ rất đẹp.

“Các ngươi ở đây chờ trước, đợi lão phu đi truyền lời” Lúc trước bọn họ náo loạn, Khánh Hỉ cũng nghe được hai ba phần, nói cái gì mà hoàng thân quốc thích..... Nhìn vị muội muội kia bộ dáng đoan chính như thế, nói không chừng là đúng vậy.

Khánh Hỉ bước nhanh trở về, đến bên cạnh xe liễn, báo tin với Tuấn Lạc: “Hoàng Thượng, hai điều dân kia ngăn đón ngự giá, nói muốn gặp ngài..... Hoàng Thượng người xem thế nào?” Hắn thật cẩn thận hỏi ý tứ Tuấn Lạc, hắn cũng không dám tự tiện làm chủ.

Phiêu Tuyết quay đầu lại hỏi: “Các nàng vừa mới kêu thét cái gì? Khánh Hỉ công công ngươi có nghe thấy không?”

Khánh Hỉ suy nghĩ một chút, quyết định thành thật hồi đáp: “Vừa rồi lão nô nghe loáng thoáng, như đang nói cái gì mà..... *‘Hoàng thân quốc thích’*”

Phiêu Tuyết tiếp tục hỏi, “Vậy theo ngươi, đây là có chuyện gì?”

Khánh Hỉ nhìn thoáng qua Tuấn Lạc, thấy Tuấn Lạc như đang chờ hắn trả lời, hắn suy nghĩ một chút, nói: “Hắn là dân chúng có việc xin Hoàng Thượng làm chủ, việc này có lẽ là một chuyện ngoại trừ Hoàng Thượng ra không ai có thể làm chủ được”

“A Li, ta thấy việc này không đơn giản”

“Trẫm biết”

“Vậy ngươi nói nên làm thế nào bây giờ?” Phiêu Tuyết kéo tay hắn, “Ta không muốn để bọn họ cứ bị đám người kia khi dễ như vậy, ta thấy bộ dáng bọn họ rất thành thật”

“Trẫm biết”

Phiêu Tuyết liếc hắn một cái: “Ngươi sao lại chỉ nói hai chữ này?”

Môi Tuấn Lạc rút cuộc cũng nhếch lên được một cái, phân phó với Khánh Hỉ: “Kéo xuống đánh hai mươi đại bản, mang về cung, đợi trẫm rảnh rồi sẽ ngự thăm”

Khánh Hỉ hiểu ý của hắn, tuân lệnh nói: “Lão nô tiếp chỉ” Sau đó vội vàng lui xuống.

Phiêu Tuyết khó chịu: “Ngươi cũng đã đáp ứng cho bọn họ cơ hội nói chuyện, chẳng lẽ không thể không đánh bọn họ?” Phiêu Tuyết biết ý của hắn, nếu không đánh, chẳng phải mỗi người đều đến xúc phạm ngự giá sao? Vì duy trì tôn nghiêm hoàng gia, trừng phạt là tất yếu.....

“Trẫm đã đánh rất ít rồi” Hắn cười tà mị với Phiêu Tuyết.

“Được rồi” Phiêu Tuyết thỏa hiệp, nàng thừa nhận, hắn quả thật đã đánh rất ít, không kéo ra ngoài chém là được. Phiêu Tuyết nhìn hắn dần dần thay đổi, không giống khi tru di cửu tộc ngày ấy, cũng không máu lạnh như khi nghe thấy Vệ Lương Ngữ đã chết.....

Phiêu Tuyết cười với Tuấn Lạc một cái, cảm thấy trong lòng ấm áp, như cảm giác được ở trong lòng người ta.

Chỉ chốc lát sau lập tức nghe thấy Khánh Hỉ hát ngân vang: “Hoàng Thượng có chỉ, hai điều dân đưng chạm thánh giá, kéo xuống đánh hai mươi đại bản,

coi như trừng phạt, người đầu, lôi xuống, mang về Tông Nhân phủ, nhốt vào thiên lao, ngày kia ngự thẩm”

Lời này vừa nói ra lập tức có người vọt lên, bao vây quanh hai huynh muội bọn họ, chuẩn bị kéo xuống đánh hai mươi đại bản.

Muội muội kia có vẻ yếu ớt, vừa nghe sẽ bị nhốt vào thiên lao lập tức khóc lên, “Hoàng Thượng..... Tha mạng a, không nên..... Chúng ta có lời muốn nói..... Không phải cố ý xúc phạm thánh giá..... Tha mạng a.....”

Ca ca tuy rằng lỗ mãng dễ xúc động, nhưng đầu óc xoay chuyển vẫn rất nhanh: “Muội muội, đừng khóc, đây là chuyện tốt, Hoàng Thượng tuy đánh chúng ta nhưng người không nghe công công vừa nói sao? Nhốt vào thiên lao, ngày kia ngự thẩm, chúng ta có thể gặp được Hoàng Thượng rồi”

Muội muội lập tức lau nước mắt, liếc đôi mắt sưng húp hỏi: “Thật sự?”

“Ừ!” Ca ca gật đầu.

Sau đó hai người không từ chối, bị dẫn xuống, sớm đã có người chuẩn bị bàn đánh.

Khánh Hỉ thấy tình hình đã ổn thỏa, lại tới trước long liễn báo cáo với Tuần Lạc, ra lệnh một tiếng, xe liền lại chậm rãi chuyển động, đội ngũ ngự giá đồ sộ lại chậm rãi tiến lên, đồng loạt bước vào cửa tây hoàng cung.

Chương 103: Đưa nàng tới Trai Nguyệt Cung

Giăng co hơn hai canh giờ Phiêu Tuyết mới về tới tẩm cung của mình, thì ra không thể ở Lạc Tuyết điện được nữa, thân phận cao quý, điện các cũng không còn phù hợp, bây giờ phải chuyển đến Trai Nguyệt cung bên cạnh Sùng Dương cung của Tuấn Lạc, một cái là Dương, một cái là Nguyệt, nghe nói mấy hôm trước Tuấn Lạc đã cho người đổi lại bảng hiệu, đợi Phiêu Tuyết hồi cung.

Như Tuấn Lạc mong muốn, khi Phiêu Tuyết nhìn tới cái tên kia, lông mày bên trái giật giật hai cái, Trai Nguyệt cung..... Tiệc mời ánh trăng..... Sùng Dương cung..... Sùng bái thái dương.....

Phiêu Tuyết có thể không thờ dài sao? Được rồi..... Nàng thừa nhận, tên này quả thật rất nghệ thuật, là bị nàng bóp méo..... cho thêm thú vị.

Phiêu Tuyết hiểu sai ý chữ, "trai nguyệt cung = trai (chay tịnh) + nguyệt cung", ý nói chốn cung trăng tinh khiết chẳng nhuốm bụi trần, nhưng cô ả hiểu thành "trai nguyệt cung = trai nguyệt (tháng ăn chay) + cung" => ăn uống tiệc tùng :(

"sùng dương cung = sùng dương + cung", đáng ra là = sùng + dương cung", sùng ở đây chỉ ý cao quý, bổ trợ cho dương cung, chứ không phải là sùng bái thái dương (mặt trời).

Chém tí thôi. Độ an toàn không được bảo đảm đâu nhé. (đây là lời giải thích của votinh90 bên tangthuvien, cảm ơn bạn đã giúp mình vấn đề này)

Khi Thủy Bích tới Trai Nguyệt cung cùng Phiêu Tuyết, trời đã vào hoàng hôn, Thủy Bích nhìn cung điện rộng rãi, không khỏi “Oa —” một tiếng, đây chẳng lẽ chính là quỳnh lâu ngọc vũ trong truyền thuyết? *(lầu gác lộng lẫy)*

Phiêu Tuyết không khỏi ngâm một bài thơ: "Quang thiễm thiễm bôi khuyết châu cung, tề trần trần bích ngõa chu manh, khoan xước xước la vi tú thành long, úc nguy nguy họa lương điều đồng."

(Cái này bạn không chắc lắm, chỉ tạm dịch thế này thôi: “Cửa ngoài cung điện sáng long lanh, ngói xanh đều tắm tấp, màn lụa rộng rãi thêu rồng, xà nhà khắc tranh cao lồng lộng.” Không có vần vè gì cả, thông cảm cho bạn nhé :D)

Thủy Bích nhìn chằm chằm cánh cửa đôi cửa cung điện, khung là dùng loại gỗ chất lượng thượng thừa, cửa sổ giấy sơn son, một mảnh hoa hoa lệ lệ, nhìn nơi nơi trong Trai Nguyệt cung đều đẹp đến kinh người, Thủy Bích hưng phấn chạy vội vào trước: “Tiểu thư, người mau vào xem a, đều là thượng phòng, đều là rường cột chạm trổ, hai bên hành lang xuyên qua sương phòng treo mấy bức họa đầy màu sắc, nơi này thật như tiên cảnh.....”

Khánh Hỉ công công dẫn Phiêu Tuyết đến Trai Nguyệt cung cũng nói: “Nương nương, đây là Hoàng Thượng đã sủng người đến cực độ a..... Lão nô nên chúc mừng nương nương..... Nói không chừng ngày mai sẽ có thánh chỉ xuống, ngài liền trở thành hoàng hậu”

Dù sao bây giờ cũng là Tuấn Lạc lớn nhất, chuyện gì cũng có thể xảy ra, trước kia là hấn nhìn nhầm.

Phiêu Tuyết cười đánh giá Trai Nguyệt cung, xưa có Hán Vũ Đế nói muốn tặng kim ốc cho mỹ nhân, nay có Tuấn Lạc tặng Trai Nguyệt cung cho nàng, tình nhân tặng lễ vật, Phiêu Tuyết tự nhiên nở nụ cười như hoa.

Phiêu Tuyết vòng vo vài vòng trong Trai Nguyệt cung, tận tình hít thở không khí nơi này, cẩn thận nghe còn có thể nghe thấy tiếng nước chảy phía sau cung, “Nơi này có phải còn có một dòng suối nhỏ?”

Nữ quan Nguyệt Linh vẫn chăm sóc Trai Nguyệt cung cúi người phía trước, đáp lời: “Hồi nương nương, Trai Nguyệt cung này có nước chảy từ trên núi xuống, phía sau có một thác nước nhỏ, nhưng thác nước này rất kì lạ, nước chảy từ trên núi xuống là nước ấm, dùng nước này tắm, có thể kéo dài tuổi thọ”

Vừa nói như vậy, Phiêu Tuyết đã nổi hứng thú, “Đưa ta đi xem”. Dứt lời quay đầu nói với Khánh Hỉ: “Khánh Hỉ công công cũng không cần ở lại đây, quay về hầu hạ bên cạnh A Li đi”

“Hoàng Thượng bảo lão nô hỏi nương nương có thích nơi này không?”

Phiêu Tuyết một lòng muốn nhào vào cái thác nước ấm kia, vội vàng gật đầu: “Ừ, thích, thích, người đi nhanh đi”

“Vậy lão nô cáo lui.....”

Phiêu Tuyết thở dài một tiếng, rốt cục đuổi được hấn đi.

Phiêu Tuyết lúc này mới thoải mái tùy tiện nhìn Trai Nguyệt cung này, sờ đông đụng tây, Nguyệt Linh dẫn năm nữ quan ăn mặc thanh nhã đi lên: “Nương nương, nữ tì kêu Nguyệt Linh, các nàng theo thứ tự là Nguyệt Hiên, Nguyệt Nô, Nguyệt Phàm, Nguyệt Quế, Nguyệt Niên.....” (*khieép, tên gì mà toàn trắng với sao thế này 0.o*)

Phiêu Tuyết nhìn sáu người xếp hàng trước mặt, lại bắt đầu rối rắm: “Hầu hạ một mình ta không cần dùng nhiều người như vậy” Nàng vẫn luôn là người đơn giản, lúc trước người ở Lạc Tuyết điện ngay hôm sau đã bị nàng đuổi đi hơn phân nửa.

“Hoàng Thượng bảo chúng nô tỳ nói câu này với nương nương” Nguyệt Linh thật giống như đoán được nàng nghĩ gì, mang Tuấn Lạc ra dọa nàng.

Phiêu Tuyết cau mày: “Hắn nói cái gì?”

Nguyệt Linh học giọng nói của Tuấn Lạc thuật lại: “Sáu người, thêm người cùng Thủy Bích, vừa đủ hai bàn mặt chược Tây Dương, nếu trầm đến đây, để Nguyệt Linh pha trà cho chúng ta, lại có thể vừa đủ hai bàn”

Phiêu Tuyết vừa nghe xong, ha ha bật cười, tâm tình cũng thoải mái hơn.....

Quả nhiên chỉ có tự mình nắm chặt quyền thế mới có thể thích làm gì thì làm. Phiêu Tuyết lại nghĩ tới hồi mới vào cung, làm việc nói chuyện còn phải sát ngôn quan sắc (*dựa vào lời nói sắc mặt để đoán ý*), trước khi gả vào cung vì trốn chuyện phiến toái còn phải cố gắng bịt mũi ngậm trong thùng mắm tôm mấy canh giờ, khiến một thân hôi tanh.

Còn có cung yên lúc trước, để không có ai chú ý, chỉ có thể lung tung đánh đàn..... Nhưng kết quả thì sao? Vào cung dâng trà, từng bước thối lui, nhưng cuối cùng thì sao? Thủy Bích thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng đánh mất.....

Phiêu Tuyết vượt ve cột nhà Trai Nguyệt, cảm giác mềm mịn nhẵn nhụi, ngón tay lướt qua có cảm giác sáng khoái không thể nói rõ..... A Li, A Li..... Từng ly từng tý nơi này, có phải đều có tâm ý của người hay không?

Nguyệt Linh đưa Phiêu Tuyết tới hoa viên nhỏ phía sau điện, chỉ thấy một nửa ôn tuyền này đã được dùng làm hồ tắm, theo núi nhỏ, nước suối ấm áp chảy từ trên xuống, lay động vài gợn sóng.

Phiêu Tuyết hưng phấn, từ trước đến nay chưa từng thấy sự xinh đẹp mà lại tinh xảo đoạt thiên công như thế, bảo Nguyệt Linh, Nguyệt Hiên lui, chỉ

để lại Thủy Bích, phù phù lập tức nhảy xuống thanh tuyến. *(khéo đoạt công trời)*

“Thủy Bích, ngươi cũng xuống đây chơi đùa một chút?” *(Đáng yêu như con nít ấy nhờ)*

Thủy Bích cũng hưng phấn, nhưng lại lắc lắc đầu: “Không nên..... Tiểu thư, một mình ngươi chơi đi”

Phiêu Tuyết ngẫm mình trong hồ, quay đầu về phía Thủy Bích: “Vì sao không xuống?”

Thủy Bích thở dài một hơi, “Tiểu thư, nơi này thật đẹp a, ta không thể phá hủy cảnh trí như vậy.....”

Phiêu Tuyết vừa nghe xong, lại cười nhạo Thủy Bích một phen, cuối cùng vô luận là nhõng nhẽo cứng rắn níu kéo hay cưỡng bức lợi dụ, mặc kệ nàng nói gì, Thủy Bích vẫn không chịu nhảy xuống, không chịu thì thôi, Phiêu Tuyết một mình dúm đầu trong nước, tận tình chơi đùa.

Thủy Bích sợ nàng lại nảy sinh suy nghĩ kéo nàng xuống nước, bỏ lại một câu đi lấy xiêm y sạch sẽ cho Phiêu Tuyết, nhanh chóng bỏ chạy.

Phiêu Tuyết trầm trong nước, rồi lại trôi lên, lặp lại vài lần như thế, tuy không cần thận uống mấy ngụm nước, nhưng vẫn rất sung sướng. Chơi mệt, dứt khoát tìm một khối đá bóng loáng dựa vào nghỉ ngơi.

Nguyệt Hiên, Nguyệt Phàm, Nguyệt Quế, Nguyệt Niên đứng một chỗ không xa chờ hầu hạ Phiêu Tuyết, thấy Phiêu Tuyết đang cao hứng nên không quấy rầy, vì thế nổi hứng tán gẫu.

Nguyệt Quế là người nhỏ tuổi nhất trong bốn người, quan hệ tốt nhất với Nguyệt Niên, cũng là người thiếu kiên nhẫn nhất, vì thế lập tức nhẹ nhàng kéo kéo xiêm y Nguyệt Niên: “Nàng chính là Cố quý phi kia sao?”

Chương 104: Cãi nhau ầm ĩ thú vị

Nguyệt Niên trẻ tuổi đề thấp giọng nói, “Ừ, nàng chính là Cố quý phi”

Nguyệt Hiền nói: “Chúng ta theo nàng thật đúng là tam sinh hữu phúc (*kiểu như có phúc ba đời*), ta nghe cung nhân lúc trước ở Lạc Tuyết điện nói chủ tử này tính tình tốt, không khó hầu hạ”

Nhưng Nguyệt Phàm lại nhẹ nhàng hừ một tiếng, giải thích không giống với các nàng: “Ta không tin tính tình nàng dễ hầu hạ đâu, Cố quý phi này nếu không có chút bản lĩnh thì cũng chẳng tiến nhanh như vậy, không nói đến vận ngã Lũng hiền phi, còn được thánh sủng, hiện tại trong thiên hạ có ai không nịnh bợ Cố gia các nàng? Thật đúng là ánh sáng cạnh cửa”

“Xuyt, chúng ta nhỏ giọng chút” Nguyệt Quế lặng lẽ kéo tay áo Nguyệt Phàm: “Nguyệt Phàm tỷ tỷ, đừng nói như vậy, cẩn thận để cho nương nương nghe thấy”

Nguyệt Phàm lá gan lớn, hừ một tiếng giãy khỏi tay Nguyệt Quế: “Ta muốn nàng nghe thấy đấy, nếu nàng thật sự không có chút suy tính, ta mới không tin, ta thấy nương nương này rất khôn khéo, bằng không gả cho ai không tốt lại gả cho Hoàng Thượng, còn đứng về phía Hoàng Thượng, bây giờ Hoàng Thượng xoay người, nàng có muốn trắng trên trời, Hoàng Thượng cũng sẽ hái cho nàng”

Nguyệt Hiền cũng bị dẫn dắt với câu chuyện, tiếp nhận lời nói của Nguyệt Phàm: “Lúc trước chúng ta ở trong cung cũng được coi là có nhãn lực, sao chúng ta đều không nghĩ đến Hoàng Thượng là một cái túi che tốt, không có người giúp sức nhỉ? Chẳng trách nương nương có ngày hôm nay, nương nương kia thật thông minh, ta chưa từng gặp được mấy người thông minh như vậy”

“Mấy người chúng ta mà cũng thông minh như nương nương, còn ở đây làm nữ quan sao? Sớm cũng đã thành nương nương” Nguyệt Phàm tự giễu.

Nguyệt Quế yếu ớt nói một tiếng: “Ta cũng muốn làm quý phi.....”

Nguyệt Niên cười ảo tưởng của Nguyệt Quế: “Đừng suy nghĩ lung tung, Hoàng Thượng không thèm nhìn chúng ta đến mấy cái đâu, chúng ta vẫn nên hầu hạ nương nương cho tốt đi, đến tuổi xin Hoàng Thượng thả chúng ta ra khỏi cung, gả cho gia đình tốt” Nàng thở dài một hơi, “Còn không biết vị

nương nương này có thể được sủng ái đến bao lâu, Lũng hiền phi kia bụng cũng đã có hỉ vậy mà còn bị đưa vào lãnh cung, vị nương nương này không biết chịu đựng được đến bao lâu”

Nguyệt Phàm lại hừ một tiếng: “Sợ là còn chưa chịu được đến khi mang thai đã thất sủng, có thể bị thảm như vậy.....”

Nguyệt Linh bê một lẵng hoa từ trong điện đi ra, vừa nghe được lời nói Nguyệt Phàm, cười mắng: “Người lại bắt đầu nói năng chua ngoa tâm đầu hủ (*ngoài cứng trong mềm*), ta thấy người cũng thích nương nương, những lời này là cố ý khích nương nương sao?”

Nguyệt Linh dứt lời lại tiếp tục cầm lẵng hoa đi về phía trước, thấy Phiêu Tuyết tựa vào tảng đá nhắm mắt dưỡng thần, vì thế nói: “Nương nương, các nàng nói giỡn, ngài đừng so đo với mấy tiểu nha đầu các nàng, nô tỳ giúp ngài tát hoa”

Phiêu Tuyết xoay người, tiếp tục chìm vào nước: “Ta thích người nói thật” Nàng không tin lần này hồi cung không ai bàn tán về nàng, chỉ sợ chính mình đã trở thành người nổi tiếng rồi.....

“Về sau phải nói thật với ta nhiều một chút mới tốt.....” Phiêu Tuyết nhớ tới người trong Cố phủ, đặc biệt là Xuân Tiểu, Phiêu Tuyết lấy tay vẩy vẩy nước ẩm, cười nói: “Bây giờ Trai Nguyệt cung này là của ta, các người coi như là người nhà của ta, chúng ta là người một nhà, có gì cũng đừng khách khí”

Phiêu Tuyết cười hồn nhiên, Trai Nguyệt cung là một mảnh Niết Bàn Tuần Lạc cấp cho nàng, cho nên ngay nha đầu tìm đến cũng thẳng tính như vậy. (*Niết Bàn chỉ tên gọi chung của cảnh giới an lạc*)

Nguyệt Linh thấy Phiêu Tuyết quả nhiên không giống với những phi tần khác, cũng thật tình cười rộ lên, vội gọi Nguyệt Hiền, Nguyệt Phàm, Nguyệt Quế, Nguyệt Niên: “Các người mau tới, nghe thấy nương nương chúng ta nói chưa? Hô..... Về sau ta cũng không cần phải lo lắng đề phòng ”

Nguyệt Quế đáng yêu chạy lên: “Những lời chúng ta vừa nói, nương nương thật sự không tức giận?”

Phiêu Tuyết nhìn Nguyệt Quế không quá mười bảy tuổi này bật cười, nha đầu này ngay cả phương thức dò hỏi tính tình nàng cũng đáng yêu như vậy,

không biết Tuấn Lạc rốt cuộc đã đi đâu tìm người, người người đều thú vị như vậy?

Nguyệt Phàm nhìn Phiêu Tuyết, ánh mắt hiền hòa không ít, thêm chút yêu thích: “Nương nương, người chừng nào mới cho Trai Nguyệt cung chúng ta thêm tiểu hoàng tử?” Nguyệt Phàm từ đầu đi đến cũng hỏi cấp trên, sốt sắng không có ý định bỏ qua cho Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết vừa nghe, muốn sinh đứa nhỏ sao? Nàng cùng Tuấn Lạc nhiều lần cũng chỉ ôm với hôn nhẹ một cái mà thôi..... Thật muốn sinh đứa nhỏ..... cái này..... Sắc mặt đỏ hồng: “Ta không nói với các người”

Dứt lời hít sâu một hơi, nén khí, cả người chìm vào trong nước.

Nguyệt Phàm thấy Phiêu Tuyết thoát được quá nhanh, nhìn không được hô “Nương nương!! Mau ra đây cho cái tin chính xác”

“Đúng vậy, mau cho cái tin chính xác” Nguyệt Niên cũng cười phụ họa.

Nguyệt Phàm vươn dài cổ muốn bắt được Phiêu Tuyết từ trong nước, kết quả Nguyệt Hiên đứng đằng sau Nguyệt Phàm, đột nhiên nảy sinh ý định, đẩy cả Nguyệt Phàm xuống.

Nguyệt Phàm ngã vào trong hồ ấm áp, phù phù phù phù vỗ mấy cái, kết quả tất cả đều bật cười, Phiêu Tuyết cũng nhô đầu ra từ trong nước, ha ha cười lớn.

Mọi người cùng nhau náo loạn thành một đoàn, Thủy Bích cầm quần áo sạch sẽ, vừa đi đến bên ôn trì, thấy Phiêu Tuyết đã cùng bọn nha đầu mới náo loạn sắp điên rồi, lại cảm thán cho sức thu hút của Phiêu Tuyết.

Khi Nguyệt Phàm bò ra từ trong ao, không quan tâm cả người ướt sũng, đuổi theo Nguyệt Hiên chạy vòng quanh hoa viên, Nguyệt Hiên sợ tới mức oa oa kêu to, chạy chối chết như chuột, toàn bộ Trai Nguyệt cung náo nhiệt vô cùng, làm Phiêu Tuyết ôm bụng cười to, đây là buổi chiều đầu tiên hồi cung.

Thủy Bích giúp Phiêu Tuyết thay xiêm y sạch sẽ, địa điểm chiến đấu của Nguyệt Phàm cùng Nguyệt Hiên đổi từ ngoài điện tới trong điện, Trai Nguyệt cung này quá lớn, cho dù chỉ đuổi bắt trong phòng khách, cũng làm hai nàng mệt đến ngất ngư.

Phiêu Tuyết đang cầm một chén trà hoa quế ấm áp chậm rãi uống, nhìn Nguyệt Hiền cuối cùng cũng ôm bụng, thở hồng hộc: “Nguyệt Phàm, không được, đừng đuổi ta nữa, ta chạy không nổi nữa”

Lông mi Nguyệt Phàm đều đã giương lên đến trời: “Hừ hừ, xem ngươi về sau còn dám xằng bậy nữa không?”

Nguyệt Hiền vầy vầy tay: “Không dám, không dám ”

Phiêu Tuyết lấy bộ dáng giải trí xem các nàng đùa, một ngụm trà xuýt chút nữa phun ra ngoài: “Ha ha....”

Thủy Bích đối với Trai Nguyệt cung cũng yêu thích không thôi, lúc này thấy nhiều người ở trong điện như vậy, tự mình chạy ra ngoài, nói là ra ngoài cho quen thuộc với cảnh vật.

Phiêu Tuyết thấy nàng đứng ở cửa hồi lâu, hết sức chăm chú hoa tay múa chân trong không khí, Phiêu Tuyết buông trà xuống, cũng đứng dậy đi đến chỗ Thủy Bích, muốn cùng nàng điều tra.

“Thủy Bích, nhìn thấy cái gì? Mau nói cho ta biết, ta cũng muốn nhìn” Phiêu Tuyết cười lém lỉnh.

Thủy Bích quay đầu, nói với Phiêu Tuyết: “Nhìn ra một số thứ”

“Nhìn ra cái gì?” Phiêu Tuyết dường như tràn ngập hứng thú.

Thủy Bích ho nhẹ một tiếng, chuẩn bị báo cáo thành tựu nửa ngày nghiên cứu của mình: “Ta phát hiện Trai Nguyệt cung này là ở trung tâm của hoàng cung” Nàng nói có vẻ rất nghiêm túc.

Chương 105: Lan Tịch Cung tối như mực

Phiêu Tuyết sững sốt, “Ừ? Ở trung tâm? Sau đó thì sao?” Phiêu Tuyết không rõ đây là ý gì, ở trung tâm thì thế nào?

Thủy Bích làm bộ như nhìn ra xa, lấy tay chỉ chỉ một tòa cung điện rộng rãi tráng lệ nhất bên phải Phiêu Tuyết, “Tiểu thư, người nhìn thấy không? Trên cao nhất kia kìa”

Phiêu Tuyết nhìn nơi nàng chỉ, một tòa cung điện đột ngột mọc lên từ mặt đất, quan sát toàn bộ trung cung, cao như thế, chỉ có Tuấn Lạc mới được ở. “Kia không phải Sùng Dương cung sao? Sao vậy?”

Thủy Bích lại chỉ chỉ một tòa cung điện không kém phần hoa lệ phía đông Sùng Dương cung: “Vậy tiểu thư, người xem, kia là cung nào?”

Phiêu Tuyết đương nhiên nhận ra cái chỗ quỷ quái kia, “Đó là Từ Vĩnh Cung, ta nhận ra, người không cần hỏi ta”

Thủy Bích liếc nhìn Phiêu Tuyết một cái, thở ra một hơi, hoàn hảo hoàn hảo..... lúc này tiểu thư bình thường. Thích thú chỉ về phía trước Trai Nguyệt cung có một cung điện không có đèn đuốc tối đen như mực: “Hỏi người một câu nữa, tiểu thư người có biết kia là cung gì không?”

Phiêu Tuyết nhìn điện các kia, trong cung nhà cửa nhiều như vậy, nàng sao có thể biết hết tất cả? Tối như mực không có đèn đuốc, làm cho người ta cảm thấy u ám, Phiêu Tuyết thoáng một cái thấy dựng tóc gáy.

Cười trách mắng: “Mau đi vào, chỉ biết nghiên cứu mấy thứ quỷ quái này..... Cẩn thận bên trong có oan hồn đột nhiên chạy đến quần quít lấy người”

Thủy Bích bị Phiêu Tuyết nói như thế, cũng cảm thấy dựng hết tóc gáy, vọt vàng vọt tay áo, chạy vào trong điện, còn lại một mình Phiêu Tuyết đứng ở cửa, nhìn điện các tối như mực kia, không có nửa phần sức sống.

Phiêu Tuyết đi vào, Nguyệt Hiên đã bị Nguyệt Phàm hành hạ nói không ra lời, Nguyệt Linh bê một đĩa đồ ăn tới: “Nương nương, đây là Hoàng Thượng vừa phái tiểu công công đưa tới, nói là ăn ngon, cho người nếm thử”

Nguyệt Quế một lòng muốn nhìn thấy Hoàng Thượng, hỏi Nguyệt Linh: “Nguyệt Linh tỷ tỷ, hôm nay Hoàng Thượng không đến sao?”

Nguyệt Linh nhìn thoáng qua Phiêu Tuyết đang ăn điềm tâm, dường như không có gì khác thường, một lòng nhào vào đồ ăn.

Nàng trả lời Nguyệt Quế: “Hoàng Thượng nói hôm nay tấu chương nhiều, có chút bận rộn, có thể không đến” Xoay người nói với Phiêu Tuyết: “Hoàng Thượng nói để cho nương nương nghỉ ngơi cho tốt”

Phiêu Tuyết đầu cũng không nâng lên, cầm lên một khối điềm tâm, “Ừ” một tiếng, tiếp tục ăn.

Thật ra trong lòng Phiêu Tuyết cũng có chút mất mát.

Nguyệt Quế cũng “A” một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên: “Xem ra Hoàng Thượng không tới.....” vẻ mặt có vẻ mất mát.

Nguyệt Niên ngồi bên cạnh Nguyệt Quế, an ủi: “Biết người muốn gặp Hoàng Thượng, Hoàng Thượng hôm nay không đến sáng mai nhất định sẽ đến, nhìn người nóng vội cái gì.....”

Lúc mọi người đang trò chuyện, Phiêu Tuyết đã đẩy cái đĩa trống rỗng cho Thủy Bích, Thủy Bích tiếp nhận, trùng hợp Nguyệt Hiên nãy giờ không nói gì đột nhiên “O” một tiếng, “Sao lại không thấy Nguyệt Nô”

Lúc này Nguyệt Linh cũng phục hồi tinh thần, “Quả thật một lúc lâu không gặp Nguyệt Nô ”

Phiêu Tuyết ngẩng đầu lên, ngừng nuốt xuống, “Nguyệt Nô?” A, Nguyệt Nô..... Tuần Lạc phái sáu người đến cùng nàng, hiện tại chỉ có Nguyệt Linh, Nguyệt Hiên, Nguyệt Phàm, Nguyệt Quế, Nguyệt Niên, còn Nguyệt Nô không thấy.

Nguyệt Phàm dựa vào cây cột, nghe vậy lên tiếng: “Nguyệt Nô đi thấp hương cho muội muội, lúc nữa sẽ trở lại”

“Thấp hương gì?” Phiêu Tuyết nhìn vẻ mặt bưng tỉnh đại ngộ của mọi người hỏi.

Ở đây nhất định là có tin vệt gì đấy.

Quả nhiên, Nguyệt Niên áp ứng: “Nương nương, không có việc gì chỉ là..... chỉ là thấp hương thôi”

Toàn bộ yên lặng.

Phiêu Tuyết đi lại giữa các nàng, híp mắt nhìn từng người, dùng ngữ khí tiêu lý tàng đao nói: “Các cô nương..... Nói cho ta biết đi?” (*trong nụ cười ẩn giấu đao kiếm*)

Nguyệt Niên nói: “Chúng ta sợ nói ra sẽ làm nương nương sợ hãi.....”

“Nói” Phiêu Tuyết trả lời cực kỳ đơn giản, nha đầu này rót cuộc ẩn dấu sau lưng bao nhiêu bí mật?

Nguyệt Phàm nhảy ra: “Các người không nói ta nói”

“Ừ, người nói” Phiêu Tuyết liếc mắt nhìn chằm chằm các nàng, lòng hiếu kỳ của Thủy Bích cũng bị trêu chọc lên, lạnh lẽo nhích tới gần một ít.

Nguyệt Phàm thở dài một hơi: “Nương nương người đại khái là không biết..... Chuyện này là bị cấm truyền..... Chúng ta biết là nhờ quan hệ của Nguyệt Nô..... Nói rằng trong đêm nguyệt hắc phong cao...” (*đêm trăng cao, mây mù che phủ*)

“Nói mau nói mau, không nên nhiều lời vô nghĩa như vậy” Phiêu Tuyết nhìn không được oán giận nói.

Nguyệt Phàm thanh thanh cô hống, bày ra một thân sắc bình thường, bắt đầu chậm rãi nói: “Nói rằng trong đêm nguyệt hắc phong cao, khi Lũng hiền phi còn chưa là Lũng hiền phi mà là Lũng quý phi..... Hoàng Thượng đi tới chỗ Lũng quý phi, sủng hạnh Lũng quý phi..... Nhưng buổi sáng ngày hôm sau đã xuất hiện rất nhiều rắn, người ta đều truyền rằng Lũng quý phi là xà tinh hóa thân. Là mỹ nhân mười phần rắn rết..... Người ta nói rằng tình hình lúc đó mười phần hỗn loạn, Lũng quý phi nhảy xuống giường, cả Hoàng Thượng cũng không thềm hầu hạ, ở một bên nhảy múa với rắn, đột nhiên có một con rắn vọt lên muốn cắn Hoàng Thượng..... Hoàng Thượng anh minh thần võ, rút kiếm chặt đứt con rắn kia! Lúc ấy thật đặc sắc, làm Hoàng Thượng tức giận, hô to: ‘Người đâu, người đâu, trẫm muốn chém con rắn này’” Nguyệt Phàm học theo cách kể chuyện, miêu tả truyền thuyết này rất thần kỳ.

Nguyệt Hiền chen vào nói: “Nương nương, người đừng nghe nàng ấy nói bừa, lúc ấy Hoàng Thượng nào có uy vũ như vậy, khi đó Hoàng Thượng còn

rất giả ngu, chỉ hô to bảo người ta đến cứu mạng” Nguyệt Hiền nói mới là chân tướng.

Phiêu Tuyết nghe xong, có thể cho phép mình bỏ qua cảm giác không thoải mái trong lòng, trước kia nàng có thể không quan tâm chuyện của Tuấn Lạc với nữ nhân khác, nhưng bây giờ không thể, nàng để ý, nàng để ý chết được.

Phiêu Tuyết không muốn thừa nhận ý nghĩ chân chính trong nội tâm mình, nàng kéo Nguyệt Hiền qua, tận lực dùng ngữ khí thoải mái nói: “Nguyệt Hiền, người kể cho ta, đừng để Nguyệt Phàm kể”

Nguyệt Phàm che miệng cười đứng qua một bên, chuẩn bị nghe Nguyệt Hiền kể.

Nguyệt Quế tuy đã nghe rất nhiều lần, nhưng vì tuổi còn nhỏ, đối với chuyện gì cũng có lòng hiếu kỳ, cho nên nghe hoài không chán, lúc này cũng ngửi thấy mùi ngon, thúc giục: “Đúng vậy, Nguyệt Hiền tỷ tỷ, người mau kể đi”

Nguyệt Hiền gật gật đầu, bắt đầu kể: “Sau đó, sau khi Hoàng Thượng gọi cung nhân hầu hạ trong Lan Tịch Cung vào, nhóm cung nhân mới nhìn thấy Lũng quý phi ở trong tấm điện nhảy nhót giữa lũ rắn, người nói xem đường đường là một quý phi bị người ta nhìn thấy thân thể, điều này quả thật vô cùng nhục nhã, ngay lúc đó Lũng quý phi lại đang buồn bực nóng nảy, Hoàng Thượng cũng phát đại hỏa, sau khi Hoàng Thượng đi rồi, Lũng quý phi lập tức phát điên, kêu những người Lũng gia ở trong cung đến, rồi lại bảo mấy thị vệ võ công cao cường giết hết những người đã nhìn thấy thân thể nàng, vì dấu diếm hành động ác độc của nàng, nữ nhân độc ác kia lại giết hết toàn bộ những người biết chuyện, nghe nói lúc ấy máu chảy thành sông, tiếng kêu rên vang vọng toàn bộ hoàng cung..... muội muội của Nguyệt Nô là Kim Sai làm việc trong Lan Tịch Cung, cũng bị giết”

Nguyệt Nô thở dài một hơi: “Nguyệt Nô là tỷ tỷ tốt..... Từ sau khi Lũng hiền phi bị đánh vào lãnh cung, Lan Tịch Cung để trống, mỗi ngày nàng đều đến đó thắp hương siêu độ, cầu cho Kim Sai kiếp sau có thể đầu thai vào gia đình tốt.....”

Nguyệt Hiền dứt khoát đứng lên, đi tới cửa, chỉ vào tòa cung điện tối om như mực phía trước Trai Nguyệt cung nói với Phiêu Tuyết: “Nương nương, thấy không? Đó chính là Lan Tịch Cung, Lan Tịch Cung có không biết bao nhiêu oan hồn”

Chương 106: Chúng ta sinh đứa nhỏ đi

Thủy Bích nghe Nguyệt Hiền kể như vậy, rùng mình một cái, khó trách vừa rồi thấy nơi đó tối om như mực, lượn lờ một hơi thở u ám, thì ra là chôn cất nhiều oan hồn như vậy.

Nguyệt Phạm nói: “Còn không biết Lũng hiền phi, a không, chỉ nên gọi là Lũng phu nhân, không biết đứa nhỏ nàng sinh sẽ là yêu nghiệt thể nào”

Nguyệt Quế quay đầu nhìn về phía Phiêu Tuyết, chỉ thấy Phiêu Tuyết chăm chú nhìn chăm chăm phương xa, nhìn Lan Tịch cung kia có nhìn thấy hình dáng nhưng lại không thấy có nửa điểm hơi thở con người, một lời cũng không nói.

Nguyệt Quế khuya dững khi hỏi Phiêu Tuyết: “Nương nương, chẳng lẽ người không muốn có một đứa nhỏ của mình sao?”

Thủy Bích cũng có hứng thú với vấn đề này: “Đúng vậy, tiểu thư, lúc nào cùng cô gia sinh một đứa nhỏ đi, người xem những tiểu hài tử ấy, khuôn mặt tròn tròn đáng yêu, còn có thể chảy nước miếng” (*trời, chảy nước miếng mà thích á*)

Hai người mở đầu câu chuyện, mấy người bên cạnh cũng bắt đầu thất chủ bát thiết, “Đúng vậy đúng vậy, đôi tay béo mập tròn tròn vậy vậy, rất đáng yêu, mà Hoàng Thượng bây giờ còn chưa có con nối dõi đâu”

Phiêu Tuyết quay đầu lại, trong đầu hiện lên nụ cười của Tuấn Lạc, mặt mày cong cong có chút yêu mị, lại nghĩ đến một màn hân gât gao ôm nàng trong thư phòng ở Cổ phủ, khi nào thì..... nàng cũng muốn cho hân một gia đình yêu ớn sao?

Nàng đã quên Duy Trúc ca ca sao? Duy Trúc ca ca, cũng hy vọng nàng hạnh phúc chứ..... A Li chính là hạnh phúc nàng tìm được.

Ít nhất giờ phút này Phiêu Tuyết tin tưởng vững chắc như vậy.

Phiêu Tuyết đứng lên, cố ý không thảo luận vấn đề này cùng các nàng.

Phiêu Tuyết lại nhìn về phía Lan Tịch Cung trống vắng bên ngoài một cái, lúc này Lũng Tịch Ngọc đang chen chúc cùng tám vị phu nhân khác, nếu

tính tình còn không thay đổi không biết sẽ gây ra những chuyện ồn ào gì, có thể sinh hạ đứa nhỏ an bình hay không còn phải xem phúc trạch của nàng.

A Li cuối cùng vẫn để lại thể diện cho nàng không giết nàng, chính vì thế, Phiêu Tuyết càng thêm kiên định về tâm của A Li, về phần Phiêu Tuyết vì sao cầu tình cho Lũng Tịch Ngọc.....

Phiêu Tuyết nhìn mặt trăng đang tỏa ra ánh sáng xanh trong đêm tối rồi mỉm cười, nàng không muốn Tuấn Lạc mang danh bạo quân, cũng không muốn gia tộc Lũng thị cứ như vậy biến mất, dường như Lũng Thái Hậu đã quên một chuyện.

Đó chính là, đứa nhỏ chưa xuất thế kia, không chỉ là đứa nhỏ của A Li, mà cũng là đứa nhỏ của Lũng Tịch Ngọc..... Các nàng có thể sử dụng đứa nhỏ kia để áp chế A Li, Phiêu Tuyết đương nhiên cũng có thể dùng đứa nhỏ kia áp chế các nàng.

Nghĩ đến đây, Phiêu Tuyết lại đột nhiên không muốn sinh đứa nhỏ cho Tuấn Lạc, nàng không muốn đứa nhỏ của bọn họ cũng thành lợi thế của người khác.

Phiêu Tuyết lại đi đến cửa Trai Nguyệt cung, đứng một lúc lâu nghe thấy tiếng gõ mõ cầm thanh báo giờ trong cung mới quay người trở vào trong điện.

Thủy Bích đi tới trước Phiêu Tuyết nói: “Tiểu thư, giường đã chuẩn bị xong, sớm nghỉ ngơi một chút đi, không còn sớm, đừng đứng ở cửa chờ Hoàng Thượng”

Phiêu Tuyết đỏ mặt..... lại không cẩn thận bị người ta hiểu lầm.

Phiêu Tuyết gọi Nguyệt Linh: “Không còn sớm, người đi cho Nguyệt Hiên Nguyệt Phàm sớm đi nghỉ đi, để một mình Thủy Bích hầu hạ ta được rồi”

Thủy Bích biết thói quen của Phiêu Tuyết, vì thế cũng nói với Nguyệt Linh: “Muộn rồi, nương nương không thích người khác đứng trước mặt, ngay cả ta cũng bị đuổi ra ngoài canh cửa cho nàng, người ở lại cũng vô dụng, nhanh xuống nghỉ ngơi đi”

Nguyệt Linh còn đang do dự, Phiêu Tuyết rõ ràng không kiên nhẫn ra đòn sát thủ: “Người là nương nương hay ta là nương nương đây? Ta bảo người đi xuống người nhanh xuống đi.....” Phiêu Tuyết khoát tay áo “Đi xuống đi xuống, nhanh đi xuống cho ta”

Nguyệt Linh lúc này không có cách nào khác chỉ có thể đi xuống, sau đó nói một câu với Nguyệt Phạm, Nguyệt Phạm ca than một tiếng rồi xoa thắt lưng ngáp dài chạy về phòng ngủ: “Nương nương này quả thực không giống người thường..... Sớm một chút tan ca, sớm một chút nghỉ ngơi.....”

Nguyệt Quế cũng kéo Nguyệt Niên đi: “Chúng ta cũng đi nghỉ sớm một chút đi, hôm nay đón nương nương hồi cung ta cũng có chút mệt mỏi”

Nguyệt Hiền cũng đi theo, Nguyệt Linh nhìn đông nhìn tây một cái, chưa đến một khắc (~15 phút), Nguyệt Nô cũng xách giỏ hương trở lại, quả nhiên là đi thả hương cho Kim Sai.

Nguyệt Linh thở dài một hơi, nói cho Nguyệt Nô Phiêu Tuyết không cần người hầu hạ, trong mắt Nguyệt Nô có một tia gọn sóng rồi sau đó lại khôi phục bình thường, “Nương nương này thật tốt, nếu vậy chúng ta mau sớm đi nghỉ đi” Nguyệt Nô kéo Nguyệt Linh, cùng nhau đi nghỉ.

Khi Phiêu Tuyết nghỉ ngơi trong phòng trong, Thủy Bích châm lên mùi huân hương dễ ngủ, Phiêu Tuyết thay áo ngủ rộng thùng thình rồi cầm sách lên ngồi bên bàn đọc sách.

Thủy Bích buông rèm cửa xuống rồi cũng đi ra ngoài, chỉ còn lại một mình Phiêu Tuyết đọc sách dưới ngọn đèn mờ mờ, lúc trước ở Lạc Tuyết Cung để không ai phát hiện chỉ có thể len lén đọc, giờ rốt cục có thể quang minh chính đại đọc.

Lúc này đêm đã khuya, chỉ còn lại có âm thanh gió đêm ở lại cùng Phiêu Tuyết, Phiêu Tuyết chống cằm đọc sách, khi thì cười yếu ớt, khi thì nhíu mi, trong thư nam nhị bị nữ Hoàng Thượng ép làm phi tử, rồi còn bó chân còn xỏ lỗ tai, làm nam tử kêu oa oa. (tỷ ấy xem loại sách gì đây?=_=!!!)

Phiêu Tuyết đưa tay lật trang kế tiếp, đột nhiên cảm thấy khát nước, vì thế gọi một tiếng: “Thủy Bích, mang chút trà nóng cho ta”

Phiêu Tuyết đợi một hồi, không có ai đáp ứng.....

Thủy Bích không phải là đã đi nghỉ rồi chứ? Cũng đúng..... Nàng cũng đã mệt mỏi một ngày.

Phiêu Tuyết đột nhiên cảm thấy cô đơn..... Toàn bộ Trai Nguyệt cung mọi người đều đã ngủ, chỉ còn có một mình nàng.

Phiêu Tuyết đưa tay vuốt ve vân cẩm xinh đẹp trải trên mặt bàn, mặt trên thêu bức tranh phức tạp, hoa lệ tao nhã, đây là một cái nhà giam tượng trưng cho giàu sang phú quý, Phiêu Tuyết thích nhà giam này không phải vì nó tráng lệ, mà bởi vì nơi này có tâm ý của hân.

Phiêu Tuyết nghĩ thầm, A Li, ngày đầu tiên hồi cung ngươi đã không tới gặp ta rồi.

Nàng thở dài một hơi, trong đầu nhớ lại điều kia.

A Li, A Li, ta muốn một đứa nhỏ.....

Phiêu Tuyết như đang giận dữ chính mình, nhắm hai mắt lại, không nhìn tới ánh nến lay động kia, trong lòng yên lặng nói: *A Li, ta đếm ba tiếng, nếu ngươi xuất hiện trước mặt ta, chúng ta đây hãy sinh một đứa nhỏ đi.*

Phiêu Tuyết yên lặng đếm trong lòng: Ba, hai, một.....

Chương 107: A Li, chúng ta sinh một đứa

Phiêu Tuyết đếm xong ba tiếng, mở mắt, trong căn phòng lớn như vậy vẫn chỉ có mình nàng, vẫn chỉ có ánh nến làm bạn cùng nàng. Đột nhiên bắc đèn phát ra một tiếng, thanh âm tuy nhỏ nhưng vẫn làm Phiêu Tuyết hoảng sợ, ban đêm nổi gió, rèm cửa bị thổi trúng lay động chút ít, lung la lung lay, Phiêu Tuyết cảm thấy kỳ quái đến dọa người. Một mình trong đêm..... Kỳ quái, nàng từ trước đến giờ vẫn vậy, tại sao hôm nay lại không quen?

Phiêu Tuyết tiến lên đóng cửa sổ, sau đó lại cầm thanh cài thật dày chặn rèm cửa lay động kia lại, đi tới cửa phòng cài then, lại càng đè rèm cửa kia thật chặt, rồi Phiêu Tuyết mới tiếp tục đi tới trước bàn, một đêm dài như vậy rốt cuộc phải vượt qua như thế nào.....

Ai biết được Phiêu Tuyết vừa mới ngồi xuống, sách còn chưa cầm lên, cửa sổ vừa mới đóng kín lại bị gió thổi mở ra.

Phiêu Tuyết thật bất đắc dĩ, mệt mỏi đi đến trước cửa sổ, đang muốn đóng kín cửa sổ, trước mắt đột nhiên hiện ra một người, Phiêu Tuyết sợ tới mức thét chói tai: “A —” Quỷ.

Từ quỷ mới kêu đến một nửa, miệng Phiêu Tuyết đã bị Tuấn Lạc bịt lại: “Xuyt, là ta”

Tuấn Lạc buông tay ra, Phiêu Tuyết hít sâu một hơi, hôm nay mới nghe Nguyệt Hiên kể chuyện khủng bố như vậy, sợ hãi còn chưa tiêu tan, hấn lại dọa nàng.

Hai mắt Phiêu Tuyết đều phát ra lửa, dắt Tuấn Lạc đi vào trong phòng, Tuấn Lạc cách nàng một cái cửa sổ, hấn không có cách nào, đành phải xoay người bước vào trước mặt Phiêu Tuyết.

“A Li, ngươi ngứa chân sao? Có cửa không đi, ngươi đứng ngoài cửa sổ làm cái gì?” Làm trái tim nhỏ của nàng sợ tới mức..... run rẩy.

Tuấn Lạc thực vô tội, nhú nhú lông mi anh tuấn: “Trẫm chỉ là.....” Hấn không nói tiếp.

Phiêu Tuyết đoạt lấy câu đầu của hấn: “Chỉ là cái gì?” Mặc kệ cái gì cũng không thể trở thành lý do hơn nửa đêm hấn giả quỷ.

Tay phải Tuấn Lạc nắm thành một vòng tròn để trước mũi, ho nhẹ hai tiếng, không nói lời nào.

Phiêu Tuyết biết bộ dạng này của hắn là đang thẹn thùng, khi hắn ho nhẹ chứng tỏ nàng chọc đúng tâm sự của hắn.

Tuấn Lạc có tâm sự gì? Phiêu Tuyết thoáng một cái đã thoát ra khỏi lửa giận, nàng nở nụ cười, tiếp tục không buông tha hỏi: “A Li..... chỉ là cái gì?” Phiêu Tuyết cũng học hắn nhún lông mi, xem ra hôm nay muốn hắn nói rõ nguyên do.

Ánh mắt Tuấn Lạc trực tiếp trầm xuống, muốn dùng chiêu chuyên đe dọa triền thần kia để đe dọa Phiêu Tuyết, đáng tiếc Phiêu Tuyết rất hiểu hắn, đã không còn quan tâm đến bộ dáng này của hắn.

Phiêu Tuyết nhìn hắn: “Người đừng nhìn ta, A Li, chiêu này vô dụng”

Được rồi..... Tuấn Lạc bại trận, không tình nguyện nói: “Trẫm đang ôn lại quá khứ của chúng ta.....”

Phiêu Tuyết đột nhiên phì cười một tiếng, cười ha ha lên: “A Li..... Ha ha..... A Li người thực tức cười”

Nàng sao có thể quên mỗi lần Tuấn Lạc đến đều là treo cửa sổ nhỉ? Bây giờ hắn mà không treo cửa sổ thì thật không quen.....

“Được rồi, nể tình người đêm khuya tới tìm ta, ta thu nhận người được không.....” Phiêu Tuyết cố ý làm bộ như nghiêm túc.

Tuấn Lạc cũng phối hợp với nàng, trực tiếp kéo nàng vào lòng, “Vẫn là ái phi người tốt nhất, biết trẫm không có chỗ đi, cho nên thu nhận trẫm”

Phiêu Tuyết nghe hắn nói như vậy, trực tiếp thở dài một hơi, không có tâm trí tiếp tục chơi đùa. Nàng nhìn ánh mắt mệt mỏi của Tuấn Lạc, Phiêu Tuyết đột nhiên muốn đưa tay vuốt lên chúng.

Phiêu Tuyết ôm Tuấn Lạc, thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu: “A Li, mệt chết rồi sao..... Từ ngày đó đến nay ta thấy người mỗi ngày mất ăn mất ngủ, chân không chạm đất..... Nhìn cái dạng này của người, có đôi khi ta thay người nghĩ, rốt cuộc như vậy có đáng hay không?”

Tuấn Lạc bị nàng nói như vậy, cũng trầm mặc không lên tiếng, chỉ dùng bàn tay to lớn rộng rãi của mình nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Phiêu Tuyết, “Vậy

còn người? Lúc trước mỗi ngày xử lý chuyện trong Minh Bang, sự vô toàn diện, người có mệt hay không?”

Phiêu Tuyết nhẹ nhàng tựa vào người hắn: “Lúc ấy ta không mệt mỗi, bởi vì mỗi quyết định của ta đều làm cho đứa nhỏ không nhà có nhà để về, rất nhiều dân chúng ăn không đủ no có cơm ăn..... Tuy rằng chính mình buôn bán cũng lời rất nhiều tiền” Nói đến đây, Phiêu Tuyết ha ha bật cười.

Tuần Lạc ôm lấy Phiêu Tuyết ngồi xuống, để cho Phiêu Tuyết ngồi trên đùi hắn, giọng nói hắn không hiểu sao làm cho nàng cảm thấy an tâm: “A Ngừ, theo từng góc độ mà nói, ta với người giống nhau, mấy ngày nay ta bận rộn tuyển chọn nhân sự, điều nhiệm quan chức trong kinh thành, người cũng biết mỗi hành động này tạo bao nhiêu phúc cho dân chúng? Một quan tốt có thể điều hành một địa phương tốt, có thể cứu với dân chúng lầm than một phương, khi Lũng thị cầm quyền, dân sinh oán giận, ai oán liên tục, bây giờ trăm cầm quyền thì tuyệt đối không thể để cho dân chúng quay lại cuộc sống trước kia”

Phiêu Tuyết hôn lên môi hắn, nỉ non bên tai hắn: “Là ta sợ người quá mệt mỗi, càng sợ người sẽ quên mất ta, lúc trước không thích người, cho nên ta sẽ không để ý, bây giờ ta đặt người trong tim, ta phải quản lý người”

Lời này nghe qua thì như tuyên bố hắn là vật sở hữu của nàng, nhưng Tuần Lạc nghe đến lại cực kỳ vui vẻ, tâm tình hắn vui sướng, hắn sao có thể không nghe ra nàng đang tỏ rõ tâm ý với hắn đây.

Tuần Lạc thâm tình nhìn Phiêu Tuyết, vén lọn tóc của nàng, thấy Phiêu Tuyết lộ ra hai má xinh đẹp, hắn cố ý chuyển đề tài: “Trước kia trăm sao lại không phát hiện người đẹp như vậy nhỉ?”

Phiêu Tuyết quả nhiên bị hắn lừa gạt tới đề tài khác: “Người đây là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, trước giờ diện mạo ta đều như vậy”

Đề tài này trực tiếp bị Phiêu Tuyết đập chết, Tuần Lạc lại tiếp tục chuyển tới một đề tài khác: “Vừa rồi nghe nói mấy nha đầu trong Trai Nguyệt cung này làm người tức giận? Ta đi đánh các nàng mấy đại bản được không?”

Phiêu Tuyết vừa nghe, “A?” một tiếng, “Đừng, ta rất thích các nàng” Ít nhất các nàng cũng chịu nói lời nói thật, không phải sao? “Người chộp các nàng tới đánh, về sau sẽ không có ai dám nói thật với ta nữa, đừng để ta cao xử bất thắng hàn với người chứ” *(chỗ cao không khỏi rét vì lạnh)*

Tuấn Lạc tà mị cười nói: “Sau khi trầm có người thì không còn là cao xử bất thắng hàn nữa” Hấn ngừng lại một chút rồi lại đem đề tài trở về: “Bọn Nguyệt Linh hôm nay nói lời nói thật gì với người? Làm cho người lần này che chở các nàng”

“Các nàng có nói thật a, các nàng nói.....” Phiêu Tuyết nói đến một nửa rồi ngừng lại, “Các nàng nói.....” Muốn nàng mau chóng sinh đứa nhỏ cho hấn..... Phiêu Tuyết đột nhiên phát giác mình nói không lên lời.

Tuấn Lạc nhướn mày, bộ dáng cảm thấy rất hứng thú, “Ừ? Các nàng nói gì?”

“A Li, chúng ta sinh đứa nhỏ đi.....” Nàng nhất định sẽ bảo vệ hấn thật tốt, tuyệt đối sẽ không để hấn thành lợi thế chính trị của bất kỳ kẻ nào.

Phiêu Tuyết không để ý tới Tuấn Lạc giật mình, lặp lại: “A Li, ta muốn một đứa nhỏ, đứa nhỏ của chúng ta”

Chương 108: Người là hạnh phúc lớn của ta

Tuần Lạc nhìn Phiêu Tuyết, hẳn không nghĩ tới Phiêu Tuyết sẽ trực tiếp như vậy, vừa nghe cơ sở ngầm của hắn báo lại hẳn còn đang suy tính, theo tính tình Phiêu Tuyết tuyệt đối sẽ không mở miệng trực tiếp nói với hắn chuyện này, nhưng không nghĩ tới Phiêu Tuyết thật sự trực tiếp nói.....

Trong con người xinh đẹp của hắn nhiễm sắc mị hoặc: “Ừ..... A Ngừ muốn một đứa nhỏ..... muốn cùng A Li sinh đứa nhỏ”

Tuần Lạc cười đến mị hoặc chứng sinh, Phiêu Tuyết cũng cùng hắn nở nụ cười, nàng cười cực kỳ ngọt ngào, ngọt vào đến trong lòng hắn.

Tuần Lạc ôm Phiêu Tuyết thật chặt, như nắm được chí bảo. Không..... Không phải “*như*”, mà nàng chính là bảo vật của hắn, là bảo vật trân quý nhất trong bảo khố của hắn.

Hai người lúc này ngọt ngào như vợ chồng mới cưới, Phiêu Tuyết đột nhiên muốn hát vang một khúc: “Ta thêu hoa người học bài..... Người làm ruộng ta dệt vải.....” (*lại chẳng là vợ chồng mới cưới, 2 anh chị đã làm gì đâu -.- !!!!*)

Phiêu Tuyết tựa vào trong lòng Tuần Lạc, đột nhiên không đầu không đuôi nói: “Ai nói đế vương không ôn nhu? A Li nhà ta rất tốt” Nói xong Phiêu Tuyết ngay lập tức hôn lên mặt hắn một cái, hôn một cái ra thanh âm vang vang mới thôi.

Tuần Lạc được Phiêu Tuyết chủ động hôn, trong lòng ngọt ngào không thôi, đột nhiên lại sợ chính mình ở trong lòng Phiêu Tuyết không có uy nghiêm đế vương về sau sẽ bị Phiêu Tuyết khi dễ, hắn lại cố ý ho nhẹ hai tiếng: “Khụ khụ.....” (*có uy nghiêm hay không thì anh cũng bị chị khi dễ ấy mà, có làm gì*)

Phiêu Tuyết vừa nghe thấy hắn ho nhẹ đã theo bản năng hỏi hắn: “A Li, người lại thẹn thùng?”

Tuần Lạc nhướn mày, cái gì mà lại thẹn thùng? Hắn dùng tay xoay gương mặt cười mờ ám của Phiêu Tuyết qua, “Đừng nhìn trộm như vậy, trộm thẹn thùng” Hắn ra vẻ nghiêm túc nói.

Ai nha nha..... Phiêu Tuyết ở trong lòng cười không dứt, A Li thôi, người thế nhưng cũng có ngày hôm nay..... Phiêu Tuyết rất cục biệt được, thì ra hạnh phúc cũng có thể hóa thành mặt đường dính chết người.

Tuấn Lạc thấy Phiêu Tuyết cười ngây ngô xuất thần, không biết tinh thần nàng lại chạy đi đâu, vội vàng kéo xiêm y của nàng lại, làm cho Phiêu Tuyết đối diện mắt hấn, đôi mắt hấn có loại ánh sáng mê hoặc lòng người. *(còn sáng với tới cái gì, người ta lên kế hoạch ăn sạch chị nên mới phát sáng thế á)*

Tuấn Lạc bế Phiêu Tuyết đứng lên, Phiêu Tuyết bị hấn ôm nhất thời hai chân nhẹ bổng, vì hấn rất cao, cho nên Phiêu Tuyết vì đảm bảo an toàn của chính mình chỉ có thể gắt gao ôm cổ hấn, gắt gao dán trong ngực hấn, nàng nuốt nuốt nước miếng, hấn ôm nàng đến bên giường làm gì??

Sinh đứa nhỏ? Không cần a..... Nàng nói vậy thôi, nàng còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý..... Thiên a, thiên a! Ai tới cứu nàng.....

“Dừng lại dừng lại!! A Li mau dừng lại” Phiêu Tuyết hôn hên la to.

“Dừng ằm ỉ” Tuấn Lạc lên tiếng. “Còn ằm ỉ nữa ta sẽ bỏ người lại” Hấn rất cục cũng lấy lại được một ván, xem ra kiên quyết không cho Phiêu Tuyết phá hư tâm trạng vui vẻ này.

“Xuyt..... A Ngử, ngoan ngoãn, người đừng ằm ỉ” Tuấn Lạc lại dụ dỗ.

Phiêu Tuyết mở to hai mắt trong veo như nước nhìn về phía hấn, nàng cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy bộ dáng ôn nhu đa tình như vậy của hấn, vì hấn tuy rằng không cười nhưng trên mặt lại tràn đầy nhu tình.....

“A Li.....” Phiêu Tuyết nhẹ nhàng gọi.

“Ừ.....” Hấn đáp nhẹ, sau đó nhẹ nhàng đặt nàng lên giường.

Không biết từ khi nào hai mắt hấn đã tràn đầy tình ý, “Chúng ta phải sinh đứa nhỏ.....” *(*phụt* ngụy biên, có mà nhện hết nổi thì có =))))))*

Phiêu Tuyết gắt gao ôm hấn: “A Li.....”

Đột nhiên Phiêu Tuyết nhận ra lại đáp sai rồi, mãnh liệt nhảy lên, cả người lui vào trong giường: “Không được..... A Li, chúng ta không cần đứa nhỏ”

Đều nói nữ nhân trở mặt còn nhanh hơn thời tiết, một khắc trước còn tinh không vạn lí (*không mây*), giây tiếp theo đã mưa to gió lớn.

Tuấn Lạc nhìn Phiêu Tuyết trở mặt, khuôn mặt anh tuấn của hắn lạnh xuống: “A Ngũ!”

Phiêu Tuyết lường trước được hắn bây giờ đang vạn lần bất đắc dĩ, nàng cười duyên rũ lấy lòng nói: “A Li, bỏ đi được không, ta sợ” Nàng là nói thật, thật sự..... thật sự nàng chưa chuẩn bị tốt tâm lý.

Phiêu Tuyết dùng loại ánh mắt đặc biệt vô tội cầu xin nhìn Tuấn Lạc, cuối cùng dứt khoát chấp tay trước ngực, như đang cầu Phật bái thần ra sức lạy Tuấn Lạc một cái, vừa lạy vừa lẩm bẩm: “A Li, A Li, A Li người tốt nhất ”

Tuấn Lạc nhìn bộ dáng này của Phiêu Tuyết, oán cũng oán không nổi, cả người dứt khoát ngồi xuống bên giường, dờ khóc dờ cười.

Hắn nhìn nàng, không thấy nàng dần dần lùi vào trong, sau đó lại chấp tay.

“Lại đây” Tuấn Lạc đưa tay vẫy vẫy Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết lắc đầu: “Không đến”

Hắn đành mặt: “Ta kêu ngươi lại đây”

Lại dùng sức lắc đầu: “Không đến không đến” (*thích đoạn đối thoại này của 2 anh chị cực, chả hiểu tại sao. Anh Lạc nhà ta phải đậu loại ưu khoa tự động kiểm chế ấy nhỉ*)

“Được rồi, ta chỉ bảo ngươi tới đây để ta ôm một cái, cái gì cũng không làm” Hắn rốt cục thỏa hiệp nhượng bộ.

Phiêu Tuyết không thể tin theo dõi hắn, ánh mắt mở thật to hỏi: “Thật?”

“Ừ, thật” Về mặt Tuấn Lạc thật chân thành, tiếp tục vẫy tay với Phiêu Tuyết, “Không còn sớm, chúng ta đi nghỉ sớm đi, trời sáng ta còn phải lâm triều”

Phiêu Tuyết trầm ngâm một lát, rốt cục thỏa hiệp, từ một đầu giường khác bò về. Nhưng vẫn đề phòng nói: “A Li, ngươi đừng xằng bậy” Xem ra nàng lúc nào cũng nhớ rõ, hắn không chỉ là A Li của nàng, hắn còn là một Tuấn Lạc cực kỳ phúc hắc.....

“Người không tin ta như vậy?” Tuấn Lạc nhướn mày, ngữ khí thật không vui.

Phiêu Tuyết cong miệng, khẩu thị tâm phi nói: “Không có..... A Li, ta thật sự rất tin tưởng người” Phiêu Tuyết tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong đầu cũng đang tinh tế tính toán số lần mình bị hấn hại, dường như từ khi vào cung, hấn chưa từng để cho nàng sống tốt một khắc.

Tuấn Lạc bắt đầu oán chính mình cho nàng tâm cung lớn như vậy làm gì, một cái giường cũng phải lớn như vậy. Hấn thật vất vả chờ Phiêu Tuyết bò trở về, lập tức hung hăng ôm lấy nàng, không bao giờ để cho nàng chạy thoát nữa.

Tuấn Lạc đặt cằm trên đầu Phiêu Tuyết, trong giọng nói tràn đầy ấm áp, mang theo ý cười, hấn nói: “Nương tử, đừng hồng chạy thoát”

Phiêu Tuyết phát hiện hấn thay đổi xưng hô, nàng rốt cục hiểu được ý tứ của hấn, giờ khắc này, trong thế giới của hấn chỉ có nàng, hấn không phải là đế vương, không tự xưng trẫm, không gọi nàng là ái phi, giờ khắc này bọn họ chính là một đôi vợ chồng bình thường, hấn gọi nàng nương tử, nàng gọi hấn tướng công.

Tuấn Lạc yên lặng trong giấc mộng của mình, thật lâu không chịu tỉnh lại.

Phiêu Tuyết rốt cục hiểu được tâm ý của hấn, đây là một đêm hấn bỏ xuống tôn nghiêm đế vương, một đêm tháo xuống trách nhiệm trên vai hấn, là một đêm có thể làm cho hấn bỏ lại những tấu chương khiến hấn thức trắng đêm phê duyệt, Phiêu Tuyết rốt cục không chạy trốn nữa.

Nàng nhìn vẻ mặt chân thật của hấn, khuôn mặt cười đến mị hoặc, nàng rốt cục chủ động ôm hấn, “A Li.....” Trong mắt nàng dâng lên hơi nước, nhẹ nhàng gọi.

Chương 109: Một đêm

Tuần Lạc khôi phục lại nụ cười thuần khiết khó có được, thu lại mị sắc, để cho Phiêu Tuyết rúc vào trong lòng hắn.

Hắn hỏi lại lần nữa: “A Ngữ, chúng ta sinh đứa nhỏ được không.....” Lúc này lại đang âm thầm tăng thêm lực đạo đề phòng nàng chạy trốn.

Phiêu Tuyết nhìn gương mặt anh tuấn của hắn, nhìn hắn cười đến âm áp như thế..... Nàng rốt cục cắn răng nói: “Được, A Li, chúng ta sinh đứa nhỏ đi.....”

Tuần Lạc được cho phép vui mừng nhường mảy, gặt gao ôm lấy Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết đưa tay tháo xuống dây trâm cài tóc hắn, để cho tóc đen của hắn và nàng lẫn lộn cùng một chỗ, Tuần Lạc đột nhiên nhắc lên một lọn, kết lại cùng tóc của Phiêu Tuyết, ngay cả nụ cười của Phiêu Tuyết cũng thật ngọt ngào.

Hắn nói: “A Ngữ, chúng ta là phu thê kết tóc”

Những lời này cứ như vậy lưu lại trong lòng Phiêu Tuyết, Phiêu Tuyết nghĩ, A Li, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không phân cách.

Nàng ôm hắn, ghé vào lỗ tai hắn không ngừng nỉ non, thanh âm nhẹ mỏng như sợi tơ, dẫn hắn vào tiên cảnh. “A Li, A Li.....”

Hắn hôn nàng, khi thân hình cao lớn đặt lên thân thể nàng, đồng thời lấy tay xé bông hoa buộc màn gấm xuống, màn gấm hoa mỹ rơi xuống, che khuất ngàn vạn kiều diễm sắp xuất hiện bên trong.

Ta yêu người, ta yêu người.

Hắn nói, ta yêu người.

*(Các tình yêu, dẹp đây, guốc đây, gạch đây, ném rơi cái màn kia xuống cho ta, *lật bàn* cứ đến đoạn gay cần là lại “tắt đèn buông rèm” thế này thì ta làm sao nhòm ngó được Lạc ca TT_TT)*

Khi mặt trời xuyên phá tầng mây, là lúc thiên hạ đệ nhất hào quang chiếu sáng cả một vùng đất, trống canh đồng thời vang lên, đồng hồ nước trong điện lại tí tách một tiếng, khi bọt nước kia hạ xuống, sắc trời cũng theo thời gian trôi qua dần dần sáng lên.

Tuần Lạc đã thức dậy, nhẹ nhàng đưa bốn tóc Phiêu Tuyết, từng sợi, từng lọn, cẩn thận nâng lên, nhẹ nhàng mơn trớn, trên khóe miệng luôn có một nụ cười quân vương đủ để mị hoặc chúng sinh thiên hạ.

Phiêu Tuyết đang ngủ trở mình, quay đầu về một hướng khác, hần nhẹ nhàng chỉnh lại góc chăn cho nàng, nhìn sắc trời, là thời điểm nên vào triều sớm.

Tay Phiêu Tuyết còn nắm thật chặt tay hần, hai tay mười ngón đan xen, ấm áp trong lẫn nhau, nguyện chỉ có một người, bạc đầu không phân cách.

Hần nhẹ nhàng trở mình, Phiêu Tuyết lập tức bừng tỉnh, kích động nói: “Đừng đi”

Hần nhíu lông mày, nói với Phiêu Tuyết còn đang mơ mơ màng màng: “Không được, trăm cần phải đi, nếu không các đại thần tìm trăm lại tìm được đến đây”

Phiêu Tuyết nghe hần nói như vậy, lúc này mới hoảng hốt tỉnh táo lại, ánh mắt vẫn mê ly nhìn về phía Tuần Lạc, nâng nửa người dậy vượt vượt cái trán của mình: “Trời còn chưa sáng hần, không thể ở cùng ta thêm lát nữa sao?”

Tuần Lạc cho nàng một cái hôn ôn nhu, hai người lại gần bó tương giao: “Trăm cũng muốn.....” Chỉ sợ sau này sẽ thành một loại hy vọng xa vời, hần rút tay ra dụ dỗ Phiêu Tuyết: “Nghe lời, buổi tối tới đây dùng bữa tối với người”

Phiêu Tuyết áp úng gật đầu, lại ở thời điểm hần muốn đứng dậy đọc lên *[trường hận ca]*. *(Đoạn này có một đoạn thơ, không hiểu sao lại bị **** mất mấy chữ nên ta không cách nào dịch được, đại ý là về quân vương vì mỹ nhân nên bỏ bê triều chính, các tình yêu thông cảm nhé)*

Tuần Lạc quay đầu nhìn về phía Phiêu Tuyết, chỉ thấy miệng nàng lâu bầu “Ai.....”

Lại trở mình, nặng nề ngủ, giống như chưa từng đọc cái gì, tất cả vừa rồi chỉ như hồ ngôn loạn ngữ trong mơ.

Hắn bắt đầu dĩ cười một tiếng, lại thân mật vuốt vuốt tóc nàng, lúc này mới đứng dậy ra ngoài.

Phiêu Tuyết vẫn nhắm mắt nặng nề ngủ, chỉ nghe thấy bên ngoài giọng Nguyệt Linh kinh hô thình an: “Hoàng Thượng! Nô tỳ bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế” Một đám người hô lớn thình an.

Ngay sau đó là giọng nói dễ nghe của hắn, nhẹ nhàng phân phó: “Nương nương còn đang ngủ, khi dọn dẹp các người nhẹ nhàng một chút”

Đợi sau khi bên ngoài hoàn toàn không còn tiếng nói, Phiêu Tuyết mới mạnh mẽ mở mắt, cầm áo ngủ bằng gấm bao quanh chính mình, ngồi dậy, mở to mắt ngơ ngác nhìn đỉnh giường, vẫn còn chút buồn ngủ.

Bàn tay như bạch ngọc đặt trên vị trí hắn vừa ngủ, cảm giác còn lưu lại, ấm áp, ấm áp đến tận trái tim nàng.

Nếu có thể, có thể để cho nàng làm một nữ tử đơn giản như vậy không? Có thể không quan tâm chúng sinh thiên hạ, chỉ để A Li thuộc về nàng?

Phiêu Tuyết biết, hắn hiểu được ý tứ từ những câu thơ nàng đọc, nàng biết hắn hiểu, dò hỏi rõ ràng như vậy hắn sao có thể không rõ?

Phiêu Tuyết chùn chân qua đầu, lại tiếp tục ngủ, hôm qua ép buộc một đêm, có thể ngủ nhiều một ít thì ngủ nhiều một ít đi.

Ở cái nhà giam hắn ban cho nàng này, vẫn có một chút ấm áp.

A Li, A Li..... Buổi tối có thể nhìn thấy người rồi.

Phiêu Tuyết cười nằm trên giường thêm nửa canh giờ, rốt cục nằm không nổi nữa, mặc xiêm y nhảy xuống giường, mở cửa phòng ra, ai ngờ lại nhìn thấy một màn như thế.

Lúc nàng gả vào cung có mang theo một ít bài, hai mươi tư điểm, mặt chược Tây Dương, vài quân xúc xắc và quân bài, toàn bộ đang chồng chất trong sảnh, Thủy Bích đang như ăn trộm nhìn chằm chằm Nguyệt Phàm, Nguyệt Phàm cùng Nguyệt Hiên, Nguyệt Quế, Nguyệt Niên mỗi người cầm trong tay mấy quân bài, đang vui đùa suy nghĩ.

Phiêu Tuyết phì cười, không nghĩ tới Thủy Bích nhanh như vậy đã đem tinh thần của nàng phát dương quang đại.

Nguyệt Linh cùng một nữ tử diện mạo hơi thanh tú ngồi bên cạnh Thủy Bích, bảy người làm thành một đoàn, Thủy Bích vừa thấy Phiêu Tuyết đi ra liền kêu lên: “Tiểu thư, mau đến xem các nàng, thật sự là ngốc muốn chết”

Phiêu Tuyết cũng nở nụ cười theo, Nguyệt Linh đứng dậy hành lễ, Phiêu Tuyết nghĩ, ngồi bên cạnh Nguyệt Linh đại khái chính là Nguyệt Nô.

Quả nhiên, sau khi Nguyệt Linh đứng dậy nữ tử kia cũng đứng lên: “Nguyệt Nô khẩu kiến nương nương” Nàng cười thực dịu dàng, Phiêu Tuyết cảm thấy cảm giác này có chút quen thuộc, a, rất giống Thượng Quan Uyển Nhi kia.

Nguyệt Linh đi lên: “Nương nương, ta đến hầu hạ người rửa mặt”

Phiêu Tuyết gật gật đầu, “Để cho đám nha đầu kia chơi cho vui đi” Phân phó xong Phiêu Tuyết cười nói với Nguyệt Nô: “Nguyệt Nô, lấy ít hoa, ta đến ôn trì ngâm mình, ngủ lâu có chút mệt”

Nguyệt Phàm vừa nghe, lém lỉnh quay đầu, cười hì hì: “Nương nương..... Mệt mỗi sao?”

Nguyệt Hiên vỗ đầu Nguyệt Phàm: “Không lớn không nhỏ, chúng ta biết trong đầu là được rồi”

Phiêu Tuyết buồn bực, lập tức trốn chạy. “Mau chơi bài của các người đi” Xoay người nói với Thủy Bích cũng đang cười không có ý gì tốt: “Thủy Bích, giúp ta đùa chết các nàng”

“Tuân mệnh! Tiểu thư! Ha ha.....”

“Nhanh lên, Nguyệt Niên đến ngơ ra bài ” Nguyệt Quế đang thua gào khóc thảm thiết.

Chương 110: Xuân trà Long Tĩnh

Phiêu Tuyết nhìn các nàng nháo, cũng cười một tiếng, sau đó bước xuống bậc thang, đi vào hoa viên bên trong, Nguyệt Linh, Nguyệt Nô đã chuẩn bị tốt mọi thứ, theo sát đến ôn trì.

Trong điện Sùng Chính, mấy trăm triệu thần đông nghìn nghịt đứng phía dưới, Tuấn Lạc một thân long bào màu vàng, ngọc quan cài tóc lên cao cao, toàn thân gọn gàng làm người ta cảm thấy hết sức uy nghiêm, ánh mắt sắc bén như ung rình mồi đảo qua chúng triệu thần, lúc này hắn chính là đế vương nắm trong tay chúng sinh thiên hạ.

“Trẫm nói, chúng đại thần có gì kiến nghị?”

Phương Ngôn đi đầu đứng dậy: “Mấy năm nay tuân theo tổ chế, dùng chế độ tiền cử, để cho hoàng thân quốc thích bất kể có chân tài thực học hay không đều ra làm quan, cơ cấu quan lại trung ương rườm rà, trách nhiệm quan chức không rõ ràng, làm cho chính vụ không thể xử lý kịp thời, đồng thời còn tăng thêm phần chi của quốc khố”

Một vị đại nhân khác Tần Liên cũng đứng dậy, “Thần cảm thấy, chế độ tiền cử cổ vũ những làn gió bất chính, rất nhiều quận huyện cử tuy là ‘Hiếu liêm’ lại không phải ‘Hiếu liêm’, làn gió mua bán quan chức thịnh hành, tiền đút lót cuối cùng cũng là từ trên người dân chúng bóc lột ra, làm cho dân chúng lầm than, ai thanh oán giận, biện pháp giải quyết vấn đề này chính là sửa đổi tổ chế, thần không có kiến nghị gì khác!”

Những đại thần còn lại nghe vậy cũng nói không còn kiến nghị gì khác.

Trên mặt Tuấn Lạc không có phản ứng gì, ngược lại nhìn về phía nam tử đứng bên phải hỏi: “Liễu ái khanh, nghĩ thế nào?”

Mọi người đều kinh ngạc, chỉ thấy nam tử kia không chút sợ hãi bước ra khỏi hàng, cầm ngọc điệp hơi hơi cúi người về phía trước, đáp lời: “Trong hai mươi năm Lũng Thị cầm quyền, tồn tại các loại tình huống dùng người kiểu như “*tư lợi*” hay “*kết bè kéo cánh*”. Theo thần thấy, biện pháp thứ nhất là “*chỉ cần có tài là cử*”, loại bỏ đạo đức dối trá và danh thực bất phù (*cái danh và sự thực không giống nhau*); thứ hai là áp chế kết bè kết đảng và tư nhân thao túng tuyển cử, âm mưu dùng tuyển cử để khống chế triều đình trong tay.”

“Vậy theo Liễu ái khanh thấy, phải thế nào mới có thể có tài là cử?” Tuấn Lạc dần dần dụ vào.

Liễu Mộ Sinh ngẩng đầu lên, thần thái bay lên: “Cái này đương nhiên là tổ chức khoa cử, phân khoa thủ sĩ, để cho người đọc sách đều tham gia thi tuyển, học nhi ưu tặc sĩ (*học giỏi để làm quan*), từ đó những người chân tài thực học sẽ trở hết tài năng, cũng để cho những người đọc sách và những người tận trung báo quốc có cơ hội”

Trong mắt Tuấn Lạc có thêm vài phần tán thưởng, “Được, vậy theo ý ái khanh nói, Đông Li chúng ta lập tức mở khoa cử, loại bỏ tiến cử, trong ba ngày soạn thảo một kế hoạch cụ thể cho trăm” Hần nhìn về phía Phương Ngôn: “Việc này do Trung thư người cùng Liễu ái khanh phụ trách”

Chúng triều thần quỳ xuống, đủ loại quan lại đều phủ phục trên đại điện: “Hoàng Thượng thánh minh —” Thanh âm liên tiếp không dứt bên tai.

Tuấn Lạc nổi lên một nụ cười tà mị, bàn xong đại sự, Khánh Hỉ nhìn nhìn sắc trời, thấy chúng đại thần không còn gì muốn nói, vì thế vung phát trần, kéo dài giọng hô lớn: “Bãi triều —”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế —”

Tuấn Lạc cho Khánh Hỉ một ánh mắt, Khánh Hỉ sát ngôn quan sắc, sau khi Tuấn Lạc rời khỏi, Khánh Hỉ gọi Túc thân vương: “Vương gia, Hoàng Thượng cho mời”

Túc thân vương đứng trên cùng dưng chân, xoay người theo Khánh Hỉ tới ngự thư phòng.

Trong ngự thư phòng, Tuấn Lạc cầm lên một phong mật thư trên giá sách thật lớn, Túc thân vương được Khánh Hỉ dẫn vào, Túc thân vương vừa nhìn thấy Tuấn Lạc lập tức hành lễ: “Hoàng Thượng —”

Tuấn Lạc cười tiến lên, “Hoàng thúc, ở đây có một phong mật thư, người lại đây nhìn một cái”

Khánh Hỉ không chờ Túc thân vương tiến lên lập tức cầm mật thư đưa cho ông, Túc thân vương tiếp nhận mật thư Khánh Hỉ đưa, vừa mở ra, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Tuấn Lạc để ý vẻ mặt của ông nói: “Hoàng thúc, theo người việc này nên xử lý thế nào? Trẫm tuy là vua một nước, nhưng dù sao trẫm cũng là hậu bối,

việc này vô luận nhìn từ phương diện nào, trầm cũng không thích hợp làm chủ, cho nên mong hoàng thúc thay trầm cho hai người kia một câu trả lời thỏa đáng”

Túc thân vương lại xem mật thư một lần nữa rất nhanh, sắc mặt càng tối: “Nếu Hiên Vương gia đã tra ra sự thật, Bát hoàng thúc đương nhiên cho hai huynh muội kia câu trả lời thỏa đáng, không nghĩ tới, không nghĩ tới..... Trong hoàng thất lại xuất hiện loại chuyện xấu này, hai người kia thật sự là huyết mạch của hoàng huynh lưu ngoài cung, bốn vương đương nhiên sẽ cho bọn họ một công đạo”

Tuần Lạc gật đầu: “Tất cả chuyện này làm phiền hoàng thúc để ý”

“Đội bốn vương chuẩn bị tốt lập tức có thể ngự thâm, án oan lớn như thế, nhất định phải giúp bọn họ giải oan” Túc thân vương nói xong, hướng về phía Tuần Lạc cáo lui “Chuyện quá khẩn cấp, sợ bọn sót lại của Lũng gia giãy dựa hạ thủ vì cường, ta đi gặp qua đôi huynh muội kia trước”

Tuần Lạc gật đầu: “Làm phiền bát hoàng thúc để ý”

Túc thân vương đưa lại mật thư cho Khánh Hỉ, sau đó chấp tay, lui xuống.

Khánh Hỉ đưa lại mật thư, Tuần Lạc tiếp nhận, sau đó khoát tay áo, ý bảo Khánh Hỉ lui xuống, Khánh Hỉ lập tức lui xuống.

Sau khi Khánh Hỉ lui ra, một người từ phía trong thư phòng đi ra, Nam Cung Hiên Dật cười cười cợt nhả, “A Li, người từ khi nào đã dụ dỗ được lão nhân Túc thân vương việc gì cũng không quan tâm này chịu khó như vậy? Mới có mấy ngày không gặp a, nhân sự trong triều đã bị người thay đổi hết một lần rồi”

Tuần Lạc không để ý tới hắn, đi thẳng tới nhuyển tháp ngồi xuống, bê lên một chén trà đã được chuẩn bị sẵn uống một ngụm: “Bát hoàng thúc thật ra vẫn thương chúng ta”

Nam Cung Hiên Dật cũng đi tới, cùng ngồi xuống với hắn, “Ta thấy ngày ấy người để Cố Phiêu Tuyết mặc áo phượng hoàng kim đã đoán ra được ba phần, Túc thân vương năm đó..... thật sự yêu Tử quý phi?”

Trong mắt Tuần Lạc xẹt qua vài tia sáng, buông trà xuống, ra vẻ thoải mái: “Trầm không biết..... đều là chút bí mật năm xưa”

Nam Cung Hiên Dật thở dài một hơi, lắc đầu: “Ai..... Tình là gì a.....”

Tuấn Lạc vừa nghe, nhướn mày lên, nhìn Nam Cung Hiên Dật: “Ngươi cũng nên thành gia đi, ngày khác ta chỉ hôn cho ngươi, đại sự đầu tiên của ta”

Nam Cung Hiên Dật quay lại nhìn Tuấn Lạc, miệng đầy từ không: “Không không không..... A Li, ngươi lo việc của mình đi, ta không cần Vương phi” Nói xong vội vàng bê trà lên uống, vọng tưởng muốn lấy động tác này thu hút sự chú ý của Tuấn Lạc, kết quả trà vừa vào miệng, không thu hút được sự chú ý của Tuấn Lạc, lại thu hút chính sự chú ý của mình đi mất.

Nam Cung Hiên Dật mở to hai mắt, “Đây không phải xuân trà Long Tĩnh sao? A Li ngươi từ khi nào cũng thích cái này?”

Chương 111: Minh chủ thương bang là ai

Được hỏi vấn đề này, Tuấn Lạc liếc nhìn Nam Cung Hiên Dật một cái, phảng phất như độ cong nơi khóe miệng kéo lại càng lớn hơn, hắt lại yên lặng uống một ngụm: “Xuân trà Long Tĩnh, rất ngon”

Nam Cung Hiên Dật cảm thấy không thể tin được, mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào Tuấn Lạc: “Chắc chắc..... A Li, thật không dám tin lời này từ trong miệng người nói ra, nhớ mấy năm trước ai đã nói không? *‘Trà trăm uống phải là trà Đông Hải Long Thiết được trồng ở vách núi nơi dòng sông chảy nhập vào biển’*.....” Hắt trăm giọng giả cách nói của Tuấn Lạc, dù sao quan hệ cũng tốt, hắt chẳng kiêng nê gì.

Tuấn Lạc đang uống trà, nghe hắt giả giọng mình, một miệng trà thiếu chút nữa là phun ra, hắt nghiêm mặt nói: “Trăm có nói như vậy sao? Trăm sao lại không nhớ?”

Nam Cung Hiên Dật nhìn Tuấn Lạc rõ ràng bị vạch trần còn muốn làm bộ như đứng đắn lập tức cảm thấy buồn cười, A Li vẫn luôn là cái dạng này, khẩu thị tâm phi lại sĩ diện, thật ra đối với người mình quý trọng là luyện tiết nhất.

“Xuân trà Long Tĩnh, là Cổ Phiêu Tuyết thích sao?” Nam Cung Hiên Dật nói một câu, “Khó trách A Li người khẩu vị cũng bắt đầu không bình thường, trong cung có nhiều như loại cống trà thượng hạng như vậy không uống, lại đi tìm xuân trà Long Tĩnh này”

Tuấn Lạc tiện tay cầm những tấu chương cần xử lý ở ngay bên cạnh, không thèm nói với Nam Cung Hiên Dật một câu: “Thật ra xuân trà Long Tĩnh này rất ngon, hương vị trong lành thuần khiết, ta còn một ít, người có muốn cầm về uống hay không?” Thật ra hắt muốn nói, thích thì uống không thích thì đừng có cố. Hình như có sự hấp dẫn khó hiểu, không giống với những loại trà khác.

Nam Cung Hiên Dật như nghi ngờ lời nói của hắt, cầm chén trà lên, để lên miệng uống một ngụm: “Ừ, hương vị quả thật không tệ, còn có chút vị ngọt quen thuộc” Hắt sừng sốt một chút.

“Có phải cảm thấy hương vị không tệ hay không?” Tuấn Lạc vẫn nhìn chăm chăm tấu chương, không ngẩng đầu lên.

“Quả thật cũng không tệ lắm, người cũng biết ta uống trà không kén chọn” Nam Cung Hiên Dật tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong đầu lại đang âm thầm suy nghĩ.

Vì sao có cảm giác quen thuộc? Ngay cả chính Nam Cung Hiên Dật cũng cảm thấy kì quái. Trong trí nhớ hình như đã uống qua ở nơi nào.

Trong thoáng chốc hần nhớ lại, nghĩ tới, cái này không phải đã từng uống trong sông bạc Cát Tường hay sao? Khó trách quen thuộc như thế.

Nam Cung Hiên Dật đột nhiên nhớ đến vấn đề đặt trong lòng đã lâu, “A Li, tuy từ trước đến nay ta chưa từng hỏi trong tay người có bao nhiêu người giúp sức, nhưng ta khẳng định là không ít”

Tuần Lạc tùy ý “Ừ” một tiếng, hỏi ngược lại: “Sao vậy?”

Hôm nay Nam Cung Hiên Dật có chút khác thường.

Nam Cung Hiên Dật đột nhiên nhảy lên, đề tấu chương trong tay Tuần Lạc xuống, hấp dẫn sự chú ý của hần, dùng một ánh mắt rất nghiêm túc nhìn Tuần Lạc hỏi: “A Li, nói cho ta biết, có phải người biết đại chương quay trong sông bạc Cát Tường kia là ai không?”

Tuần Lạc thấy trong mắt Nam Cung Hiên Dật có nhiều tia vội vàng hơn ngày thường, càng thêm hiếu kì: “Ừ, vậy thì sao?”

Người kia là Phiêu Tuyết, hần sao có thể không biết?

Nam Cung Hiên Dật vừa nghe hần nói biết, trong mắt mang theo ý cười, vội vàng hỏi: “Thế nào? Nàng có phải một thân y phục kì dị hay không? Mang theo một cái khăn che mặt, trên trán còn thả một viên trân châu vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ?”

Tuần Lạc nhớ tới bộ dáng Phiêu Tuyết ngày ấy, thật sự đã làm hần một phen kinh ngạc, suy nghĩ chìm vào quá khứ, hần bỗng dưng nở nụ cười, nàng đã trêu đùa hần ở nơi đó.

“Thật sự là nàng?” Nam Cung Hiên Dật vui mừng như trẻ con, đột nhiên khó thở, mãnh liệt ho lên.

Tuần Lạc vừa nghe hần ho khan, vội vàng ngồi thẳng lên, theo phản xạ hỏi: “Có phải bệnh cũ tái phát hay không? Trầm bảo Khánh Hỉ đi kêu Thái y! Khánh Hỉ —” Tuần Lạc nhìn thấy tình trạng này của Nam Cung Hiên Dật lại

kích động lên, giống như khi còn niên thiếu, võ lung hấn giúp hấn thuận khí, oán giận nói: “Rốt cuộc vừa rồi người kích động cái gì? Không biết chính mình ngoại cương nội hư?” *(kiểu như bên ngoài thì bình thường bên trong thì suy nhược ấy)*

Bách bệnh quần thân, rốt cuộc bắt đầu từ khi nào.

May mà Nam Cung Hiên Dật chỉ ho một chút rồi thôi, khoát tay nói: “Chỉ là ho vài tiếng thôi, cái gì mà bệnh cũ chứ? Chúng ta tiếp tục, người nói cho ta biết, nữ tử kia, có phải Cố Phiêu Tuyết hay không?”

Hắn rốt cục cũng đem nghi vấn vẫn giấu trong lòng hỏi ra, nếu là Cố Phiêu Tuyết, hắn lập tức buông tay, nếu không phải, vậy hắn lập tức lấy nàng làm Hiên vương phi duy nhất của hắn.....

Tuần Lạc nhìn hắn, trong đầu cũng đoán được vài phần, nhất thời không biết trả lời Nam Cung Hiên Dật như thế nào, vẻ mặt trầm xuống: “Việc này người đừng nghĩ tới nữa, chờ bình phục lại nói, mấy ngày nay người phải chú ý thân thể mình cho tốt, giang sơn của trẫm còn phải dựa vào người gánh vác”

Nam Cung Hiên Dật lúc khỏe lúc không khỏe, lúc này ho vài cái đã không có vấn đề gì, cười đùa với Tuần Lạc: “Có phải hay không, người nói cho ta biết, ta thật sự muốn biết”

Tuần Lạc lần đầu tiên có vấn đề không trả lời được,“.....”

Ha ha..... Là nàng..... Thật sự là nàng.

Đôi mắt Nam Cung Hiên Dật nhanh chóng tối lại, khó trách này xuân trà Long Tĩnh hương vị quen thuộc như vậy, thì ra là cùng một người, đương nhiên ngay cả sở thích cũng không sai lệch, hắn cười gượng hai cái. Vỗ vỗ lên vai Tuần Lạc, ra vẻ thoải mái: “A Li người sợ cái gì, đều là huynh đệ, còn có gì quanh co lòng vòng? Không nói ta cũng có thể đoán được vài phần, đôi mắt giống nhau như vậy, khắp Đông Li chẳng có mấy người có ánh mắt như nàng, trong veo như nước, cái gì mà giống nhau, thật ra đều là gạt người, một bụng ý nghĩ xấu”

Hắn không thể quên được mấy lần Phiêu Tuyết ác độc chinh hắn, ai nói chỉ nữ tử mới có thể mang thù? Hắn nam tử cũng không kém.

Thật ra trong lòng Nam Cung Hiên Dật vẫn có chút mất mát, tình cảm này còn chưa bắt đầu đã bị tiêu diệt. Nhưng nếu Phiêu Tuyết đã sánh đôi cùng A Li, điều hấn nên làm chẳng phải là buông tay sao?

Hắn cười gượng ép.

Tuần Lạc nhìn hấn, tình cảm giữa hai người sâu sắc đến mức không ngôn ngữ nào có thể miêu tả, lúc này đây, hấn lại mắc nợ hấn.

Nam Cung Hiên Dật ngược lại đang nghĩ tới một điều khác, hấn đang nghĩ, hai mươi năm trước Túc thân vương kia yêu Tử quý phi, hấn có thể cũng trở thành một Túc thân vương hay không?

Sau đó nhìn đế vương kia phải chăng vì muốn Túc thân vương giúp hấn, cho nên cố ý để Phiêu Tuyết mặc xiêm y của Tử quý phi khi còn sống? Nam Cung Hiên Dật đột nhiên nghĩ, ngay cả mình cũng không chịu nổi chính mình, lại vì một nữ nhân mà trở nên khác thường như thế.....

Tuần Lạc còn muốn nói gì đó, đột nhiên Nam Cung Hiên Dật nhớ lại chuyện ở miếu thành hoàng ngày ấy, hấn đột nhiên ngắt lời: “A Li! Ta đột nhiên nhớ lại một việc, Cố Phiêu Tuyết cùng Mặc Duy Thận là quan hệ gì?”

Chương 112: Thật ra ta không muốn biết

Tuần Lạc ừ một tiếng, hỏi ngược lại: “Bọn họ là quan hệ gì?”

“Nghe nói trấn tây tướng quân còn có vị bào đệ?” Nam Cung Hiên Dật thầm nghĩ trong lòng: phải không, hẳn là còn có vị bào đệ, nếu không ngày đó hẳn thấy là cái gì.

Tuần Lạc nhẹ nhàng sờ dọc theo thân chén, “Đúng là có vị bào đệ, nhưng ba năm trước đã chết”

Vậy người ở miếu thành hoàng ôm Phiêu Tuyết hôm đó là ai? “Đã chết?” Nam Cung Hiên Dật tròn mắt nhìn chăm chăm Tuần Lạc, như muốn đào ra chút bí mật gì đó “Nghe nói mấy ngày nay Mặc gia có việc mừng? Còn có liên quan đến Cố gia?”

Tuần Lạc nhìn hắn đã biết rõ còn cố hỏi, kiên nhẫn cùng hắn: “Trẫm biết, là hôn sự của họ hàng Mặc gia và nhị tiểu thư Cố phủ”

“Sao? Vậy người tặng cái gì?” Nam Cung Hiên Dật vẫn nhìn hắn, chờ vẻ mặt khác thường của hắn.

Tuần Lạc bất vi sở động (*không động tâm*): “Tặng một bộ loan giá cùng mười hòm trang sức”

Hắn vẫn tỏ vẻ lạnh lùng như trước, giống như hôn sự này không liên quan đến hắn, không liên quan đến Cố Phiêu Tuyết.

“Tặng nhiều thứ tốt như vậy a?”

“Ừ, trẫm nên vậy”

Tuần Lạc thấy Nam Cung Hiên Dật gấp đến độ giương mắt nhìn, “Họ hàng Mặc phủ hẳn là nhị công tử Mặc gia phải không?” Hắn rốt cục nói rõ “Người kia chưa chết phải không?”

“Tâm Cố Phiêu Tuyết trước kia là ở trên người người kia, đúng hay không?” Khóe miệng Nam Cung Hiên Dật kéo ra một chút cười.

“Trẫm phát hiện người bây giờ có chút giống mấy bà tám, nàng hiện tại là quý phi của trẫm, mặc kệ ai tới đều không đoạt được nàng đi” Sắc mặt Tuần Lạc tối sầm lại, có chút then quá hóa giận cảnh cáo: “Người nhàn rồi không có việc gì làm, ta lập tức tìm vài Vương phi tới vây quanh người”

Chuyện này chọc đến Nam Cung Hiên Dật, hắn vội vàng chặt đứt đề tài kia: “Thần biết sai rồi, thần biết sai rồi” Hắn nghĩ, nếu thực sự cùng lúc cười mấy người, vậy chẳng phải ầm ĩ chết hắn.

Tuấn Lạc lại thở dài một hơi: “Ngày mùng sáu tháng sáu là ngày đại hôn của bọn họ, người nhàn đến vô sự thì thay ta và Phiêu Tuyết tới tham dự đi, mấy ngày này sợ trong cung sẽ bắt đầu một trận phong ba, ta muốn giết Lũng Niệm Từ”

Nam Cung Hiên Dật khôi phục lại vẻ đứng đắn: “A Li, lão vu bà bây giờ còn chưa thể chết được, chúng ta muốn nàng sống không bằng chết” Hắn đột nhiên nhớ lại ngày ấy hắn cười ngựa tới nơi đóng quân nhìn thấy hai người kia, người đã tìm nhiều năm mới tìm được, hận của hắn và Tuấn Lạc đối với Lũng Thái Hậu không chỉ diệt Lũng gia là có thể xóa bỏ được.

Tuấn Lạc nghĩ đến Lũng Thái Hậu trong thời khắc cuối cùng còn hủy đôi mắt của Tử quý phi, lòng hắn lập tức tràn đầy lửa giận. “Việc này giao cho bát hoàng thúc, nữ nhân kia nhất định sẽ không được sống tốt” Đầu tiên là đả thương Tử quý phi, sau đó lại phạm phải tội kỵ của hắn, không chế Đông Li nhiều như vậy năm, Túc thân vương sao có thể bỏ qua cho nàng? Lúc này lại để cho hắn biết nguyên nhân vì sao Duệ đế ít con cháu, chỉ sợ hắn hận không thể xé xác Lũng gia thành trăm mảnh.

“Trẫm có thể không giết lão bà kia, nhưng trẫm cũng tuyệt đối không để bà ta hưởng thụ nửa điểm vinh hoa phú quý như trước”

Nam Cung Hiên Dật lại đề xuống vai Tuấn Lạc: “Ta cũng nghĩ như ngươi”

Hai người nhìn nhau, Nam Cung Hiên Dật lại nhìn nhìn mấy tập hình vụ bày ra trên bàn, hắn nói: “Thời giờ không còn sớm, ta đi giúp lão nhân Túc thân vương kia công chuyện, ngươi ở đây xem tấu chương, ta không làm phiền”

Tuấn Lạc gật gật đầu, phê chuẩn cho hắn chạy lấy người.

Lúc này Khánh Hi gọi Thái y, Tuấn Lạc dứt khoát để Thái y cùng đi với Nam Cung Hiên Dật.

~oOo~

Trong Mặc phủ, nha hoàn trong phòng Mặc Duy Thận đột nhiên hưng phấn chạy ra ngoài, chạy tới phòng Mặc Ngọc công tử hiện đang quản lý Mặc

phủ, hưng phấn nói: “Biểu công tử! Tướng quân tỉnh, tướng quân rốt cục tỉnh, người đi qua nhìn xem”

“Cái gì? Đại ca tỉnh?” Duy Trúc vốn đang luyện chữ, vừa nghe điều này, lập tức đặt bút, theo nha hoàn bước nhanh tới phòng Mặc Duy Thận.

Lúc này toàn bộ Mặc phủ đang giăng đèn kết hoa chuẩn bị cưới Cô Phi Sương, Mặc Duy Thận mở mắt đã nhìn thấy mấn nhãn là màu đỏ.

Hắn che mắt, có chút không thoải mái, hỏi quản gia Mặc phủ Mặc Phương đứng bên cạnh vẻ mặt vội vàng: “Ta làm sao vậy? Ánh mắt sao lại đau như vậy?”

Mặc Phương thấy hắn thức dậy hoàn toàn tốt, thật cao hứng: “Tướng quân người đã tỉnh, người ngủ đã vài ngày, làm biểu công tử lo lắng muốn chết”

Đầu óc Mặc Duy Thận còn có chút mơ hồ, dùng tay day day huyệt Thái Dương hỏi: “Biểu công tử? Vị nào là biểu công tử?”

Mặc Phương thấy hắn hỏi như vậy, sợ hắn thật sự ngủ đến choáng váng, lập tức giải thích: “Chính là biểu công tử ngày ấy dìu người trở về phủ a, công tử Tô gia ở Thương Châu! Người đã quên? Muội muội thứ mười hai của lão gia, không phải gả đi Tô gia ở Thương Châu sao?”

Mặc Duy Thận xoa nhẹ vài cái, đầu óc rốt cục thanh tỉnh một ít: “Hình như là có chuyện như vậy, ta đây là làm sao vậy?”

“Đại phu nói là tâm mạch bị kích thích, khí huyết không thông làm cho huyết khí dâng lên, cộng thêm làm việc vất vả quá độ, cho nên bệnh nhẹ biến thành bệnh nặng” Thật ra nguyên nhân bệnh có rất nhiều, Mặc Phương không có cách nào, đành phải nói đơn giản một chút.

Mặc Duy Thận vẫn có chút không rõ ràng lắm chính mình vì sao lại nằm nhiều ngày như vậy, hiện tại đầu óc còn có chút nặng nề, hắn miễn cưỡng ngồi dậy, vừa ngồi xuống đã thấy cây Trường Thanh bên cửa sổ treo đầy những dải lụa đỏ kết thành hỉ cầu, ánh mắt hắn lại bắt đầu nhói đau, “Trong phủ làm gì vậy? Treo nhiều đồ vật chỉ thành thân mới dùng là sao?”

Mặc Phương cũng biết hắn muốn hỏi, hôn sự này tới có chút vội vàng, nhưng ngày này không chỉ có Mặc phủ chọn, Cô phủ cũng đã chọn ngày này, cho nên không thể dị nghị, hắn đang muốn nói rõ ràng cho Mặc Duy Thận biết hi sự này, vừa há mồm muốn nói, đột nhiên Mặc Duy Trác bước nhanh đến.

“Đại ca!” Duy TrúC vội vàng kêu. “Rất cục tĩnh, mau, Mặc Phương, nhanh đi gọi lang trung trong phủ tới đây”

Mặc Phương đột nhiên phát hiện mình sơ sẩy, tay vỗ đầu: “Ôi, sao ta lại có thể quên” Hấn nhanh chân bỏ chạy.

Duy TrúC thấy Duy Thận nhìn một đồng chữ hi kia ngẩn người, hấn biết Duy Thận muốn hỏi cái gì. Duy TrúC nói với nha hoàn hầu hạ bên cạnh: “Các người đi xuống trước mang một ít cháo lên đây, để lại một mình ta chăm sóc đại ca là được rồi”

Trong một khắc Duy Thận nhìn thấy Duy TrúC đầu óc lập tức thanh tỉnh, hấn vội vàng hỏi: “Duy TrúC, người không ở biệt viện, người chạy đến đây làm gì?” Chuyện hấn còn sống ngay cả hạ nhân trong Mặc phủ cũng không biết.

“Đại ca, ta đã không còn là Mặc Duy TrúC, ta là Mặc Ngọc”

“Có ý gì?” Duy Thận hỏi hấn.

Chương 113: Hôn sự đã thành định cục

“Đại ca, ta là Mặc Ngọc” Hấn nói. “Duy Trúc đã chết, để cho hấn chết đi thôi, từ nay trên đời này chỉ có Mặc Ngọc không có Mặc Duy Trúc” Trong giọng nói của hấn có chút ưu thương nhàn nhạt.

Mặc Duy Thận nhìn Duy Trúc, trong đôi mắt bao hàm rất nhiều bất đắc dĩ, “Duy Trúc, đại ca tuyệt đối không tin một chút khí huyết hư có thể làm ta mê man nhiều ngày như vậy, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Duy Thận nhìn Duy Trúc, trong mắt có chất vấn nhưng không có trách cứ. “Hiện tại trong phủ giảng đèn kết hoa, lại là chuyện gì?”

Duy Trúc quay đầu, là ở trong lư hương hấn bỏ chút hương an thần, cũng không làm gì. “Đại ca, ngươi quá mệt mỏi, ta chỉ muốn cho ngươi hảo hảo nghỉ ngơi một lần”

Người khác không hiểu Duy Trúc, bọn họ là song sinh, Duy Thận có thể không hiểu hấn sao? “Duy Trúc, ngươi không phải có chuyện gạt ta chứ?”

“Đại ca, ta chỉ hỏi ngươi, ngươi yêu Phi Sương không?”

“Duy Trúc, ngươi sao lại hỏi như vậy?”

“Ta muốn cưới Phi Sương” Hấn quỳ xuống, “Đại ca, xin ngươi thành toàn”

Mặc Duy Thận chỉ cảm thấy trong đầu mình râm râm oanh tạc một tiếng, “Cái gì?”

Phi Sương, Phi Sương..... Hấn đột nhiên cảm thấy đầu đau quá, hấn che đầu, giống như chuyện ngày hôm đó lại lướt qua một lần nữa trong đầu hấn.

“Không được!” Duy Thận hét lớn một tiếng, “Duy Trúc, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?!” Vì sao hấn cảm thấy đầu óc như muốn loạn lên như vậy, hấn và Cố Phi Sương đã có da thịt chi thân, sao có thể để Duy Trúc tái giá?

Hấn thử mềm giọng xuống, khuyên nhủ Duy Trúc: “Duy Trúc, nghe đại ca nói, Phi Sương nàng không xứng với ngươi, nếu là ngươi muốn thành thân, đại ca sẽ tìm cho ngươi một hôn sự tốt hơn”

Duy Trúc cười nói, “Đại ca, đã không còn kịp rồi, sính lễ cũng đã đưa qua Cố phủ, mà Cố bá phụ cũng đã đáp ứng hôn sự này rồi, ngày cũng đã chọn ra, Hoàng Thượng cũng đã biết chuyện này”

Hắn tươi cười thật nhẹ nhàng, lại làm cho Duy Thận cảm thấy trong lòng căng thẳng, có một loại cảm giác hít thở không thông, “Phiêu Tuyết biết không?”

Nghe được tên Phiêu Tuyết, thân hình Duy Trúc kia vẫn đứng như thanh tùng có chút run lên.

“Nàng biết” Hắn nói.

Trong đầu Mặc Duy Thận lại âm âm vang lên một tiếng: “Cái gì? Người nói Phiêu Tuyết biết? Nàng biết người?” Hắn kinh ngạc thấy suy nghĩ của chính mình đã không còn chịu khống chế của mình nữa. “Phiêu Tuyết thế nào? Nàng có phải hay không lại.....” Hắn bắt đầu kích động đứng lên.

Duy Thận vẫn không quên được Phiêu Tuyết ngất đi trước khi Duy Trúc “sắp chết” lần đó, đó là sự bi ai tới mức độ nào, mới có thể biến thành như vậy? Hắn không thể để Phiêu Tuyết bị tổn thương một lần nữa.

“Đại ca, ta không có vài năm để sống đâu, nếu đây là ta muốn, người thanh toán cho ta một lần đi”

Duy Thận lao xuống giường gắt gao ôm Duy Trúc, hắn đau lòng cho Duy Trúc: “Duy Trúc, là đại ca thật có lỗi với người, đại ca cái gì cũng không giúp được người”

Duy Trúc lắc đầu nói: “Không phải, không phải, đại ca, những năm gần đây là ta liên lụy người”

Hai người này cứ như vậy, khổ sở cho nhau, nhưng Duy Thận nói cái gì cũng không làm cho Duy Trúc dừng cười Phi Sương: “Duy Trúc, người nghe đại ca nói, Phi Sương cùng đại ca..... đã có phu thê chi thực, nàng không xứng với người, hơn nữa..... đại ca sẽ phụ trách với nàng, người không thể khiến đại ca bất nghĩa”

Duy Trúc vừa nghe Duy Thận nói như vậy, trên mặt xuất hiện vẻ trào phúng khó có được: “Đại ca, chỉ có người mới bị nữ nhân như nàng lừa, người rõ ràng không muốn lấy nàng” Duy Trúc hoàn toàn hiểu rõ khi điều hắn trên đường trở về, hắn hoàn toàn nhớ rõ nói bất đắc dĩ kia của Duy Thận: “Đại ca

thật sự không muốn cưới Phi Sương”, nếu đại ca không muốn, hắn cũng sẽ không để Phi Sương trở thành tẩu tử của hắn.

Phương pháp tốt nhất đương nhiên là để chính hắn lấy, Duy Trúc đột nhiên toát ra một nụ cười thanh tú, chỉ cần có thể nhìn thấy Phiêu Nhi, hắn nguyện ý không từ thủ đoạn. Cho dù Phiêu Nhi cuối cùng thoát ra khỏi vòng tay hắn..... Nhưng ít ra hắn có thể có được một lát ấm áp của nàng..... (*anh này điên rồi, điên tình rồi*)

Chỉ cần có thể lại có được một lát ấm áp như vậy, hắn nguyện ý làm thiêu thân lao đầu vào lửa.

Hắn suy nghĩ cẩn thận, ba năm, hắn đã lãng phí rất nhiều thời gian, nếu sinh mệnh hắn chỉ còn lại ba tháng, hắn nguyện ý dùng ba tháng này toàn bộ hiển hiện trước mặt Phiêu Tuyết.

Hắn không chỉ muốn lấy Phi Sương, hắn còn muốn vào triều làm quan, hắn muốn sắm vai một người khác, một người hoàn toàn khác Mặc Duy Trúc. Chỉ cần có thể để cho hắn quang minh chính đại nhìn Phiêu Nhi, hắn cái gì cũng nguyện ý.

Nụ cười của Duy Trúc chói lọi, hắn rốt cục không còn sắm vai chú tiểu Sa Di nữa, lặng lẽ tránh phía sau mọi người nhìn nàng, người ở trong mộng nhớ mãi không quên kia, chung quy vẫn là cái kết lớn nhất trong cuộc đời này của hắn. (*một chú tiểu tên Sa Di, có lòng nhân từ rất lớn, không nỡ giết một con kiến*)

Duy Thận tuy rằng không giận Duy Trúc, nhưng Duy Trúc muốn lấy Phi Sương chuyện này..... Hắn vẫn bị chuyện Phi Sương ủy thân cho hắn làm cho rối rắm.

Duy Thận nói gì cũng không đồng ý để Duy Trúc lấy Phi Sương, “Không được, ta phải đi tìm Cố tướng nói rõ ràng, ta không thể để người hủy hoại Phi Sương”

“Đại ca, ngươi không để ta hủy hoại Phi Sương, ta đây sẽ đồng ý để Phi Sương hủy hoại ngươi sao? Đại ca, vì sao bây giờ ngươi còn ngốc vậy? Đừng bị Phi Sương lợi dụng!” Duy Trúc nhìn bộ dáng này của Duy Thận rốt cục không nhịn được vạch trần chân tướng.

“Duy Trúc! Ngươi nói cái gì vậy?” Duy Thận quát lớn “Chuyện này là đại ca làm sai, đại ca hủy đi sự trong sạch của Phi Sương, đại ca đương nhiên

phải phụ trách, sao có thể đổ trách nhiệm lên người Phi Sương? Phi Sương..... Cũng là bị đại ca hại, không có cách nào mới xin đại ca cưới nàng”

Duy Trúc hít sâu một hơi, có mấy lời hẩn vốn không muốn nói, không muốn thật sự hủy hoại thanh danh Phi Sương, nhưng xem ra hiện tại, không thể không nói.

“Đại ca! Người cùng Phi Sương..... Là nàng, là nàng bỏ thuốc, nàng bỏ thuốc người! Nữ nhân như vậy, người còn muốn phụ trách sao?”

Duy Thận chưa từng thấy Duy Trúc nói như vậy, xem ra Duy Trúc đã bị sự cố chấp của hẩn làm tức giận đến không nhận được, “Người nói cái gì?” Hẩn không thể tin trọn tròn mắt ngây ngốc nhìn Duy Trúc. “Ta bị bỏ thuốc?” Trong lòng hẩn không chỉ cảm thấy nhục nhã mà còn bị phẫn.

“Đại ca, chẳng lẽ người không nghĩ tới sao? Người sao có thể khác thường như vậy? Người khác không biết người, nhưng người biết..... Đại ca, trong lòng người và ta giống nhau, chỉ có Phiêu Nhi, sao có thể sẽ..... sao có thể cùng Phi Sương làm ra việc cầu thả như vậy?” Duy Trúc nói xong lời cuối cùng chỉ còn một ngụm thở dài nhàn nhạt, tính khí đại ca chính là như vậy, toàn lực đi tới đáy, không nói rõ ràng thì không thể kéo hẩn lên từ trong hố.

Duy Thận rõ ràng bị chuyện thật này làm cho kinh sợ, khó trách ngày ấy đầu hẩn hỗn loạn như vậy! Phi Sương nàng lại vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn.

Chương 114: Đúng hạn tiến hành hôn sự

Nữ nhân như vậy, Duy Thận nghĩ lại liền cảm thấy đáng sợ, trên trán hắn đã thấm ra giọt giọt mồ hôi lạnh, người đã nhìn từ nhỏ đến lớn, sao có thể biến thành như vậy?

Cảm giác áy náy của Duy Thận đối với Phi Sương nhất thời hăm sâu vào đầm lầy mênh mông vô bờ, chút tình cảm cuối cùng đều bị những thứ hèn hạ này vấy bẩn từ từ như tằm ăn lá.

“Đại ca, chúng ta đối với Phi Sương không có gì thiếu sót, tất cả đều là nàng gieo gió gặt bão” Trên mặt Mặc Duy Trúc là một mảnh trong sáng, ngữ khí không nhanh không vội như đang kể lại một chuyện hết sức bình thường.

Duy Thận cũng bình tĩnh lại, trong lòng chỉ tràn đầy chán ghét với Phi Sương, “Đại ca vẫn cảm thấy Phi Sương không xứng với ngươi, nữ nhân như vậy quá” Vì muốn có được, lại ngay cả chính mình cũng có thể lấy làm làm lợi thế.

“Đại ca, không cần ngăn cản ta, chuyện đã đi tới mức này đã không còn ai có thể ngăn cản nữa”

Đã nói đến mức này, Duy Thận cũng đã hiểu được, đây là kết cục đã định không thể xoay chuyển, trong đầu cũng cam chịu chuyện này.

Duy Thận chỉ cảm thấy tự gây nghiệt không thể sống. Hắn đột nhiên hiểu lý do Duy Trúc làm như vậy, Duy Trúc thật ra đang dùng chính mình giải cứu hắn. Duy Thận nhìn gương mặt giống mình nhưng lại có hơi thở văn thơ, đột nhiên nghẹn ngào trong nháy mắt.

“Đại ca, ngươi nghỉ ngơi cho tốt” Duy Trúc dìu Duy Thận đến trên giường, hắn vừa mới tỉnh lại, toàn thân vẫn bủn rủn.

Duy Thận nhìn Duy Trúc, nói: “Duy Trúc, ngươi cũng phải chăm sóc chính bản thân mình, không thể để mình quá vất vả, tuy rằng nửa năm nay ngươi chuyển biến tốt, nhưng vẫn cần chú ý”

Duy Trúc gật đầu nói: “Mặc Ngọc đã biết, mỗi tháng sẽ đúng giờ đi Quang Lộc Tự tìm Trí Năng cao tăng lấy thuốc”

Duy Thận nghe hấn nói như vậy trong lòng mới thoáng yên tâm một chút. Sau đó nha hoàn bưng chút cháo lại, Duy TrúC giúp hấn dùng một ít, Mặc Phương cũng dẫn theo lang trung tới, sau khi lang trung xem qua nói Duy Thận đã không còn trở ngại Duy TrúC mới rời đi.

~oOo~

Ngày mùng sáu tháng sáu, thời tiết có chút âm u.

Thời tiết âm âm u, ngày thường lúc này đã sáng sủa, mà nay trời lại vẫn âm trầm, vốn chuyện mừng, thế nhưng gặp loại thời tiết này.

Mặc Phương đứng trước kiệu hoa nhìn sắc trời mà gấp đến độ xoay quanh, “Hôm nay âm u như vậy, nhưng ngàn vạn lần đừng có trên đường đón dâu mà mưa nha”

Kiệu phu đứng đầu tiên cũng thật lo lắng: “Nếu mưa xuống vậy cũng thật.....” Hai chữ xui xẻo nhất thời bị nuốt xuống trong miệng.

Vẻ mặt Duy Thận cũng giống sắc trời, âm u làm cho người ta áp lực, Duy TrúC hôm nay phải thành thân, lấy người mình không thích.

Trong lòng có người kia lâu như vậy, vẫn không có thể tu thành chính quả.

Mặc Phương nhìn canh giờ, quay đầu nói với Duy Thận: “Tướng quân, canh giờ sắp đến, công tử sao còn chưa ra?”

Vừa dứt lời, đã thấy Duy TrúC dắt một con bạch mã từ cửa đi ra, người thường ngày một thân màu trắng hôm nay thay một thân màu đỏ, loáng thoáng còn có thể thấy tay áo gấm màu trắng bên trong, cả người thanh tú không đổi, hấn vẫn là Duy TrúC thuần khiết như xưa.

“Đại ca, để người đợi lâu” Hấn cười xin lỗi.

Duy Thận nhìn hấn, nhíu mày: “Sao lại dắt Tuyết Vực ra? Mấy ngày gần đây thân thể bệnh nhẹ vẫn nên đổi lại ngòai kiệu đi”

Duy TrúC lắc đầu, cười nói: “Vẫn mơ cưới Tuyết Vực cưới nương tử trở về, có lẽ cả đời này chỉ có lần này, đại ca hãy đồng ý đi”

Đáng tiếc, hấn muốn dùng con ngựa trắng này nghênh đón người mà hấn nhớ mãi không quên người hấn muốn lấy.

Duy Thận bắt đắc dĩ lắc đầu, vẫn đáp ứng hần. “Trên đường ngươi cần thận một chút, có Hoàng Thượng loan giá phong quang vô hạn, dân chúng đến xem náo nhiệt cũng không ít, chú ý đừng bị đám người tách ra”

Duy Trúc xấu hổ cười cười, “Đại ca, ta đã không còn là tiểu hài tử nữa”

Duy Thận lúc này mới phản ứng lại, Duy Trúc là nhân vật chính của tiệc cưới hôm nay, tất cả mọi người sẽ bao quanh hần, đâu cần lo lắng nhiều như vậy?

“Tốt lắm, canh giờ không còn sớm, ngươi sớm đi đi, đại ca ở trong phủ đợi các người trở về, tân khách sẽ rất nhiều, người trở về còn phải đi kính rượu, đừng quá mệt chính mình ”

Duy Trúc gật gật đầu, xoay người lên ngựa, hần cười như đang bôn ba trên thảo nguyên, mà không phải đi nghênh đón một nữ nhân đầy bụng ý nghĩ xấu gả vào Mặc gia.

Trong Cỗ phủ, Cô Phi Sương đã ăn mặc chỉnh tề lại chậm chạp không chịu che khăn voan lên, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Thủy Ngưng đang khuyên nàng trùm khăn voan: “Ngươi rốt cuộc là nha đầu của ai?”

“Tiểu thư, người đừng làm Thủy Ngưng khó xử, Thủy Ngưng này cũng là muốn tốt cho người” Thủy Ngưng lặng lẽ cúi đến bên tai Phi Sương nói: “Tiểu thư, người đây là phong quang xuất giá, không biết trong kinh thành có bao nhiêu gia tiểu thư hâm mộ người đâu, tuy rằng không phải gả cho Mặc tướng quân nhưng cũng là gả đến Mặc gia, Mặc Ngọc công tử kia bộ dạng giống Mặc tướng quân, nô tỳ cảm thấy công tử văn nhã này so với Mặc tướng quân còn đẹp hơn một chút, tiểu thư người nên thấy thỏa mãn”

Phi Sương hừ một tiếng, một cước đá đến chân bàn, phát ra “huych” một tiếng, nàng nổi giận mắg: “Ta muốn gả cho Duy Thận ca ca! Mặc Ngọc hần tính cái gì? Không phải chỉ là công tử có chút của cải thôi sao, Duy Thận ca ca là tướng quân! Tỷ tỷ gả cho đương triều Hoàng Thượng, ta dựa vào cái gì phải gả cho Mặc Ngọc kia? Ta không chịu ta không chịu!” Phi Sương càng nói càng giận, cuối cùng ngay cả mặt mũi cũng trở nên dữ tợn.

“Tiểu thư!” Thủy Ngưng thật sự không có cách nào, dứt khoát đem lời nói nghe được trong thư phòng của Cố Hà Đông nói ra: “Đông Li quốc chúng ta muốn tổ chức khoa cử, lúc này người có tài đều có đường ra! Tiểu thư, người gả cho công tử đọc sách không nhất định sẽ kém hơn so với gả cho tướng quân! Hôm qua Thủy Ngưng còn nghe lão gia nói với phu nhân, nói

trên người Mặc Ngọc công tử này có hơi thở thoát phàm, ngày sau nhất định là nhân trung long phượng, tiểu thư người nghĩ lại xem, lão gia phu nhân thương người như vậy, bọn họ đều đồng ý thì khẳng định không sai!” (*rồng phượng trong loài người*)

Nghe mấy lời nói như vậy, Phi Sương cũng bình tĩnh lại, suy nghĩ kỹ một phen.

“Người nhìn đại tiểu thư, trước kia khi phải gả Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vẫn là một người không quyền lại không tài, nay thì sao? Mới gả cho không bao lâu a, toàn bộ thiên hạ đều đến trong tay Hoàng Thượng! Chúng ta phải tin tưởng ánh mắt lão gia, không sai được, nhất định không sai được”

Phi Sương thế mới biết mình vừa rồi quá kích động, dù sao việc đã đến nước này, rõ ràng phá quán tử phá suất (*thái độ bất cần hành động tùy tiện*), tuy không cam lòng, Phi Sương vẫn hiểu được. Chẳng phải khó có thể gả tới gần Duy Thận? Nàng còn chưa ngu xuẩn như vậy.

Chỉ cần gả đến Mặc gia, cái gì cũng tốt. Cùng lắm thì một bên dụ dỗ tướng công ôn văn tao nhã, bên kia lại nghĩ biện pháp tiếp cận Duy Thận ca ca là được.

Chỉ cần nàng muốn nàng tuyệt đối sẽ không buông tay. Nàng cuối cùng cũng cười đem khăn voan che lên.

Chương 115: Trong lòng người vẫn còn hấn

Mười hòm trang sức, phong quang xuất giá, dân chúng chưa bao giờ biết một tiểu thư nhà quan cũng có cảnh tượng xuất giá như thế, mọi người chỉ thấy nam tử anh tuấn cười bạch mã, đón loan giá, cưới về kiều nương xinh đẹp.

Tiếng kèn, tiếng khua chiêng gõ trống. Đội ngũ đón dâu một đường vui mừng đem Cổ Phi Sương nghênh vào cửa.

Duy Thận đứng trước cửa Mặc phủ nghênh đón một vị lại một vị quan lại mang theo mục đích mà đến, không chỉ vì là hôn sự của Mặc gia hấn, đồng thời cũng là hôn sự của Cổ phủ, lúc này thật sự thích hợp là lúc nịnh bợ.

“Chúc mừng, Mặc tướng quân chúc mừng a”

“Đâu có đâu có” Mặc Duy Thận cũng chấp tay đáp lễ.

Đội ngũ hôn lễ một đường nghênh ngang khiêng tân nương tử trở về, Duy Trúc bước ba bước tới cửa kiệu dắt Phi Sương đi vào, Duy Thận nhìn một đôi này trong lòng không vui, cảm thấy Duy Trúc một ngày nào đó sẽ bị hủy trên tay nữ nhân này.

Bởi vì Mặc phủ nay cũng chỉ có Duy Thận là huynh trưởng, đương nhiên ngồi trên vị trí cao đường, nhân sinh chính là thay đổi liên tục như thế, vốn là hấn ở hạ đường giao bối, nay lại trở thành thượng đường nhận bối.

“Nhất bối thiên địa” Trên mặt Duy Trúc thủy chung có nét cười thản nhiên.

“Nhị bối cao đường” Phi Sương cũng ngoan ngoãn bối.

“Phu thê giao bối” Trong nháy mắt Duy Trúc có chút ngừng lại, mà Phi Sương lại còn bối nhanh hơn cả Duy Trúc.

Xướng lễ kêu to: “Đưa vào động phòng”

Duy Trúc vẫn tươi cười thản nhiên như trước, đưa Phi Sương vào hỉ phòng, sau đó không còn có xuất hiện nữa.

~oOo~

Trong hoàng cung.

Hôm nay vừa được lúc nghỉ triều sớm, Tuấn Lạc khó có được cùng Phiêu Tuyết ở trong Trai Nguyệt cung, chỉ thấy Phiêu Tuyết đột nhiên hất xì một cái, trong đầu có chút khó chịu: “A Li, hôm nay là ngày Phi Sương xuất giá” Mặc dù nàng nói vậy, trong lòng lại nghĩ đến Mặc Ngọc công tử kia.

Tuấn Lạc ôm Phiêu Tuyết vào lòng, ngón tay thon dài lượn lờ trên tóc Phiêu Tuyết, hần biết Phiêu Tuyết muốn nói cái gì: “Hôm nay là ngày vui của Phi Sương, ngày mai là ngày vui của ngươi, thế nào?”

Phiêu Tuyết vốn đang nghĩ đến hôn sự của Mặc Ngọc và Phi Sương, nghe thấy hần nói như vậy, nhất thời ngẩng đầu lên, nhìn về phía hần: “Cái gì?” Hần có ý gì?

“Ngày mai trăm sẽ hạ chỉ, phong ngươi làm hoàng hậu của Đông Li quốc” Tuấn Lạc cười nói.

Phiêu Tuyết nhất thời kinh ngạc đứng lên: “Hoàng hậu?!” Đây là vị trí khi Lũng gia chưa rơi đài nàng đã suy nghĩ rất lâu, chỉ có làm hoàng hậu mới không ai có thể khi dễ nàng cùng Thủy Bích, nhưng hiện tại đã có Tuấn Lạc, có làm hay không cũng đã không còn trọng yếu nữa.

Tuấn Lạc nhìn Phiêu Tuyết không phản ứng, liền hỏi: “Sao vậy? Không muốn làm?”

Phiêu Tuyết thấy hần hiểu lầm, lập tức phủ nhận: “Không có..... Không phải, A Li..... Ta chỉ đang nghĩ, ta hiện tại không nhất thiết phải làm hoàng hậu, có người bảo hộ ta cùng Thủy Bích là tốt rồi” Nàng thật sự nghĩ như vậy.....

Tuấn Lạc vuốt vuốt tóc nàng hỏi: “Nếu trăm muốn thì sao? Vậy ngươi có làm hay không?” Hần cười cò kè mặc cả với nàng.

Phiêu Tuyết hạnh phúc cười: “Nếu A Li muốn, ta đương nhiên là làm”

“Hoàng hậu, là chính thê của trăm, vô luận thế nào, vị trí này chỉ có thể là của A Ngừ ngươi” Trong mắt Tuấn Lạc tràn ngập nhu tình.

Phiêu Tuyết nhìn nhu tình như vậy, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, hần hôn Phiêu Tuyết, giờ khắc này thật giống như một đôi vợ chồng bình thường hạnh phúc.

Phiêu Tuyết đột nhiên cảm thấy, chính mình thật sự đã tìm được hạnh phúc rồi? A Li, chúng ta thật sự sẽ chỉ có một người, bạc đầu không phân cách chứ?

“A Li, Hậu vị chỉ là vì ta là A Ngữ nên mới cho ta sao?” Phiêu Tuyết thông minh như vậy, sẽ không phải không đoán được những gì ẩn sâu trong đó.

Tuấn Lạc cười, sắc mặt không thay đổi: “Lại đang suy nghĩ lung tung cái gì?” Hắn đột nhiên che lên môi Phiêu Tuyết, sau khoảng khắc xâm lược ngắn ngủi lại nghiêm nghị nói với Phiêu Tuyết: “Nói lại lần nữa xem, hoàng hậu của trẫm chỉ có thể là ngươi.....”

Phiêu Tuyết cảm thấy trái tim mình đã nứt thành hai cánh hoa, một cánh đặt trong cơ thể mình, một cánh bay tới trên người Tuấn Lạc.

Phiêu Tuyết ngây ngốc cười, nàng nói: “A Li, ngươi thật tốt”

Có Tuấn Lạc yêu nàng như vậy thật tốt.

Phiêu Tuyết còn muốn ở trong lòng Tuấn Lạc ngốc ngếch thêm một ít, Thủy Bích cầm một cái giỏ bánh kẹo cười tiến vào: “Tiểu thư, đây là phu nhân nhờ người đưa vào”

Phiêu Tuyết vừa nhìn thấy cái giỏ kia, chữ hỷ phía trên thật chói mắt, đột nhiên nghĩ tới một màn trong Thủy Ba đình kia..... Phiêu Tuyết đột nhiên cảm thấy thật buồn.

Phi Sương vẫn tâm tưởng sự thành giả ra ngoài. Lúc này trong lòng Phiêu Tuyết, vẫn không muốn thừa nhận Mặc Ngọc chính là Duy Trúc ca ca..... Kỳ thật tuy rằng đã hiểu được tâm ý của mình, nguyện ý cùng A Li cộng đồng giai lão, nhưng nhiều năm tình cảm như vậy sao có thể dễ dàng nói buông là buông?

Phiêu Tuyết nhìn cái giỏ kia càng nhìn càng chói mắt, dứt khoát nói với Thủy Bích: “Thủy Bích, ta không ăn đồ ngọt, hay là ngươi mang đi cho Nguyệt Quế, Nguyệt Niên các nàng ăn đi”

Thủy Bích có chút khó xử: “Tiểu thư, đây chính là phu nhân đưa đến..... Tốt xấu gì cũng là tâm ý nhị tiểu thư”

Phiêu Tuyết không muốn ăn chính là không muốn ăn, tính tình dứt khoát bướng bỉnh: “Không muốn không muốn, cho dù là cha đưa tới cũng không muốn, nhanh mang đi”

Thủy Bích nhìn Tuấn Lạc như xin giúp đỡ, muốn để cho cô gia khuyên nhủ tiểu thư nhà mình: “Nếu tiểu thư không ăn, phu nhân biết sẽ mắng Thủy Bích”

Tuấn Lạc nhìn bộ dạng này của Phiêu Tuyết, đôi mắt xẹt qua một tia tăm tối, khoát tay với Thủy Bích: “Không muốn ăn thì không ăn, Thủy Bích người mang đi cho Nguyệt Linh, nói là trăm ban cho”

Tuấn Lạc cũng lên tiếng, Thủy Bích không có cách nào, đành phải mang đi.

Vừa mang đi, Tuấn Lạc lập tức sa sầm mặt: “Vì sao không chịu ăn? Hay người còn đối với nam nhân kia nhớ mãi không quên?”

Nam nhân kia..... không phải chính là bào đệ của Mặc Duy Thận, người giả chết năm đó? Cũng chính là thân ảnh màu trắng trong Thủy Ba đình đó, lần đầu tiên Phiêu Tuyết trở mặt với hắn cũng vền vền chỉ vì ngọc bội của nam tử kia, nam nhân như vậy ở trong lòng nàng rốt cuộc chiếm vị trí gì? Tuấn Lạc thật sự không thể chịu đựng được sự thật rằng trong lòng Phiêu Tuyết còn chứa nam nhân khác. “Nói cho ta biết, trong lòng người vẫn còn có hắn phải không?”

Phiêu Tuyết quay đầu, rầu rĩ hồi đáp: “Không có.....” Lời này Phiêu Tuyết vừa nói xong ngay cả chính mình cũng không tin. “A Li, ta yêu người” Nàng nói là sự thật.

Tuấn Lạc cứ như vậy ngưng mắt nhìn Phiêu Tuyết, đột nhiên ôm Phiêu Tuyết như thế nào cũng không chịu buông tay: “Trong lòng không thể có hắn, người là người trăm cố gắng muốn yêu, những gì trăm có thể cho đều cho người, chỉ là người không thể còn muốn hắn ta” Hắn đột nhiên nhớ tới trước đây, phụ hoàng qua đời, mẫu hậu bị giam, tất cả mọi người bỏ đi, bỏ lại một mình hắn đối mặt với toàn bộ cục diện bất lợi.

Chương 116: Bắt đầu không tín nhiệm

Đời nhiều năm như vậy, hắn rốt cục cũng nắm lại được những thứ thuộc về mình, cũng gặp được Phiêu Tuyết, chỉ cần là thứ hắn quý trọng, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay.

“Đáp ứng trăm, đừng nhớ hắn nữa, được không?” Hắn đột nhiên dùng ngữ khí cực nhẹ hỏi Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết bỏ qua cảm giác bất an trong giọng nói của hắn, trái với lương tâm trả lời: “A Li, ta không có nhớ hắn, ta với hắn tuyệt đối không thể ở chung một chỗ”

Tuy nàng nói như vậy, nhưng trong đầu lại xuất hiện thân ảnh màu trắng kia, ngay cả mũi cũng giống như ngửi thấy một mùi Mặc hương nhàn nhạt, nàng tâm phiền ý loạn, sự không tín nhiệm của A Li đối với nàng càng làm mâu thuẫn trong đáy lòng nàng thêm sâu. *(bắt đầu ghét chị Tuyết rồi đấy, làm đau lòng soái ca là một tội ác không thể tha thứ)*

Đôi mắt xinh đẹp của Tuấn Lạc liếc một cái, hắn rõ ràng nhìn thấy người kia trong mắt Phiêu Tuyết không phải bản thân hắn, ánh mắt của nàng không biết gạt người, “Người vẫn không thể quên được”

“A Li, ta đã quên hắn” Phiêu Tuyết khẩu thị tâm phi nói.

“Không cần lừa trăm, người gạt được trăm nhưng không gạt được chính mình” Giọng nói Tuấn Lạc có chút lạnh, hắn đột nhiên lấy tay xoa khuôn mặt Phiêu Tuyết, trong mắt là nồng đậm màu đen.

Phiêu Tuyết đột nhiên cảm thấy trái tim mình ở trước mặt hắn không có chỗ che giấu, Phiêu Tuyết dứt khoát xoay người đưa lưng về phía Tuấn Lạc, chỉ cần hắn không nhìn thấy nàng sẽ không sẽ biết nàng suy nghĩ gì. “A Li, chúng ta đừng vì chuyện này mà cãi nhau được chứ?”

“Người bây giờ ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn trăm?” Tuấn Lạc đột nhiên hỏi như vậy.

Phiêu Tuyết trong lòng rất khó chịu, “Duy Trúc ca ca hôm nay cưới Phi Sương, trong lòng ta đã rất không thoải mái, người không cần phát giận với ta chứ? Ta nói không nghĩ đến những người khác thì là không nghĩ! Người cũng đã ban thưởng Phi Sương phong quang xuất giá, đây cũng đã để cho

nàng ba phần mặt mũi, người làm ta đều biết!” Chẳng lẽ nàng không nhìn ra Tuấn Lạc ban thưởng Phi Sương một bộ loan giá, mười hòm trang sức? Không chỉ là cho nàng ba phần mặt mũi, thật ra cũng vì thu mua cha nàng, thu mua Mặc Duy Trúc, trong đó còn thay nàng kết thúc một phần tình ý này.

Tuấn Lạc nghe nàng nói như vậy, hẩn tự giễu nói: “Cố Phiêu Tuyết, người biết dụng ý của trẫm thì tốt! Nhưng, trẫm đối với người tốt như vậy, người còn nhớ mãi không quên một nam nhân khác, người đặt trẫm ở chỗ nào?”

Hẩn mắt sắc liếc thấy bên hông Phiêu Tuyết có một dải dây tua màu vàng, tuy đã không còn hạt châu phỉ thúy, Tuấn Lạc vẫn liếc mắt một cái lập tức nhận ra.

Tính tình bướng bỉnh của Phiêu Tuyết cũng nổi lên, trực tiếp mắng Tuấn Lạc: “Ta theo người không có nghĩa ta không thể nhớ Duy Trúc ca ca ! A Li, trong lòng ta người có phân lượng, nhưng Duy Trúc ca ca vẫn là người quan trọng nhất trong lòng ta!” Nàng ngẩng cao cằm, như một con Khổng Tước kiêu ngạo nhất.

Tuấn Lạc bị Phiêu Tuyết kích lên cơn giận dữ, lần đầu tiên biểu hiện hỉ nộ ra mặt, một chương đập lên bàn, hẩn tức giận nói: “Được lắm! Cố Phiêu Tuyết, trẫm thật sự không nhìn lầm người” Giọng nói hẩn rét lạnh đến tận xương, “Người đâu, bãi giá Sùng Dương cung!” Dứt lời cả người lập tức đi ra ngoài.

Phiêu Tuyết đứng thẳng, vẫn đưa lưng về phía Tuấn Lạc như trước, như lấy một tư thái đoạn tuyệt tiến bước Tuấn Lạc.

Khánh Hỉ vốn coi chừng bên ngoài, thấy long bào của Tuấn Lạc phân phát hất gió bước ra, vội vàng đuổi kịp cước bộ Tuấn Lạc rời đi, đây là lần đầu tiên hẩn thấy Tuấn Lạc phát hỏa lớn như vậy.

Sau khi Tuấn Lạc đi rồi Phiêu Tuyết mới ngã lên ghế, trong lòng thật khó chịu, trong lòng sao lại khó chịu như vậy?

Lông mày Phiêu Tuyết đều nhú lại một chỗ, vì sao? Vì sao nàng và A Li lại biến thành thế này?

Phiêu Tuyết nhớ lại những lời nàng mới hét to vừa rồi, lúc này mới giật mình thấy chính mình vừa tổn thương hẩn, vội vàng chạy ra ngoài, muốn đuổi theo Tuấn Lạc, nàng không phải đã quyết định ở cùng Tuấn Lạc thật tốt

sao? Duy Trúc ca ca đều đã là quá khứ, nàng vì sao vẫn không buông ra? Vì sao vẫn vì Duy Trúc ca ca mà cãi nhau với Tuấn Lạc?

Lần trước cãi nhau hấn còn có “*chân tướng*” cho nàng xem, nay ngay cả “*chân tướng*” cũng không có, trực tiếp làm cho hấn tức giận đi mất rồi.

Phiêu Tuyết không biết vì sao vừa đụng tới những chuyện liên quan tới Mặc Duy Trúc, nàng lập tức không thể khống chế chính mình.

Phiêu Tuyết đuổi tới cửa Trai Nguyệt cung, đột nhiên đụng phải Thủy Bích đã phát bánh kẹo xong chuẩn bị trở về, hai người đụng phải nhau, Phiêu Tuyết trực tiếp đụng ngã Thủy Bích, Thủy Bích người bị đụng ngã cũng thê thảm kêu một tiếng: “A!”

“Tiểu thư..... gãy lưng của ta rồi, đau quá”

Phiêu Tuyết vừa vội đuổi theo Tuấn Lạc, lại thấy Thủy Bích té lăn trên đất, giống như rất đau đớn, Phiêu Tuyết gấp đến độ không biết làm thế nào cho phải, đành phải trước tiên nâng Thủy Bích dậy, Thủy Bích lại đau đến mức trực tiếp hét lớn: “Nhẹ một chút, tiểu thư người nhẹ một chút, chân của ta đau”

Va chạm này thật sự làm Thủy Bích bị đâm không nhẹ, Phiêu Tuyết vừa vội đuổi theo Tuấn Lạc giải thích rõ ràng, lúc này mọi người bận việc ngoài điện, Phiêu Tuyết lại không thể bỏ lại Thủy Bích, đành phải kiên nhẫn dìu Thủy Bích đến đại sảnh ngồi lên ghế, thật vất vả mới dần xếp tốt cho Thủy Bích, phóng ra ngoài, muôn giữ chân Tuấn Lạc.

Nhưng khi Phiêu Tuyết chạy đến cửa Trai Nguyệt cung, sớm đã không còn thấy bóng dáng hấn, Phiêu Tuyết có dự cảm, hấn là thật sự không cần nàng.

Mặc kệ là ai, một nam nhân đều không thể chịu được nữ nhân của mình nói hấn không quan trọng bằng những nam nhân khác, Tuấn Lạc là một đế vương càng không chấp nhận được, hấn có uy nghiêm đế vương của hấn.

Phiêu Tuyết nhìn đường lớn trống rỗng, đột nhiên trong lòng cảm thấy ghen ngào, cảm giác này giống như liên tục vài ngày đều ăn một loại đồ ăn, kết quả là khi người ta đưa tới món đồ ăn này, chính mình không có cách nào thưởng thức nữa.

Phiêu Tuyết rất không thích cảm giác này, nàng thở hển hển từng hơi từng hơi, giống như thở hển hển như vậy có thể làm cho mình không phải khó chịu như vậy nữa.

Mặt Phiêu Tuyết hướng về Sùng Dương cung, trong lòng đột nhiên như bị quất mạnh một cái, nàng như nhìn thấy bóng lưng cô đơn của Tuấn Lạc dần dần cách xa nàng.

Nàng còn nhớ hắn từng nói với nàng, từ khi hắn có nàng, hắn không còn là người cô đơn nữa..... Nhưng hiện tại thì sao? Từ nay về sau hắn lại trở về là người cô đơn.....

“A Li ta sai rồi, trở về được không” Phiêu Tuyết đột nhiên nhìn Sùng Dương cung khó chịu tràn nước mắt.

Duy Trúc ca ca, Duy Trúc ca ca..... Vì sao ta còn không thể quên được người, nhưng vì sao ta lại đau lòng vì A Li? Vì sao..... Vì sao.....

Phiêu Tuyết đột nhiên thật chán ghét chính mình, nghĩ một người nhớ một người..... Nàng đã bắt đầu không phân rõ chính mình yêu người nào, chỉ biết tại một khắc này lòng nàng chia thành hai cánh hoa, một cánh là Mặc Duy Trúc, một cánh là Tuấn Lạc, hai cánh thủy hỏa bất dung đang dây dưa chung một chỗ. *(không hòa hợp, như nước với lửa)*

Chương 117: Khanh Bật Liễu

Phiêu Tuyết cứ như vậy ngây ngốc đứng trên đường đá lớn của hoàng cung, toàn thân có chút suy sụp, Phiêu Tuyết vẫn nhìn đường lớn trống trải đằng trước, chỉ cần nàng cố gắng đuổi về phía trước, đuổi tới Sùng Dương cung, nhất định có thể đuổi kịp A Li, nhưng sau khi đuổi kịp nàng có thể nói gì?

Bảo nàng nói với hắn, nàng nhất thời váng đầu mới nói ra những lời kia?

Hay muốn bảo nàng nói với hắn, người nàng yêu là hắn, mà không phải Mặc Duy Trúc? Nhưng lúc này ngay cả chính nàng cũng không biết mình yêu ai.....

Lúc này trong đầu Phiêu Tuyết rối như tơ vò, Mặc Duy Trúc và Tuấn Lạc đang ở trong đầu nàng mang đao to gậy lớn tới đánh nhau, Phiêu Tuyết chỉ cảm thấy phiền muộn chết, như trong đầu có nhét tương hồ, hoàn toàn không biết lúc này phải làm gì.

Phiêu Tuyết lúc này cho dù muốn giải thích với Tuấn Lạc cũng không biết phải giải thích cái gì, vì thế toàn thân nhất thời không có ý định đi về phía trước, đứng vậy..... Nàng thở một hơi thật dài, cho dù gặp được A Li có thể nói cái gì đây?

Nàng quả thật không buông tay với Duy Trúc ca ca được a..... A Li cũng không nói sai.....

Thân mình Phiêu Tuyết lao đảo về phía sau một cái, thất hồn lạc phách chuẩn bị trở về, đột nhiên một người gọi nàng: “Quý phi nương nương, cẩn thận”.

Phiêu Tuyết quay đầu đã thấy, ánh vào mi mắt là Thượng Quan Uyển Nhi gương mặt tươi cười, cách đó không xa còn có một người đang đứng, cũng mặc y phục phi tần, một thân màu xanh lục, trên mặt mang theo vài phần ngạo khí lạnh như băng, phía sau nàng còn có bốn nha hoàn đi theo, lúc này đang đồng loạt hành lễ với Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết không nghĩ tới lại thấy Thượng Quan Uyển Nhi ngay vào lúc này.....

“Nương nương thân thể không thoải mái sao? Có cần nô tỳ đi truyền Thái y hay không?” Thượng Quan Uyển Nhi ân cần hỏi.

Phiêu Tuyết lắc lắc đầu, nàng mặc thường phục, đột nhiên chạy ra từ Trai Nguyệt cung, làm khó Thượng Quan Uyên Nhi vẫn còn nhận được nàng.

Phiêu Tuyết đột nhiên quay đầu lại nhìn phi tử một thân y phục xanh kia, cảm thấy có chút quen mặt lại không nhớ ra được, nàng không hành lễ cũng không nói chuyện.

Thượng Quan Uyên Nhi nhiều năm hầu hạ Lũng Thái Hậu đã quen, sát ngôn quan sắc kỹ xảo tài trí hơn người, một cái liếc mắt đơn giản này của Phiêu Tuyết nàng đều nhìn thấy trong mắt, nàng cười khẽ cúi chào Phiêu Tuyết, lại khẽ cúi chào Khanh Bật Liễu, nói: “Vị này là Liễu quý phi mấy hôm trước sắc phong” (*nhìn sắc mặt nghe lời nói để đoán ý tứ*)

Trái tim Phiêu Tuyết đột nhiên thắt một cái..... A Li, nhanh như vậy đã sắc phong phi tử khác? Lại là mấy hôm trước sắc phong..... Vì sao nàng không biết? Ha ha..... Bởi vì cùng là quý phi, cho nên nàng ta không phải hành lễ với nàng.

Phiêu Tuyết rõ ràng thấy trên người Khanh Bật Liễu một thái độ “*không coi ai ra gì*”, sự kiêu ngạo của nàng không giống sự kiêu ngạo của Lũng Tịch Ngọc, nữ tử đứng như liễu trước mắt này như phủ đầy băng sương rét lạnh.

Phiêu Tuyết nhớ ra rồi, Khanh Bật Liễu chính là một trong bốn vị phi tử tiến cung ngày đó Liễu đức phi..... Trong đêm yến còn dùng một khúc múa kiếm cả vú lấp miệng em.

Trong mơ hồ Phiêu Tuyết dường như đã hiểu được một điều gì đó, thì ra nàng đã xông làm vào cái thế giới ôn nhu mà Tuấn Lạc đã thiết lập, từ một khắc kia khi nàng yêu hắn, hắn đã tạo một cái nhà giam đem nàng đặt bên trong, giống như một mảnh trời bị tách rời trong cõi đời này, trong thế giới kia chỉ có A Li và A Ngữ.

Khi tất cả sự thật ẩn dấu phía sau được phơi bày ra ánh sáng, Phiêu Tuyết hưởng an nhàn đã lâu đột nhiên cảm thấy có chút không tiếp nhận được, chỉ thấy sắc mặt Phiêu Tuyết đều trở nên tái nhợt, ngay cả tươi cười cũng gượng ép như vậy.....

Ở phía sau nơi nàng không nhìn thấy, hắn còn an bài những gì? Nói cái gì cùng lùi cùng tiến, thì ra hắn sớm đã phản bội giao ước..... Trên mặt Phiêu Tuyết đột nhiên xuất hiện một tia cười lạnh, A Li, người cuối cùng cũng không phải A Li a..... Người không phải A Li của A Ngữ, thì ra A Li căn bản chưa từng tồn tại.

Thế giới của bọn họ thì ra từ lâu đã có KhanhBATLiều, như vậy, ở những nơi nàng nhìn không tới thì sao? Có phải hay không còn có rất nhiều người? Thì ra nàng cũng chỉ là một trong số đó của hắn..... Có phải hay không trong thế giới của KhanhBATLiều, nàng ta cũng là duy nhất của hắn? Chuyện này thật sự rất đáng sợ, PhiêuTuyết lão đảo lui về sau một bước.

“Quý phi nương nương?” Thượng Quan Uyển Nhi đột nhiên gọi PhiêuTuyết một tiếng.

PhiêuTuyết nhất thời cảm thấy xung hô này thật chói tai, “Đừng gọi ta như vậy”

PhiêuTuyết lúc này ai cũng không muốn để ý, nàng đột nhiên xoay người trở về, Thượng Quan Uyển Nhi đang muốn mở miệng, KhanhBATLiều vẫn chưa từng nói chuyện đã mở miệng: “Uyển Nhi, không đi thì ngươi một mình ở lại đây” Dứt lời nàng lập tức cất bước đi về phía Sùng Dương cung, bốn nha hoàn cũng vội vàng đuổi theo.

Thượng Quan Uyển Nhi liếc nhìn PhiêuTuyết một cái, vẫn xoay người đi theo KhanhBATLiều.

Thượng Quan Uyển Nhi là nữ quan bên người Lũng Thái Hậu, nay Lũng Thái Hậu bị giam lỏng ở Từ Vĩnh Cung, nàng lẽ ra cũng phải bị giam lỏng hoặc trực tiếp ban rượu độc đưa đến hoàng tuyền..... Nay nàng lại ở trong này, chứng tỏ nàng từ trước tới nay là người của Tuấn Lạc..... Nàng là người của A Li..... KhanhBATLiều thì sao? Thượng Quan Uyển Nhi cùng KhanhBATLiều.....

PhiêuTuyết đột nhiên phát hiện chính mình cái gì cũng không có..... Ngoại trừ Thủy Bích, ngoại trừ A Li, ngoại bỏ Nguyệt Linh Nguyệt Niên các nàng mới được phân đến Trai Nguyệt cung..... PhiêuTuyết cái gì cũng không có.

PhiêuTuyết đột nhiên cảm thấy hoàng cung giống một cái xác trống không, ít nhất đối với nàng mà nói là cái xác trống không, ngoại trừ A Li, nàng không tìm được người quen biết..... Lúc này trong lòng nàng có đủ loại tư vị, đột nhiên cảm thấy người ngày ngày vẫn nói chuyện bên tai biến mất, cách thật xa thật xa..... Duy Trúc ca ca không có ở đây, nàng cũng không có cái gì..... Rốt cuộc là vì sao lại đi tới tình thế như vậy?

PhiêuTuyết ngây ngốc đi trở về Trai Nguyệt cung, đây là một cái nhà giam hoa lệ, Thủy Bích vừa rồi bị PhiêuTuyết đụng bị thương, Nguyệt Linh đang

bôi được giúp Thủy Bích, thấy Phiêu Tuyết trở về nàng lập tức đứng lên hành lễ.

Phiêu Tuyết đột nhiên cứ như vậy thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, bỗng nhiên Phiêu Tuyết phì cười một cái, hỏi Nguyệt Linh: “Nguyệt Linh, trong cung có mấy quý phi?”

Nguyệt Linh đột nhiên ngẩng đầu lên, há miệng lại không nói lời nào, về sau mới chậm rãi nói: “Hoàng Thượng thích nường nường người như vậy, trong cung lại không có Hậu, đương nhiên chỉ có nường nường người là quý phi duy nhất”

Phiêu Tuyết nghe xong “*ha ha*” cười. Nói với Nguyệt Linh: “Đúng vậy, đương nhiên chỉ có ta là quý phi duy nhất”

Nguyệt Linh không hiểu Phiêu Tuyết có ý gì, thấy thần sắc Phiêu Tuyết như thường không tìm ra chỗ nào quái dị, đành phải cười theo, tiếp tục giúp Thủy Bích bôi được.

Phiêu Tuyết rốt cục hiểu, Trai Nguyệt cung này là một cái nhà giam, là một cái nhà giam Tuần Lạc lấy danh nghĩa tình yêu tặng cho nàng.

Phiêu Tuyết xoay người, gọi Nguyệt Phạm: “Lấy Lục Khinh ra cho ta”

Lúc này đổi lại là Thủy Bích sững sốt, “Tiểu thư?” Lục Khinh là cây đàn của tiểu thư, cây đàn này là do tuyệt thế cao nhân làm, tiếng đàn tản ra xung quanh rất xa cũng có thể nghe thấy, nhưng tiểu thư đã rất lâu không đánh đàn a.....

Chương 118: Đập đàn

Nguyệt Phàm lấy đàn đến, Phiêu Tuyết tiếp nhận đàn, đem đàn đặt bên cửa sổ, ngồi xuống điều chỉnh âm sắc, bắt đầu bật ra, Nguyệt Phàm Nguyệt Hiên các nàng lập tức kinh ngạc, lúc trước mọi người đều truyền rằng Cố quý phi một khúc đàn đoạt một mạng người, còn tưởng rằng nàng thật sự không biết đánh đàn, lúc này thấy Phiêu Tuyết thủ pháp lưu loát, lẳng lặng đợi Phiêu Tuyết gảy đàn, Phiêu Tuyết vung tay lên, thanh âm nhất thời trút ra, mọi người đều mở to hai mắt nhìn, chỉ có vài âm luật đã dễ nghe như vậy.....

Phiêu Tuyết vui đầu, tiếp tục đàn, ai cũng không biết nàng muốn làm gì.

“Cái này.....” Nguyệt Linh sợ ngây người, tài đánh đàn của Phiêu Tuyết đã đạt đến mức mọi người chỉ biết là dễ nghe chứ không biết vì sao lại dễ nghe.

Nguyệt Nô đi ra từ sau đình, một khúc [*phượng cầu hoàng*] đàn ngưng trọng, tiếng đàn nhẹ nhàng từng đợt từng đợt tung bay ra ngoài, bỗng nhiên chim chóc treo trên hành lang Trai Nguyệt cung đều tung bay, phịch phịch đập cánh muốn lao ra khỏi lồng sắt, tất cả kì trân dị bảo nuôi dưỡng trong Trai Nguyệt cung đều làm âm ỉ lên.

“Đây là làm sao vậy?” Nguyệt Niên đột nhiên hoảng hốt la lên.

Xa xa trong Sùng Dương cung, Tuần Lạc đứng trên hành lang tầng cao nhất nhìn xuống toàn bộ hoàng cung Đông Li, Khanh Bật Liễu đứng bên cạnh hắn, nhất thời trở nên ngàn vạn nhu tình.

Tuần Lạc nhích môi ngắm cảnh cùng Khanh Bật Liễu, Khánh Hỉ cảm phát trần đứng phía sau bọn họ, không dám nói lời nào.

Đột nhiên một trận tiếng đàn truyền đến, tất cả chim chóc trong vườn Sùng Dương cung nhất thời bị làm cho hoảng loạn bay ra, bóng lưng Tuần Lạc trong nháy mắt cứng lại, tay hắn đặt trên lan can bỗng nhiên nắm chặt, “Ai đàn khúc này?” Ngữ khí của hắn cực độ không vui hỏi Khánh Hỉ.

Khánh Hỉ ở trong cung cho tới bây giờ chưa từng nghe khúc đàn như vậy, có thể làm chim chóc hoảng sợ bay lên, người này nhất định là tài gảy đàn cao siêu, ngay cả chim chóc cũng rơi vào thanh sắc mà động tình. “Nghe tiếng đàn này dường như từ Trai Nguyệt cung truyền đến”

Khanh Bất Liễu nằm nằm tay bên kia của Tuấn Lạc, ánh nhìn lạnh lùng trong mắt nàng đột nhiên có thêm vài phần tán thưởng, chỉ thấy nàng ngâm ra: “Hoàng hê hoàng hê tông ngã tê, đặc thác tư vĩ vĩnh vi phi. Giao tình thông ý tâm hòa hài, trung dạ tương tông tri giả thù?”

(Chim hoàng, chim hoàng hãy bay về với ta, sóng đôi bay lượn một đời bên nhau. Giao tình sâu nặng, tâm hòa hợp. Trong đêm đen biết bay cùng ai?)

Tuấn Lạc trong lòng rung động, lại biết rõ hai người đã không thể quay về như trước, mộng huyễn xây ngày nào giờ đã phải phá bỏ, hiện tại cả triều đình đều nịnh bợ Cổ gia, hắn cười kéo Khanh Bất Liễu qua, “Ái phi, đã có người đánh đàn, chúng ta nghe cho kĩ, rồi người cùng tiếng đàn này hát cho trầm nghe một khúc được không?”

Khanh Bất Liễu lắc lắc thân mình, cũng không từ chối: “Khó có được dịp này, thần thiếp lập tức hát đệm một khúc:

Tương cầm đại ngũ hê, liêu tả trung tràng. Hà nhật kiến hứa hê, úy ngã bàng hoàng.

Nguyện ngôn phối đức hê, huê thủ tương tương. Bất đặc vu phi hê, sử ngã luân vong.”

(Dịch thoát nghĩa thôi nhé, chẳng biết có đúng không nữa: Dừng tiếng đàn thay lời muốn nói, viết lên tâm sự trong lòng. Ngày nào đã hứa hẹn, thăm hỏi chim hoàng bên ta. Nguyện dùng lời nói này xứng đôi cùng tấm lòng, nắm chặt tay nhau. Đừng bay đi nơi nào, đến khi ta chết đi)

Khanh Bất Liễu xướng cũng vô cùng tốt, chỉ là tại đây trong tiếng đàn nay vẫn có vẻ kém cỏi, Tuấn Lạc nhìn chăm chăm Khanh Bất Liễu, hắn đột nhiên lộ ra nụ cười tà mị, “Ái phi xướng thật tốt”

“Hoàng Thượng quá khen..... Thần thiếp không dám đảm đương” Khanh Bất Liễu cực kỳ vui lòng với sự khích lệ của Tuấn Lạc, nữ tử tâm cao khí ngạo như nàng, đương nhiên cũng sẽ chỉ vì Tuấn Lạc vị quân vương nằm trong tay chúng sinh thiên hạ mà khuất phục. “Thần thiếp xướng không được tốt, hay là múa kiếm cho Hoàng Thượng đi”

Tuấn Lạc không muốn để lực chú ý của mình đặt trong tiếng đàn xa xa, vì thế lập tức gật đầu, “Người đâu, đem bảo kiếm của trẫm cho Liễu phi”

Cung nữ hầu hạ Tuấn Lạc vừa nghe vậy, vốn là khó có phi tử nào có thể đến Sùng Dương cung này ngắm cảnh, Hoàng Thượng lại còn đem bảo kiếm của

mình cho Liễu phi này, nghĩ đến đây có thể lại là một Cổ quý phi khác, lần này không dám chậm trễ, lập tức đi xuống nâng bảo kiếm lên.

Khanh Bật Liễu rút bảo kiếm ra, cười với Tuấn Lạc một tiếng mê hoặc, hành lang rất lớn, nàng đi đến giữa, làn váy bị gió thổi bay, trong múa kiếm thanh tú không thiếu vài phần khí thế hào kiệt, Tuấn Lạc nhìn nàng không chớp mắt, khóe miệng vẫn mang nét cười, ánh mắt trong nháy mắt có chút ngẩn ngơ: “Ái phi.....”

Tiếng đàn từ Trai Nguyệt cung truyền đến vẫn không ngừng, [*phượng cầu hoàng*] mỗi tiếng nhỏ máu, Tuấn Lạc lại lựa chọn xem nhẹ thần khúc truyền đến từ nơi bông lai tiên cảnh này, hẳn nghe ra sự phân vân do dự trong tiếng đàn này, cũng nghe ra sự bạc tình của hắn ở nơi đó.

Phiêu Tuyết ở trong Trai Nguyệt cung, đầu ngón tay thông qua tiếng đàn, A Li, ta không biết ta có yêu người hay không, giống như ta cũng không biết người có yêu ta hay không. Người đối với ta đến tột cùng là lợi dụng lớn hơn tình cảm hay tình cảm nhiều hơn lợi dụng? Hôm nay có thể đem Khanh Bật Liễu thăng làm quý phi, ngày mai có thể nạp Thượng Quan Uyển Nhi làm thiếp..... Tranh đấu trong hậu cung cũng là thế lực triều đình tranh đấu, Phiêu Tuyết hồ đồ, nàng sao có thể quên lý do lúc trước Tuấn Lạc cưới nàng chứ? Nếu muốn tình cảm của bọn họ có một ngày không còn liên quan đến lợi ích, vậy chỉ có thể để Cổ Hà Đông rời khỏi triều đình và nhân gian, vĩnh viễn không làm quan. Nhưng điều này có thể sao? Phiêu Tuyết làm không được..... Nàng là vì phụ thân mới gả cho Tuấn Lạc, phụ thân cũng tuyệt đối sẽ không vì vậy mà rút khỏi triều đình..... Cha muốn phụ tá hắn trở thành thiên tử nhất đế, cha muốn tên mình lưu danh sách sử là vị quan tốt.

Còn nàng thì sao? Trong lòng rối cuộc là người nào? Vì sao lại đau vì Duy Trúc ca ca? Cũng đau vì Tuấn Lạc? Nhiều nỗi đau như vậy, rối cuộc mấy phần là vì A Li, mấy phần là vì Duy Trúc? Toàn bộ phiền muộn trong lòng Phiêu Tuyết đều hóa thành tiếng đàn, chim chóc ngoài hành lang đột nhiên cùng nhau hót lên.

Tuấn Lạc rối cuộc cũng không phải của nàng, câu nói nguyện chỉ một người, bạch đầu không chia cách kia, rối cuộc là vì ai xây mộng?

Trên đỉnh Sùng Dương cung, Khanh Bật Liễu cười như nghiêng hoa, dáng người lưu loát vì Tuấn Lạc múa kiếm, Tuấn Lạc đột nhiên cũng rút bội kiếm trên người thi vệ ra, tiến lên cùng Khanh Bật Liễu múa, dáng người hắn cao gầy, múa kiếm so với nữ tử còn đẹp hơn, chỉ thấy hai người cùng nhau múa kiếm giống như thiên thượng nhân gian thịnh yến.

Bên này phượng múa thành đôi, bên kia tiếng đàn độc đàn.

(cứ nghĩ hai người này cùng nhau múa kiếm trong tiếng đàn của chị Tuyết mà vừa hận vừa thương, khóc hết nước mắt rồi, không nhìn thấy gì, gõ phím hết nổi. Đang nghe bài ‘phượng cầu hoàng’, làm sao đây? Đau đớn quá)

Tuấn Lạc chỉ nghe thấy tiếng đàn kia càng đàn càng huyền ảo, những tiếng chói tai bức thiết không đồng nhất, như những hạt châu lớn nhỏ rơi trên bàn ngọc, tiếng đàn càng về sau càng mang theo nhiều phần hàn ý, băng tuyết lãnh sát huyền ngưng tuyết, ngưng tuyết bất thông thanh tạm hiết. *(Như suối giá lạnh không chảy được, dây đàn ngừng hẳn lại, Ngừng dứt không thông, tiếng đàn đột nhiên im bặt.)*

Tiếng đàn chỉ ngừng lại trong một chớp mắt, vì thế thanh âm truyền đến càng rắc rối, Phiêu Tuyết thể nhưng lại đem *[phượng cầu hoàng]* đàn ngược lại.

Kiểm Tuấn Lạc nhất thời ngừng lại, gió thổi rối loạn tóc đen buộc cao cao của hắn, chỉ thấy gương mặt quân vương đủ để mê hoặc chúng sinh kia lại có vài tia chua xót, Khanh Bật Liễu cũng dừng kiếm, tiến lên hỏi: “Hoàng Thượng, sao lại không múa nữa?”

Ngừng lại trong chớp mắt, Tuấn Lạc mới khôi phục lại thần sắc hài hước, hắn xoay người dặt tay Khanh Bật Liễu: “Ái phi, trầm lo người mệt, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi”

Tuấn Lạc vừa dứt lời, tiếng đàn kia cũng hoàn toàn ngừng lại, lưu lại tiếng vang vô tận.

Trong Trai Nguyệt cung, Phiêu Tuyết cuối cùng trên mặt tươi cười ngừng tay, sau đó nàng đứng dậy, đột nhiên ôm lấy Lục Khinh, sau đó — đột nhiên đem cây đàn hướng đến cây cột đập nát!

Đàn gãy, tình đoạn! Nàng không dễ dàng tha thứ được chính mình không chuyên *(ý nói không hết lòng bất kì người nào)*, cũng không cách nào dễ dàng tha thứ hắn lừa gạt! Chấm dứt đi, như vậy với ai cũng tốt.

~oOo~

*** Khúc ‘Phượng cầu Hoàng’ 凤求凰 _ Tư Mã Tương Như

Tư Mã Tương Như là người đa tài, văn hay đàn giỏi, tính tình hào hoa phóng lãng nên đã cáo quan ngao du thiên hạ. Đi đến đâu Tương Như cũng

dùng bút mực và cây đàn để kết giao bằng hữu. Khi đến đất Lâm Cùng, Trương Như đến dự tiệc nhà Trác Vương Tôn. Nhà họ Trác có người con gái rất đẹp nhỏ tuổi đã góa chồng là Trác Văn Quân rất thích nghe đàn. Trương Như biết được đã gảy khúc “Phượng cầu hoàng” định ghẹo nàng. Văn Quân nghe được tiếng đàn, đem lòng tương tư nên nửa đêm đã bỏ nhà đi cùng Trương Như

凤兮凤兮归故乡，遨游四海求其凰。

时未遇兮无所将，何悟今兮升斯堂！

有艳淑女在闺房，室迩人遐毒我肠。

何缘交颈为鸳鸯，胡颉颃兮共翱翔！

凰兮凰兮从我栖，得托孳尾永为妃。

交情通意心和谐，中夜相从知者谁？

双翼俱起翻高飞，无感我思使余悲。

Bản Hán Việt:

Phượng hê, phượng hê quy cố hương, ngao du tứ hải cầu kỳ hoàng.
Thời vị ngộ hê vô sở tương, hà ngộ kim hê thăng tư đường.
Hữu diêm thực nữ tại khuê phòng, thất nhĩ nhân hà sâu ngã trường.
Hà duyên giao cảnh vi uyên ương, tương hiệt cương hê cộng cao tường.

Hoàng hê hoàng hê tông ngã tê, đắc thác tư vĩ vĩnh vi phi
Giao tình thâm ý tâm hoà hài, trung dạ tương tông tri giả thủy
Song dực câu khởi phiên cao phi, vô cảm ngã tư sử dư bi.

Dịch nghĩa:

Chim phượng ơi chim phượng quay về chốn cũ đi thôi, ngao du bốn bể tìm chim hoàng.

Bóng chim không gặp đã lỡ làng, sao không thức tỉnh bước vào nơi thê lương.

Có cô gái đẹp ở khuê phòng, phòng gần người xa nhói lòng ta.

*Sao không kết đôi duyên ương, sao không bay liệng cùng nhau thỏa mọi
đường*

*Chim hoàng ơ chim hoàng hãy về với ta, để được bay lượn một đời bên
nhau*

Giao tình sâu nặng tâm hòa hợp, trong đêm biết theo ai bay đi?

Giang hai cánh bay cao bay xa, đừng vì tư niệm ta mà sầu bi

Chương 119: Có thể không yêu người hay không

Nguyệt Linh vọt ra, nắm cổ tay Phiêu Tuyết thật chặt, cầu xin: “Nương nương, người hà cớ gì phải làm gì vậy? Không phải chỉ là âm ỉ cùng Hoàng Thượng một chút sao? Hoàng Thượng bây giờ đang nổi giận, một thời gian ngắn nữa sẽ hết giận, nói không chừng buổi tối sẽ tới đây tìm nương nương chẳng?”

Phiêu Tuyết lắc lắc đầu, Nguyệt Linh rõ ràng là hiểu lầm, nàng cùng Tuấn Lạc lẽ nào lại đơn giản như vậy? Hắn oán nàng trong lòng còn có người khác, nàng oán hắn căn bản vẫn đang lừa nàng, hai người đã đi trên hai con đường riêng rẽ, sao có thể đơn giản như Nguyệt Linh nói?

Giữa bọn họ không chỉ có một chữ tình, mà còn có chữ quyền, có lẽ nàng luôn sai lầm rồi, nàng đã nghĩ vấn đề quá thuần túy.

Yêu chính là yêu, không yêu chính là không yêu..... Quân vương nào có thể phân rõ yêu và không yêu? Khi cần thần tử nào giúp thì yêu phi tử đó, không cần, lập tức vứt xa xa sang một bên..... Có lẽ hôm nay cãi nhau chỉ là cơ hội, Tuấn Lạc muốn, chính là đảo loạn triều đình, trừng trị bọn kết bè kết cánh..... Có lẽ cũng như Nguyệt Linh nói, qua vài ngày sẽ trở lại, nhưng trở về như vậy sẽ còn ý nghĩa sao?

Ngoại trừ Khanh Bất Liễu hắn còn rất nhiều phi tử, cửu tần, chiêu nghi, chiêu dung, chiêu viện, hai mươi sáu thế phụ, tám mươi một ngự thiếp..... Người nào không xuất thân từ gia đình nhà quan? Người nào không phải người trong triều?

A Li rồi sẽ có lúc dùng đến bọn họ..... Làm Hoàng Thượng, sẽ phải học được vũ lộ quân triêm (*mưa tưới muôn nơi*)

Phiêu Tuyết xoay người đi ra ngoài, Nguyệt Nô lập tức đã theo kịp, Phiêu Tuyết mệt mỏi nói với Nguyệt Nô: “Trở về đi, bản cung muốn đi một mình.” Nếu tất cả đã không còn được như nguyên sơ, vậy thì gỡ cái móc nương nương ra đi, cũng tốt để thời thời khắc khắc nhắc nhở thân phận của mình, đừng để đi vào vết xe đổ.

Trong mắt Nguyệt Nô đầu tiên là hiện lên vài phần kinh ngạc, sau đó là ngơ ngác nhìn Phiêu Tuyết, không biết đang nghĩ cái gì.

Phiêu Tuyết thấy Nguyệt Nô không đi theo, nàng cất bước tiếp tục đi ra ngoài.

“Nương nương” Nguyệt Nô đột nhiên gọi Phiêu Tuyết, Phiêu Tuyết không quay đầu, Nguyệt Nô biết Phiêu Tuyết nhất định có thể nghe được, “Nương nương, Hoàng Thượng là người tốt” Nàng cứ như vậy nói những lời này.

Bóng lưng rời đi của Phiêu Tuyết giật mình trong nháy mắt, sau đó cũng không quay đầu lại tiếp tục bước ra ngoài.

Nguyệt Nô đứng tại chỗ, nàng biết Phiêu Tuyết nhất định nghe được, chỉ cần nghe được..... là tốt rồi.

Phiêu Tuyết vẫn đi ra ngoài, ngay cả chính mình cũng không biết mình muốn đi đâu, dọc theo đường lớn lát đá mà đi, hai bên là tường cung cao lớn, màu đỏ chói mắt, mái hiên màu xám, cầm thạch điêu lan, nơi nơi đều là cảnh vật của A Li, nhưng lại không phải cảnh vật của nàng.

Phiêu Tuyết lúc này mới lần đầu tiên sợ hãi, trước kia đều là dũng cảm tiến tới, căn bản là không có quá nhiều chuyện lo lắng, nàng cứ như vậy gả cho hắn, sau đó cùng nhau trải qua mưa gió, chỉ biết là A Li yêu A Ngữ, A Ngữ cũng yêu A Li, nhưng đột nhiên có một ngày phát hiện, sự thật không phải tình hình kia, như vậy thì nên thế nào? Phiêu Tuyết một tay chống vào tường cung, một tay đặt bên tim, nghe tiếng động có quy luật quen thuộc nhất của chính mình, hình như đang nói, nên làm gì bây giờ, về sau phải làm sao bây giờ?

Từ khoảnh khắc gả vào thâm cung Phiêu Tuyết vốn không nghĩ tới vấn đề này, nhưng hiện tại thì sao? Cũng có thể không cần lo lắng sao? Dù sao..... đàn cũng đã đập, tình cũng chặt đứt. Hắn cũng đã nắm quyền, Phiêu Tuyết đột nhiên nghĩ tới hai chữ rời đi, nhưng nàng có thể đi nơi nào?

Chuyện cũ từng màn hiện lên trong đầu, từ ngày đầu tiên bắt đầu vào cung, Phiêu Tuyết bắt đầu cẩn thận phân tích, vì sao là nàng cùng Lũng Tịch Ngọc, Vệ Lương Ngữ ba người vào cung từ cửa tây? Khanh Bật Liễu thì sao? Còn có đêm yến cung đình, Tuấn Lạc đẩy nàng tới nơi đầu sóng ngọn gió cao cao tại thượng, Vệ Lương Ngữ tranh thủ tình cảm, Lũng Tịch Ngọc tức giận, Khanh Bật Liễu thì sao? Khanh Bật Liễu lúc ấy là mùa kiếm..... Nàng đương nhiên là có võ công a, như vậy Vệ Lương Ngữ thất thủ..... Trung Thư Lệnh bất ngờ chết? Phiêu Tuyết bắt đầu bối rối, cho đến dâng trà trong Từ Vĩnh cung..... A Li sau đó lại thiết lập tình hình để Lũng Tịch

Ngọc làm hiền phi..... Sắp xếp ra ngoài cung thăm viếng diệt cử tộc.....
Phiêu Tuyết càng nghĩ càng thông suốt.....

Ha ha ha..... Phiêu Tuyết đột nhiên cười to ngồi xuống, cả người cười đến mức bụng cũng đau, thì ra là như vậy a..... Thì ra là như vậy..... Yêu một người sẽ cố gắng bảo vệ người đó, đúng hay không?

Cho nên A Li cho tới bây giờ chưa từng đề cao nàng, thậm chí ngay cả Phiêu Tuyết cũng không cảm giác người kia tồn tại, bởi vì A Li muốn giấu nàng đi, chỉ có làm cho người ta xem nhẹ nàng mới có thể bảo đảm an toàn của nàng a.....

Phiêu Tuyết lúc này mới phát hiện chính mình là một kẻ đại ngốc, vẫn luôn ngây ngốc thay người khác hứng chịu danh tiếng, ngày đầu tiên đại hôn, hắc ở Lạc Tuyết Cung qua đêm, sau đó lại làm cho nàng thành quý phi, cùng nàng về nhà thăm viếng, nếu không phải vì hắc, Lũng Thái Hậu căn bản cũng sẽ không ra oai phủ đầu với Phiêu Tuyết trong Từ Vĩnh cung, Thủy Bích cũng sẽ không vì vậy mà suýt mất mạng, Phiêu Tuyết đột nhiên cười to hóa thành cười khúc khích, ha ha a..... Nếu trăm điều hướng phượng không phải chính mình nhất thời cao hứng nướng chim ăn thì sao? Bất thành công tiện thành nhân (*không sống thì chết*) Phiêu Tuyết rốt cục hiểu được, thì ra chính mình trong hậu cung này sống được vẫn là từng bước duy gian.
(*khó bảo toàn*)

Giống như Khanh Bật Liễu thì sao? Âm thầm giúp đỡ Tuấn Lạc, mỗi ngày ăn no, ngủ ngon, còn không có người quấy rầy..... Biểu hiện giả dối một mạch thất sủng, đợi tới khi A Li cầm quyền lập tức cũng thành quý phi bước ra.....

Phiêu Tuyết thế mới biết, Trai Nguyệt cung thì tính là cái gì sùng nịch? Cung điện có xa hoa hơn nữa cũng chỉ là một cái nhà giam..... Mà Khanh Bật Liễu, mới là A Li thật sự dụng tâm bảo vệ.....

Phiêu Tuyết đột nhiên cảm thấy chính mình thật bi ai, vẫn ngây ngốc tin tưởng, trên đời này, nào có cái gì A Li, chỉ có một Tuấn Lạc, một Tuấn Lạc nhẩn tâm.....

Khanh Bật Liễu có thể dễ dàng tha thứ A Li có rất nhiều nữ nhân, Phiêu Tuyết lại không thể dễ dàng tha thứ..... Nguyên chỉ một người, bạc đầu không chia cách..... Trên đời nào có tình yêu như vậy.

Phiêu Tuyết ngẩng đầu nhìn bầu trời trong hoàng cung, nhỏ như vậy, đen như vậy..... Căn bản không phải một mảnh trời bao la xanh thẳm đã thấy ở miếu thành hoàng, vì cái gì ngay màu sắc cũng kém nhiều như vậy.....

Phiêu Tuyết vẫn đặt tay trước ngực như trước, trên mặt tuy đang cười, nhưng vì sao lại cảm thấy trống rỗng, giống như bị người ta khoét một lỗ, có đôi khi không biết sự thật lại tốt, sự thật tàn nhẫn như vậy.

Nguyệt Nô là người của Tuần Lạc phái tới giám thị mình sao? Nhưng vì sao phải nói với nàng hắn là người tốt? Hắn tốt ở chỗ nào? Phiêu Tuyết cười thật đau khổ thật đau khổ, A Li, người thật xấu xa, tim cũng bị người lừa đi rồi. Phiêu Tuyết ôm ngực mình, cho nên bây giờ nơi này thật trống rỗng, đau quá.

Chân mày Phiêu Tuyết đều nhíu lại với nhau, sắc mặt rất cực dần dần trở nên tái nhợt, vịn theo tường thành trượt xuống, Phiêu Tuyết đột nhiên hiểu được con tim mình, thì ra nó đã cho Tuần Lạc từ lâu rồi.

Nhưng thời điểm mình rút cuộc hiểu được tâm ý của mình, cũng chính là lúc muốn lấy lại nó nhất, nếu có thể, A Li, ta có thể không cần yêu người hay không.

Chương 120: Bối cảnh ở Trai Nguyệt cung

Phiêu Tuyết đi thẳng dọc theo tường thành, vòng qua tầng tầng hoa viên, đi tới trung cung, đi thẳng tới một nơi xa lạ, nơi này trúc xanh vờn quanh, nhà cửa chung quanh đều đặc biệt thấp bé, thậm chí có chút đơn sơ, đơn sơ cũng rất yên lặng, Phiêu Tuyết lấy tay nhẹ sờ là trúc, đột nhiên nhớ tới phu tử từng nói cho nàng một điển cố, thời xưa có một quân vương có rất nhiều sủng phi, bởi vì quá nhiều sủng phi cho nên không sủng hạnh tới, vì thế thái giám bên người quân vương kia tìm một chiếc xe dê, xe dê đưa người đến đâu thì hãm qua đêm ở đó, sau đó có một phi tử đặc biệt thông minh, tưới nước muối vào lá cây trúc trước cửa, khiến cho mùi hương trên lá trúc kia cực kì hấp dẫn, vì thế dụ được con dê đến, cũng dụ quân vương đến sủng hạnh.

Phiêu Tuyết nhớ lại điển cố kia, nhìn chằm chằm lá trúc tươi non, cười đến đặc biệt cay đắng, nếu một nữ nhân phải nhờ vào tài trí thông minh mới có được nam nhân sủng ái, vậy còn tình cảm có gì đáng nói đây?

Nữ tử hậu cung muốn là phú quý, muốn là sủng hạnh, còn Phiêu Tuyết không giống, nàng muốn chính là một phần tình cảm tri kỷ, cho nên thứ tình yêu dụng tâm tư cầu đến nàng khinh thường, cho nên cũng sẽ không làm.

Phiêu Tuyết nhìn khu nhà nhỏ yên tĩnh hoa lệ trang nghiêm, đột nhiên muốn cắm rễ ở trong này, không muốn động. Không muốn lại trở về nhà giam xa hoa kia, Phiêu Tuyết lúc này đối với Trai Nguyệt cung đã không còn yêu thích lúc đầu, chỉ còn lại trống rỗng vô tận. Giả, tất cả đều là giả.....

Phiêu Tuyết tại nơi hẻo lánh này tìm một thân cây rồi lại gần dựa vào, Phiêu Tuyết thở dài một hơi, vừa rồi bên ngoài nàng cười quá mức, lúc này tại đây chỉ có một mình nàng gữa đất trời, khiến cho tâm tình buồn lòng được một chút, không cần phải đối mặt với sự tồn tại của những thứ không chân thực.

Phiêu Tuyết cứ như vậy tựa vào bên cây, nhắm hai mắt lại, một mình lặng lẽ ngồi, lá trúc rậm rạp che khuất thân ảnh của nàng.

Không biết nghỉ ngơi mấy khắc, Phiêu Tuyết đột nhiên cảm giác có người dùng chân đá đá chân mình, Phiêu Tuyết mở to mắt, chỉ thấy đã là hoàng hôn, ánh sáng màu vàng rực rỡ chiếu lên trên lá trúc, cũng chiếu vào mấy lọn tóc người kia, khắp nơi đều là màu vàng óng ánh.

Gương mặt khôi ngô đỉnh đặc xuất hiện trước mắt Phiêu Tuyết, gương mặt Tùy Nghị được phóng đại dừng trước mặt Phiêu Tuyết chỉ có mười cm, hắn gọi: “Quý phi nương nương, người ngồi ở chỗ này làm gì?”

Tùy Nghị vẫn một thân hắc y như trước, nhưng vẻ mặt không lạnh lùng như hai lần trước Phiêu Tuyết thấy, lúc này trên mặt hơi hơi dần theo ý cười, chỉ là độ cong cực kỳ nhẹ, nhẹ đến mức làm người ta thiếu chút nữa nhìn không ra.

“Người vì sao cũng xuất hiện ở trong này?” Phiêu Tuyết hỏi. Nếu hắn một thị vệ dám đá nàng, nàng cũng không cần phải tuân theo cái gì mà tổ chế.

Tùy Nghị nhìn thoáng qua dấu chân trên làn váy Phiêu Tuyết, hắn vừa mới đá ra, hắn cười ngồi xuống cùng Phiêu Tuyết, để cho lá trúc rậm rạp đồng thời che khuất thân ảnh hai người bọn họ.

“Nơi này là nơi bí mật của thần, thần vì sao không thể tới?”

“A.....” Thì ra nàng xông nhầm vào chỗ người khác phát hiện trước. “Bản cung hôm nay tâm tình không tốt, có thể mượn tạm một chút không?”

“Quý phi nương nương sợ là đã ngồi đây mấy canh giờ, thái dương cũng đã xuống núi ”

“Thì sao.....” Phiêu Tuyết nhú mày bắt đầu tự quyết định “Ha ha..... Trong hậu cung này, chỗ nào không phải của hắn, cho dù ta mượn, thật ra cũng là mượn Hoàng Thượng” Phiêu Tuyết đột nhiên cảm thấy thật đáng buồn, thậm chí ngay cả một chỗ trốn để liếm vết thương cũng mang theo dấu vết người kia.

Tùy Nghị nghe nàng nói như vậy, sau đó lắc đầu, mấy sợi tóc rơi xuống hơi lay động, hắn ngồi vào chỗ của mình sau đó liền rút kiếm ra nhẹ nhàng lau: “Quý phi nương nương lời này nói sai rồi, nơi này là của thần”

“Chỉ giáo cho?” Phiêu Tuyết âm thầm cười.

“Tòa lãnh cung này là của thần”

Lãnh cung? Thì ra đây là lãnh cung..... Khó trách có thể yên tĩnh như vậy, tuy rằng đơn sơ một chút, không giống Trai Nguyệt cung tinh xảo hoa lệ, nay nàng lại cực kỳ yêu thích.

“Công sức mười năm Hoàng Thượng đã ban nơi này cho thần”

Phiêu Tuyết lại cười cười, “Vậy sao? Thật tốt..... Không lâu trước đây ta cũng được ban thưởng một tòa cung điện”

“Trai Nguyệt cung là một nơi tốt” Tùy Nghị nói.

“Đúng vậy..... Là một nơi tốt, ta cũng từng rất thích nơi đó”

“Vậy hiện tại thì sao?” Tùy Nghị liếc nhìn Phiêu Tuyết một cái, như đang chờ câu trả lời của nàng. Lưu loát tra lại kiếm vào vỏ, đặt bên người.

“Hiện tại không thích” Phiêu Tuyết lúc này chỉ muốn có một người trò chuyện cùng nàng, cũng khó có được Tùy Nghị không bày ra cái gì mà tư thái thần tử.

Tùy Nghị nghe xong ha ha cười gượng hai tiếng: “Trai Nguyệt cung từng là điện các rất nhiều người muốn, nhưng sau khi Duệ đế khánh thành vẫn trống không, năm đó chúng phi tần vì muốn được đến Trai Nguyệt cung đã đấu đá một phen”

Phiêu Tuyết vừa nghe, lại là cung đấu, thì ra mỗi một triều đại đều có chuyện như vậy, lúc nào nàng mới bắt đầu không thấy giật mình chứ. “Vì được đến Trai Nguyệt cung? Vậy sau đó thế nào?” Phiêu Tuyết đoán rằng không phải Tử quý phi đương nhiên chính là Lũng Thái Hậu, năm đó được sủng ái nhất chính là hai người các nàng.

“Sau đó không ai đến được, ngược lại vài phi tần vì vậy mà bị nhốt vào lãnh cung” Tùy Nghị nói thật vân đạm phong khinh, giống như vận mệnh mấy phi tử kia cũng chỉ là mây bay, không đáng nhắc tới.

Phiêu Tuyết không nghĩ một tòa điện các lại còn có quá khứ như vậy, cũng đúng..... Một tòa cung điện chứng tỏ vô hạn vinh sủng, sao có thể không có một quá khứ nhuốm máu?

“Vậy mấy phi tần kia sau đó thế nào?” Phiêu Tuyết hỏi.

“Không thế nào, trừ bỏ một người đã sinh hạ long chủng ra thì tất cả đều cô độc sống quãng đời còn lại ”

Lời nói này của Tùy Nghị đùa Phiêu Tuyết nở nụ cười: “Chuyện mới có bao nhiêu năm trước a? Lũng Thái Hậu bây giờ còn sống rất khỏe mạnh, các nàng đã cô độc sống quãng đời còn lại? Nữ tử hậu cung đâu có chết sớm như vậy?”

Tùy Nghị cũng bị Phiêu Tuyết đùa nỡ nụ cười, chỉ thấy cánh môi nhếch ra một độ cong không lớn hơn trước, có thể là vì thường ngày nghiêm mặt không thường xuyên cười.

Phiêu Tuyết lúc ấy vừa vặn quay mặt sang, vừa lúc thấy hắn cười, Phiêu Tuyết hơi giật mình: “Thật ra người cười rất dễ nhìn, thật đẹp đến bại hoại a, sao lại làm thị vệ cho A Li chứ”

Phiêu Tuyết vừa nói một câu này, Tùy Nghị thu lại nụ cười, trên mặt ít nhiều có chút không được tự nhiên, muốn cười lại ngại.

Phiêu Tuyết nhìn hắn, thở dài một hơi: “Ở chỗ này, muốn cười thì cười đi”
Cả người lại lần nữa dựa về sau, nhìn về một mảnh vàng rực trước mắt: “Hai ta đều là người đồng bệnh tương lân (*cùng hoàn cảnh thì thông cảm cho nhau*), nhưng người còn tốt hơn ta, người ở trong thâm cũng còn có nơi này để có thể vui vẻ để có thể khổ sở, so với người..... thật ra ta cái gì cũng không có” Phiêu Tuyết hướng hắn mở hai tay ra, vẻ mặt đặc biệt mất mát: “Ngay cả Trai Nguyệt cung, bên ngoài thì nói là của ta, thật ra nó cũng không thuộc về ta.....”

Chương 121: Dụng ý chân chính

Phiêu Tuyết hương Tùy Nghị thở dài một hơi, sau đó đứng dậy vỗ vỗ cây cỏ trên người, híp mắt nhìn về phía trời chiều màu hoàng kim: “Bây giờ không còn sớm, ta cũng nên trở về”

Tùy Nghị cũng khôi phục lạnh lùng lúc đầu, nhưng khi đối mặt với Phiêu Tuyết sắc mặt thoáng nhu hòa, có vẻ coi Phiêu Tuyết vài phần không giống người thường, hấn đứng dậy cầm kiếm khoanh tay trước ngực, nhìn Phiêu Tuyết. “Đi thôi, các nữ quan Trai Nguyệt cung đã sắp đem hoàng cung lật lên”

Phiêu Tuyết gật đầu: “Ừ, ta đi đây”

Tùy Nghị nhìn bóng dáng Phiêu Tuyết rời đi, khuyên nhủ: “Nếu nương nương không thể chấp nhận Hoàng Thượng tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, vậy nương nương nên sớm thỉnh chỉ chuyển ra khỏi Trai Nguyệt cung”

Thân hình Phiêu Tuyết rời đi đột nhiên dừng lại, sau đó quay đầu lại, cười nói với hấn: “Cảm ơn tổng quản thị vệ, ta sẽ làm vậy”

Nàng có thể coi điều này là thiện ý khuyên bảo hay không? Cái này đại khái dụng ý của hấn khi nói với nàng lai lịch thật sự của Trai Nguyệt cung sao? Tuần Lạc từng muốn nàng giúp hấn đoạt hoàng quyền, cho nên mặc kệ thế nào, dùng loại thủ đoạn gì, rốt cuộc đều không thể quy ẩn cuộc sống an nhàn, mà nay, hấn đã có được những thứ hấn muốn, bên người cũng không thiếu nữ nhân, nàng cũng nên thoái ẩn. Phiêu Tuyết không nghĩ tới, con đường từng mơ ước đến giờ mới có thể đi, cũng không nghĩ tới, trái tim mình lại sẽ đánh rơi trên con đường đi đến.

Giọng nói âm áp mềm mại đã sớm trôi đi ở trong gió, thật ra A Li, có cần không..... đã chấp nhận giúp ngươi, cho dù không gạt ta làm ta yêu ngươi, ta vẫn sẽ giúp ngươi. Đế vương, luôn luôn vài phần đề phòng như vậy, nhưng ngươi vì sao phải đề phòng ta đây?

Thời điểm biết Tử quý phi gặp chuyện không may, một cái ôm dùng toàn bộ sức lực như vậy, chẳng lẽ đều là giả dối sao? Đã từng nghĩ hai trái tim chưa bao giờ gần sát như vậy, nhưng sự thật, luôn quá mức tàn nhẫn.

Phiêu Tuyết theo đường xa quay về, quang cảnh dần dần trang nghiêm yên tĩnh, mái hiên lầu các màu hoàng kim, từng dãy tường cao đồ chỏi, ngăn ra một khoảng cách rất xa giữa hai trái tim, nếu thời gian có thể quay lại một lần, chỉ ước đừng yêu Đế vương, chỉ ước có thể gả cho một gia đình bình thường.

Chỉ ước nam tử thời tiêu, nữ tử múa trúc, tìm một nơi an tĩnh chăm sóc lẫn nhau sống quãng đời còn lại, không có thể gian hỗn loạn, chỉ có một đôi bướm lương chúc âm dương im lặng đậu trên cành, như vậy, lại chẳng phải là một loại phúc phận?

Phiêu Tuyết rốt cục trở về tới đường lớn, chỉ thấy trên hành lang xếp một hàng cấm quân, vừa thấy Phiêu Tuyết lập tức quỳ xuống: “Quý phi nương nương thiên tuế”

Phiêu Tuyết gật đầu, tiếp tục đi về phía trước, đoàn cấm quân đang hàng lễ đột nhiên vây quanh Phiêu Tuyết, từ giữa một công công đi ra, “Phụng Hoàng Thượng dụ lệnh, nô tài đưa nương nương hồi cung”

Sao vậy? Là sợ nàng chạy thoát phải không?

“Được” Phiêu Tuyết không quan tâm, theo hần sắp xếp.

“Nương nương cũng đừng mất hứng, nương nương giải sầu từ sáng tới nay, trời đã bắt đầu tối, Nguyệt Linh cô nương đã lật toàn bộ hoàng cung lên, chỉ sợ nương nương trong lòng nghĩ quần làm chuyện gì đó, nơi này trời đất bao la, nhưng có chuyện gì có thể giấu được Hoàng Thượng? Cũng khó trách Hoàng Thượng nổi giận muốn chúng ta đem nương nương hảo hảo đưa về cung, mong nương nương lượng thứ, thông cảm một chút cho nô tài”

Phiêu Tuyết không quan tâm đến hần, một mình về cung cũng là về, một đám về cung cũng là về, nàng không cần thiết phải nổi giận với một công công đến phụng chỉ. Chỉ là A Li, người cần gì phải tuyệt tình như vậy?

Phiêu Tuyết cất bước đi về phía trước, ánh sáng mặt trời lặn vàng óng chiếu vào làn váy Phiêu Tuyết, sau đó chính là bóng tối khôn cùng.

Dọc theo đường đi có thể thấy bọn cung nữ cầm hộp quẹt đốt lên đèn đuốc trong cung đình, đường đêm sáng lên, một mình Phiêu Tuyết đi đằng trước, hai hàng cấm quân đi theo phía sau, vừa nhìn thì thấy uy phong凛冽, thật ra sau lưng là ngàn vạn chua xót.

Khi đi tới Trai Nguyệt cung, Thủy Bích cùng Nguyệt Linh, Nguyệt Nô, Nguyệt Phàm, Nguyệt Hiên mấy người đã sớm đứng đợi đằng trước, ngoại trừ mấy nữ quan hầu hạ thân cận bên người Phiêu Tuyết này, mấy nữ quan thái giám cấp bậc thấp hơn đã sớm quỳ trên mặt đất, đầu cúi tới đất.

Công công đi theo phía sau Phiêu Tuyết tới Trai Nguyệt cung kia lập tức cúi chào Phiêu Tuyết: “Nếu nương nương đã an toàn hồi cung, nô tài trước hết quay lại báo tin cho Hoàng Thượng”

Phiêu Tuyết không làm khó dễ hần: “Người đi đi”

Công công được đồng ý lui ra, trước khi lui ra còn cố ý quay sang trước mặt mấy cung nhân của Trai Nguyệt cung, dùng giọng công công như vẹt kêu mấy câu: “May là nương nương đã trở lại, nếu không một đám mạng nhỏ các người chuẩn bị xong đời, về sau phải tận tâm hầu hạ nương nương, biết chưa?”

Một đám người lập tức hô: “Xin nghe theo Trịnh công công dạy bảo”

Phiêu Tuyết nghe xong nhất thời trong lòng sinh phản cảm, lời này hần rõ ràng là nói với hạ nhân Trai Nguyệt, thật ra đang nói cho Phiêu Tuyết nghe, nhất định cũng là hần suy ra từ ý tứ của Tuấn Lạc. Tuấn Lạc nhất định đang nổi giận trong Sùng Dương cung, nếu không Trịnh công công sao có thể ở đây nói bóng nói gió.

Phiêu Tuyết chất vấn Trịnh công công: “Trịnh công công? Sắc trời đã tối muộn người còn không mau đi?” Mọi người ít khi nhìn thấy Phiêu Tuyết có vẻ mặt kiêu ngạo của quý phi như thế, trong đầu có chút kinh ngạc.

Trịnh công công khuôn mặt tươi cười hướng Phiêu Tuyết cáo lui, “Nô tài đi, nô tài đi.....” Lúc này mới vội vàng rời đi.

Trịnh công công đi rồi, một đám cấm quân cũng đi theo, sau đó để lại một tiểu đội bảo vệ Phiêu Tuyết, Trai Nguyệt cung tăng mạnh đề phòng, Phiêu Tuyết mệt mỏi, không có sức lực đề tâm mấy thứ này. Thờ ơ nhìn lên, vào trong cung, tâm đã như tro tàn.

Thủy Bích vọt lên, chân còn khập khiễng: “Tiểu thư, người đã đi đâu, lâu như vậy không trở về, chúng ta muốn giấu nhưng cũng không giấu được”

Phiêu Tuyết xả ra một nụ cười, an ủi: “Sợ cái gì, không phải đã trở lại sao, chỉ là tùy tiện đi một chút”

Nguyệt Hiên tiến lên nói: “Ai, hôm nay thấy nương nương cùng Hoàng Thượng cãi nhau, thật sự là sợ nương nương luẩn quẩn trong lòng” Sự quan tâm trong mắt Nguyệt Hiên đều không phải giả dối. “Nghe nói trong cung từng có mấy người vì thất sủng mà thắt cổ đó”

Nguyệt Phàm vỗ đầu Nguyệt Hiên mắng: “Nói cái gì vậy, miệng không nắp đây” Sau đó cười hì hì với Phiêu Tuyết: “Nương nương sẽ không vì loại chuyện này luẩn quẩn trong lòng, ta nói các người còn không tin, chỉ là nương nương..... ta nghe nói hôm nay Hoàng Thượng đưa kim bài cho Liễu quý phi..... Diễm danh muốn nàng thị tẩm đó”

Nguyệt Hiên lại bắt ngờ vỗ đầu Nguyệt Phàm: “Còn nói ta miệng không nắp đây, lần trước người hất nước ta thôi không so đo với người nữa, Hoàng Thượng đưa kim bài cho Liễu quý phi người cũng nói ra”

Phiêu Tuyết đột nhiên phì cười, không có cách nào, cho dù không muốn cười cũng không được..... Cần gì phải làm cho những người thật tình với mình lo lắng? Phiêu Tuyết cười hỏi: “Sao vậy? Các người không nói dối ta chuyện hắn còn có quý phi khác trong cung nữa?”

“Chúng ta.....” Nguyệt Phàm Nguyệt Hiên lại đồng thời không biết nói gì.

Chương 122: Thương tâm thì ca hát

Nguyệt Quế đứng dậy giữa các nàng: “Nương nương, chúng ta không nói dối người, nếu nương nương đã biết, gạt nương nương còn ý nghĩa gì nữa? Còn không bằng nói ra, xem quyết định của nương nương, vô luận thế nào, chúng ta đều quyết định đi cùng nương nương, dù sao đến tuổi cũng phải ra khỏi cung, Nguyệt Linh đã không quan tâm mà ở trong cung làm việc, dù sao cũng chỉ nhận một mình nương nương là chủ tử”

Nguyệt Linh cũng bê chén trà từ sau điện đi ra, “Nương nương, nghỉ ngơi uống chén trà nóng đi, ta đã gọi người chuẩn bị bữa tối, ít nhiều cũng dùng một ít đi”

Phiêu Tuyết liếc mắt nhìn sang chỗ hôm nay đã đập cây đàn, Lục Khinh đã được người dọn đi, giống như chưa bao giờ xuất hiện, mọi người cũng giả bộ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Phiêu Tuyết gật đầu với Nguyệt Linh, nói: “Các người có chuyện gì về sau cứ nói, không cần giấu ta”

Nguyệt Phàm nói: “Biết biết, đã nói nương nương là anh minh nhất”

Phiêu Tuyết nhẹ nở nụ cười, vùi đầu trong tay áo, một lúc sau ăn xong một chút Phiêu Tuyết mới trở về tắm điện. Để mọi người ở bên ngoài, một mình ở bên trong, một mình ngồi trên cửa sổ hóng gió, hai chân gác ra ngoài bệ cửa sổ, nhìn về phía ánh trăng thê lương lạnh lẽo.

Không biết tại sao, đêm trong thâm cung thật tĩnh lặng, Phiêu Tuyết trong đầu càng nghĩ càng khổ sở, giống như một hơi thở ngăn trong ngực không ra được, ngồi trên cửa sổ bỗng nhiên nhớ tới bài đồng dao trước kia Liễu Như Mi dạy nàng, vì thế đầu tựa vào mép giường, thanh thanh cổ họng hát với ánh trăng: “Ánh trăng sáng, mẹ tú tài, thuyền tới chờ, kiệu đến khiêng, khiêng khiêng đến giữa sông, tôm nhỏ của nhỏ bá long vương.....”

Giọng hát Phiêu Tuyết ghen ngào, đột nhiên phát hiện khóe mắt tràn ra giọt nước mắt, nâng tay lên lau rồi lại tiếp tục hát, khó nghe cũng không quan tâm: “Tôm nhỏ của nhỏ bá long vương, dưới chân long vương một đóa hoa, cầm đưa em gái chuyển muội gia, chuyển tới muội gia cười ha hả.....”

“Cười ha hả.....” Phiêu Tuyết cứ hát cứ hát quả nhiên đã nở nụ cười theo, đưa tay sờ mặt, lại là đầm đìa nước mắt.

A Li, người sao có thể nhẫn tâm gạt ta như vậy? Nếu ngay từ đầu nói rõ ràng có phải tốt hơn không..... Vì sao phải làm ra biểu hiện giả dối như vậy.

Phiêu Tuyết ngơ ngác nghĩ, cả đời này dài như vậy, nàng cứ như vậy chôn vùi trong thâm cung này sao? Hắn bây giờ đang khanh khanh ta ta cùng người khác..... Làm những chuyện bọn họ đã làm cùng nhau, nói những lời bọn họ đã nói với nhau? Vì sao lúc này chỉ còn lại một mình nàng thương tâm khổ sở.....

Phiêu Tuyết không nghĩ ra, nói cái gì đàn gãy tình đoạn, kết quả đàn bị hủy, người lại làm không được. Phiêu Tuyết nắm thật chặt bệ cửa sổ, cố sức làm âm ỉ chính mình, không cần muốn, không cần muốn. Há mồm lại tiếp tục hát: “Ánh trăng sáng, mẹ tú tài, thuyền tới chờ, kiêu đến khiêng, khiêng khiêng đến giữa sông, tôm nhỏ cua nhỏ bái long vương, dưới chân long vương một đóa hoa, cầm đưa em gái chuyển muối gia, chuyển tới muối gia cười ha ha.....”

Thủy Bích đứng bên ngoài coi chừng, nghe mà khó chịu theo, Nguyệt Linh ngồi bên cạnh Thủy Bích vẫn không nhúc nhích, Nguyệt Quế cũng lặng lẽ lau nước mắt: “Trước khi tiến cung nương ta cũng thường hát cho ta nghe bài này”

Nguyệt Niên dỗ dành Nguyệt Quế, sau đó nói với Nguyệt Linh: “Nương nương lúc này thật ra đang rất thương tâm.....”

Thủy Bích mở miệng: “Thật ra tiểu thư chưa bao giờ hát lung tung, bài này ta cũng chỉ mới nghe tiểu thư hát một lần, đó là nhiều năm trước..... Nhị tiểu thư phũ chúng ta đẩy tiểu thư ngã xuống cầu thang, làm tiểu thư bị vỡ đầu, nhị tiểu thư còn giả vờ đáng thương ngang ngạnh nói tiểu thư tự mình ngã, tiểu thư lại không mắng nàng được, sau khi trở về ủy khuất không có chỗ nói, nửa đêm vụng trộm đứng lên nhìn ánh trăng, sau đó vừa khóc vừa hát..... Hát cũng khó nghe như bây giờ.....”

Sau khi mọi người nghe Thủy Bích nói như vậy, đều im lặng xuống, chỉ có tiếng ca khi thì nghẹn ngào khi thì lạc giọng truyền ra từ trong phòng, ai cũng không dám lên tiếng quấy rầy người bên trong.

Nghe nghe, Nguyệt Phàm cũng dần bức bối, mạnh mẽ đứng lên: “Không được, ta muốn tìm Hoàng Thượng, nương nương thương hắn như vậy, hắn sao có thể tổn thương nương nương như vậy”

Nguyệt Niên lập tức giữ nàng lại: “Nguyệt Phàm, không nên xúc động, người có mấy cái đầu để rơi?”

“Ta chỉ có một cái đầu! Nhưng chúng ta lúc trước không nên gạt nường nường, có thật trong cung này chỉ có một phi? Ngoại trừ Liễu phi, chẳng phải còn có Tô phi? Niên phi? Hoa Nhị phu nhân, Quách phu nhân, tháng sau còn muốn nghênh đón công chúa từ Đại Thục tới, những cái này chúng ta có thể lừa gạt được nhất thời nhưng có thể gạt được một đời sao?”

Nguyệt Linh rốt cục mở miệng: “Vậy thì sao? Lúc ấy Hoàng Thượng đã hạ dụ niêm phong tin tức của Trai Nguyệt cung, khi chúng ta biết thì cũng đã muộn, Hoàng Thượng cố ý không cho nường nường biết, chúng ta cũng chỉ là một nữ quan nho nhỏ, chúng ta có thể làm thế nào?”

Nguyệt Nô này giờ không nói gì cũng mở miệng khuyên Nguyệt Phàm: “Nguyệt Phàm, đừng xúc động”

Nguyệt Phàm tức giận: “Vậy chúng ta cứ như vậy cùng Hoàng Thượng tôn thương nường nường sao?”

Nguyệt Quế nhìn Nguyệt Phàm, rốt cục yếu ớt mở miệng: “Bản thân ta cảm thấy Hoàng Thượng gạt nường nường là ý tốt”

Lời này vừa nói ra, lập tức bị Nguyệt Phàm xem thường. Nguyệt Quế lắc lắc đầu, “Không phải, ta nói thật sự, ta cảm thấy là ý tốt, Hoàng Thượng không có cách nào ngăn cản việc này phát sinh, hắn nhất định phải làm, nhưng lại sợ nường nường khổ sở, cho nên dứt khoát không để nường nường biết, bằng không vì sao đã nhiều ngày Hoàng Thượng một phi tử cũng không tìm, mỗi ngày lâm triều xong lại tới đây, dùng xong bữa trưa lại tới Sùng Dương cung, vội vàng làm xong chính sự rồi quay trở lại? Thật ra hắn không cần phải phiền phức như thế, thường ngày cũng đủ mệt mỏi, còn gây sức ép như vậy, rất khó chịu a.....”

Nguyệt Phàm ngẫm lại cảm thấy nàng nói có lý, bình tĩnh lại, hỏi: “Vậy người nói xem, sáng nay Hoàng Thượng tức giận là có ý gì? Nường nường không phải nói vài câu nói nhảm thôi sao? Hắn mặc dù tức giận, cũng không cần tức giận như vậy chứ, ngày xưa thương nường nường như vậy, sao có thể nhẫn tâm làm cho nường nường thương tâm khổ sở?”

Nguyệt Phàm mạnh mẽ đứng lên: “Mặc kệ, ta còn muốn đi nhìn một cái, hừ, cho dù Liễu phi kia muốn thị tẩm, cũng phải bước qua xác ta đã!”

Nguyệt Hiền vội vàng giữ chặt Nguyệt Phàm, nhưng Nguyệt Phàm hất tay Nguyệt Hiền ra, nói gì cũng không nghe, chạy ra ngoài.

Nguyệt Hiền gấp đến độ không biết làm thế nào, Nguyệt Phàm này chính là như vậy, nhìn Nguyệt Phàm chạy xa, gấp đến độ dậm chân đi theo.

Nguyệt Linh đổ mồ hôi lạnh, sợ Nguyệt Phàm làm chuyện gì khác người, vội vàng quát Nguyệt Hiền: “Mau, mau đi chặn nàng lại! Đừng để cho nàng làm ra chuyện gì khác người!”

Nguyệt Quế sợ tới mức đặt mông ngã ngồi xuống đất, Nguyệt Phàm muốn làm gì Liễu quý phi? Xong rồi, tất cả đều xong rồi.

Chương 123: Không dễ dàng như vậy

Nguyệt Hiền ở phía sau điên cuồng đuổi theo Nguyệt Phàm: “Trở lại, người mau trở lại”

Nguyệt Phàm nói cái gì cũng không nghe, hất tay bỏ chạy, Nguyệt Hiền đuổi theo đến thở không ra hơi. “Nguyệt Phàm, đừng kiếm thêm chuyện cho nương nương, mau trở lại!”

Phiêu Tuyết ngồi trên cửa sổ, hai chân nhẹ nhàng đong đưa, đột nhiên thoáng thấy hai bóng người một trước một sau chạy ra khỏi Trai Nguyệt cung, Nguyệt Linh dùng sức gõ cửa phòng Phiêu Tuyết, ngữ khí kích động: “Nương nương!! Không xong rồi, đã xảy ra chuyện! Nương nương, ngài mau ra đây!!”

Phiêu Tuyết lập tức lau nước mắt, từ trên cửa sổ xoay người nhảy xuống, chân vừa chạm tới đất liền tẹo một cái, cảm giác đau nhói từ mắt cá chân truyền đến, Nguyệt Linh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao lại kích động như vậy?

Phiêu Tuyết vội vàng lê bước mở cửa cho Nguyệt Linh, cửa vừa mở ra Nguyệt Linh đã quỳ xuống, nắm chặt tay Phiêu Tuyết như bắt được cây cỏ cứu mạng: “Nương nương, ngài nhất định phải cứu Nguyệt Phàm”

“Làm sao vậy?” Phiêu Tuyết xúc động hỏi.

“Nguyệt Phàm nàng chạy ra ngoài, nói là Liễu phi muốn thị tẩm, cũng phải bước qua xác nàng trước đã, tuyệt đối không để bất kỳ kẻ nào khi dễ nương nương, lúc này Nguyệt Hiền đã đuổi theo, nhưng mà nhưng mà.....” Nguyệt Quế bật khóc.

Trong đầu Phiêu Tuyết nổ oanh một tiếng, Nguyệt Phàm nha đầu ngốc kia rốt cuộc muốn làm cái gì? Trứng chọi đá, Khanh Bật Liễu ngay cả mình còn không cho nổi sắc mặt hòa nhã, Nguyệt Phàm nhảy vào hòng nàng chẳng phải muốn gặp họa? Quá kích động, thật sự là quá kích động.

“Nguyệt Phàm đi về phía nào?” Phiêu Tuyết cảm giác hô hấp của mình cũng dồn dập, tim cũng vọt đến cổ họng rồi.

Nguyệt Linh run run chỉ Sùng Dương cung: “Đi về bên kia”

Phiêu Tuyết lúc này mới giật mình, hai bóng người nhìn thấy vừa rồi chính là Nguyệt Hiền và Nguyệt Phàm, Phiêu Tuyết cái gì cũng mặc kệ, mặc y phục đơn bạc bỏ chạy ra ngoài, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, đầu tiên phải chặn người lại đã rồi nói sau.

Phiêu Tuyết cố nén cơn đau trên chân, vén váy cắn răng đuổi theo hướng vừa mới thấy, không thể, không thể lại để một người vô tội nữa mất mạng, tuyệt đối không thể để Nguyệt Phàm làm chuyện điên rồ, một mình nàng đau là được rồi, sao phải để mọi người cùng đau theo, Phiêu Tuyết nghĩ đến Nguyệt Phàm sẽ chết mà bắt đầu sợ hãi. Chỉ trách vì sao vừa rồi nhảy xuống cửa sổ không cẩn thận, làm chân đau, nếu không đã có thể đuổi theo nhanh hơn một chút.

Đằng trước, Nguyệt Hiền đuổi theo Nguyệt Phàm, chỉ hận Nguyệt Phàm này chân sao lại nhanh như vậy, Nguyệt Phàm chạy trước, nhìn thấy Sùng Dương cung đèn đuốc sáng trưng, xa xa nhìn thấy một dãy thị vệ đứng đằng trước, nàng mới dừng cước bộ, nhìn trái phải xung quanh, dứt khoát núp sau một cái cây cao lớn.

Liễu quý phi lúc này nhất định còn chưa được đưa đến Sùng Dương cung thì tẩm, nếu không thủ vệ sẽ không lơ lửng như vậy, quý phi cùng Hoàng Thượng ở chung một chỗ, đề phòng hẳn phải càng thâm nghiêm mới đúng.

Nguyệt Hiền chạy tới nơi Nguyệt Phàm vừa tới, nghĩ rằng vì sao lại không thấy bóng dáng người đâu, hai tay nắm chặt thắt lưng khom người, há mồm thở hổn hển, không dám lớn tiếng kêu, đành phải nhỏ giọng gọi Nguyệt Phàm: “Nguyệt Phàm, ngươi mau ra đây, đừng gây thêm chuyện cho nương nương”

Nguyệt Phàm sợ Nguyệt Hiền ngăn cản nàng, dứt khoát trốn tránh, không đáp lời Nguyệt Hiền.

Nguyệt Hiền tiếp tục gọi: “Nguyệt Phàm, ngươi nhất định là đang trốn ở chỗ nào rồi, ngươi mau ra đây, ta không ngăn cản ngươi gây sự với Liễu quý phi, chúng ta đi ra có việc gì thì thương lượng, ngươi đừng xúc động”

Nguyệt Phàm hạ quyết tâm không để ý tới nàng, thân mình lại núp vào bên trong, đứng đến một đồng đá lớn đá nhỏ bên cạnh, nghĩ rằng lát nữa sẽ dùng cái này ném Liễu quý phi, ném chết luôn, không ném chết thì cũng phải một chết.

Nguyệt Hiên bên ngoài thật sự nóng ruột, vừa vặn lúc này một tiếng canh vang lên, phi tần thị tẩm sắp đến, toàn thân như lâm đại địch. Nguyệt Phàm ưỡn nấp nhìn Nguyệt Hiên xoay quanh, động lòng trắc ẩn, lặng lẽ lên tiếng: “Nguyệt Hiên, ta ở trong này”

Nguyệt Hiên vừa nghe thấy giọng nói Nguyệt Phàm trong lòng lập tức thở phào một hơi, vội vàng theo thanh âm tìm đến, chỉ thấy Nguyệt Phàm ngồi xổm đằng sau một cây to, che rất kín đáo, khó trách tìm thế nào cũng không thấy nàng.

Nguyệt Hiên vội vàng kéo tay Nguyệt Phàm: “Nguyệt Phàm nghe ta nói, người cũng đừng xúc động”

Nguyệt Phàm trực tiếp nắm tay Nguyệt Hiên: “Chuyện gì cũng là ta chịu trách nhiệm, ta không sợ, ta chính là không quen nhìn nữ nhân này, một đám chỉ biết khi dễ người, dù sao ta không cha không nương, người đi mau, kéo liên lụy đến người”

Nguyệt Hiên thấy Nguyệt Phàm suy nghĩ cho nàng như vậy, nghẹn giọng khóc, “Ta không có can đảm, chỉ có thể tức giận không dám xuất đầu, được, bây giờ ta không ngăn cản người, người muốn làm gì thì làm đi, cùng lắm thì hai ta cùng nhau trốn”

Nguyệt Phàm vừa nghe vậy, cao hứng ôm mặt Nguyệt Hiên, cầu cầu véo véo: “Bình thường thấy người hay tranh cãi với ta, lúc này lại rất đồng lòng nha”

Cách đó không xa, Phiêu Tuyết chạy một lúc chân lại bắt đầu không chịu được, đau đến nhe răng trợn mắt, gắng gượng tiếp tục chạy nhưng hai người kia ngay cả bóng dáng cũng không thấy, lúc này lại càng lo lắng. Gió đêm thổi bay mái tóc dài, Phiêu Tuyết dứt khoát dừng lại lấy mảnh lụa tùy tiện buộc lên, rồi lại tiếp tục khập khiễng chạy về phía trước. Phiêu Tuyết lúc này muốn bao nhiêu chật vật có bấy nhiêu chật vật, muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương, đôi mắt nếu nhìn kỹ, còn có vệt nước mắt.

Nguyệt Quế ở trong Trai Nguyệt cung bị dọa đến mức kêu trời kêu đất.

~oOo~

Cùng lúc đó, Khanh Bật Liễu một thân váy áo xanh nhạt, vẻ mặt lãnh ngạo bước lên xe, Trịnh công công ở một bên cười nịnh nọt: “Quý phi nương

nương đang hưởng long sủng, Khanh đại nhân Liễu đại nhân lại có địa vị cao trong triều, ngày sau mong nương nương quan tâm”

Khanh Bật Liễu từ trước đến nay không ăn cơm thiên hạ, khinh thường nhất chính là nô tài cúi đầu khom lưng cầu sủng, chỉ thấy nàng hừ một tiếng, bước nhanh lên xe liễn.

Trịnh công công hô to một tiếng: “Nhanh lên một chút, đừng để Hoàng Thượng chờ lâu”

Lúc này Phiêu Tuyết đã đến được nơi Nguyệt Hiên Nguyệt Phàm dừng lại, giày dưới chân cũng bị dính một lớp bụi, căn bản không giống một quý phi, ngay cả tài tử bình thường cũng ăn mặc chỉnh tề hơn Phiêu Tuyết rất nhiều, Phiêu Tuyết lê chân đến được nơi này, quả thật là chạy hết nổi rồi, bất an trong lòng càng sâu, Nguyệt Hiên đuổi theo Nguyệt Phàm đã đuổi tới chỗ nào rồi? Phía trước chính là Sùng Dương cung, Nguyệt Phàm thật sự lớn gan như vậy, chạy vào bên trong tìm Khanh Bật Liễu tính sổ sao?

Phiêu Tuyết bị việc này ép buộc tới mức nội tâm lo lắng, quay một vòng lại một vòng, trong đôi mắt to trong veo như nước lóe lên ánh nước, không ngừng nhìn xung quanh: “Nguyệt Phàm, Nguyệt Hiên!”

Nguyệt Phàm bịt chặt miệng Nguyệt Hiên, không để cho Nguyệt Hiên gọi Phiêu Tuyết, nhìn dáng vẻ Phiêu Tuyết đáng thương như vậy, trong đầu càng kiên định muốn dùng đá ném Khanh Bật Liễu.

Dám khi dễ nương nương, để cho người cũng ném thử hương vị bị người khác khi dễ.

Chương 124: Xin người mau rời đi

Phiêu Tuyết ở trên đoạn đường này tìm đi tìm lại, trong đầu ngoại trừ suy nghĩ phải tìm được Nguyệt Phàm Nguyệt Hiên không còn chứa nổi một thứ gì khác, chuyện này dù có thông minh cũng không có cách nào giải quyết, người còn tìm không thấy nói gì đến cứu người?

Nguyệt Hiên nhỏ giọng hỏi bên tai Nguyệt Phàm: “Chúng ta thật sự không ra sao?”

Nguyệt Phàm lắc đầu, tay vẫn đặt trên tảng đá: “Không ra, nương nương ở ngoài tìm không thấy chúng ta rồi sẽ đi”

Nguyệt Hiên gật gật đầu, hiện tại chỉ có thể nghe Nguyệt Phàm. Ước chừng qua một khắc, tiếng bánh xe lăn, tiếng nô tỳ chạy, xe liền đẹp đẽ quý phái từ Bích Liễu cung đi tới, bốn phía xe liền không có màn che, xe đi tới, Nguyệt Phàm Nguyệt Hiên thậm chí có thể thấy gương mặt như sương lạnh ngàn năm kia của Khanh Bất Liễu.

Phiêu Tuyết nghe thấy tiếng bánh xe, ý thức được Khanh Bất Liễu sắp đến đây, chân bị treo đau đến không đi nổi, không muốn nhìn thấy nàng để lại làm mình thương tâm, lại không có chỗ trốn, đành phải dựa vào bên cạnh tường cung, một thân y phục mỏng màu bạc, tóc tùy tiện buộc lên, trong đêm đen khờ cùng này có thêm vài phần khí chất trong trẻo.

Trịnh công công đi đằng trước, từ xa đã nhìn thấy Phiêu Tuyết, nhưng lại nhìn không rõ gương mặt, chỉ có thể nhìn theo bề ngoài, thấy nàng không mặc hoa phục, bên người lại không có nha hoàn hầu hạ, đoán chừng là nữ quan cấp thấp, cảm giác cả vú lấp miệng em lập tức dâng lên: “Nha đầu đằng trước là người cung nào? Không hiểu chuyện như vậy?! Thấy quý nhân đi ngang qua, còn không mau mau quỳ xuống?”

Phiêu Tuyết chợt nghe thấy giọng nói này từ xa xa, nghĩ rằng nói với người khác, thân mình lại dịch vào bên tường, vốn không muốn làm những người này chú ý tới mình, không quan tâm những người này có hành lễ hay không. Cũng không muốn cùng Khanh Bất Liễu lại chính diện giao phong, người ngồi xe liền là người thắng, nàng là kẻ bại mất mát, nhưng cho dù thua, Phiêu Tuyết cũng muốn có một phần tư thế của mình.

Thất lung Phiêu Tuyết cứ thẳng tắp, trong ánh mắt không kiêu ngạo không siểm nịnh, Trịnh công công thấy Phiêu Tuyết không quỳ xuống, lại hướng

Phiêu Tuyết hô một tiếng: “Người dựa bên tường kia, chúng ta nói người đó, sao còn chưa tới hành lễ?”

Phiêu Tuyết lúc này mới ý thức được giọng nói the thé như xé vải kia nói người phải quỳ lạy chính là mình, Trịnh công công thế nhưng lại bảo nàng quỳ trước Khanh Bất Liễu? Nhân thiện bị nhân khi..... Nàng nhường nhịn không có nghĩa nàng phải nhường bộ! (*người hiền lành bị người khác bắt nạt*)

Nguyệt Phàm Nguyệt Hiên hai người trốn ở phía sau cây to, nghe thấy mấy lời này của Trịnh công công lửa giận ba trượng, Trịnh công công hẳn là cái thứ gì? Dám bảo nương nương quỳ xuống? Tay Nguyệt Phàm cầm hòn đá càng nắm càng chặt, càng nắm càng chặt, hận không thể đập hòn đá lên đầu Trịnh công công.

Phía trên Sùng Dương cung, Tuấn Lạc đứng bên Bạch Ngọc chạm khắc, Khánh Hỉ tiến lên chỉ xuống dưới: “Hoàng Thượng, Liễu quý phi đến”

Tuấn Lạc không mẫn không nhạt “Ừ” một tiếng, Khánh Hỉ lại sợ sệt nói: “Dưới kia không phải Cố quý phi nương nương sao?”

Phản ứng khác với lúc trước, đôi mắt Tuấn Lạc nhất thời liếc lên, trong mắt hình như xuất hiện vài phần vui sướng, hắn lập tức xoay người đi về phía sau, nói với Khánh Hỉ: “Theo trầm đi xuống dưới một chút”

Khánh Hỉ “Dạ” một tiếng, vội vàng đuổi theo, trong lòng cũng suy nghĩ không thôi, mà thôi, Tuấn Lạc hiện giờ đã không còn là người hắn có thể suy nghĩ.

Gió đêm thoáng lạnh, y bào của Tuấn Lạc bị gió thổi thoáng qua, bước chân rất nhanh, để lại bóng lưng đỉnh đặc cao ráo cho người phía sau, Khánh Hỉ miễn cưỡng chạy chậm mới có thể đuổi kịp, lại không dám lên tiếng, đành phải cố hết sức đuổi theo. Thủ vệ phía sau thấy tình thế như vậy muốn theo sau bảo hộ, Tuấn Lạc khoát tay áo, làm cho bọn họ lui ra, cứ như vậy trực tiếp đi về phía trước.

Trịnh công công ở phía trước càng đi càng gần, thấy Phiêu Tuyết còn chưa quỳ, chuẩn bị tiến lên làm mưa làm gió, trong nháy mắt nhìn thấy Phiêu Tuyết kia như nhìn thấy quỷ, còn dụi dụi mắt nhìn cho thật rõ mới run run quỳ xuống: “Nương, nương nương.....”

“Nương nương cái gì?” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng bỗng vang lên, là KhanhBAT Liễu.

Trịnh công công lớn tiếng thỉnh an Phiêu Tuyết: “Nô tài khấu kiến Cố quý phi, Cố nương nương.....” Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, hắn cũng không dám được đằng chân nâng đằng đầu.

Phiêu Tuyết nhớ tới tiếng quát của hắn vừa rồi, ngay cả ý cười lạnh cũng không có, nàng đối đãi với người ngoài hiền hòa không có nghĩa có thể tùy tiện để cho người ta khi dễ: “Trịnh công công, ta chịu không nổi cái cúi đầu này của người..... Theo ý tứ của người, ta còn phải hành lễ với Liễu quý phi ấy chứ”

Những người khác thấy Trịnh công công quỳ xuống hành lễ, các nàng cũng lập tức quỳ xuống, lúc này không ai điều khiển xe liền, xe liền ngừng lại.

Nguyệt Hiên Nguyệt Phàm tránh phía sau cây to tùy theo hoàn cảnh mà hành sự, Nguyệt Phàm thấy Phiêu Tuyết rốt cục không tha cho tên thái giám chết bầm kia, trong lòng hoan hô nhảy nhót, Nguyệt Hiên cao hứng nói: “Nương nương như vậy mới có dáng vẻ nương nương chứ” Bởi vì hưng phấn, thanh âm nói chuyện hơi lớn một chút.

Trịnh công công lập tức cảnh giác nói: “Ai, ai đang nói chuyện?”

Nguyệt Phàm lập tức che miệng Nguyệt Hiên, tìm hai người bang bang đập nhanh.

Trịnh công công lại hỏi lại một câu: “Là ai đang nói chuyện!”

Phiêu Tuyết lập tức kinh ngạc, thanh âm này chính là Nguyệt Hiên, hai nha đầu này quả nhiên ở trong này, hiện tại Phiêu Tuyết một lòng suy nghĩ làm cho KhanhBAT Liễu nhanh đi đi, miễn cho Nguyệt Phàm xúc động làm ra chuyện gì, thiệt mạng vô ích. Tuấn Lạc có thể sủng KhanhBAT Liễu cũng nhất định có thể vì nàng ta mà giết người, đến lúc đó Phiêu Tuyết nhất định không thể cứu, kẻ sách tạm thời chỉ có thể làm cho KhanhBAT Liễu nhanh đi. Phiêu Tuyết nhất thời cảm thấy chỉ cần có thể cứu Nguyệt Phàm, chịu thiệt một chút cũng không là gì!

Bây giờ ngay cả KhanhBAT Liễu cũng không có ý đi, giống như muốn nhìn xem Trịnh công công và Phiêu Tuyết có thể nháo ra chuyện gì, không kêu tiếp tục đi, cũng không chào hỏi Phiêu Tuyết.

Chỉ thấy Phiêu Tuyết nhìn thoáng qua Trịnh công công, sau đó lại nhìn về phía Khanh Bất Liễu vẻ mặt lạnh băng, cắn cắn môi, khó khăn dùng xưng hô hậu cung tử muội gọi: “Tỷ tỷ.....”

“A Li còn ở Sùng Dương cung chờ người, nhanh đi thôi.....” Phiêu Tuyết gần từng tiếng nói thật khó khăn, cái này khác gì đưa Khanh Bất Liễu lên giường của Tuấn Lạc?

Phiêu Tuyết nói xong liền nghe được Khanh Bất Liễu hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt Khanh Bất Liễu tràn đầy khinh thường và ngạo mạn, Phiêu Tuyết một mình cô đơn đứng nơi đó, có vẻ có chút xấu hổ.

Phiêu Tuyết ngay cả cười cũng thật đau khổ, đau khổ đến không nói nổi, nhưng Phiêu Tuyết không có cách nào..... Nàng thậm chí không thể cứng rắn, chẳng lẽ muốn nàng tự mình lên ngựa làm xa phu cho Khanh Bất Liễu hay sao? Hay muốn nàng dùng mệnh lệnh lệnh cho Khanh Bất Liễu nhanh đi? Khanh Bất Liễu không cuồng ngạo như Lũng Tịch Ngọc, phép khích tướng căn bản không thể dùng. Chỉ mong lúc này trong lòng nàng ta nhớ đến chỉ là Tuấn Lạc.

Phiêu Tuyết cuối cùng vẫn mạnh mẽ hạ quyết tâm lần nữa năn nỉ: “Tỷ tỷ.....” Từng câu từng chữ đau lòng nói: “A Li đang đợi người”

Chương 125: Tặng đá ném chết người

A Li đang đợi người..... A Li đang đợi người..... Phiêu Tuyết mỗi lần nói là một lần đau, một lần gió thổi qua cuốn lá cây bay nhào vào làn váy Phiêu Tuyết, tóc đen của nàng tung lên, trong đôi mắt trong veo như nước rớt cuộc ẩn giấu bao nhiêu nỗi đau.

Một giọng nói mỉa hoặc quen thuộc vang lên phía sau Phiêu Tuyết, “Người vợ vã muốn Liễu ái phi tìm trầm như vậy?”

Trái tim Phiêu Tuyết giống như rơi từ trên mây xuống, một loại cảm giác va chạm ở trong lòng Phiêu Tuyết, làm cho cả trái tim vừa lạnh vừa đau, nàng quay đầu, chỉ thấy Tuấn Lạc nhíu mày nhìn nàng, trong đôi mắt hân sương mù lạnh đọng như đang yên lặng kể lên điều gì đó, Phiêu Tuyết chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, hân đứng phía sau nàng.....

Hân..... đến từ lúc nào? Lời nói của nàng vừa rồi..... Hân đều nghe được có phải không?

Hân nghĩ nàng vợ vã đem hân cho ra ngoài có phải không?

Chỉ thấy Tuấn Lạc tà mị cười nói với Phiêu Tuyết: “Trầm hân nên cảm tạ ông trời, lại ban cho trầm phi tần thông tình đạt lý như vậy, trầm thật sự là tề nhân chi phúc (*cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thể thiếp*), ha ha.....” Nói xong, Tuấn Lạc lập tức lướt qua Phiêu Tuyết, dừng lại bên cạnh Phiêu Tuyết vài giây, rồi lại tiếp tục đi tới bên cạnh xe liễn, vươn tay với Khanh Bật Liễu: “Ái phi, đến đây, trầm dắt người xuống xe”

Phiêu Tuyết nhìn bóng lưng Tuấn Lạc, trong đầu mọi chỗ đều không cảm nhận được gì.

Tuấn Lạc duỗi tay ra, Khanh Bật Liễu lập tức nở nụ cười, bàn tay trắng nõn che miệng trên mặt đều là phiêu bạt khuynh thành, “Hoàng Thượng.....” Miệng vàng hiem mở, khi cười lại càng ngàn vàng khó mua.

Sau khi Tuấn Lạc đỡ Khanh Bật Liễu xuống dưới, Phiêu Tuyết ngẩng đầu là có thể thấy được nhu tình trước mắt, trái tim lại vỡ nát. Đôi mắt với chuyện thật tàn khốc mới lại càng tổn thương người, huống chi là dưới tình huống không hề báo trước như vậy.

Phiêu Tuyết tròn tròn mắt nhìn hai người nắm tay đằng trước, đôi mắt to trong veo cứ nhìn chăm chăm như thế, giống như không biết thế nào là thương tâm, không biết thế nào là lùi bước. Giống như thế giới này cũng chỉ có ba người bọn họ.....

Đáng tiếc trong mắt người ngoài, đây là một màn diễn lớn của các vị đại nhân, Cố quý phi thất sủng không cam lòng Liễu quý phi thị tẩm, cho nên y phục không chỉnh tề chạy từ Trai Nguyệt cung đến, muốn tìm Liễu quý phi tính sổ, Hoàng Thượng ở trên Sùng Dương cung nhìn thấy, lập tức xuống dưới, anh hùng cứu mỹ nhân, đem oán phụ đặt một bên.

Nguyệt Phàm ở phía sau cây to tức giận đến nghiến răng, tay nắm tảng đá, giờ phút này không sợ trời không sợ đất, trong mắt chỉ nhìn thấy thân ảnh đáng thương của Phiêu Tuyết.

Tuần Lạc nhìn lại ánh mắt đoạn tuyệt kia của Phiêu Tuyết, bàn tay nắm tay Khanh Bật Liễu đột nhiên buông ra, để lại Khanh Bật Liễu tràn đầy kinh ngạc, lúc sau hấn lại dụ dỗ Khanh Bật Liễu: “Ái phi..... Trăm bảo người ta lấy một thanh kiếm tốt từ Tàng Kiếm Các cho người, trước hết để Khánh Hi đưa người đi xem được không?”

“Hoàng Thượng, thần thiếp ở đây chờ người” Ngụ ý một tác cũng không rời, tâm cao khí ngạo đứng ở đây xem Phiêu Tuyết chơi ra được trò gì.

Phiêu Tuyết cũng không thua Khanh Bật Liễu, trực tiếp xem nhẹ nàng ta: “A Li.....” Vẫn là không nhịn được gọi cái tên này, nhưng gọi ra rồi thì sao? Có thể nói gì đây.....

Tuần Lạc đối mặt với Phiêu Tuyết, vẫn nhẹ nhàng đáp lời: “Ừ”

Phiêu Tuyết không nghĩ tới, gặp mặt lại xấu hổ như vậy, lời nói ghen trong cổ họng, cái gì cũng không nói được.

Cũng được, nói không nên lời thì đừng nói.

Nguyệt Phàm thấy Tuần Lạc cùng Phiêu Tuyết đang thâm tình nhìn nhau, lại thấy cái đầu Khanh Bật Liễu đối diện với mình, trâm cài đầu lắc lư lay động, Nguyệt Phàm nhìn đã muốn đập, hơn nữa toàn bộ nữ tử nô tài thái giám đều nhìn chăm chăm Tuần Lạc, lúc này không ai để ý, Nguyệt Phàm nói làm liên làm, không lúc nào thích hợp đập người hơn lúc này, để Nguyệt Hiên lại bên cạnh, toàn thân nhanh chóng đứng lên, cầm lấy một hòn đá bằng bàn tay ném tới Khanh Bật Liễu.

Chỉ thấy Phiêu Tuyết đang đối mặt với Tuấn Lạc, đột nhiên thấy phía sau hần nơi cây to cách đó không xa một bóng người đứng lên, là Nguyệt Phàm! Trong tay cầm khối đá lớn hướng về phía Khanh Bật Liễu, trong đầu Phiêu Tuyết một mảnh ngây dại!

Nguyệt Phàm!!! Nàng muốn kêu lên lại không kêu được.

Nguyệt Phàm thấy Phiêu Tuyết chú ý tới nàng, trên mặt nàng dĩ nhiên là nụ cười vui mừng, trực tiếp dùng hết toàn lực đem tảng đá hướng về phía đầu của Khanh Bật Liễu! Trong lòng còn phần hận thì thầm: “Xem ta lấy tảng đá ném chết ngươi!”

Đồng tử của Phiêu Tuyết nhanh chóng co rút, Khanh Bật Liễu chỉ ngón út, biểu hiện nàng biết rõ tất cả, trong nháy mắt kia, Phiêu Tuyết tái nhợt vô lực, không! Nàng không thể không làm gì, Nguyệt Phàm sao có thể xúc động như vậy, nếu thật sự ném bị thương Khanh Bật Liễu thật sự sẽ không sống được a!

Trong đầu Phiêu Tuyết chỉ có cứu Nguyệt Phàm, chỉ thấy Phiêu Tuyết cũng không quan tâm chân bị thương, trực tiếp dưới ánh mắt kinh ngạc của Tuấn Lạc nhào về phía Khanh Bật Liễu.

“A —” Một tiếng thét chói tai.

“A.....” Phiêu Tuyết kêu một tiếng đau đớn.

Tại giờ khắc ngàn vàng kia, Phiêu Tuyết bay lên, đem toàn thân Khanh Bật Liễu đụng lệch đi, tảng đá cũng vì vậy mà đập thật mạnh lên trán Phiêu Tuyết, trực tiếp phanh một tiếng, trong nháy mắt làn da mềm mại tinh mịn lập tức toát ra tia máu.

Khanh Bật Liễu vốn có thể đứng vững, nhưng nàng không có, mà tùy ý tự mình bổ nhào lên đất, tròng mắt của tất cả mọi người đều rút ra, hai vị quý phi Đông Li quốc lại cùng nhau nằm úp sấp trên mặt đất, đều hít một hơi khí lạnh, rồi lại không dám biểu hiện gì.....

Khanh Bật Liễu nhìn Phiêu Tuyết, lại nhìn Tuấn Lạc, chống nửa người ngồi trên đất, vẻ mặt có chút ủy khuất rồi lại đoan trang lạnh lùng đến mức tìm không ra nửa điểm tật xấu.

Phiêu Tuyết đang đau chân lại cộng thêm đau đầu, nhìn cái gì cũng đều là song ảnh, hai mắt mờ, đau không chịu nổi, muốn đứng dậy cũng chỉ có thể quỳ rạp trên mặt đất như cũ, thở dốc.

Rốt cục..... Rốt cục có thể ngăn cản chuyện này. Lúc này chỉ có nàng vì ghen ghét mà đùng té Liễu quý phi, mà không có ai nói đến tảng đá ném vào người này.

Phiêu Tuyết biết Tuấn Lạc nhất định biết tất cả, chỉ cần hắn nói một câu, Nguyệt Phàm có thể cứu, chỉ cần hắn có thể thấy nàng dùng hết toàn lực chặn tảng đá cho KhanhBAT Liễu, tha Nguyệt Phàm, nói gì cũng được, chỉ cần hắn đừng uổng phí tâm tư của nàng.....

Trịnh công công hiển nhiên nhất thời không tiếp nhận được biến cố này, hai chữ khô khan quanh quẩn trên miệng: “Chúng ta..... Chúng ta.....” Chuyện này..... Hiển nhiên giật mình không nhỏ.

Vẻ mặt phong lưu của Tuấn Lạc đã không còn, trong nháy mắt nhìn về phía Phiêu Tuyết chỉ có đau lòng, rồi lại lập tức đổi lại, hắn lạnh mặt, đường đường một đấng quân vương lại đang chuẩn bị cúi xuống đỡ người, nhưng khi thấy Phiêu Tuyết và KhanhBAT Liễu cùng ngã trên mặt đất, ánh mắt hắn như đang do dự, trong mắt Phiêu Tuyết là khao khát, KhanhBAT Liễu cũng tràn đầy tự tin, Tuấn Lạc cup mắt xuống, cuối cùng vẫn nâng KhanhBAT Liễu dậy.

Chương 126: Hồi cung cảnh tỉnh

Phiêu Tuyết cũng không vì hấn chọn nâng KhanhBAT Liễu dậy mà giật mình, chỉ là trong khảnh khắc đó có chút chua xót, không buông tay được, thủy chung không buông tay được, nàng đau đến toàn thân run rẩy, khao khát trong mắt không phải khao khát Tuấn Lạc có thể nâng nàng dậy, mà khao khát Tuấn Lạc đừng trừng phạt Nguyệt Phàm. Còn Tuấn Lạc vạn năm băng giá nhưng lại đau đớn tận tim nhìn Phiêu Tuyết, cảm thấy nàng giống như một con thỏ trắng nhỏ nhận hết tổn thương, đôi mắt ngấn ngùi lại như ngàn năm, cuối cùng hấn quay đầu lại, vạn phần lạnh lẽo.

Ánh mắt đảo qua một loạt mây cây to, sau đó đau lòng hỏi KhanhBAT Liễu: “Ái phi, ngã có đau không?”

KhanhBAT Liễu lắc đầu: “Thần thiếp từ nhỏ học võ, thân thể không yếu ớt như vậy” Dứt lời lúc này mới đứng thẳng lên, rồi lại cố ý kêu một tiếng, “Đau”

Mọi người cứ như vậy, ánh mắt chớp một cái cũng không dám, chỉ muốn xem việc này xử lý như thế nào, những nữ quan khác đều là thị nữ của KhanhBAT Liễu, không có mệnh lệnh của KhanhBAT Liễu không dám tới đỡ Phiêu Tuyết, sợ bị người ta nói là a dua, ngày sau khó có thể ở chung, mà Trịnh công công không đoán ra tâm tư của Hoàng Thượng, không dám nhóm lửa trên người, chỉ có thể mặc Phiêu Tuyết gục trên mặt đất.

Phiêu Tuyết miễn cưỡng chống tay đứng lên, chỉ cảm thấy trên chân đau đớn như lửa đốt, vén làn váy lên, thấy mắt cá chân đã sưng to lên, lúc này không ai hỏi tới, chỉ một mình nàng lặng lẽ đem những đau đớn này nuốt xuống.

“Người đâu, nâng Cố quý phi dậy” Tuấn Lạc lên tiếng.

Lập tức có nha hoàn tiến lên nâng Phiêu Tuyết dậy, vừa nâng dậy sắc mặt Tuấn Lạc lập tức lạnh xuống: “Cố quý phi lớn mật, được sủng mà kiêu, coi rẻ lễ pháp hoàng gia, hành vi chanh chua, đưa nàng hồi cung cảnh tỉnh, cấm bế ba tháng! Không được bước ra khỏi Trai Nguyệt cung nửa bước!”

Những người khác không dám động, trong đó một nha hoàn thấy rõ ràng có tảng đá ném lại đây, Cố quý phi giúp Liễu quý phi cản tảng đá, nhưng bây giờ Hoàng Thượng rõ ràng không đề cập tới tảng đá, ngược lại trực tiếp phạt Cố quý phi, đầu của nàng càng ngày càng thấp.

Nguyệt Phàm rốt cục biết chính mình xúc động gây ra đại họa, không giúp nường nường hết giận, ngược lại càng phá hoại quan hệ của Hoàng Thượng và nường nường, bây giờ còn hai nường nường bị cầm bế. *(Đây người ta gọi là nhiệt tình + ngu dốt = phá hoại. Sao mà lại ngu thế không biết, cứu đứa ngu chỉ tổ tổn cơm)*

Nguyệt Phàm đột nhiên muốn lao ra nhận tội, đều là nường ném, cái gì cũng là nường làm, nhưng Nguyệt Hiền giữ tay nường lại: “Nường nường là vì cứu người! Người lúc này đi ra ngoài Hoàng Thượng cũng không thể thu hồi mệnh lệnh, người còn không bằng thuận ý nường nường, không phát hiện Hoàng Thượng có ý không đề cập tới sao?”

Nguyệt Phàm lúc này mới cúi đầu, vô cùng uất ức, Liễu quý phi kia vừa rồi nói từ nhỏ học võ, nường nhất định tránh được tảng đá, nường cố ý! Nữ nhân này thật đáng sợ, đây mới gọi là thủ đoạn cao.

Tuần Lạc cứng rắn nói: “Còn không đưa Cố quý phi trở về?”

“Vâng!” Trịnh công công lập tức tiến lên, nói với hai nha đầu đỡ Phiêu Tuyết: “Mau đưa quý phi nường nường trở về”

Tuần Lạc giúp Khanh Bất Liễu đi về phía trước, đi được chừng ba bước, quay đầu lại: “Đem xe liễn của trẫm cho nường dùng đi” Sau đó lại nghênh ngang rời đi.

Vì sao, vì sao hắt lạnh lòng như vậy rồi lại yêu thương nường, trong đầu hắt rớt cuộc là nghĩ cái gì.

Phiêu Tuyết cứ như vậy thất bại, thua hoàn toàn triệt để, ánh mắt hai người gặp nhau trong khoảnh khắc, Phiêu Tuyết ý vị thâm trường liếc nhìn Tuần Lạc một cái, thở dài một hơi, ánh mắt Tuần Lạc chỉ dừng trên trán Phiêu Tuyết một cái chớp mắt, rồi lại lập tức rời đi, không hề lưu luyến.

Phiêu Tuyết ngồi trên xe liễn trở về Trai Nguyệt cung, cúi hai mắt, cuối cùng quyết định buông tha tất cả.

Hiện tại không chỉ có đau lòng, trên trán còn một vết thương lớn, nhìn cái gì cũng mơ hồ, trên chân một vết sưng lớn, đi lại cũng không được, toàn thân cao thấp không có chỗ nào là tốt.

Phiêu Tuyết cảm thấy sống nhiều năm như vậy, gộp lại cũng không đủ dọa người như hôm nay.

Khi Phiêu Tuyết được nâng vào Trai Nguyệt cung, Thủy Bích cùng Nguyệt Linh, Nguyệt Nô, Nguyệt Quế, Nguyệt Niên năm người đồng loạt đứng lên, không nhìn thấy Nguyệt Phàm Nguyệt Hiên, bốn người càng thêm tuyệt vọng, Phiêu Tuyết lập tức cho các nàng một ánh mắt “*tất cả khỏe mạnh*”, kết quả tâm tư bốn người lại nhào tới trên người Phiêu Tuyết.

“Nương nương! Ngài đây là làm sao vậy?” Nguyệt Quế hỏi.

Phiêu Tuyết lắc lắc đầu, “Không có việc gì.....” Nói xong lại ngại hai cũng nữ điều nàng trở về, sớm đuổi đi.

Ngoại nhân vừa đi, thế giới lại yên tĩnh lại. Thủy Bích lập tức đi lên hỏi: “Tiểu thư, Nguyệt Phàm thế nào? Người sao lại biến thành dạng này?”

Vừa dứt lời, lập tức thấy Nguyệt Phàm Nguyệt Hiên trở về, Nguyệt Phàm trở về lập tức quỳ xuống trước mặt Phiêu Tuyết: “Nương nương, chúng ta thực xin lỗi người”

Nguyệt Hiên cũng quỳ xuống: “Thực xin lỗi..... Nguyệt Hiên không ngăn cản Nguyệt Phàm. Còn cùng nàng hồ nháo.”

Phiêu Tuyết ở trong tình trạng kiệt sức: “Không có việc gì..... Hai người các ngươi ở dưới đó làm trong lòng ta khó chịu, mau đứng lên đi, cuối cùng cũng không xảy ra chuyện gì, về sau cẩn thận chút..... Dù sao.....” Phiêu Tuyết dừng một chút “Về sau nhất định không tốt số như hôm nay”

Sẽ lại không có vận tốt như vậy..... Bởi vì đây cũng là lần cuối cùng nàng dùng thân phận quý phi.....

Nàng từ trong mắt Tuấn Lạc nhìn thấy từ phế phi này, A Li, chúng ta cuối cùng càng chạy lại càng xa. Biến cố này quá nhanh, làm cho người ta bất ngờ, rồi cũng lại là trong dự kiến.

Nguyệt Phàm cùng Nguyệt Hiên vẫn quỳ trên mặt đất, Nguyệt Phàm vĩnh viễn không quên được Phiêu Tuyết ngày hôm nay gục trên mặt đất, không ai dám quan tâm, trên trán còn rỉ máu, nàng ấy vì nàng mới chịu khuất nhục như vậy, nàng nói gì cũng không chịu đứng lên.

Phiêu Tuyết cuối cùng mới thở dài một hơi, nói: “Hiện tại mạng của ngươi là của ta, về sau nghe lời ta, đừng làm chuyện như vậy.....”

Nguyệt Phàm dập đầu trên đất một cái thật vang: “Về sau nương nương đi nơi nào, ta theo nương nương đi nơi đó”

Phiêu Tuyết thấy Nguyệt Phàm rốt cục chịu đứng dậy, nâng cái trán, đầu một mảnh choáng váng, Nguyệt Phàm lần này ném thật không nhẹ.

Thủy Bích thấy Phiêu Tuyết như vậy, vội vàng muốn đi lên giúp Phiêu Tuyết chặn máu trên trán, bị Phiêu Tuyết cản lại: “Không cần bịt lại, máu bên trên ngừng cả rồi, người lấy giấy mực đến cho ta”

Thủy Bích không biết Phiêu Tuyết muốn làm gì, hôm nay buổi sáng đánh đàn, buổi tối lại kê chuẩn bị giấy bút.

Nghi hoặc cũng là nghi hoặc, cuối cùng vẫn lấy đến, Phiêu Tuyết cầm bút, ấn ấn huyết trên đôi mắt, lúc này mới thấy rõ ràng một chút, xem ra tảng đá này đập vào, ngay cả giác quan cũng có chút trở nên trì độn, giấy Tuyên Thành bày dưới ngòi bút, nghiên mực đè nặng, Phiêu Tuyết chấp bút bất động thật lâu, thật sự có thể phóng hạ sao..... một khi viết như vậy, sẽ thật sự quan hệ gì cũng không còn.....

Chương 127: Thỉnh chỉ lãnh cung

Phiêu Tuyết do dự nửa khắc, mím môi, vẫn đặt bút xuống viết quyết định cuối cùng, nếu hần muốn, vậy nàng buông tay. Rốt cục tất cả đều không lừa dối..... Cũng không cần thiết phải lừa dối..... Cũng đã không thể làm tất cả trở về chỗ cũ, làm như chưa từng có chuyện gì phát sinh được nữa?

“Hoàng Thượng: Nô tì lâu nay thị sủng mà kiêu, trong mắt không có lễ pháp, liên tiếp cùng hậu cung phi tần tranh thủ tình cảm, trước có Vệ thực phi, sau có Lũng quý phi, hôm nay lại suýt nữa cùng Liễu quý phi phát sinh tranh chấp, hành vi tội tệt, tổn hại long nhan, nay Cố thiếp thân thỉnh chỉ lãnh cung, tu tâm dưỡng tính, bù đắp nghiệt đức”

Phiêu Tuyết viết xong phong thư, không gọi Nguyệt Linh, mà gọi Nguyệt Nô tới.

Nguyệt Nô đến trước mặt Phiêu Tuyết, không rõ Phiêu Tuyết kêu nàng tới là có ý gì.

Phiêu Tuyết cười yếu ớt đưa thư cho nàng, “Nguyệt Nô, thay ta đưa cho Hoàng Thượng”

“Cái này?” Nguyệt Nô không hiểu ý tứ của Phiêu Tuyết, Nguyệt Linh là quản lý các nàng, Phiêu Tuyết không gọi Nguyệt Linh lại bảo nàng đưa?

“Nương nương, cái này để Nguyệt Linh đưa có vẻ tốt hơn.....”

Phiêu Tuyết nhìn nàng: “Nguyệt Nô.”

Nguyệt Nô cúi đầu, “Nương nương biết từ khi nào?”

Phiêu Tuyết bật cười, “Ta từ ngày đầu tiên tới Trai Nguyệt cung đã biết.....”

Nguyệt Nô chính là người Tuần Lạc xếp vào bên cạnh Phiêu Tuyết, sáu nha đầu, năm người còn lại đều thật sự đến hầu hạ, chỉ có Nguyệt Nô là mang theo mục đích của hần mà đến.

“Nô tỳ thật ra cũng mơ hồ nhận ra..... thật ra nương nương cái gì cũng biết” Nàng cười tiếp nhận thư, Phiêu Tuyết đưa thư này cho nàng, ý nghĩa đã không chỉ đơn giản như vậy.

Phiêu Tuyết nở nụ cười, đưa cho Nguyệt Nô, thư này sẽ biến thành một phong thư nhà, là một phong thư nhà cầu hữu thê..... A Li, Phiêu Tuyết cười càng lúc càng tái nhợt. A Li, người không cần A Ngữ, A Ngữ cũng không muốn người.

Phiêu Tuyết cười nói với Nguyệt Nô: “Lần đầu tiên nhìn thấy ta người thái độ bình tĩnh, cho nên lộ tẩy, tiếp theo chính là diện mạo của người, cùng Thượng Quan Uyển Nhi có chút giống, đương nhiên sẽ khiến cho ta chú ý. Cuối cùng, thời điểm người nói với ta câu nói kia, ta chỉ biết, Tuấn Lạc có ân với người, Nguyệt Nô, nói cho ta biết, thân phận chân thật của người là gì?”

Nguyệt Nô thấy khi Phiêu Tuyết hỏi nàng, trong ánh mắt tỏa ra nhiều điểm ý cười, nàng cũng nở nụ cười theo, “Ta là tỷ tỷ của Thượng Quan Uyển Nhi”

Phiêu Tuyết hỏi hộp... Quả là như vậy.

“Nguyên danh của ta là Thượng Quan Trang Nhi, Kim Sai..... Tên là Thượng Quan Liên Nhi” Nguyệt Nô thật ra cũng là một người đáng thương “Đột cung biến mười lăm năm trước kia, không chỉ hại chết cha Hiên vương gia, còn có cha và nương ta..... Cho nên, Lũng gia đương nhiên cũng là kẻ thù không đội trời chung của chúng ta”

Những chuyện cũ năm đó, cung biến mười lăm năm trước, Phiêu Tuyết lặng lẽ nghe Nguyệt Nô kể lại, bắt đầu từ khi hai nhà gặp nhau, Thượng Quan gia mẫu thì ra là nhũ mẫu của Tuấn Lạc, một hồi cung biến kia, không chỉ có đoạt quyền, còn làm cho Tuấn Lạc mất đi tất cả, ba tỷ muội Thượng Quan Trang Nhi cũng tách ra từ đó, đến những nơi khác nhau làm việc, Thượng Quan Uyển Nhi là lớn nhất đến bên người Lũng Thái Hậu ẩn náu, không có Thượng Quan Uyển Nhi, Tuấn Lạc sợ là cũng không thể khinh địch mà giả ngu sống qua ngày như vậy. Bởi vì đã mất đi quá nhiều, cho nên những ngày sau này đây, hắn mặc kệ phải dùng thủ đoạn gì, hy sinh người nào, chỉ cần lại không mất đi.

Nguyệt Nô hỏi Phiêu Tuyết: “Nương nương, Hoàng Thượng như vậy, người còn nhẫn tâm rời hắn mà đi sao?”

Những lời này của Nguyệt Nô làm Phiêu Tuyết ghen lời, cảm giác một mảnh mờ mịt, không có tình yêu, còn phải làm bạn bên cạnh hắn sao?

Phiêu Tuyết nói với Nguyệt Nô: “Nhưng ta sẽ đau, nơi này sẽ rất đau” Phiêu Tuyết đưa tay đặt lên ngực, cảm nhận nó đang đập phồng. “Nguyệt Nô, ta

hôm nay rất chật vật.....” Tóc tán loạn, y phục đơn bạc trắng toát, giày dính đầy tro bụi, gục trên mặt đất thật lâu không đứng dậy được.

“Huông chi..... Nếu ta không thỉnh chỉ lãnh cung, Nguyệt Phàm..... Ta sợ vẫn không bảo đảm” Phiêu Tuyết cầm tay Nguyệt Phàm, thở dài một hơi, “Kỳ thật, ta cùng A Li, đều cần thời gian bình tĩnh lại”

Nguyệt Nô hiểu được ý tứ của nàng, “Nương nương ý là, thư này muốn nô tỳ đưa đi..... Chính là xem Hoàng Thượng lựa chọn như thế nào?”

Phiêu Tuyết dường như đang cười với nàng, bóng người trong đôi mắt trong veo đột nhiên sinh động hơn, Nguyệt Nô trong lòng thầm nghĩ: “Nhất định sẽ có kết quả tốt, nhất định sẽ vậy”

Nguyệt Nô cầm thư đi rồi, đổi thành Nguyệt Linh đi đến, trong tay đang cầm một lọ thuốc mỡ: “Nương nương, bận rộn chính sự xong rồi, đến xử chút được đi”

Phiêu Tuyết nhìn Nguyệt Linh trung thành tận tâm, không đành lòng cự tuyệt ý tốt của nàng, hơn nữa mắt cá chân quả thật đau vô cùng, đành phải ngoan ngoãn nhắc vấy cho nàng thoa được, từng ngụm khí phun ra, “Nguyệt Linh..... Ngươi nhẹ chút a”

Nguyệt Linh thấy Phiêu Tuyết còn lộ vẻ tươi cười, có chút cảm khái lại có chút thương cảm, “Nương nương, là Nguyệt Phàm Nguyệt Hiên thực có lỗi với người”

Phiêu Tuyết lắc đầu, lúc này trong lòng nàng thoải mái rồi cuộc không còn tảng đá lớn nào nữa, mặc kệ yêu hay không yêu, cuối cùng cũng là một cái kết quả có nguyên do, không bao giờ lừa mình dối người nữa, cũng không còn lời nói dối gì nữa, rồi cuộc có thể thẳng thắn thành khẩn đối diện.

“Nguyệt Linh, nếu có một ngày, ta không còn là chủ nhân Trai Nguyệt cung nữa, ngươi sẽ đi theo ta chứ?”

Nguyệt Linh nghi hoặc nhìn Phiêu Tuyết, bàn tay thoa được ngừng lại, cuối cùng vẫn gật gật đầu, lại tiếp tục vùi đầu bôi được cho Phiêu Tuyết.

“Nương nương, Nguyệt Linh chưa từng gặp một nương nương như người; Nương nương người từ trước tới nay chưa từng coi chúng ta là hạ nhân, trong thâm cung này có bao nhiêu thẳng thắn thành khẩn đối đãi như vậy? Chúng ta cho tới giờ đều xem trong mắt ghi tạc trong lòng, nếu như vậy, nếu nương nương rời đi, chúng ta cũng chẳng ngại ngốc ở Trai Nguyệt cung

này, cho dù phải bỏ lại giai tước bổng lộc, chúng ta cũng sẽ đi theo nương nương” Nguyệt Linh ít khi nào lộ ra vẻ mặt bất cần như vậy, nói với Phiêu Tuyết: “Coi như thay Hoàng Thượng..... tiết kiệm đi!”

Phiêu Tuyết bị lời này của Nguyệt Linh làm cho buồn cười, thay Tuấn Lạc tiết kiệm tiền bổng lộc..... Nàng thật ra nghĩ cái gì chứ.

Phiêu Tuyết thấy tình thế như vậy còn muốn đùa những người khác, lớn tiếng gọi: “Nguyệt Niên —”

Nguyệt Niên vội vàng từ bên ngoài đi vào, “Nương nương? Gọi ta?”

“Ồ?” Phiêu Tuyết thấy khi Nguyệt Niên vào trong tay còn cầm một lọ sứ nhỏ, “Nguyệt Niên, đây là cái gì?” Phiêu Tuyết chỉ vào cái lọ trong tay Nguyệt Niên hỏi, lực chú ý đều bị cái bình này hấp dẫn đi, ngược lại đã quên chính mình kêu Nguyệt Niên vào để làm gì.

Nguyệt Niên gãi gãi đầu, “Đây là vừa rồi ta nhặt được ở cửa cung, không biết là ai đặt ở đây, cũng không biết là cái gì, đang muốn mở ra xem.”

Chương 128: Ai đưa được

Nguyệt Linh đi ra phía trước: “Cho ta nhìn một cái?”

Nguyệt Niên đưa cho nàng, “Tùy tiện xem, ta còn chưa kịp mở ra đâu”

Nguyệt Linh tiếp nhận bình, mở ra, thấy cao thể màu trắng bên trong, sợ hãi kêu lên: “Đây là Thiên Sơn Tuyết Liên cao a, người nào để?”

Nguyệt Quế nghe tiếng cũng chạy vào: “Thiên Sơn Tuyết Liên cao là cái gì?”

Phiêu Tuyết kiến thức rộng rãi, đương nhiên biết. “Thiên Sơn tuyết liên cao là bí dược hiếm thấy, chuyên dùng để trị tổn thương do va đập, thương tích trên mặt thường cũng dùng cái này, chỉ là người bình thường khó có thể có để dùng.....” Chẳng lẽ là A Li? Phiêu Tuyết nghĩ không ra còn ai có loại đồ vật này.....

A Li, người cần gì phải như vậy? Thật ra mặc dù là dùng bao nhiêu thứ, bắt mãi giữa hai người vẫn như trong khe rãnh. (>”< *chỉ có thể đi thẳng, không thể quay trở lại cũng không thể rẽ sang hướng khác, tất cả đã được định đoạt, ta rất thích kiểu so sánh này nha*)

Mặc dù là như thế, Phiêu Tuyết vẫn thật cẩn thận ôm bình sứ nhỏ vào trong lòng, “Ta có chút mệt mỏi” Phiêu Tuyết nói với ba người các nàng.

“Nương nương, khó có được có người hảo tâm đưa thuốc tốt đến, ngài không bồi một chút sao?” Nguyệt Quế hỏi.

Phiêu Tuyết thật ra là không nỡ dùng..... Lắc đầu với Nguyệt Quế các nàng: “Không cần, hôm nay rất nháo, mệt mỏi.....” Phiêu Tuyết dùng khăn nhẹ nhàng lau vết thương trên trán, xác định không còn chảy máu nữa, vì thế thật cẩn thận cầm bình sứ đứng lên. “Các người đi ra ngoài đi, để lại Thủy Bích giúp ta thay y phục là được rồi”

Sau đó lại hướng Nguyệt Nô phân phó: “Nhớ truyền tin”

Nguyệt Nô gật gật đầu. “Cẩn tuân lời nương nương” Sau đó ngoại trừ Thủy Bích, toàn bộ đồng loạt lui xuống.

Phiêu Tuyết thay bộ y phục đã nhuốm bẩn trên người, trực tiếp ngã nhào lên giường, vùi đầu trong áo ngủ bằng gấm mềm mại, ngày mai có lẽ sẽ có kết quả, là đi hay ở.....

Phiêu Tuyết vừa cảm giác ngủ thẳng đến khi trời sáng rõ, vết thương hôm qua đã tốt hơn khá nhiều, ánh mặt trời trút xuống tiến vào, Phiêu Tuyết nhất thời cảm thấy ánh mắt có chút nhói đau.

“Thủy Bích..... Thủy Bích.....” Phiêu Tuyết gọi hai tiếng, lấy tay che mắt.

Thủy Bích tiến vào, vén rèm: “Tiểu thư, thái dương cũng đã lên cao, người mau dậy đi”

“Thủy Bích, đóng cửa sổ lại cho ta đi..... Ánh nắng đâm vào mắt có chút đau” Phiêu Tuyết một tay che tầm mắt, một tay nhu nhu huyết đạo bên cạnh mắt.

Thủy Bích đi đóng cửa sổ, Phiêu Tuyết lúc này mới cảm thấy ánh mắt có chút tốt hơn, Nguyệt Linh bê chậu nước trên tay tiến vào, sau đó hầu hạ Phiêu Tuyết rửa mặt, Nguyệt Phàm nghiêng ngả lão đảo chạy vào: “Nương nương!!” Nàng khóc nức nở, gào thét nói: “Khánh Hỉ công công mang thánh chỉ lại đây, nói là muốn đưa nương nương vào lãnh cung”

Phiêu Tuyết tuy đã dự liệu trong lòng, nhưng cũng choáng váng, hẳn thật sự làm như vậy, đây là lựa chọn của hãn.....

“Nương nương —” Nguyệt Phàm trực tiếp khẩu đầu trên mặt đất.

Nguyệt Linh vốn cầm chậu nước cũng buông tay ra, chậu nước đập vào sàn nhà trải lông thú, thấm ướt một mảng lớn, tất cả đã tới..... Bị biếm vào lãnh cung đại diện cho cái gì? Cả đời không còn vinh hoa phú quý, không còn sung hạnh, phải cô độc suốt quãng đời còn lại, việc này nương nương sao có thể tiếp nhận?

Nguyệt Linh đột nhiên tới trước mặt Nguyệt Phàm, một cái tát chụp đến trên mặt nàng: “Nói người đừng xúc động! Người thật sự đã hại thảm nương nương rồi”

Phiêu Tuyết lúc này mới phản ứng lại, lập tức tiến lên ngăn cản Nguyệt Linh: “Nguyệt Linh..... Không liên quan đến chuyện Nguyệt Phàm”

“Không, nương nương, đây là ta hại, người đánh ta đi”

Phiêu Tuyết lắc lắc đầu, đây vốn chính là nàng đưa thừa xin đến, không liên quan tới Nguyệt Phàm: “Việc này cùng các người đều không liên quan, là ta tự mình mong muốn” Phiêu Tuyết đỡ Nguyệt Phàm đứng lên, ngăn Nguyệt Linh lại, “Hiện tại ta chỉ có các người, các người ai cũng không được xảy ra việc gì”

Nguyệt Phàm khóc rất to: “Nương nương..... Đây chính là phế phi a..... Cả đời không có ngày xuất đầu a..... Nguyệt Phàm tình nguyện là Nguyệt Phàm bị phạt, nương nương người tại sao lại ôm hết tất cả, nương nương người nếu không đánh ta, cả đời Nguyệt Phàm này sao có thể tiếp tục sống?”

Phiêu Tuyết thấy nàng tự trách như vậy, sắc mặt thay đổi, ngồi xổm xuống trước mặt lau nước mắt cho nàng, cuối cùng nhẹ giọng nói: “Đây là chuyện ta cầu xin Hoàng Thượng mà đến, không phải vì người..... Ngoan ngoan, đừng khóc”

Nguyệt Linh lặng lẽ ánh mắt, cổ họng nuốt một hơi, thì ra là cầu đến, nàng ngã ngồi xuống, không biết làm thế nào cho phải. Không thể mắng, cũng không thể khóc, cũng không hiểu Phiêu Tuyết làm vậy là có ý gì.

Vinh sủng và ân ái, trong bốn chữ đó, nàng sao có thể ung dung như vậy? Nguyệt Linh ngơ ngác nhìn Phiêu Tuyết, trong lòng bỗng nhiên có loại cảm giác thương tâm.

Phiêu Tuyết trấn an Nguyệt Phàm xong, lập tức ra ngoài tiếp chỉ, Phiêu Tuyết cười cười, mọi người hâm mộ những thứ nàng sẽ mất đi, một cái hậu phi truyền kỳ cứ như thế mất đi..... Phiêu Tuyết an ủi chính mình như vậy, đột nhiên bật cười, Khánh Hi ho nhẹ một tiếng, giống như không ngờ Phiêu Tuyết có phản ứng như vậy.

“Cố nương nương, Hoàng Thượng ban thưởng tám chữ: Thị sủng mà kiêu, mục vô lễ pháp..... Ngai bị phế, còn có thể cười được sao? Trai Nguyệt cung này không còn là của ngài, ngài không khổ sở?”

Phiêu Tuyết cười ngây ngô “Không khổ, không khổ.....” Có thể không khổ sở sao..... Hắn vẫn lựa chọn như vậy.

“Khánh Hi công công, xin hỏi tẩm điện mới của ta ở đâu? Hôm qua bị đập đầu, vẫn còn chút choáng váng, cần nằm nghỉ” Phiêu Tuyết hỏi Khánh Hi.

Khánh Hi bất đắc dĩ lắc đầu, “Nương nương, Hoàng Thượng để cho ngài ở trong Trúc Uyển” Nói xong sau đó gọi một tiểu thái giám phía sau lấy thứ gì

đó lên, hấn tiếp nhận, lại đưa cho Phiêu Tuyết: “Nương nương, đây là Thiên Sơn Tuyết Liên cao, Hoàng Thượng để nương nương mang tới lãnh cung tĩnh dưỡng”

Phiêu Tuyết nhìn bình sứ trước mắt, chậm chạp không biết phải bày ra phản ứng thế nào mới tính là bình thường. Chiếc bình đem qua là của ai?

“Nương nương, tiếp nhận đi.....” Khánh Hỉ lên tiếng nhắc nhở.

Phiêu Tuyết lúc này mới trăm vị tạp trần nhận lấy, trong đầu không có cảm giác gì..... Hai cái bình sứ giống nhau như đúc, nếu không phải là tâm ý của một người, vậy người kia là ai.....

Phiêu Tuyết ôm phần quan tâm vốn có thể làm cho nàng vui vẻ nhảy nhót này, nhưng lại bị thương khó có thể nói thành lời.

Vì sao, A Li, chúng ta sao lại trở thành như hôm này?

“Nếu có thể, nương nương hiện tại lập tức chuẩn bị thu xếp đồ đạc, chuyển qua đó đi” Khánh Hỉ lưu lại những lời này rồi bước đi.

Phiêu Tuyết ôm bình sứ ngã ngồi xuống, ngồi một hồi, đột nhiên đứng lên, chạy vào gian phòng bên trong lấy ra chiếc bình sứ Nguyệt Niên nhật được hôm qua, bí được chứng tỏ thân phận, “*hấn*” kia rốt cuộc là ai.....

Rốt cuộc là ai.....

Chương 129: Thật sự vào lãnh cung

Từ Trai Nguyệt cung huy hoàng rộng rãi, phải đến một tiểu viện nho nhỏ, từ một quý phi cao cao tại thượng, biến thành một phế phi không bằng nữ quan nhất đẳng, Phiêu Tuyết đột nhiên cảm thấy chính mình coi như một truyền thuyết.

Nàng là một truyền thuyết, cũng là một người bi ai, một người bi ai để vương không yêu, chỉ là nàng không tin, vẫn đang nguyện ý như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Ngu ngốc, toàn bộ Đông Li chỉ có nàng là ngu ngốc nhất.

Thủy Bích cùng Nguyệt Phàm, muốn theo đến lãnh cung hầu hạ, Phiêu Tuyết ngăn không được, nhưng khi thu thập đồ đạc, Nguyệt Quế, Nguyệt Niên, Nguyệt Hiên còn có Nguyệt Linh, bốn người, với Nguyệt Linh dẫn đầu, không để ý tổ chức, một đội ngũ nha hoàn bên người quý phi cứ như vậy xuất hiện trên đường tới lãnh cung. Ngoại trừ Nguyệt Nô là không thấy bóng dáng.....

Trong lòng Phiêu Tuyết lúc này, bình thản hơn nhiều, không có vui vẻ cũng không có buồn bã, Nguyệt Nô chung quy là muốn quay về bên cạnh Tuấn Lạc, ít nhất còn có mấy người các nàng, nguyện ý bất ly bất khí làm bạn cùng nàng.

Nguyệt Linh cầm lệnh bài đưa đến một chiếc xe đẩy, Phiêu Tuyết chỉ mang theo một ít quần áo, hòm trang sức cũng sửa sang lại một chút, Thủy Bích rất muốn giữ lại để ngày sau sử dụng, về phần những *“của hồi môn vật thư”* Phiêu Tuyết mang từ Cổ phủ vào cung, Phiêu Tuyết lại khác thường mang theo tất cả, Thủy Bích trợn mắt há hốc mồm, cảm thấy Phiêu Tuyết như đã thay đổi, lại không biết thay đổi ở chỗ nào? Vẫn mặt mày cong cong cười như trước, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Khi từ Trai Nguyệt cung đi ra, đang trên đường tới Trúc Uyển, nhìn thấy một nữ quan ước chừng hơn bốn mươi tuổi, một thân cung bào màu tím đã sẫm đứng trong đình ngắm cảnh chờ, gặp được Phiêu Tuyết lập tức nói với Phiêu Tuyết: “Nương nương, lão nô chờ ở đây đã lâu, lão nô dẫn nương nương tới Trúc Uyển”

Phiêu Tuyết gật gật đầu, cười nói: “Làm phiền cô cô”

Ma ma kia nhìn thoáng qua sáu người phía sau Phiêu Tuyết, nói: “Chủ tử giao cho ta, các người có thể trở về nơi khác làm việc”

Cái gì? Chẳng lẽ về sau chỉ có một lão ma ma hầu hạ sao? Thủy Bích cùng Nguyệt Phạm hai người trăm miệng một lời hô một câu: “Không.....”

Mấy người Nguyệt Niên cũng không di chuyển. “Chúng ta ở đây hầu hạ nương nương” Nguyệt Linh tiến lên dứt chút bạc: “Sau này còn nhờ cô chiếu cố, tuy vào lãnh cung, nhưng vẫn là một vị chủ tử, đặc biệt là chủ tử của Trai Nguyệt cung..... Không chừng ngày nào đó có thể trở về thì sao? Người nói xem có đúng hay không, cô cô?”

Nữ quan già kia không thể phủ định, ở trong cung sống đến tuổi tác như vậy, đương nhiên không dám xúc động ngắt lời, Nguyệt Linh là nữ quan Trai Nguyệt cung, thuộc hàng nhất đẳng, so với nàng thư giai cao hơn, nàng đương nhiên cười tiếp nhận, không thay đổi sắc mặt nhận bạc của Nguyệt Linh: “Nhiều người chiếu cố là tốt”

Nguyệt Linh vừa lòng gật gật đầu.

Phiêu Tuyết trong lòng lại giật mình, chỉ sợ đây..... cũng là ý của Tuần Lạc thôi? Nếu không một nữ quan, sao có thể dám trắng trợn cho chủ tử trong lãnh cung thêm nha hoàn hầu hạ.

Phiêu Tuyết chỉ cảm thấy trong đầu càng nghĩ càng loạn, vì thế dứt khoát không quan tâm đến những suy nghĩ phức tạp trong đầu đó nữa: “Lương cô cô, chúng ta đi thôi”

Lương ma ma nghe xong, đem tiền nhét vào tay áo càng sâu, sau đó dẫn Phiêu Tuyết tiếp tục đi tới trước, Thủy Bích cùng Nguyệt Niên ở phía sau một người kéo xe, một người đẩy xe, Phiêu Tuyết nhìn phía sau, cảm thấy cực kỳ đau lòng, lại để cho nữ tử nhà người ta làm những chuyện như vậy, làm cho sáu người các nàng cũng nàng chịu khổ. Nàng dừng bước, đi qua cùng Nguyệt Niên ở một bên đẩy giúp Thủy Bích, Nguyệt Linh Nguyệt Quế đều đang giúp Phiêu Tuyết bê sách không còn rảnh tay, Nguyệt Phạm vội vàng đi lên giành Phiêu Tuyết đẩy xe, lúc này mọi người coi như đồng cam cộng khổ.

Dọc theo tường cung cao lớn mà đi, lại là màu đỏ quen thuộc kia, trang trọng nghiêm túc, Phiêu Tuyết nhìn phong cảnh bốn phía, càng nhìn càng quen thuộc, nuốt xuống vấn đề muốn hỏi trên miệng, vì sao có điểm giống như đã từng nhìn thấy.

Lại qua nửa khắc, Phiêu Tuyết dọc theo đường lớn đi qua cầu nhỏ, phong cảnh đập vào mắt càng ngày càng quen thuộc, trúc xanh vờn quanh các tòa nhà, mái hiên thấp bé, Trúc Uyển này không phải là nơi nàng đến giải sầu ngày ấy hay sao..... Còn nhớ đã gặp thi vệ Tùy Nghị lạnh lùng bất cầu ngôn tiếu lại khác thường cười nhạt với nàng..... (*không nói cười tùy tiện*)

Lương ma ma càng dẫn Phiêu Tuyết đi về phía trước, bất an trong lòng Phiêu Tuyết lại càng dày thêm, có loại cảm giác những dự đoán trở thành sự thật, Phiêu Tuyết không muốn thừa nhận, nàng đã không muốn đón nhận thêm bất kỳ âm mưu nào nữa.

Có thể để nàng giữ lại trong lòng một mảnh hồn nhiên cuối cùng hay không? Ít nhất..... Ít nhất để cho nàng cảm thấy trên thế giới này có một người đồng mệnh tương liên với nàng, ít nhất để cho nàng không còn cô đơn như vậy.....

Nhưng, càng đi càng gần, mãi cho đến cuối cùng, Phiêu Tuyết đi tới trước mặt khóm trúc ngày ấy nàng ẩn náu..... Đầu ngón tay nàng nhẹ nhàng sờ lá trúc, trúc mùi nhào vào trong mũi, nàng thừa nhận, nàng thích nơi này..... Ngày ấy thậm chí ý niệm ẩn cư nơi này đã hiện lên trong đầu, nay mộng đẹp trở thành sự thật, thật sự rời xa tranh giành quyền thế, không phải nên vui vẻ hay sao? Nhưng vì sao.....

“Cô cô, nơi này thoát nhìn như có người từng tu sửa, không biết trước kia là vị phi tần nào từng ở?” Phiêu Tuyết nở nụ cười tươi hỏi Lương ma ma.

Lương ma ma cười nói: “Nơi này từ trước tới giờ có ai ở? Vẫn nhàn rồi, nay chính là của nương nương”

Phiêu Tuyết cũng nở nụ cười phù hợp, trong lòng đã có được đáp án mình muốn. Ha ha..... Rốt cuộc vì sao đến cuối vẫn muốn mang lời nói dối đến che đậy như vậy?

“Nơi này không tệ, ta rất thích....” Phiêu Tuyết cười, nhưng lại không có cách nào kéo lên độ cong vừa rồi.

Phiêu Tuyết đã không còn lý do để lừa chính mình, vì sao, trong thâm cung mỗi người đều giả dối, không ai thành thật, không ai có thể mở rộng lòng tin tưởng.

Ngày ấy Tùy Nghị tuy một mình ở cùng nàng, theo lý mà nói ngay lúc đầu gặp mặt phải không dám dùng cách “đá” nháo nàng tỉnh lại, sau đó lại lập tức ngồi xuống ngay bên cạnh người nàng mới đúng, nàng vốn tưởng rằng

hai người đã dứt bỏ thân phận để nói chuyện phiếm, ánh chiều tà sau đó cũng đẹp như thế, những bí mật khi xưa, ngay cả khi hắn nói với nàng lãnh cung này là của hắn, nàng cũng đều hoàn toàn tin tưởng, nàng chính là tình nguyện tin tưởng thế giới này vẫn còn kết giao bằng hữu mà không có lừa dối, nàng và hắn, vẫn có nửa phần hương vị tri kỷ, nhưng hiện tại, cái gì cũng không có.

Phiêu Tuyết thậm chí không muốn nghĩ đến thân phận thật sự của Tùy Nghị, khó trách nàng thấy hắn cười đến thật vừa mắt, là một tên bại hoại, huống chi còn là một thị vệ của Tuấn Lạc. Hắn khéo léo hóa giải thăm dò của nàng, nhưng lại ở giờ khắc này phá hoại một phần cuối cùng tín nhiệm của Phiêu Tuyết đối với thâm cung.

Nơi này, rốt cuộc có mấy phần thật, mấy phần giả?

(Ta thấy không nên nghe lời Tuyết tử nữa, tử ấy đang xuống tinh thần nên nhìn đời u ám quá, ý kiến quá chủ quan đi > """"<)

Chương 130: Bị phé không chỉ một người

Phiêu Tuyết vỗ về cây trúc, mặt hướng về phía cái sân phía trước, mái hiên màu xám tối tăm, mấy miếng gạch lưu ly ít ỏi trộn lẫn trong mái ngói bằng gạch nung, ảm thấp tới cực độ, Phiêu Tuyết bảo Nguyệt Phạm giúp Thủy Bích, Nguyệt Niên đẩy xe vào lãnh cung, sau đó chính mình cũng quay người đi vào Trúc Uyển, đến đây rồi thì yên phận ở đây, nhắm mắt làm ngơ.

Trúc Uyển đặc biệt đơn sơ, ngoại trừ hai ba cái bàn, hai ngọn đèn, hai cái giường lớn, cái gì cũng không có, nhưng chỉ cần có thể che gió chắn mưa là được, Phiêu Tuyết đối với lãnh cung này rất thỏa mãn, Nguyệt Linh để lại Nguyệt Quế Nguyệt Phạm, một mình đi ra ngoài, nói là muốn tìm ma ma quản sự đòi cái giá sách để đề đồ đạc, Thủy Bích cũng chạy ra sân ngoài quét tước, Phiêu Tuyết đi ra ngoài tìm Thủy Bích, lại thấy nàng dưới tàng cây vụng trộm lau nước mắt.

“Thủy Bích, đứa ngốc này khóc cái gì? Không phải là thay đổi chỗ ở thôi sao?” Phiêu Tuyết nhận lấy cái chổi của nàng, bảo nàng ngồi một bên nghỉ ngơi.

“Tiểu thư, ta chỉ là nhìn không vừa mắt, ban đầu rõ ràng là phong phòng quang quang gả vào, nay lại ở chỗ này”

Phiêu Tuyết an ủi nói: “Ở đây cũng không có gì không tốt, ít nhất cũng yên tâm mà ở, không cần lại phải để ý mấy chuyện thị thị phi phi kia” Nàng cười tươi tắn với Thủy Bích, đôi mắt giống như sao trong trời đêm tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Thủy Bích nhìn ngây người, oán giận nói: “Không biết sao người còn có thể cười được!” Dứt lời kiên quyết không chịu để ý đến Phiêu Tuyết, lại giật lại cái chổi tiếp tục quét lá khô trên mặt đất.

Phiêu Tuyết xoay người trở về trong phòng, xoay lưng rồi nụ cười với Thủy Bích cũng thu lại, âm thầm thở dài một hơi, nếu để cho Thủy Bích biết bị phé phi nhập lãnh cung là nàng thỉnh chỉ đến, không nháo đến long trời thì không xong.

A Li, chẳng lẽ chúng ta thật sự không có tình cảm sao? Nói hợp liền hợp, nói tan liền tan..... Phiêu Tuyết tỉnh tể nhớ lại từng chút từng chút một về hắc, từ lúc bắt đầu ôm tâm tình của người ngoài cuộc để xem cuộc vui đến lúc bị kéo vào màn diễn, sau khi cuốn vào phân tranh, cho tới bây giờ, nàng thỉnh

chỉ rời đi, hấn giải quyết rất sạch sẽ, không có nửa điềm núu kéo, càng không có nửa điềm không buông tay.

Hai người cứ như vậy cắt đứt, Phiêu Tuyết đã nghĩ kỹ rồi, đợi sau khi tất cả mọi người quên trên thế gian có nàng một vị Cố quý phi từng được thịnh sủng, nàng có thể chân chính rút lui khỏi thế giới này, nàng còn nhớ rõ câu nói kia của hấn: “Được, *trẫm đáp ứng ngươi, trẫm ban cho ngươi một thánh chỉ miễn phi bị bệnh mà băng hà, thế nào?*”, chính là Phiêu Tuyết không biết..... Hấn, có còn nguyện ý ban cho nàng một thánh chỉ như vậy hay không? (*Chỉ tiết xem lại lúc hai người kí hiệp ước nhé :))*

Phiêu Tuyết vẫn còn đang xuất thần, Nguyệt Linh đột nhiên gọi một tiếng: “Nương nương —”

Phiêu Tuyết nhìn lại Nguyệt Linh, chỉ thấy nàng đã từ bên ma ma quản sự lấy được một cái giá sách, thu hồi lại vẻ mặt u sầu, Phiêu Tuyết đi nhanh tới trước giúp đỡ.

Nguyệt Linh vừa rồi gọi nương nương xong những lời phía sau đã bị nghẹn vào trong bụng, không biết có nên nói những lời phía sau hay không, khi đang nói vòng vo, lại tiếp tục hướng vào trong Trúc Uyển gọi: “Nguyệt Quế, Nguyệt Phàm hai người các ngươi cũng nhanh ra giúp ta đem bàn vào”

Phiêu Tuyết sao có thể không nhìn ra chỗ kỳ quái? Chỉ thấy Phiêu Tuyết buông lỏng tay ra, không giúp nâng bàn nữa, nghiêm mặt hỏi: “Nguyệt Linh, có phải bị ức hiếp rồi hay không?”

Trong lòng Phiêu Tuyết, có thể ức hiếp nàng, nhưng không thể ức hiếp người bên cạnh nàng, nếu là có người ức hiếp Nguyệt Linh, nàng tuyệt đối không bỏ qua.

Nguyệt Linh lắc lắc đầu “Không có..... Nương nương, người nghĩ nhiều, chúng ta tốt xấu gì cũng là từ Trai Nguyệt cung đi ra, nói không chừng còn có một ngày trở về, bọn họ nào có ăn gan hùm mật gấu? Hơn nữa..... Nô tỳ cảm thấy chúng ta hiện giờ thật sự rất an nhàn.” Vốn nên ra oai phủ đầu mới đúng.

Phiêu Tuyết nghe nàng nói lời này, vì thế lại hỏi: “Vậy ngươi..... gặp được cái gì?”

“Trong Trai Nguyệt cung người đã nói gì? Tất cả mọi người đều đã nói, không ai dối gạt ai, nay chỉ có ta với các người, còn không thẳng thắn được sao?” Phiêu Tuyết hỏi Nguyệt Linh.

Nguyệt Linh cuối cùng cũng gật đầu, nói: “Nương nương, bị phé cùng người, còn có Lũng Tịch Ngọc, Lũng tài tử”

Cái gì? Phiêu Tuyết cảm thấy mấy tin tức này rất ngoài dự đoán của bản thân, nàng há mồm theo bản năng lại hỏi: “Lũng Tịch Ngọc không phải đang mang long chủng sao?” Nếu hắn đã đáp ứng không giết nàng ta, sao còn muốn lặp đi lặp lại chuyện tước bỏ phẩm vị của nàng ta như vậy..... Chẳng lẽ muốn để đứa nhỏ kia sinh ra trong lãnh cung, nhận hết sự xem thường của người khác hay sao? Kia cũng là cốt nhục của hắn.... Lũng Tịch Ngọc trong thời gian làm tài tử này cũng không phạm sai lầm gì, sao hắn lại làm như vậy? Phiêu Tuyết vô thức đặt tay trước ngực, ngực không kịp đề phòng thất chặt đau đớn, A Li, ta càng ngày càng không hiểu người, làm sao bây giờ..... Làm sao bây giờ? *(Bây nào, toàn suy diễn lung tung. Cứ cái kiểu nghe được một nửa đã đoán bậy bạ rồi >”<)*

“Nguyên nhân là gì?” Phiêu Tuyết vội vàng hỏi Nguyệt Linh.

Mặc kệ là thế nào, nàng cũng không thể nhẫn tâm với một nữ nhân đang mang thai, A Li, người rốt cuộc là nghĩ cái gì?

Nguyệt Linh nhìn bộ dạng vì người khác mà đau lòng của Phiêu Tuyết, nàng chậm ngữ khí lại, êm tai nói tiếp: “Hoàng Thượng hỉ giận khó phân biệt, vèn vèn thân nhiên nói một câu: *Cố quý phi cũng đã hạ lãnh cung, nàng ta cũng không phải làm tài tử nữa*” *(Cái lý do khi giận đây?)*

Phiêu Tuyết ngã ngồi xuống, cái này dĩ nhiên là giận chó đánh mèo..... A Li giận lây sang nàng ta, nói cho cùng, tất cả vẫn là nàng tạo thành, Phiêu Tuyết ngây người, A Li, chúng ta tội gì phải tổn thương lẫn nhau như vậy? Trăm mối không giải, vì sao đi tới tình trạng này?

Ân sủng hẳn dành cho nàng, hẳn đều đang từng chút từng chút thu hồi, sẽ có một ngày không chứa lại chút nào.

“Hoàng Thượng còn nói gì?” Phiêu Tuyết run run hỏi.

Giọng nói Nguyệt Linh càng ngày càng nhỏ, nàng biết điều này nhất định sẽ tổn thương đến trái tim Phiêu Tuyết, “Hoàng Thượng nói..... Để cho Lũng tài tử, còn có đứa nhỏ của nàng..... thành hàng xóm của Cố quý phi.....”

Phiêu Tuyết nghe xong, lại ha ha nở nụ cười, A Li, người đây là đem tất cả oán hận đổ lên đầu ta sao? Ha ha..... Phiêu Tuyết cười cười, cười đến mức thiếu không khí, đột nhiên nước mắt chảy vào miệng, mặn đến mức nàng ho khan mấy tiếng, Nguyệt Niên từ trong phòng chạy ra, vừa chạy vừa hỏi: “Nương nương, hai bình dược kia để chỗ nào?” Lời còn chưa nói hết ra miệng, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, đột nhiên lại đem một nửa câu hỏi còn lại nuốt xuống.

“Nương nương.....”

Phiêu Tuyết sửa sang lại tóc rối trước trán mình, lau đi vệt nước mắt trên mặt, tiếp tục coi như chuyện gì cũng chưa phát sinh, vừa rồi là nàng nhất thời không khống chế được, sẽ không, về sau sẽ không như vậy nữa,

Phiêu Tuyết quay đầu toét miệng với Nguyệt Niên, lúng ta lúng túng nghĩ, cái này tốt xấu gì cũng là một nụ cười phải không? Tuy rằng hơi khó coi.

“Hai bình dược kia.....” Nàng thoáng suy nghĩ một chút, như hạ quyết tâm rất lớn, cuối cùng vẫn kéo dài âm cuối nói: “Nguyệt Niên, ném đi.....”

(Theo ta thấy Tuấn Lạc sắp xếp như vậy để Phiêu Tuyết bảo vệ mẹ con LTN. Với cái đầu óc ngu si của LTN mà cứ ở chung với người ta đảm bảo sớm muộn cũng bị KBL giết. Dù có hơi nhẫn tâm một chút nhưng trẻ con không có tội. Tuyết tỷ à, xin đừng đoán bừa nữa, Lạc ca của em sắp bị uýnh thành mặt heo rồi >”<)

Chương 131: Nam Cung Hàm Ngư

Thủy Bích tiến lên ngăn cản Nguyệt Niên: “Vẫn là giữ lại đi, không chừng có ngày dùng đến thì sao?”

Nguyệt Quế cũng tiến lên ngăn lại, hy vọng có thể làm cho Phiêu Tuyết thu hồi quyết định: “Đúng vậy, nương nương..... được quý giá như vậy, hay là giữ lại đi”

Phiêu Tuyết thở dài một hơi, “Tùy ý, nhưng đừng để những thứ kia xuất hiện trước mặt ta nữa”

Nguyệt Phàm thấy bộ dạng này của Phiêu Tuyết, dứt khoát tức giận chạy lên, giật lấy hai bình sứ trong tay Nguyệt Niên, “Nương nương, muốn vứt đi sao? Được, vứt, ta đây vứt!” Rõ ràng không bỏ được, sao phải cứng rắn cắt đứt để làm chính mình thêm đau đớn?

Quả nhiên như Nguyệt Phàm dự đoán, Phiêu Tuyết đột nhiên đứng dậy giật lấy bình: “Vẫn là không nên vứt đi, quả thật là rất đắt tiền, không chừng..... ngày nào đó cần dùng thì sao?”

Phiêu Tuyết vừa nói xong, phía ngoài cửa Trúc Uyển vang lên một trận tiếng vỗ tay lạnh lạnh cùng với tiếng cười sáng khoái, Nam Cung Hiên Dật xuất hiện trước mắt: “Trò hay, trò hay.....”

Ánh mắt của một đám người trong viện nhất thời bị yêu nghiệt Nam Cung Hiên Dật này hấp dẫn đi, Phiêu Tuyết nhìn Nam Cung Hiên Dật đột nhiên xuất hiện ở cửa lãnh cung, không đoán được vì sao hắn lại xuất hiện trước cửa của nàng.

Nam Cung Hiên Dật vẫn giữ một nụ cười mê người, một thân trường bào màu trắng bạc, tăng thêm vẻ phong hoa tuyết đại, đã lâu không nhìn thấy hắn lại thêm vài phần mỹ mạo.

Nam Cung Hiên Dật thấy Phiêu Tuyết nhìn chằm chằm vào mình không nói lời nào, vì thế trêu tức hỏi: “Sao vậy? Bị bốn vương mê hoặc rồi? Vì thế tròn mắt như vậy?”

Phiêu Tuyết lúc này mới phản ứng lại, vỗ vỗ tro bụi trên người, hỏi: “Hiên Vương gia tin tức thật nhanh nhạy, Phiêu Tuyết còn chưa sắp xếp chỗ này

ồn thỏa, ngài đã xuất hiện ở chỗ này của ta..... Sao vậy? Hiên Vương gia muốn tới giúp chúng ta thu dọn sao?”

Nam Cung Hiên Dật thấy nàng miệng lưỡi bén nhọn, còn có thể tranh cãi với hắn, vì thế kết luận Phiêu Tuyết không có việc gì, hắn cũng cười cười: “Bổn vương tới đây tặng đồ ”

“Cái gì vậy, còn làm phiền Vương gia tự mình đi một chuyến” Phiêu Tuyết đã không dám lại tùy tiện tin tưởng bất cứ chuyện gì hay người nào trong thâm cung, ngay cả những lời trêu ghẹo cũng phải theo sát từng bước.

Nam Cung Hiên Dật cười, tự động xem nhẹ sự thăm dò của nàng, hướng ra sau vỗ vỗ tay: “Đưa lên.....”

Phiêu Tuyết vẫn cười, nhìn xem hắn rốt cuộc muốn giờ trò gì.

Kết quả ngoài dự tính, từ phía sau đi ra năm thái giám, trên tay mỗi người cầm theo ba cái lồng sắt, lồng sắt vốn được dùng vải đen bao phủ, sau khi mang ra, một phát lật ra, Phiêu Tuyết chỉ thấy trong từng chiếc lồng có sáu con chim nhỏ, màu sắc không giống nhau. Chim chóc vừa nhìn thấy ánh sáng, đồng loạt riu rít kêu lên. Trúc Uyển bắt đầu tràn ngập tiếng chim hót.

Phiêu Tuyết chất lưỡi, không biết Nam Cung Hiên Dật rốt cuộc muốn làm gì. Nàng tận lực khắc chế tâm tình bất an của mình, sợ hãi than: “Hiên Vương gia, nhiều chim chóc như vậy nha..... Đủ mọi màu sắc..... Đây là muốn làm gì nha.....”

Nụ cười trên mặt Nam Cung Hiên Dật càng lớn, đáp “Bổn vương nghe nói ngươi đã đến lãnh cung rồi, sợ ngươi nhàm chán, nghĩ đến ngươi thích nướng chim chóc nên lập tức cho người mang một ít đến đây”

Vốn là chuyện cũ làm cho người ta vui vẻ, nhưng lại gợi lên bao nhiêu chua xót trong lòng Phiêu Tuyết, nụ cười cũng đọng lại, không khí quanh người trầm lắng.

“Sao vậy? Gần đây không thích nướng chim?” Nam Cung Hiên Dật đột nhiên cúi đầu hỏi.

Phiêu Tuyết biết hắn muốn chỉ sự kiện trăm điều hương phượng, phượng nướng trăm điều kia..... Cũng đã là chuyện xa xưa..... Hắn muốn trả thù nàng, hay đang nhắc nhở nàng? Nhắc nàng không được quên chuyện cũ, hay cảnh cáo nàng không được rời bỏ A Li? Có lẽ ở trong lòng hắn, thỉnh chí lãnh cung chính là bước đầu tiên của nàng muốn rời khỏi trò chơi này,

nhưng..... Phiêu Tuyết cảm thấy hai người phải yên lặng một chút. Vấn đề này quá mức nghiêm túc, Phiêu Tuyết không muốn nghĩ rồi rằm nữa, cố nén nỗi đau do vết thương bị mở ra, tiếp tục cười.

“Gần đây..... quả thật không thích nướng chim nữa, nếu Hiên Vương gia có lòng đưa tới, Phiêu Tuyết sẽ chăm sóc thật tốt, không làm chuyện ngốc nghếch như nướng chim nữa.....” Phiêu Tuyết không cam lòng yếu thế đối mặt với hắn, trong mắt tràn ngập quật cường. “Nếu Vương gia thật sợ ta nhàm chán, vậy đưa ta mấy con cá khô đi, Phiêu Tuyết gần đây thích nướng cá khô”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Nam Cung Hiên Dật đen đi trước tiên, sau đó đến những người còn lại, Nguyệt Linh Thủy Bích phản ứng nhanh nhất, vụng trộm che miệng cười.

Sau đó Phiêu Tuyết bắt đầu cười rộ lên.

Nam Cung Hiên Dật, Nam Cung Hàm Ngư. *(hình như tục danh của anh Hiên Dật là Hàm Ngư = cá khô nên bị chị Tuyết trêu chọc. Trời ạ, sao lại có cái tên thế cơ chứ =_=!!!)*

May mà Nam Cung Hiên Dật phản ứng nhanh nhẹn, dướn người về phía trước: “Muốn cá khô, muốn chính bản vương cũng tặng cho người nướng sao?”

Phiêu Tuyết nhìn hắn, thấy hắn tới gần, nàng lui ra phía sau từng bước, “Vương gia, không biết người tức giận cái gì, Phiêu Tuyết chỉ muốn mấy con cá khô thôi, nay đang ở trong lãnh cung, không có sơn hào hải vị, Phiêu Tuyết cảm thấy có mấy con cá khô đến lấp đầy bụng đã là may mắn rồi”

Nếu hắn đã mang chim chóc đến thử nàng, sao nàng không thể phản kích lại hắn?

Nam Cung Hiên Dật nghe lý luận cá khô của nàng như vậy, cơn tức trong lòng cũng vui đi phân nửa, thật ra nàng thỉnh chỉ lãnh cung cũng chẳng tốt đẹp gì, ăn không đủ ngon mặc không đủ ấm, phải gặp người khác chèn ép và mặt lạnh, những thứ này nào có phải sự thoải mái khi còn trong Trai Nguyệt cung?

Nam Cung Hiên Dật bắt đầu nghĩ sang một hướng khác, nàng có phải có nỗi lòng khó nói hay không?

Hắn nhìn về phía một đám người che miệng cười phía sau Phiêu Tuyết nói: “Đi đi, mau đi xuống, tặc danh của bốn vương không thể giấu cột, bốn vương muốn cùng nướng nướng nhà các ngươi nói chuyện riêng, tất cả đi xuống dọn dẹp đi”

Bọn Thủy Bích ngừng cười, nhưng vẫn có chút ghen, tiếp nhận lồng sắt trên tay năm thái giám kia rồi đi xuống. Để lại hai người bọn họ trong viện.

Phiêu Tuyết biết Nam Cung Hiên Dật đuổi những người khác đi là có dụng ý, không đợi Nam Cung Hiên Dật mở miệng, nàng lập tức kéo lên một nụ cười giả tạo: “Vương gia, ta không muốn nói, ngươi cũng không cần hỏi”

“Ngươi biết ta muốn hỏi cái gì?” Hắn khoanh tay đứng thẳng bên cạnh bụi trúc.

“Biết.....” Phiêu Tuyết thần nhiên trả lời. Nàng sao có thể không biết? Thăm dò nhiều như vậy, nói nhiều như vậy, chẳng lẽ đều là giả sao?

Thật ra điều hắn muốn hỏi chính là vì sao nàng phản bội A Li, hắn chỉ thấy nàng thỉnh chỉ rời đi, chỉ thấy vẻ mặt tức giận, bức bội mà tuyệt vọng của A Li. Hắn nói: “Được, ta không hỏi, một khi đã vậy thì bốn vương đi đây”

Phiêu Tuyết thấy hắn bỏ đi, há miệng thở dốc, toàn bộ suy nghĩ rơi vào trạng thái ngưng đọng, hắn thật sự sẽ không hỏi.

Nam Cung Hiên Dật thấy Phiêu Tuyết quả thật không có gì muốn nói, xoay người lập tức bước đi, hắn là một người rất rõ ràng, mục đích của chuyến đi này chỉ có thể, một khi đã như vậy, chim chóc cũng đã đưa đến, ý tứ cũng đã truyền vào tay, Phiêu Tuyết sẽ không không thể nghĩ đến ý nghĩ sâu xa trong đó. Hắn tiếp tục ở lại cũng vô dụng, dù sao đây là lãnh cung, còn hắn là một Vương gia khác họ chưa có thể từ.

Chương 132: Lại gặp Tùy Nghị

Nam Cung Hiên Dật nói đi là đi, hắn xoay người, trong một thoáng hắn cất bước kia, Phiêu Tuyết đột nhiên nhớ đến hai cái bình sứ kia, cuối cùng vẫn quyết định thử một lần cuối cùng.

Ngón tay Phiêu Tuyết nắm chặt y phục, nói với bóng lưng Nam Cung Hiên Dật đang rời đi: “Hiên Vương gia, cảm ơn được của người”

Nam Cung Hiên Dật không ngừng cước bộ, tiêu sái khoát tay: “Đó là A Li đưa, không phải ta, cảm ơn sai người” Bước chân không ngừng, hắn đi rất tiêu sái.

Phiêu Tuyết nhìn bóng dáng hắn, như có điều suy nghĩ, quả nhiên không phải hắn đưa được.....

Nam Cung Hiên Dật rời khỏi Trúc Uyển, phía sau đột nhiên xuất hiện một người, là Tùy Nghị: “Vương gia, Hoàng Thượng hỏi nương nương vẫn khỏe chứ?”

Nam Cung Hiên Dật dừng cước bộ: “Rất tốt, còn có nhân tâm cấp ngoại hiệu cho bốn vương, phải không có việc gì mới đúng”

Tùy Nghị nói: “Ta đây lập tức trở về nói với Hoàng Thượng ”

Nam Cung Hiên Dật gật gật đầu, sau đó nhíu mày, ngay sau đó hỏi: “Thúy Nghị, người vẫn muốn tiếp tục thế này sao? Nếu ta nhớ không lầm, A Li đã chuẩn bị xong chiếu thư khôi phục thân phận của người?”

Vẻ mặt lạnh lùng của Tùy Nghị chưa từng thay đổi, cương nghị không có nửa điểm tươi cười, không có vui sướng, chỉ có bình tĩnh: “Hiên Vương gia, ta bây giờ cũng rất tốt”

Sau khi nói xong, hắn dùng khinh công đạp lên nóc đình, thân ảnh lướt đi, nháy mắt một cái đã biến mất.

Sau khi Tùy Nghị đi rồi, Nam Cung Hiên Dật lắc lắc đầu, trong đầu chợt lóe sáng như nghĩ tới cái gì, vì thế lại gọi tiểu thái giám, “Dùng danh nghĩa bốn vương, đưa bình được qua”

Nam Cung Hiên Dật cẩn thận nghĩ, chỉ sợ với tính tình quật cường của Cố Phiêu Tuyết này, không chịu dùng được của A Li.

Tiểu thái giám nhận lệnh, sau đó đi xuống. Nam Cung Hiên Dật cũng đi xử lý chính sự.

Tùy Nghị thấy Nam Cung Hiên Dật đi rồi, mũi chân điểm nhẹ từ phía sau xà nhà thò ra, vũng vàng rơi xuống, phong tư tú dật mang theo chút lạnh lùng, hần hướng về phía con đường Nam Cung Hiên Dật vừa đi, lại bước trên đường tới Trúc Uyển.

Trong Trúc Uyển, cất giấu những hồi ức của hần, tất cả hần đều không chịu nổi.

Tùy Nghị còn nhớ không lâu trước đây hần nói với Tuấn Lạc: “Cố quý phi nếu đã thỉnh chỉ lãnh cung, mong rằng Hoàng Thượng đem Trúc Uyển của thần ban cho nàng”

“Nơi Hà phi khi còn sống từng ở, người trông nom nhiều năm như vậy, lại có thể buông tay? Hay là.....” Tuấn Lạc nói chưa hết lời.

“Coi như là thần tặng cho Cố quý phi, một chút tâm ý thôi, Hoàng Thượng chớ nghĩ nhiều” Hần cúi đầu.

“Được, nàng là tâu tử người, cũng tốt.....” (*tâu tử ~ chị dâu*)

Tùy Nghị nhìn Trúc Uyển nay đã có người ở trước mặt, suy nghĩ bị kéo từ trong hồi ức trở về.

Hần đi tới phía sau, sau đó dùng khinh công nhảy vào, mấy thị nữ đều ở ngoài viện vẩy nước quét tước, hần đi vào trong phòng, đập vào mắt chính là cảnh tượng Phiêu Tuyết chống cằm tựa vào bàn, đôi mắt nàng nhìn chăm chăm vào hai lọ dược trên bàn.

Vẻ mặt lạnh lùng của hần thoáng một cái biến mất, lên tiếng đánh thức nàng: “Không phải chỉ là hai bình dược thôi sao? Có cái gì để nhìn?”

Suy nghĩ của Phiêu Tuyết vốn đang ở trong cõi thần tiên, bị tiếng nói đột ngột của Tùy Nghị làm cho giật mình, suy nghĩ đột nhiên bị kéo giật trở lại, chỉ thấy Tùy Nghị đứng trước cửa phòng nàng, trên mặt là nụ cười như núi băng sau khi tan chảy.

Phiêu Tuyết vỗ vỗ ngực, bộ dáng như trái tim nhỏ bị dọa đến run rẩy, oán giận nói: “Người làm ta sợ muốn chết”

Nàng oán giận xong, lại nghĩ tới việc hấn lừa nàng, nhiệt tình bị nước lạnh dội lên, lập tức không còn biểu tình gì nữa.

“Sao vậy?” Tùy Nghị tiến lên ngồi xuống, giống như ngày đó, thân phận hai người không có ngăn cách.

Phiêu Tuyết nhìn bộ dáng bình tĩnh của hấn, ghen một hơi trên miệng, cũng được, so đo làm gì? Là nàng ngốc mới tin tưởng, bèo nước gặp nhau mà thôi, Phiêu Tuyết lại khôi phục bộ dáng như trước, gặp người nói tiếng người gặp quỷ nói tiếng quỷ, nói có lệ: “Không có gì, là đang nghĩ Trúc Uyển này sao lại đã biến thành của ta”

Phiêu Tuyết cười lạnh một chút, kêu một tiếng “A...”

“Chỉ có hai loại khả năng, thứ nhất, ta bị thị vệ tổng quản người lừa dối, thì ra trên đời thật sự không có ai tin tưởng ai; thứ hai, vẫn là ta bị thị vệ tổng quản người lừa dối, thân phận thật sự của người rốt cuộc là ai?” Phiêu Tuyết đã không muốn lẫn lộn trong tranh đấu hắc ám nữa, cũng không muốn vòng tới vòng lui với Tùy Nghị nữa, tất cả vấn đề rõ ràng đặt lên bàn mà nói, tốt nhất là nói cho rành mạch, không còn chút khúc mắc, sống cũng vui vẻ.

Tùy Nghị cùng Phiêu Tuyết liếc mắt suy đoán lẫn nhau, cuối cùng vẫn bại bởi Phiêu Tuyết, mặc kệ hấn giải thích thế nào, nàng đều kết luận là hấn lừa dối nàng, hai loại khả năng nhưng vẫn đi đến cùng một kết quả. Hấn muốn phản bác cũng không có cửa, cuối cùng bình thản nói một câu: “Nương nương rất thông minh”

Đúng vậy, rất thông minh, muốn giấu diếm cũng không giấu được.

Hấn dùng chưởng khí đánh đứt sợi dây buộc cửa, cửa “phanh” một tiếng rất nhỏ đóng kín lại, trong phòng nhất thời không còn ánh sáng, Phiêu Tuyết chỉ có thể mơ mơ hồ hồ thấy hình dáng Tùy Nghị, nàng lấy tay sờ lên bình sứ nhỏ, thở dài một hơi. “Thông minh thì có ích gì, thấy rõ chân tướng thì có ích gì, không phải vẫn bị người ta xoay quanh đùa giỡn hay sao, người, phụ thân, A Li, Hàm Ngư, một người lại một người nói dối, đem lương tâm đặt lên bàn làm đồ ăn, tín nhiệm của ta với mấy người các người đã sớm bị ăn sạch rồi”

Hắn tuy không thở dài, nhưng Phiêu Tuyết thấy hình dáng hắn trong bóng đêm lắc lư một chút, “Quá trọng tình cảm, cho nên mới mắc mưu”

Phiêu Tuyết thấy hắn một câu cũng không phản bác, dù sao sự thật chính là cái dạng này.

Tùy Nghị tiếp đó nói, “Nhưng có một số việc, một mình nương nương người xem nhẹ, Hoàng Thượng cũng là một người trọng tình cảm”

Phiêu Tuyết mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn hắn, hỏi: “Vậy còn người?”

Đúng vậy, vậy chính mình thì sao? Tùy Nghị đột nhiên cũng hỏi chính mình như vậy. Hắn toét ra một nụ cười không thường xuất hiện: “Giống như ta cũng là người trọng tình cảm”

Hắn không biết Phiêu Tuyết có nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn hay không, hắn vốn giàu tình cảm, nếu không trọng tình cảm, sao còn ở nơi này?

Lời nói của Phiêu Tuyết làm hắn nhớ lại không ít chuyện không muốn nhới đến. Vẻ cười của Tùy Nghị bỗng nhiên đọng lại, dừng lại trong bóng tối.

“Trúc Uyển này, quả thật là của ta.” Tùy Nghị đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu như vậy.

Phiêu Tuyết chống đầu nhìn hắn, mắt sáng như sao ẩn trong bóng tối.

“Không lừa người, chuyện cũ của Trai Nguyệt cung mà ta nói, cũng không lừa người” Giọng nói, ngữ điệu, vẻ mặt của hắn, trong nháy mắt này, Phiêu Tuyết bỗng nhiên cảm nhận giống như một buổi chiều kia, A Li ôm nàng thật chặt, bi thương của hắn, tất cả đều truyền tới.

Chương 133: Câu chuyện kinh khủng của Trúc Uyển

Thân ảnh của Tùy Nghị trước mắt trùng với Tuấn Lạc, Phiêu Tuyết mắt không chế kêu lên: “Người rốt cuộc là ai?” Nàng đứng lên.

Tùy Nghị quay mặt về phía nàng, hỏi: “Nương nương, người cảm thấy ta giống ai?”

Phiêu Tuyết đột nhiên có loại xúc động muốn tiến lên sờ mặt hắn, cuối cùng vẫn nhịn xuống, sau đó máy móc ngồi xuống, giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, tiếp tục nghịch bình sứ nhỏ: “Chúng ta tiếp tục nói chuyện xưa đi”

Tùy Nghị thấy bộ dáng này của nàng, cũng coi như hiểu được người kia trong lòng nàng có ý nghĩa gì, phân lượng nặng bao nhiêu mới có thể như vậy.

Nàng không muốn nhắc đến thì hắn cũng không nhắc.

“Nương nương sợ là đã liên tưởng ta với Hoàng Thượng đi?” Tùy Nghị hỏi Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết không nghĩ tới hắn sẽ nói thẳng ra như vậy, nàng chỉ hận hắn đã tính toán trước, từ sớm đã đóng cửa lại làm nàng không thể nhìn rõ biểu hiện trên mặt hắn.

Nàng phủ nhận: “Không có”

“Chúng ta tiếp tục nói chuyện ngày xưa đi” Phiêu Tuyết không muốn nói tiếp, sợ hắn sẽ nói nhiều, nàng lại tiếp tục trái lương tâm mà bổ sung thêm: “Chuyện xưa thu hút ta hơn là A Li”

Khuôn mặt lạnh lùng như núi băng của Tùy Nghị lại bật cười, Phiêu Tuyết không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, chỉ có thể nghe thấy tiếng cười nhẹ.

Tùy Nghị biết nàng không muốn nhắc đến nữa, vậy thì tiếp tục kể chuyện xưa đi, hắn nói tiếp: “Vì tranh giành Trai Nguyệt cung kia, trong số mấy vị nương nương có một người bị nhốt vào lãnh cung, đó chính là chủ nhân của lãnh cung này.”

Phiêu Tuyết thay đổi tư thế, dùng tay chống đầu, nàng hỏi: “Vậy sau đó thì sao? Vị nương nương kia có được ra ngoài không?”

“Vị nương nương kia là người được sủng ái nhất cũng là người có khả năng thắng nhất trong số những người tranh giành Trai Nguyệt cung, khi nàng bị nhốt vào lãnh cung, không biết có bao nhiêu người vui sướng”

Phiêu Tuyết nghe đến đây bỗng nhiên liên tưởng tới chính mình, tình cảnh của mình lúc này chẳng phải cũng như vậy sao? Sợ là đã có rất nhiều người ở sau lưng che miệng cười trộm đây? Ngay lập tức nàng sinh ra đủ loại đồng cảm.

“Sau khi bị nhốt vào lãnh cung, vị nương nương kia phát hiện chuyện này từ lâu đã là một cái bẫy, thì ra người khác muốn mượn chuyện này để loại bỏ nàng, cùng lúc đó vị nương nương kia phát hiện mình đã mang thai, nàng sốt ruột che chở, vì sợ độc thủ trong bóng tối tổn thương long chủng trong bụng, ngay cả một nha hoàn nàng cũng không cần, vụng trộm mang thai mười tháng, sinh ra đứa nhỏ.”

Phiêu Tuyết im lặng lắng nghe, không ngắt lời, dù có nói cũng chỉ là mấy câu ít ỏi, Phiêu Tuyết có thể cảm nhận được nỗi khổ của vị nương nương trong câu chuyện kia, một nữ tử yếu đuối như vậy đã phải trải qua những gian khổ thế nào?

“Vậy sau đó vị nương nương ấy thế nào? Đứa nhỏ kia thì sao? Là con trai hay con gái?”

Trực giác của Phiêu Tuyết cho biết nhất định đã xảy ra chuyện, nếu không ngôi vị Hoàng Đế sẽ không rơi vào tay A Li, trong trận cung biến mười lăm năm trước, nếu có vị hoàng tử khác, Lũng Thái Hậu nhất định đã giết chết A Li. Cho nên chỉ có hai khả năng, vị nương nương kia sinh ra con gái, hoặc sinh ra hoàng tử nhưng sau đó lại xảy ra chuyện.

“Sinh ra một bé trai” Tùy Nghị nói.

Trái tim Phiêu Tuyết run lên, vậy chẳng phải là nói đứa nhỏ kia cuối cùng vẫn bị người ta hạ độc thủ... Phiêu Tuyết đột nhiên cảm thấy xung quanh thật u ám, gió lạnh tận xương... Đây chính là chuyện thật đã xảy ra trong cung, có thể không cảm thấy “*lạnh lạnh*” sao?

“VẬY...” Đông Li quốc không có Vương gia a... Hiện tại chỉ còn lại mỗi mình A Li là độc đỉnh của Duệ Đế... Phiêu Tuyết vẫn khua lên dững khi hỏi Tùy Nghị: “Đứa nhỏ kia... cuối cùng vẫn chết sao?”

“Vị nương nương kia đã chết” Tùy Nghị lảng tránh.

“Chết như thế nào?” Phiêu Tuyết hỏi.

“Ba thước lụa trắng” Tùy Nghị trả lời ngắn gọn mà vô cùng sáng tỏ.

Ba thước lụa trắng a... Vậy không phải thắt cổ chết sao... Trúc Quyền này thì ra đáng sợ như vậy? Phiêu Tuyết càng nghĩ càng hoảng hốt, lại thay đổi tư thế ngồi, đáng tiếc dù có ngồi thế nào cũng không có cách làm cho nàng an tâm, luôn cảm thấy sau lưng có gì đó đang đứng.

“VẬY...” Tùy Nghị, người có thể nói cho ta kết quả cuối cùng không?” Phiêu Tuyết không muốn nói cho hẳn nỗi sợ hãi trong lòng nàng, đánh phải hỏi sang vấn đề khác.

Tùy Nghị đang chìm trong câu chuyện xưa lại nghe thấy Phiêu Tuyết gọi tên hẳn, ngón tay thon dài run lên hai cái, đây là lần đầu tiên nàng gọi tên hẳn.

“Vị nương nương kia mang thai mà không báo cho Hoàng Thượng, cũng không có bất kỳ ai biết chuyện này, cho đến khi đứa nhỏ được sinh ra và nuôi lớn lên mới bị phát hiện, Hoàng Thượng vì chuyện này mà rất giận dữ, vị nương nương kia cũng không chịu nói ra sự thật, còn dạy vị tiểu hoàng tử kia không được nói ra sự thật, nàng tình nguyện để tiểu hoàng tử bị hiểu lầm là đứa nhỏ của nàng tư thông cùng người khác nhưng nhất định phải bảo vệ tính mạng của đứa nhỏ, không muốn hẳn lại tham dự vào hậu cung phân tranh, thời điểm bệnh tình của Duệ Đế nguy kịch, vị nương nương kia là người cuối cùng mà ông giết, một mạng đổi một mạng, ba thước lụa trắng xuyên qua xà nhà, tiểu hoàng tử bị mang đi làm nô tài thấp hèn nhất trong cung. Sau khi vị nương nương kia chết đi, Duệ Đế phun ra một ngụm máu trong đại điện, cũng khuất núi.”

Phiêu Tuyết im lặng lắng nghe đoạn chuyện xưa này, trong đầu nàng hiện lên những hình ảnh và cảnh tượng, Phiêu Tuyết đột nhiên nghĩ Duệ Đế có lẽ cũng yêu vị nương nương kia, tuy rằng thương tâm nhưng cũng sống chết có nhau... Trái tim đế vương lớn như vậy, đối với vị nương nương kia mà nói, được một phần nhỏ như vậy cũng là đủ rồi... Tuy năm ấy hai người vì đủ loại sự tình, âm dương cách biệt mà chặt đứt duyên phận nhưng những nhớ thương chặt không đứt cũng động lòng người.

“Vị nương nương kia tước vị là gì?” Phiêu Tuyết đột nhiên vừa nghĩ đến đã muốn hỏi. Một nữ tử quật cường trí tuệ như vậy nhất định sẽ có một cái tên dễ nghe chứ?

“Thật sự muốn biết?” Tùy Nghị hỏi ngược lại Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết gật đầu khẳng định: “Ừ”

“Hà phi, vị nương nương đó là Hà phi”

Thời điểm Tùy Nghị nói đến cái tên Hà phi, giọng nói có chút phập phồng, Phiêu Tuyết lại không chú ý đến, nếu nàng chú ý đến thì tất cả các đáp án đã lộ ra.

Phiêu Tuyết thở dài một hơi thật sâu: “Ai!” Từ xưa tình khó toàn vẹn... Hà phi, Hà phi... Thật dễ nghe... Trong bùn mà không nhiễm bùn... Chỉ sợ lần tranh thủ tình cảm, tranh giành Trai Nguyệt cung đó là bị hãm hại đây. Nữ tử như vậy sao có thể đi tranh thủ tình cảm chứ... “Hoàng tử kia, sau đó thế nào?”

“Vị Hoàng tử kia... được nương nương kia cầu xin tha thứ nên cũng không bị ép phải chết, nhưng bị phân đến nơi thấp hèn nhất, phục dịch trong cung, khi đó hắn mới chỉ là đứa nhỏ ba tuổi; là một chân chạy trong thị vệ cấm quân, trong mùa đông dùng một đôi tay nhỏ bé trắng toát đào tuyết pha trà cho bọn đại nhân, lạnh đến mức đầu ngón tay cũng rụng...” Tùy Nghị nói đến đây rồi không nói gì nữa.

Phiêu Tuyết có loại cảm giác hít thở không thông, đứa nhỏ ba tuổi... Trong đầu thật khó tiếp thu chuyện vừa rồi, Phiêu Tuyết cũng không muốn nghe nữa.

Chương 134: Đoán được thân phận của người

“Ý của người là, tiểu hoàng tử kia hiện đang lưu lạc dân gian sao?” Phiêu Tuyết hỏi Tùy Nghị.

Đã nhiều năm như vậy, hắn cũng đã lớn... Khoan đã? Phiêu Tuyết đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, nàng không phải đang được nghe câu chuyện của Tùy Nghị đấy chứ? Phản ứng chậm chạp ... Cầm quân, tiểu hoàng tử, tổng quản thị vệ.

Phiêu Tuyết “hồ” một tiếng đứng lên, một tay chống trên bàn, giọng nói hăm dọa: “Người nói cho ta biết, người chính là tiểu hoàng tử kia có phải hay không? Sở dĩ người nói cho ta biết đều là đang thiết lập ván cờ có phải không?”

Đã đạt tới trình độ như vậy, bị lừa gạt nhiều như vậy, bị xoay vòng nhiều như vậy, Phiêu Tuyết đã không thể dễ dàng tha thứ tất cả được nữa! “Vì sao lại nói cho ta biết những chuyện này? Các người rốt cuộc còn mục đích gì?!” Phiêu Tuyết giống như con nhím, bắt đầu không phân biệt đen trắng mà mắng chửi người.

Ngay sau đó là ánh mắt ngạc nhiên của Tùy Nghị, rồi lại là tuyệt vọng. Hắn thần nhiên nói: “Nương nương, đây chỉ là một câu chuyện xưa, một câu chuyện xưa của một đứa nhỏ.”

“Nếu ngài cho rằng những lời thần nói là có ý đồ, vậy thần xin cáo lui, tránh ở trong này làm nương nương sinh nghi” Hắn đứng dậy lập tức muốn dời đi.

Phiêu Tuyết hô to một tiếng: “Đứng lại” Sau đó cầm lấy một cái bình sứ nhỏ trên bàn, chỉ vào nó hỏi: “Đây là người đưa đến phải không?”

“Đúng” Hắn cũng không phủ nhận.

“Mang đi” Phiêu Tuyết đang nổi nóng, lúc nàng hoàn toàn chìm trong trạng thái ‘*một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng*’.

Ánh sáng trong mắt Tùy Nghị khẽ lay động, trong đầu có thứ gì đó dần dần vỡ tan tành. Hắn im lặng nhận chiếc bình nhỏ Phiêu Tuyết đưa, dứt khoát ra khỏi cửa sau đó ngênh ngang rời đi.

Phiêu Tuyết tức giận ngồi xuống, loảng thoảng nghĩ đến điều gì đó, Tùy Nghị dám đá nàng đương nhiên phải có thân phận gì đó, nàng đoán không sai, đều không sai, đều đang lừa nàng, ngay cả tri kỷ ngẫu nhiên gặp gỡ cũng thành hoàng thân quốc thích.

Phiêu Tuyết đột nhiên hét to: “Vì sao đều là gạt người!!”

Nàng đã không còn gì, những người này vì sao còn không buông tha nàng? Đã không còn A Li, đã không còn quyền lợi, Minh Bang cũng vì tham dự sự kiện tru di cửu tộc của Tuấn Lạc kia mà không thể thụ đại tu chi (*cây to vươn cành rộng*), ở trong kinh thành cũng phải thu hẹp việc làm ăn, hiện nay ngay cả nàng cũng đã thành chỉ lãnh cung, nàng rốt cuộc còn giá trị nào để sử dụng? Làm cho những người này lặp đi lặp lại tới cửa không biết bao nhiêu lần, nói bóng nói gió, chết cũng không bỏ qua!

Đầu tiên là Nam Cung Hiên Dật, sau đó là Tùy Nghị, vì sao ngay cả vào lãnh cung cũng không được yên bình?

Tùy Nghị nhếch môi, toàn thân phát ra hơi thở lạnh như băng còn hơn trước kia, trong tay hắn còn cầm bình sứ mà Phiêu Tuyết tức giận trả lại, hắn cũng không dùng khinh công mà từng bước ra tới ngoài cửa, quang minh chính đại đi ra.

Sau đó, dưới con mắt ngạc nhiên của Nguyệt Niên, Nguyệt Quê, Nguyệt Linh, Thủy Bích đi ra ngoài, hắn nghe thấy một câu cuối cùng Phiêu Tuyết hét lên, vì sao đều là gạt người. Hắn chỉ muốn nói một câu, hắn chưa từng gạt nàng. Trước kia không, bây giờ cũng không.

Hắn là Thúc Nghi, Nhị vương gia của Đông Li quốc, trước giờ không phải, nhưng sau này sẽ phải.

Nương, ta còn phải ghi tên mình vào gia phả.

Sau khi Tùy Nghị đi rồi, Phiêu Tuyết cảm thấy thật đau đầu, ở lâu trong bóng đêm, trong nháy mắt Tùy Nghị mở cửa ra, ánh mắt lại bắt đầu mơ mơ màng màng.

Nguyệt Linh và Nguyệt Phạm thấy Tùy Nghị đi rồi mới vội vàng chạy vào, lớn tiếng hỏi: “Nương nương, không có việc gì chứ?”

Thủy Bích cũng chạy vào: “Tiểu thư, người kia không phải thị vệ của cô gia sao, hắn tới làm gì? Cô gia cũng đã đưa người vào lãnh cung, còn phái người tới làm gì?”

Phiêu Tuyết thấy Thủy Bích nói như vậy đã biết là nàng hiểu lầm, nhưng không có sức lực giải thích, hiểu lầm thì hiểu lầm đi.

Ba người đứng đằng trước, nàng lắc lắc đầu bắt đầu nhìn không rõ lắm.

Phiêu Tuyết dùng hết sức bình phục tâm tình của mình, nói với Nguyệt Linh: “Nguyệt Linh, nơi này có chút tối tăm, ngươi ra ngoài với ta một chút, Thủy Bích cùng Nguyệt Phàm nấu cơm, phía sau hình như có mảnh đất trống, ngươi bảo Nguyệt Niên cuốc lên, chúng ta tự mình trồng một số thứ, ít nhất có thể tiết kiệm chút chi tiêu, bây giờ ta không có nhiều tiền tiêu vật như vậy... Cuộc sống có chút khổ sở đây...” Phiêu Tuyết sợ Thủy Bích đuổi theo hỏi lung tung cho nên lập tức giao việc cho nàng đi làm.

Nguyệt Phàm nhìn chăm chăm vào cái trán bị thương của Phiêu Tuyết, trong lòng khó chịu...

“Đề ta đi cuốc là được” Nguyệt Phàm nói. Nàng bây giờ trong lòng tràn ngập áy náy không có chỗ phát tiết,

Phiêu Tuyết gật đầu, dù sao ai cuốc cũng như nhau, “Vậy để cho Nguyệt Phàm đi” Nói xong nàng lập tức một chân bước ra khỏi cửa, đi ra ngoài.

Nguyệt Linh chạy nhanh đuổi theo, sau đó Thủy Bích đi vào nhà bếp nhóm lửa nấu cơm.

Phiêu Tuyết đi qua cái sân phía trước lập tức ra khỏi Trúc Uyển, đập vào mắt chính là một đám trúc xanh, xanh biếc xanh biếc. Phiêu Tuyết nói với Nguyệt Linh: “Chúng ta tùy ý đi một chút đi...”

Nguyệt Linh đi theo phía sau, gật đầu nói với Phiêu Tuyết: “Vâng”

Bên kia trúc xanh mọc nhiều hơn, Phiêu Tuyết dắt theo Nguyệt Linh đi về phía bên kia, đột nhiên trước mắt hiện ra hai con đường, một hướng đông, một hướng nam.

“Phong cảnh bên kia có đẹp không?” Phiêu Tuyết hỏi. Hình như từ khi nàng chuyển tới Trai Nguyệt cung còn chưa có ra ngoài. Trong số các nàng cũng chỉ có mình Nguyệt Linh đã ra ngoài.

Phiêu Tuyết cảm thấy mình đã mang đúng người đi giải sầu. Thấy vẻ mặt Nguyệt Linh hơi suy tư, Phiêu Tuyết tùy tiện chọn một đường.

Nguyệt Linh đi theo phía sau thấy Phiêu Tuyết đã chọn rồi mới phản ứng lại, vội vàng gọi Phiêu Tuyết: “Nương nương, đường bên kia phong cảnh có vẻ đẹp hơn.”

“Ừ” Phiêu Tuyết đáp bừa, thật ra đi đường nào cũng không có vấn đề gì, mỗi con đường đều có vẻ đẹp riêng của nó.

Phiêu Tuyết đã chọn cũng không muốn thay đổi. Nàng nói với Nguyệt Linh: “Không sao... Chúng ta không đổi nữa, cứ đi theo đường này thôi.”

“Cứ đi về phía trước ắt sẽ gặp được phong cảnh đặc biệt” Ý của Phiêu Tuyết vốn là như vậy....

Nguyệt Linh quỳnh lên. Nghẹn lời không biết nên nói thế nào. Hướng đông sẽ đi về viên đình, hướng nam này sẽ đi về... chính là lãnh cung của Lũng tài tử.

Nguyệt Linh dứt khoát dừng bước xem có thể ngăn cản Phiêu Tuyết hay không.

Phiêu Tuyết đi phía trước đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, quay đầu lại thấy Nguyệt Linh đứng bất động cách đó hai thước, nàng nhướn mày: “Sao vậy... Nguyệt Linh?”

“Nương nương.....” Nguyệt Linh không nói gì.

Trong đầu Phiêu Tuyết tích tụ nhiều thứ mới muốn ra ngoài giải sầu, nhưng thật sơ sót đã quên mất cảm nhận của Nguyệt Linh. Phiêu Tuyết còn tưởng Nguyệt Linh thấy không khỏe, không tiện đi nhiều. “Nguyệt Linh... nếu không thoải mái thì về trước đi, một mình ta đi cũng tốt.”

“Không phải... Nương nương, không phải không thoải mái.” Nguyệt Linh đáp.

“Vậy làm sao?” Phiêu Tuyết hỏi.

Trái tim Nguyệt Linh đập thật nhanh, trước kia nương nương lấy mất vị trí của Lũng tài tử, bây giờ lại vì nương nương mà ngay cả tài tử cũng không được làm, không biết chạm mặt sẽ như thế nào. Nguyệt Linh thấy thật rối rắm, cuối cùng vẫn nghẹn lời nói: “Nương nương! Con đường phía trước dẫn đến lãnh cung của Lũng tài tử!”

Chương 135: Đi thăm Lũng Tịch Ngọc

Phiêu Tuyết bình tĩnh hơn so với tưởng tượng, quả thật là dừng bước, đã bao lâu không gặp Lũng Tịch Ngọc? Từ sau khi mời trà ở Từ Vĩnh cung, cảm giận của Phiêu Tuyết đã đạt tới cực hạn, sau đó cũng nhắm mắt làm ngơ, ngay cả trước lúc xảy ra chuyện lớn như thế cũng nghe không thấy người không gặp, sau đó lại nghe nói nàng mang thai, cho dù là tước phẩm vị trở thành tài tử, hay bị giận chó đánh mèo cùng nhau nhập lãnh cung, Phiêu Tuyết cũng chưa từng gặp lại nàng.

Thời gian thấm thoát, nhiều mây gió như vậy vậy tới, mặc kệ là người thắng hay kẻ bại, Lũng Tịch Ngọc cũng đã trả giá rất nhiều, nhà tan cửa nát, cả đời không thể thoát thân, Phiêu Tuyết nghĩ vậy cũng không thể hận nữa, chung quy cũng do mềm lòng.

Phiêu Tuyết do dự chốc lát rồi yên lặng trở về, Nguyệt Linh vội vàng đuổi theo.

Nguyệt Linh nghĩ chỉ cần nương nương không tiếp tục đi về phía trước nữa là tốt rồi, phía trước rất lúng túng, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nguyệt Linh không nghĩ tới trong đầu vừa nghĩ như vậy Phiêu Tuyết đã mở miệng: “Chúng ta về ăn cơm chiều trước đi, ăn xong lại đốt đèn sang gặp Lũng phi, bây giờ trong Trúc Uyển cũng chẳng có đồ vật gì, đợi Nguyệt Linh người chuẩn bị một giỏ trứng gà rồi chúng ta mang sang cho Lũng phi bồi bổ thân thể...”

Nguyệt Linh nghe xong thở dài một hơi thật sâu, nương nương vẫn muốn gặp Lũng tài tử a... Đây chẳng phải là minh tri sơn hữu hổ thiên hướng hồ sơn hay sao... *(biết núi có hổ mà vẫn đâm đầu lên núi)*

Nàng đành phải yên lặng chấp nhận, sau đó tiếp tục đi theo Phiêu Tuyết trở về.

Phía trước Trúc Uyển, Nguyệt Hiền cầm một chiếc khăn lụa cẩn thận lau cánh cửa, miệng còn lầm bầm như đang nhớ cái gì.

Khi Phiêu Tuyết và Nguyệt Linh trở về đã nhìn thấy cảnh tượng này của Nguyệt Hiền.

Phiêu Tuyết tò mò hỏi: “Nguyệt Hiền, ngươi đang làm gì vậy?”

Nguyệt Hiên vốn đang tập trung lau, nghe thấy giọng nói của Phiêu Tuyết, ngẩng đầu lên: “Nương nương đã trở lại...” Nàng lập tức nói vọng vào trong viện.

Những người khác rảnh rỗi thì chạy ra đón, còn Nguyệt Phàm và Thủy Bích vẫn bận rộn đằng sau,

Phiêu Tuyết tiếp tục hỏi Nguyệt Hiên: “Nguyệt Hiên, ngươi đang làm gì vậy?” Dựa theo suy nghĩ của mấy nha đầu này, nhất định lại muốn làm chuyện gì đó.

Quả nhiên như vậy, Nguyệt Hiên trả lời: “Nương nương, ta đã bàn bạc với Thủy Bích, đổi hai chữ Trúc Uyển này đi, tên lãnh cung Trúc Uyển này rất lạnh lẽo, đổi thành một cái nào nhiệt chút cũng tốt...”

Phiêu Tuyết vừa nghe xong không nói lời nào: “Biết như vậy là tốt... Vẫn để như vậy đi, giữ lại hai chữ Trúc Uyển này.”

Nàng nghĩ tới câu chuyện mà Tùy Nghị kể, dù sao đây cũng là một loại vương bản, nàng tuy là người theo thuyết vô thần nhưng trong lòng cũng im lặng nghĩ: “*Xin Hà phi nương nương phù hộ...*” Về phần phải phù hộ cái gì, nàng cũng không biết, dù sao cứ phù hộ là tốt rồi.

Nguyệt Hiên thấy nói không đổi cũng dứt khoát thu khăn lại, không lau nữa.

Phiêu Tuyết cười đi vào sân, một ngày đã trôi qua hơn phân nửa, Thủy Bích từ trong phòng bếp bung đồ ra, Nguyệt Niên cũng bê một cái bàn ra ngoài, Trúc Uyển không lớn, chỉ có đại sảnh mới có thể làm phòng ăn. Phiêu Tuyết ở phòng lớn, bọn Thủy Bích Nguyệt Phàm ở ba căn phòng nhỏ phía sau, nhà ở bốn phía, ở giữa có mảnh sân nhỏ cùng đình nghỉ mát.

Thủy Bích đặt đồ ăn xuống rồi bảo Nguyệt Quế ra phía sau gọi Nguyệt Phàm đến ăn cơm, Phiêu Tuyết ngồi xuống trước, nhìn ba loại đồ ăn trên bàn, trứng xào, rau xào, thịt hầm dưa, còn có bát nước canh, so với canh hạt sen tổ yến, thịt nướng hoàng kim, vây cá trước kia ở Trai Nguyệt cung không biết kém hơn bao nhiêu phần. Ở Cổ phủ cũng chưa từng ăn những món ăn như thế này, nhưng ít nhất còn có ba món mặn một món canh, Phiêu Tuyết cầm lấy đũa, nói với sáu người đang đứng: “Mọi người mau ngồi xuống cùng ăn đi, thu dọn cả ngày đều đã mệt rồi.”

Nguyệt Linh nói gì cũng không ngồi, Thủy Bích tuy đã quen ngồi cùng Phiêu Tuyết nhưng thấy năm người còn lại không ngồi nên cũng dứt khoát đứng.

Phiêu Tuyết biết các nàng đang bận tâm cái gì, nàng khuyên nhủ: “Mau ngồi xuống đi, trong lãnh cung cũng không có chủ tử với nha hoàn, các người theo ta là cùng nhau chịu khổ, cùng nhau ăn một bữa cơm cũng coi như may mắn, có phúc cùng hưởng, nếu các người không ngồi xuống ta lập tức đuổi các người về.”

Phiêu Tuyết nói xong liếc mắt nhìn Thủy Bích một cái, Thủy Bích lập tức ấn các nàng xuống cạnh bàn, bắt các nàng ngồi xuống.

Phiêu Tuyết hí mắt cười, bắt đầu mở màn, hàm hàm hồ hồ khen Thủy Bích một câu nấu không tệ, cười cực kỳ ngọt ngào.

Trong lòng Thủy Bích có chút chua xót.

Khi mọi người đã ăn được một nửa, Phiêu Tuyết thấy cơ hội nên nói với mấy người: “Ăn cơm xong chúng ta đi thăm Lũng phi một chút đi” Giọng nói như đang thông báo hành trình vậy.

Thủy Bích vừa nghe xong là người đầu tiên buông đũa: “Tiểu thư, gặp nàng làm gì? Nàng hại chúng ta chưa đủ thảm sao?”

Phiêu Tuyết bất đắc dĩ nói: “Thủy Bích...”

Thủy Bích quay đầu, sau đó cầm đũa lên tiếp tục im lặng ăn cơm. Tiểu thư lại bắt đầu vờ ngớ ngẩn, ngoại trừ trợn mắt không còn cách nào khác.

Nguyệt Linh nói: “Hình như Hoàng Thượng có cho Lũng tài tử một nha hoàn chăm sóc” Ngụ ý là Phiêu Tuyết không cần phải lo lắng, lòng thương người không cần nặng như vậy.

Phiêu Tuyết gật đầu nói: “Chỉ cần đến đưa vài thứ là được, đưa xong sẽ trở về...” Phiêu Tuyết nghĩ đến Lũng Tịch Ngọc đang mang thai lại một mình trong lãnh cung, nha hoàn hầu hạ có chu đáo hay không còn chưa biết, nay đã không còn Lũng gia để dựa vào, làm gì cũng khó.

Nguyệt Quế thở dài một hơi, “Nương nương tốt nhất.....”

Nguyệt Niên: “Vậy đợi ăn cơm xong, chúng ta cùng nhau sang nhìn một cái đi.”

Nguyên Hiên nói: “Nhiều người thì sức lớn, như vậy nương nương đi qua, cho dù Lũng tài tử có muốn làm gì cũng khó, vậy nên chúng ta cùng đi,” mọi chuyện cứ như vậy được quyết định.

Đêm, mặt trời hoàn toàn hạ xuống, Thủy Bích cuối cùng vẫn không vui lê dếp, Nguyệt Hiên Nguyệt Linh ở phía trước cầm đèn, Nguyệt Quế Nguyệt Phàm ở phía sau cầm giỏ trứng, Thủy Bích vào nhà cầm một cái áo choàng ra. Đoàn người chuẩn bị xong liền đi ra cửa.

Phiêu Tuyết bước từng bước sang thăm Lũng Tịch Ngọc, nhìn một vòng ánh sáng xanh trên trời, không khỏi thấy buồn ngủ. Thì ra trong số tân nương vì tranh giành hoàng quyền mà gả vào hoàng cung này, người thắng cuộc cuối cùng không phải Lũng Tịch Ngọc, cũng không phải mình, mà là Khanh Bật Liễu vẫn không có tiếng tăm gì.

Mỗi khi nghĩ đến điều này, Phiêu Tuyết liền có thêm một chút cảm tình khó hiểu đối với Lũng Tịch Ngọc.

Chương 136: Thì ra là Nguyệt Nô

Nguyệt Linh đi trước cầm đèn, Nguyệt Quế cầm một giỏ trứng và hai hộp gấm đựng sâm núi, hơi ít một chút, dù sao khi Phiêu Tuyết vào lãnh cung cũng không mang gì theo... Số còn lại cho mình dùng cũng không nhiều.

Người đã vào lãnh cung còn có thể tặng sâm núi, đoán chừng từ trước tới nay chỉ có mình Phiêu Tuyết.

Một canh tám khắc, đi khoảng hai khắc nữa thì ra khỏi rừng trúc, bên ngoài ánh sáng rực rỡ, hướng mắt nhìn đi còn có thể thấy được một đình viện nho nhỏ không khác Trúc Uyển của Phiêu Tuyết nhiều lắm, đại khái thì đây cũng là một lãnh cung lạnh lẽo làm người ta rét run, không có một chút hơi thở con người.

Nguyệt Linh cầm đèn lồng, dưới ánh sáng yếu ớt nhìn về phía tiểu viện kia nói: “Nương nương, chúng ta đã đến nơi rồi.”

Trừ Phiêu Tuyết, tất cả những người khác làm bộ như xấn tay áo lên, Phiêu Tuyết hít sâu một hơi rồi đi về phía trước. Chỉ có một con đường nhỏ hoang vu dẫn thẳng tới lãnh cung kia, một đám người càng đi càng gần, dần dần có thể nhìn thấy ánh sáng yếu ớt bên trong nhưng vẫn còn chưa rõ lắm.

Phiêu Tuyết đến gần cửa lãnh cung, nàng gõ cửa hai cái, cánh cửa bỗng nhiên phát ra tiếng vang trầm trầm dọa Nguyệt Quế nhảy dựng lên, Nguyệt Quế nhất gan suýt chút nữa làm rơi hộp sâm.

Không có ai đi ra nghênh đón, bỗng nhiên một làn gió đêm thổi qua, đèn lồng trên tay Nguyệt Linh lắc lắc, đột nhiên “xôn xao” thật dọa người.

“A——” Nguyệt Phàm đột nhiên kêu to lên.

“Nương nương, chúng ta trở về thôi.” Nguyệt Quế bị nơi quỷ quái này dọa cho sợ đến mức năn nỉ với Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết khua lên dừng khí hỏi Nguyệt Linh: “Nguyệt Linh, ngươi xác định đã dẫn ta đi đúng chỗ chứ?” Thật ra, ở nơi quỷ quái thế này.... Nàng cũng có chút sợ.

Nguyệt Linh đặt đèn lồng xuống rồi mới gật đầu với Phiêu Tuyết: “Nương nương, thật sự là nơi này...”

Phiêu Tuyết đối mặt với cánh cửa, lại than thở, rồi rầm không biết có nên đi vào hay không, đột nhiên một giọng nói truyền đến: “Là ai? Là ai ở ngoài?”

Lũng Tịch Ngọc cầm ngọn đèn từ trong đi ra, cũng vì thế nên Phiêu Tuyết mới nhìn rõ dung nhan của nàng. Nàng mặc y phục bình thường, không hoa lệ như lúc đầu, trên mặt cũng không còn nhiều vẻ ương ngạnh nữa, vẻ mặt có vẻ bình thản hơn. Nhìn thấy một đám người và Phiêu Tuyết đứng bên ngoài, đầu tiên nàng kinh ngạc, sau đó cũng không giống như Thủy Bích tưởng tượng là trực tiếp ném ngọn đèn xuống, mà ngược lại nói một câu làm người ta muốn rơi hai tròng mắt: “A, muội muội, vào ngồi đi.”

Phiêu Tuyết nhìn Lũng Tịch Ngọc ngày hôm nay thanh nhã đoan trang cũng không biết phải nói gì, xem ra đối với nàng, nhà tan cửa nát là một bước ngoặt lớn trong đời đã gột rửa ngạo khí của nàng hoàn toàn sạch sẽ.

Lũng Tịch Ngọc thấy Phiêu Tuyết đứng bất động nên lại hỏi: “Sao vậy? Không vào sao?” Trong giọng nói vẫn còn chút thù địch.

Nhưng Phiêu Tuyết nghĩ không có thù địch mới là kỳ quái... cũng vì một chút thù địch này mới có bộ dáng Lũng Tịch Ngọc như hôm nay.

Đã như vậy, Phiêu Tuyết cũng không cần thiết phải ở ngoài cửa, nàng dẫn mọi người đi vào, “Ta chỉ tới thăm ngươi một chút... thuận tiện mang cho ngươi vài thứ” Phiêu Tuyết không biết phải làm sao mới làm cho nàng tiếp nhận ý tốt của mình, ít nhất nàng đã xác nhận mình hạnh phúc hơn nhiều so với nàng ta.

Lũng Tịch Ngọc “A” một tiếng, trong giọng nói không hề có chút cảm động: “Đều là người đã vào lãnh cung, bày đặt gì chứ?”

Phiêu Tuyết lắc đầu, “Không phải ta sĩ diện, chỉ là ta và ngươi bây giờ coi như là hàng xóm, ra mắt một chút có gì mà không thể...”

“Muội muội... Lời này là nói đùa chẳng, tỷ tỷ ta có gì để lại mặt cho ngươi?”

Phiêu Tuyết tự động xem nhẹ lời châm chọc này, liếc mắt với Nguyệt Quế bảo Nguyệt Quế đưa đồ vật vào. Khi Nguyệt Quế muốn đưa đồ vào, Lũng Tịch Ngọc đột nhiên đưa tay ngăn nàng: “Thứ này ta không cần, cầm về đi.”

Phiêu Tuyết nhìn một màn này rồi thầm nghĩ, mặc dù thói đời điên đảo, thiên hạ này đã không còn là bầu trời của Lũng gia nữa nhưng ngạo khí đã nuôi dưỡng trên người nàng nhiều năm như vậy vẫn không có cách nào dễ

dàng bỏ đi để nhận sự bố thí của người khác, nhưng những thứ này của nàng cũng không phải bố thí... đây là một phần tâm ý thôi.

Phiêu Tuyết khuyên nhủ: “Tỷ tỷ nên nhận đi, ta là vì đứa nhỏ.”

Quả nhiên khi nói đến đứa nhỏ, đôi mắt Lũng Tịch Ngọc nhất thời trầm xuống, cánh tay ngăn Nguyệt Quế cũng buông xuống.

Phiêu Tuyết lại đánh mắt với Nguyệt Quế, Nguyệt Quế hiểu ý đem những thứ kia đi vào.

Lũng Tịch Ngọc như đang cười nhạo chính mình, chậm rãi nói: “Muội muội cũng giữ lại cho mình chút đi, không chừng muội muội người cũng có thai đấy.” Vừa dứt lời, nàng xoay người sang chỗ khác, bàn tay cầm ngọn đèn vững vàng không lay động, đi vào trong.

“Đi vào ngồi đi” Nàng nói.

Phiêu Tuyết không nghĩ gặp lại nàng ta lại là tình huống như thế này, nàng nhắc váy bước qua cửa đi vào.

Lãnh cung của Lũng Tịch Ngọc có thể nói là nghèo nàn xơ xác, chỉ có bốn bức vách, một cái bàn, hai cái đèn dầu, hai cái ghế... Không phải chứ. Thì ra lãnh cung thật sự là cái dạng này... Phiêu Tuyết đột nhiên cảm thấy Trúc Uyển còn tốt hơn nhiều bên này của Lũng Tịch Ngọc.

Phiêu Tuyết đánh giá bốn phía một lượt, Lũng Tịch Ngọc thở dài: “Muội muội, không cần nhìn. Bên này của tỷ tỷ chính là như vậy.” nói xong chỉ cái ghế nói: “Một cái cho người, những nha hoàn còn lại đành phải đứng vậy.”

Lũng Tịch Ngọc nói xong cũng không để ý đến những người khác mà ngồi xuống trước, ngoài mặt vẫn tỏ vẻ không coi ai vào mắt nhưng Phiêu Tuyết biết thật ra nàng đã thay đổi, không còn là nàng như trước nữa.

Phiêu Tuyết nhìn cái bụng còn bằng phẳng của nàng sau đó dời ánh mắt đi nơi khác, đột nhiên tò mò, tại sao không thấy người tới hầu hạ?

Vì thế Phiêu Tuyết hỏi: “Nha hoàn hầu hạ đâu? Chẳng lẽ không có ai sao?” Không phải nói có nha hoàn hầu hạ sao.

Lũng Tịch Ngọc cười một tiếng. “Ta là một phi tử bị tống vào lãnh cung, còn muốn có nha hoàn hầu hạ? Cho dù có nha hoàn cũng chẳng bằng không có.”

Một tiếng ho nhẹ truyền đến, một thân ảnh yếu điệu xuất hiện ở cửa, trong bóng tối chỉ nhìn thấy có vẻ như nàng đang cầm bình trà, chậm rãi tiến lại.

Sức chú ý của Phiêu Tuyết thoáng chốc đã bị kéo đi, nữ tử cầm bình trà nhìn thấy Phiêu Tuyết lập tức mở miệng kêu: “Nương nương...”

Người tới, trà tới. khi khuôn mặt nàng đi vào dưới ánh nến Phiêu Tuyết mới nhìn rõ gương mặt thanh tú đó, Phiêu Tuyết giật mình kêu lên: “Nguyệt Nô!”

Chương 137: Tình cảnh rối loạn này

Lũng Tịch Ngọc thấy Phiêu Tuyết gọi Nguyệt Nô, nàng búng tỉnh như hiểu ra điều gì, cười nói: “Thì ra các người quen biết a...”

“Nguyệt Nô, sao ngươi lại ở đây?” Phiêu Tuyết hỏi Nguyệt Nô. Không phải chứ, sao nàng lại ở đây? Không phải nàng trở về bên cạnh A Li sao? Không nghĩ tới lại ở bên cạnh Lũng Tịch Ngọc. Tuấn Lạc để nàng tới hầu hạ kẻ thù của nàng rốt cuộc là có ý gì?

Nguyệt Nô rất trầm tĩnh, nếu muốn hại Lũng Tịch Ngọc, chỉ sợ tính mạng nàng ta khó bảo toàn. Khó trách Lũng Tịch Ngọc nói có nha hoàn cũng bằng không. Tuấn Lạc đặt Nguyệt Nô bên cạnh Lũng Tịch Ngọc, thật ra đối với nàng ta chính là một loại hành hạ.

Phiêu Tuyết lập tức đứng dậy.

Lũng Tịch ngọc nhìn thoáng qua Nguyệt Nô sau đó cười với Phiêu Tuyết: “Muội muội, trời đã không còn sớm, đồ cũng đã đưa đến, ta thấy ngươi muốn đi rồi phải không?”

Chỉ sợ trong lòng Lũng Tịch Ngọc đề phòng nhất chính là Phiêu Tuyết.

Người ta đã hạ lệnh đuổi khách, Phiêu Tuyết cũng không nên ngây ngốc ở lại nên nói với Lũng Tịch Ngọc: “Nếu Nguyệt Nô đã ở đây chăm sóc tỷ tỷ vậy muội muội cũng không có gì lo lắng nữa, tỷ tỷ dưỡng thai cho tốt, muội muội cáo từ trước.”

Phiêu Tuyết lập tức đi ra, Nguyệt Nô còn đang suy nghĩ những lời Phiêu Tuyết vừa nói, sau khi Phiêu Tuyết đi ra ngoài Nguyệt Nô cũng chạy ra.

“Nương nương...”

Phiêu Tuyết dừng bước quay đầu nhìn Nguyệt Nô, đôi mắt nàng sáng ngời như ánh sao trong đêm, Phiêu Tuyết cầm tay Nguyệt Nô lên khuyên nhủ: “Nguyệt Nô, ta không biết A Li sai người tới đây là có ý gì... Nhưng đồng ý với ta, người lớn chúng ta đừng vì thù oán mà liên lụy tới đứa nhỏ, được không?”

Nguyệt Nô cúi đầu, “Nương nương, chuyện này người không cần quan tâm, người đừng lo...”

Ánh mắt sáng ngời của Phiêu Tuyết bỗng nhiên vụt tắt. “Lũng Tịch Ngọc đã rất đáng thương, chẳng lẽ bây giờ không có ai có thể thay đổi suy nghĩ của hần nữa ư?”

Nguyệt Nô trả lời: “Có, chỉ là người kia không ở bên cạnh hần.” Nguyệt Nô vừa dứt lời lại nói thêm: “Nương nương, người hiểu ý của ta chứ?”

Phiêu Tuyết lắc đầu.

Nguyệt Nô nói: “Nương nương, mấy ngày nay tâm tình Hoàng Thượng có chút không yên, Hoàng Thượng dù không hề tới Nguyệt Trai cung nhưng hần vẫn nhớ tới người, hần tình nguyện để người ở nơi hần có thể nhìn thấy chứ không phải ở trong lãnh cung.”

Sắc mặt Phiêu Tuyết trở nên tái nhợt, “Ta về đây”

Nguyệt Nô nhìn vẻ mặt không biết là bi thương hay vui sướng của Phiêu Tuyết rồi nàng cũng xoay người về phòng.

Bọn Thủy Bích cũng đoán ra được bảy tám phần, ngoài Nguyệt Linh, những người khác không có cách nào nói chuyện với Nguyệt Nô, Phiêu Tuyết ngây ngốc ra khỏi lãnh cung của Lũng Tịch Ngọc, Thủy Bích cùng Nguyệt Phàm, Nguyệt Niên, Nguyệt Quế lập tức đuổi theo, Nguyệt Linh nhận lấy đèn lồng từ tay Nguyệt Nô rồi cũng vội vàng đuổi theo.

Sau khi tiễn Phiêu Tuyết, Nguyệt Nô trở vào phòng chống lại ánh mắt trừng trừng của Lũng Tịch Ngọc, hôm nay nàng đã lột bỏ lớp mặt nạ, lộ ra vẻ mặt dữ tợn.

“Ném những thứ này ra ngoài cho ta, ta không cần.” nàng hung hăng chỉ vào giỏ trứng gà và hai hộp sâm.

Nguyệt Nô không để ý tới nàng, tiếp tục tìm việc để làm.

Lũng Tịch Ngọc thấy Nguyệt Nô không để ý tới mình, lửa giận trong lòng lại càng bốc lớn hơn: “Được lắm, người không ném, ta ném.” Nàng vừa nói vừa cầm những thứ kia ném ra ngoài. “Đồ mèo khóc chuột, muốn mang đồ tới đầu độc chết con ta? Ta nói cho các người biết, đừng có mơ, con ta chính là hoàng tử đầu tiên, đến lúc đó Tuấn Lạc dù không muốn cũng phải sắc phong cho nó là Thái Tử! Đây là tổ chế, tổ chế!”

Nguyệt Nô thấy nàng kiêu ngạo mắng, lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Không cần ném đi, Cố quý phi sẽ không hại người.” Nàng nói từng câu từng chữ thật chậm, giọng nói giống như rất chắc chắn.

Lũng Tịch Ngọc bị sự điềm tĩnh của Nguyệt Nô hù dọa, xoay người nhìn chằm chằm Nguyệt Nô.

Nguyệt Nô nhìn nàng một cái, trong mắt không có một tia gợn sóng, lại tiếp tục chậm rãi nói: “So với vứt bỏ, thà rằng giữ lấy bồi bổ thân thể khỏe mạnh để sinh hài tử, cũng không uổng lòng tốt của nương nương.”

“Vì sao người tin tưởng nàng như vậy?” Lũng Tịch Ngọc hỏi.

“Cố quý phi vào lãnh cung là tự mình thỉnh chỉ, đừng cho rằng tất cả mọi người đều như người.”

Lũng Tịch Ngọc nghe xong đặt mông ngồi xuống, ngây ngốc giống như hiểu ra cái gì, rồi lại giống như chẳng hiểu gì. Nàng đột nhiên vô cùng thâm ý nhìn thoáng qua những thứ Phiêu Tuyết mang đến rồi bật cười khở sở. Nàng bò tới chỗ những thứ đã bị ném đi, sau đó run rẩy mở hộp gấm ra, quả nhiên là hai củ sâm núi, nàng run rẩy bẻ một đoạn cho vào miệng ngậm, sau đó “Oa” lên một tiếng, khóc nức lên. Kêu trời trách đất...

Nguyệt Nô lạnh lẽo liếc nhìn Lũng Tịch Ngọc suy sụp một cái sau đó vô tình trở về gian phòng của mình.

Cố Phiêu Tuyết quá mềm lòng, trải qua nhiều chuyện như vậy, nhẫn tâm không tăng mà chỉ có dịu dàng và do dự thêm không ít. Nguyệt Nô nghĩ: *sau này phải để ý Lũng Tịch Ngọc này chặt hơn, nhất quyết không thể để nữ nhân này làm ra chuyện gì thương thiên hại lí.*

~oOo~

Trong Trúc Uyển, Phiêu Tuyết trở về phòng mình sau đó đóng cửa lại, không cho ai vào.

Thủy Bích cùng Nguyệt Linh mang theo Nguyệt Niên, Nguyệt Phàm ra ngoài viện đốt đèn, số đèn không đủ làm cho cả sân rực sáng như Thủy Bích muốn. Dù có là chỗ vắng vẻ thế nào cũng phải làm ra chút hơi thở con người.

Lúc này đã trần trọc hết hai canh giờ, Phiêu Tuyết gục trên bàn chỉ chốc lát sau đã ngủ mất, giờ Hợi Nguyệt Niên đi qua gọi Phiêu Tuyết một lần, thấy

Phiêu Tuyết không trả lời nên không tiếp tục quấy rầy, trở về nói với Nguyệt Linh, Nguyệt Linh nói: “Vậy đừng quấy rầy nương nương nữa, chúng ta đóng cửa tiền thính và hậu viện lại đi, động tác nhẹ một chút.”

Vì vậy khi đêm đến, Phiêu Tuyết ngủ say trên bàn, cửa sổ mở ra, gió thổi vào có chút lạnh nhưng cũng không ai đắp cho nàng một tấm chăn, cứ mặc nàng ngủ như vậy.

Không biết đã bao lâu, trong phòng đột nhiên có tiếng động, Tuấn Lạc lẳng lặng đứng nhìn Phiêu Tuyết mơ màng nằm gục trên bàn, ngủ đến thiên hôn địa ám, đôi lông mày thật đẹp của nàng nhúu chặt lại.

Ngay sau đó một cái chăn nhẹ nhàng trùm lên người Phiêu Tuyết.

Nhẹ nhàng thở dài, bên trong ả chứa biết bao bất đắc dĩ, Tuấn Lạc cũng không biết vì sao giữa bọn họ lại như vậy, hai người bước lên hai con đường khác nhau nên càng đi càng xa.

Hắn nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa tay ra muốn vuốt lên lông mày nhúu chặt của Phiêu Tuyết, trong khoảnh khắc sắp chạm tới, hắn ngừng lại, hắn bận tâm đến quá nhiều.

Bất đắc dĩ, cuối cùng hắn vẫn buông tay xuống

Làm sao đây, trái tim hắn đã ở cùng nàng, khó chịu cùng nàng.

Chương 138: Yêu giống như vỏ ốc, càng kéo càng nặng.

Phiêu Tuyết quá mệt mỏi nên không phát hiện có người bên cạnh.

Tuấn Lạc cũng lưu luyến chốc lát an tĩnh này, lẳng lặng nhìn Phiêu Tuyết. Hắn là đế vương, phải hy sinh quá nhiều thứ để giang sơn, con người tốt đẹp, để giữ ngôi vị hoàng đế, vậy chỉ có thể rũ bỏ Phiêu Tuyết. Hắn từ lâu đã không còn tức giận Phiêu Tuyết trong lòng có Mặc Duy Trúc, nhưng lại vì rất nhiều nguyên nhân khác mà không thể tiếp tục sủng ái nàng. Đế vương cần lực lượng của ai sẽ sủng ái phi tử nhà đó, hắn không nghĩ tới nàng lại đoạn tuyệt như vậy, lại vứt bỏ hắn mà đi.

Nhưng hắn vẫn không thể buông được nàng, ngay cả khi nàng nhắm tâm rời khỏi hắn. Hắn hiểu nàng không muốn chờ đợi, ngay cả một chút cũng không muốn chờ.

Hai người rõ ràng yêu nhau nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại tách ra. Ai nói đế vương không có trái tim? Đôi khi Tuấn Lạc ngơ ngác nghĩ, có phải hắn thật sự không có trái tim như vậy không? Thật ra là có a... Nếu không nơi này vì sao lại đau như vậy? Hắn đưa tay đặt lên vị trí trái tim.

Nếu không yêu cũng sẽ không giận dữ như vậy, nếu không yêu cũng sẽ không dao động trước ánh mắt khẩn cầu của nàng, nếu không yêu cũng sẽ không đêm khuya không ngủ mà chạy tới nơi này. *(Ôi tình yêu của em >o<)*

Phiêu Tuyết nằm úp xuống nên cảm thấy cổ có chút mỏi, than thở một chút nhưng vẫn không tỉnh lại.

Tuấn Lạc si ngốc nhìn những động tác nhỏ đáng yêu của nàng, hắn nhẹ nhàng cẩn thận ôm nàng lên, từng bước bước đến bên giường.

Phiêu Tuyết đang ngủ bỗng cảm thấy nhẹ hẫng, một loại cảm giác thoát khỏi mặt đất, nàng quay đầu vào trong chạm vào lồng ngực ấm áp, tóc đen của hắn rơi trên cánh mũi nàng, Phiêu Tuyết hắt xì một cái. *(Biết cách sát phong cảnh quá cơ =_=!)*

“Hắt xì....”

Phiêu Tuyết đột nhiên tỉnh lại mở mắt ra, tầm mắt mông mông lung lung, trong phòng không đốt đèn, một mùi Long Duyên Hương quen thuộc.

Là mùi của Tuấn Lạc, đầu óc Phiêu Tuyết nhất thời mơ màng.

Giọng nói nhỏ nhẹ từ trên truyền đến: “Đã tỉnh chưa?”

Phiêu Tuyết dụi dụi mắt, trong miệng phát ra âm thanh lạnh lạnh, “A...”

A Li, thì ra đang nằm mơ a...

Phiêu Tuyết nghiêng đầu một cái lại chìm vào giấc ngủ. Tại sao đêm khuya yên ắng lại dễ dàng khiến người ta tưởng niệm như thế? Phiêu Tuyết tự cho là có thể làm những gì mình muốn (ý nói có thể tự do nhớ đến Lạc ca ấy), kết quả là nước mắt lại chảy xuống.

“A Li, vì sao ngay cả trong mộng cũng là người?” Phiêu Tuyết nhỏ giọng hét, sau đó ôm Tuấn Lạc càng chặt hơn giống như sợ hấn đột nhiên biến mất.

Thật ra, gạt được người khác, không gạt được chính mình... Ban ngày có thể làm bộ không để ý đến điều gì, trời vừa tối sẽ lại lộ nguyên hình.

“A Li, sao ngươi lại có thể đột nhiên không yêu ta nữa?” Đầu Phiêu Tuyết vẫn vùi trong ngực hấn chất vấn. Những lời nói đã kìm nén thật lâu cuối cùng cũng thốt lên, cho dù chỉ ở trong mộng cũng làm người ta thoải mái được chút ít.

Sau khi nghe xong, Tuấn Lạc dừng bước, “Không phải không thương.” Hấn nói.

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, sao có thể ngay cả đang ngủ cũng rối rắm như vậy? Hấn nhất thời hiểu được nàng bị tổn thương nghiêm trọng thế nào, tình càng sâu thì tim này tất nhiên lại càng đau. “Nha đầu ngốc...” Trong lời nói của hấn có hàng vạn hàng nghìn lưu luyến.

“Ta yêu nàng.” Hấn lặng lẽ nói. Sau đó nhẹ đặt nàng lên giường, đắp chăn cho nàng.

Phiêu Tuyết nhắm chặt hai mắt không tin tất cả những chuyện này, nàng vừa mới dứt lòng rời đi, vì sao lại muốn nàng nghe những lời tâm tình tàn nhẫn như vậy? Nàng biết xung quanh là một mảnh đen tối, nhưng rốt cuộc đây là mộng hay là thực?

Hấn nhẫn tâm tuyệt tình như vậy lại đang thật sự ở cạnh nàng sao? Phiêu Tuyết không tin được cũng không muốn tin, nàng bất đắc dĩ nghĩ, nếu vừa

mở mắt hẳn lại biến mất thì làm thế nào? Nàng chỉ có thể nhắm chặt mắt lại nhưng vẫn theo bản năng níu chặt tay hắn, nàng gọi: “A Li, đừng đi...”

Tuần Lạc đau lòng nhìn nàng, phần tình cảm này rót cuộc nặng đến bao nhiêu... Giống như nghìn cân đặt trong lòng hai người, giống như một cái vỏ ốc, ép hai người thật chặt.

Phiêu Tuyết cảm thấy mình như một con ốc sên rụt đầu trong vỏ không dám ra. Chỉ có trong đêm đen thế này mới dám to gan vươn đầu chạm tới phần bí mật sâu kín nhất.

Nàng đột nhiên mở mắt nhìn hắn thật kĩ, không có cơ hội, nếu lần này không nhìn, sẽ có lần sau sao? Không có lần sau thì làm thế nào bây giờ?

Phiêu Tuyết mở mắt, nếu như đây đã là một đêm kiêu diễm như vậy, hãy để nàng chết chìm trong sự ôn nhu giả dối này đi.

Rất nhiều vấn đề nếu không hỏi sẽ không còn cơ hội, Phiêu Tuyết mãnh liệt tự khuyên mình.

Tối nay hắn đã ở đây, đây chẳng phải là cơ hội đó sao? Cho dù là trong mộng thì hắn vẫn đang ở đây... Chẳng lẽ thật sự có thể trơ mắt nhìn hắn rời đi sao?

Không, nàng muốn hỏi cho rõ ràng, cho dù phải rời đi nàng cũng trong sáng thấu hiểu mà rời đi.

Phiêu Tuyết đấu tranh một lúc lâu cuối cùng vẫn hướng về phía bóng người hỏi: “A Li, tại sao giữa chúng ta lại phải pha trộn nhiều thứ không thuần khiết như vậy? Người cùng Khanh Bật Liễu đã bắt đầu từ khi nào? Tại sao tất cả đột nhiên lại như vậy? Tại sao chúng ta lại biến thành thế này?”

Sự ấm áp của nàng thông qua lòng bàn tay truyền tới trong đầu hắn, trái tim hắn đột nhiên đau xót, sau đó lại nhẹ nhàng hỏi Phiêu Tuyết: “Người có quan tâm, có phải không?”

Là thực, tất cả không phải mộng! Phiêu Tuyết đột nhiên hoảng hốt, hắn đáp lời, tất cả những chuyện này không phải mộng? Phiêu Tuyết nhìn bóng người trước mặt, từng đợt hương thơm xông vào mũi, nàng đột nhiên thiếu tự tin ngồi lên.

Tuần Lạc mượn ánh sáng yếu ớt bên ngoài để nhìn rõ gương mặt nàng, phát hiện nàng dường như gầy đi một chút. Hắn ngồi xuống bên giường, để mình

làm theo trái tim mình, dùng đôi tay thường dùng để phê duyệt tấu chương phủ lên khuôn mặt như hoa của nàng. Đôi mắt nàng phát sáng tựa như ánh sao trong đêm.

“A Ngũ” hần gọi. “Còn đang giận sao? Giận ta, có phải đang trách ta không tiếp tục yêu ngươi.... Để vương không thể có trái tim, là ta có lỗi với ngươi.” Nhưng hần cũng có nỗi khổ tâm riêng của hần.

“Đừng nói nữa, ta xin ngươi đừng nói nữa.” Phiêu Tuyết đột nhiên rơi nước mắt, dùng hai tay che tai.

“Ta không thương ngươi, người khác cũng sẽ không tôn trọng ngươi. Nhìn trộm ngôi vị hoàng đế có rất nhiều người, diệt trừ một, vẫn còn thật nhiều, ta không thể mạo hiểm đẩy ngươi ra chỗ sáng, ta đã đồng ý sẽ bảo vệ ngươi.”

“Phiêu Tuyết khổ sở nghiêng đầu, “Xin ngươi đừng nói nữa.”

“Chờ ta, chờ ta nắm chắc thiên hạ trong tay, ta lập tức đón ngươi ra ngoài.” Giờ khắc này, hần nói đều là những lời thật tâm.

Phiêu Tuyết cảm thấy cảm giác đau lòng một trận lại một trận đánh tới, tại sao luôn đợi tới khi nàng phủ nhận tình yêu của hần rồi mới cho nàng biết sự thật? Tại sao lại như thế này? Tại sao không tin tưởng lẫn nhau? Tại sao luôn tự cho những chuyện mình làm là tốt? “Những gì ngươi làm là những gì ta muốn sao? Nguyên chỉ một người, bạc đầu không phân cách, tại sao dù có khổ sở cũng không để ta cùng gánh? A Li, ta không sợ khổ, bởi vì thứ ta muốn không phải vinh hoa phú quý!”

Cũng chỉ vì lý do câu huyết này mà hần vứt bỏ nàng? Phiêu Tuyết tức giận hét lớn một câu: “Cho nên ngươi nguyện làm trái trái tim mình mà tôn trọng ta, cũng muốn sủng ái Khanh Bật Liễu?”

Chương 139: Ấn tượng lúc đầu

Phiêu Tuyết mắng xong không kịp hít một hơi, đột nhiên ho khan một trận. “Trên đời tại sao lại có một quân vương như ngươi? Khi đối phó với Lũng gia ngươi chẳng phải rất tiêu sái sao? Tại sao gặp phải chuyện giữa chúng ta ngươi lại như vậy? Những thủ đoạn kia của ngươi đâu? Tại sao lại không thấy? Ngươi rõ ràng có thể chọn phương pháp khác, tại sao lại chọn phương thức hại mình hại người như vậy? Là muốn bảo vệ ta không bị người khác tổn thương? Tại sao ngươi không chịu tin ta có thể tự bảo vệ mình? Ngươi tại sao lại không tin ta...” Phiêu Tuyết ho xong lại mắng, mắng xong lại ho.

Tuần Lạc nhượng mầy giúp nàng vỗ lưng thuận khí. “Thì ra tình yêu thật sự có thể khiến người ta ngốc nghếch như vậy.” Hắn đột nhiên nói một câu như vậy rồi nở nụ cười.

“Ngươi còn cười?” Phiêu Tuyết trừng mắt nhìn hắn.

Tuần Lạc thân mật chơi đùa lộn tóc Phiêu Tuyết, nghiêm túc nói: “Lúc đầu ta không rõ, bây giờ đã rõ ràng toàn bộ.”

“Ngươi hiểu cái gì?” Phiêu Tuyết tò mò hỏi.

“Hiểu thế nào là yêu một người...”

Hắn tứ lưỡng bát thiên cân hóa giải sự tức giận của Phiêu Tuyết, nàng nhìn hắn, cảm thấy một trận chua xót trong lòng. *(4 lạng đẩy ngàn cân, ý nói chỉ một câu nói hóa giải được tức giận ấy mà)*

Tuần Lạc đột nhiên cúi người ôm Phiêu Tuyết thật chặt, hắn đặt cằm trên vai nàng rừ rừ nói: “Tha thứ cho ta, từ trước đến nay chưa từng yêu ai, chính là ngày đó nhìn mẫu hậu bị thương, tay không thể nhắc miệng không thể nói, ta không muốn ngươi cũng sẽ như vậy.”

Phiêu Tuyết nghe xong giữ lại hai dòng lệ nóng, nàng lạnh lẽo nói trong lòng: “Cố Phiêu Tuyết, ngươi nên thỏa mãn đi, dù cho đây có là giả, ngươi cũng nên thỏa mãn đi thôi.”

Tuần Lạc dùng sức ôm chặt Phiêu Tuyết giống như đang kể một câu chuyện sâu lắng nhất: “Chỉ vì không buông tay được nên mới muốn bảo vệ ngươi thật tốt, nhưng ngươi lại không muốn ở trong Nguyệt Trai Cung vậy chỉ có thể tùy ngươi vào lãnh cung, trong lòng ta tuy tức giận nhưng vẫn cho phép

ngươi, vì không thể quang minh chính đại mà đến nên buổi tối mới thăm ngươi được.”

Phiêu Tuyết lẳng lẳng nghe, cho nên hiện tại hắn mới xuất hiện ở nơi này, phải không?

Phiêu Tuyết cuối cùng cũng đưa ra được khẳng định, tất cả chuyện này không phải là mơ, tất cả đều là sự thực.

“Cũng giống như ngươi đã nói vậy ‘*lúc trước không thích ngươi nên không để ý, giờ ta đã đặt ngươi trong tim nên ta phải xen vào chuyện của ngươi*’, bây giờ ngươi cũng đã ở vị trí cao nhất trong trái tim ta nên ta cũng phải xen vào chuyện của ngươi. Ngươi quá thiện lương, rất dễ mềm lòng với kẻ thù, chỉ biết phòng thủ mà vĩnh viễn không học được tiên hạ thủ vi cường, ta chỉ có thể giấu ngươi đi, không để người khác xâm phạm tới ngươi.” Tuần Lạc đột nhiên nghĩ đến hôm đó, Khanh Bật Liễu rõ ràng biết phía sau nàng có hòn đá ném tới nhưng nàng không tránh mà để cho Phiêu Tuyết xông lên lãnh trọn. Hắn đưa tay phủ lên vết thương trên trán nàng, dịu dàng hỏi: “Còn đau không?”

Phiêu Tuyết cầm lấy tay hắn: “Không đau”

Sau đó, hai người cùng bật cười, trên thế giới có gì hạnh phúc hơn lương tình tương duyệt? Phiêu Tuyết thật sự không tìm ra.

Chỉ có mất đi mới biết những điều đó đáng quý thế nào.

Tuần Lạc suy nghĩ, mình có phải lại rơi vào trong mộng của nàng rồi không? Thuận theo trái tim mình, hắn chống lên cái trán của nàng: “Ngươi có biết ta bắt đầu chú ý đến ngươi từ khi nào không?”

Phiêu Tuyết nhìn thẳng vào ánh mắt hắn hỏi: “Từ khi nào?”

“Trên hôn khánh đại điển, ngươi cùng Lũng Tịch Ngọc, Khanh Bật Liễu, Vệ Lương Ngũ đứng chung một chỗ, ta vừa ra đã nhìn tới ngươi.”

Phiêu Tuyết nghe vậy cảm thấy bất ngờ, hết sức khó tin, nàng chắc lưỡi nói: “Đó không phải lần đầu chúng ta gặp nhau sao? Ta đứng dưới, trong một đám phi tần, ngươi đứng trên đại điển, được sao sáng vây quanh...” Phiêu Tuyết từ từ nhớ lại tình cảnh ngày đó, Tuần Lạc từ sau đại điển đi ra, trường bào màu đỏ bay phấp phới, hăng hái toàn thân... Nàng lúc ấy còn nhìn đến trọn mắt há mồm.

“Không nghĩ tới người chú ý đến ta sớm như vậy.” Phiêu Tuyết xúc động nói.

“Trong bốn người, tầm thường nhất chính là người, lúc ấy ta còn thăm nghĩ, Cố Tương nói quả nhiên không sai.” Tuấn Lạc trêu ghẹo.

Phiêu Tuyết vừa nghe vậy trong lòng có chút khó chịu, cho dù là ai nghe vậy cũng sẽ không thoải mái. Người ta đều nói ‘*tình nhân trong mắt hóa Tây Thi*’, hẳn không sợ nàng không vui sao? “Người đang ghét bỏ ta” Phiêu Tuyết tức giận nói.

Còn nữa, lão cha hồ ly kia đã nói cái gì? Người tầm thường nhất chính là nàng?

Chuyện này thực sự làm người ta đau lòng. Phiêu Tuyết đẩy Tuấn Lạc ra, hơi giận dữ với hắn, “Nếu người muốn khiêu khích ta thì đừng nói nữa... A Li, chúng ta vừa mới làm hòa, người không nên chọc giận ta nữa.” Về mặt Phiêu Tuyết hung hăng đến mức lông mày đều díp lại một chỗ.

Tuấn Lạc thấy Phiêu Tuyết bắt đầu bốc hỏa, yên lặng thở dài nói “duy tiểu nhân nữ tử nan dưỡng dã” (*phụ nữ và tiểu nhân khó nuôi/khó chiều/ không nên đụng vào*). Nhưng rốt cuộc không giận hắn là tốt rồi, chỉ cần có thể xóa bỏ nghi ngờ lúc trước thì dù thế nào hắn cũng cam lòng. Những ngày tổn thương lẫn nhau quá đau đớn, cho nên hắn tình nguyện sa vào cái cảnh cãi nhau âm ỉ này, chỉ cần tiếp tục đoạn nhân tình này dù hắn phải ngày ngày dụ dỗ nàng hắn cũng vui lòng.

Tuấn Lạc dịu dàng nói: “Mặc dù tư sắc của người không bằng các nàng, nhưng người có một đôi mắt mà các nàng không có, trong như nước, đây là thứ tất cả nữ nhân thâm cung đều không có.”

“Cho nên người mới nhớ ta?”

Tuấn Lạc lắc đầu vẫn nói sự thật: “Lúc trước đã nhìn thấy bức tranh của người...”

A.... Hại Phiêu Tuyết còn đang mừng thầm trong đầu, thì ra là như thế. Chỉ thấy Phiêu Tuyết thở dài một hơi, “Thì ra ta là loại người không hấp dẫn...” Sự thật này thật sự có chút đả kích người khác. Phiêu Tuyết đột nhiên nhớ lại chuyện trước kia khi hai người gặp nhau liền hỏi: “Vì sao người lại mấy lần đẩy ta ra đầu sóng ngọn gió? Một lần dạ yến cung đình, sau đó còn có

mấy lần nữa, vì sao?” Rốt cuộc có phải vì Khanh Bật Liễu hay không? Phiêu Tuyết vẫn quyết định hỏi cho rõ ràng tránh lại phát sinh hiểu lầm gì.

Tuần Lạc chỉ vào giữa trán nàng mắng: “Người lại nghĩ vớ vẩn cái gì?” Chẳng lẽ nàng lại nghĩ đến chỗ nào rồi? “Chỉ là trẫm thấy đùa người rất thú vị muốn trêu chọc người thôi, lúc trước quả thật có nghe Cố Tương nói người đàn vô cùng hay, lại không nghĩ người dùng một khúc nhạc lung tung như thế để lừa bịp trẫm. Về phần Vệ Lương Ngữ thất thủ, trung thư lệnh đột nhiên chết kia... là Liễu phi muốn quyết định đi theo trẫm nên quyết định tiền trảm hậu tấu.” *(Đọc lại mấy chương đầu sẽ thấy một hòn đá nhỏ bắn vào tay Vệ Lương Ngữ làm Vệ Lương Ngữ đổ trạ lên ông trung thư lệnh làm ông ý tăng xông mờ chết nhớ)*

Phiêu Tuyết bị chuyện này dọa cho sững sốt, sự thật thì ra là như vậy? Nói cách khác, trước khi biết nàng, hấn căn bản là chưa từng biết Khanh Bật Liễu, cũng không có ý bảo vệ Khanh Bật Liễu, tất cả nguyên nhân là từ nàng?

Phiêu Tuyết tròn tròn hai mắt, thì ra quanh đi quẩn lại nàng mới là ngọn nguồn?

Nàng nhất thời không tiếp nhận được sự thật này, cả người cứ sững sờ ngây ngốc ở chỗ nào.

Nàng xúc động nói: “Đây rốt cuộc là một mớ rối như tơ vò...”

Chương 140: Ác mộng kinh khủng

Đêm đen, Phiêu Tuyết và Tuấn Lạc ngồi thật lâu trong bóng tối, ngồi đến lúc lưng Phiêu Tuyết cứng đờ.

Phiêu Tuyết hơi mệt nói với Tuấn Lạc: “Không còn sớm nữa, chúng ta ngủ đi, tối nay ở đây với ta được không?”

Tuấn Lạc gật đầu, “Sáng mai còn có một buổi thi đình chọn Trạng Nguyên, nên nghỉ ngơi một chút, canh tư ta sẽ về Sùng Dương Cung... Người ngủ đi, ta ở đây với người đến canh tư.”

Hắn phải làm một hoàng đế tốt yêu nước thương dân, có thể ở cùng nàng đến canh tư đã đủ thỏa mãn rồi.

Phiêu Tuyết cúi người xuống cởi giày cho Tuấn Lạc, sau đó giống như một đôi vợ chồng bình thường, nàng giúp hắn gỡ dây trâm cài tóc xuống, giúp hắn tháo tóc, cùng nhau nằm xuống, trong khoảnh khắc, tóc đen của hai người lẫn với nhau, dây dưa quấn quýt.

Phiêu Tuyết tựa vào ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn sau đó an tâm ngủ.

Một đêm mộng, trong mộng Phiêu Tuyết nhìn thấy Tuấn Lạc, hắn đang cầm một quyển sách ngồi dưới gốc cây lê, trên cây nở những đóa hoa lê trắng trắng, hắn nổi bật lên trên khung cảnh yên tĩnh như vậy. Nàng cầm một cái quạt tròn từ xa chạy tới, hắn ngẩng đầu dời tầm mắt ra khỏi quyển sách, sau đó nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, hai người nhìn nhau cười. Ngay sau đó trời đất mờ mịt, Vệ Lương Ngữ đã chết không biết từ đâu nhảy ra, giơ móng vuốt thẳng tắp nhảy tới phía Phiêu Tuyết, trung thư lệnh đã chết cùng Vi Di và thái thú kinh thành cũng không biết từ đâu xông ra, những người đã chết bởi chính biến cũng xuất hiện. Có người bị chặt đầu, những thi thể không đầu kia cầm đầu của mình trên tay sau đó ha hả cười, từ từ đi tới chỗ Phiêu Tuyết. Tuấn Lạc ngồi dưới cây lê, nụ cười vẫn dễ nhìn như vậy. Phiêu Tuyết bị đặt vào thế nước sôi lửa bỏng theo bản năng hô to: “A Li, cứu ta, cứu ta!!” Tuấn Lạc lại ở một khắc mà nàng lên tiếng kia dần dần trở nên trong suốt, nhàn nhạt giống như sắp biến mất... Sau đó Nam Cung Hiên Dật một thân trường bào màu bạc cầm quạt, hướng về phía lê thụ ngâm thơ, thân vương giả dạng Tùy Nghị cũng cầm kiếm tiến lại, Khanh Bất Liễu, Lũng Tịch Ngọc, thậm chí cả Phi Sương, Duy Thận cũng tới, có người vươn đầu lưỡi

thật dài, có người không có đôi mắt, Phiêu Tuyết bị dọa sợ đến mức khàn giọng thét chói tai.

Dù trong mộng, một lòng Phiêu Tuyết vẫn đặt trên người Tuấn Lạc, A Li, rớt cuộc người đã đi đâu. Chỉ thấy những thứ không ra người không ra yêu quái kia từ bốn phương tám hướng vọt tới bên Phiêu Tuyết, Nam Cung Hiên Dật bị Khanh Bật Liễu dùng kiếm moi trái tim ra, Tùy Nghị bị Lũng Tịch Ngọc dùng lưỡi quần thật chặt. Một khắc cuối cùng trước khi thế giới bị hủy diệt, Tuấn Lạc cười một con ngựa trắng xuất hiện, hất một thân bạch y dính vết máu, vẻ mặt như thiên thần khát máu, trên trường kiếm dài nhỏ từng giọt máu đen giống như chúa cứu thế xuyên qua tầng tầng lớp lớp chướng ngại đi tới trước mặt Phiêu Tuyết. Hắn kéo nàng lên ngựa, Phiêu Tuyết giống như bắt được một nhánh cây ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng, nàng nắm thật chặt thắt lưng Tuấn Lạc, câu nói cuối cùng của hắn lại trở nên vừa xa xôi vừa xa lạ: “A Ngữ, giữ chặt ta.”

Sau đó những thứ ghê rợn kia tới tấp đánh tới, sau đó Tuấn Lạc cũng biến thành những hạt trắng lấm tấm trong không trung, hóa thành tro bụi biến mất trong gió... Con ngựa cũng biến thành ảo giác, Phiêu Tuyết từ trên ngã xuống, trong thoáng chốc nhìn thấy chiếc quạt tròn nàng cầm lúc trước cũng biến thành bụi đất, bên dưới bị những con người nghiệp chướng kia bám chặt, thét vang, khóc lóc, gào hét, mỗi người là mỗi bộ mặt dữ tợn. Phiêu Tuyết thấy khoe miệng các nàng chảy ra dòng máu đen nhánh, nàng sợ đến mức hét âm lên: “A.....”

Tiếng hét chói tai tê tâm liệt phế mang theo cùng cực sợ hãi từ xa lao tới, Phiêu Tuyết đột nhiên mở mắt ngồi bật dậy, từng ngum từng ngum thở hỗn hển, cổ họng như bị người ta bóp chặt không phát ra được âm thanh nào. Phiêu Tuyết sợ hãi quay đầu, vội vàng gọi to: “A Li!”

Bên giường trống rỗng, người đã sớm đi mất, ánh mặt trời đâm vào mắt Phiêu Tuyết, thì ra đã đến canh giờ này.

Từ cơn ác mộng, Phiêu Tuyết còn chưa định thần được, Nguyệt Quế chờ bên ngoài nghe thấy tiếng thét tê tâm liệt phế của Phiêu Tuyết, nàng chạy tới trước dùng sức đập cửa: “Nương nương, nương nương người làm sao vậy?”

“Nương nương, người đừng làm ta sợ, mở cửa ra.” Nguyệt Niên cũng nghe tiếng chạy đến.

Phiêu Tuyết bình ổn tâm tình một chút, hướng ra ngoài hô một câu: “Không có chuyện gì.”

Giọng nói của nàng khẽ run rẩy, trước mắt là một mảnh ánh sáng trắng lóa, vẫn thờ hờn hờn như trước, Phiêu Tuyết đứng dậy chuẩn bị đi mở cửa, đi qua nhìn thấy đồ vật Tuấn Lạc để lại trên bàn, nàng lại quay người đi tới trước bàn.

Một miếng ngọc bội xanh biếc đặt trên bàn, Phiêu Tuyết cầm lên đặt trước bộ ngực đang phập phồng, lúc này mới hơi hơi trấn định lại.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì, chỉ là một giấc mơ thôi, A Li không có chuyện gì, mọi người đều không có chuyện gì.” Phiêu Tuyết lặng lẽ an ủi chính mình.

Cất kỹ miếng ngọc bội Tuấn Lạc để lại cho nàng rồi mới đi mở cửa, vừa mở cửa đã thấy vẻ mặt lo lắng của Nguyệt Quế Nguyệt Niên, “Nương nương, vừa rồi là sao vậy?”

Phiêu Tuyết lắc đầu nhưng theo bản năng vẫn nhìn lại căn phòng, bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt. A Li, không có việc gì, tất cả mọi người đều không có việc gì.

Nguyệt Quế Nguyệt Niên thấy Phiêu Tuyết không muốn nói chuyện nên nói: “Nương nương, chúng ta giúp người rửa mặt đi, Thủy Bích đã chuẩn bị xong điểm tâm rồi.”

Phiêu Tuyết gạt đầu sau đó xoay người đi vào phòng, tay lại sờ đến ngọc bội của Tuấn Lạc, giống như trên ngọc bội kia còn vương lại mùi vị nồng đậm của hắn.

Nguyệt Niên cầm lược giúp Phiêu Tuyết chải tóc, Phiêu Tuyết nhìn mình trong gương, đột nhiên phát hiện trên mặt mình có chút cảm giác không giống mình, trên đôi mày nhỏ lá liễu mang theo một chút sầu bi.

Nguyệt Quế giúp Phiêu Tuyết chải đầu xong cảm thán một tiếng, “Nương nương thật sự là càng ngày càng đẹp.”

Phiêu Tuyết cười sờ lên chiếc cằm nhỏ xinh đẹp, gương mặt trái xoan tiêu chuẩn mỹ nhân, đôi mắt to trong veo, nàng cố hết sức quên đi cảnh tượng đáng sợ trong mơ tối qua, vui cười ầm ĩ: “Được lắm, Nguyệt Quế, sáng sớm đã cười nhạo ta.”

Nguyệt Quế Nguyệt Niên cũng che miệng cười.

“Đợi một chút, chúng ta chơi trò chơi đi?” Phiêu Tuyết hỏi hai người bạn họ.

“Được! Chơi cái gì?” Nguyệt Quế vui vẻ hỏi.

Nguyệt Niên nói: “Thật ra Thủy Bích không nghe theo lời nương nương dặn, vẫn mang theo bộ mặt chược Tây Dương từ Trai Nguyệt Cung, còn đoán được nương nương có thể muốn chơi.”

Phiêu Tuyết cười quay đầu lại, vốn muốn khen Thủy Bích mấy câu nhưng ánh sáng mặt trời đâm thẳng vào trong mắt làm trước mắt biến thành một mảnh tối đen.

Chương 141: Khách không mời mà đến

Phiêu Tuyết nhắm hai mắt lại một chút, đầu tiên trước mắt là một mảnh mộng lung, sau đó mới khôi phục lại ánh sáng bình thường, lông mày Phiêu Tuyết nhíu lại thật chặt.

Nguyệt Niên và Nguyệt Quế không nhìn ra Phiêu Tuyết có gì không ổn, Phiêu Tuyết cũng không nói nhiều.

Nguyệt Quế lại dùng tay gầy gầy sợi tóc trên trán Phiêu Tuyết, che kín vết thương của nàng.

Phiêu Tuyết chậm rãi đứng lên nói với hai người: “Đi thôi, chúng ta ra ngoài trước đã... Ta đói bụng rồi.” Nàng tươi cười làm hai người giật mình.

Nguyệt Quế chạy ra ngoài nói với Nhiệt Hiên, Nguyệt Linh: “Hôm nay tâm tình nương nương không tệ đâu.”

Nguyệt Linh, Nguyệt Hiên nở nụ cười, còn Nguyệt Phàm thì kiễng mũi chân muốn lấy đèn lồng hôm qua giắt trên cây xuống. Phiêu Tuyết nhìn thoáng qua cây quế trong viện đã xuất hiện những nụ hoa nho nhỏ màu vàng, nghĩ bụng tháng tám đúng là mùa hoa quế nở. Phiêu Tuyết nhìn cây đại thụ kia, tưởng tượng đến cảnh hoa nở tràn đầy.

Phiêu Tuyết nói với Nguyệt Phàm: “Nguyệt Phàm, lấy hết đèn lồng trên cây quế xuống đi, đến lúc hoa nở nhất định sẽ rất đẹp.”

Nguyệt Phàm đáp nhẹ một tiếng, lấy một chiếc ghế nhỏ đi tới dưới tang cây, Phiêu Tuyết hài lòng nhìn tất cả, rời xa cuộc sống quyền thế thật sự rất tốt. Nghĩ lại, không biết buổi tối A Li có tới đây hay không... Phiêu Tuyết nghĩ lại giấc mộng đêm qua, nàng bị bóng đè cả một đêm lại bắt đầu sợ hãi, ngón tay nắm chặt thành nắm đấm, Phiêu Tuyết gắng gượng đi tới phòng khách.

Vừa đi vào đã nhìn thấy một người chưa bao giờ nghĩ tới.

“Phi Sương?! Sao ngươi lại ở đây?” Phiêu Tuyết kinh ngạc hô to.

Nữ tử trẻ tuổi ngồi trong phòng khách này ngoài Phi Sương còn có thể là ai? Chỉ thấy Phi Sương mặc y phục đỏ thẫm, trong ngoài đến hai ba lớp, tóc vấn lên, ánh mắt chuyển động rực sáng, lâu lâu không gặp đã thấy hấp dẫn hơn nhiều.

Nàng mở mồm liền thân thiện gọi: “Tỷ tỷ! Ai nha, tỷ tỷ tốt của ta, sao người lại vào lãnh cung? Hại ta một phen thật khó tìm. Chuyện này sao phụ thân cũng không nói sớm với ta? Sớm biết ta đã bảo phụ thân đi cầu tình cho tỷ tỷ, một ngày vợ chồng trăm ngày tình nghĩa, Hoàng Thượng sao có thể tuyệt tình như vậy?” Vừa nói về mặt nàng vừa bay lên, cũng không quan tâm Phiêu Tuyết phản ứng như thế nào, vung tay áo lên vuốt da gà nổi trên người, tiếp tục cảm thán: “Nghe nói trong lãnh cung nhiều kiến nhiều muỗi, oan hồn cũng nhiều, tỷ tỷ người sao có thể chịu khổ như vậy...” (*Một con gà đã lên sàn cho mọi người chém*)

Phiêu Tuyết tởm nhặt đứng đó nhìn Phi Sương, biết rõ trò xiếc này, nhìn nàng mặc vài vóc thượng thừa, còn mình, một hoàng phi nghèo túng, xiêm y trên người cũng mộc mạc.

Phiêu Tuyết đã từng trải, tâm trí cũng trưởng thành hơn rất nhiều, gặp loại bối cảnh này của Phi Sương có thể không sợ hãi mà giải quyết. Phiêu Tuyết cười cười không so đo với mấy điều châm chọc và giễu cợt kia. Ngược lại, đánh giá xung quanh phòng khách, vừa mới thấy Nguyệt Hiền, Nguyệt Phàm, Nguyệt Quế, Nguyệt Linh và Nguyệt Niên đều ở hậu đường, không tới báo tin là chuyện bình thường, nhưng Thủy Bích chạy đi đâu? Vì sao không thấy bóng dáng nàng?

Phiêu Tuyết còn đang suy nghĩ, nói đến Tào Tháo, Tào Tháo đã xuất hiện, Thủy Bích từ phòng bếp phía sau bê một bát cháo loãng đi ra, còn có chút đồ ăn mặn. Khi nhìn thấy Phi Sương, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó hoàn toàn không thèm để ý đến.

Phiêu Tuyết hiểu Thủy Bích cũng không muốn Phi Sương xuất hiện, sau khi Phi Sương dùng nhìn nhiều thủ đoạn như vậy Thủy Bích cũng ghét bỏ nhị tiểu thư này một cách tự nhiên.

Thủy Bích nói với Phiêu Tuyết: “Tiểu thư, ăn điểm tâm đi, nếu không sẽ đau dạ dày.”

Phiêu Tuyết trực tiếp quên đi sự khiêu khích của Phi Sương, cũng không hỏi nàng vì sao có thể ở chỗ này. Nếu không sai, đây là lần đầu tiên nàng vào cung cho nên mới ăn mặc trang trọng như vậy, lại không nghĩ tới sẽ tạo nên hiệu quả ngược lại. Về phần nàng vì sao lại tới lãnh cung vắng vẻ này cũng là một điểm rất đáng ngờ, nhưng Phiêu Tuyết lại không muốn tìm hiểu.

Làm người thật mệt mỏi, Phiêu Tuyết chưa từng cảm thấy mệt mỏi như vậy, nàng mệt mỏi nên cái gì cũng không muốn quan tâm, cái gì cũng không muốn chú ý.

“Phi Sương, ăn điểm tâm không? Người cũng dùng một chút đi.” Phiêu Tuyết cười nói với Phi Sương, giờ phút này thật sự giống một tỷ tỷ.

Lúc trước mặc dù nàng nhìn nhin Phi Sương nhưng chưa từng như thế này, sự hiền hòa của nàng xuất phát từ đáy lòng lạnh nhạt, nếu Liễu Như Mi thấy tình cảnh này có phải sẽ thật vui vẻ. Hai nha đầu trong Cổ phủ sau khi được gả ra ngoài, cuối cùng cũng có thể thân thiện đối mặt.

Phi Sương liếc nhìn bát cháo trắng một cái, thật nhanh che mũi nói: “Tỷ tỷ, thứ này cũng là thứ để người ăn a?”

Thủy Bích nghe vậy lập tức bật lời: “Nhị tiểu thư, lãnh cung hẻo lánh này không phải là nơi mà người nên tới, sao người lại ở đây? Cháo loãng cơm trắng mặc dù đạm bạc nhưng còn tốt hơn bao nhiêu so với dân chúng trong thiên hạ? Có cần để nhị tiểu thư người nếm thử cám bã xem mùi vị như thế nào không? Đó mới không phải dành cho người ăn!”

Thủy Bích nổi giận đứng đứng mắng xong mới giật mình che miệng lỡ lời, lập tức lùi đến phía sau Phiêu Tuyết. Sắc mặt Phiêu Tuyết trở nên xấu đến cực điểm. Thủy Bích nhớ hai năm trước, khi nàng cùng Phiêu Tuyết tới vùng lũ lụt thị sát dân tình, phát hiện nơi đó đại hạn, chính trị bị Lũng Thị thâm tóm, quan liêu tham ô, tiền để cứu nạn cũng bị tham ô mất. Những người đó vì không để chết đói, ngay cả rễ cây cũng đào ra để ăn, huống chi là loại cám bã này? Thủy Bích còn nhớ khi đó Phiêu Tuyết ra lệnh Minh Bang mở kho thóc cứu tế, cứu được cả trăm vạn dân chúng.

Nhớ lại lúc trước có đắng có ngọt, Thủy Bích vừa rồi quả thật nói quá lời, nàng cúi đầu.

Phi Sương bị Thủy Bích chỉ trích mặt đỏ gắt: “Nha đầu được lắm, càng lúc càng to gan. Ta chỉ là tới dự yến thuận đường đến thăm tỷ tỷ, ý tốt cũng bị các người làm cho...” Phi Sương càng nói càng uất ức, lại diễn lại màn cũ, lôi khăn tay ra lau nước mắt. Nàng vừa dậm chân vừa định nói một câu: “Ta đi nói cho nương nghe.” Nhưng khi vừa đến miệng chuẩn bị nói ra lại nhớ ra hai người đã không còn ở trong Cổ phủ nữa. Kết quả là lời sắp ra khỏi miệng lại phải nuốt ngược lại.

Phiêu Tuyết múc một thìa cháo uống xuống, thìa để xuống chạm với bát phát ra những âm thanh lạnh lạnh.

Phi Sương chưa từng thấy Phiêu Tuyết phát ra vẻ khí thế như thế này, ghen hòng không nói được gì. Phiêu Tuyết khó chịu trong lòng, càng muốn quên đi cái gì, Phi Sương càng nói ra cái đấy. Bất kể là ai đưa Phi Sương tới, tóm lại là đã thành công chọc cho Phiêu Tuyết khổ sở.

Mỗi một câu nói, một động tác của Phi Sương đều đang nói cho nàng biết quá khứ đã qua không thể trở lại, cuộc sống vui vẻ trong Cố phủ khi xưa cũng không thể trở về.

Chẳng lẽ cuộc đời nàng cứ như thế này sao? Nàng không muốn. Nàng muốn tự do, lòng tham của nàng muốn có tự do của A Li. Phiêu Tuyết nhớ lại giấc mộng kia. Nghiệt trái quá nhiều, quyền thế này giống như một con rắn độc bóp chết mọi người trong đó, trốn không thoát chạy cũng không xong. Vừa mới nằm mơ mà Phi Sương đã tới, mộng là mộng, thực tế cũng là mộng.

Phiêu Tuyết đột nhiên cảm thấy ngày hôm nay sẽ khó mà qua nổi.

Chương 142: Cái gọi là tỷ muội đoàn tụ

Phiêu Tuyết vui đầu ăn điểm tâm, cũng không hạ lệnh đuổi khách, cứ mặc cho Phi Sương ngồi bên cạnh.

Phi Sương cũng giống như sợ Phiêu Tuyết chưa đủ đau lòng, ý vị kể cuộc sống hạnh phúc bên ngoài của nàng: “Mỗi ngày ta đều có thể nhìn thấy Duy Thận ca ca a, phu quân cũng đối xử với ta vô cùng tốt, không biết Hoàng Thượng đối xử với tỷ tỷ có tốt hay không? Ta nghĩ hẳn là không tốt a? Nếu không nhìn xem đây là những thứ gì a?” Phi Sương chỉ chỉ bát cháo trắng của Phiêu Tuyết, ánh mắt tràn đầy ghét bỏ.

Phiêu Tuyết không nhịn được nữa đặt đĩa xuống, “Phi Sương, chẳng phải người còn đi dự yến sao?” Phiêu Tuyết ngẩng đầu, cặp mắt sáng như sao nhìn chăm chăm nàng.

Phi Sương bị Phiêu Tuyết nhìn như vậy có chút chột dạ, cúi đầu vỗ vỗ bụi đất trên y phục rồi vẫn mạnh miệng nói: “Ai nha, còn phải dự yến, tỷ tỷ người y phục cũng quá sơ sài, nhưng phải làm sao bây giờ... Vậy Phi Sương xin đi trước, phu quân đang ở trong thi đình, lúc này đoán chừng đã xong việc có thể đang chờ ta đây.”

Phi Sương làm bộ như vô cùng lo lắng, vẻ mặt vừa mới nói móc Phiêu Tuyết cũng tàn nhẫn đi nhiều. Phiêu Tuyết chưa bao giờ nhìn thấy một người có thể lật mặt nhanh như vậy, Phi Sương thật sự là ngoài hiểu biết của nàng.

Thủy Bích nhìn Phi Sương giống như nhìn ma quỷ, vô sự dăng Tam Bảo Điện, tất có gian tình. *(ý nói không có chuyện gì mà tự nhiên đến nhất định phải có ý đồ)*

Phiêu Tuyết khoát tay, ngay cả giọng nói cũng thản nhiên: “Đi đi, đi đi, đừng để hán chờ đến lo lắng.” Trong đầu vừa xuất hiện giọng nói người kia đã hóa thành hư vô.

Nhớ lại những rối loạn, giết chóc, gào thét, máu đỏ trong mộng, những cảnh tượng kia cũng không kém vấy áo đỏ rực rỡ của Phi Sương là bao nhiêu.

Phi Sương nhìn tình huống cảm thấy không đúng. Tỷ tỷ ngày xưa thường tức giận mình, hiện nay ngay cả mắng cũng không mắng một câu, hại nàng giống như con khi đùa giỡn. Phi Sương không tin hôm nay Phiêu Tuyết bình tĩnh như vậy, nàng nhếch mép cười rồi đứng lên, yên lặng rút ra một miếng

lụa sau đó vút lên bàn. Nàng híp mắt cười, “Tỷ tỷ, Sương Nhi không quấy rầy tỷ tỷ nữa. Sương Nhi đi đây, tỷ tỷ người tiếp tục ăn, không cần tiễn.”

Phiêu Tuyết không nhận thấy có gì không đúng, gật đầu. Rồi lại ở trước lúc Phi Sương cất bước nói một câu: “Chăm sóc chính mình cho tốt...” Coi như một phần lo lắng của tỷ tỷ đối với muội muội.

Phi Sương vẫn cười hì hì như trước: “Đã biết, đã biết, tỷ tỷ cũng phải ‘chăm sóc’ chính mình cho tốt nha.” (*Cái con khốn nạn này, đừng cản ta, để ta chém nó*)

Phi Sương nói xong cũng không cần người tiễn đã sớm cất bước đi mất.

Ma ma bên ngoài dẫn đường cho nàng, còn đặc biệt đưa nàng tới kiệu. Phi Sương ngồi lên sau đó nói với ma ma: “Chúng ta đi thẳng tới ngự hoa viên.”

Sau khi Phi Sương đi, Phiêu Tuyết lại dùng vài miếng cháo, Thủy Bích dọn điểm tâm trên bàn đi, Nguyệt Phàm vươn vai cầm chổi chuẩn bị quét sân, đột nhiên “A” một tiếng, kinh ngạc hô lên, “Sao lại có chiếc khăn tay ở đây?”

Nguyệt Quế sôi nổi chạy tới, “Đúng là có chiếc khăn tay! Nương nương, mau tới xem một chút.”

Phiêu Tuyết vốn định ra phía sau viện một chút, kết quả bị sự ngạc nhiên của hai người này hấp dẫn. Chỉ thấy Nguyệt Phàm lập tức đưa khăn tay tới trước mặt Phiêu Tuyết. Khăn tay màu trắng, phía trên còn có vẽ hoa văn một khóm trúc, bút pháp quen thuộc. Trái tim Phiêu Tuyết đột nhiên mạnh mẽ nảy lên, kéo theo một cơn đau đầu quen thuộc.

Phiêu Tuyết nắm chặt mảnh lụa chạy ra ngoài. “Phi Sương?”

Sao còn có thể thấy bóng dáng Phi Sương? Phiêu Tuyết cô độc nhìn khóm trúc trên chiếc khăn tay, bức tranh thủy mặc như vậy cũng như tan ra thành từng mảng mây khói, một mảnh mực đen nhuộm thành màu thối mốc. Đây rốt cuộc là cố ý hay vô tình? Nếu là cố ý thì dụng ý thực sự của nàng ta là gì? Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là tỷ muội đoàn tụ? Phiêu Tuyết càng ngày càng không hiểu vị muội muội này, nàng ta rốt cuộc muốn cái gì? Phiêu Tuyết đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi, tại sao ngay cả muội muội ruột thịt cũng không buông tha cho mình?

Nếu nàng ta muốn làm Phiêu Tuyết mất lý trí làm chuyện vượt tường vậy nàng đã hoàn toàn sai lầm. Phiêu Tuyết cười khở, nhét chiếc khăn tay lụa vào trong ngực, đặt cùng chỗ với miếng ngọc bội A Li để lại.

Thủy Bích chạy tới: “Nhị tiểu thư đánh rơi đồ ở đây?”

Phiêu Tuyết gật đầu. “Thôi, nàng làm rơi thì kệ nàng đi. Nếu không Thủy Bích giúp ta cầm đi trả cho nàng nhé?” Phiêu Tuyết cười hỏi Thủy Bích.

Thủy Bích ra vẻ đầu hàng, miệng cũng méo sang một bên, gương mặt không vui. “Tiểu thư, người ra cái chủ ý chưa loét gì thế? Ta không thêm đi, lại cũng chẳng phải thứ gì đáng giá.”

Phiêu Tuyết nghe nàng nói như vậy đỡ khóc đỡ cười. Còn muốn trêu ghẹo nàng thì đột nhiên trong bụng có một trận buồn nôn. “A—” Phiêu Tuyết chạy tới gốc cây nôn một trận.

Cháo trắng vừa ăn vào đã phun ra, “Oe—” tất cả phun ra, trong ngực giống như có một tảng đá lớn chặn lại, Phiêu Tuyết không biết tại sao lại có cảm giác bất ngờ như thế này. Tay đè lên ngực, thật khó chịu.

“Tiểu thư! Người làm sao vậy?” Thủy Bích lo lắng kêu lớn. “Mấy người kia, Nguyệt Linh, Nguyệt Phàm, mau ra đây nhìn một chút tại sao...” Vừa rồi không phải còn rất tốt sao, Thủy Bích không biết vì sao lại như vậy chỉ có thể đi lên nhẹ nhàng vỗ lưng cho Phiêu Tuyết.

May mà Phiêu Tuyết ói trong chỗ lát đã dừng lại, thoát nhìn cũng không có gì nghiêm trọng nhưng sắc mặt lại tái nhợt.

Thủy Bích sợ đến mức khóc lên: “Tiểu thư đã bao giờ chịu loại cực khổ này, nhất định là chén cháo trắng kia ăn không quen, hay là chúng ta đi xin Hoàng Thượng khai ân đi, khổ này chúng ta không chịu được, không chịu được.”

Đúng vậy a, từ khi Phiêu Tuyết ra đời Cố Hà Đông đã làm quan trong triều, cho đến khi Phiêu Tuyết hiểu chuyện ông đã lên hàng tứ phẩm. Phiêu Tuyết không được nuông chiều nhưng cũng chưa từng nghèo túng, vì thế Thủy Bích toàn bộ đều quy kết là Phiêu Tuyết không quen với cuộc sống như thế này. Phiêu Tuyết nôn xong lại ho một lúc, dùng khăn lau miệng, nhìn cái gì cũng là hai ảnh, thật giống như có hai Thủy Bích đứng trước mặt, nàng miễn cưỡng cười nói: “Ta không sao, chỉ là cảm thấy ngực hơi khó chịu thôi, làm

gì có cái kiểu được chiều chuộng như người nói kia? Thật ra để các người chịu khổ theo ta, làm ta không yên tâm.”

Nàng nói một câu lại ho một hơi, thật vất vả mới miễn cưỡng nói xong, Nguyệt Linh Nguyệt Niên nghe tiếng chạy ra, Nguyệt Quế mau nước mắt bây giờ đã lấy tay áo lau mặt: “Nương nương, người sao vậy? Sáng nay còn hét đến tê tâm liệt phế như vậy, bây giờ lại nôn ra, có phải ngã bệnh rồi không? Ta đi mời ngự y đến xem!” Dứt lời lập tức chạy mất, Phiêu Tuyết muốn ngăn cũng ngăn không kịp.

“Nguyệt Quế! Trở lại...” Nàng không có chuyện gì, thật sự không có chuyện gì. Phiêu Tuyết ôm ngực, gấp gáp muốn nói lại không nói ra lời. Đừng đi... sẽ gây ra chuyện, Phiêu Tuyết không muốn rêu rao như vậy...

Phiêu Tuyết bây giờ chỉ muốn ngăn Nguyệt Quế lại, sốt ruột bước lên, trước mắt tối sầm, ngã xuống.

Chương 143: Muốn người lúng túng

Không biết qua bao lâu, trời cũng đã tối, Phiêu Tuyết mới chậm rãi mở mắt ra, đập vào mi mắt là đỉnh giường, Phiêu Tuyết khó chịu ngồi dậy, tay vịn trên trán, tình trạng nhìn thấy hai ảnh cũng chưa được cải thiện.

Nguyệt Phàm ở bên cạnh lo lắng chạy tới: “Nương nương, người đã tỉnh? Có muốn uống nước không?” Vừa nói xong, không đợi Phiêu Tuyết đáp lời đã chạy đi rót nước.

Nguyệt Phàm mang nước lại sau đó hầu hạ Phiêu Tuyết uống, Phiêu Tuyết cả người ngẩn ra, uống hai ba hớp rồi không không uống nữa mà yếu ớt hỏi: “Ta làm sao vậy?”

Nguyệt Phàm đáp: “Nương nương người hù chết chúng ta, đột nhiên lại hôn mê bất tỉnh.” Nàng vừa nói xong cửa lại bị đẩy ra, Thủy Bích bụng một chén thuốc tới.

“Tiểu thư, tỉnh rồi thì uống thuốc đi, vừa rồi Trương thái y đã tới, may mà không có gì đáng ngại, chỉ là sầu lo quá độ liên lụy tới thân thể thôi.” Thủy Bích ai oán nói với Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết nhận chén thuốc uống vài ngụm, từ từ suy nghĩ lời nói của Thủy Bích, sầu lo quá độ...

Đúng vậy a, mấy ngày nay đều suy nghĩ những thứ đầu đầu, Phiêu Tuyết nhìn bầu trời bao la đen kịt bên ngoài, một ngày lại trôi qua, ngày qua ngày, năm qua năm.

Nguyệt Phàm giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Phiêu Tuyết nên nói: “Nương nương, hôm nay Hoàng Thượng mở tiệc trong ngự hoa viên, chúng ta cũng đi xem náo nhiệt đi?”

Thủy Bích sợ Phiêu Tuyết chất chứa oán hận trong lòng thành bệnh, muốn nàng ra ngoài giải sầu cũng đồng ý nói: “Tiểu thư, người không phải trước giờ luôn thích náo nhiệt sao?”

Phiêu Tuyết hướng tầm mắt trở về trong phòng, lắc đầu: “Đầu còn chút choáng váng, chỗ nào cũng không muốn đi.” Nàng vừa dứt lời lại nằm xuống, nhắm hai mắt lại không để ý tới hai người bọn họ nữa.

Trong ngự hoa viên, ca vũ thăng hoa, đàn sáo vang vọng, đèn màu giăng xung quanh vườn hoa, nhất thời giống như Vương Mẫu nương nương mở tiệc bàn đào. Những phu nhân đều trang phục lồng lộng, Phi Sương đã ở bên trong và đang tận tình đánh giá Tuấn Lạc, người này có thể xứng là tỷ phu của nàng, Khanh Bất Liễu ngồi bên dưới Tuấn Lạc, Liễu Mộ Sinh là người đề ra kì khoa cử này cũng ngồi ngay phía dưới, mười vị tham gia thi đình cũng được sắp xếp vào chỗ ngồi thích hợp. Nhìn qua thì thân mật như gia yến nhưng mỗi người đều tìm cách đề ra mặt, đây cũng là một phần của thi đình, nước có minh quân, người có học đều muốn được góp sức vì đất nước nhưng nếu được đề ý thì không thể tốt hơn.

Khi tất cả mọi người đang chậm rãi nói chuyện, chỉ có một người một mình cầm chén dạ quang, bên trong không phải rượu mà là trà.

Duy Trúc một thân trường bào màu trắng, toàn thân nổi bật văn nhã thanh khiết, tầm mắt quét qua phi tần bên cạnh Tuấn Lạc, ánh sáng trong mắt dần trở nên ảm đạm, cuối cùng biến mất không còn dấu vết...

“Mặc công tử, lần này thi đình ngươi đứng thứ nhất, hôm nay những công tử khác cũng ngâm thơ giúp vui, sao chỉ có mình ngươi là không lên tiếng?” Một vị công tử bên cạnh thấy Duy Trúc ngăn người nhìn một nơi nào đó, rốt cục không nhịn được mà hỏi.

Duy Trúc phục hồi tinh thần, thanh nhã cười. Nâng chén uống trà, bất đắc dĩ lắc đầu.

Trên đài hát xong một khúc, Khanh Bất Liễu mời rượu Tuấn Lạc, ánh mắt sắc bén quét qua người xuất chúng nhất Mặc Duy Trúc, mở miệng nói với người dưới đài: “Trúc, cây cỏ mùa đông. Thần thiếp nghe nói dưới đài có một vị công tử diện mạo giống hệt Trần Tây tướng quân tên Mặc Ngọc, tài học siêu phàm, không biết có thể đối ngẫu cùng thần thiếp hay không?”

Nàng dứt lời, nhìn thoáng qua Cố Phi Sương đang nhìn chằm chằm Tuấn Lạc, rồi lại hướng Tuấn Lạc bàn luận xôn xao: “Nghe nói Mặc Ngọc công tử này là muội phu của Cố phi... Thần thiếp xin vì Hoàng Thượng người bắc cầu, nếu hần trả lời tốt, Hoàng Thượng có thể đặc biệt sử dụng... Như vậy có thể coi như xuất sư nổi danh.” Ngụ ý của nàng là Mặc Duy Trúc là cây cỏ mùa đông, sự tồn tại của Mặc Duy Trúc rất dai dẳng. *(ý là Mặc Duy Trúc nhờ vào gia đình Cố tế tướng, cha Tuyết tỷ mới có ngày hôm nay, nói chung là cứ liên quan đến Tuyết tỷ đều bị con bé này nó ghét)*

Trước mặt mọi người, Tuấn Lạc vẫn mang theo nụ cười sủng ái, gật đầu với KhanhBATLiều: “Tất cả theo ý ái phi.”

KhanhBATLiều nghe vậy cười một tiếng, nụ cười kia giống như băng tan trong ngày xuân, “Vậy thần thiếp không khách khí ra đề.”

Duy Trúc bị KhanhBATLiều điểm danh trước mặt mọi người, hấn lộ vẻ khiêm nhường, đầu tiên là ngạc nhiên về câu nói “*Trúc, cây cỏ mùa đông*”, sau lại nghe nàng muốn lãnh giáo. Hấn ôn nhã cười một tiếng: “Thần tài hèn ít học...” theo bản năng là từ chối. Duy Trúc không gặp được người muốn gặp, ngược lại nhìn thấy một nữ nhân bên cạnh Tuấn Lạc. Hấn theo bản năng đã không muốn đáp lời KhanhBATLiều, nàng một thân khí lạnh, tỏa ra hơi thở ép người khắp nơi.

Bất kì nam tử nào ở trước mắt nàng đều hứng một cái liếc mắt khinh thường.

Chỉ có Tuấn Lạc bên cạnh nàng trời sinh có khí thế đế vương, mặt mày có khí khái hồn nhiên thiên thành mới làm cho nàng lập tức thay đổi sắc mặt.
(trời sinh hoàn mỹ khí chất tự nhiên như bầu trời).

KhanhBATLiều thấy Duy Trúc có ý từ chối, nàng cười yếu ớt, trên mặt trăm phần quyến rũ như một luồng gió xuân: “Mặc Ngọc công tử đứng đầu kì thi đình, chẳng lẽ là xem thường bốn cung là nữ nhi?”

Nàng trước hạ sau, thật là thủ đoạn.

Duy Trúc chưa từng gặp nữ nhân cố chấp như thế, không thể làm gì khác ngoài khẽ nhú lông mày, có chút lúng túng, không thể lại thoái thác nữa, đành chấp tay nói: “Vậy thần nhận lệnh...”

Đôi mắt bén nhọn của KhanhBATLiều quét đến trên người Cố Phi Sương đang mờ mịt không hiểu tình huống, căm ghét của nàng với Phiêu Tuyết phải để cho hai người này gánh toàn bộ, để cho hai người bọn họ lúng túng là mục đích lớn nhất của nàng.

“Vậy bốn cung ra về trên.” Để tỏ lòng tôn kính, KhanhBATLiều đứng dậy khẽ cúi người tới trước, đủ để cho Duy Trúc thể diện, nhưng trong miệng lại thốt ra những lời làm người ta khoái trá. Trong lúc đó KhanhBATLiều làm trò trước mặt mọi người, nói ra đề: “Tuồng thượng lô vi, đầu trọng cước khinh căn để thiễn. Mời công tử đối.” Nàng cười với Duy Trúc, để cho mọi người nhìn thấy sự khinh thường trong mắt nàng. *(cỏ lau trên tường, đầu*

nặng gốc nhẹ nền tảng mong manh ~> có phải ý là Duy TrúC lợi dụng quyền thế của Cố gia không nhỉ?)

Phi Sương ngồi giữa đám phu nhân quyền quý, đột nhiên có người bên cạnh che miệng cười, ý tứ không cần nói cũng biết....

Duy TrúC nghe xong sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, trước mặt mọi người thật khó coi, cái chén trên tay hắn nghiêng một chút, nước trà bên trong sánh ra vài giọt.

Tuấn Lạc vốn không biểu hiện rõ hỉ nộ lúc này lại càng thâm sâu, đôi mắt uy nghiêm đảo qua đám phu nhân cười đùa náo nhiệt lập tức xung quanh yên tĩnh không tiếng động. Hắn nhìn về phía Khanh Bật Liễu có ý lộ vẻ mặt khó xử: “Ái phi... Người đây là?” Âm cuối lại chuyển thành trách mắng: “Làm loạn.”

Khanh Bật Liễu chẳng biết vì sao trong lòng run lên. Rồi lại lấy lại tự tin, nàng không tin Tuấn Lạc dám ở chỗ này đẩy nàng vào thế khó xử, bộ dạng vẫn lạnh lùng lễ phép như trước cười nhạo Mặc Duy TrúC: “Sao vậy Mặc công tử? Đối không được sao? Chẳng lẽ cưới tiểu thư Cố phủ xong cũng ngu ngốc theo?” Nàng lại dám công khai điểm mặt Cố phủ. Mỗi một câu chữ đều đâm chọc vào Cố gia.

Chương 144: Ăn miếng trả miếng

Đến đây, Duy Trúc đã hiểu được trò này là nhắm vào ai. Phiêu Nhi, người vẫn khỏe chứ? Ở cái nơi người nuốt người này. Chỉ thấy lúc này Duy Trúc cực kì vi phạm chi, hồ, giả, dã thường ngày của mình, cái gì mà không đấu cùng nữ tử chứ? *(trợ từ dùng trong văn ngôn, để diễn tả bài văn hoặc lời nói không rõ ràng_Lạc Việt)*

Ánh mắt cả một vườn tân khách đều rơi vào người Duy Trúc, nhìn xem Duy Trúc có thể đối lại như thế nào. Duy Trúc cười tạ lỗi với Khanh Bật Liễu một tiếng rồi đối lại: “Sơn gian trúc giuần, chủy tiêm bì hậu phúc trung không.” *(trúc trong núi, chanh chua da dày cũng vô ích???? Ta thật sự không hiểu mấy câu đối này đâu. Đau đầu chết mất)*

Mọi người ồ lên, những ánh mắt xem cuộc vui nhất thời vô cùng thích thú, có kinh ngạc, có tán thưởng. Ngay cả Tuấn Lạc cũng không nhịn được hơi mỉm cười: “Mặc Ngọc công tử quả nhiên tài hoa.”

Tuấn Lạc cũng đã nói như vậy, còn ai dám so đo chuyện Duy Trúc châm chọc Khanh Bật Liễu? Một thân kiêu ngạo của Khanh Bật Liễu đều bị vài ba câu này của Duy Trúc áp chế xuống. Nàng ngồi xuống, bình ổn tâm tình của mình, nhưng cũng chỉ một cái chớp mắt, nàng liền cười nói: “Mặc Ngọc công tử quả nhiên tài hoa, bổn cung bội phục.” Ngay sau đó nàng lại nói với Tuấn Lạc: “Hoàng Thượng, theo nô tỳ thấy, chức vị Trạng Nguyên khoa cử này chưa đủ cho Mặc Ngọc công tử.”

Ánh mắt Tuấn Lạc dừng trên Khanh Bật Liễu mang ý cười, nữ nhân này đã một cước giẫm lên Mặc Duy Trúc trước mặt mọi người lại còn bày ra thái độ bao dung, hấn gật đầu: “Ừ, Liễu ái phi nói đúng.” Miệng thì nói như vậy nhưng lại nhìn về phía Mặc Duy Trúc.

“Theo trẫm thấy, Mặc Ngọc công tử hôm nay đứng nhất khoa thi đình đã là cây cao trong rừng, lần này tuyển chọn được hiền tài là đại hạnh của trẫm, vừa lúc vị trí trung thư lệnh vẫn còn trống, trẫm đặc biệt đề bạt vị trí trung thư lệnh, các ái khanh thấy thế nào?” Trên mặt Tuấn Lạc đầy ý cười nhưng trong giọng nói lại tràn đầy khí thế bức người trời sinh, mọi người đồng thanh nói Hoàng Thượng anh minh. Khanh Bật Liễu cũng cười chúc mừng, toàn thân lui về sau, thỉnh thoảng nhìn về phía Duy Trúc với ánh mắt đầy kiêu ngạo. *(Con điên này, chơi dao lăm có ngày đứt tay đấy cưng à)*

Phi Sương ngồi trong đám phụ nhân đặc ý ngẩng cao đầu, những người này vừa rồi còn cười nhạo nàng? Bây giờ tại sao đều đồng loạt không lên tiếng? Vẫn là phụ thân lợi hại, nhìn người thật chính xác. Bây giờ nàng đã là trung thư lệnh phụ nhân.

Duy Trúc cũng cười một tiếng, tiếng cười này đầy khổ sở và lạnh nhạt. Hắn lạnh nhạt tạ ơn, cuối cùng cũng vào triều làm quan, cuối cùng cũng tới gần Phiêu Nhi một chút. Mặc dù hắn nhận chức cũng chỉ là một nước cờ thế lực của Tuần Lạc nhưng hắn không hối hận. Đòi người có mấy lần có thể yêu không chùn bước?

Lúc trước hắn quá mức yếu đuối, bây giờ hắn sẽ không bao giờ lùi bước nữa. Duy Trúc cười, trên mặt mang một vẻ trầm mặc của văn nhân, hắn đối mặt với đôi mắt kiêu ngạo của Khanh Bật Liễu, không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn nàng.

Khanh Bật Liễu nhìn nam tử trước mắt này, hắn lại không chút sợ hãi ánh mắt nàng. Nàng cười một tiếng như hoa nở nhưng lại mang hương vị giết người.

Duy Trúc dời mắt, cúi đầu uống một ngụm trà, ngay cả màn ca múa mừng cảnh thái bình cũng chẳng phải chuyện của hắn.

Duy Trúc ngồi một lát, cảm thấy những bữa tiệc hoa lệ chốn cung đình này chẳng có gì thú vị, đột nhiên muốn tùy tiện đi dạo một lát. Thấy ánh mắt mọi người đều hướng về màn ca múa, hắn hướng lên phía trước một chút: “Xin Hoàng Thượng cho phép thần rời khỏi tiệc một lát.” Giọng nói vừa đủ chỉ để Tuần Lạc nghe thấy.

Đôi mắt Tuần Lạc mơ hồ, ngoài miệng mang nụ cười yêu dã, âm thầm gật đầu rồi tầm mắt lại chuyển lên màn ca múa.

Trong lòng Tuần Lạc, Mặc Duy Trúc là người Phiêu Tuyết nhớ đến nhưng cũng là một nhân tài trị quốc, học vấn tài hoa, tính tình trầm ổn, nhìn từ phía con người thì có thể làm quan, nhìn từ phía đầu óc có thể phân biệt được thật, vậy thì hắn cũng sẽ không vì công tư không rõ ràng mà làm chuyện quá đáng, chỉ cần dựa vào điểm này hắn đã xứng đáng là một minh quân.

Trong một thoáng khi Duy Trúc đứng dậy, ánh mắt Khanh Bật Liễu cũng im lặng dõi theo hắn.

Khánh Hỉ đứng phía sau Tuấn Lạc, đột nhiên một thái giám chạy tới cúi người nói gì đó bên tai Khánh Hỉ.

Sau đó Khánh Hỉ lập tức tiến lên bẩm báo với Tuấn Lạc: “Hoàng Thượng, Cổ nương nương trong lãnh cũng xảy ra chuyện.”

Ánh sáng trong mắt Khanh Bất Liễu lay động, tinh tế lắng nghe.

Bàn tay bùng chén của Tuấn Lạc bỗng nhiên thất chặt, hắn đột nhiên đứng dậy: “Đã xảy ra chuyện gì?” Giọng nói trầm thấp, Khánh Hỉ thấy Tuấn Lạc vẫn quan tâm Cổ Phiêu Tuyết như thế mới biết hắn đã bẩm báo đúng.

Ánh mắt mọi người đều dừng trên người Tuấn Lạc, nhất thời ca vũ đều ngừng lại, mọi người bên dưới một cái rúm cũng không dám phóng, đều ngừng thở. *(nguyên văn à nha)*

Khánh Hỉ nói: “Bẩm Hoàng Thượng, Cổ nương nương hôm nay ngắt xiù, thái y kiểm tra nói trong đầu nương nương có vấn đề.” Hắn cẩn thận đáp lời.

Tuấn Lạc lúc này mới giật mình thất sắc, hắn nhíu lông mày vùng tay lên: “Các ái khanh tiếp tục ca múa.” Âm nhạc lại vang lên. Hắn rời khỏi chỗ ngồi, Khánh Hỉ biết nhất định hắn muốn đi thăm Phiêu Tuyết, vội vàng hô: “Hoàng Thượng long thể bất an, các đại thần từ từ thưởng thức.”

Âm nhạc vừa mới tiếp tục lại lần nữa dừng lại, mọi người quỳ xuống tại chỗ: “Cung tiễn Hoàng Thượng — Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Khánh Hỉ lập tức đuổi theo Tuấn Lạc, Khanh Bất Liễu quay đầu lại chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng hắn, hắn đi để lại một mình nàng ở chỗ này. Nàng gật đầu với người phía sau, ý bảo nàng cũng đi ra rồi lập tức cũng đi mất.

Quý Phi và Hoàng Thượng đã đi, những người khác cũng bộc lộ suy nghĩ, chỉ thấy có hơn mười vị cư sĩ thả lỏng ra, những người khác có người thì tiếp tục xem ca múa, có người thì ngồi tán gẫu, đến giờ mới có thể ra khỏi cung, cũng không có gì vội vã.

Sau khi Khanh Bất Liễu theo Tuấn Lạc lui ra, Tuấn Lạc lên xe liền tới Trúc Uyển của Phiêu Tuyết. Hàn ý trong mắt Khanh Bất Liễu càng nồng đậm, nàng không có phép chính mình thất bại bởi Phiêu Tuyết.

Nàng hỏi ma ma bên cạnh: “Hôm nay bên Cổ phi xảy ra chuyện gì?”

Ma ma nhỏ giọng trả lời: “Cô phi ngất xỉu, mời Trương thái y tới xem.” Ánh mắt Khanh Bất Liễu so với lưỡi đao còn đáng sợ hơn, ngay cả ma ma thường ngày làm xằng làm bậy trong cung cũng phải ăn nói khép nép với nàng.

“A? Vậy sao?” Nàng liếc mắt, trong giọng nói không có một chút độ ấm, “Trương thái y nói thế nào?”

“Bầm nung nung, Trương thái y nói nàng sầu lo quá độ, thân thể suy yếu, cộng thêm có lần bị đá đập vào đầu không chữa trị kịp thời, máu tụ đè lên huyết đạo trên mắt, đoán chừng là không giữ được...”

(Các tình yêu đoán đúng rồi nhà, Tuyết tỷ bị mù, Ha ha ha, tình tiết rất là phim Hàn ấy =)))) Tiếp tục đoán đi nào ^o^/)

Khanh Bất Liễu nhìn ma ma kia, “Sao?” Chuyện này thật là tốt. Nàng che miệng cười như gió xuân.

Khó trách Tuần Lạc hấp tấp chạy sang. Khanh Bất Liễu cảm thấy Phiêu Tuyết yếu ớt như vậy, nếu nàng muốn hạ độc thủ cũng chỉ dễ dàng như bóp chết một con kiến.

Cô Phiêu Tuyết, thánh sủng còn lại, ta sẽ từng chút từng chút lấy hết lại.

(Các nàng, trói nó vào cột, mài dao, ta phải từng xẻo con này rồi vớt cho chó gặm)

Chương 145: Giấu giếm

Trong Trúc Uyển, Tuấn Lạc nhảy khỏi xe liễn, gần như dùng khinh công chạy vội tới trước giường Phiêu Tuyết, chỉ thấy Phiêu Tuyết đang cầm miếng ngọc bội và chiếc khăn tay hôm nay Phi Sương đánh rơi nhìn về phía ánh trăng.

“A Ngử!” Tuấn Lạc gọi một tiếng sau đó bảo mọi người lui ra.

Thủy Bích nhìn thấy Tuấn Lạc trong lòng nhảy nhót không thôi, thấy Phiêu Tuyết có hy vọng trở về, sao còn có thể làm người dư thừa? Lập tức kéo Nguyệt Niên, thuận tay kéo luôn Khánh Hi cùng nhau trốn mất.

Phiêu Tuyết quay đầu nhìn thấy Tuấn Lạc đứng phía sau, đôi mắt trong veo cong thành một đường cung, thật giống như trăng lưỡi liềm sáng tỏ trên cao, “A Li, ngươi đã đến rồi? Không phải hôm nay trong cung có yến hội sao?”

Lòng ngực Tuấn Lạc phập phồng lo sợ lại nhìn thấy Phiêu Tuyết nở nụ cười ngoài dự kiến, hắn xông lên ôm chặt Phiêu Tuyết giống như sợ mất đi bảo vật đáng quý nhất, không nói gì. Lần đầu tiên trong đời hắn nghẹn ngào nói: “Nha đầu ngọc, sao còn cười được?”

Phiêu Tuyết ôm lấy Tuấn Lạc: “A Li, nói lung tung gì vậy? Sao lại không cười được?” Về mặt Phiêu Tuyết nghi hoặc. “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tuấn Lạc lại càng ôm chặt, trong nháy mắt đó không nói được thành lời, hắn bối rối nói: “Nhìn ta thật kĩ, có thể nhìn thấy ta không?” Hắn cầm tay Phiêu Tuyết lên, vội vàng đặt lên mặt, mũi, mắt, sống mũi cao thẳng, cuối cùng dừng trên môi của mình, nắm thật chặt không buông. “Trẫm không thể mất đi thứ gì nữa, ông trời ơi, sao lại muốn cướp đi một lần nữa, vì sao chỉ cần là những gì trẫm trân trọng nhất sẽ cướp đi toàn bộ?” Giọng nói hắn trầm thấp nghẹn ngào, đột nhiên một giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống, nhiệt độ nóng bỏng chạm tới tay Phiêu Tuyết, nàng đột nhiên giật mình.

“A Li, A Li! Sao vậy? Đây là thế nào?” Phiêu Tuyết ôm thật chặt Tuấn Lạc giống như lúc trước, “Có phải Tử quý phi lại xảy ra chuyện gì không?” Theo bản năng, nàng lập tức liên tưởng đến lần trước, không ý thức được lần này là vì chính nàng.

“Cùng ta trở về Nguyệt Trai cung đi, ta không thể để nàng ở lại Trúc Uyển nữa, ta đã sai một lần, tuyệt đối không sai lần thứ hai nữa.” Tuấn Lạc mạnh

mẽ buông Phiêu Tuyết a, lập tức muốn kéo nàng ra ngoài. “Trẫm muốn khôi phục danh hiệu Quý phi cho ngươi, ngày mai lập tức sắc phong ngươi là Hoàng Hậu, chúng ta cùng nhau dạo chơi sông nước nam bắc, sẽ không bao giờ để ngươi một mình đối mặt với đêm dài nữa.” Vì sao, vì sao luôn là lúc sắp mất đi mới biết quý trọng?

Phiêu Tuyết thấy hấn quá kích động nên vội vàng bỏ tay hấn ra, dùng tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán hấn: “A Li! Hôm nay ngươi làm sao vậy?” Đến đây, Phiêu Tuyết đã biết sự thất thường của hấn có liên quan đến mình, chẳng nhẽ hôm nay chuyện mình ngất xỉu bên ngoài đã truyền đến chỗ hấn rồi? Nàng cười cười xoay một vòng tại chỗ: “Ngươi nhìn ta không phải đang rất tốt sao? Còn nữa, ta ở Trúc Uyển cũng rất tốt nha...” Nàng kéo Tuấn Lạc đến trước cửa sổ chỉ vào ngọn đèn lồng dưới tàng cây quế rồi nói với Tuấn Lạc: “Nhìn thấy cây quế kia không? Đèn lồng là bọn Nguyệt Linh treo đó, thật là đẹp. Đợi đến khi hoa quế nở ta còn có thể ở trong viện ngắm hoa, những thứ này Nguyệt Trai cung đều không có!”

Phiêu Tuyết nắm thật chặt tay hấn, trong mắt lóe lên một tia cười: “Cho nên, A Li, ngươi không cần lo lắng! Buông tay để làm những việc ngươi cần làm, ta ở trong Trúc Uyển, không đi đâu cả.”

Tuấn Lạc thấy tình cảnh như vậy không biết nói gì, tiểu nữ nhân trước mắt toàn tâm toàn ý nghĩ cho hấn, nàng thật sự không phát hiện bệnh tình của mình. Cô Phiêu Tuyết, vì sao ngươi cả đời thông minh lại hồ đồ nhất thời như vậy?

Tuấn Lạc thấy nàng vui vẻ như vậy cũng có gắng cười: “Chỉ cần thích là tốt rồi, thích là tốt rồi...”

“Hôm nay sao lại lạ như vậy? Có phải thái y nói gì với ngươi không?” Phiêu Tuyết giả bộ tùy ý hỏi hấn. Trong lòng bồi rồi nghĩ chẳng nhẽ thái y thật sự mang những thứ sầu lo quá độ kia nói với hấn? Sau đó làm hấn gấp đến mức ngay cả giang sơn cũng không cần, theo nàng đi khắp sông núi nam bắc?

Phiêu Tuyết cảm thấy ngọt ngào đến mức cười khúc khích, chỉ vào vết thương trên trán mình: “Nó cũng sắp khỏi rồi, sắp đóng vảy. Sáng nay ngất xỉu đại khái là do chưa ăn sáng thôi, A Li, ta hứa sẽ chăm sóc mình thật tốt, không cần quá lo lắng có được không?”

Tuấn Lạc nghe xong đau lòng muốn chết, nhưng lại mạnh mẽ chịu đựng cơn đau tận xương tủy để im lặng vuốt tóc Phiêu Tuyết: “Cũng biết ta lo lắng sao không chăm sóc mình cho tốt trước?”

Đôi mắt Phiêu Tuyết lại sáng ngời hơn một phần, nỗi đau trong lòng hắn lại nhiều hơn một phần, hắn không thể nào quên được ánh mắt kia, tràn đầy tin tưởng, nghĩ tới đôi mắt từng dùng để nhìn hắn sẽ có một ngày vô thần âm đạm, ngay cả ý nghĩ đem đôi mắt mình cho nàng cũng xuất hiện trong đầu hắn. Hắn không nói, không dám nói, không thể nói.

Nàng đã sầu lo quá độ, hiềm khi nào nàng có thể vì hắn mà vui vẻ một chút, nếu để nàng biết mình sắp mù, nụ cười kia lập tức sẽ biến mất.

Tuấn Lạc cực kỳ rối rắm, thẳng thắn để nàng biết tất cả hay phải gạt nàng? Lo lắng của nàng để cho một mình hắn gánh đỡ hay chia sẻ cho cả hai người? Nàng còn được mấy ngày vui vẻ như vậy? Nhưng nếu không nói cho nàng, để cho nàng một mình gặp bóng tối kia là cỡ nào tàn nhẫn.

Phiêu Tuyết bướng bỉnh như vậy, lông mày Tuấn Lạc nhíu vào nhau thật chặt. Nàng sẽ rời hắn mà đi, hắn lại không thể không có nàng.

Tuấn Lạc ích kỷ nghĩ, chỉ cần giờ khắc này trong mắt nàng vẫn còn hắn, bất kể hao tổn bao nhiêu tiền bạc, bất kể cướp đoạt tất cả bí kíp trong thiên hạ, chỉ cần chữa lành cho nàng, hắn sẽ không hối tiếc!

Tuấn Lạc kéo tay Phiêu Tuyết ra khỏi phòng. Phiêu Tuyết không biết A Li muốn dẫn nàng đi chỗ nào, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, xác định hắn không phải vì xúc động mà làm ra chuyện gì khác người mới yên tâm đi theo hắn. Nàng hưởng thụ hắn bởi vì nàng rời lại không đành lòng để hắn đau lòng vì nàng, quả nhiên người đang yêu là loại hay mâu thuẫn nhất, ở trong lửa nóng của tình yêu sẽ không thể khống chế được bất kỳ thứ gì.

Phiêu Tuyết cũng cầm tay hắn thật chặt, mười ngón tay của hai người đan xen: “A Li, người muốn đưa ta đi đâu?”

Ánh trăng chiếu vào hai người, chiếu lên lông mi cong dài của Tuấn Lạc, hắt xuống một ít vệt bóng. “Đi theo ta.”

Chỉ ba chữ nhưng cũng làm Phiêu Tuyết yên lòng, nàng toét miệng cười, hạnh phúc đuổi theo bước chân của hắn.

(Cả em nữa, em nguyện theo ca trọn đời, thỉnh thoảng vượt tường đi với mấy sói còn lại của em thôi)

Chương 146: Gặp Tử quý phi

Tuần Lạc dẫn Phiêu Tuyết ra khỏi Trúc Uyển, giày gấm giẫm trên lá trúc khô phát ra những tiếng rắc rắc. Hộ vệ và Thủy Bích muốn đuổi theo lại bị Tuần Lạc ngăn lại. Trên trời trăng tròn ngời sáng, hắt theo ánh trăng một đường đi về phía trước, ngày tháng trùng lặp, Phiêu Tuyết giống như đang trong cõi mơ, Tuần Lạc cười bạch mã giải cứu nàng ra khỏi sự vây khốn nặng nề. Nàng nắm tay hắn thật chặt, không còn sợ hắn đột nhiên biến mất nữa.

Phiêu Tuyết dùng tay kia kéo kéo gương mặt của mình, không nghĩ sinh bệnh lại có thể được hắn quan tâm nhiều như vậy. “A Li, chúng ta đi đâu đây?” Phiêu Tuyết ngẩng mặt lên hỏi hắn.

Đôi chân Tuần Lạc không ngừng mà chỉ nắm chặt tay nàng: “Ta dẫn người đi Băng Liên cung, chúng ta đi gặp mẫu hậu.”

Bước chân Phiêu Tuyết ngừng một chút, thiếu chút nữa ngã nhào, “A? A Li, chuyện này...” Chuyện này thật sự là quá bất ngờ. Lâu nay Tử quý phi vẫn là điều cấm kỵ của Tuần Lạc, hắn chưa bao giờ dẫn nàng đi thăm bà.

Tay của hắn dường như tăng thêm lực, lòng bàn tay úp lấy lòng bàn tay, nhiệt độ truyền đến rất kiên quyết, Phiêu Tuyết yên lặng cảm nhận sự ấm áp của hắn. Hai người đi xuyên qua con đường nhỏ, bốn phía tối đen, Phiêu Tuyết lại không sợ hãi, cho dù không nhìn thấy phía trước nhưng chỉ cần có hắn, hắn nhất định sẽ dẫn nàng về phía ánh sáng.

“A Li, Băng Liên cung ở đâu?” Vì sao Phiêu Tuyết cảm thấy con đường này càng đi càng quen?

“Băng Liên cung ở ngay phía trước.” Hai người đi dưới ánh trăng, vì không làm náo loạn những cấm quân tuần tra dọc đường, Tuần Lạc chọn một con đường quanh co không một bóng người.

Phiêu Tuyết nhìn lại bốn phía, cảm thấy chỗ này hình như đã đi qua. Cảnh vật quen thuộc, thậm chí quen thuộc, không khí quen thuộc... Còn có... Âm thanh quen thuộc.

Xa xa truyền đến tiếng nữ nhân cười đùa: “Ha ha... Ha ha... Hì hì...” Một tiếng nổi tiếp một tiếng, tiếng cười khi dài khi ngắn.

Hai người càng đi càng gần, sau đó tiếng khóa sắt bị kéo, tiếng đồ sứ bị đập vỡ, tiếng nha hoàn thét chói tai làm cho Phiêu Tuyết giật thót, “Nương nương, đừng chạy, mảnh sắt sẽ cắm vào trong thịt.”

“Đúng vậy, nương nương, nếu lại làm mình bị thương Hoàng Thượng sẽ trách tội chúng ta, người nghe lời một chút, đừng chạy loạn.”

Âm thanh bối rối liên tiếp, Phiêu Tuyết sợ hãi nắm chặt tay Tuấn Lạc, sợ hãi nghe thấy mấy lời này sẽ khó chịu.

Tuấn Lạc như biết được suy nghĩ trong lòng Phiêu Tuyết nên trấn an nàng: “Ta đã quen rồi... A Ngữ, người sợ sao?”

Phiêu Tuyết nhìn hắn, đúng vậy nha, sắc mặt như bình thường, nhưng nàng biết trong lòng hắn nhất định là rất khó chịu a, bất kể là bao nhiêu lần, mỗi lần nhất định là sẽ rất đau đớn. Nàng lắc đầu nói: “Không sợ.” Trong mắt tràn đầy ánh sáng biểu lộ suy nghĩ của nàng.

Tuấn Lạc nở một nụ cười thật đẹp, giọng nói hắn hơi khàn khàn, có lẽ là do vừa rồi ở Trúc Uyển nghẹn ngào một lúc: “Đừng sợ, tất cả đều có ta ở đây.”

Hắn nói đừng sợ, Phiêu Tuyết quả nhiên lập tức không sợ, ngay cả âm thanh bên trong thâm cữu nào Phiêu Tuyết cũng không hoảng hốt. Nàng tự nói với mình, bên trong chính là mẹ hắn, người mẹ đã sinh ra A Li, cũng là mẹ của nàng.

Hai người đi vào cửa Băng Liên cung, thị vệ canh cửa vừa nhìn thấy Tuấn Lạc lập tức quỳ xuống hành lễ, cấm quân ở đây đều là những người đặc biệt trung thành, sau khi Tuấn Lạc đi vào lập tức khôi phục trạng thái đề phòng.

Càng tới gần cung điện, tiếng cười đứt quãng càng rõ ràng, bi thương như muốn phá vỡ bầu trời đêm làm trái tim Phiêu Tuyết cũng khó chịu theo.

Bước chân của nàng ngừng lại, ngăn cản cả bước chân của Tuấn Lạc. Chỉ thấy dưới ánh trăng sáng tỏ này, Tuấn Lạc cao lớn tuấn kiệt Phiêu Tuyết nhỏ nhắn xinh xắn, thân ảnh hai người đứng trước cửa điện.

Trong đầu Tuấn Lạc chỉ có một ý nghĩa, Tô Tử Hoàn đã là người mù, Phiêu Tuyết cũng sắp gặp phải tương lai tàn khốc này, cuộc đời này của hắn đã không thể để Tô Tử Hoàn nhìn thấy gương mặt của Phiêu Tuyết, hắn không thể đánh mất cơ hội để Phiêu Tuyết nhìn thấy Tô Tử Hoàn. Tại sao hắn lại đánh mất nhiều thứ hắn quý trọng như vậy? Nếu có thể, hắn sẽ cùng Phiêu Tuyết làm rất nhiều chuyện mà trước đây hắn không dám làm.

Vô tình, hắn lại cầm tay Phiêu Tuyết thật chặt, sau đó dẫn nàng vào trong.

Nếu chuyện như vậy phải xảy ra thì hãy để hắn một mình gánh vác đi. Hôm nay hắn đã có năng lực chống đỡ tất cả, hắn sẽ không hèn yếu nhún nhường nữa.

“Rầm ——” Bên trong lại vọng ra tiếng một bình hoa bị ném vỡ vụn, giọng nữ thê lương gào thét: “Không nhìn thấy, đây là đâu? A Li— A Li—”

“Nương nương, Hoàng Thượng không có ở đây, cẩn thận đụng phải cột, Đồng Nhi tới giữ nương nương!”

Phiêu Tuyết nghe âm thanh bên trong truyền đến, trái tim cũng thất lại. Trong thiên hạ có người nào không có mẹ? Nàng cũng là người có mẹ a.... Nếu người ở trong là Liễu Như Mi, chỉ sợ nàng sớm đã bất tỉnh.

Khi Phiêu Tuyết còn đang thất thần, Tuấn Lạc đã dắt nàng vào trong điện, chỉ thấy bên trong hết sức rộng rãi, ngoài một cái lồng sắt còn lại đều là đồ vật trang trí thượng đẳng. Ngay cả chậu hoa cũng nạm viền vàng, trong góc còn có hai bình hoa rất lớn cắm mấy cành Khổng Tước Linh được lựa chọn tỉ mỉ.

Chủ nhân của hai giọng nói Phiêu Tuyết vừa nghe thấy vừa nhìn thấy Tuấn Lạc đã lập tức quỳ xuống, bò trên đất, một người thì không dám ngẩng đầu lên: “Hoàng Thượng! Người đã tới.” Một người thì quy củ hành lễ: “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Hai nha hoàn này vừa hô lên lập tức truyền đến âm thanh kéo khóa sắt, Phiêu Tuyết đột nhiên nhìn thấy một nữ nhân hất màn chạy ra, trên chân còn mang theo vết máu loang lổ. Nữ nhân kia kêu khóc, hai mắt nhắm chặt, hai tay vung loạn phía trước: “A Li, A Li đâu? A Li của nương...”

Phiêu Tuyết nhìn thấy cảnh này hai mắt lại như suối khô, muốn khóc cũng không sao khóc được, chỉ có thể ý tứ lấy tay che miệng, cố gắng không để mình phát ra âm thanh ghen ngào.

“Nương” Tuấn Lạc tiến lên phía trước, nắm thật chặt cánh tay đang múa may giữa không trung của Tô Tử Hoàn.

Tiếng khóa sắt rầm rầm vang lên, trên mặt đất hiện lên vài vết cắt, mỗi một tiếng vang lên Phiêu Tuyết lại đau một lần. Nàng không chế thân mình run rẩy, quay đi để không phải nhìn cảnh tượng này, A Li sao có thể một mình tiếp nhận tất cả chuyện này?

Tâm tính Lũng Thái Hậu thật sự vô cùng độc ác... Sao có thể dùng khóa sắt tôi luyện trăm năm đối với một nữ nhân như vậy?

Đôi mắt người mù không tốt nhưng thính giác lại cực kỳ tốt. Trong một khắc Phiêu Tuyết xoay người kia, Tô Tử Hoàn lập tức lên tiếng hỏi: “Ai? Còn ai ở đây?”

Chương 147: Mẹ chồng nàng dâu nói chuyện

“Nương” Tuấn Lạc nắm thật chặt tay Tô Tử Hoàn, sau đó chuyển nàng về phía Phiêu Tuyết. “Là đại tiểu thư Cố gia, Cố Phiêu Tuyết...”

“Cái gì? Chính là nữ tử A Li thích?” Về mặt Tô Tử Hoàn có phải phần mềm mại hơn, nàng buông tay Tuấn Lạc ra quơ giữa không trung như muốn tìm đến bên Phiêu Tuyết. “Để cho nương xem một chút.”

Nước mắt Phiêu Tuyết vừa mới lau đi lại nhẹ nhàng tràn ra khóe mắt, nàng đi tới cầm đôi tay trắng nõn mịn màng kia, chỉ là nhìn tới hai chân thật là một trời một vực... “Nương”... Phiêu Tuyết kiềm nén hoang mang trong lòng, theo Tuấn Lạc gọi nàng là nương. Khi không còn nghe thấy tiếng cười quỷ dị kia nữa, khi đã tận mắt nhìn thấy sự thật, Phiêu Tuyết chỉ nhìn thấy một bà mẹ hiền lành, một mẹ chồng hòa nhã.

Tô Tử Hoàn kéo cánh tay Phiêu Tuyết, lộ ra nụ cười điềm tĩnh. Phiêu Tuyết nhìn bà, cảm thấy dung mạo trẻ trung xinh đẹp của Lũng Thái Hậu cũng chưa được tính là gì, Tô Tử Hoàn vì lâu năm không gặp ánh nắng mặt trời mà làn da đặc biệt trắng nõn tựa như thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, nhưng trên mặt lại mang hơi thở của một nữ nhân trưởng thành. Phiêu Tuyết cuối cùng cũng biết tướng mạo Tuấn Lạc thừa kế của ai, khó trách hắn có tư chất mị hoặc chúng sinh như vậy... A Li tà ác... Tất cả bất an của Phiêu Tuyết đã theo nụ cười của Tô Tử Hoàn mà tan biến, nàng cũng nở nụ cười theo.

Tô Tử Hoàn quay đầu lại phía Tuấn Lạc nói: “Li Nhi, người cuối cùng cũng mang con dâu tới gặp nương, các người đã có hài tử chưa?” Đôi mắt nàng tuy không còn nhìn thấy nhưng từ vẻ mặt vẫn có thể nhìn thấy đáp án mà nàng mong đợi.

Phiêu Tuyết nhìn Tuấn Lạc một cái, nàng muốn biết Tuấn Lạc trả lời như thế nào. Tuấn Lạc nhìn Tô Tử Hoàn, không đành lòng làm nàng thất vọng nên quyết định lừa gạt nàng: “Phiêu Tuyết đã có thai hai tháng, nương... đừng lo lắng, Đông Li Quốc ta sẽ sớm có Thái Tử, mưu kế Lũng Niệm Từ sẽ không thực hiện được.”

Phiêu Tuyết sững sờ, trong lòng như có lọ gia vị bị đổ, cay đắng như vậy. Tô Tử Hoàn là nữ nhân mệnh khổ, cho dù mù cũng lo lắng Lũng gia góc đầu trở lại, A Li cũng là một người số khổ, cả đời gánh vác quá nhiều.

Tô Tử Hoàn run rẩy đặt tay lên bụng Phiêu Tuyết, Phiêu Tuyết cũng không nhúc nhích, để nàng yên lặng đặt tay lên bụng mình. Về mặt Tô Tử Hoàn bắt đầu trở nên kì quái, đột nhiên lại bắt đầu nụ cười thê lương: “Ha ha ha... Ha ha ha...”

Nghe tiếng cười kia ở khoảng cách gần như vậy làm Phiêu Tuyết giật mình hoảng sợ, từ nhỏ đến giờ nàng đã tiếp xúc với nhiều loại người. Từ khi theo Minh Bang buôn bán, cũng từng đến xóm nghèo cạnh Miếu Thành Hoàng phát lương thực, nhưng chưa từng tiếp xúc người thần trí thất thường, người này lại là mẹ chồng nàng, mẹ của A Li...

Tô Tử Hoàn đột nhiên âm ỉ hỏi Phiêu Tuyết: “Đứa nhỏ, ngươi sợ ta sao?”

Trong lòng Phiêu Tuyết có chút ngập ngừng nhưng vẫn lắc đầu đáp: “Không sợ.”

“Tại sao không sợ ta?” Thần trí Tô Tử Hoàn tỉnh thoảng bình thường, tỉnh thoảng điên cuồng, hai mắt nàng vô thần nhìn Phiêu Tuyết hỏi.

Lúc này Phiêu Tuyết thật sự không sợ, dù bà có điên cũng sẽ không tổn thương A Li, so với Lũng Niệm Từ không điên cũng tốt hơn nhiều lần. “Bởi vì người là mẹ A Li.”

Đáp án này mặc dù ngắn gọn nhưng không có nửa điểm giấu diếm, chân thật đến chua xót lòng người.

Tô Tử Hoàn gật đầu: “Đứa nhỏ nói thật mới là đứa nhỏ tốt.” Rốt cuộc nàng cũng có chút hài lòng với Phiêu Tuyết, bà nói với Tuấn Lạc: “Li Nhi, ngươi bảo mọi người ra ngoài trước, để nương nói chuyện cùng Phiêu Tuyết, nói chuyện giữa mẹ chồng và nàng dâu...”

Tuấn Lạc nhìn Phiêu Tuyết, trong mắt có hàng nghìn hàng vạn quyền uyển, Phiêu Tuyết gật đầu với hắn. Nàng biết hắn lo sau khi Tô Tử Hoàn không có ai chăm sóc có thể sẽ nổi điên với nàng.

Phiêu Tuyết cảm thấy mình được dẫn đến nơi thâm cung này chính là sự tin cậy lớn nhất của hắn dành cho nàng, vì nữ nhân này là mẹ hắn, nàng dâu cần phải lo lắng bà tổn thương nàng chứ? Không sợ, nàng không sợ. Phiêu Tuyết dùng ánh mắt nói cho Tuấn Lạc.

Tuấn Lạc gật đầu, sau đó nói với Tô tử Hoàn: “Nương, ta mang hai nàng ra ngoài trước.” Dứt lời, Tuấn Lạc gọi hai nha hoàn của Tô Tử Hoàn ra ngoài rồi nói với Phiêu Tuyết: “Chăm sóc nương cho tốt.”

Tô Tử Hoàn bật cười: “Đứa nhỏ ngốc này, nương chỉ nói chuyện với Phiêu Tuyết một chút thôi, còn sợ nương ăn mất vợ của người hay sao?”

Tuần Lạc bị giờ khắc tĩnh tảo này của Tô Tử Hoàn làm cho bật cười, vẻ mặt hơi giãn ra như trút được gánh nặng. “Ta ra ngoài đây.”

“Đi nhanh đi, đi nhanh đi” Phiêu Tuyết cũng cười thúc giục.

Sau khi tất cả mọi người và Tuần Lạc lui ra, cả đại điện yên tĩnh dị thường, không có tiếng cười thê lương, ít nhất lúc này Tô Tử Hoàn cũng hoàn toàn tĩnh tảo.

Trong một thoáng Tuần Lạc khép cánh cửa lại, bàn tay Tô Tử Hoàn nắm tay Phiêu Tuyết cũng buông ra, khi Phiêu Tuyết đang kinh ngạc về động tác đột ngột của bà, khóa sắt trên chân bà ầm ầm chuyển động, cực khổ đi đến chiếc ghế sau tấm rèm ngồi xuống. Chỉ một đoạn đường ngắn nhưng cũng thấm ra máu.

Phiêu Tuyết theo bản năng nhú mày, rút khăn tay ra cúi người muốn giúp Tô Tử Hoàn lau vết máu. Khi khăn tay sắp chạm vào vết thương, Tô Tử Hoàn lên tiếng cắt đứt động tác của nàng: “Ngồi xuống trước đi, những việc này không đáng ngại, ta cũng quen rồi.”

“Vâng...” Phiêu Tuyết yên lặng gật đầu, Tô Tử Hoàn mặc dù là người mù nhưng không gì có thể gạt được nàng.

Phiêu Tuyết ngồi bên cạnh nàng nhẹ gọi: “Nương...” Không biết Tô Tử Hoàn bảo những người khác ra ngoài là muốn nói gì với nàng?

“Đang tò mò vì sao ta bảo A Li ra ngoài phải không?” Tô Tử Hoàn hòa nhã cười một tiếng, nụ cười làm Phiêu Tuyết ấm lòng, trong đầu nàng đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ.

Nếu Tuần Lạc không vì tất cả những chuyện này, không bị mất quyền lực, không nhỏ yếu đến mức bị cả thái giám bắt nạt, có phải hẳn cũng giống Tô Tử Hoàn không? Nhẹ nhàng như nước?

Đáp án nhất định là chắc chắn... Phiêu Tuyết đối mặt với Tô Tử Hoàn, dù biết bà không nhìn thấy nhưng vẫn nhẹ nở nụ cười.

Đáng tiếc, một câu Tô Tử Hoàn nói ra làm nàng cười không nổi.

“Ngươi không mang thai.” Tô Tử Hoàn đột nhiên vạch trần lời nói dối của Tuấn Lạc và Phiêu Tuyết: “Đứa nhỏ ngốc ngếch Li Nhi này...”

Phiêu Tuyết nhất thời ngây ngốc nhìn Tô Tử Hoàn, nàng sao biết được?
“Nương...”

“Ngươi là hài tử của Cố Hà Đông, đừng gọi ta là nương.” Tô Tử Hoàn nói.

Chương 148: Những bí mật chưa từng biết

Phiêu Tuyết không biết vì sao thái độ Tô Tử Hoàn lại thay đổi nhanh như vậy, phản ứng đầu tiên chính là cho rằng bà phát bệnh nên vội vàng cầm tay bà, lo lắng gọi: “Nương, người làm sao vậy?”

Không ngờ Tô Tử Hoàn lại lạnh lùng hất tay nàng ra, “Ta không điên, ta cũng chưa từng điên.”

Phiêu Tuyết tràn ngập kinh ngạc, “Nương...” Trong đôi mắt đủ loại cảm xúc phức tạp trộn lẫn.

“Những chuyện năm xưa, rốt cuộc ngươi biết bao nhiêu? Nói, có phải Cố Hà Đông sai ngươi đến dẫn dụ Li Nhi?” Giọng nói của bà trở nên nghiêm nghị, giống như một con diều hâu giương lên móng vuốt sắc bén bảo vệ con nhỏ.

Phiêu Tuyết đã hiểu nguyên nhân vì sao bà thay đổi nhanh như vậy, ngược lại cảm thấy may mắn vì A Li có một mẫu thân tốt như vậy. “Những chuyện năm xưa? Thật sự ta không biết chút nào...” Phiêu Tuyết nhẹ giọng giải thích.

Tô Tử Hoàn bình tĩnh lại, cẩn thận lắng nghe lời của nàng, giống như muốn tìm ra điều gì dối trá. Vậy mà Phiêu Tuyết nói rất chắc chắn, quả thật nàng chuyện gì cũng không biết.

“Đứa nhỏ ngoan... Chỉ cần ngươi nói thật, ta không ngăn cản ngươi ở cùng Li Nhi, nếu không...” Bà lại lớn tiếng nói “Nếu không ta sẽ khiến cho Li Nhi phải chém ngươi.”

Phiêu Tuyết bắt lực lắc đầu, muốn nàng giải thích thế nào bà mới tin tưởng? “Ta không có, từ trước đến giờ chưa từng muốn hại A Li.” Phiêu Tuyết bắt đầu kể lại những gì đã qua, từ khi Cố Hà Đông gọi nàng vào thư phòng ân cần dạy bảo, đến khi làm bừa bãi dọa chết trung thư lệnh, làm cho Lũng Thái Hậu giận sôi lên, sau đó là tru di cửu tộc, đoạt quyền, Phiêu Tuyết mặc áo phượng hoàng ngũ sắc. Nghe đến Túc thân vương, Tô Tử Hoàn có vẻ chấn động một chút, một tay nắm lấy tay Phiêu Tuyết, nàng có thể cảm nhận sức lực truyền đến bàn tay.

Tô Tử Hoàn nghe Phiêu Tuyết kể lại tất cả những chuyện đó, trong lòng cũng bắt đầu chấp nhận Phiêu Tuyết. Phiêu Tuyết thở phào nhẹ nhõm trong

lòng: “Cha ta sao có thể là người muốn hại A Li? Không thể nào, ta tuyệt đối không tin.”

Ông là rường cột đất nước, lại trung thành ném cả nữ nhi vào cung, một người cha như vậy sao có thể bán đứng A Li?

Tô Tử Hoàn thở dài một hơi: “Thôi thôi, là ta quá cố chấp chuyện lúc trước, có lẽ đều đã qua rồi.”

Phiêu Tuyết nghe được trong lời nói có mùi vị chuyện cũ bị giấu diếm, chuyện đó rốt cuộc là thế nào? Vì sao Tô Tử Hoàn lại để ý như vậy? Phiêu Tuyết trái lo phải nghĩ, cuối cùng vẫn hỏi ra miệng: “Nương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta không thích cảm giác mơ hồ thế này, ta muốn biết.” Phiêu Tuyết tin Tô Tử Hoàn sẽ nói cho nàng. “Người nói cho ta biết có được không?”

Tô Tử Hoàn thở dài một hơi rồi bắt đầu êm tai nói: “Hai mươi năm trước, ta tiến cung, còn Lũng Niệm Từ là ca kỹ đứng đầu bảng của Bách Hoa Lầu. Cố Hà Đông khi ấy còn trẻ, một thân tài hoa học vấn, đương nhiên cũng giống những văn nhân khác tới chỗ trắng hoa, đương nhiên cũng ngưỡng mộ dung nhan tuyệt sắc của Lũng Niệm Từ. Niệm Từ mới đầu có ý xem thường Cố Hà Đông năm ấy mới chỉ là một quan nhỏ, sao có thể theo kịp những người theo đuổi nàng? Nhưng Cố Hà Đông kiên nhẫn, tuổi trẻ cuồng nhiệt, tuyên bố sẽ trở thành khách quen của nàng, sau đó lại lấy thơ lay động nàng, hai người thâm này sinh tình cảm.” Tô Tử Hoàn thở dài một hơi, cặp mắt mù kia cũng nhiều hơn vài phần thần thái trông rộng: “Nhớ lại năm đó, nàng cũng có tình yêu.”

Phiêu Tuyết không nghĩ tới cái gọi là chuyện cũ lại là chuyện như thế này, nàng cũng không nghĩ tới đây là chuyện xưa phía sau tất cả, cha và Lũng Thái Hậu??

Trong đầu hiện lên một hình ảnh nơi bướm hoa, màu sắc lòe loẹt, đèn màu rực rỡ, hàng đêm ca hát... Nơi phồn hoa người đến người đi, Cố Hà Đông không béo phì mà là một công tử tuấn kiệt, cùng Lũng Thái Hậu lúc ấy là mỹ nữ khuynh thành... lãng mạn gặp nhau?

Tô Tử Hoàn cười đau khổ: “Đáng tiếc là nàng đã thay đổi, lại không tiếc bất cứ giá nào muốn tiến cung, mới đầu ta còn tưởng nàng thật sự yêu Hoàng Thượng, sau đó mới phát hiện tất cả chỉ vì trả thù Tô gia chúng ta. Nữ nhân này quá độc ác, tâm như rắn rết.”

Phiêu Tuyết ngơ ngác nghe, không dám ngắt lời.

“Nàng hạ độc chúng ta, coi ta như dã thú nhốt trong lồng, bắt ta đeo khóa sắt luyện trăm năm. Mười lăm năm, cuối cùng ta đã trở lại, ta sẽ không để người đàn bà kia chạm đến một sợi lông tơ của ta và Li Nhi nữa.”

Khó trách nàng đề phòng Phiêu Tuyết như thế, vì Cố Hà Đông và Lũng Niệm Từ có một đoạn tình a...

Phiêu Tuyết nắm chặt tay Tô Tử Hoàn, cố gắng truyền cho bà một chút ấm áp, nàng thật sự coi mẹ của A Li như mẹ của mình: “Nương, sẽ không như vậy, A Li đã đủ mạnh mẽ, hẳn sẽ không để người khác tổn thương mình nữa, tình huống người khác là dao thớt chúng ta là cá thịt sẽ không xuất hiện nữa.” Phiêu Tuyết nhẹ giọng an ủi.

“Giúp ta chăm sóc Li Nhi thật tốt, mắt ta giờ đã mù, chỉ còn là phế vật.” Tô Tử Hoàn nói.

Bà hận Lũng Niệm Từ, chính Lũng Niệm Từ đã hại bà thành như thế này.

Phiêu Tuyết cảm thấy không khí quá thô lương, nàng cố gắng cười để Tô Tử Hoàn vui vẻ một chút: “Ta sẽ chăm sóc A Li thật tốt, nương, cho dù không nhìn được cũng không sao, từ nay ta sẽ là đôi mắt của người.”

Khẩu khí của Phiêu Tuyết rất mãnh liệt làm cho Tô Tử Hoàn bật cười.

“Nương, người nên cười nhiều một chút, người càng cười càng đẹp.”

Tô Tử Hoàn cảm thấy cuộc sống chính là như thế này, tiếng cười của Phiêu Tuyết và Tô Tử Hoàn thu hút Tuần Lạc bước vào, “Nương, các người cười cái gì vui vẻ như vậy?”

“Đến đây, Li Nhi, con dâu này ta thích, miệng rất ngọt.” Tô Tử Hoàn nắm tay Phiêu Tuyết không buông, rất yêu thích nàng.

Phiêu Tuyết cũng che miệng cười, nàng đã giúp Tô Tử Hoàn tháo bỏ ràng buộc của nhiều năm trước. Nàng chắc chắn rằng Cố Hà Đông yêu Liễu Như Mi, nếu không cha sao có thể nhường nhịn mẹ như vậy?

Thật ra trong lòng Tô Tử Hoàn vẫn còn có lời cất giấu, bà không đành lòng phá hỏng sự tín nhiệm của Phiêu Tuyết đối với Cố Hà Đông. Bốn năm sau khi Tuần Lạc lên ngôi, Lũng Niệm Từ xuất cung đi Quang Lộc Tự niệm Phật ba tháng, thật ra chính là nàng đi gặp Cố Hà Đông. Chỉ là đã mười năm qua

đi, nay cảnh còn người mất... Bà sao phải cứ quẩn quýt mãi những chuyện cũ này?

Về phần Cố Hà Đông vì sao phản bội Lũng Niệm Từ để quay sang giúp Li Nhi, Tô Tử Hoàn không muốn tìm hiểu nữa. Đã thức tỉnh hay là tuyệt vọng?

Tô Tử Hoàn chuyển sang hướng Phiêu Tuyết, tuy không nhìn thấy nhưng có thể cảm nhận được tâm hồn cô bé này, hồn nhiên và lương thiện. Nàng nói nàng muốn làm đôi mắt của bà, Tô Tử Hoàn nâng tay Phiêu Tuyết lên, mỉm cười vỗ hai cái. “Sau này thường xuyên đến Băng Liên Cung nhìn nương một chút.”

“Vâng!” Phiêu Tuyết gật đầu, sau đó nhìn về phía A Li, hai người nhìn nhau hạnh phúc cười.

Chương 149: Dẫn nàng đi nhìn mặt trời mọc

Trăng lên cao hơn, nửa đêm, khi Tô Tử Hoàn nói muốn nghỉ ngơi, Tuấn Lạc mới nắm tay Phiêu Tuyết ra khỏi Băng Liên Cung, không ngờ rằng một nhà ba người hàn huyên lại vui vẻ như vậy.

Phiêu Tuyết nghiêng đầu hỏi Tuấn Lạc, mười ngón tay đan vào nhau thật chặt: “A Li, bây giờ chúng ta đi đâu? Về tẩm cung sao?” Nếu về tẩm cung, thì về Trúc Uyển hay về Sùng Dương Cung?

“Không về.” Tuấn Lạc trả lời cực kỳ ngắn gọn, hần dẫn nàng theo hướng đông, bên kia đã có người chuẩn bị xe ngựa.

Phiêu Tuyết nhìn xe ngựa này, suy nghĩ đầu tiên là vì sao phải chuẩn bị xe ngựa? Trong cung thường sử dụng xe liễn, thỉnh thoảng có phu nhân vào thăm người thân trong cung mới dùng kiệu, ít khi thấy xe ngựa, trừ khi là muốn đi một chỗ rất xa.

“A Li, chúng ta đi đâu vậy?” Phiêu Tuyết vừa hỏi Tuấn Lạc thì người đã bị kéo lên xe ngựa.

Xe ngựa rất xa hoa, có bàn có giường, còn có đệm rất mềm mại, dưới chân còn trải một tấm thảm lụa màu vàng. Sau khi Phiêu Tuyết bước vào xe thấy mềm mại như vậy liền dứt khoát kéo Tuấn Lạc bỏ giày ngồi trên sàn. Đầu tựa vào mép giường, bàn tay nắm chặt chưa từng buông ra.

“A Li, ngươi vẫn chưa trả lời ta, chúng ta đang đi đâu?” Phiêu Tuyết cười hỏi, sau đó thuận tay đẩy cửa sổ ra để ánh trăng chiếu vào.

“Ta dẫn ngươi đi xem mặt trời mọc, có được hay không?” Tuấn Lạc ngồi cạnh nàng, nhìn nàng. Hai người không thắp đèn, trong ánh trăng sáng tỏ mà nhìn lẫn nhau.

Tuấn Lạc cảm thấy đôi mắt Phiêu Tuyết sáng ngời giống như ánh sao ngoài cửa sổ kia, tay trái hần đặt lên mặt Phiêu Tuyết sau đó vuốt nhẹ, ngón tay dừng lại trên đôi mắt, sau đó đột nhiên dùng tay kia kéo nàng vào lòng.

Sức lực bất ngờ khiến cả người Phiêu Tuyết chên vênh, thoáng chốc ngã lên người Tuấn Lạc, “Ai da, A Li!” Phiêu Tuyết giật mình hô.

Hắn giữ đầu nàng trong ngực hắn, sau đó bá đạo nói: “Gần đây thân thể ngươi không tốt, biết điều dựa vào ta ngủ một lát, đến nơi ta sẽ gọi.”

Phiêu Tuyết nhìn hắn, đây là lần thứ hai hắn khác thường như vậy. Không... Phiêu Tuyết phủ định suy nghĩ trong lòng, phải nói là tốt nay hắn đều khác thường như vậy.

Phiêu Tuyết nghiêm mặt, nghiêm túc hỏi Tuấn Lạc: “A Li, rốt cuộc tối nay ngươi làm sao vậy? Đột nhiên bỏ lại cung yến sau đó vội vàng vàng chạy tới Trúc Uyển, dẫn ta đi gặp Tử Quý phi, bây giờ còn nói muốn dẫn ta đi xem mặt trời mọc... Rốt cuộc là vì sao?” Điều làm nàng tò mò chính là nàng đã đồng ý với hắn sẽ chăm sóc mình thật tốt, vì sao hắn còn khác thường như vậy?

Tuấn Lạc giơ tay gõ đầu nàng: “Đầu óc cả ngày nhét nhiều thứ như vậy khó trách thái ý nghĩ suy nghĩ quá độ...” Trong đôi mắt hắn xuất hiện nhiều hơn một tầng nhần nhện, cố ý nhẹ giọng hơn. “Ta chỉ tưởng tượng như những người bình thường khác mang phu nhân đi xem mặt trời mọc thôi, những điều này khác thường như vậy?” Hắn nâng cằm Phiêu Tuyết lên, nở nụ cười mê người: “Nương tử... Nếu ngươi không muốn đi xem, vậy phu quân sẽ bảo người quay về phủ có được không?”

Phiêu Tuyết thấy hắn không còn uy nghiêm đế vương, giống như trở lại ngày hôn khánh đó, như khi hắn hôn Lũng Niệm Từ trước mặt mọi người vậy. Nàng cố ý ôm lấy chính mình, sau đó làm bộ nổi da gà, rùng mình nói: “Lạnh chết ta.”

Tuấn Lạc xấu hổ ho khan hai tiếng: “Khụ...” Màn xiếc này đã dời đi được sự chú ý của Phiêu Tuyết.

Chỉ cần có thể chuyển được suy nghĩ của nàng, bảo hắn làm gì hắn cũng bằng lòng. Nguyên chỉ một người, bạc đầu không chia cách. Nàng không quên, hắn cũng không quên.

“Ta muốn cho ngươi xem những cảnh tượng đẹp nhất trong thiên hạ...” Hắn nhẹ nhàng nói, âm thanh mềm mại kia bồi hồi bên tai nàng không đi.

Ta muốn cho ngươi xem những cảnh tượng đẹp nhất trong thiên hạ... Phiêu Tuyết thiếu chút nữa đã cảm động rơi nước mắt. Lời hứa đẹp nhất trong thiên hạ cũng chỉ có thể đến mức này thôi, mà hắn còn dùng hành động để thực hiện lời hứa này... Phiêu Tuyết cảm động đến mức không biết nói gì,

chống người ngồi dậy, muốn nhìn đôi mắt hấn nhiều một chút, đôi mắt của phu quân mà nàng yêu thương.

Phiêu Tuyết nhẹ nhàng nhắm mắt lại, sau đó nuốt nước mắt ngược trở lại. “A Li, vì sao ngươi lại là hoàng đế... Nếu ngươi không phải là hoàng đế thì thật tốt biết bao... Như vậy chúng ta có thể đi đến rất nhiều nơi, xem rất nhiều cảnh đẹp...” Mà không phải cả ngày cả đêm nhìn nhìn về phía bức tường màu đỏ bụi bặm, ngay cả rường cột chạm trổ xinh đẹp phi phàm nhưng không khí vẫn trầm lặng, ép đến mức người ta không thở nổi.

“Đáng tiếc trăm là hoàng đế.” Tuấn Lạc yên lặng nói trong. Hấn vuốt mái tóc đen của nàng rồi nhẹ nhàng cười, nụ cười kia thật mê người, như mộng như ảo.

A Ngữ, nếu ta không phải hoàng đế, ta sẽ dùng cái gì để bảo vệ mẹ ta, dùng cái gì để bảo vệ ngươi? Hấn không muốn bị người ta chèn ép nữa, hấn muốn tràn ngập đắc ý nắm thiên hạ trong tay, khinh bỉ liếc nhìn thiên hạ, được vạn vật kính trọng. Nhưng ngay cả khi hấn là hoàng đế, hấn cũng không thể thay đổi thực tế người hấn yêu sắp mất đi ánh sáng. Nếu như có thể thay đổi, hấn chấp nhận giao ra tất cả, không tiếc bất cứ thứ gì để đổi lấy ánh sáng cho nàng.

Cuối cùng Phiêu Tuyết thở dài một hơi, “Nhưng ngươi làm hoàng đế cũng rất tốt.” Phiêu Tuyết thay đổi lập trường cảm khái một tiếng.

“Sao?” Lòng hiếu kỳ của Tuấn Lạc lập tức bị kéo lên. “Vì sao làm hoàng đế cũng rất tốt?” Không phải vừa rồi nàng còn tràn ngập oán giận sao?

Phiêu Tuyết bắt đầu hoa tay múa chân: “Ngươi nhìn a, nếu ngươi không phải hoàng đế, cha ta gả ta vào trong cung, người ta đây gả cho chẳng phải sẽ không là người sao?”

“Ừ...” Tuấn Lạc gật đầu như đồng ý, “Nói như vậy, làm hoàng đế cũng có chỗ tốt, cùng lắm hoàng đế chỉ không thể tùy tiện ra ngoài, chính sự bận rộn thôi. Nếu không phải hoàng đế, ta đây chẳng phải sẽ không lấy được ngươi?”

Phiêu Tuyết bị ví dụ suy một ra ba này của hấn làm cho xấu hổ, “Ngươi không đứng đắn” Phiêu Tuyết cười mắng sau đó ngáp một cái, nàng dụi dụi mắt. “A Li, bao lâu nữa mới tới?”

Tuấn Lạc đau lòng vuốt vuốt tóc nắng, “Khoảng một canh giờ nữa mới đến, đang ở núi Vạn Thọ phía đông hoàng cung thôi, chúng ta tới Thần Hi Đình. Nếu mệt quá thì nhanh ngủ một giấc đi, đến nơi ta gọi, được không?”

(Thần Hi nghĩa là tia nắng ban mai)

Tuấn Lạc dịu dàng với Phiêu Tuyết như vậy căn bản là sẽ hoàn toàn thành công, hắn dụ dỗ nàng thì nàng sẽ không phản đối. Phiêu Tuyết ngoan ngoãn bò lên giường những cũng kéo luôn cả Tuấn Lạc vào, nàng nhẹ nhàng nói với hắn: “Chúng ta cùng nhau ngủ.”

Chương 150: Ác mộng một lần nữa

Tuấn Lạc nghe theo ý của nàng, cùng nhau nằm xuống chiếc giường êm trong xe ngựa. Đôi mắt Phiêu Tuyết lại ngập nước, chứa đựng ngàn vạn nhu tình nhìn Tuấn Lạc.

Nhìn hồi lâu, Tuấn Lạc không nhịn được lấy tay che mắt nàng.

“Mau ngủ đi” Hấn nói.

Lúc này Phiêu Tuyết mới ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại nằm bên cạnh hấn. Ước chừng một lúc lâu sau, Phiêu Tuyết lại mở đôi mắt mông lung ra, “A Li, là thật sao?” Nàng đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Sao?” Hấn cũng nhẹ nhàng đáp. “Cái gì thật?”

“Ta đang nghĩ đây có phải nằm mơ không? Ta sợ người đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi, sau đó ta không phải đang trên đường lên núi Vạn Thọ mà đang ngủ trên giường ở Trúc Uyển... Ta sợ nhắm mắt lại sẽ không còn gì cả.”

Tuấn Lạc đau lòng nhìn nàng, ôm nàng càng chặt hơn để an ủi cảm giác không yên tâm một cách mãnh liệt của nàng. “Yên tâm ngủ đi, ta sẽ luôn luôn ở cạnh người, không thay đổi, sẽ không bao giờ thay đổi nữa.”

Lời của hấn làm nàng yên lòng, Phiêu Tuyết cuối cùng cũng ngoan ngoãn nhắm mắt lại, quá mệt mỏi nên nàng trầm lặng ngủ.

Tuấn Lạc nhìn gương mặt đang ngủ của Phiêu Tuyết, nàng kiên cường đến mức làm cho hấn đau lòng, đôi mắt long lanh như nước, lông mi vừa dài vừa mảnh. Hấn không nhịn được mà nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt nàng.

“Ngu ngốc...” Hấn than thở với không trung, giọng nói bồi hồi một lúc lâu.

Phải làm thế nào mới là tốt nhất cho nàng... Tại sao hấn lại bất lực như thế.

Trong khi ngủ, lông mày Phiêu Tuyết nhíu lại thật chặt, nàng lại chìm vào trong ác mộng mênh mông. Vẫn là cảnh tượng rối loạn như cũ, chỉ là không còn hàng trăm con quỷ dữ tợn mà là những tảng đá lớn hoang vu, một mình nàng đứng ở nơi cát vàng này, cuồng phong gào thét thổi qua. Trong mộng

nàng thật bất lực, cố gắng nhìn bốn phía, sợ hãi chồng lên sợ hãi, “A Li!”
Nàng hô to, cô đơn đến tột cùng.

“A Li... A Li, người ở đâu?”

“Cha... nương...”

“Trương Mặc... Thủy Bích...” Nàng gọi to trong mơ.

Ở nơi hoang vu vô tận này chỉ có một mình nàng đứng cô đơn, không tìm được đường về. Phiêu Tuyết bắt đầu sợ hãi, không một bóng người... Trong mộng, nàng mất đi mọi thứ, mất đi tất cả những người yêu thương nhất, mất đi Minh Bang, mất đi A Li.

Nàng, còn mất cả ánh sáng của nàng...

Chỉ một thoáng, thế giới bi thương kia âm âm sụp đổ. Toàn bộ tối đen, nàng vẫn không thể thấy bất cứ thứ gì, chỉ là tất cả cảnh tượng và cát vàng đã biến thành bóng tối.

Con người sợ hãi bóng tối vì không biết có thứ gì trong đó, hôm nay Phiêu Tuyết đã chính thức ở trong nỗi sợ hãi như vậy.

Giấc mộng này cứ ngày một nặng nề, Phiêu Tuyết có ý thức rồi lại mất đi ý thức, cứng cỏi ngập ngập ngừng ngừng, giống như bốn mùa trong giấc mơ của nàng, từng cảnh tượng đều chỉ có một mình nàng, đều đang đi trên một con đường không biết điểm dừng.

Yên tĩnh làm cho người ta run sợ, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng cười đùa từ xa truyền đến, giống như âm thanh khi Phiêu Tuyết bài bạc náo nhiệt với bọn gia đình lúc còn ở Cổ phủ, nghe thấy tiếng náo nhiệt càng làm cho nàng biết đến mùi vị cô độc.

Trong đầu Phiêu Tuyết chỉ có một suy nghĩ, giấc mơ này so với giấc mơ kia còn đáng sợ hơn. Ít nhất trong giấc mơ kia còn có A Li cười bạch mã tới cứu vớt nàng, còn giấc mơ này vĩnh viễn chỉ có một mình nàng.

Trong mơ, Phiêu Tuyết có thể cảm nhận cát vàng dưới chân, một bước đạp xuống là lại lún thật sâu khó có thể rút ra, chân bên kia cũng ngập chìm vào như thế, tuần hoàn như vậy và không thể quay trở lại nữa.

Tuần Lạc ngủ bên cạnh Phiêu Tuyết, phát hiện nàng đột nhiên bất an, trong miệng vẫn gọi A Li, A Li...

Tuấn Lạc ngồi dậy, dứt khoát ôm Phiêu Tuyết vào lòng để nàng tựa trên ngực hắn. “Ta ở đây....” Giọng nói của hắn khàn khàn, lặp đi lặp lại những lời này.

Phiêu Tuyết không nghe được những lời Tuấn Lạc thì thầm bên tai, trong cơn ác mộng nàng cố gắng tìm đường ra khỏi vùng đất hoang dã, trên trán toát ra từng giọt mồ hôi.

Tuấn Lạc cùng giường chung gối với nàng lâu như vậy cũng chưa từng thấy nàng ngủ bất an như thế, cuối cùng hắn đưa tay nhẹ nhàng vuốt gương mặt Phiêu Tuyết, “Tĩnh lại”

Nếu ngủ mơ khiến cho nàng đau khổ như vậy, hắn tình nguyện để nàng thức cùng hắn đến hừng sáng.

“Xe ngựa đi tới đâu rồi?” Tuấn Lạc đề thấp giọng hỏi thái giám đánh xe bên ngoài. Thật ra phía sau còn có hai đội thị vệ cưỡi ngựa hộ giá.

“Bẩm Hoàng Thượng, đã tới Di Viên” tiểu thái giám đáp.

“A Ngữ, tĩnh lại, chỉ khoảng một khắc nữa sẽ đến nơi, nên dậy thôi...” Hắn dùng tay vỗ vỗ gương mặt nàng, muốn giải thoát nàng ra khỏi ác mộng.

Phiêu Tuyết đang ở trong mộng, lo lắng đến mức mồ hôi đầm đìa, trong lúc sắp tuyệt vọng thì giọng nói của Tuấn Lạc truyền đến, “Tĩnh lại.”

Tĩnh... Phiêu Tuyết rung mình một cái, ý thức đột nhiên biến mất. Khi mở mắt đã được Tuấn Lạc ôm xuống xe ngựa.

“A Li, ta sợ.” Phiêu Tuyết vừa tỉnh dậy đã ôm cổ Tuấn Lạc thật chặt.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì...” Tuấn Lạc nhẹ nhàng an ủi, “Là mơ thôi, ta còn ở đây.”

“Sao ngươi biết ta vừa gặp ác mộng?” Phiêu Tuyết tò mò nhìn chăm chăm Tuấn Lạc, vì sao hình ảnh Tuấn Lạc có chút mơ hồ? Phiêu Tuyết lắc lắc đầu, lúc này mới nhìn rõ hơn một chút.

“Nhìn ngươi đầu đầy mồ hôi... Chúng ta đến nơi rồi.” May mà sau khi Phiêu Tuyết nao loạn xong lại yên ổn ngủ tiếp nên Tuấn Lạc mới không tiếp tục đánh thức nàng.

Phiêu Tuyết nghe thấy hần nói đã đến nơi liền giã dựa muốn xuống đất. Tuấn Lạc buông nàng xuống, Phiêu Tuyết vịn vào Tuấn Lạc một lát rồi mới miễn cưỡng hoàn toàn nhìn rõ cảnh sắc xung quanh.

Lúc này trời vẫn còn tối, Phiêu Tuyết chỉ có thể nhờ ánh trăng nhìn thấy cây cối xung quanh, đây đã là ở trên núi cao. Xe ngựa dừng bên cạnh, tiểu thái giám lái xe cầm hai cái áo choàng đi ra ngoài. Tuấn Lạc nhận lấy sau đó tự mình khoác lên cho Phiêu Tuyết. “Trời lạnh, thân thể ngươi đã không tốt, phải chú ý nhiều một chút.”

Phiêu Tuyết yếu ớt cười gật đầu liên tục.

Đằng trước có một cái đình nho nhỏ xây trên một nơi khá cao so với mặt đất, bốn phía trống trải. Sau khi đứng dậy, đầu óc Phiêu Tuyết thanh tỉnh hơn nhiều, đột nhiên cảm thấy hứng thú cười cực kỳ vui vẻ: “A Li, đây có phải là Thần Hi đình mà ngươi nói không? Chúng ta tới trong đình xem một chút đi.” Dứt lời cũng không đợi Tuấn Lạc buộc áo choàng xong đã kéo đi.

Chương 151: Giây phút hạnh phúc nhất.

Hai người đứng trong Thần Hi đình, Phiêu Tuyết nhìn cảnh sắc mênh mông vô bờ phía trước, cả hoàng cung giống như đang ở dưới chân nàng, nàng có thể nhìn thấy Thiên Đàn tế thần ngay chính giữa, sau đó là điện Sùng Chính tượng trưng cho mặt trời phía đông, Nguyệt Trai cung cao lớn lộng lẫy, Sùng Chính cung lầu gác huy hoàng, Phiêu Tuyết duỗi tay chỉ rồi cười với Tuấn Lạc: “A Li, lát nữa có phải mặt trời sẽ dâng lên từ kia không?”

Tuấn Lạc chỉ về bầu trời phía đông rồi nói: “Là từ nơi này.”

Phiêu Tuyết do dự nhìn hắn hỏi: “Sao ngươi biết?”

“Đoán.” Hắn cười, sau đó một tay ôm nàng vào ngực.

Tiểu thái giám đang lẳng lặng đứng đằng xa, không dám nhìn hai người.

Lúc này trời sắp sáng, bốn phía đều là một màu xanh nhạt, rất mỏng rất mỏng. Từ Thần Hi đình phóng mắt xuống là Hoàng thành trống trải, đông tây nam bắc tràn ngập một lớp mây như sương khói trên bầu trời còn chưa xuất hiện mặt trời, uyển chuyển như những dải nhung lụa trong sương mù mênh mông, Phiêu Tuyết không nhịn được cảm thán: “Mặt trời còn chưa mọc đã thật là đẹp, lát nữa không biết còn có thể đẹp đến thế nào...”

Tuấn Lạc chớp mắt cười, kể về chuyện cũ: “Khi còn bé, ta từng cùng Nam Cung Hiên Đạt đến đây xem mặt trời mọc, hôm đó mưa cả đêm, khi đó chúng ta ở trong Thần Hi đình chờ gần ba canh giờ, cuối cùng mặt trời không hiện ra mà chỉ nhìn thấy ba canh giờ mưa dầm... Từ đó ta cũng không đi xem mặt trời mọc nữa, nhưng vì ngươi ta lại lặp lại chuyện đó.” Hắn thở phào một hơi, “May mà hôm nay trời nắng.”

Phiêu Tuyết nghe thấy những lời này của hắn trong lòng thấy thật ngọt ngào: “A Li, có ngươi thật là tốt.” Nàng hạnh phúc nói.

Tuấn Lạc thấy nàng vui vẻ cũng nghịch ngợm hơn “Vậy có phải nên có phần thưởng hay không?”

“Có a.” Phiêu Tuyết bảo hắn xoay người sang chỗ khác rồi lặng lẽ đứng sát vào hắn. “Quay đầu.”

Tuấn Lạc vừa quay đầu lại đôi môi đã chạm vào nhau. Phiêu Tuyết nhanh chóng ấn lên môi hắn một cái rồi nhảy ra, giống như không xảy ra chuyện gì: “A, nhìn mặt trời mọc kìa!”

Tuấn Lạc dở khóc dở cười: “Lừa trăm!”

Phiêu Tuyết che miệng cười: “Hắc hắc... Là ngẫu nhiên nha.”

Vừa dứt lời thì sắc trời đã dần sáng lên, trong nháy mắt, nơi mái nhà xuất hiện những vệt mây màu sắc. Những vệt mây đỏ từ từ rộng hơn, càng ngày càng sáng. Phiêu Tuyết vội vàng kéo ống tay áo Tuấn Lạc: “A Li, mặt trời thật sự xuất hiện kìa.” Giọng nói có tung tăng không ngừng, “Mau nhìn mau nhìn!”

Tuấn Lạc cũng cùng nàng đứng nhìn vệt mây màu kìa, cho đến khi mặt trời dâng lên một nửa.

Phiêu Tuyết bình ôn hô hấp, lúc này mỗi giây phút đều trôi qua thật chậm, chỉ thấy mặt trời từng chút từng chút hiện ra, nhuộm thành một vầng mây màu tím, đẹp đến mức không thể tả thành lời.

Giữa cảnh đẹp bốn phía, Phiêu Tuyết không tự chủ được mà nắm tay Tuấn Lạc, hai người cầm tay thật chặt, vầng thái dương kia như phát ra một tia chói mắt khiến Phiêu Tuyết phải nhắm chặt hai mắt lại, khi mở mắt ra lần nữa đã thấy bốn phía sáng rực, cả Hoàng thành được bao phủ trong ánh mặt trời, Phiêu tuyết phát ra những tiếng oa oa thán phục, Tuấn Lạc không biết từ lúc nào đã quay đầu nhìn nàng.

Phiêu Tuyết phát hiện ra ánh mắt Tuấn Lạc, lưu luyến cảnh đẹp trước mắt nhưng vẫn quay lại nhìn hắn: “Cảnh sắc thật đẹp a... Người nhìn ta làm gì?” Câu trước còn là một câu cảm thán, câu sau đã thay đổi một trăm tám mươi độ.

Tuấn Lạc lắc đầu, trong một khắc vừa rồi, hắn thật sự như nhìn thấy trong mắt nàng lóe lên tia sáng, tia sáng đó còn chói mắt hơn ánh bình minh.

Phiêu Tuyết cười tươi như hoa, sau đó nghiêng đầu qua phía hắn, hai người thật giống như một đôi vợ chồng hài hòa: “Chúng ta tiếp tục nhìn mặt trời mọc...”

Đáng tiếc là vừa cười đùa một lúc, mặt trời đã hoàn toàn lên cao, tia nắng xuyên qua tầng mây, vẩy vào từng tầng mây những tia nắng rực rỡ.

Hai người lại nhìn một lát, sau đó Tuấn Lạc nhìn sắc trời nói: “Chúng ta cần trở về.”

Phiêu Tuyết gật đầu lưu luyến đứng dậy, trong đầu lóe lên suy nghĩ rồi đột nhiên đứng lên ôm hấn, nàng vui mặt trong lưng hấn. “Hắc hắc, để ta ôm một cái.”

Tuấn Lạc cười bất đắc dĩ, cũng thuận theo nàng. “Ôm đủ đi rồi chúng ta xuống núi, vì đi xem mặt trời mọc, triều sớm cũng phải để sau...”

“A Li, ngươi thật tốt.” Phiêu Tuyết cười nhẹ rồi buông tay ra.

“Lần sau nếu có cơ hội, ta sẽ dẫn ngươi lên Quan Tinh đài ngắm sao.” Tuấn Lạc cười nói.

Phiêu Tuyết cười híp mắt gật đầu lia lịa, hạnh phúc đến trào nước mắt.

Khi hai người nắm tay cùng nhau đi ra khỏi đình, tiểu thái giám đã đứng chờ ở đó rất lâu.

Trong xe ngựa, Phiêu Tuyết ngồi hưởng thụ cảnh đẹp bên ngoài, Tuấn Lạc lại vì quá mệt mỏi mà nhắm mắt lại nghỉ ngơi trong chốc lát.

Mãi cho đến khi xe ngựa chạy từ núi Vạn Thọ về, A Li vẫn chưa tỉnh lại, Phiêu Tuyết nghĩ: “*Hấn đã quá mệt mỏi.*” Vừa nghĩ vậy, nàng lại càng thêm đau lòng.

Khi sắp tới Trúc Uyển, rốt cuộc Tuấn Lạc cũng tỉnh lại. Phiêu Tuyết nhảy xuống xe ngựa, Tuấn Lạc cũng muốn đi theo nàng nhưng Phiêu Tuyết ngăn lại: “A Li, tự ta trở về là được, ngươi đi xử lý chuyện của mình đi.”

Tuấn Lạc do dự trong chốc lát rồi gật đầu: “Ừ, cũng được... Ngươi nhớ phải chăm sóc bản thân kỹ lưỡng...”

Phiêu Tuyết phát tay với hấn một cái: “Ta sẽ, A Li, ngươi cũng chăm sóc mình cho tốt...”

Khi hai người đang trình diễn tiết mục dây dưa, Trịnh công công như bay tới từ cửa Trúc Uyển: “Hoàng Thượng! Cuối cùng lão nô cũng đợi được người, xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện rồi!” Giọng hấn the thé như xé trời, đôi mắt Tuấn Lạc lập tức nhú lại.

Sao hấn lại ở trước Trúc Uyển? “Sao vậy?” Tuấn Lạc hỏi.

“Tân khoa trạng nguyên... biến mất rồi.” Trịnh công công nhỏ giọng nói.

“Cái gì?” Tuấn Lạc lớn tiếng quát, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Phiêu Tuyết không biết tân khoa trạng nguyên là ai, chỉ biết đã xảy ra chuyện nên nói với Tuấn Lạc: “A Li, mau đi đi.”

Tuấn Lạc thật sự không biết vì sao Mặc Ngọc có thể biến mất? Chần chừ nhìn Phiêu Tuyết một cái, nàng đã đủ ưu sầu rồi. Hắn thấp giọng nói: “Trở về ngự thư phòng.”

Sau đó Phiêu Tuyết cứ đứng nguyên tại chỗ nhìn xe ngựa rời đi, dù hắn đi rất vội vàng nhưng lúc này trong lòng nàng vẫn rất ấm áp, giây phút này là giây phút hạnh phúc nhất.

Chương 152: Phát bệnh

Trong sân cỏ, một bộ áo bào màu trắng ẩn bên trong, ngay sau đó là bước chân vội vàng của Mặc Duy Thận, tìm được rồi, cuối cùng hắn cũng tìm được rồi, “Người đâu, nhanh lên một chút, mang một cái cáng đến!”

“Vâng, tướng quân” thị vệ theo sau hắn lập tức đi lấy một cái cáng.

Duy Thận vội vàng đặt Duy Trúc lên cáng, thái y cũng vội vã chạy tới: “Nhường đường một chút, Hoàng Thượng phái lão phu tới chữa trị cho Mặc đại nhân.”

Mọi người đều tản ra, thái y xem một chút sau đó nói: “Mặc đại nhân vốn ốm yếu nhiều bệnh, lần này đột nhiên phát bệnh.” Sau đó lại mở hòm thuốc lấy ra một bộ ngân châm, cắm từng cây lên huyết vị. Hắn nghiêng đầu Mặc Ngọc sau đó kinh ngạc hô lên: “Sau đầu Mặc đại nhân có vết đánh lén.”

Ngụ ý rằng ngất xỉu không chỉ đơn thuần vì phát bệnh mà còn do có người cố ý đánh ngã.

Mặc Duy Thận nắm chặt nắm tay: “Rốt cuộc là ai? Sao lại hận Mặc gia ta như thế?” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi “Nếu có ngày để ta tìm ra, nhất định phải bắt hắn trả giá gấp nhiều lần”

Trong ngự thư phòng, Trịnh công công quỳ trên mặt đất, Tuấn Lạc lạnh mặt ngồi sau bàn. “Trẫm chỉ mới ra ngoài một buổi tối, trong cung đã xảy ra những chuyện này, ngươi muốn đầu chuyển nhà hay nói ra tất cả?”

Khánh Hi đứng cạnh hầu hạ Tuấn Lạc cũng lạnh nhạt nhìn Trịnh công công dập đầu.

“Hoàng Thượng tha mạng, nô tài thật sự không biết, nhưng nô tài biết có một một người biết.”

“Người nào?”

“Tùy thị vệ.”

Tùy Nghị một mình đứng canh gác phía trên, tiếng bước chân trầm ổn đi tới, Tuấn Lạc một thân long bào màu hoàng kim xuất hiện. Những cây Thanh Tùng cao vút che khuất tầm nhìn của Tuấn Lạc, hắn đứng bên cạnh Tùy

Nghị, ý bảo hần miễn lễ, sau đó hai người đều lẳng lặng nhìn về phía rừng Thanh Tùng.

“Ba ngày sau trăm sẽ công khai thân phận của ngươi, trong kinh thành có ba phủ thân vương còn để trống, ngươi chọn lấy một cái, trăm ban cho ngươi.” Tuấn Lạc không nói thẳng mục đích hần đến đây mà lại lòng vòng vào từ việc sắc phong.

“Hoàng huynh tự quyết định là được rồi.” Vẻ mặt Tùy Nghị vẫn lạnh lùng như vậy, chỉ là khi nói với Tuấn Lạc thì hơi nhu hòa hơn một chút.

“Vậy ban cho ngươi Lạc Vân Sơn bên cạnh hoàng cung, sau này nếu nuốn vào cung thăm thì bất cứ lúc nào cũng có thể đến, không cần bận tâm đến lễ nghi.” Tuấn Lạc thản nhiên nói với hần.

“Thần đi rồi, hoàng huynh phải bảo vệ chính mình cho tốt.” Hần rất ít khi dùng thân phận đệ đệ này để nói chuyện với Tuấn Lạc.

Tuấn Lạc cũng giống như một ca ca bình thường, vỗ vai hần: “Ngươi cũng vậy, hai tháng nữa là tới sinh nhật ngươi, sau khi sắc phong Thân vương cũng phải cưới Vương phi đi, không biết ngươi vừa ý cô nương nhà ai?”

Cả người Tùy Nghị run lên, trán giãn ra, toàn thân lại càng lộ vẻ lạnh lùng. “Cảm ơn ý tốt của hoàng huynh... Chỉ là thần... còn chưa vừa ý cô nương nào.”

“Mau mau khai chi tán diệp đi thôi.”

Tùy Nghị hạ tầm mắt xuống: “Thần tuân chỉ.”

Tuấn Lạc vào đề tài chính: “Nghe nói hôm qua Trạng nguyên Mặc Ngọc bị ám hại trong ngự hoa viên, chuyện này ngươi thấy thế nào?”

“Liễu quý phi làm.” Tùy Nghị cũng không giấu diếm.

“Nói vậy ngươi biết chuyện này?” Tuấn Lạc liếc mắt nhìn sang.

“Nhìn thấy” Hần ngừng lại một chút “Không kịp cứu.”

“Khanh Bật Liễu...” Tuấn Lạc lặp lại cái tên này, “*Liễu Mộ Sinh*” thoáng liên hệ với nhau.

Không, phải nói là họ vốn có quan hệ với nhau.. Liễu Mẹ Sinh là huynh trưởng cùng mẹ khác cha với Khanh Bất Liễu.

“Hắn là một nhân tài” Tuấn Lạc nói.

Sau đó, hai người cùng ngẩng đầu nhìn Thanh Tùng mà xuất thần.

~oOo~

Trong Trúc Uyển, Phiêu Tuyết cùng Nguyệt Niên, Nguyệt Quế, Nguyệt Phàm ngồi bên dưới tàng cây quế, nụ hoa trên cây đã lớn một chút. Phiêu Tuyết mở to hai mắt thi với Nguyệt Quế, Nguyệt Phàm xem ai tìm được nụ hoa to hơn.

Nguyệt Niên thì nhìn chăm chăm vào chiếc đèn lồng treo trên cây, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Nương nương, thật ra ở lâu trong lãnh cung mới phát hiện thật ra ở đây cũng rất tốt.”

Phiêu Tuyết giống như đóa hoa xuân thắm ba, nàng nói với ba người: “Ta múa một điệu cho các người xem nhé?”

Ba người mừng rỡ gật đầu, hiếm khi nào Phiêu Tuyết có nhã hứng như vậy. Nhưng Nguyệt Phàm thẳng tính ầm ĩ hỏi Phiêu Tuyết: “Nương nương, người biết múa sao?”

Phiêu Tuyết nhìn vẻ mặt không thể tin của các nàng sau đó cười. Các nàng thật là ngốc nghếch nha.

Chỉ có Nguyệt Niên là hết lòng tin tưởng: “Nương nương đàn hay như vậy, nhất định múa cũng rất đẹp, Nguyệt Phàm người đừng có nghi ngờ.”

Phiêu Tuyết cười kéo tay, “Ta múa cho có người xem khúc ‘vũ phú’” Nói xong, nàng cười như hoa xuân, đứng xoay vòng tại chỗ, làn váy xinh đẹp lay động ra từng gợn sóng. Hôm nay nàng mặc xiêm y vô cùng thích hợp để khiêu vũ, thêu hoa nở rộ, nàng giống như một con bướm chói mắt tung cánh dưới ánh mặt trời. Mái tóc tung bay đón gió thu, châu ngọc chạm vào nhau phát ra những tiếng lanh lảnh, bay, nhảy, rơi, lưu luyến không rời. Ba người Nguyệt Quế, Nguyệt Niên, Nguyệt Phàm thoáng chốc đã bị Phiêu Tuyết dẫn dụ vào trong ảo cảnh.

Giọng nói dễ nghe của Phiêu Tuyết chậm rãi hát lên: “ Nhị cung lãng uyển. Thính quân thiên đế nhạc, tri tha kỷ biến. Tranh tự nhân gian, nhất khúc thái liên tân truyện. Liễu yêu khinh, oanh thiệt chuyển. Tiêu diêu yên lãng thù

ky bán. Vô nại thiên giai, tảo dĩ thôi ban chuyển. Khước giá thải loan, phù dong tà phán...”

Tiếng ca hôm nay so với ngày nàng ngồi trên bậc cửa sổ hát đồng dao thì dễ nghe hơn nhiều.

Hiếm khi nào Phiêu Tuyết muốn nhảy múa ca hát thế này, nhìn cũng biết là tâm tình hôm nay của nàng rất tốt, ba người ngây dại ra nhìn. Nếu lúc này hoa rơi rục rở, hoa đào rải trên mặt đất thì thật như tiên cảnh.

Nguyệt Hiên từ trong đình đi ra vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng như vậy. ánh mặt trời chiếu lên người Phiêu Tuyết đang xoay mình nhảy múa, làn váy tung bay phản chiếu lại ánh mặt trời ra nhiều điểm sáng long lanh.

Phiêu Tuyết đang đắm mình trong điệu múa, đột nhiên khi đang muốn tiếp tục múa thì trước mắt tối sầm, trong đầu như trời đất rung chuyển... Bước hụt một bước, nàng ngã xuống.

“Nương nương —” Nguyệt Phàm phản ứng đầu tiên, không, nàng đã làm nương nương bị thương một lần, không thể để nương nương gặp chuyện trước mặt nàng được nữa. Nàng nhào tới phía dưới Phiêu Tuyết.

Nguyệt Niên cũng hoảng hốt kêu lên: “Mau, mau đi ngự y viện gọi Trương thái y.”

Nguyệt Hiên nhìn thấy một màn bất ngờ như vậy lập tức xoay người phóng ra ngoài. Cảnh tượng vốn hài hòa vui vẻ thoáng chốc trở nên bối rối.

Phiêu Tuyết ngã trên cỏ, bên dưới còn có Nguyệt Phàm nên không có gì đáng ngại.

“Ôi—” Cúi chỗ Nguyệt Phàm đau nhức, Phiêu Tuyết cũng trợn mắt kêu lên.

Chương 153: Trả sấm

Nguyệt Quế lập tức đỡ lấy Phiêu Tuyết, trong nháy mắt Phiêu Tuyết như không nhìn thấy gì. Toàn thân lão đảo, vừa đứng dậy lại ngã xuống. “Mắt... mắt... không nhìn thấy.” Phiêu Tuyết giãy dựa đứng dậy, hai tay ôm đầu.

Nguyệt Phàm đỡ Phiêu Tuyết gọi lớn: “Nương nương, sao lại như thế này?”

Phiêu Tuyết vịn trán: “Biết vậy đã không nhảy, có lẽ là xoay vòng nhiều quá nên hơi choáng váng.”

Nguyệt Linh nghe nói Phiêu Tuyết bị ngã vội vàng xông tới, ánh mắt có chút quái dị: “Mau dìu nương nương vào phòng.”

Phiêu Tuyết cũng không ngăn cản các nàng nhưng trong lòng lại nảy lên suy nghĩ về thân thể của mình. Chẳng lẽ thật sự có chuyện...

Phiêu Tuyết nắm chặt tay Nguyệt Quế sau đó bảo tất cả những người kia đi ra ngoài. Đợi đến khi chỉ còn một mình, Phiêu Tuyết mới mở mắt nhìn Nguyệt Quế, mặc dù chỉ nhìn thấy cái bóng mờ mờ lung, “Nguyệt Quế, ta có chuyện muốn hỏi người được không? Người đừng giấu ta.”

Nguyệt Quế ngoan ngoãn gật gật đầu: “Nương nương muốn hỏi gì?”

“Hôm ấy thái y đến xem bệnh, ngoại trừ nói mệt mỏi quá độ còn nói gì khác không?” Phiêu Tuyết hỏi Nguyệt Quế, trong mọi người, Nguyệt Quế là người nhỏ tuổi nhất cũng là người trong sáng nhất.

“Nương nương nghĩ gì vậy? Thái y chỉ nói người suy nghĩ quá độ, còn lại đều nói với Nguyệt Linh, chúng ta không biết.” Nguyệt Quế khai báo chi tiết.

Phiêu Tuyết “A” một tiếng, xem ra Nguyệt Quế thật sự không biết gì.

Trong khi nói chuyện, cửa phòng đột nhiên bị gõ nhẹ, Nguyệt Quế đứng dậy mở cửa, sau đó Nguyệt Linh bê một cái chén đi vào: “Nương nương, ta đi ngự thiện phòng lấy long nhãn nấu một nồi canh long nhãn cho người uống.”

Phiêu Tuyết giả bộ như không nhận ra điều gì, vẫn cười vui vẻ như trước, “Thật lâu không uống, bụng tôi đây, ta muốn uống.”

Nguyệt Linh thoải mái bung đến trước, Phiêu Tuyết nhận lấy rồi vui đầu uống.

Nguyệt Linh vẫn nhìn nàng uống, giống như mỗi một ngụm nàng uống lại thổi phào nhẹ nhõm một hơi.

Một lúc sau, Phiêu Tuyết đặt thìa xuống bảo Nguyệt Quế bê ra ngoài, để lại một mình Nguyệt Linh.

Đầu tiên Phiêu Tuyết cười, sau đó nụ cười từ từ đọng lại, nàng nghiêm mặt: “Nguyệt Linh, long nhãn là cây bồ mắt, ngươi đây là đang ám chỉ điều gì?”

Sắc mặt Nguyệt Linh thoáng chốc khó coi: “Nương nương.” Nàng không có, nàng chỉ muốn bồi bồ đôi mắt cho nương nương, không nghĩ tới lại để lộ.

“Chuyện tới nước này, các ngươi còn muốn giấu diếm ta tới khi nào?” Lần đầu tiên Phiêu Tuyết lớn tiếng nói chuyện như vậy khiến nàng run run.

Không, nàng không thể tin, nàng không thể không có ánh sáng, nàng không thể chịu được kết quả như vậy.

A Li cũng biết sao? Cho nên mới cưng chiều nàng như vậy, cho nên mới nói những lời như vậy, cho nên mới vội vàng đưa nàng đi gặp Tử Quý phi, đưa nàng tới núi Vạn Thọ nhìn mặt trời mọc, mặt trời mọc đẹp như vậy... Tại sao nàng đã cảm nhận được tình yêu của hắn nhưng vẫn đau như vậy. Bộ dạng hiện giờ của nàng, sao có thể xứng đôi với hắn? Nàng đã không giúp hắn được bao nhiêu, giờ ngược lại còn liên lụy đến hắn? Nàng không làm được...

Phiêu Tuyết đang cười, nụ cười lạnh như băng. Ngay đêm qua nàng còn nói nàng sẽ trở thành đôi mắt của Tử Quý phi, hôm nay lại ngay cả đôi mắt mình cũng không giữ được.

Phiêu Tuyết đột nhiên cảm thấy mình thật vô dụng, bộ dáng mù của Tử Quý phi hiện lên ngay trước mắt. Nàng lại... để A Li chịu đau khổ như vậy lần nữa.

Nguyệt Linh cứ đứng ngây ngốc ở đầu giường như vậy, cảm nhận được sự lạnh lẽo phát ra từ trên người nàng.

“Nương nương!” Nàng thiếu chút nữa cũng khóc lên. “Bất luận thế nào, không phải còn có Nguyệt Phàm, Nguyệt Hiền chúng ta sao? Người đừng như vậy, đừng làm ta sợ.”

Phiêu Tuyết ha ha cười, cười đến rã rời. “Nguyệt Linh, hôm qua thái y nói những gì, người nói lại chính xác cho ta biết... Nếu ta đã đoán được thì nói tất cả cho rõ ràng đi.”

“Vâng...” Nguyệt Linh lau nước mắt, “Hôm qua thái y tới đây xem rồi nói: *‘Tụ huyết, không có cách chữa’*”

“Cái gọi là *‘không có cách chữa’* chính là mắt ta không chữa khỏi được, đúng không?” Nguyệt Linh vừa nói xong nàng đã hiểu rõ. Tụ huyết... đây không phải do hôm đó bị hòn đá của Nguyệt Phàm đập phải hay sao?

Cho dù tình trạng như vậy, nàng vẫn suy nghĩ cho người khác. Phiêu Tuyết kéo tay Nguyệt Linh nói: “Không được nói cho Nguyệt Phàm, dù thế nào cũng phải giấu.” Nếu không Nguyệt Phàm sẽ tự trách đến chết, nha đầu ngốc kia không biết sẽ làm nên chuyện gì.

Nguyệt Linh hiểu ý Phiêu Tuyết, nàng gật đầu.

Phiêu Tuyết hài lòng nhìn Nguyệt Linh sau đó khó chịu nằm xuống, kéo chăn qua đầu: “Ta mệt mỏi quá, muốn nghỉ ngơi một chút, người ra ngoài trước đi, có việc gì ta sẽ gọi.”

Đã quá trưa, Phiêu Tuyết vẫn còn nằm trong phòng. Nằm trong tay là ngọc bội Tuấn Lạc để lại cho nàng ngày hôm đó và chiếc khăn tay Phi Sương cố ý đánh rơi. Từng ký ức tràn về trong đầu, nàng nhìn về phía cây quế ngoài cửa sổ, trái tim như bị phủ một lớp bụi. Nụ hoa ngoài cửa sổ rực rỡ như thế, nhưng nàng sẽ không thể nhìn thấy nữa.

Từ nay về sau, thế giới của nàng chỉ còn bóng tối.

Một giọt nước mắt bất giác rơi xuống, rồi lại một giọt rơi xuống, bàn tay nắm chặt hơn một chút.

Cửa phòng “kẹt” một tiếng bị đẩy ra, Phiêu Tuyết theo bản năng hỏi: “Ai”

Một bộ y phục tiến vào tầm mắt Phiêu tuyết, người tới lại là Lũng Tịch Ngọc mà nàng không thể nào ngờ tới. Lũng Tịch Ngọc bụng đã hơi nhô lên cầm trong tay một hộp nhân sâm, là một trong hai cái mà hôm đó nàng đã tặng cho nàng ta.

“Muội muội, thân thể khá hơn chút nào chưa?” Lũng Tịch Ngọc mở lời trước.

Phiêu Tuyết không biết nên đối mặt với Lũng Tịch Ngọc như thế nào, cảm giác chính mình lúc này còn đáng thương hơn. “Ta... không có chuyện gì.” Phiêu Tuyết trả lời trái với lương tâm mình.

“Ta...” Lũng Tịch Ngọc ấp úng, giống như khó nói thành lời. “Ta tới tặng sâm... thân thể ngươi cũng cần..”

“Ngày đó ta nghe Nguyệt Nô nói ngươi bị nôn... Ta nghĩ, đại khái là ngươi cũng có rồi...” Trên mặt Lũng Tịch Ngọc nổi lên một vệt hồng, “Ta cũng không có gì... chỉ có thể đem sâm hôm đó ngươi tặng tặng lại cho ngươi.”

Trong lòng Phiêu Tuyết tuôn ra một dòng suối ấm áp, mở miệng cũng không biết nói gì. “Tỷ tỷ...” Lúc này nàng thật lòng gọi một tiếng. Không nghĩ tới sẽ có một ngày Lũng Tịch Ngọc biết quan tâm đến người khác.

Phiêu Tuyết lập tức đứng dậy đi tới trước mặt Lũng Tịch Ngọc, nắm chặt bàn tay đang cầm hộp gấm kia, cặp mắt to sâu thăm thẳm nhìn thẳng vào Lũng Tịch Ngọc... cảm động không nói thành lời.

Chương 154: Mưa gió liên miên tiễn người đi xa

Lũng Tịch Ngọc trò chuyện cùng Phiêu Tuyết một lúc, sau đó tìm cớ ra về, Phiêu Tuyết tiễn nàng ra ngoài.

Phiêu Tuyết đứng cạnh cửa nhìn bóng lưng Lũng Tịch Ngọc càng đi càng xa, một chút cô đơn làm nàng trăm mối cảm xúc. Lũng Tịch Ngọc đã tốt hơn ư? Nụ cười Phiêu Tuyết đọng lại trên môi.

Sau khi Lũng Tịch Ngọc rời khỏi Trúc Uyển không đi về hướng nam mà trực tiếp ra khỏi rừng trúc, nhìn xung quanh rồi ôm bụng đi về phái tẩm cung của Khanh Bất Liễu.

Ma ma bên cạnh Khanh Bất Liễu dẫn nàng vào. Trong đại điện, Khanh Bất Liễu ngồi trên cao mắt lạnh nhìn Lũng Tịch Ngọc.

Lũng Tịch Ngọc cảm thấy hơi bất an, nàng cố khua lên dũng khí nói với Khanh Bất Liễu: “Chuyện ngươi nói ta đã làm tốt, còn việc ngươi đáp ứng ta thì sao?”

Hiện nay nàng không có năng lực cò kè mặc cả với Khang Bất Liễu nhưng vẫn phải làm như vậy.

Khanh Bất Liễu hừ lạnh một tiếng sau đó tràn đầy cao ngạo nhìn nàng: “Ngươi là một phi tử có tội phải vào lãnh cung mà cũng dám tới đây vu khống bản cung? Bản cung chưa từng đáp ứng ngươi bất cứ chuyện gì, ma ma, tiễn khách đi.”

Lũng Tịch Ngọc không nghĩ tới Khanh Bất Liễu có thể nói những lời này bình tĩnh như vậy, loại người ngạo nghễ này làm những chuyện cao minh hơn nàng ngày xưa rất nhiều, Lũng Tịch Ngọc chịu thua nói: “Khanh Bất Liễu, ngươi không thể như vậy... chẳng phải ngươi đã nói sẽ giúp ta ra khỏi lãnh cung sao? Chỗ kia không phải nơi cho những nữ nhân ngốc, ngươi không sợ ta sẽ nói với Hoàng Thượng sao?” Đôi mắt nàng híp lại.

Khanh Bất Liễu ngay cả phản ứng cũng lười, vung tay áo: “Tùy tiện.”

Lũng Tịch Ngọc ngưng mắt tuyệt vọng nhìn nàng, Khanh Bất Liễu cao ngạo lạnh lùng như băng, tự cho là mình khác với người, nhưng làm chuyện gì cũng chẳng quang minh chính đại. Nàng lão đảo lúi một bước sau đó ôm đầu chạy ra ngoài. Không, không phải là thế này... Nàng không nên cứ ngốc như

thế cả đời, nàng không nên nhìn thời gian của mình trôi qua, bị nhốt ở thâm cung này cả đời. Thú dữ tranh đấu, không nên vì liều mạng mà mất cả chì lẫn chài.

Tốt nhất đừng mong nàng sinh hoàng tử, nếu không, nàng sẽ đếm từng nhục nhả này rồi trả lại tất cả.

Sau khi Lũng Tịch Ngọc rời đi, Khanh Bất Liễu vô cùng khí thế quay đầu, liếc xéo ma ma bên cạnh, giọng nói lạnh như băng: “Đi theo nàng cho ta, tối nay Trúc Uyển xảy ra chuyện lập tức phóng hỏa đốt lãnh cung của nàng, chỉ để lại tử thi, không lưu lại người sống!”

Trong nháy mắt, lòng dạ độc ác của nàng đã hiển hiện hoàn toàn. Mấy ngón tay nắm chặt in mấy dấu trắng khuyết xuống lòng bàn tay.

~oOo~

Kinh thành mưa phùn, rửa trôi thái bình, quang cảnh Đông Ly chất chứa bao số phận không cam lòng. Quay đầu nhìn hành lang uốn lượn đến vô tận, thế sự cuối cùng vẫn là chìm nổi bất thường.

Phiêu Tuyết cảm hộp sọ, ngửi ngửi một chút rồi lại để xuống, nàng đứng dậy nhìn ra cửa sổ, nhìn cây quế bên ngoài, những nụ hoa lớn lớn nhỏ nhỏ e ấp, mơ mơ hồ hồ, nàng chỉ có thể nhìn thấy những hình ảnh mờ mờ.

Đột nhiên một trận gió thổi qua, trong phòng có nhiều hơn một bóng người, Bạch Diệp quỳ một chân dưới đất, ôm nắm tay hành lễ với Phiêu Tuyết: “Bang chủ, ta đã tới.”

Bạch Ngọc cũng từ trên xà nhà nhảy xuống, cười hì hì nói: “Bang chủ, ta cũng tới.”

Phiêu Tuyết xoay người nhìn các nàng, đầu có chút choáng váng, nàng biết mình sắp tới giới hạn: “Ta muốn rời khỏi nơi này.” Phiêu Tuyết nói với hai người.

Bạch Ngọc cười càng lớn, “Tốt! Tốt! Người nhìn xem, y phục chúng ta cũng mang đến cho người rồi.” Vừa nói, nha đầu Bạch Ngọc vừa sờ ra túi hành lý phía sau, bang chủ muốn xuất cung, các nàng đương nhiên vui mừng rồi.

Bạch Diệp cũng nhìn Phiêu Tuyết, mắt phượng lướt qua nàng, trần ngập lo lắng hỏi: “Bang chủ, người quyết định rồi?”

Phiêu Tuyết gật đầu, lại nhìn thoáng qua quang cảnh rừng trúc một lần nữa, mưa phùn nhỏ giọt trên mái hiên tạo thành một lớp màn mịn. Thì ra trong lúc vô tình tháng tám đã tới, mùa mưa dầm triền miên.

“Hai người đi xuống trước đi.” Phiêu Tuyết đau thương cười yếu ớt, “Trời tối hãy tới tìm ta.”

“Vâng!” Bạch Diệp, Bạch Ngọc đáp lời, sau đó lại một trận gió lướt qua, hai người biến mất.

Phiêu Tuyết muốn đi, không ai có thể ngăn được nàng, chỉ là nàng không nỡ rời khỏi nơi này. Nhưng bây giờ không đi, ở lại nơi này cũng không còn ý nghĩa. Nhân sâm Lũng Tịch Ngọc trả lại vẫn còn để trên bàn, mùi vị không giống trước, đã không còn là thứ được đưa đi nữa. Chính vì cái này, Phiêu Tuyết càng thêm kiên quyết phải bỏ đi, mất ánh sáng, ngay cả bảo vệ chính mình cũng trở nên khó khăn.

Một đôi mắt phải mò mẫm trong bóng đêm, Tử quý phi đã mù, nàng không thể nào quên dáng vẻ kinh hoàng của A Li ngày đó. Trời cao sao lại không công bằng như thế? Phiêu Tuyết biết địa vị của mình trong lòng A Li lúc này, hẳn coi nàng là thê tử chứ không phải phi tử, phi tử hẳn có rất nhiều nhưng thê tử thì chỉ có một, kết tóc se duyên, trọn đời không rời. Nhưng nàng không thể ích kỷ như thế, để cho hắn tiếp nhận đả kích một lần nữa, muốn A Li nhìn nàng mò mẫm từng bước, chuyện này quá tàn nhẫn, hơn nữa nàng ở lại cũng chỉ có thể làm A Li bị liên lụy.

Phiêu Tuyết không làm được, dù là với ai cũng không làm được.

Phiêu Tuyết đặt tay lên mắt như đang có chuyện phải suy nghĩ, một mình tập với bóng tối mênh mông này trước, không nhìn thấy gì, chỉ có thể nghe thấy tiếng mưa phùn truyền tới từ bên ngoài, cơn mưa này rửa sạch biết bao kiêu ngạo của hoàng thành, mang đi những u buồn chồng chất nhưng không hóa giải được sương mù trong lòng nàng.

Nàng tới bên cửa sổ ngồi xuống cho tới tiếng keng canh ba, sau đó đi tới trước bàn giấy cầm bút lông, trải giấy Tuyên Thành, dùng nét chữ thanh tú viết nên lời cuối cùng dành cho Tuấn Lạc: “Tam sinh thạch, tổ tâm liên, đàn hương gần kề, bầu trời xa, chong một ngọn đèn, dẫn người về miền cực lạc...”

(miền cực lạc: nguyên văn là bãi ngạn, nghĩa là bờ bên kia (của sông hồ), cũng có nghĩa là cõi Niết Bàn, cõi mơ ước, ở đây ý nói là cuộc sống mà PT và TL mơ ước)

Xưa nay tam sinh nghĩa là kiếp trước, kiếp này và kiếp sau; tổ tâm là nói hãy bình tâm chờ đợi. A Li, chờ ngày thị lực phục hồi hãy đốt đàn hương nghênh đón, ngọc bội Phỉ Thúy kia ta mang đi, đợi đến khi mắt sáng trở lại, ta đương nhiên sẽ trở về, chúng ta lại cùng nhau hướng về miền cực lạc...

Nàng đã quyết định đi, hơn nữa sẽ không mang theo bất cứ ai...

Trời dần dần tối, Phiêu Tuyết thay bộ y phục mà Bạch Ngọc mang đến, bộ y phục này giống như bộ mà nàng đã mặc ở sông bạc Cát Tường, chỉ là nó không màu xanh lam mà đen nhánh, vải màu đen, trên váy dùng chỉ bạc thêu hàng trăm con bướm, trong phòng không đốt đèn nên nàng trực tiếp chìm vào bóng tối.

Khi Nguyệt Linh tới gõ cửa, Phiêu Tuyết nói thân thể không thoải mái nên đi ngủ trước, cũng đồng ý để các nàng tới lãnh cung của Lũng Tịch Ngọc để thăm Nguyệt Nô.

Những gì cần làm nàng đã làm, cuối cùng, Phiêu Tuyết cầm chiếc khăn tay vẽ khóm trúc và miếng ngọc bội của Tuấn Lạc để vào trong ngực, từng chút từng chút vuốt nhẹ, mọi ký ức đều giữ trong lòng.

Chương 155: Lặn đầu tiên rồi đi

Trời dần tối, cho đến khi bốn phía đều là một màu đen nhánh. Bọn Nguyệt Linh hiếm khi được nghỉ nên đi tìm Nguyệt Nô, chỉ có Thủy Bích canh ở ngoài, nha đầu này rất lười biếng, thấy Phiêu Tuyết còn ngủ cũng chẳng thèm thắp đèn, ngọn đèn đơn độc dưới cây hoa quế giống như đang chờ người tới thắp sáng.

Yên tĩnh buồn tẻ, khi thời gian ước hẹn đã tới, một người mặc đồ trắng xuất hiện trước mặt Phiêu Tuyết, Bạch Ngọc cũng cười hì hì xuất hiện.

“Nương nương, chuẩn bị xong chưa? Chúng ta đi được chưa?”

Phiêu Tuyết gật đầu: “Được.” giọng nói của nàng thật nhẹ nhàng, bên trong hàm chứa hàng ngàn hàng vạn lưu luyến.

Bạch Ngọc nhìn nàng như vậy, cảm thán nói: “Bang chủ thật là đoạn tuyệt nha.”

Bạch Diệp lập tức làm cho nàng ngậm mồm: “Đừng nói nữa, chúng ta đi thôi.” Nàng sợ những lời nói điên cuồng của Bạch Ngọc kích động Phiêu Tuyết.

Nói xong, Bạch Diệp Bạch Ngọc mang theo Phiêu Tuyết, điểm nhẹ mũi chân lướt lên trời cao, rừng trúc che dấu thân ảnh ba người, may mà vị trí của Trúc Uyên rất vắng vẻ, lại là ven hoàng cung, là nơi lãnh cung đề phòng vô cùng yếu nên Bạch Ngọc Bạch Diệp mới dễ dàng đi vào, nhưng đi ra hiển nhiên sẽ không dễ dàng như vậy...

Trong khi nín thở, Bạch Diệp nghe thấy nơi xa xa có bước chân chinh tề của bọn thủ vệ, cầm đầu là thị vệ võ công cao cường, “Không ổn, nơi này có điểm lạ.”

Bạch Ngọc lập tức lấy tay che lỗ mũi, chỉ cho không khí đi vào không cho đi ra, Phiêu Tuyết cũng ôm lấy cổ, Bạch Diệp ôm nàng dừng trong rừng trúc, ba người giống như ba con bướm đậu trên cành.

Bọn thị vệ di chuyển bên dưới một lúc: “Báo cáo đại nhân, nơi này không phát hiện điều gì bất thường.”

“Ừ, vậy chúng ta tiếp tục tuần tra chỗ khác.” Nam tử cầm đầu trầm giọng nói.

Một nhóm người lại rầm rập bước đi.

Sắc mặt Phiêu Tuyết đã tái nhợt, đột nhiên một giọt nước mắt từ trên mặt chảy xuống, làn váy pháp phới trong không trung mênh mông, lựa đen ánh lên từng dải ánh trắng. “Bạch Diệp, mau dẫn ta đi.”

Trong lòng Phiêu Tuyết rất sợ, sợ trì hoãn thêm mấy khắc nữa sẽ không bỏ đi được, đây chính là bỏ đi trong đêm, màng theo tất cả mọi thể xác và tinh thần. Việc đứng đắn duy nhất nàng có thể làm chỉ là bắt mình phải rời đi, như vậy mới có thể giảm bớt nỗi đau khổ cho hân.

Bạch Diệp Bạch Ngọc cực kỳ cảnh giác, nhưng cũng không hổ là người đã được Minh Bang bồi dưỡng, hai người mang theo Phiêu Tuyết cẩn thận lướt lên tường cung, ba người cứ như vậy nhảy xuống bãi cỏ bên ngoài.

Trong khoảnh khắc đó, Phiêu Tuyết có chút choáng váng, mạnh mẽ ngã xuống cỏ, lập tức lấy tay che mắt, vịn phần đau khổ.

“Bang chủ, người làm sao vậy?”

Phiêu Tuyết nắm chặt tay Bạch Diệp: “Dẫn ta đi, nhanh.” Nàng cảm thấy mình chống đỡ không được bao lâu nữa.

Bạch Diệp không dám không tuân theo lời của Phiêu Tuyết, lập tức đỡ Phiêu Tuyết dậy chạy tới tổng bộ Minh Bang.

Bạch Diệp nói với Bạch Ngọc: “Bạch Ngọc, người đi tìm công tử Trương Mặc, nói bang chủ đã trở lại, ta sẽ đưa bang chủ về.”

Bạch Ngọc gật đầu, sau đó hai người chia làm hai ngả.

Bọn thị vệ rồi rít gươm xông ra từ cửa cung: “Giống như có người vừa trốn ra khỏi cung, mau đuổi theo.”

Xuất cung quả nhiên không dễ dàng như vậy, Phiêu Tuyết đã dự đoán được kết quả này. Nàng miễn cưỡng mở to hai mắt muốn nhìn rõ một chút nhưng trước mắt lại chỉ mờ mờ hồ hồ.

Sau khi Bạch Diệp dùng ám khí đánh ngất một số người mới có thể trốn thoát thành công.

Phiêu Tuyết thở hỗn hển từng ngụm, chỉ cần có thể đi khỏi vòng vây này, dù A Li có muốn tìm cũng không tìm được nàng. Hiện tại nàng đang là một phế phi trong lãnh cung, nếu hấn phát động tìm kiếm sẽ phá hủy hình tượng quân chủ anh minh của hấn, những thứ A Li cần phải quan tâm còn quá nhiều, hấn sẽ tuyệt đối không tùy tiện làm như vậy.

Tổng bộ Minh Bang núp mình trong một xóm nhỏ tên là Mai, cả thôn nằm trong một sơn cốc, dễ thủ khó công, phía sau núi có một kho vàng rất lớn, tất cả đều là vàng bạc Minh Bang đã tích lũy mấy năm. Phiêu Tuyết không trở về Cố phủ mà tới nơi này, giữ thôn là mấy đứa trẻ thoát nhìn thấy rất bình thường thực ra đều là cao thủ võ nghệ đầy mình. Lúc này thấy Phiêu Tuyết tới, đầu tiên bọn chúng thấy kỳ lạ về trang phục của nàng, bình thường đều là màu xanh lam không hiểu vì sao lại đổi thành màu đen. Ở trong đêm đen thế này thật khó nhận ra. Hai người bọn họ sắc mặt tối sầm, thoát nhìn thật mệt mỏi.

Hai đứa trẻ lại nhìn một lát nữa mới phát hiện ánh mắt Phiêu Tuyết không có điểm dừng.

Bạch Diệp dẫn Phiêu Tuyết vào phòng bang chủ, thắp cây đèn dầu trong phòng lên, cả phòng bừng sáng, ánh nến hắt vào bình phong, chỉ thấy trên tấm bình phong rộng là hình hoa sen rất sống động giống như đang đung đưa theo ánh nến, đáng tiếc đầu Phiêu Tuyết đang đau như sắp nứt ra, không có tâm trạng thưởng thức.

Bạch Diệp đỡ Phiêu Tuyết nằm xuống giường, nàng không biết vì sao Phiêu Tuyết lại vội vàng muốn xuất cung. Mãi cho đến khi Bạch Ngọc và Trương Mặc dẫn lang trung đến mới mơ hồ đoán được nguyên nhân.

Sau khi Trương Mặc chạy tới lập tức để lang trung xem bệnh cho Phiêu Tuyết, lang trung cầm cổ tay Phiêu Tuyết một lúc mới không nhịn được lắc đầu: “Không được, vị cô nương này bị thương quá nặng trên đầu, vốn không có gì đáng ngại, đáng tiếc là nơi bị thương lại là huyết vị mạch cảm nhất, máu tụ không thể tan, ép lên huyết trên mắt ảnh hưởng tới thị giác, bây giờ máu đã kết thành khối, không thể xoa chuyển, không thể không mù.”

Sắc mặt Trương Mặc trầm xuống, trong lòng Phiêu Tuyết đã có chuẩn bị nhưng khi nghe lang trung nói vậy hy vọng phục hồi thị lực lại yếu đi một chút, trong lòng càng khó chịu.

Trương Mặc im lặng chốc lát rồi hỏi lang trung: “Chẳng lẽ không có cách nào tan hết máu tụ trong đầu hay sao? Không dùng thảo dược được?”

Lang trung bắt đầu dĩ lắc đầu: “Không được...”

“Không dùng thảo dược được thì châm cứu, chẳng lẽ không có cách nào chữa khỏi cho cô nương nhà chúng tôi?”

Lang trung nói chậm chậm với Trương Mặc, vẻ mặt xin lỗi: “Vị công tử này, không phải ta không cứu mà ta thật sự không cứu được, máu tụ giữa hai đường kinh mạch, nếu sai một bước, không chỉ không chữa được mà mạng của cô nương này cũng mất, nếu như không châm cứu thì cùng lắm chỉ là cả đời không nhìn được, không thể đánh cược được, không đánh cược được...” Lang trung không nhìn được mà liên tục lắc đầu.

Bạch Diệp đứng bên cạnh lắng nghe cũng không nhìn được ngắt lời: “Chẳng lẽ không có cách chữa?” Nàng vốn chỉ chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho Phiêu Tuyết, theo lý mà nói thì không được phép chen ngang khi Trương Mặc nói chuyện nhưng cuối cùng nàng vẫn không nhìn được.

“Chẳng lẽ cô nương chúng ta phải mò mẫm cả đời sao?” Nàng nói.

Chương 156: Không có cách chữa.

Lang trung lắc đầu, nhắc hòm thuốc bên cạnh đi ra ngoài: “Thứ lỗi cho lão phu bất lực...”

Trương Mặc hét hoảng lên muốn ngăn cản lang trung lại bị Phiêu Tuyết kéo tay: “Trương Mặc! Không cần...” Giọng nói của nàng mềm ra, sau đó buông tay.

Lang trung thấy tình cảnh như vậy chạy còn nhanh hơn thỏ.

Sau khi lang trung đi, Phiêu Tuyết mới nói với Trương Mặc: “Thái y trong cung cũng bó tay nói gì đến những lang trung này?”

“Lang trung này không phải lang trung tầm thường, hẳn là Quỷ Y.” Lòng mày Trương Mặc nhăn lại thật sát.

Quỷ Y... Đầu tiên Phiêu Tuyết sửng sốt sau đó lại trở lại bình thường. “Thì ra hẳn chính là Quỷ Y...” Diện mạo bình thường, chẳng khác gì những lang trung khác.

Trái tim Phiêu Tuyết thật lạnh thật lạnh, “Trương Mặc, ngươi ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát.”

Phiêu Tuyết cuộn thành một vòng thật chặt, áo ngủ bằng gấm hoa lệ, những thứ này nàng không cần.

Trương Mặc thấy nàng không muốn nói chuyện cũng gật đầu rồi đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Trương Mặc rời đi, Bạch Điệp không biết Phiêu Tuyết cần nghỉ ngơi hay có chuyện gì muốn sai bảo nàng nên vẫn đứng bất động.

“Bạch Điệp...” Phiêu Tuyết chậm rãi mở miệng, “Ngươi giúp ta đi Trúc Uyển một lúc được không? Ta sợ, nếu bên ấy xảy ra chuyện gì, ngươi lập tức phải xuất hiện bảo vệ bọn Nguyệt Linh và Thủy Bích an toàn.”

“Vâng.” Bạch Điệp tiếp lệnh sau đó chuẩn bị thi hành.

“Đợi một chút...” Phiêu Tuyết lấy một cây trâm cài tóc bằng gỗ hình trúc xuống, “Người cầm cái này đi.” Nàng loáng thoáng có dự cảm xấu, sợ thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Tuần Lạc sẽ không động binh để tìm nàng nhưng không có nghĩa sẽ không giận lây sang bọn Nguyệt Linh. Dựa theo cung quy, các nữ quan không thể nghỉ trong lúc đang làm việc, Phiêu Tuyết chỉ muốn bỏ đi mà quên không nghĩ đến tình cảnh của các nàng.

“Nếu A Li vì ta bỏ đi mà làm khó mọi người, người hãy đưa cái này cho hắn, bảo hắn cứ giải quyết chuyện của mình cho tốt, không cần để ý tới ta nữa.” Nàng rời đi vì muốn giảm bớt gánh nặng cho hắn, vậy thì cần gì phải liên lụy đến những người khác?

Bạch Diệp gật đầu, sau đó lướt một cái bóng dáng đã không thấy đâu.

Sau khi Bạch Diệp đi, trong căn phòng này chỉ còn một mình nàng. Phiêu Tuyết nhìn nơi này, ẩn chứa không biết bao nhiêu vàng bạc, tâm huyết của nhiều người, đề phòng cẩn thận, thần bí khó tìm.

Cái gì nàng cũng không thiếu, chỉ thiếu mỗi trái tim đã đánh rơi nơi thâm cung.

Mức độ cao nhất của tình yêu chính là vì đối phương mà sống. Phiêu Tuyết tin Tuần Lạc sẽ hiểu được sự rời đi của nàng. Nhưng đồng thời, nàng cũng lo lắng hắn sẽ tức giận mà tổn thương những người khác.

Cũng giống như khi nàng muốn vào lãnh cung, hắn cũng đưa Lũng Tịch Ngọc vào lãnh cung.

~oOo~

Trong Trúc Uyển.

Thủy Bích chống cằm trên bàn, mơ hồ nhớ ra ngọn đèn dưới cây quế còn chưa tắt, Phiêu Tuyết thích nhất là nhìn đèn lồng.

“Không biết tiểu thư đã tỉnh chưa?” Thủy Bích lầm bầm. Ngủ từ xế chiều đến giờ có lẽ đã tỉnh.

Cầm hộp quạt đi ra, năm người Nguyệt Linh, Nguyệt Hiên, Nguyệt Quế, Nguyệt Phàm, Nguyệt Niên cũng vui vẻ trở lại.

Thủy Bích lên tiếng chào các nàng rồi trực tiếp đi thắp ngọn đèn kia.

Nguyệt Phàm đặt mông ngồi xuống ghế, tùy tiện gác chân lên ghế: “Mỗi chân chết đi được.”

“Nương nương còn chưa tỉnh sao?” Nguyệt Niên lo lắng hỏi.

Thủy Bích đốt đèn xong trở lại nghe thấy câu hỏi của Nguyệt Niên, thuận miệng trả lời: “Đến giờ còn chưa nhìn thấy.”

“Nguy rồi!” Nguyệt Phàm vội vàng bỏ chân khỏi ghế, “Có phải nương nương sốt rồi hay không? Vừa rồi có một trận mưa, cửa sổ không đóng thì sẽ...”

Không đóng cửa sổ, vậy không phải sẽ gặp gió lạnh sao? Nếu phát sốt...

Một nhóm người vội vàng chạy tới phía sau, nhưng chân chừ không dám mở cánh cửa đang đóng chặt. Cuối cùng vẫn là Thủy Bích gan lớn trực tiếp đi vào, mọi người hít một hơi khí lạnh, không nghĩ tới kết quả lại như thế, trong phòng trống rỗng, không nhìn thấy bất cứ ai. Chăn đệm chỉnh lẽ không có dấu vết đã được đụng tới.

Hơi thở lạnh như băng theo cổ áo chui vào lòng các nàng, trên bàn còn để hộp nhân sâm và tờ giấy Phiêu Tuyết để lại: “Tam sinh thạch, tổ tâm liên, đàn hương gần kề, bầu trời xa, chong một ngọn đèn, dẫn người về miền cực lạc...”

Ngay khi các nàng còn đang rối rắm như thế, chân Nguyệt Quế mềm nhũn xuống, giọng nói run run, sợ không nói thành lời: “Làm sao bây giờ... Không thấy nương nương, nương nương đã biến mất...”

Xa xa truyền đến một tiếng trầm đục, ám dạ Khanh Bất Liễu bố trí đã tới, nàng có một đội tử sĩ gồm ba người, đặt tên là ám dạ, vốn dùng để bảo vệ an toàn cho mình, Tuấn Lạc biết nàng yêu thích võ thuật nên cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Bây giờ họ lại được phái đi để điều tra Phiêu Tuyết còn sống hay không.

Xem ra một chút nhân sâm kia chứa kịch độc, còn phải tính toán sao cho cái chết của Phiêu Tuyết thật bình thường.

Khanh Bất Liễu thật sự đã tốn nhiều công sức.

Ba ám vệ kia nhảy lên mái nhà, dịch chuyển một viên ngói nhìn xuống, họ thấy trong phòng có sáu người, mơ hồ cảm thấy không đúng. Khi Nguyệt Quế ngã xuống, đầu ngẩng lên, đúng lúc nhìn thấy một ám vệ đang tròn mắt nhìn.

“A—” Nguyệt Quế hét âm lên.

Ba ám vệ biết đã bị phát hiện, trong phút chốc đã tránh ra xa, tên cầm đầu ho to “Không ổn.”

Hai người khác cũng nhìn nhau gật đầu: “Diệt cỏ tận gốc?” Nếu không lý do Cố Quý Phi mất tích sẽ đổ hết lên đầu bọn họ, không ai trốn thoát.

Giết chết mấy nha đầu này còn có thể chế thành án oan không đầu. Ăn ý, ba người đồng loạt quay đầu lao tới.

“Có người! Trên mái nhà có người! Nương nương — có phải bị bọn họ cướp đi rồi không?”

Lúc này Bạch Diệp cũng đáp xuống rừng trúc, bóng trắng nhanh nhẹn chạy đến.

Hậu đình của Trúc Uyển, ba ám vệ từ trên trời nhảy xuống, ánh mắt băng giá bắn qua, ba người nâng kiếm đâm vào trong nhà, cùng lắm thì giết rồi làm một vụ hỏa hoạn là xong việc.

Bọn Nguyệt Linh Nguyệt Niên còn chưa nhận ra nguy hiểm, sáu người hoảng hốt đến độ xoay vòng quanh, trong đầu toàn là Phiêu Tuyết, không biết rốt cuộc nàng đã đi đâu.

Bạch Diệp nhìn thấy ba ám vệ, quát to một tiếng không tốt trong lòng, xem ra chuyện tối nay không đơn giản như vậy! Nàng lập tức xông tới, dù thế nào cũng phải bảo vệ mấy nha đầu trong nhà.

“Các người dừng tay!” Bạch Diệp còn chưa tới, giọng nói đã tới trước, muốn ngăn mấy người đó lại.

Ba ám vệ nhìn thấy Bạch Diệp biết rằng có giết sáu nha đầu kia cũng vô dụng, dù thế nào chuyện này cũng truyền ra ngoài. Chỉ có thể tiêu diệt người mạnh nhất trước, mấy nha đầu kia có chạy cũng không thể chạy xa, thú hoang tới đường cùng, một mảnh máu đỏ.

Chương 157: Lũng Tịch Ngọc bị chết cháy

Mấy người Nguyệt Niên căn bản chưa từng nhìn thấy những cảnh đao thương máu chảy như vậy, còn Thủy Bích theo Phiêu Tuyết nhiều năm nên đã gặp nhiều, chỉ thấy Bạch Điệp đánh nhau loạn xạ với mấy người áo đen không biết từ đâu xuất hiện.

Một đánh ba, đao quang kiếm ảnh, Bạch Điệp hỗn hển quát to một câu với bọn Nguyệt Linh: “Còn ở đó làm gì? Còn không mau tránh xa ra?”

Thủy Bích cũng bất chấp những thứ khác, vội vàng kéo Nguyệt Quế bị dọa đến mềm nhũn trốn ra ngoài. Ba ám vệ kia không đánh lại được Bạch Điệp, chỉ có thể vây Bạch Điệp vào giữa, “Người là người ở đâu? Vì sao xen vào chuyện của chúng ta?”

Bạch Điệp hừ giọng nói: “Muốn giết người trước mắt Minh Bang, quả thật là không biết tự lượng sức mình!” Dứt lời liền đánh ra kiếm pháp tuyệt đỉnh, hất khăn che mặt của một trong ba ám vệ ra, người kia không kịp chạy trốn, mặt lộ ra ngoài.

Bạch Điệp vốn không phải người trong cung, nhìn thấy cũng không có vấn đề gì, nhưng ám vệ kia chột dạ tức giận xông tới, càng muốn đấu đến một sống một chết, Bạch Điệp không chết thì hắn phải chết.

Bạch Điệp thấy hắn ra tay ác độc, nếu bọn họ hợp toàn lực lại thì nàng không chắc chắn có thể thoát thân, thừa dịp bọn họ còn chưa nhận ra nàng đã lên tiếng trước: “Người thả sáu nha hoàn kia ta sẽ tha cho các người.”

“Chúng ta sao có thể tin người?”

“Ta vốn không phải là người trong cung tự ý xông vào cũng là một tội chết, làm náo loạn đối với ta cũng không tốt.” Bạch Điệp nói từng câu từng chữ.

Người trong giang hồ vốn có nghĩa khí. Ba ám vệ kia quỳ xuống: “Chúng ta cũng chỉ phụng mệnh người khác, cô nương có ơn không giết, sau này nếu có gì cần chúng ta nhất định nhảy vào biển lửa cũng không từ chối!”

Bạch Điệp thu kiếm: “Các người nhanh đi đi.”

Ba người nhìn thoáng qua rồi lập tức dùng khinh công trở về nhận lệnh.

Sau khi ba ám vệ đi, Bạch Diệp cũng đuổi theo sáu người kia.

~oOo~

Trong Bích Liễu cung.

Ba người quỳ gối dưới điện, Khanh Biệt Liễu ngồi phía trên, vẻ mặt dữ tợn, mang theo vẻ kiêu ngạo và khinh thường, nghe ba người báo cáo tình huống rồi hừ lạnh một tiếng trong lòng, nhưng trên mặt lại không có gì khác lạ: “Không còn chuyện gì, đi xuống đi.” Nàng thản nhiên nói.

Ba người mừng rỡ: “Tạ ơn nương nương không trách phạt.”

Khanh Biệt Liễu gật đầu như đang nhận lời cảm ơn của bọn họ.

Sau khi ba người lui xuống, nàng lạnh lẽo sai bảo ma ma bên cạnh: “Sai người giết bọn chúng, giữ lại cũng vô dụng.”

Ma ma gật đầu lui ra. Một lúc sau, bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau, mấy chục cao thủ vây quanh ba ám vệ kia, dần ra trận pháp vòng tròn, tiếng la mắng thê lương: “Đời này hận nhất là thờ sai chủ.”

“Nữ nhân độc ác kia.” Ba người máng xong liền phun ra một đồng máu, chết bên ngoài. Bạch Diệp tất nhiên không nghĩ rằng nàng cố ý thả ba người này lại vẫn không cứu được mạng bọn họ.

Ma ma kia xử lý xong đồng thi thể rồi mới trở lại, Khanh Biệt Liễu khác những người khác ở chỗ có lòng dạ đàn bà, làm việc cực kỳ ác độc.

“Đưa ba người kia tới lãnh cung của Lũng Tịch Ngọc, giết ả, vừa vặn báo thù năm đó nàng đã cười nhạo ta.” Trong mắt Khanh Biệt Liễu có vài phần lạnh lẽo.

Thì ra năm đó không biết vị đại nhân nào từng nói tiểu thư Khanh gia không xinh đẹp bằng tiểu thư Lũng gia, vốn chỉ là lời nịnh nọt Lũng gia, không nghĩ rằng lại làm cho hai nữ nhân kết thành thù oán. Khanh Biệt Liễu lạnh lùng kiêu ngạo, chuyện năm đó nàng còn nhớ rất rõ.

“Tốt nhất để cho ả đàn bà kia chết không trong sạch, một mối lửa thiêu rụi cả cung điện cũng chưa đủ để rửa hận cho ta.”

Ma ma bên cạnh Khanh Biệt Liễu rung mình một cái, vội vàng vâng lời đi làm.

~oOo~

Nửa canh giờ sau, đêm đen gió cao, đang lúc mọi người ngủ say, Lũng Tịch Ngọc lăn qua lộn lại không ngủ được, muốn ra ngoài nên gọi mấy tiếng: “Nguyệt Nô!”

Không ai trả lời, “Nguyệt Nô!” Hồn hên thời một hơi, nghĩ rằng nàng ta lại tới Lan Tịch cung đốt vàng mã cho muội muội đã chết. Nàng đành phải tự mình đứng dậy đi ra ngoài.

Vừa đi tới cửa, một thi thể từ trên trời rơi xuống, đen màu máu dọa nàng hét lên chói tai: “A...”

Tiếng hét này trong đêm lại càng thêm đáng sợ, chim chóc trong rừng cây cách đó không xa đều đồng loạt vỗ cánh bay lên. Trong lãnh cung, nàng lui về sau từng bước, đột nhiên không biết dưới chân dẫm phải cái gì đó mềm mại. Nàng cúi đầu nhìn lại thấy một cánh tay của thi thể khác. Vì thế lại thét lên lần nữa “A—” Nàng sợ đến mức sắp bắn cả tim ra, sợ hãi không cùng lan tràn trong lòng.

Nàng như phát điên, liều mạng chạy thẳng vào góc tường, đến bên giường mới phát hiện chạm phải thứ gì đó, một thi thể xuất hiện trước mặt nàng, khóe miệng còn nhỏ máu. Lũng Tịch Ngọc rút cuộc không chịu nổi mà hôn mê bất tỉnh.

Đêm, đêm tối khôn cùng, từ trong những tiếng động lớn khôi phục lại vẻ yên tĩnh vốn có.

Một ngọn lửa nổi lên từ rèm giường của Lũng Tịch Ngọc, lửa bén lên xà nhà, cuối cùng, cả cung điện bị thiêu đốt.

Ngọn lửa lớn vô tình cắn nuốt tất cả, tất cả tội nghiệt, tất cả hư vô, tất cả đều biến thành những cột khói cuộn cuộn, vô tình thiêu đốt từng góc nhỏ.

Mãi cho đến khi ngọn lửa đỏ rực sáng cả một góc hoàng thành.

Từ tấm cung của Niên phi, Tuấn Lạc nhìn màu đỏ phía bên kia bầu trời mà nhú mào.

Hướng kia! Hẳn bỏ rơi nữ nhân như hoa như ngọc, áo choàng cũng không kịp khoác vào. “Khánh Hi!” Hắn trợn mắt nhìn, Khánh Hi bị thiên uy làm cho sợ đến mức run run, tất cả mọi người trong điện đều quỳ xuống.

“Lửa trời rơi xuống, trừng phạt thiên hạ. Nếu Trúc Uyển có chuyện gì, trẫm sẽ đem tất cả các người chôn cùng!” Nói xong, vẻ mặt Tuấn Lạc trở nên ác độc, bị nữ nhân quần lấy không thể trở về với Phiêu Tuyết vốn đã là nhượng bộ lớn nhất của hắn, hắn sẽ không để Phiêu Tuyết xảy ra bất cứ chuyện gì nữa. Không! Tuyết đối không! Hắn dùng khinh công như bay vút ra ngoài. Khánh Hi lặn lông lốc theo sau, quay đầu quát bọn thị vệ: “Các người còn đứng đó làm gì? Mau đi dập lửa lãnh cung!” Tiếng công công như xé rách mây tầng trời, mấy người như ngựa điên đuổi theo.

Khi Bạch Diệp tìm được bọn Thủy Bích cũng là lúc lãnh cung Lũng Tịch Ngọc đã cháy rất lớn, Thủy Bích quần lấy nàng hỏi chuyện Phiêu Tuyết nhưng Bạch Diệp chỉ nói: “Tất cả đều là ý của bang chủ, bang chủ đi đâu ta không thể trả lời. Thủy Bích cô nương, bang chủ không mang theo người là có lý do của bang chủ, mong người có thể ở trong cung đợi cùng mấy vị nữ quan này, bang chủ cũng không nói sẽ không trở về, các người cũng đừng hỏi ta. Ta đi đây.”

Bạch Diệp cho là lời nói của mình đã đủ rõ ràng nên không đợi Thủy Bích trả lời đã sớm dùng võ công bỏ đi, chỉ để lại một cây trâm. “Đây là của bang chủ để lại để bảo vệ tính mạng các người, sau này gặp lại, ta đi.”

Rất có phong thái đại hiệp, im lặng rời đi.

Chương 158: Loạn cuộc, kiếp nạn của thâm cung

Bọn Thủy Bích nhìn chăm chăm, Nguyệt Quế ngồi dưới đất khóc toáng lên, vừa mới trải qua chuyện sém chút nữa bị giết vừa rồi, Phiêu Tuyết thì không nói một lời bỏ đi, còn Bạch Diệp lại không thể trả lời.

“Nương nương... nương nương bỏ đi, không quan tâm, không nói tiếng nào...” Nguyệt Quế “oa” một tiếng, khóc bù lu bù loa. Mỗi người đều bị vây trong một tầng đau buồn nhàn nhạt, căn bản không thể tin Phiêu Tuyết có thể nói đi là đi.

Mỗi người đều lẳng lặng không nói lời nào, chỉ chốc lát sau, chỗ lãnh cung Lũng Tịch Ngọc truyền đèn mùi gỗ cháy, Thủy Bích không hiểu có chuyện gì nên lão đạo chạy sang xem, kết quả là nhìn thấy một mảng lửa đỏ rực, khói dày đặc cuộn cuộn lên trời. Tim kịch liệt nhói đau, đây là một đêm bất an, từng chuyện đều làm người ta bất an, bọn Nguyệt Linh Nguyệt Phàm cũng đều đứng lên chạy ra cửa đứng cùng Thủy Bích, sáu người bị cảnh tượng như vậy dọa đến ngây người.

Tay Nguyệt Niên ôm đầu thật chặt, “Nguyệt Nô! Không—” Nàng giống như trâu điên xông ra ngoài.

Những người khác cũng không cách nào tỉnh táo, mọi người lần lượt chạy sang bên đó, “Không, sẽ không...”

Tình cảm mọi người như gia đình, các nàng cắn môi, không thể tin những gì trước mắt, không có ai quan tâm đến Lũng Tịch Ngọc. Nước mắt Nguyệt Quế chảy càng nhiều, nhiều đến mức không biết đang chảy vì ai.

“Nguyệt Nô... Nàng hận Lũng phi như vậy nay lại phải chôn cùng nàng ta, ông trời ơi! Sao người có thể tàn nhẫn như vậy.” Nguyệt Linh lớn tuổi nhất cũng là người sâu sắc nhất, chỉ một câu làm người ta phải khóc lên.

Chạy như điên trên con đường hoang vu, tất cả đều liều mạng xông về phía trước để xem rốt cuộc đã có chuyện gì. Sáu người bọn họ vừa mới gặp nhau a, mọi người còn cười đùa vui vẻ, Nguyệt Nô còn nói hy vọng có thể trở về chăm sóc Phiêu Tuyết, nhưng bây giờ, giọng nói, vẻ mặt, dáng điệu người kia đều hóa thành tro bụi! Bất kỳ ai cũng không chịu được, tin dữ này không có cách nào tiếp nhận!

Sáu người, Nguyệt Linh, Nguyệt Quế, Nguyệt Niên Nguyệt Hiên, Nguyệt Phàm và Thủy Bích vì đường gần nên đến lãnh cung bị đốt kia đầu tiên.

Nguyệt Quế, Nguyệt Niên chỉ biết khóc than, Nguyệt Linh cũng ghen ngào nơi cổ họng, nói không nên lời.

Tuấn Lạc men theo ánh lửa đi đến, trong đầu hoàn toàn không dám tưởng tượng đến kết quả xấu nhất, không, hắn đã mất đi quá nhiều thứ hắn không thể mất đi thứ gì nữa! Hắn bằng lòng tiếp nhận chuyện Phiêu Tuyết bị mù, nàng không còn đôi mắt thì hắn sẽ làm đôi mắt của nàng, hắn còn muốn cho nàng những thứ tốt nhất trên đời, nàng sao có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn? Chờ hắn tìm cơ hội đưa nữ nhân Lũng Niệm Từ này đến Tây Thiên, chờ tới khi hắn dẹp yên toàn Đông Ly, hắn sẽ đưa nàng trở lại, vì sao ngay cả một chút thời gian này nàng cũng không đợi được?

Nỗi sợ hãi mất đi Phiêu Tuyết vẫn tràn ra trong lòng hắn, hắn hoàn toàn biết địa vị của Phiêu Tuyết trong lòng mình, vì sao cứ mỗi khi hai người quyết định thẳng thắn thì trời cao lại muốn đùa giỡn như vậy?

Tuấn Lạc đã không còn để ý đến suy nghĩ nghiêm đề vương, hắn chỉ muốn tìm trở về nơi có người mình yêu, rốt cuộc hắn cũng hiểu vì sao bậc đế vương lại cần mỹ nhân mà không cần giang sơn. Ngay cả khi giang sơn có tươi đẹp thì cũng chỉ để ngắm nhìn, chỉ là mây trôi, là hoa rơi trong thoáng chốc, tất cả chỉ tượng trưng cho ngôi vị hoàng đế lạnh như băng, mỹ nhân thì thật sinh động, một cái nhăn mặt, một nụ cười đều đẹp hơn thẳng cảnh nhân gian.

Trước tối nay, nàng vừa mới hết nghi ngờ hắn để yên ổn ngủ, hắn vừa mời đưa nàng đi xem mặt trời mọc, hắn còn muốn đưa nàng đi ngắm sao, hắn còn chưa thật sự đối tốt với nàng, còn chưa cho nàng những thứ tốt nhất, nàng sao có thể nói chết là chết?

Trận hỏa này rốt cuộc là do ai?

Lúc này trong lòng Tuấn Lạc tràn đầy thù hận cũng sợ hãi bị mất đi, hắn mâu thuẫn, rơi vào trong nước sôi lửa bỏng.

Những nỗi sợ hãi kia như rắn độc quấn lấy hắn thật chặt, làm cho hắn không cách nào tự cứu lấy mình. Toàn thân như cung đã lên dây, tên đã lắp vào cung, căng thẳng chờ bộc phát.

Rốt cuộc hắn càng lúc càng tới gần đám lửa, hắn đang cố mào hy vọng đó không phải Trúc Uyển, cầu mong Phiêu Tuyết bây giờ vẫn yên ổn.

Rốt cuộc hắn nhìn rõ nơi bị cháy, không phải Trúc Uyển của Phiêu Tuyết mà là lãnh cung bên cạnh Trúc Uyển, của Lũng Tịch Ngọc kia...

Hắn thở phào nhẹ nhõm, chỉ muốn lập tức nhìn thấy Phiêu Tuyết sau đó ôm nàng thật chặt trong lòng. Nhưng đồng thời khi Tuấn Lạc thở phào, hắn cũng nhú lông mày thật chặt.

Sau khi biết không phải Trúc Uyển, hắn lại khôi phục lại lý trí, tất cả chuyện này không phải vô tình!

Lãnh cung đang rất tốt vì sao lại cháy?

Toàn thân hắn đáp xuống mái nhà, trên đường cung thẳng tắp hắn nhìn thấy Nguyệt Nô đang xách rổ trở về.

Tuấn Lạc như lá rụng rơi xuống trước mặt Nguyệt Nô. “Nguyệt Nô” Tuấn Lạc gọi nàng.

Nguyệt Nô nhìn thấy Tuấn Lạc lập tức kinh ngạc quỳ xuống. “Hoàng Thượng! Nô tỳ bái kiến Hoàng Thượng.”

“Bên Lũng Tịch Ngọc bị cháy.” Giọng nói hắn gần như không có độ ấm nhưng vẫn có thể nghe ra chút ý tứ dò hỏi. Dù sao Nguyệt Nô cũng không phải nữ quan bình thường mà là con cò nằm vùng của hắn. Là con gái vú nuôi của hắn.

Nguyệt Nô nghe thấy lời nói của Tuấn Lạc, đầu tiên là sửng sốt: “Lãnh cung cháy rồi?”

Tuấn Lạc gật đầu, sau đó Nguyệt Nô mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không thể tin được cất bước chạy.

“Sao có thể! Người đàn bà Lũng Tịch Ngọc kia cứ như vậy chết đi? Nàng nghĩ thật đơn giản.”

Tuấn Lạc cũng đi theo, phía sau Khánh Hỉ dẫn cấm quân nhanh chóng chạy tới.

Nguyệt Quế, Nguyệt Linh đang ôm nhau khóc trước lãnh cung Lũng Tịch Ngọc. Nguyệt Niên khóc càng lớn hơn: “Nguyệt Nô...”

Nguyệt Phàm muốn xông vào cứu người thì bị Thủy Bích kéo lại: “Người xúc động cái gì? Đi vào chỉ có đường chết.”

Mọi người đều biết... chẳng lẽ Nguyệt Nô thật sự đã chết sao? Ai cũng không chịu được. Nơi này đang là ban đêm, tại sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy?

Phiêu Tuyết bỏ đi, lãnh cung Lũng Tịch Ngọc bị cháy.

Một lòng Tuấn Lạc đều ở trên người Phiêu Tuyết, trải qua chuyện tối nay, hắn chỉ muốn trói nàng thật chặt ngay bên cạnh mình, bảo vệ thật tốt. Hơn nữa còn phải điều tra rốt cuộc ai đã âm mưu chuyện này.

Hắn tuyệt đối sẽ không cho phép Lũng Niệm Từ thứ hai xuất hiện, một nữ nhân lòng dạ độc ác như vậy chỉ sợ không phải chỉ muốn sự sủng ái!

Đây là một loạn cuộc, loạn đến không thể loạn hơn được nữa.

Chương 159: Hấn rất bình tĩnh

Ánh lửa chiếu sáng gương mặt từng người, Nguyệt Nô đã chạy tới từ con đường nhỏ, không thể tin được tất cả chuyện này. Khi nàng đi ra ngoài, Lũng Tịch Ngọc vẫn còn rất tốt, mỗi lần nàng nhìn thấy Lũng Tịch Ngọc sẽ nhớ đến muối muối đã chết ở Lan Tịch cung, là một tỷ tỷ, mỗi ngày đều quan sát cuộc sống của Lũng Tịch Ngọc, mỗi thù cũ còn chưa báo, thù này còn chưa dứt. Vậy mà nàng ta đã chết? Nàng đã đợi nhiều năm như vậy! Đợi đến khi Lũng Tịch Ngọc sinh đứa nhỏ ra mới hành hạ nàng ta cho thỏa đáng! Mấy ngày nay nàng thấy Lũng Tịch Ngọc kín đáo chạy tới Bích Liễu cung, không biết hai người bọn họ đang trao đổi cái gì, chuyện này như vẫn còn rõ mồn một trước mắt, vậy mà chỉ bằng một mồi lửa nói đốt là đốt, cháy thật sạch làm người ta không kịp phản ứng. Trái tim như tan vỡ. lồng ngực phập phồng, nàng nhẹ buông tay, chiếc rỏ rơi xuống đất.

Nguyệt Nô che mặt cười: “Ha ha... Nàng ta đã chết... Sai Nhi, tỷ tỷ còn chưa báo thù cho muối, người kia đã chết... Tỷ tỷ thật vô dụng, đã không quản nàng cho chặt...”

Nguyệt Linh cũng ghen ngào đi lên ôm lấy nàng: “Không có chuyện gì... Trâm Sai ở dưới suối vàng sẽ không trách người...”

Thủy Bích lâm bầm nói: “Chỉ tiếc cho đứa nhỏ còn trong bụng kia... Uống phí tiêu thư khổ tâm bảo vệ nó...”

Ánh mắt Tuấn Lạc giống như chim ưng đảo qua lãnh cung đang cháy, hình như ngửi được mùi máu tanh. Hấn biết, một trận tranh đoạt nghiêng trời đổ đất, gió tanh mưa máu lại sắp đến.

Hấn suy nghĩ một lát, ngọn lửa bập bùng trong đáy mắt hấn: “Mang nước tới chữa cháy. Đợi cho lửa tắt thì đi vào, không được bỏ qua bất cứ dấu vết gì cho trẫm.”

Trong đầu giống như đang có gì đó từ từ biến đổi, cho dù phải dung túng, thời gian dài như vậy cũng đã đủ rồi.

Hấn lại nhớ đến Phiêu Tuyết, nàng chưa bao giờ dùng sức mạnh để áp bức người khác, vì thế vẻ mặt lại vô thức dịu dàng lại, dời bước về phía Trúc Uyển.

Nguyệt Linh giống như nhớ ra cái gì đó, phản ứng đầu tiên trong số những người đang khóc bù lu bù loa.

“Hoàng Thượng!” Nguyệt Linh nặng nề dập đầu xuống, hàm răng cắn lên môi in thành vết. “Xin Hoàng Thượng tha cho chúng nô tì một mạng!”

Những người còn lại cũng giật mình phản ứng lại, sáu người quỳ thành một hàng. “Hoàng Thượng, nương nương... xuất cung!”

Tuấn Lạc cảm thấy như thế giới này âm âm sụp đổ, Phiêu Tuyết rời đi? Rời đi có nghĩa là thế nào? Hắn chỉ cảm thấy thế giới như đen kịt lại, ngay cả ánh trăng cũng không có. Nụ cười khi nãy của Phiêu Tuyết cũng không còn tăm hơi.

“Người nói gì? Lặp lại lần nữa!” Giọng nói hần như chìm xuống, toàn thân như lọt vào trong sương mù.

Nguyệt Linh biết hần đã nghe thấy, cúi đầu không nói thêm gì nữa. Lặng lặng đợi sự trừng phạt của hần.

Một lúc lâu không có tiếng động, Tuấn Lạc không thể bình tĩnh thêm được nữa. Nguyệt Quế vươn người dâng lên cây trâm Phiêu Tuyết để lại.

Tuấn Lạc nhìn chăm chăm cây trâm rồi nhận lấy. Sau đó nắm thật chặt trong lòng bàn tay, hoa văn chạm trổ phía trên khắc vào lòng bàn tay hần, tay dần dần trắng bệch. Giữa hai người còn cái gì không hiểu? Tuấn Lạc không hoang mang, tất cả hoang mang đã được cởi bỏ trong khoảnh khắc đó. Nàng để lại cây trâm chỉ vì nói cho hần biết nàng tự nguyện ra đi, bảo hần đừng vô duyên vô cớ giận chó đánh mèo bất cứ ai khác. “Mấy người các người lui xuống đi.” Giọng nói của hần bỗng nhiên không còn độ ấm.

Tuấn Lạc dùng hết sức khống chế tính tình của mình, những lời cần nói hần cũng đã nói xong. Hần không chút lưu luyến rời khỏi nơi này, chỉ còn màu da trắng bệch im lặng nói lên nỗi khổ sở trong lòng hần.

~oOo~

Trúc Uyển, trong phòng Phiêu Tuyết. Dấu vết đánh nhau loáng thoáng vẫn còn thấy được, một mình Tuấn Lạc đứng lẳng lặng bên trong, một mình nhớ lại những việc Phiêu tuyết từng làm. Hắn đứng bên giường nhìn cây quế ngoài cửa sổ, nhìn chiếc đèn lồng im lìm ngoài cửa sổ, nghĩ tới chiều nay, có phải nàng cũng đã đứng ở nơi này nhìn mấy canh giờ hay không? Hắn tưởng tượng thấy dáng người xinh đẹp kia, có phải đã nhẹ vỗ lên khung cửa sổ hay

không? Bàn tay to của hắn vuốt ve khung cửa sổ, giống như đang ôn lại những chuyện Phiêu tuyết đã làm, tìm kiếm những dấu vết cuối cùng mà nàng lưu lại.

Tờ giấy Tuyên Thành nhuộm mực rơi xuống chân hắn, Tuấn Lạc nhướng mày khom lưng nhặt lên: “Tam sinh thạch, tổ tâm liên, đàn hương gần kề, bầu trời xa, chong một ngọn đèn, dẫn người về miền cực lạc...”

Chữ viết thanh tú giống như một cây kim đâm vào lòng hắn, thật đau đớn.

Hắn hiểu Phiêu Tuyết, những việc nàng muốn làm sợ là không ai có thể ngăn cản.

Chỉ là... Nàng sao có thể nhẫn tâm bỏ lại hắn như vậy?

Cảm giác bị mọi người vứt bỏ mấy năm trước lại nổi lên trong lòng Tuấn Lạc, hoàng cung lớn thế này nhưng ngẩng đầu cũng chỉ có thể nhìn thấy một mảnh của bầu trời...

Nếu nàng không chữa được hai mắt của nàng, thật sự cả đời sẽ không trở lại sao? Tuấn Lạc đột nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng. Lần đầu tiên không có cảm giác đặc ý khi nắm trong tay chúng sinh thiên hạ, hắn có thể nắm trong tay tất cả nhưng chỉ duy nhất không có cách nào nắm trong tay người hắn yêu nhất.

Phiêu Tuyết vẫn luôn là một điều ngoài ý muốn trong cuộc đời hắn, thì ra ở nơi này, hắn đã bất tri bất giác bị vùi sâu như vậy?

Đã bằng lòng vì nàng mà buông tha cho tất cả, bao gồm cả buông tay để cùng nàng cao chạy xa bay?

Tuấn Lạc không biết, nhưng thần sắc trên gương mặt tuấn tú càng ngày càng khác đi, giống như đã trải qua vô số phong sương, lộ ra một chút tang thương.

Không biết đã bao lâu, Tuấn Lạc mới chậm rãi ra khỏi Trúc Uyển. Khánh Hỉ chờ bên ngoài, vừa thấy hắn ra ngoài liền vội vàng đi lên hầu hạ.

“Hoàng thượng, chúng ta trở về Sùng Dương cung hay lại về chỗ Niên phi?” Khánh Hỉ hỏi Tuấn Lạc.

Hắn không nói một lời, trầm mặt thẳng tắp ra khỏi Trúc Uyển.

Đi đến con đường thẳng tắp của hoàng cung, nhìn những hàng cấm quân nghiêm túc, rốt cuộc hấn cũng lạnh lùng nói: “Đều không đi, trở về ngự thư phòng.”

Lúc này trong thâm cung đã không còn bất cứ nơi nào có thể ấm áp trái tim hấn nữa. Chuyện hôm nay là một báo động, chính sách bình định đã đạt tới mục đích của nó, hấn dùng sự nhẫn nại lớn nhất để cung chiêu Khanh Bật Liễu, khi nàng bước ra khỏi phạm vi một bước chính là lúc nàng bắt đầu rơi vào địa ngục.

Trong khoảnh khắc bước vào ngự thư phòng, hấn đột nhiên ngừng lại, sau đó quay đầu sai bảo Khánh Hi: “Hài cốt nhật được trong lãnh cung hôm nay đưa tới phủ Túc thân vương cho thẩm.”

Khánh Hi nhận chỉ, Tuấn Lạc lại nói: “Hoàng tử đã chết kia, ban tên Dật Thương, ghi vào gia phả.”

“Vâng...” Khánh Hi tiếp tục cúi đầu đáp lời, nhớ kỹ từng câu từng chữ của Tuấn Lạc.

Chương 160: Bình tĩnh mới là có vấn đề

Tuấn Lạc bị thương bước vào ngự thư phòng, những chuỗi mảnh gấm màu đỏ sậm đung đưa trong gió, trong tay hắn vẫn còn nắm chặt chiếc trâm cài tóc và bức thư Phiêu Tuyết để lại.

Lúc này cả ngự thư phòng chỉ còn mình hắn, hắn đau khổ hát tất cả tấu chương đi, những tấu chương kia thoáng một cái đã rơi lạch cạch trên mặt đất, hắn nghẹn ngào nuốt xuống một hơi.

Ngồi trên ghế, yên tĩnh như đang trở lại thời thơ ấu. Một mình hắn nho nhỏ ngồi trong bóng tối, không nói một lời, cũng không ai để ý đến hắn.

Hắn chỉ là một con rối gỗ, một người có cũng như không. Hắn là một đứa bé xinh đẹp nhưng không có bất kỳ ý nghĩa tồn tại nào.

Nhưng còn hôm nay thì sao? Hắn có toàn thiên hạ, nhưng trong nháy mắt Phiêu tuyết bỏ đi, hắn lại một lần nữa mất đi ý nghĩa sống của mình, từ nay về sau hắn chỉ còn là một đế vương thống trị giang sơn, thống trị thiên hạ vạn dặm này quốc thái dân an, sau đó lại ở trong bóng tối này, chờ ngọn đèn nhỏ của hắn lại được thắp lên, chờ một đôi mắt sáng ngời hiện ra trước mắt hắn.

Đông Phương Tuấn Lạc cảm thấy nụ cười của mình đã đi cùng người kia, còn lại lúc này chỉ còn là sự bàng hoàng về một cuộc sống không có Phiêu Tuyết. Những năm trước khi gặp gỡ nàng trở nên thật xa xôi chỉ có cuộc sống có nàng bên cạnh là rõ mồn một ngay trước mắt.

Đông Phương Tuấn Lạc giống như nhớ lại cái gì đó, bắt đầu đi tới kệ sách, lật hết tất cả lên, những cuốn sách và thông tin cơ mật, dạ minh châu, nhân sâm bảo vật, không phải. Điều không phải, cuối cùng cũng tìm được một bức tranh đã vẽ từ lâu trong chiếc bình sứ bên cạnh.

Đông Phương Tuấn Lạc vui mừng như có may, giống như phát hiện ra bảo vật, hai tay chậm rãi mở ra, kiểm chế sự kích động của mình. Một nữ tử đang cười như hoa chậm rãi hiện ra theo động tác của hắn.

Nữ tử trong bức tranh mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, tóc dùng một sợi lụa tùy tiện buộc lên, hai bím tóc rủ xuống từ vành tai, đôi mắt của nàng rất to, trong đó còn mang theo ý cười, đôi môi tình xảo đỏ mọng, người trong bức tranh sinh động rạng rỡ.

Đông Phương Tuấn Lạc chợt hiểu ra những điều nàng hấp dẫn hắn đã sớm bắt đầu từ bức họa này. Trong trận đánh cuộc này, hắn thắng được ngôi vị hoàng đế nhưng lại để thua mất chính mình.

Một đêm hắn cười ba nghìn mỹ nhân nơi hậu cung, thiên hạ đồn rằng ngay cả người để sủng ái hắn cũng khó lựa chọn, nhưng ai biết được những biến đổi ở phía sau, hắn đã sớm ấn định cuộc đời này chỉ thuộc về một mình nàng...

Đông Phương Tuấn Lạc nhìn mỹ nhân trong bức tranh, giống như người đó có thể bước ra từ bức họa. Lúc đầu Cố tể tướng đưa tới bức vẽ này, hắn cũng chỉ muốn mượn sức lực của Cố gia, nhưng tất cả đã sớm không còn như lúc đầu.

Đông Phương Tuấn Lạc nhớ tới chuyện này hôm nay, bắt đầu độc ác hơn, hắn là một đế vương, một đế vương đã thành công giành lại hoàng quyền về tay mình, hắn nhất định phải ghi danh thiên cổ. Tất cả những chuyện này không ai có thể thay đổi.

Đông Phương Tuấn Lạc liếc nhìn đồng tấu chương bị hắn hất xuống, trầm lặng nhắm mắt lại.

“Hoàng Thượng...” Khánh Hỉ cúi người đứng cạnh cửa, nhỏ giọng dò hỏi Tuấn Lạc: “Túc thân vương và Hiên vương gia, hai vị đêm khuya muốn bái kiến, có cần gặp hay không ạ?”

Đông Phương Tuấn Lạc lại mở mắt ra, chỉ là trong mắt không còn những gì của đế vương dịu dàng nữa, hắn nhẹ nhàng cuộn bức tranh lại, lạnh lùng nói: “Mời bọn họ vào.”

Khánh Hỉ quay đầu cung kính mời Túc thân vương và Hiên vương gia: “Hoàng Thượng triệu kiến, mời hai vị vương gia vào.”

Túc thân vương đi đằng trước, Nam Cung Hiên Dật theo phía sau, hai người không quay đầu đi vào ngự thư phòng.

Đông Phương Tuấn Lạc đã cất kỹ bức tranh, Túc thân vương không nhìn đồng tấu chương rơi lộn xộn trên mặt đất, Nam Cung Hiên Dật cũng không có tâm tình đùa giỡn cùng Tuấn Lạc. Chỉ thấy sắc mặt hai người kia cực kỳ nghiêm túc.

“Hoàng Thượng! Thứ lỗi cho thần vô lễ, Lũng Thái hậu hiện tại ở Từ Vĩnh cung là để nàng quá thoải mái! Chuyện ngày đó chúng ta đã điều tra ra.” Về

mặt Túc thân vương rất tức giận. Thì ra chuyện hai huynh muội chặn xe vua hôm đó cuối cùng cũng tìm ra đầu mối.

Nam Cung Hiến Dật đi lại nhiều trong đêm nên bệnh cũ lại tái phát, lúc này hai chân đau nhức, tới ghế mềm ngồi xuống trước sau đó nghe Túc thân vương chậm rãi nói.

“Ả đàn bà Lũng Niệm Từ kia trước khi tiến cung không phải là tấm thân hoàn bích, hai hài tử kia chính là kết quả của nàng cầu kết cùng Cửu vương gia! Thì ra ả không chỉ mê hoặc Cố Hà Đông, hừ, ta đã nói một nữ nhân như vậy sao có thể trong mấy năm ngắn ngủi nuôi dưỡng một thế lực không nhỏ như vậy! Nếu không phải có người giúp nàng, Đông Ly quốc ta cũng sẽ không rơi vào tay ả gần mười lăm năm.”

Nam Cung Hiến Dật ngắt lời, “Không chỉ như vậy, A Li, người đoán quả không sai, Khanh Bật Liễu cũng không chỉ là con gái của Tả phó xạ Khanh Lăng! Thì ra nàng vốn là nữ nhân mà lão yêu bà Lũng Niệm Từ gài vào bên cạnh người, thân phận của nàng thật ra là quận chúa Vân La đã mất! Con gái Cửu vương gia! Dù Lũng Tịch Ngọc có sinh ra long chủng hay không vẫn là lão yêu bà Lũng Niệm Từ được tất cả lợi ích, mưu kế thật lợi hại nha, nữ nhân này ấn dấu một tâm địa thật độc ác. Khó trách Khanh Bật Liễu ngạo nghễ như vậy, bởi vì nàng sinh ra đã là hoàng thân quốc thích! Nàng đương nhiên xem thường người khác!”

Nam Cung Hiến Dật càng nói càng tức giận, nắm tay lên tay ghế: “Đáng tiếc, lão yêu bà này lại tính sai một bước, Khanh Bật Liễu này nào có để mắt đến bà ta? Khanh Bật Liễu mặc dù được tiểu thiếp sinh ra nhưng cũng danh chính ngôn thuận là Quận chúa. Sau khi Cửu vương gia thông đồng cùng lão yêu bà soán quyền đoạt vị, bà ta giở trò lật lọng dùng kế đày ông ta tới vùng biên cương đất cằn sỏi đá, cuối cùng bị độc dược hại chết, Khanh Bật Liễu thù hận không thôi. Mặc dù ngoài mặt là giúp bà ta nhưng ngầm tung ra không ít hỏa mù làm cho bà ta mê đầu sứt trán. Cái chết của Trung thư lệnh chính vì lý do này.”

Đông Phương Tuấn Lạc cười lạnh mấy tiếng: “Thật ra trăm đã sớm biết, chỉ là dùng lạt mềm buộc chặt mà thôi.” Cho nên hấn sủng ái Khanh Bật Liễu, lại để cho Túc thân vương đi điều tra chuyện ngăn cản xe vua, là muốn mấy chuyện này đúng thời cơ gặp nhau, một lần tiêu diệt hết những người này.

Túc thân vương hừ lạnh nói: “Chỉ sợ Lũng Niệm Từ còn đang trong lãnh cung, còn Khanh Bật Liễu lại ở ngoài quấy rối đến trời đất đảo điên, làm xằng làm bậy.”

Chương 161: Phân tích thế cục

“Đều là mơ ước hảo huyền, các nàng cho rằng A Li dễ đối phó như vậy sao?” Nam Cung Hiên Dật ha ha cười to mấy tiếng, sau đó bị gió lạnh làm đau chân đến mức nhe răng trợn mắt “Khanh Bất Liễu cũng chẳng là gì, làm người chắc chắn sẽ có nhược điểm, chỉ cần nàng muốn cái gì nhất định sẽ đưa tay cướp lấy, đến lúc đó thì không lo không có sơ hở. Liễu Mệ Sinh thật sự là một nhân tài, nếu không phải muốn cởi bỏ âm mưu lớn như thế này, A Li đã không có hứng thú đối tốt với Khanh Bất Liễu, hành động lần này chỉ là tước vũ khí của bọn chúng thuận tiện giải quyết âm mưu của các nàng thôi, để các nàng dùng cái bẫy của mình tự quần lấy mình, A Li đã quá hiểu cái này, nhưng...”

Túc thân vương cũng mỉm cười gật đầu, có thể có một quân vương chân chính như thế, thiên hạ này không lâu sẽ...

Không khí vốn thật vất vả mới có thể thoải mái lại, khi Nam Cung Hiên Dật đang nói đến chiêu thức gây ông đập lưng ông của Tuấn Lạc, hẳn không khỏi nhớ đến bóng người xinh đẹp kia, Nam Cung Hiên Dật không kịp che miệng nói: “A Li a, đời này chưa từng nếm qua thì sẽ không mệt, mưu kế này rất tốt nhưng nhiều năm như vậy ta mới chỉ thấy hắn đại bại trước Cố Phiêu Tuyết, trăm điều hương phượng lại bị bắt đi nướng, lãng phí ý tốt của A Li nha.”

Vốn chỉ là lời nói đùa, trong thời khắc như vậy lại làm trái tim Tuấn Lạc như bị xuyên qua, Túc thân vương có được nghe kể về chuyện trăm điều hương phượng lại không biết hôm nay Phiêu Tuyết đã bỏ đi.

Chỉ thấy Tuấn Lạc rất khó khăn che dấu những tâm tình trong đáy mắt, những đợt sóng sợ hãi lại cuộn trào trong lòng: “Hôm nay chúng ta nói chính sự.” Ngữ khí của hắn đột nhiên lại mất đi một nửa độ ấm.

“Được được được... Chúng ta tiếp tục nói chính sự.” Nam Cung Hiên Dật nghĩ rằng hắn then quá hóa giận nên rất lơ đãng.

“Hai huynh muội kia có tin vật gì của Lũng Niệm Từ không?” Tuấn Lạc trầm giọng hỏi.

“Có” Tiếp lời là Túc thân vương.

“Ta phải người đi tìm hai người bọn họ cũng vì một đôi ngọc bội phương huyết.” Nam Cung Hiên Dật nhướng mày, vẻ mặt tự đắc, “Cảnh tượng chặn xe vua kia là thế nào? Bọn họ vì muốn tìm mẫu thân mà thử tất cả mọi cách, ta cũng chỉ nhắc nhở nho nhỏ một chút lập tức đã có một cảnh chặn xe vua.” Thì ra hôm đó là Nam Cung Hiên Dật cười bạch mã ra khỏi miếu thành hoàng chính vì chuyện này.

Kết cuộc này sớm đã định, chỉ còn việc kết thúc.

“Lần này nhất định phải diệt trừ toàn bộ thế lực của lão yêu bà, Khanh Bất Liễu muốn làm người kế tiếp lão yêu bà rút cuộc lại tính sai.” Nam Cung Hiên Dật cười quỷ quái.

Ba người ở trong ngự thư phòng thảo luận đủ chuyện, mãi cho đến canh ba nửa đêm, Túc thân vương và Nam Cung Hiên Dật mới chào Tuần Lạc trở về.

Sau khi hai người kia đi, Tuần Lạc gọi Khánh Hỉ vẫn đang gác đêm bên ngoài, Khánh Hỉ lập tức đi đến im lặng nhất những tấu chương lộn xộn trên đất lên, dọn xong lại im lặng lui ra ngoài.

Tuần Lạc nhìn đồng tấu chương một cái, tâm tình hẩn dường như đã bình ổn lại, đồng tấu chương vẫn hoàn chỉnh nằm đó, giống như chưa từng bị ném đi.

Hắn ngồi xuống, tiện tay cầm một quyển tấu chương lên, phải tìm chút chuyện để làm mới có thể vượt qua đêm dài vô tận này. Bút son để một bên, xử lý từng việc lớn nhỏ.

Dần dần, trên bầu trời bao la xuất hiện một tia nắng phá tan đêm tối, Tuần Lạc dừng bút trên tấu chương của Mặc Duy Thận. Nội dung là giúp Mặc Ngọc từ chối chức vị trung thư lệnh. Chuyện hôm yến tiệc đó, Mặc Ngọc hôn mê được đưa về tới giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Đột nhiên cửa ngự thư phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra, Nguyệt Nô cầm một chén trà nóng và một chút điểm tâm đi tới, nàng mặc trang phục của nữ quan nhất đẳng trong cung, xem ra là cấp bậc rất cao.

“Hoàng Thượng, một đêm đã qua, ít nhất cũng dùng một chút đi,” nàng nhẹ giọng khuyên nhủ. “Nếu không khi nương nương trở lại, người lại bị bệnh.”

Tuần Lạc cười nhẹ một tiếng, thức trắng một đêm, dung nhan chưa chỉnh, cằm cũng mọc râu, vẻ mặt hẳn không có gì khác thường, giống như hôm qua là một ngày thật bình thường, không khác gì những ngày khác.

Hắn bê chén trà lên uống một ngụm. Nước nóng chảy xuôi, trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều.

“Để những thứ này lại, gọi nữ quan y phục đến đổi triều phục cho trẫm, trẫm muốn lên triều.”

“Vâng.” Nguyệt Nô nhẹ nhàng lui ra.

~oOo~

Trên triều, Tuấn Lạc vẫn là nam tử phong hoa tuyệt đại như trước, toàn thân tản ra một loại hơi thở khinh người.

“Bẩm Hoàng Thượng, khu vực đồng bằng trộm cướp hoành hành, cướp bóc dân lành, hô hào nam trộm đạo nữ bán thân, bại hoại thuần phong mỹ tục.” Một vị đại thần bẩm báo chính sự.

“Bao vây tiêu diệt.” Tuấn Lạc không ngẩng đầu lên, giọng nói lạnh như băng.

Vị đại thần kia nhận được ý chỉ, yên lặng lui xuống.

Một vị đại thần khác bước ra: “Ngột quốc ở biên giới phía bắc không ít lần quấy nhiễu dân chúng, thần xin phép điều động biên cảnh, bảo vệ biên giới Đông Ly quốc ta.”

“Được.” Vẫn đáp lời ngắn gọn như trước.

“Đường thủy ở hành châu làm ăn tốt, thái thú địa phương tham ô hơn vạn lượng, san hô của lạ nhiều không kể xiết, đã chuyển sang phủ tòng nhân.”

“Chém.”

~oOo~

Các vị đại thần bâng hoàng trong lòng. Sau khi tan triều, mấy vị đại nhân ngồi quây thành một nhóm: “Chuyện hôm qua các người nghe nói chưa?”

“Phương đại nhân hỏi chuyện lãnh cung bị cháy?”

“Chính là chuyện này”

“Nghe nói trận đại hỏa này cháy hai canh giờ mới tắt, khi quan y vào thu nhặt hài cốt phát hiện bốn bộ hài cốt... Trên giường có một nam một nữ, ngoài cửa hai người... Người nói xem, chuyện này thật sự là không tầm thường.”

“Nghe nói Hoàng Thượng cũng niêm phong Trúc Uyển của Cố phi, sáu nữ quan cũng bị phân về những cung khác.”

“Cố mà kiêng kị Cố phi, Cố gia quyền cao chức trọng, lúc này Cố phi một mình ở trong lãnh cung sợ là sẽ phải sống trong đây cả đời, chỉ là thật khó cho Cố tể tướng, bây giờ mới biết con gái bị phế vào lãnh cung, theo ta thấy năm đó chúng ta đã nhìn sai Hoàng Thượng quá nhiều, gần vua như gần cọp a...” Người mặc triều phục màu xanh nước biển lắc đầu.

“Con gái thứ hai gả cho tân khoa trạng nguyên, nhưng nghe nói tân khoa trạng nguyên đã trình tấu từ quan, sau chuyện hôm đó đã được đưa đến Quang Lộc Tự tìm cách chữa trị, chưa rõ sống chết.”

“Hai vị nữ nhi này của Cố tể tướng vốn là mệnh giàu sang, đáng tiếc... đây là nghiệt!”

Mấy người đứng một chỗ bàn luận mấy câu rồi lắc đầu nhanh chóng tản ra.

~oOo~

===== **Tác giả có lời muốn nói** =====

Có lẽ nên giải thích những chuyện mờ mịt lúc trước một chút, sợ mọi người xem không hiểu rõ nên giải thích ở đây một chút. Chủ yếu là mấy chỗ dễ có thể hiểu Tuấn Lạc vẫn là người nắm trong tay tất cả tranh đấu cung đình. Bắt đầu ở Cố phủ, trong thư phòng của Như Tuyết các, một lần hấn mất không chế kia, hấn tức giận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng vẫn không có lý do tiêu diệt Lũng thái hậu, “*Cuộc đời này thề không đội trời chung với bà ta.*”, sau câu nói này là một loạt tranh đấu âm thầm. Sau đó là lúc Nam Cung Hiến Dật nghênh ngang cưỡi ngựa rời khỏi miếu thành hoàng. Mặc dù đầu tiên A Li lừa Ngọc tử, diệt trừ tay chân Lũng thái hậu rồi chiếm quyền nhưng vẫn không thể hoàn toàn dẹp yên Đông Ly. Khi Tử Quý Phi nhìn thấy Phiêu Tuyết, bà hoài nghi Phiêu Tuyết là mật thám thì cũng có thể hiểu được, phá đám hậu cung này khẳng định không chỉ có một người; Tuấn Lạc luôn luôn bị vây trong tình cảnh thù trong giặc ngoài.

Lúc trước không thể ở chung với Phiêu Tuyết cũng vì quốc gia chưa ổn định, phải tiêu diệt những người này trước, yêu một người thì muốn giấu người đó đi (*giải thích: Phiêu Tuyết hiểu lầm Tuấn Lạc yêu Khanh Bật Liễu vì đã có kinh nghiệm về cách sống của Tuấn Lạc, yêu một người thì sẽ giấu người đó thật kĩ. Thật ra nàng không phát hiện, trước kia Tuấn Lạc cùng nàng kẻ vai chiến đấu là vì khi đó Tuấn Lạc còn chưa thật sự yêu nàng, bây giờ nàng mới là người được Tuấn Lạc cẩn thận giấu đi*), hắn cũng sẽ không để cho Phiêu Tuyết bước lên quyền thế một lần nữa, cho nên hắn tự mình gánh vác tất cả, cho dù Phiêu tuyết có cảm giác không an tâm rất mãnh liệt, mặc dù hắn biết nếu hắn sủng ái Phiêu Tuyết dù chỉ một chút thì mọi chuyện sẽ thất bại trong gang tấc nhưng hắn vẫn làm. Nửa đêm chạy tới lén nhìn Phiêu Tuyết, sau đó còn mang nàng đi gặp Tử quý phi, đi xem mặt trời mọc. Nay, dưới tình huống Phiêu tuyết tự mình quyết định xuất cung này, Tuấn Lạc cảm thấy nàng xuất cung có thể sẽ tốt hơn ở trong cung nên mới yên lặng chấp nhận. Vì vậy hắn không đuổi theo, cũng không xử phạt ai, mà tiếp tục làm những thứ nên làm, mặc dù không tự chủ được mà để lộ ra loại độc ác này nhưng thật ra hắn rất khó chịu trong lòng.

_Sau đó là nguyên nhân Phiêu tuyết xuất cung.

Một, không muốn liên lụy Tuấn Lạc. Phiêu Tuyết thông minh, biết hậu cung không thể cứ yên bình như vậy, sấm độc Lũng Tịch Ngọc đưa tới đã chỉ ra cho nàng rằng nàng có thể thoát được một lần này nhưng sau này khi hoàn toàn mù, khó có thể bảo vệ chính mình, lại còn khiến A Li dùng nhiều sức lực bảo vệ nàng. Thứ nhất nàng không thể liên lụy đến A Li, thứ hai là không thể để cho mình xảy ra chuyện gì, mạng sống quan trọng hơn tất cả, nếu một ngày nào đó nàng không cẩn thận chết đi hay gặp nạn, Tuấn Lạc sao có thể sống một mình?

Hai, ngự y trong cung không có cách chữa, Minh Bang của Phiêu Tuyết thế lực rất lớn, nàng có thể xuất cung kiên nhẫn đi tìm một thần y khác, đôi khi thái y trong cung cũng không phải tốt nhất. Cho nên Phiêu Tuyết xuất cung bỏ đi.

_Giải thích về việc Tuấn Lạc biết tất cả mọi chuyện:

Ngay khi hồi cung bắt đầu đoạt quyền Tuấn Lạc đã phong Khanh Bật Liễu làm phi.

Khi Nguyệt Phàm cầm đá ném người, Tuấn Lạc chọn đỡ Khanh Bật Liễu đứng dậy vì không muốn việc nhỏ làm hỏng mưu lớn.

Trong việc Duy Trúc suốt chút nữa bị Khanh Bất Liễu giết, Tùy Nghị không ra cứu cũng vì mưu đồ đã lập này.

Dung túng Khanh Bất Liễu thành lập đội ám vệ, cả việc Lũng Tịch Ngọc đi tới chỗ Khanh Bất Liễu, Tuấn Lạc không thể nào không biết. Tuấn Lạc đang muốn lợi dụng Lũng Tịch Ngọc để Khanh Bất Liễu lộ ra sơ hở, sau đó Túc thân vương điều tra tìm chứng cứ là được, thời cơ đồng loạt tới.

Tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay hắn, hắn cũng tự xem mình là một quân cờ. Giải thích lúc trước chính là những suy nghĩ trong lòng hắn, thứ duy nhất hắn không thể nắm trong tay trong cuộc đời chính là Phiêu Tuyết. Phiêu Tuyết xuất cung là một chuyện ngoài ý muốn, hắn cũng choáng váng. Đế vương thật ra là có tình, chỉ là cái tình này đã bỏ đi. Hắn vì bảo vệ Phiêu Tuyết mà tự mình nuốt xuống tất cả.

Lần này Phiêu Tuyết đi ra ngoài, chính nàng và hắn cũng không biết có thể trở lại hay không.

Tóm lại chuyện này rất loạn... Nhan ác độc im lặng bay qua...

Chương 162: Mật hàm

Trời sáng rõ, Phiêu Tuyết chậm rãi tỉnh lại, không khí trong cốc mát mẻ, bên ngoài tiếng chim hót động lòng người, nàng chưa bao giờ có cảm giác thoải mái như thế này khi còn ở trong cung. Do tâm tình vui vẻ, Phiêu Tuyết đột nhiên muốn ra ngoài, lúc này đôi mắt nàng chỉ có thể nhìn thấy những cảnh sắc mông mông lung lung xa xa.

Phiêu Tuyết cười ngây ngô với xuân sắc ngoài cửa sổ, dù sao cuộc sống không nhìn thấy gì cũng không quá khó chịu...

“Bạch Điệp...” Phiêu Tuyết gọi theo bản năng.

Một cái bóng màu trắng từ xà nhà bay xuống, Bạch Điệp đứng trước mặt Phiêu Tuyết: “Bang chủ, ta ở đây.”

Phiêu Tuyết chỉ nhìn thấy mờ mờ lấy tay che ngực, “Bạch Điệp, ngươi đã ở đây? Đêm qua ngủ trên xà nhà sao?”

Bạch Điệp gật đầu: “Bang chủ đã trở về, Bạch Điệp đương nhiên một tác không thể rời, canh chừng cho bang chủ.”

“Bạch Ngọc đâu?” Phiêu Tuyết hỏi.

Từ cửa sổ trên cao nhảy vào, Bạch Điệp cười bướng bỉnh: “Ta ở đây! Bang chủ muốn ra ngoài nhìn một cái không?”

“Ừ.” Phiêu Tuyết cũng bị nhiễm bởi không khí nơi đây, “Chúng ta ra ngoài nhìn một chút, Bạch Điệp Bạch Ngọc, hai người đỡ ta ra ngoài, ta sợ ngã, nơi này đã lâu không tới, có mấy cánh cửa ta cũng không nhớ rõ.”

Lời này vừa nói ra, tim Phiêu Tuyết nhói một cái, từ khi nào lời nói của mình cũng đã giống người mù như vậy?

Khi Phiêu Tuyết đang cúi đầu trầm tư, một nam nhân chịu trách nhiệm quản lý tin tức trong Minh bang xuất hiện ngoài cửa phòng nàng, nam tử vừa thấy Phiêu Tuyết liền ôm quyền cúi người, khi xử lý chính sự, Phiêu Tuyết đương nhiên là đoan chính hơn ngày thường, chỉ thấy Phiêu Tuyết ngẩng đầu nhìn Tô phó sứ, “Đứng lên đi, có chuyện gì?” Phiêu Tuyết cho hắn đứng dậy, theo lý mà nói thì chuyện trong Minh bang không thể xuất hiện trước mặt nàng nhanh như vậy.

Tô phó sứ trình lên một mật hàm, “Bang chủ, đây là mật hàm truyền từ trong cung ra sáng nay.”

Phiêu Tuyết vừa nghe là mật hàm từ trong cung chuyển tới, khi nhận đầu ngón tay có chút run rẩy, ngón tay thon dài như ngọc dừng trước mặt hắt một lúc mới nhận lấy mật hàm.

Kỷ luật của Minh bang xưa nay rất nghiêm minh, Tô phó sứ không dám ở lại lâu, lập tức lui xuống.

Bạch Diệp và Bạch Ngọc đưa mắt nhìn nhau, “Bang chủ...”

“Các người đi xuống đi...” Phiêu Tuyết biết hai người nhất định muốn hỏi nàng có còn muốn ra ngoài nữa hay không.

“Vâng.” Hai người nhận lệnh nhưng không dám đi xa, ra khỏi phòng để lại một mình Phiêu Tuyết, nàng cầm mật hàm, thật lâu không biết nên làm gì.

Phiêu Tuyết tự hỏi nàng đang sợ cái gì? Sợ mình xem xong sẽ dao động? Hay sợ A Li tổn thương bọn Thủy Bích? Sau khi nàng xuất cung đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bên trong viết rõ ràng, xem hay không xem? Lúc này nội tâm Phiêu Tuyết rất đau khổ, cảnh xuân ngoài cửa sổ tươi đẹp như vậy, từng đám bóng râm, Phiêu Tuyết không biết tương lai gì đang đợi mình, giống như nội dung mật hàm này chỉ dẫn con đường cho nàng, chữa được thì về cung, không chữa được thì sẽ không trở về, nhưng nếu bên trong viết điều gì dao động nàng, nàng sợ nàng sẽ thất bại trong gang tấc. Thiên tâm vạn khổ mới có thể quyết tâm, né tránh nhiều người như vậy, mồ hôi đầm đìa mới có thể đến đây, kế hoạch ra ngoài giải sầu cũng bị mật hàm này làm rối loạn.

Cuối cùng Phiêu Tuyết vẫn lo lắng mở mật hàm ra, chỉ thấy phía trên chỉ chút toàn chữ, Phiêu Tuyết dùng một loại tâm tình rối rắm mà xem, xem xong đánh rơi cả mật hàm kia xuống đất. Phiêu Tuyết cảm thấy đau lòng đến mức không thể thở được, bên trong kể rõ tất cả mọi chuyện sau khi nàng đi, chính xác nói rằng Tuấn Lạc đến chỗ của Niên phi mới phong, sau đó ba ám vệ đánh nhau với Bạch Diệp trong Trúc Uyển, lãnh cung Lũng Tịch Ngọc bốc cháy, mọi người vây quanh trước lãnh cung ngập lửa, cả gương mặt vô cùng bình tĩnh của Đông Phương Tuấn Lạc... Trừ những điều này, còn nói Đông Phương Tuấn Lạc cuối cùng trở lại ngự thư phòng, A Li không hề tìm nàng, Phiêu Tuyết cười phá lên, hắt thừa nhận sự ra đi của nàng, khi nàng đã hiểu được tất cả cũng là lúc phải mất mát buông tay hắt.

Tiếp tục đọc mật hàm, tòa lãnh cung đã bị đốt cháy thành tro, cũng thành thật miêu tả cảnh tượng thi thể được dọn ra, Nguyệt Nô tránh được một kiếp, ba bộ hài cốt bị cháy không trọn vẹn, và hài tử kia.... Hài tử được nâng cứu...

Tình cảm phức tạp lẫn lộn vào nhau trong lòng Phiêu Tuyết, cảm giác có chút hít thở không thông, nàng không thể nào tiếp nhận! Mới chỉ có một đêm, trước khi nàng đi còn im lặng như vậy, cho dù Lũng Tịch Ngọc đưa tới sâm độc nhưng nàng vẫn không muốn nhìn thấy kết quả như thế.

Rốt cuộc là ai? Lũng Tịch Ngọc đã đáng thương như vậy, từ một quý phi thị sủng mà kiêu, vinh quang gả vào, cha mẹ thương yêu, Thái hậu thương yêu, ngay cả Tuần Lạc cũng phải kiêng kị, lại trở thành phi tử không nơi nương tựa, lẻ loi hiu quạnh nơi lãnh cung, cho dù nàng vì sinh tồn mà làm ra một số chuyện, đó cũng là điều dễ hiểu, hơn nữa trong bụng nàng còn một tính mạng, vậy mà bị thiêu chết ở lãnh cung. Nàng cũng chỉ là một vật hy sinh của hoàng quyền, thậm chí khi chết còn không giữ được danh tiếng, hài cốt một nam một nữ cùng ở trên giường. Rốt cuộc là ai ác tâm như vậy, đã giết còn hủy diệt thanh danh của nàng... Phải có bao nhiêu ác độc mới có thể giết hại một hài tử còn chưa chào đời?

Tiếc rằng trên mật hàm này chỉ có chuyện sau khi Phiêu Tuyết rời đi, Trong lòng Phiêu Tuyết đột nhiên nhói đau.

“Người đâu.” Phiêu Tuyết ôm ngực hô.

Bạch Điệp Bạch Ngọc vẫn đứng bên ngoài, nghe thấy Phiêu Tuyết gọi lập tức xoay người đi vào.

“Bang chủ...” Trên mặt hai người đều viết hai chữ lo lắng.

“Gọi Tô phó sứ tới đây, ta có việc muốn sai bảo.” Phiêu Tuyết vẫn ôm ngực, trong mắt có một thoáng bóng tối.

Phiêu Tuyết cố gắng chống đỡ thân thể mình, sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra nhặt mật hàm dưới đất lên, đợi Tô phó sứ đến.

Tô phó sứ nhận được lệnh của Phiêu Tuyết, vội vàng chạy tới: “Bang chủ!”

“Người lập tức đi điều tra chuyện Lũng phi chết cháy trong lãnh cung, trước khi chết đã tiếp xúc với những ai? Trước khi trời tối ta muốn biết đáp án.”

Cho dù Lũng Tịch Ngọc đã chết, độc thủ phía sau cũng đừng mong sống yên ổn.

Phiêu Tuyết nghĩ đến hài tử còn chưa chào đời kia. Đó là cốt nhục của A Li a...

Chương 163: Chim sẽ muốn tạo phản

Khi mặt trời sắp xuống núi, con gà trống không biết nhà ai nuôi trong núi kêu một tiếng khác thường, Phiêu Tuyết ngồi trên ghế, Tô phó sứ dồn dập bước vào. Sử dụng lực lượng mật thám của Minh bang, cuối cùng ông cũng đào được một đoạn chuyện bị giấu đi lên. Tô phó sứ đưa mật hàm mới điều tra được đến tay Phiêu Tuyết. “Bang chủ, bây giờ chỉ có thể điều tra được những thứ này.”

Phiêu Tuyết đứng lên, nhận lấy mật hàm: “Người đi xuống trước, gọi Trương Mặc tới đây một chuyến.”

Trong đầu Phiêu Tuyết đã có tính toán của mình, sau đó dùng ánh sáng le lói cuối ngày đọc xong bức mật hàm kia, phía trên đại khái là trình bày chuyện của Lũng Tịch Ngọc trước khi chết.

Giờ Sửu, gọi Nguyệt Nô rót nước nhưng không được, buồn bực đi ngủ.

Giờ Mão, tỉnh dậy.

Giờ Thìn, ma ma bên cạnh Khanh Bất Liễu đến

Giờ Tị, tránh thoát khỏi Nguyệt Nô, tới Trúc Uyển tặng sâm độc.

Giờ Ngọ, tới Bích Liễu cung, chán nản đi ra...

Phiêu Tuyết xem đến đây, đại khái đã hiểu được tất cả, Khanh Bất Liễu, thật khinh người quá đáng, đã cướp A Li còn không buông tha cho nàng, ngoài mặt thì lạnh lùng như sương nhưng trong tâm lại như rắn rết, lại muốn mượn đao giết người.

Phiêu Tuyết tức giận, không chỉ giận ả ta hại một nữ nhân mang thai mà còn giận ả ta định ra tay sát hại mình, càng giận hơn chính là nữ tử mỗi ngày làm bạn bên cạnh Đông Phương Tuấn Lạc, nếu A Li không trị được nàng ta thì sẽ thế nào?

“Điệp Ngũ, bang chủ... ta đã tới.” Trương Mặc phong thái tuấn dật xuất hiện ngoài cửa.

Không biết đã bao lâu không nghe người khác gọi mình bằng cái tên Điệp Ngữ này, Phiêu Tuyết đột nhiên cảm thấy vừa xa lạ vừa quen thuộc. “Ngồi đi.” Phiêu Tuyết chỉ vào ghế.

Đôi mắt Trương Mặc híp thành một đường hẹp dài, đảo qua mật hàm trên tay Phiêu Tuyết, chuyện Phiêu Tuyết muốn điều tra hẳn không có quyền hỏi nên không biết gì, chỉ có thể chờ Phiêu Tuyết mở lời.

“Ám vệ của Minh bang trong cung có bao nhiêu người?” Trong mắt Phiêu Tuyết lướt qua một ánh sáng khôn khéo.

“Khoảng một trăm người.” Trương Mặc đứng thẳng đáp.

Phiêu Tuyết cười, ánh mắt giáo hoạt, nàng biết trong cung nhất định sắp xếp một số người, chỉ là trong gần mười vạn thị vệ mới có được chừng trăm người, khẳng định có chút khó khăn.

Quả nhiên như vậy, Trương Mặc nhú mày nói: “Cũng vì hoàng đế kia trong lúc chuyển đổi cấm quân đã lộ ra một số người, hiện tại chỉ còn những người này.”

“Khoảng một trăm người này là đủ rồi.” Phiêu Tuyết hiếm khi lộ ra nụ cười vô tâm như lúc này.

Trương Mặc có chút ngây người, “Có kế hoạch gì sao?”

Phiêu Tuyết đã nhiều năm chưa phản kháng, nàng cười nói: “Ta chỉ muốn thử một lần, xem giữa ta và Khanh Bất Liễu, rốt cuộc ai lợi hại hơn ai.”

Trương Mặc ngờ vực khó hiểu, nhưng hoảng hốt một lúc cũng kịp phản ứng lại: “Điệp Ngữ... Người nói là?”

Mắt Phiêu Tuyết sáng như đuốc: “Đúng vậy, kể từ hôm nay, chọn mấy ám vệ cao cường còn nằm vùng trong cung giúp ta đi chào hỏi Khanh Bất Liễu.” Ngụ ý là thần không biết quỷ không hay quấy rối Khanh Bất Liễu đến người chết ta sống.

Nếu muốn chơi thì chơi cho đến cùng, bộ dáng chơi bạc năm đó còn mơ hồ trước mắt.

Trương Mặc yên lặng nhìn bộ dáng cười gian của Phiêu Tuyết, nàng vẫn luôn là như vậy, ngay cả khi hoàn cảnh thay đổi vẫn chưa từng mất đi phần đi nhiệt tình này. Trương Mặc cảm giác Phiêu Tuyết trước khi xuất giá vừa

trở lại, hẳn cũng bị cuốn hút theo, không biết nàng lại muốn làm gì, cũng không biết người đàn bà kia rốt cuộc đã gây ra chuyện gì làm cho Phiêu Tuyết không vui, chỉ biết cuối cùng những người nằm vùng trong cung cũng được ra tay, chỉ cần một lệnh triệu tập, chuyện gì họ cũng làm được.

“Gần một trăm người kia đã là mạnh trong cao thủ, không cần chọn lựa, không tìm được người tốt hơn.” Trương Mặc nói có chút tự hào.

“Tìm không ra người tốt hơn thì để gần một trăm người bọn họ hành hạ Khanh Bật Liễu đi, để xem ám vệ của nàng ta mạnh hơn hay người Minh bang mạnh hơn.” Có một số người phải nhìn sắc mặt mà sống, nàng có thể nhịn được nhất thời, nhưng lần này Khanh Bật Liễu quả thật quá đáng. Khi đã vượt quá ranh giới này thì lập tức cần phải giải quyết triệt để.

Trương Mặc nhận lệnh, âm thầm suy nghĩ ý tứ của Phiêu Tuyết, rốt cuộc phải đi “*chào hỏi*” Khanh Bật Liễu như thế nào mới làm cho cuộc sống hàng ngày của nàng ta khó yên ổn?

“Lũng Tịch Ngọc chết bao nhiêu đau khổ thì làm cho nàng ta bấy nhiêu đau khổ đi.”

Còn hoàng tử Dật Thành chưa chào đời nữa, Phiêu Tuyết thích trẻ con... rất thích trẻ con... Lần này Khanh Bật Liễu đã phạm phải tội kỵ.

Phiêu Tuyết còn nhớ khi ở miếu thành hoàng, nhìn mấy đứa trẻ đá cầu, nàng đã nở nụ cười rất thản nhiên... Đây là tất cả những gì nàng muốn.

Trương Mặc nhìn rõ sự kiên quyết trong mắt Phiêu Tuyết, trong lòng hiểu rõ mấy phần, cũng nắm chắc vài phần. Lũng phi trong cung chết thế nào? Nghe Tô phó sứ nói là bị kinh hãi quá độ mà ngất đi rồi bị lửa thiêu chết?

“Nhớ kỹ, tất cả phải cẩn thận.” Phiêu Tuyết không muốn mang đến cho A Li bất cứ phiền toái gì.

Phiêu Tuyết cười nhẹ, nhìn ra cửa sổ, bầu trời bên ngoài đã tối đen, đôi mắt nàng lúc này hoàn toàn bị vây trong trạng thái mờ mịt.

Lại nói đến đôi mắt biến thành như thế này... Có mấy phần là công lao của Khanh Bật Liễu?

Sau khi Trương Mặc lui ra ngoài, bàn tay trắng nõn của Phiêu Tuyết dùng sức nắm khung cửa sổ, đầu ngón tay trắng bệch. “Khanh Bật Liễu, là người

luôn kinh người quá đáng, bộ dáng kiêu ngạo kia giống như xem thường tất cả chúng sinh thiên hạ.”

Nếu không phải vì Khanh Bật Liễu, đôi mắt nàng cũng không mù, nếu không phải ả ta dùng kế, nàng đâu có lao ra chặn hòn đá?

Trên đời này kẻ mạnh là vua, nhưng nàng đã quá lương thiện nên bọn người xấu mới hoành hành lâu như vậy, Lũng Tịch Ngọc đã chết, nàng không thể mềm yếu nữa... Nếu không nàng chính là người kế tiếp Lũng Tịch Ngọc mà thôi...

Phiêu Tuyết nghĩ nhiều người chết như vậy, nếu một ngày còn chưa diệt trừ người này sẽ càng có thêm nhiều người chết.

Màn đêm dần buông xuống, Bạch Diệp thấy Phiêu Tuyết một mình lặng lặng đứng bên khung cửa sổ, nên lặng lẽ đi tới đốt đèn. Dưới ánh đèn, cái bóng yếu điệu của Phiêu Tuyết in trên sàn nhà, có thêm vài phần ý vị của nữ tử chín chắn, phượng hoàng hồi sinh từ lửa đỏ, tâm tình đã dần dần mạnh mẽ hơn, hiểu được nên nhận gì bỏ gì, cũng biết phải quý trọng cái gì.

Phiêu Tuyết biết Bạch Diệp đi vào từ phía sau, nên quay đầu hỏi nàng: “Chuyện hôm nay ngươi ra ngoài tìm thấy thuốc tiến triển thế nào rồi?”

Bạch Diệp cúi đầu: “Ta đã lấy danh sách thầy thuốc của quý y, nhưng những lang trung trong kinh thành cũng không có cách nào...”

Phiêu Tuyết đã đoán được kết quả này nên chỉ nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Bạch Diệp thấy Phiêu Tuyết thở dài, lại muốn trấn an lòng nàng: “Nhưng ta đã cho người cấp tốc tới Giang Hoài tìm thần y khác.”

Chương 164: KhanhBAT Liễu bị ám sát

“Ừ, cuối cùng kết quả sẽ thế nào?” Lời này của Phiêu Tuyết giống như đang hỏi Bạch Diệp nhưng thực ra đang tự hỏi mình. Rốt cuộc có thể chữa lành hay không? Trong lòng Phiêu Tuyết vẫn còn chút hy vọng.

Cho dù chỉ còn một chút hy vọng, Phiêu Tuyết cũng sẽ không buông tay.

Gió thổi đến từ trên bầu trời bao la, cho dù phải đợi đến khi tóc trắng xóa, nàng cũng sẽ không buông tay. Chỉ vì trong lòng kia có một giấc mộng, cuộc đời này nguyện chỉ có một người, đến bạc đầu không phân cách.

Phiêu Tuyết nhẹ nhàng ngâm nga một giai điệu khó hiểu, Bạch Diệp tự động lui ra khỏi phòng.

Hát một lúc, Phiêu Tuyết cảm thấy có khí nghẹn ở cổ, có chút khó chịu nên nôn ra một trận.

~oOo~

Màn đêm buông xuống, đêm trong thâm cung dường như còn đen hơn cả chính nó ở ngoài kia.

Trong cung vừa mới lên đèn, Bích Liễu cung đèn đuốc sáng trưng, mái hiên nơi nơi treo những ngọn đèn bát giác nhiều như sao trên trời, một cảnh tượng cao quý nhất hoàng cung, tượng trưng cho địa vị thân phận. KhanhBAT Liễu tùy ý khoác một tấm áo gấm Giang Nam, nằm trên giường mềm, lông cừu vĩ hồ trải dưới thân nàng, trong phòng đốt đàn hương, một tay vát lên trán nhắm mắt dưỡng thần.

Dưới giường, một nữ quan đang nhẹ nhàng giúp nàng rửa chân, vệ mặt rất cẩn thận, chỉ sợ sẽ sai sót ở chỗ nào. Liễu phi kiêu ngạo lạnh lùng, hỉ nộ vô thường, ai cũng sợ phải hầu hạ nàng giống như nhìn thấy Lũng thái hậu năm đó.

“Hướng lên trên một chút.” Lời của nàng ngắn gọn mà giật mình.

“Vâng.” Nữ quan thấp giọng đáp, sau đó lập tức xê dịch lên trên.

Nữ quan dùng sức vừa phải, thoải mái đến mức KhanhBAT Liễu hừ nhẹ một tiếng, sau đó hỏi ma ma phía sau: “Hôm nay Hoàng thượng nghỉ ở đâu?”

“Hôm nay Hoàng thượng vẫn ở trong ngự thư phòng, phía Tây Nam Vĩnh Yên báo lên ngân lượng để xây đê có chút sai sót, muốn cả đêm điều tra sửa chữa.” Ma ma kia lặng lẽ trả lời.

Khanh Bất Liễu suy nghĩ một chút, thân thể không động, giống như đang hưởng thụ niềm vui thú bóp chân nhưng thực ra tâm tư đang luân chuyển.

Hậu cung có lệnh cấm Tàn phi tham gia vào chính sự, nàng lại lớn gan dám hỏi.

Ám vệ bên ngoài giúp nàng tuần tra, bảo vệ an toàn bản thân.

Ma ma lại thấp giọng nói với nàng: “Hôm nay không biết thế nào lại hạ lệnh điều hai nhóm thị vệ của Bích Liễu cung sang bên Niên phi.”

Sau khi nghe xong, Khanh Bất Liễu vẫn ra vẻ thờ ơ, như lơ đãng hỏi: “Niên phi? A... Chính là em gái Niên tướng quân sao? Xuất thân quân nhân, cũng chỉ là chim sẻ đòi bò lên cành cao thôi, không làm được việc gì.”

“Nương nương, mấy ngày trước Hoàng thượng đều tới chỗ Niên phi qua đêm... Cũng không biết ai sẽ được sủng ái tiếp theo, làm cho người ta không biết tính toán thế nào.” Ma ma không cách nào giải thích được bộ dạng thờ ơ của Khanh Bất Liễu.

Chỉ thấy nàng kiêu ngạo cười, “Hoàng thượng là người mà bọn tục nhân các người có thể đoán được?”

“Nương nương nói phải...” Ma ma kia ngoan ngoãn nghe Khanh Bất Liễu dạy dỗ.

Khanh Bất Liễu giống như nhớ ra cái gì, bỗng nhiên mở mắt: “Đúng rồi, Cố Phiêu Tuyết sắp mù ở Trúc Uyển đâu? Thế nào rồi? Thật sự biến mất?”

“Có vẻ là vậy. Bây giờ Hoàng thượng niệm phong, bao vây Trúc Uyển lại, trước mắt thế nào cũng không biết được.”

“Ha ha, cũng chỉ là bại tướng dưới tay ta, kệ nàng ta đi.” Lại là bộ dạng ngạo nghễ kia, ngay từ đầu nàng đã khinh thường Phiêu Tuyết.

Khanh Bất Liễu cười lạnh như băng, trong phòng lập tức tràn ngập một không khí quỷ dị, khí lạnh từ trên người nàng tỏa ra, ngoài ra còn có loại hàn khí của cao thủ võ lâm, hai cỗ khí lạnh trộn lẫn với nhau.

“Ai!” Khanh Bất Liễu giật mình, chân đá một cái, nữ quan bị động tác trên chân của nàng làm cho sợ đến mức ngã lăn ra, cả người ngã nhào bên cạnh giường.

Đột nhiên một trận gió lạnh thổi qua, ngọn nến trong điện chập chờn, ha ha ha... Giọng cười thê lương của nữ nhân vang lên trong điện, một làn gió đảo qua làm ngọn nến tắt lịm!

“A—” nữ quan vừa bóp chân kia bị bóng tối bất ngờ làm cho sợ hết hồn, nín chặt lấy y phục của mình, muốn hét lại không hét ra tiếng. “Quý, có quý.”

Lúc này Khanh Bất Liễu đã ngồi dậy, “Ai? Là ai đang giả thần giả quỷ? Ra ngay cho ta!” Nàng quát to một tiếng.

“Người đâu, đốt đèn lên.” Ma ma phía sau Khanh Bất Liễu kịp thời phản ứng lại, sau đó sai phái những người khác.

Lập tức có mấy nha đầu thắp sáng toàn bộ đèn lên, mấy chiếc đèn lồng cung đình đồng loạt sáng lên, không khí lại trở về bình thường, chiếc lò hương bằng vàng lại tiếp tục tản ra làn khói lượn lờ thơm ngát.

“Trên đời làm gì có quý? Đừng tự hù dọa mình.” Ma ma kia mắng nữ quan vừa mới hét lên có quý.

“Vâng... Ma ma nói đúng, nô tỳ xin nghe dạy bảo...”

“Đi xuống, đừng ở đây vương tay vương chân.”

“Vâng... Ma ma.”

Nữ quan kia lập tức rút khỏi đại điện.

Khanh Bất Liễu cảm thấy không khí có chút quái dị, dù sao cũng là người học võ, muốn động tay động chân trên người nàng thì khó càng thêm khó, huống hồ bên ngoài còn có thị vệ đi tuần. Nàng nín thở quan sát xung quanh, quả nhiên có cỗ hơi thở kì lạ, trình độ người kia hẳn phải hơn nàng.

Cảm giác trong đại điện có người lạ, lại không biết hơi thở kia đến từ chỗ nào, tâm tình Khanh Bất Liễu có chút không yên, lại dám dờ chiêu này trong lúc này đang hưởng thụ. Nàng hừ lạnh lên tiếng: “Muốn giả thần giả quỷ, tráng sĩ tới nhăm chỗ rồi.”

“Người đâu!” Khanh Bật Liễu đứng dậy nắm chặt y phục, giọng nói tràn ngập khí thế.

Một nhóm thị vệ ồn ào chạy vào. Chính vào lúc này, khi Khanh Bật Liễu vừa định mở miệng nói chuyện, một thùng máu chó đột nhiên từ trên trần nhà dội thẳng xuống —

Mọi người hít một hơi khí lạnh, “A! Nương nương—” các nữ quan cứ tro mắt đứng nhìn Khanh Bật Liễu cao quý bị dội một thùng máu chó lên người.

Một nhóm người bị dọa đến mức mắt löt tròn. Căn bản không biết thùng máu chó từ đâu ra, tất cả mọi người ngẩng đầu theo bản năng, trên bức tranh điêu khắc trống rỗng, nào có một chút khác thường nào?

“Này...này, này! Còn ngây ngốc cái gì, mau giúp nương nương thay quần áo!” Ma ma lâu năm thấy Khanh Bật Liễu một thân toàn máu đỏ rất chậ vật lập tức thất thanh hét lớn, tình cảnh lại một trận rối ren.

Khanh Bật Liễu bất chấp tất cả, nhìn người mình đầy máu đỏ, còn tỏa ra mùi vị khủng khiếp, “Người đâu, có thích khách! Lục soát cho ta!” Nàng như giận đến phát điên, từ bé tới giờ chưa từng nhục nhã như vậy! “Người đâu, bắt lấy hă, bôn cung muốn tặ tay giết hă!”

“Người đâu! Mau tới đây!” Rốt cuộc là ai, lại dám động thủ trên đầu thái tuê!

Chương 165: Ta không có hài tử

Lại nói đến Bích Liễu cung đã loạn thành một đồng người, Khanh Bật Liễu vẫn cố gắng duy trì tư thế cao quý ngạo nghễ, “Không bắt được thì các người tự đưa đầu nhận tội đi!” Nàng đập một tay lên bàn, sức lực rất lớn làm chiếc bàn vỡ tan.

“Vâng!” Tiếng trả lời đồng loạt, mọi người lập tức rút ra ngoài.

Lại mấy tiếng quỷ cười vang lên, mấy cây nến trong tấm cung Khanh Bật Liễu lại vụt tắt.

“Ha ha ha...” Giọng nói này càng nghe càng giống giọng Lũng Tịch Ngọc... Khanh Bật Liễu không sợ trời không sợ đất đột nhiên cảm thấy bấp chân như co rút.

Choáng váng trong một lúc, bên ngoài Bích Liễu cung xuất hiện một bóng người màu đen, một nam tử thoát ra ngoài, thấy kết quả liền lui. Ngày mai còn phải diễn một màn “*chào hỏi*” khác.

Trong Bích Liễu cung, một tay Khanh Bật Liễu bám lấy giường mềm, một tay che ngực an ủi chính mình: *nhất định là ai đẩy giả thần giả quỷ*. Bên ngoài một tiếng keng vang lên, nàng đột nhiên phát hiện đây chính là khi lãnh cung kia bị cháy, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy một luồng khí lạnh.

“Người đâu, đốt đèn cho bản cung!” Nàng ra vẻ trấn định.

~oOo~

Sau đó không lâu, trong ngự thư phòng, ẩn vệ năm vùng của Đông Phương Tuấn Lạc để giám sát Bích Liễu cung quỳ trước mặt hắn.

Đông Phương Tuấn Lạc tay cầm bút son, điểm trên tấu chương một cái, giọng nói hắt hủi đến mức không có độ ấm: “Sao? Vừa rồi Bích Liễu cung xảy ra chuyện gì?” Hắn hỏi mà không ngẩng đầu lên.

Ẩn vệ ôm quyền cúi đầu trả lời: “Liễu phi bị người ta dùng máu chó dội lên.”

Đông Phương Tuấn Lạc nhú mày, ngẩng đầu lên, dung nhan tà mị hiện ra dưới ánh đèn: “Cái gì? Người nói lại lần nữa.”

Ăn vẹ kia lập lại một lần nữa:” Liều phi bị người ta dùng máu chó dội lên.”

Đông Phương Tuấn Lạc xác định mình không nghe sai, “Là ai gây ra?” Trong lòng hắn còn có chút nhảy múa, chờ đợi đáp án, hắn bật cười, còn ai có khả năng vừa nghĩ ra vừa thực hiện phương pháp chinh đồn hoang đường như vậy chứ? Bóng dáng xinh đẹp lại hiện lên trong lòng.

“Thuộc hạ bất tài, không biết ai gây ra!”

“Ha...” Trong lòng muốn cười nên trên mặt quả thật đã hiện ra nụ cười, “Trẫm đã biết, ngươi đi xuống đi.”

Đông Phương Tuấn Lạc đặt bút son xuống, không còn tâm tình phê tấu chương nữa, nàng chưa đi xa, thì ra nàng vẫn ở gần đây! Ý nghĩ này như một ánh trăng sáng chiếu rọi tâm hồn hắn, tâm tình Tuấn Lạc đột nhiên trở nên rất tốt.

Trước khi ăn vẹ đi ra, hắn lại sai khiến: “Bích Liều cung còn xảy ra chuyện gì phải lập tức báo lại.”

“Vâng! Hoàng Thượng.” Ăn vẹ ôm quyền, khom người lui ra.

Ánh trăng mới lên, Đông Phương Tuấn Lạc nhìn vầng sáng trên cao, nghĩ tới những chuyện trước đây, hắn cảm thấy ấm áp trong lòng. Có một loại tình cảm không cần thiết phải thời thời khắc khắc giữ trong tay, chỉ cần tuyệt đối tin tưởng đối phương thì mọi chuyện đều tốt đẹp.

~oOo~

Trong đại lao của phủ Tông nhân, một đôi huynh đệ ôm nhau thật chặt, trong phòng giam ẩm thấp trái một lớp cỏ khô thật dày, mặc dù bên cạnh đặt một bộ chăn gối bằng gấm nhưng hai người vẫn quyết định ôm nhau để sưởi ấm.

Muội muội vui đầu thật sâu trong ngực ca ca, thấp giọng hỏi: “Ca, đã lâu như vậy, rốt cuộc khi nào họ mới trả lại công bằng cho chúng ta? Muội sắp không đợi được nữa.”

Nam tử khôi ngô kia trấn an muội muội xinh xắn động lòng người: “Rất nhanh thôi, mấy hôm trước không phải Hiên Vương gia mới đến thăm chúng ta sao? Ngọc bội cũng đưa cho hắn xem, chuyện chúng ta khôi phục thân phận là chuyện lớn, rất nhanh sẽ đến!”

“Nhưng... Nhưng...” Tiếng nói của muội muội càng ngày càng thấp, mang theo cảm giác bất an mãnh liệt, “Ca, huynh nói chúng ta thật sự có thể trở thành hoàng thân quốc thích sao? Mẹ chúng ta thật sự là Thái hậu đương triều sao?”

“Đúng vậy, sao không thể? Ngọc bội chính là chứng minh tốt nhất... Chúng ta là hài tử của Cửu vương gia, chúng ta chính là hoàng thân quốc thích, đừng lo lắng.” Ca ca an ủi muội muội, giúp nàng sửa lại mái tóc, “Đừng lo lắng, Hiền vương gia là người tốt, sau này chúng ta không cần chịu khổ nữa, không bị người khác ức hiếp nữa...”

“Huynh nói xem vì sao mẹ lại bỏ lại chúng ta? Nghe nói sau khi sinh xong, bà không gặp chúng ta nữa... Trong cung cũng không có đệ đệ muội muội, hẳn là bà rất cô độc à? Muội nghe ngục tốt ở đây nói mẫu thân chúng ta là một nữ nhân không tốt.”

“Bất kể bà có tốt hay không vẫn là mẹ của chúng ta!”

Muội muội kia mờ mịt gật đầu, sau đó lại vui đầu càng sâu.

Nam Cung Hiền Dật vừa vặn đi tới bên cạnh, nghe thấy bọn họ nói như vậy chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, hẳn dừng lại một chút, cuối cùng vẫn quyết định đi tới trước mặt hai người kia: “Đã không còn sớm nữa, huynh muội các người đi nghỉ sớm đi, phải ở trong lao là uất ức cho các người nhưng phải tin tưởng Hoàng thượng, chắc chắn sẽ trả lại công bằng cho các người.”

Muội muội nhìn thoáng qua Nam Cung Hiền Dật, cảm thấy diện mạo hẳn thật là đẹp, nàng cúi đầu, đưa lưng về phía hắn.

~oOo~

Lại nói đến một nữ nhân quý phái ngồi bên trong một cái lồng sắt, một mình ở trong Từ Vĩnh cung đã lâu, bà mím chặt môi, khí phách hơn hai mươi năm nuôi dưỡng thành mơ hồ còn thấy được, vẫn là loại đặc ý nắm chúng sinh thiên hạ trong tay, một loại tự tin đến mù quáng.

Thượng Quan Uyển Nhi canh giữ bên cạnh bà ta, nữ quan gọi là Mạc Nữ cũng ngồi cạnh.

Móng tay Lũng thái hậu vẫn tô đỏ, mang theo chút cảm giác kinh khủng, móng tay đỏ tươi đặt trên hai chân bà ta, dáng ngồi rất đoan chính.

Lũng Niệm Từ hiểu được sự thất bại của mình, ngay cả hai nữ quan bên cạnh mà mình rất tin tưởng cũng là người của Đông Phương Tuấn Lạc, mới đầu cũng không cách nào chấp nhận nhưng từ từ bà đã đón nhận tất cả.

Vẫn ôm khư khư vẻ kiêu ngạo của một Thái hậu, “Các người không cần trông chừng ta, cho phép các người đi nghỉ ngơi trước.”

Ngữ khí của nàng vẫn không thay đổi, ban ơn vẫn là phương pháp mà bà quen dùng.

Mạc Nữ đã hầu hạ bà hơn hai mươi năm, bởi vì lần trước nàng không hãm hại được Phiêu Tuyết, tội đánh gãy hoa trở thành lỗi lầm của nàng, từ đó cũng làm cho nàng hoàn toàn mất cảm tình với Lũng Niệm Từ. Nghe Lũng Niệm Từ nói như vậy nàng lập tức đứng dậy bỏ đi.

Lúc đi ra, nàng còn quay đầu lại nói với Lũng Niệm Từ: “Thái hậu nương nương. Thuận tiện nói trước cho ngài một tiếng, hai đứa nhỏ mà ngài sinh hạ năm ấy đã bị Hoàng thượng tìm được rồi, ngài tự mình giải quyết cho tốt.”

Sau khi nghe xong, Lũng Niệm Từ cười: “Hài tử? Ta nào có hài tử? Hoàng nhi của ta lại muốn dùng cách gì hành hạ ta?”

“Hắn là kẻ bất lực chỉ dám nhốt ta vào lồng sắt, sợ hãi phải đeo lên lưng tội bất hiếu, là kẻ ngay cả đại thù cũng không dám báo, không biết hoàng nhi của ta có thật sự không còn là kẻ đơn thuần như trước nữa không?” Ý tứ của bà rất rõ ràng, nghe nói Đông Phương Tuấn Lạc đã nhốt nữ nhi Cố gia vào lãnh cung, sủng ái Khanh Bất Liễu đến mức không thể sủng ái hơn được nữa, bà thật sự không tin Đông Phương Tuấn Lạc còn đưa ra được trò gì nữa.

Huống chi hai tội nghiệt năm đó bà sinh ra đã sớm sai người bóp chết.

Chương 166: Du y, người nói có tin vui?

“Hai đứa bé kia chưa chết, nướng nướng, vẫn là câu nói kia, ngài tự giải quyết cho tốt.” Mạc Nữ nói xong lời này rồi hoàn toàn biến mất trong tầm mắt Lũng Niệm Từ.

Lũng Niệm Từ đối với hai đứa bé kia không có bất kỳ áy náy gì, những chuyện tán tận thiên lương trên đời này bà đều đã làm, nghe Mạc Nữ nói vậy, bà cũng chỉ cười mấy tiếng sau đó đi tới giường tre trong góc nằm ngủ.

Ngày tiếp theo, vừa qua canh năm, ngay khi lò hương vừa tàn, Đông Phương Tuấn Lạc đã một đêm không ngủ, hắn gọi Khánh Hỉ vào giúp hắn thay long bào rồi lập tức lên triều.

Cuộc sống cứ như vậy, cứ qua đi mà không có bất cứ thay đổi nào. Đông Phương Tuấn Lạc vừa nhận được tin mà ân vệ của Bích Liễu cung truyền tới, Bích Liễu cung bị náo loạn đến mức gà chó không yên đã là ngày thứ bảy. Tối nay một cây kiếm đào mộc bị găm lên cửa Bích Liễu cung, khoảng canh tư cùng ngày xuất hiện kỳ cảnh bách quỷ dạ hành, mỗi lần Khanh Bật Liễu muốn ngủ sẽ vang lên những tiếng không phải của người cũng chẳng phải của quỷ, khi nàng giận dữ giờ kiếm chửi mắng sẽ bị một chậu máu chó từ trên trần dội xuống.

(Kiếm đào mộc: kiếm để trừ ma, bách quỷ dạ hành kiểu như cả trăm loại quỷ đi tuần)

Mỗi ngày Đông Phương Tuấn Lạc đều nghe những chuyện dường như không liên quan gì đến quốc gia đại sự này, sau đó về mặt bất tri bất giác sẽ dịu dàng hơn, thỉnh thoảng còn nhoẻn miệng cười. Khắp hậu cung bắt đầu truyền tai nhau những chuyện ma quái, mà địa điểm đều tập trung vào Bích Liễu cung. Cứ cách hai ba ngày, Đông Phương Tuấn Lạc lại phải tới Bích Liễu cung an ủi mọi chuyện lắng xuống, sau đó vờ như mắng chửi nhóm thị vệ mấy tiếng, cấm vệ quân cứ thay đi đổi lại mãi nhưng Khanh Bật Liễu vẫn bị hành hạ đến mức không muốn sống nữa.

Một ngày nọ, Khanh Bật Liễu khó chịu nằm trên giường mềm, một cái khăn ướt đắp trên trán, ma ma cầm quạt lông nhẹ nhàng quạt cho nàng.

“Nướng nướng, nhân lúc trời còn chưa tối, người mau ngủ một chút đi.” Ai cũng biết mấy ngày qua Khanh Bật Liễu thậm chí ngủ không ngon, thời điểm yên ổn duy nhất chỉ có ban ngày.

“Những tên đó điều tra ra chưa? Nuôi nhiều người như vậy chẳng lẽ một cái bóng cũng không tra ra?” Khanh Bất Liễu đau khổ nói, ngọc nhan vô song cũng đã khô vàng mất vài phần, giống như quả cà bị trải qua sương đêm.

“Không phải không tra ra... Mà là...”

“Mà là cái gì?”

“Mà là... Căn bản không bắt được người, không cách nào ra tay a...” Ma ma kia vẻ mặt ngập ngừng.

“Người nói xem khắp Đông Ly quốc có bao nhiêu người có khả năng làm như vậy? Ta nuôi các người còn không bằng nuôi chó, chó còn biết vị trí mà đi, còn các người ngay cả một chuyện cũng làm không xong, ta nuôi các người thật vô dụng.” Khanh Bất Liễu lấy tay che mắt, toàn thân bức bối không chịu nổi.

Ma ma kia quỳ xuống: “Nương nương, đối phương quả thật là năng lực bất phàm, hay là... thật sự không phải người?”

“Người nói gì?” Khanh Bất Liễu hét lên một tiếng, hất cái khăn che trên trán ra, năm ngón tay tát lên mặt ma ma: “Trên đời không có quỷ, bọn cung không tin tà đạo!”

Ma ma kia uất ức bò lồm ngồm trên đất, sau đó từ từ lui ra: “Vâng... Lão nô nhất định sẽ điều tra ra, nhất định sẽ tra ra manh mối.”

~oOo~

Trong tổng bộ Minh bang, một vị Du y trên giang hồ được đón vào, tấm rèm che lại bóng dáng Phiêu Tuyết, một sợi tơ hồng buộc vào tay nàng, một đầu khác trong tay Du y.

“Thế nào?” Trương Mặc lo lắng hỏi,

“Ai~~” Du y thở dài một hơi, “Mạch của cô nương không bình thường, giống như... thật giống như...”

Ánh mắt Du y hướng lên trên, nói giống như một lúc lâu, cuối cùng vẫn không biết nói tiếp thế nào.

“Giống như cái gì? Người nói đi a!” Hiềm khi nào như hôm nay, Bạch Ngọc yên ổn đứng trong phòng mà không ra ngoài quây phá.

“Thật giống như... thật giống như... giống như có tin vui?” Giọng nói Du y nhỏ như muỗi kêu.

“Người nói cái gì?” Bạch Ngọc nghe xong, trong lòng thấy cực kì khó chịu, chỉ muốn đập qua một cước.

“Bạch Ngọc, đừng náo loạn, hắn vừa nói cái gì?” Giọng nói Du y quá nhỏ, Trương Mặc cũng không nghe ra hắn nói cái gì.

Vẻ mặt Bạch Ngọc không vui: “Quan tâm lời hắn nói làm gì? Người nhìn cái bộ dáng lăm la lăm lét kia xem, chỗ nào có thể nhìn ra là người sẽ chữa được cho bang chủ? Mau đi ra, mau đi ra.” Nàng làm bộ như muốn đuổi Du y ra ngay lập tức.

Mấy ngày nay Phiêu Tuyết đều bị các nàng náo loạn đến không chịu nổi, mỗi ngày Trương Mặc đều đưa đến rất nhiều lang trung, ngay cả đại đệ tử của Thần y cốc từ ngàn dặm xa xôi cũng bị hấn tới tới, thật sự không nhìn ra một kẻ thư sinh như Trương Mặc khi làm việc cũng độc ác đến mức làm người ta muốn lột tròng. Hấn ngay cả gà cũng không chịu giết mà lại động đao động thương tới cả người của Thần y cốc đưa về Minh bang! Nghĩ đến Phiêu Tuyết lại thấy buồn cười. Mặc dù vẫn duy trì được tâm trạng nhưng mỗi ngày người đến người đi, ai cũng lắc đầu bỏ đi làm Phiêu Tuyết cũng sẽ khó mà vui lên được.

Phiêu Tuyết cũng không trông cậy gì vào người tới hôm nay, chỉ muốn xem mạch xong nhanh nhanh, có thể chữa được thì đó chính là đại phúc trời cho.

“Ai~~” Phiêu Tuyết thở dài một hơi sau rèm, thấy bộ dạng thờ hờn hển của Bạch Ngọc, nàng cũng không quan tâm Du y kia đã nói gì.

Bạch Ngọc đập người kia ra bên ngoài, Trương Mặc vẫn chưa từ bỏ ý định ngăn cản Du y bỏ đi: “Trở lại.”

Du y lại loạng choạng đi vào, đã bất ngờ bị người ta “mời” tới đây còn bị người ta hành hạ, hai chân hấn run run hỏi: “Công, công tử... còn, còn việc gì sao?”

Trương Mặc nhìn dáng vẻ này của Du y, thật sự vừa tức giận vừa buồn cười: “Kết quả xem mạch vừa rồi thế nào?”

Đôi môi Du y kia run lên, không biết có nên nói hay không? Liếc qua bộ dạng hung thần ác sát của Bạch Ngọc, cảm thấy cực kỳ rối rắm.

“Vị cô nương kia... Giống như, giống như... không bình thường... Mạch, mạch quá yếu... Hình như là có tin vui... Thật giống như, giống như... chỉ giống như thôi.”

“Cái gì? Người nói có tin vui?” Trương Mặc quát to một tiếng, trong khoảnh khắc nghe thấy lời nói kia, đầu óc hắn như trống rỗng.

“Cái gì? Có tin vui?” Phiêu Tuyết từ đâu nghe được giọng nói Trương Mặc, đột nhiên hất tay, không cẩn thận vung tay vào lò hương bên cạnh, hương bên trong còn chưa cháy hết rơi lên mu bàn tay Phiêu Tuyết, làm nàng bị thương. Đau đớn vô cùng chân thật như vậy nói cho nàng biết nàng không nằm mơ. Lang trung nói nàng có tin vui?

Hài tử, có hài tử của mình rồi? Nàng thật sự có hài tử của A Li?

Tất cả chuyện này có phải sự thật hay không? Nàng thật sự có hài tử?

Phiêu Tuyết không biết giải thích tâm trạng lúc nào như thế nào, phức tạp, vui sướng, kích động, đột nhiên nước mắt chảy ra, ngay cả chính mình cũng không biết mình vì sao mà khóc, vì sao lại yếu ớt như vậy? Tin tức chưa biết thật giả này lại có thể làm cho nàng nhảy nhót trong lòng?

Phiêu Tuyết men theo ánh sáng lão đạo đi tới, lo lắng hỏi: “Trương Mặc! Trương Mặc! Ta có hài tử? Ta thật sự có hài tử? Mau, mau nói cho ta biết! ta thật sự có hài tử?”

Chương 167: Lại chẩn đoán, không có hỉ mạch.

“Trương Mặc, người mau nói cho ta biết a!” Phiêu Tuyết liên tục hoài nghi là mình đã nghe lầm, nhào tới kéo áo Trương Mặc, đôi mắt dù không nhìn rõ nhưng trong đầu thì vẫn cố chấp khát vọng, giống như cỏ nhỏ héo úa đã lâu lại được nhìn đến ánh sáng, tìm lại được ánh sáng để sinh sôi. Phiêu Tuyết thấy Trương Mặc không nói, hai mắt nàng nhìn chăm chăm giống như đang cầu xin một đáp án, mang theo chút bất an: “Trương Mặc... Tại sao người không nói?”

Trong đầu Trương Mặc vẫn trống rỗng, một lúc lâu mới tỉnh lại hỏi Du y: “Người, vừa nói thật?”

“Ta... Mạch quá yếu, các người tìm cao minh khác đi... Ta cáo từ.” Vừa dứt lời, cặp chân Du y đã như dấm phải lửa, chạy trốn còn nhanh hơn chuột đồng.

“Hắc hắc, làm gì mà chạy nhanh như vậy?” Bạch Ngọc chớp chớp mắt, có chút không kịp phản ứng.

Phiêu Tuyết cũng đang tự chìm đắm trong thế giới của mình: “Có hài tử! Ha ha, Trương Mặc, ta nghe thấy rồi, hẳn nói ta có hài tử!”

Phiêu Tuyết nắm chặt tay Trương Mặc, khóe mắt cũng cong cong, mặc dù mắt nàng đã gần như không còn nhìn rõ nhưng trong mắt Trương Mặc, đôi mắt ấy vẫn sinh động giống như chứa đựng cảnh ngày hè.

Tất cả những sinh động, nhiệt tình kia, tất cả đều như chưa từng biến mất, tất cả vẫn ở trong Phiêu Tuyết, cho dù lúc này đã vào thu nhưng Trương Mặc vẫn nhìn thấy cảnh hè trong mắt nàng.

Bạch Ngọc nhìn thấy Phiêu Tuyết vui vẻ như vậy lúc này mới kịp hiểu ra có tin vui là như thế nào. “Cái gì? Bang chủ.... Có tiểu bang chủ rồi?”

“A, không đúng, phải là tiểu hoàng đế mới đúng... A...” Bạch Ngọc lập tức che cái miệng nhanh nhẩu của mình.

Phiêu Tuyết cũng vui đến mức che miệng khanh khách cười, tiếng cười kia lạnh lạnh như chuông bạc động lòng người. Trương Mặc càng nghe trong lòng càng rầu rĩ.

“Chúng ta lại tìm lang trung tới bắt mạch đi.” Hiếm khi nào Trương Mặc lại im lặng như thế, trong bình tĩnh còn mang một chút bất lực như không thể nào bơi qua được con sông chảy xiết.

“Bắt mạch? Vì sao còn phải bắt mạch? Trương Mặc công tử, người sợ chẩn đoán sai sao?” Bạch Ngọc khó hiểu, dường như mãi mãi không giải thích được loại chuyện này.

Phiêu Tuyết ngừng tiếng cười, nghiêm túc nhìn Trương Mặc: “Ta không muốn tìm lang trung nữa, cho dù không có hài tử ta cũng tình nguyện bị giam trong chuyện này.” Cặp mắt Phiêu Tuyết vẫn cười đến mức cong cong, giống như được làm mẹ là hạnh phúc lớn nhất trên đời.

“Điệp Ngữ...” Trong giọng nói Trương Mặc có ngàn vạn lần bất đắc dĩ, chỉ sợ trong đầu Phiêu Tuyết đã chấp nhận chuyện này.

Trương Mặc tình nguyện coi như không nghe thấy lời của Du y giang hồ kia, giọng nói hần khàn khàn: “Nếu Du y kia chẩn đoán sai, ta thà khiến ngọc vỡ cũng không bỏ qua cho hắn.” Nếu thật sự y đoán sai, đó chính là hại Phiêu Tuyết.

Vừa có được lại mất đi, đó là một việc hết sức tàn nhẫn.

Trương Mặc không tự chủ được mà đặt tay lên vai Phiêu Tuyết, dịu dàng an ủi: “Không có chuyện gì... Sẽ tìm lang trung tới khám lại, nếu thật sự có, chúng ta cần thận chăm sóc thai nhi không phải tốt hơn sao?” Hắn cố gắng thuyết phục nàng. “Hơn nữa bây giờ thân thể người không tốt, cho nên Du y mới có thể nói mạch không yên, khó xác định, chúng ta tiếp tục kiểm tra, được không?”

Nói đến hài tử Phiêu Tuyết mới ngoan ngoãn gật đầu: “Được.”

Bạch Ngọc nghe thấy Phiêu Tuyết đồng ý liền vội vàng dùng khinh công nhảy khỏi cửa: “Ta lại đi bắt tên đại đệ tử thần y cốc tới!”

Vừa dứt lời, người đã không thấy đâu. Bạch Điệp đã đi ra ngoài làm việc, những việc còn lại đành phải để Bạch Ngọc làm.

Tâm tình Phiêu Tuyết bây giờ như ngập trong nắng tháng ba, ở cạnh Trương Mặc lại càng lộ ra vẻ lo lắng của hắn.

Nếu... Nếu không có thai thì sao?

“Bây giờ thân thể ngươi không tốt, đừng nhảy nhót như thế, bình ổn lại tâm trạng cũng tốt với đứa trẻ trong bụng...” Long mày Trương Mặc nhíu lại thật chặt.

“Đúng vậy, ta không cười nữa.” Phiêu Tuyết nghe Trương Mặc nói vậy lập tức che miệng, nhưng trên mặt vẫn không dấu được ý cười nồng đậm, một tầng lại một tầng, sung sướng đến mức làm mờ mắt những người nhìn tới.

Phiêu Tuyết vui vẻ chậm chạp trở lại phòng mình, Trương Mặc cũng đi theo, lúc này mới phát hiện lư hương bị đánh đổ nằm trên bàn, tro bụi rơi trên giường mềm.

Tầm mắt trở về trên tay Phiêu Tuyết mới phát hiện trên mu bàn tay trắng như ngọc của nàng có mấy vết đỏ, một số còn nổi lên bong nước. Hắn đau lòng, trực tiếp đi lên cầm tay Phiêu Tuyết: “Rốt cuộc ngươi bị làm sao vậy? Ngươi như thế này hoàn toàn không giống trước kia!”

Phiêu Tuyết rút tay về, cười khúc khích: “Không có chuyện gì, ta không sao.”

Nàng vờ như không có chuyện gì, nhìn ánh sáng lấp lánh ngoài cửa sổ: “Ngươi nói xem vì sao Bạch Ngọc còn chưa dẫn người về?”

“Tới đây, tới đây.” Phiêu Tuyết vừa dứt lời, bên ngoài đã truyền đến giọng nói Bạch Ngọc, chỉ thấy Bạch Ngọc vừa nói vừa đẩy một nam tử yếu ớt mặc áo trắng vào.

“Đi vào!” Bạch Ngọc ném công tử kia lên mặt đất, bạch y công tử nho nhã đứng dậy từ mặt đất, hơi bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc.

“Ta đã nói y thuật ta không tốt, ngươi lại bắt ta tới đây làm gì? Lão bà điên này!”

“Ít nói nhảm đi, mau bắt mạch cho bang chủ của chúng ta!” Bạch Ngọc lại tùy tiện đập một cái lên trán Sở Nguyệt Lương.

Sở Nguyệt Lương hung dữ quay đầu liếc Bạch Ngọc, sau đó tự giác tới trước mặt Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết im lặng nhìn hai người, có thể tưởng tượng được sự quần bách của công tử áo trắng này.

Sở Nguyệt Lương lại quay đầu hung hăng liếc Bạch Ngọc một cái nữa rồi mới cầm lấy cổ tay Phiêu Tuyết, bắt mạch cho nàng.

Lông mày hắn nhíu lại thật chặt, sau đó giật mình quơ quơ tay trước mặt Phiêu Tuyết mấy cái giống như đang xác định Phiêu Tuyết có nhìn thấy gì hay không.

Bạch Ngọc đứng nhìn phía sau rất khó chịu, đi lên đạp một cước, người không ngã nhưng áo choàng lại đen thêm một vết. “Hôm qua không phải mới gặp sao? Người biết rõ bang chủ chúng ta không nhìn thấy, người còn làm cái trò hề gì?”

“Người!” Sở Nguyệt Lương không nhịn được nữa mà bộc phát, trên mặt đã có chút tức giận.

“Không phải bảo ta xem mắt cho nàng thì lại bắt ta tới làm gì?” Sở Nguyệt Lương tức giận mắng Trương Mặc và Bạch Ngọc.

“Xin công tử xem giúp cho cô nương nhà chúng ta có thai hay không.” Thái độ của Trương Mặc tốt hơn của Bạch Ngọc nhiều.

Đại đệ tử của thần y cốc này nghe xong liền cúi đầu chẩn đoán cho Phiêu Tuyết.

Một lúc lâu.

Hắn ngẩng đầu lên.

“Không có hỉ mạch.” Vẻ mặt của hắn rất nghiêm túc.

Chương 168: Ta chỉ là muốn một đứa trẻ.

Nàng chỉ muốn có một đứa bé, nghe thấy Sở Nguyệt Lương nói như vậy liền trực tiếp ngắt đi. Thực tế và ước mơ trong lòng nàng chênh lệch một trời một biển, như một vách đá cao nghìn mét, nàng đã không còn gì, vì sao ngay cả một đứa bé cũng khó có được như vậy?

“Điệp Ngũ!” Trương Mặc đỡ Phiêu Tuyết dậy.

“Ẩn huyết nhân trung.” Sở Nguyệt Lương không có một chút áy náy, nhấc chân muốn đi ra ngoài, trong miệng còn lầm bầm: “Ta đã nói y thuật của ta không tốt, chẩn đoán thường sai, nếu các người muốn tìm cao thủ thì tìm sư phụ ta đi, tiểu sư đệ cũng được.”

“Bọn họ ở đâu?” Về mặt Trương Mặc lo lắng, còn tiếp tục thế này Phiêu Tuyết nhất định sẽ gặp chuyện không may.

“Ta không biết bọn họ ở đâu nhưng nhất định là ở trong kinh thành này.”

Bạch Ngọc nhảy ra: “Có thể chữa lành mắt bang chủ chúng ta hay không?”

Sở Nguyệt Lương hừ một tiếng với Bạch Ngọc: “Không nói với người.”

Trương Mặc nói với Bạch Ngọc: “Người ra ngoài trước đi, để ta nói vài lời với Sở công tử.”

Bạch Ngọc không cam lòng liếc nhìn Sở Nguyệt Lương rồi mới đi ra ngoài. Trước khi đi còn tàn bạo sập cửa lại. “Không cứu được bang chủ nhà ta, ta sẽ lột sạch y phục người vất ra đường, hừ.”

Sắc mặt Sở Nguyệt Lương tối sầm, cũng nhẹ nhàng hừ một tiếng.

Trương Mặc đột nhiên quỳ một gối xuống trước mặt Sở Nguyệt Lương, hấn cúi đầu, dùng loại phong thái chưa từng có để quỳ trước mặt Sở Nguyệt Lương: “Mong Sở công tử nói cho tại hạ tung tích của bọn họ, cũng xin công tử nói thật với tại hạ, rốt cuộc cô nương nhà chúng tôi có thai hay không?”

Sở Nguyệt Lương thở dài: “Ai~~~, nói thật, ta cũng không biết sư phụ và tiểu sư đệ của ta ở đâu, có thể gặp được bọn họ hay không còn xem duyên phận, tiểu sư đệ ở Đông Ly quốc này cũng là xuất thân danh gia vọng tộc, áo

trắng như tuyết, bệnh lâu thành y, cụ thể là ai, thứ cho tại hạ không thể đáp lời.”

Trương Mặc căng thẳng trong lòng, yên lặng nhớ kỹ những điều kiện của người kia.

“Chỉ cần có thể tìm được tiểu sư đệ sẽ tìm được sư phụ ta, nói thật, có thể chữa mắt cho cô nương này cũng chỉ có sư phụ ta mới dám xuống tay chữa trị.”

“Hi mạch kia...” Trương Mặc quỳ trên đất, không rõ vẻ mặt lúc này là khổ sở, đau đớn, hay lo lắng.

“Ta nói thật, cô nương kia dù có hi mạch cũng không giữ được, cho nên ngay từ đầu không nên nói cho nàng biết nàng có thai.”

“Cái gì?” Tay Trương Mặc nắm chặt. “Ý của Sở công tử là Diệp Ngữ thật sự có thai phải không?”

Sở Nguyệt Lương yên lặng gật đầu, sau đó không khí đột nhiên trầm xuống. Sở Nguyệt Lương cảm thấy không còn gì để nói nữa nên hướng về phía Trương Mặc cáo từ: “Y thuật của ta không phải là tốt nhất thần y cốc, thật ra... ta nghiên cứu độc thuật, cho nên các người bắt ta tới là bắt nhầm người rồi. Nhưng cô nương Bạch Ngọc nhà các người đùa cũng thật vui,” Sở Nguyệt Lương cười vui vẻ bỏ đi, để lại một mình Trương Mặc trong phòng.

Trương Mặc nhìn Phiêu Tuyết rồi nhú chặt lông mày. Nhất thời không không chế được cầm lấy tay nàng.

Cửa đóng chặt, cửa sổ cũng chỉ hở một đường nhỏ, một tia sáng trút xuống, Trương Mặc đưa tay Phiêu Tuyết đặt lên mặt mình, bàn tay Phiêu Tuyết áp lên gương mặt tuấn tú của hắn. Hắn nhẹ giọng nói: “Tất cả mọi thứ của ta hôm nay đều là nàng cho ta, ta cũng chưa từng nghĩ điều gì quá phận với nàng, chỉ muốn yên lặng nhìn nàng cũng tốt. Nhưng hôm nay, ta không hiểu vì sao lại trở thành thế này, từ khi nàng bị gả vào cung, ta ở trong đám người nhìn theo xe hoa đưa nàng vào cung, cảm thấy nàng được gả đi như vậy cũng vinh quang, chỉ cần nàng sống thật vui vẻ trong cung. Sau đó lại nghe nói nàng phải sống từng ngày gian nan, vì bảo vệ nàng, ta hao tổn hết tâm tư để sắp xếp người, nhưng nàng không hề dùng đến, nhìn nàng vì giang sơn gấm vóc này mà càng ngày càng gắng sức mà ta lại không thể giúp đỡ. Hơn một nửa vàng bạc trong cốc này cũng là để giúp đỡ người kia không chế giang sơn, binh lực, nhìn nàng vì người kia mà hy sinh nhiều như vậy, thậm

chỉ còn một mình chạy ra khỏi cung. Nàng có biết khi nhìn thấy nàng xuất cung ta đã vui vẻ đến thế nào không, nghĩ đến một người, nhớ đến một người, còn vì một người mà làm nhiều như vậy... Nhưng nàng chỉ nghĩ đến người kia, chỉ yêu người kia, có bao giờ nàng biết đến ta cũng yêu nàng hay không?”

Phiêu Tuyết cảm thấy mu bàn tay thoáng lạnh nên mở mắt, Trương Mặc nhanh chóng xoay người sang chỗ khác lau nước mắt, khi xoay lại đã trở lại bình thường.

Ánh mắt Phiêu Tuyết hoang mang, giọng nói nhỏ như muỗi kêu, trong đó còn có chút khàn khàn: “Trương Mặc...” Ánh mắt nàng nhìn về phía Trương Mặc đang đứng bên ngoài: “Người nói xem... Vì sao muốn có một đứa con của A Li lại khó như vậy?”

Trương Mặc nhìn thấy bộ dạng này của nàng mà đau lòng, nhưng lại nhớ tới lời nói có Sở Nguyệt Lương: *“Dù có hỉ mạch cũng không giữ được, cho nên ngay từ đầu không nên nói cho nàng biết nàng có thai”*, chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?

Trương Mặc buồn bực trong lòng, thật sự không đành lòng nhìn Phiêu Tuyết thế này nên quyết định nói cho nàng biết sự thật. “Hài tử, là có.”

“Thật sự?” Hai mắt Phiêu Tuyết lập tức có thần thái.

“Y thuật của Sở công tử không tốt, vừa rồi hần đã giúp người kiểm tra lại một lần nữa, trong bụng thật sự có hài tử.” Trương Mặc cúi đầu, không dám nhìn ánh sáng tràn ngập trong mắt Phiêu Tuyết.

Sẽ có biện pháp để giữ được hài tử kia, hần cảm thấy việc này không khó, chỉ sợ lòng không bền.

Phiêu Tuyết ha hả cười: “Trương Mặc, người đừng đùa ta chuyện này nhé, người nói thật với ta cũng không sao,” nàng khó khăn chống người dậy, đặt tay lên bụng mình, “Bao giờ mới có động tĩnh nhỉ? Là ta sốt ruột quá mà... Ai~~~”

Nàng thở dài một hơi thật sâu, quay đầu lại nằm xuống.

Trương Mặc đứng nguyên tại chỗ, không biết làm thế nào.

Phiêu Tuyết nhắm hai mắt lại, ngênh đón bóng tối vô cùng này, nàng lầm bầm nói: “Trương Mặc, người nói xem, nhắm mắt và mở mắt thì có gì khác

nhau đâu? Trong mắt ta chỉ có một màu đen... Về phần đứa nhỏ, nếu có hài tử thì thật là tốt, nhất định phải sinh ra một đứa bé xinh đẹp như A Li, đáng tiếc... Ai~~.” Phiêu Tuyết lật người đối mặt với Trương Mặc, mặc dù không nhìn thấy người nhưng vẫn nói: “Cũng không biết cây quế trong Trúc Uyển đã nở hay chưa? Thật muốn hái vài cành tới gửi.”

Trương Mặc nhìn vẻ vui mừng trên mặt Phiêu Tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ thỏa mãn, nhìn nàng cố ý dấu những chuyện khó chịu trong lòng, nhìn nàng ra vẻ kiên cường, trong lòng hắn cảm thấy chua xót.

Hắn nói với Phiêu Tuyết: “Người muốn gửi ta lập tức hái tới cho người.”

Chương 169: Đây không phải hoa, đây là tâm

“Đừng, không cần.” Phiêu Tuyết bắt lấy áo Trương Mặc, “Thâm cung hậu viện, người lại không biết võ công, đi chẳng phải chịu chết sao?” Ngay cả tường thành cũng sẽ qua không nổi, có tâm là tốt nhưng không đáng.

“Ta gọi Bạch Điệp đi.” Trương Mặc vừa dứt lời lập tức đi ra ngoài. “Ta gọi Bạch Điệp đi hái mấy cành hoa quế tới cho người.”

Phiêu Tuyết nhìn bộ dáng nôn nóng của hắn rồi toét miệng ra cười, “Được.”

Nàng chỉ đột nhiên nhớ lại cây quế trong cung kia, Trương Mặc lại vì làm cho nàng vui mà cố gắng như vậy.

Sau khi Phiêu Tuyết thấy Trương Mặc đi ra ngoài, lại đặt tay lên bụng mình, hai mắt bắt đầu trở nên mê man, “Cục cung, mẫu thân phải làm gì mới có thể giữ được người đây?”

Bên ngoài, Trương Mặc nhanh chóng tìm được Bạch Điệp, Bạch Điệp nhẹ nhàng bay từ trên cây xuống, gấp dài: “Hai ngày nay có chút cảm vặt, Trương công tử tìm ta có chuyện gì?”

“Người vào cung nhìn xem cây quế trong Trúc Uyển đã nở hoa hay chưa, nếu đã nở thì hái mấy cành về đây.” Giọng nói Trương Mặc dòn dập, thúc giục Bạch Điệp vào cung.

Bạch Điệp vuốt vuốt nếp nhăn trên tay áo, chân mày không nhăn lại một chút: “Được, ta đi ngay.” Dù sao thâm cung Đông Ly bọn họ cũng đã qua lại nhiều.

“Có phải là cây quế bên dưới treo một chiếc đèn lồng không?” Bạch Điệp quay đầu lại xác định.

Trương Mặc không nói, mím môi đứng dưới tàng cây. Bạch Điệp nhìn lông mày nhíu chặt của hắn, biết rằng có hỏi hay không cũng như nhau nên dứt khoát phát áo rời đi.

Trương Mặc nhìn Bạch Điệp rời đi, sau đó yên lặng trở vào trong lại nhìn thấy Phiêu Tuyết vui đầu trong chăn lặng lẽ khóc.

“Ta đã sai phòng bếp sắc một chén thuốc an thai, sẽ bung lên ngay.”

Phiêu Tuyết gật đầu, vờ như không có chuyện gì tiếp tục nghỉ ngơi.

Một mình Bạch Diệp chạy tới hoàng cung, nhìn một nhóm thị vệ đi qua, dùng khinh công nhảy vào, có rất nhiều cảnh vệ, may mà khinh công của nàng đã đạt đến trình độ quỷ thần kinh sợ, nếu không một bước cũng khó đi.

Bạch Diệp giống như một cái bóng trắng xuyên qua rừng, luôn luôn tránh những chỗ nhiều người, đến bên ngoài Trúc Uyển mới phát hiện thủ vệ đứng tầng tầng lớp lớp bên ngoài, còn Thủy Bích và mấy nữ quan kia thì không thấy đâu.

Nàng nhanh nhẹn chui vào Trúc Uyển như quỷ, may mà trong nội viện không có thị vệ, tất cả đều y hệt như khi Phiêu Tuyết bỏ đi, bên ngoài có nhiều người canh phòng như vậy mà bên trong lại không chút thay đổi, không biết là cố ý hay chỉ là trùng hợp?

Nếu không có ai thì Bạch Diệp cũng không mãi nghiên cứu, chỉ thấy trên cây quế to lớn nở ra những bông hoa màu vàng, còn tản ra một mùi thơm mê người, Bạch Diệp liếc nhìn một biển hoa quế, bên dưới treo những chiếc đèn lồng nhỏ màu trắng, nàng có thể tưởng tượng ra cảnh mấy người vui vẻ ngồi trên cỏ ghim đèn lồng, chỉ tiếc bây giờ khắp viện đã không còn ai, những người đó giờ đã không còn ở đây.

Trong sân vắng vẻ trống trải, chỉ có một cây quế đang nở những bông hoa thật xinh đẹp, một mình lặng lẽ mỹ lệ, người muốn thưởng thức cũng không cách nào thưởng thức nữa.

Bạch Diệp thở dài một hơi, không khỏi cảm thán cảnh còn người mất, quay ra phía sau tìm một chiếc rỗ trúc, chuẩn bị hái mấy cành về cho Phiêu Tuyết. Mũi chân khẽ điểm nhẹ, vừa mới nhảy lên cành, một giọng nói nam tử có chút cứng rắn đã truyền tới: “Đi xuống, ngươi là ai?” Trong giọng nói ẩn chứa uy nghiêm đế vương, Bạch Diệp quay lại nhìn, sau đó đã bị một chương của Đông Phương Tuấn Lạc đánh ngã xuống.

Bạch Diệp quay trên không vài vòng, chân đạp lên một đóa hoa, sau đó chậm rãi ổn định lại thân thể.

Nàng không ngờ Đông Phương Tuấn Lạc lại xuất hiện ở đây, vào giờ này.

Đông Phương Tuấn Lạc nhìn nữ tử trước mặt, cảm thấy có chút quen thuộc, lại đang cảm rỗ như muốn hái hoa, cẩn thận nhớ lại mới chợt phát hiện ra: “Ngươi là thị vệ bên cạnh Phiêu Tuyết?”

Lần đó ở sông bạc Cát Tường hắn đã gặp Bạch Diệp.

Bạch Diệp biết trước mặt chính là Đông Phương Tuấn Lạc, đang do dự không biết gọi là cô gia hay phải thực hiện lễ nghi quân thần.

Đông Phương Tuấn Lạc nhìn cây hoa quế, suy nghĩ như ẩn như hiện, biết Bạch Diệp là người của Phiêu Tuyết, đoán rằng nàng vào cung nhất định là có chuyện, cũng không so đo với nàng vấn đề hình thức.

“Là Phiêu Tuyết bảo ngươi tới sao?” Hắn không nhìn Bạch Diệp mà nhìn về phía hoa quế hỏi.

Bạch Diệp chưa từng thấy nam tử nào dễ nhìn như vậy, chỉ một cái nhãn mày, một cái gờ tay nhắc chân của Đông Phương Tuấn Lạc đều tuyệt đại tao nhã.

“Là Trương Mặc công tử sai ta tới, nói đi xem cây quế đã nở hoa hay chưa, nếu có thì hái vài cành về, ta nghĩ đây cũng là chủ ý của bang chủ.” Bạch Diệp cảm giác mình nói chuyện với Đông Phương Tuấn Lạc có chút câu nệ.

“Ừ...” Đông Phương Tuấn Lạc thản nhiên đáp lời, “Ta hái giúp ngươi.” Hắn nói.

Bạch Diệp khó tin nhìn Đông Phương Tuấn Lạc, không biết có nên tin hay không. Một nam tử cao cao tại thượng như vậy, một đôi tay được dùng để phê duyệt tấu chương, quyết định vận mệnh chúng sinh thiên hạ lại muốn dùng để giúp nàng hái hoa.

Không đợi Bạch Diệp kịp phản ứng, thân hình cao lớn tuấn dật của Đông Phương Tuấn Lạc đã lướt đến trên cây quế, cẩn thận lựa chọn từng cành.

Bạch Diệp không thể làm gì khác hơn là cố gắng không để nai con đi loạn trong đầu, cũng dùng khinh công nhảy lên cành, tùy tiện hái mấy cành, giọng nói Đông Phương Tuấn Lạc lại vang lên: “Mấy cành đó không được tốt, ngươi hái mấy cành bên kia đi.”

Tay Bạch Diệp dừng lại trong không trung, lúng túng đi về phía Đông Phương Tuấn Lạc nói. Quay đầu nhìn lại, Đông Phương Tuấn Lạc đang nhíu mày, tỉ mỉ chọn một cành nở đẹp nhất, mỗi động tác đều rất nghiêm túc.

Bạch Diệp không thể không thừa nhận từ lúc nàng chào đời đến nay, đây là nam tử đẹp nhất, ngũ quan tuyệt mỹ mê hoặc lòng người nhất, bóng lưng dày rộng đập thẳng vào mắt nàng, nàng đột nhiên hâm mộ Phiêu Tuyết.

Bộ dáng Đông Phương Tuấn Lạc hái hoa nghiêm túc như vậy, giống như đối mặt với đại sự liên quan đến tính mạng, từ trong mắt hắc nàng có thể nhìn thấy những quyền luyện thâm sâu không nói được thành lời.

Đông Phương Tuấn Lạc chọn mấy cành hoa quế, cẩn thận đặt vào trong giỏ trúc, đưa cho Bạch Điệp: “A Ngữ nàng...” vẫn khỏe chứ?

“Vâng?”

“Thôi.” Đông Phương Tuấn Lạc cuối cùng lại nén những lời đó lại. “Không có chuyện gì, ngươi hái hoa xong rồi xuất cung đi.” Hắc sớ Phiêu Tuyết đợi lâu.

Bạch Điệp nhận lấy rổ, đầy một rổ là những cành hoa quế mới nở. Đây rõ ràng chính là tâm ý của hắc.

Chương 170: Ta rất nhớ hấn

Bạch Diệp nhận lấy hoa rồi xuất cung, khó hiểu nhìn cấm quân tuần tra ít đi rất nhiều.

Bạch Diệp quay đầu nhìn Trúc Uyển, cảm thấy Trúc Uyển chứa quá nhiều những tình cảm dịu dàng, thứ tình cảm nữ nhân trong thiên hạ mãi mãi không cầu xin được, nàng thay Phiêu Tuyết cười một tiếng. Bang chủ thật sự rất hạnh phúc.

Trở về cốc, Trương Mặc đã đứng canh chừng bên ngoài, thấy Bạch Diệp, hấn bước nhanh tới, “Hoa quế thật sự đã nở rồi sao? Nở thật đẹp.” Hấn nở một nụ cười thanh nhã, muốn nhận lấy rổ hoa.

“Cẩn thận chút.” Bạch Diệp sợ hấn không cẩn thận chạm hỏng một đóa hoa.

Trương Mặc muốn giải sầu cho Phiêu Tuyết, còn che chở những bông hoa này hơn cả Bạch Diệp, còn chưa vào phòng đã chân thành cười: “Diệp Ngũ, người nhìn xem, Bạch Diệp đã hái hoa về.”

Phiêu Tuyết từ trên giường đứng dậy, trên mặt cũng nở nụ cười hiếm có “Ta ngủ thấy rồi.”

Hương hoa xông vào mũi, Phiêu Tuyết sờ soạng, Trương Mặc vội vàng đưa những cành hoa kia cho Phiêu Tuyết, Bạch Diệp đi theo thấp đèn, hi vọng Phiêu Tuyết có thể nhìn thấy một chút.

Phiêu Tuyết không biết có phải mình đang nằm mơ hay không, vì sao trong những bông hoa kia nàng vẫn có thể ngủ thấy một mùi long duyên hương quen thuộc, Phiêu Tuyết cầm một cành hoa trong tay, cảm thán nói: “Ta vẫn không thể nhìn thấy hoa nở thế nào.”

Bạch Diệp và Trương Mặc chưa xót trong lòng.

Trương Mặc đột nhiên nghĩ ra: “Bạch Diệp, người kể một chút cho bang chủ xem cây quế kia hoa nở thế nào?”

“Được.” Phiêu Tuyết hứng thú lên, vui vẻ vuốt hoa quế trong tay, trong ánh nến chiếu rọi có thể mơ hồ nhìn thấy đường viền, vì thế nàng dùng tay vuốt ve bông hoa, dần dần có thể hình dung chúng trong đầu.

Phiêu Tuyết sờ thấy một sợi tóc vương trên cành hoa, vốn không để ý, nghĩ rằng khi Bạch Diệp hái hoa đã không cẩn thận làm rơi xuống, nhưng chợt nhận ra tóc của nữ tử dài hơn thế này rất nhiều.

“Trên cây hoa nở rất nhiều rất đẹp, tiếc rằng ta học võ từ nhỏ, không biết thưởng thức.” Bạch Diệp ngượng ngùng cười, sau đó đuổi Trương Mặc ra ngoài, “Trương công tử ra ngoài trước đi, con gái chúng ta trò chuyện một chút.”

Phiêu Tuyết cười, Trương Mặc thấy tâm tình nàng cuối cùng cũng tốt hơn một chút, tự nguyện để cho các nàng đùa nghịch, chỉ cần có thể làm Phiêu Tuyết vui lên, chuyện gì hấn cũng bằng lòng.

Sau khi Trương Mặc ra ngoài, còn tự giác đóng cửa cho hai nàng, để hai nàng thoải mái trò chuyện.

“Bang chủ, người biết những bông hoa này là ai hái không?” Bạch Diệp nghiêm túc hỏi.

Phiêu Tuyết kìm nén rung động trong lòng, cười hỏi ngược lại: “Không phải người hái sao?”

Bạch Diệp hít sâu: “Không phải.”

“Vậy là ai?”

“Cô gia...”

Bàn tay cầm lấy cành hoa bỗng nhiên nắm chặt, ánh mắt mê man nhìn về hướng khác. Nàng cúi đầu cười khổ, cầm cành hoa quế ném về phía Bạch Diệp: “Người thật biết đùa ta, chỉ hái một cành hoa quế cũng phải nhờ đến A Li nhà ta hay sao.”

Bạch Diệp đau lòng vội vàng đỡ lấy cành hoa, chỉ sợ hoa rụng cánh, “Thật sự, Bang chủ. Lời này Bạch Ngọc nói ngài có thể không tin nhưng đây là ta nói... Chẳng lẽ mọi ngày Bạch Diệp thế nào ngài còn không biết hay sao?”

Lời này chạm trúng nơi mềm yếu nhất trong lòng Phiêu Tuyết, toàn thân ngây ngốc, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp. Dòng nước kia ấm đến nỗi làm nàng bị thương.

Bạch Diệp buông hoa xuống, đẩy rổ hoa vào tay Phiêu Tuyết lần nữa, “Cô gia yêu người, bất kể tương lai hai người thế nào, có tình yêu này của cô gia, ta cảm thấy bang chủ gả cho hẳn không vô ích.”

Bạch Diệp nói xong rồi lui ra ngoài, Phiêu Tuyết cảm động đến rơi nước mắt, nắm chặt rổ hoa chứa đầy chân tình của A Li, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, chầm rãi rơi vào cánh hoa.

Phiêu Tuyết ôm chặt vào lòng, cảm động đến mức không nói thành lời.

Khoảnh khắc đó như chứng tỏ rất nhiều thứ, Phiêu Tuyết vội vàng đứng lên, “Trương Mặc! Trương Mặc!”

Trương Mặc đẩy cửa đi vào: “Diệp Ngữ, sao vậy?” Nghe thấy giọng nói vội vàng của Phiêu Tuyết còn tưởng rằng nàng xảy ra chuyện.

Phiêu Tuyết chạy tới nắm chặt tay Trương Mặc, để nhiệt độ của hắn truyền vào lòng bàn tay nàng: “Giúp ta tìm lang trung tốt hơn được không? Ta muốn chữa khỏi mắt, càng nhanh càng tốt, chỉ cần có thể tìm được đều cho họ thử một lần, chỉ cần có một tia hy vọng sẽ kiên quyết không buông tay, bất kể muốn bao nhiêu bạc cũng cho họ, chỉ cần có thể chữa khỏi đôi mắt của ta!”

“Đại đệ tử Sở Nguyệt Lương của thần y cốc nói mắt của ngươi chỉ một người có thể chữa khỏi, người kia chính là sự phụ và tiểu sư đệ của hắn, ta đã phái người đi tìm, nhất định sẽ có hy vọng, hôm nay ngươi chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt, tất cả sẽ có hy vọng, không lâu nữa ngươi sẽ có thể nhìn thấy ánh sáng.”

Phiêu Tuyết nghe thấy có hy vọng, hai mắt sáng lên, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: *phải chữa được mắt, phải về tìm A Li.*

Yêu hắn đã đến mức không thể nào dứt bỏ được. Giỏ hoa quế kia còn đặt trên bàn, ngửi mùi hoa là nàng lại muốn khóc, những cánh hoa kia đều là hắn toàn tâm toàn ý hái cho nàng. Phiêu Tuyết có thể tưởng tượng được hắn nhất định là đã nhịu mày, vì đó là thói quen của hắn.

Chỉ cần là lúc hắn nghiêm túc nhất định sẽ làm như vậy...

Phiêu Tuyết nghĩ đến A Li liền cười cực kì hạnh phúc, nụ cười này làm tim Trương Mặc nhói đau. Nhưng lòng nhiệt tình và tràn đầy ý chí này của Phiêu Tuyết làm hắn xúc động, rốt cuộc hắn cũng hiểu cả đời này hắn và nàng đã hữu duyên vô phận, trái tim nàng đã tràn đầy người kia.

Trương Mặc dịu dàng an ủi Phiêu Tuyết: “Phù hợp với miêu tả của Sở công tử khắp Đông Ly quốc không có mấy người. Bệnh lâu thành y, bạch y như tuyết, lại là danh gia vọng tộc, rất nhanh chúng ta sẽ tìm ra.”

“Bạch y như tuyết, bệnh lâu thành y?” Trong đầu Phiêu Tuyết đột nhiên hiện lên một dáng vẻ thoát tục, nam tử dung nhan thuần khiết như suối.

“Duy Trúc ca ca...” Nàng thì thầm.

“Mặc nhị công tử? Mặc nhị công tử không phải đã mất sớm sao?”

“Không, bây giờ hẳn gọi là Mặc Ngọc!” Phiêu Tuyết kích động lên, “Trương Mặc, người đi dò tra Mặc Ngọc công tử.”

Trương Mặc lập tức hiểu ra, Phiêu Tuyết nghĩ ra nhất định phải đúng tám chín phần.

Nếu Duy Trúc ca ca còn chưa chết, chứng tỏ năm đó có cao nhân cứu giúp, nói không chừng người đó có thể chữa được mắt nàng thì sao? Phiêu Tuyết đột nhiên cảm thấy thế giới của mình có một loại ánh sáng xuyên phá những tầng mây được gọi là hy vọng, giống như đã tìm được đường không xa để trở về bên A Li.

Bất kể có phải là sùng bái mù quáng hay không, Phiêu Tuyết cảm thấy chỉ cần có Duy Trúc ở đâu, tất cả đều có thể thay đổi. Không biết đây là sự tin cậy đã gom góp bao nhiêu năm, tóm lại lúc này đã bộc phát, tuôn trào.

Chương 171: Duy Trúc ở Quang Lộc Tự

Trương Mặc cũng bị Phiêu Tuyết làm cho tràn đầy hy vọng, nhìn Phiêu Tuyết cười rồi nói: “Ta lập tức tới Mặc phủ, nhất định sẽ tìm được tôn sư đang dạo chơi bên ngoài, ta và Sở công tử cùng đi tìm.” Nói là làm, bất kể trời đã tối hay chưa, Trương Mặc nhanh chóng chạy ra ngoài.

Phiêu Tuyết cũng kích động đi lại trong phòng, còn Bạch Ngọc lúc này cũng mang theo một lang trung khác tới gặp Phiêu Tuyết, nàng không tin sự chẩn đoán của Sở Nguyệt Lương, không từ bỏ ý định đưa người tới thử một lần nữa, tâm tình Phiêu Tuyết lúc này vô cùng tốt, chuyện gì cũng chịu phối hợp với bọn họ. Chỉ thấy lang trung kia bắt mạch cho Phiêu Tuyết xong cũng kê một đơn thuốc an thai: “Mạch của vị cô nương này quá yếu, may mà còn chút thời gian nên vẫn có thể nhận thấy được, bây giờ lão phu kê một đơn thuốc, mỗi ngày uống trước khi ăn cơm. Chỉ là thân thể cô nương nhà các người không tốt lắm, phải chú ý nhiều hơn một chút, nếu không khó giữ được hài tử kia.” Lang trung cẩn thận dặn dò rồi đưa đơn thuốc cho Bạch Ngọc.

Bạch Ngọc nhận đơn thuốc, vui vẻ nói: “Bang chủ! Thì ra người thật sự có tiểu bang chủ! Hừ, tên Sở Nguyệt Lương khốn kiếp kia, lại dám lừa gạt chúng ta, chờ ta trời hấn lại rồi không thể không đánh hấn một trận.”

Phiêu Tuyết cảm thấy đây thật sự là song hỷ lâm môn, cảm giác mộng đẹp thành sự thật: “Ta thật sự có hài tử của A Li...”

Phiêu Tuyết lúc này thật sự như bay lên mây, Bạch Điệp từ bên ngoài đi tới cũng không khỏi im lặng mỉm cười, nàng thật sự cảm động vì tình cảm mà Đông Phương Tuấn Lạc dành cho Phiêu Tuyết, nàng biết hai người cách xa như vậy, có một đứa bé là chuyện làm cho người ta cảm động tới mức nào...

Phiêu Tuyết vui sướng rằng rốt cuộc bọn họ cũng có một điểm chung, là kết tinh tình yêu mà không ai cướp đi được. Hài tử trong bụng là sự gắn bó của bọn họ. Cuộc đời của A Li đã phải gánh vác quá nhiều thứ, Phiêu Tuyết chỉ muốn hấn hạnh phúc nhiều hơn một chút.

Tất cả mọi người đều đang vui vẻ trong lòng, Bạch Ngọc sau khi tiễn lang trung đi liền hưng phấn chạy vào bếp sắc thuốc, vừa loay hoay vừa ngân nga hát. Ngay cả Bạch Điệp cũng theo sát Phiêu Tuyết một tấc không rời, chỉ sợ nàng không nhìn thấy đường sẽ té ngã.

Phiêu Tuyết vui mừng để mặc các nàng sắp xếp, song hỷ lâm môn thật sự rất tốt, mắt có người chữa, hài tử cũng có, chưa khi nào nàng hạnh phúc như lúc này. Những mệt nhọc nàng chất chứa đã lâu cuối cùng đã được giải tỏa, sự lo lắng tiêu tan nghênh đón bầu trời vạn dặm không mây. Phiêu Tuyết vượt cái bụng còn phẳng lì của mình, không tự chủ được mà tưởng tượng cảnh tượng sau mấy tháng nữa, hài tử là nam hay nữ nhỉ? Đại khái là mùa hè sang năm hài tử mới ra đời, không biết là giống A Li hay là giống mình? Nên giống A Li nhiều một chút, bởi vì A Li khí thế lớn mạnh, giống A Li sẽ đẹp hơn là giống mình.

Bên này vui vẻ hào hứng, còn Trương Mặc ở bên kia...

Trương Mặc đưa Sở Nguyệt Lương tới Mặc phủ, bởi vì không có đưa thiệp báo trước nên bây giờ chỉ có thể xông vào. Trương Mặc phát hiện từ sau khi Phiêu Tuyết trở về Minh bang, vì ánh mắt của nàng chuyện hoang đường gì hắn cũng dám làm. Ví dụ như bây giờ, hắn để Sở Nguyệt Lương dùng thuốc đánh ngất người giữ cửa của Mặc phủ rồi mở cửa đi vào.

Trương Mặc xuyên qua chính đường của Mặc phủ, trực tiếp đi tới nơi chủ nhân đang ở. Hắn đang định gọi người hỏi xem Mặc Ngọc kia ở đâu nhưng lại sợ hạ nhân làm trì hoãn thời gian nên quyết định tự mình tìm.

Vừa mới tới khu phòng của chủ nhân hắn liền gặp ngay trò cười vẫn thường diễn ra ở Mặc phủ.

Cổ Phi Sương bê một bát canh, dùng sức quán lấy Mặc Duy Thận: “Duy Thận ca ca, ta giúp ngươi uống canh.”

“Đệ muội, xin cứ để mặc ta.” Giọng nói của Mặc Duy Thận cứng nhắc không có chút cảm tình.

“Duy Thận ca ca, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm nhìn ta cứ sống thế này? Ngươi cứ thế từ bỏ ta sao?” Cổ Phi Sương càng ngày càng không biết xấu hổ.

“Phi Sương, ngươi đủ rồi đấy!” Mặc Duy Thận giận dữ quát.

“Chưa đủ, chưa đủ. Ngươi biết rõ Mặc Ngọc là con ma ốm yếu, căn bản không thể làm chuyện vợ chồng, ta gả vào Mặc phủ đã lâu như vậy mà không có con thừa tự, ngươi nói đêm đó sao có thể là hắn? Duy Thận ca ca, rõ ràng chính là ngươi, vì sao ngươi không chịu thừa nhận? Ta không ngại vì ngươi mà phóng đảng, vì sao ngươi luôn cự tuyệt ta?”

“Phi Sương... Ta không yêu ngươi, đã lâu như vậy vì sao ngươi còn không hiểu?”

“Mặc kệ, Duy Thận ca ca, ngươi phải chịu trách nhiệm với ta!”

“Ngươi đã là đệ muội của ta còn muốn ta chịu trách nhiệm? Đủ rồi, ngươi đi ra ngoài đi.” Mặc Duy Thận chỉ ra cửa, lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng.

“Được, ta đi.”

“Bát canh đã bỏ thuốc này ngươi cũng mang đi cho ta.” Mỗi ngày mỗi đêm đều diễn một loại tiết mục thế này, tính nhẫn nại của hắn dần dần đã không còn nữa.

Phi Sương tức giận bê bát canh ra ngoài, tối nay lại kết thúc bằng thất bại.
“Hừ.”

Phi Sương vừa đi ra ngoài được một nửa, Mặc Duy Thận lại lạnh giọng quát: “Hai vị công tử bên ngoài cũng xem trò đủ rồi, việc xấu trong nhà không thể lộ ra ngoài, xin hai vị hiện thân.”

Phi Sương nghe thấy xấu hổ bước nhanh hơn, trước khi đi còn hừ lạnh mấy tiếng.

Trương Mặc từ góc khuất đi ra, ôm quyền nói: “Chào Mặc tướng quân, chúng ta là...”

Duy Thận nhìn Trương Mặc kinh ngạc nói: “Các ngươi là người từ đâu đến?”

“Tại hạ là Trương Mặc, phó bang chủ Minh bang, đến cầu xin một chuyện.”

Minh bang Duy Thận đã nghe qua, nhìn Trương Mặc từ trên xuống dưới, “Cầu xin chuyện gì?”

Sở Nguyệt Lương lạnh giọng xen vào: “Tìm y! Ta tới tìm tiểu sư đệ.” Vị này diện mạo giống tiểu sư đệ như đúc, trong lòng hắn đã có đáp án.

Mặc Duy Thận nhìn hai người, chờ bọn họ tiếp tục lên tiếng.

Trương Mặc và Sở Nguyệt Lương giải thích một lúc, Duy Thận không nghĩ rằng thân phận ẩn dấu phía sau của Phiêu Tuyết lại là bang chủ Minh bang.

Nghe thấy Phiêu Tuyết bảo bọn họ tới tìm Duy Trúc, hắn cũng hiểu Phiêu Tuyết đã biết tất cả chuyện Duy Trúc chưa chết và thay đổi thân phận.

Đồng thời Duy Thận cũng lo lắng cho đôi mắt của Phiêu Tuyết, hắn không khỏi vội vàng, “Mắt Phiêu Tuyết thế nào? Chẳng lẽ không ai khác chữa được sao? Nhưng Mặc Ngọc căn bản không ở trong phủ, hắn đang tĩnh dưỡng ở Quang Lộc Tự!”

Thân thể Duy Trúc vốn không tốt, ở dạ yến lại bị đánh lén từ phía sau, sau khi mê man một tuần hắn mới đành phải đưa tới chỗ Trí Năng cao tăng, dù sao năm đó Duy Trúc đã được Trí Năng cao tăng cứu sống.

Trương Mặc vừa nghe vậy đã biết không còn cách nào khác, “Vậy chúng ta đi Quang Lộc Tự tìm!” Tóm lại tuyệt đối không thể bỏ cuộc.

Chương 172: Chuyện đến hồi kết thúc.

Trong hoàng cung Đông Ly, muội muội Niên tướng quân Niên phi mặc một bộ áo lụa màu hồng nhạt, bê bát canh tới cạnh Đông Phương Tuấn Lạc, Đông Phương Tuấn Lạc tùy tiện lật quyển sách trong tay, Niên phi biết điều đứng cạnh hắn, không khí trong cung trầm lắng đè nén, ngay cả nàng cũng cảm giác được chuyện lớn sắp tới.

Phi tần trong cung giống như yên lặng chờ lệnh, ngôi vị hoàng hậu vẫn để không, Liễu quý phi là phi tử có địa vị cao nhất trong cung, chuyện ma quỷ mấy ngày này truyền tới từ Bích Liễu cung làm người ta bàng hoàng, còn Hoàng thượng lại vẫn như trước, giống như bận rộn chuyện quốc gia đại sự nên không quan tâm đến mấy chuyện rắc rối nơi hậu cung, hại các nàng đều nơm nớp sợ hãi chọc giận Khanh Bật Liễu sẽ có họa sát thân, phải luôn luôn bình tĩnh quan sát.

Nghe nói mấy ngày trước có hai người tới, một đôi huynh muội, đêm đó Thái hậu ở Từ Vĩnh cung cũng mất hết thần trí, phải gọi thái y cả đêm.

Niên phi nhẹ nhàng tựa vào ghế, nghiêng đầu không biết đang suy nghĩ cái gì. Hôm qua nhị ca cũng đang làm tướng quân vào cung thăm nàng, dặn dò nàng bớt lo chuyện người ngoài đi, chỉ cần toàn tâm toàn ý hầu hạ Hoàng thượng là được.

Niên phi cảm thấy một cuộc gió tanh mưa máu sắp xảy ra.

“Hoàng thượng, nghe nói mấy ngày trước Thái hậu nương nương bị thương, không biết hiện tại thế nào...” Niên phi dịu dàng nói, ngay cả nói cũng vô cùng nhẹ nhàng. “Không biết thần thiếp có cần đi thăm Thái hậu một lát hay không?” Vốn muốn ra vẻ hiền thực nét na, lời vừa ra khỏi miệng nàng đã hối hận, nhị ca rõ ràng đã nói nàng không nên xen vào việc người khác.

“Không cần, Thái hậu đã không còn gì đáng ngại, chỉ là tuổi cao đứng không vững nên đập đầu vào cạnh bàn thôi.” Hắn vẫn xem sách, đầu không ngẩng lên.

“Ta và người già rồi cũng sẽ như vậy thôi.”

Đông Phương Tuấn Lạc nhớ lại những chuyện mấy ngày nay, trong cơn mưa đầu thu, Mạc Nữ báo cáo với hắn Lũng Niệm Từ không tin chuyện hai đứa con riêng của bà còn sống, vừa lúc Nam Cung Hiên Dật đứng bên cạnh nghe

thấy nổi giận đùng đùng, la hét với hắn: “A Li, lão yêu bà kia không tin? Ta muốn dẫn bà ta đi nhìn một cái, xem bà ta có thể còn kiêu ngạo đến bao giờ.”

Đông Phương Tuấn Lạc còn nhớ Nam Cung Hiên Dật dẫn hai người kia tới Từ Vĩnh cung, hắn cười nhạo Lũng Niệm Từ và hai huynh muội: “Có mẫu thân vô lương tâm như thế, chẳng trách các người lưu lạc dân gian hai mươi năm, lẻ loi hiu quạnh.”

Lũng Niệm Từ lập tức cười như điên, chắc chắn rằng A Li không các nào ra tay trừng phạt bà ta, huynh muội kia thấy mẹ ruột mình khác hoàn toàn với những gì họ từng nghĩ, vị huynh trưởng kia nhất thời xúc động đẩy Lũng Niệm Từ xuống đất, đầu đập vào góc bàn hôn mê. Thật ra cũng có liên quan đến Nam Cung Hiên Dật đã âm thầm dùng lực.

Hiện giờ hai huynh muội kia là công cụ quan trọng nhất để khống chế Lũng Niệm Từ, nhưng dường như chỉ có bà ta còn chưa đủ, Khanh Bất Liễu cũng nên giải quyết.

Đông Phương Tuấn Lạc ngẩng đầu lên từ trang sách, hắn cười cười nhìn Niên phi: “Ái phi, chuyện ma quái gần đây trong cung của Liễu phi người cảm thấy thế nào?”

Niên phi nhìn nụ cười của Đông Phương Tuấn Lạc, không biết có nên nắm chắc cơ hội hay không. Nữ nhân trong thâm cung ai không muốn mình được độc sủng?

“Hoàng thượng... Thần thiếp cho là Liễu tỷ tỷ tâm thần không yên mới liên tục nhìn thấy ảo giác... Theo lý mà nói hắn là không có chuyện gì...” Niên phi suy nghĩ một chút, quyết định nói giúp Khanh Bất Liễu một câu.

“Sao?” Đáp án dường như không làm Đông Phương Tuấn Lạc hài lòng.

“Thần thiếp cảm thấy... Liễu tỷ tỷ có chút thất đức, không có lửa làm sao có khói, nếu không sao lại bị quỷ quần thân?” Nàng thấy Đông Phương Tuấn Lạc cau mày vội vàng đổi cách nói khác.

Đông Phương Tuấn Lạc muốn nghe chính là những lời này, nghe xong vờ như tức giận nói: “Ái phi nói đúng, người đâu.”

Khánh Hỉ lập tức đi vào tiếp chỉ: “Có nô tài...”

“Những lời vừa rồi người cũng nghe thấy?”

“Nghe thấy ạ...”

“Liễu quý phi gần đây trong cung không yên ổn, làm mất thân phận quý phi, Niên phi nói nàng có điểm thất đức, người cảm thấy trầm nên xử trí thế nào?”

Khánh Hi biết Đông Phương Tuấn Lạc đã sớm có quyết định, quỳ xuống nói: “Theo như tổ chế, phải...” phé.

Khánh Hi còn chưa nói hết lời, thái giám đã vội vàng chạy vào: “Báo — Hoàng thượng, Túc thân vương ở tông nhân phủ cầu kiến.”

Niên phi không biết vì sao Túc thân vương lại tới đây, đành phải nhìn Đông Phương Tuấn Lạc theo bản năng: “Hoàng thượng... Thần thiếp, thần thiếp không phải cố ý nói Liễu tỷ tỷ, ngài hỏi thần thiếp...” Niên phi dịu dàng như một con thỏ trắng.

“Truyền...” Đông Phương Tuấn Lạc nhìn thoáng qua Niên phi, đột nhiên nhớ tới Phiêu Tuyết. Nếu là nàng, dưới tình huống này nhất định có thể kịp thời phản ứng sau đó phối hợp cùng hắn... Nếu Phiêu Tuyết ở đây sẽ không trở thành một vai trong vở kịch thế này.

Khi A Li đang yên lặng nhớ mong, Túc thân vương đã vội vã chạy vào. Vừa thấy Đông Phương Tuấn Lạc liền thực hiện nghi lễ quân thần: “Hoàng thượng!”

Đông Phương Tuấn Lạc lập tức đỡ Túc thân vương dậy: “Vương thúc, sao vậy? Hôm nay sao lại kích động như vậy?”

“Lần trước mấy bộ xương mà người đưa tới... Chuyện Lũng phi ta đã điều ta xong!” Túc thân vương nghiêm túc nói.

Dứt lời, Túc thân vương lúng túng nhìn Niên phi đang đứng bên cạnh Đông Phương Tuấn Lạc, nhưng Đông Phương Tuấn Lạc muốn chính là kết quả này, hắn gật đầu ý bảo Túc thân vương tiếp tục nói: “Đầu sỏ gây chuyện chính là Liễu quý phi!”

Đông Phương Tuấn Lạc đột nhiên đứng dậy: “Vương thúc, người nói sự thật?” hắn giận dữ nói: “Thật sự là Liễu phi?”

“Nhân chứng vật chứng đều ở đây.” Lão nhân trả lời cực kỳ ngắn gọn.

Hắn vừa dứt lời trong đại điện đã tràn ngập một luồng khí lạnh...

Long bào màu hoàng kim của Đông Phương Tuấn Lạc bị gió thổi bay, vài sợi tóc tung bay, hắn nhắm đôi mắt tuyệt mỹ đau lòng nói: “Uổng phí trăm yêu thương nàng như vậy...”

Thật ra Đông Phương Tuấn Lạc chỉ đang diễn trò, ngoại trừ ở trước mặt Phiêu Tuyết, cuộc sống của hắn đều giả dối, màn kịch này là mượn lời nói của Niên phi trùng hợp với câu chuyện của Túc thân vương làm cho Khanh Bất Liễu không cách nào chối tội. Nếu hắn muốn làm hôn quân chỉ cần đơn giản làm việc theo cảm xúc, nhưng cái danh Hoàng thượng này giống như một cái gông xiềng đè ép hắn, khiến hắn phải lòng vòng như vậy mới có thể làm được chuyện mình muốn lắm. Hắn không có cách nào khác, hắn nhớ Phiêu Tuyết, hắn đã rất mệt mỏi rồi.

Chương 173: Khống chế, quần thú tranh đấu

Niên phi cứ như vậy bị hãm hại vào trong sự kiện phế Liễu phi, cô gái xinh xắn quỳ xuống: “Hoàng thượng... Thần thiếp cầu xin cho tử tỷ.” Nàng vì vẫn hồi danh tiếng bỏ đá xuống giếng nên đành phải cật lực cầu xin cho Khanh Bật Liễu. “Cho tử tỷ thêm một cơ hội, tử tỷ nhất định sẽ sửa đổi.”

Đông Phương Tuấn Lạc lắc đầu, “Trẫm không muốn tất cả các người thành xương khô rồi mới xử lý nàng! Tội mưu hại tiểu hoàng tử chưa ra đời sao có thể tha thứ?”

Niên phi bị Đông Phương Tuấn Lạc dạy dỗ như vậy vội vàng cúi đầu. Đáy lòng nàng cũng hiểu, nếu Khanh Bật Liễu có gan phóng hỏa thiêu chết Lũng Tịch Ngọc thì đương nhiên cũng có gan đốt chết nàng.

Khanh Bật Liễu và nàng không có giao tình... Ít đi một người tranh giành Đông Phương Tuấn Lạc, đối với nàng có gì không tốt? Nữ nhân trong thâm cung chính là như thế này, dù có thuần khiết đến đâu cũng có một phần ích kỷ, ngay cả Niên phi cũng không ngoại lệ.

Lúc này Niên phi không nói gì nữa, bất kể Khanh Bật Liễu thế nào nàng cũng không giúp nữa.

Đông Phương Tuấn Lạc lấy bảo kiếm xuống giao cho Túc thân vương: “Vương thúc, mấy tháng trước trẫm đã nói với ngươi, trẫm là hậu bối, chuyện hoàng tộc này hãy để vương thúc xử lý, hãy cho hai cốt nhục của Cửu vương thúc kia một sự công bằng, mẫu hậu mặc dù là Thái hậu nhưng vương tử phạm pháp tội như thứ dân.”

Ngoài ra...

“Về phần Liễu phi, giết hại huyết mạch hoàng thất Đông Ly ta, trẫm tuyệt đối không nương tay.”

Lời này của Đông Phương Tuấn Lạc rất rõ ràng, mẫu hậu hẳn không thể trừng trị nên để Túc thân vương đòi công bằng giúp, ông đương nhiên dùng hai cốt nhục kia để khống chế Lũng Niệm Từ. Còn câu nói sau chính là trọng điểm của Đông Phương Tuấn Lạc, phải diệt trừ Khanh Bật Liễu, nhưng hẳn e ngại thân phận thật sự của nàng ta là Vân La quận chúa khiến Túc thân vương không nỡ ra tay.

Túc thân vương đương nhiên biết rõ Khanh Bật Liễu cũng là cốt nhục của hoàng thất, ông sao có thể xuống tay?

Nhưng nếu không ra tay chỉ sợ sẽ để lại mầm họa.

Ông nhận kiếm, hai mắt rung rung nói: “Hoàng huynh vốn ít con nối dõi, Lũng Niệm Từ dâm loạn hậu cung còn ghen ghét giết những phi tần khác đương nhiên không thể bỏ qua, nhưng còn Khanh Bật Liễu... theo thần thấy... hay là thăm tra lại lần nữa đi, ngoài ra hai huynh muội kia cũng xin Hoàng thượng ban tên cho.” Ông suy nghĩ trong chốc lát rồi vẫn muốn tha cho Khanh Bật Liễu một mạng.

Giữa quân thần nói chuyện có giấu giếm sát khí, nếu Vương thúc đã không xuống tay được, vậy hẳn...

Chỉ thấy Đông Phương Tuấn Lạc gật đầu nói: “Chuyện Khanh Bật Liễu mong hoàng thúc sẽ công bằng.” Hắn ngừng lại một lúc rồi tiếp tục nói: “Hai người kia ban thưởng họ Đông Phương, thừa hưởng chữ Vân từ Cửu hoàng thúc, ban tên Vân Húc, Vân Hạm.”

Trong lời nói kết quả đã sớm định sẵn.

Đông Phương Tuấn Lạc tuyệt đối không để Khanh Bật Liễu sống sót, đây là một thủ đoạn để vương nên có.

Túc thân vương nhận kiếm lĩnh chỉ rồi lui ra, Niên phi đứng bên cạnh Đông Phương Tuấn Lạc cảm thấy từng trận gió lạnh toát ra từ người hắn.

Gió thu xào xạc có chút lạnh, từ xưa thánh nhân có câu: *“Hiền giả gần, tiểu nhân xa.”*

Chỗ cao không khỏi rét lạnh, mà hẳn lúc này lại cô đơn một mình. Đông Phương Tuấn Lạc chấp tay phía sau, lúc này đang nhớ tới A Ngữ, thâm cung không có nàng chỉ như một nhà giam cô đơn, vây chân tình ở ngoài còn lại âm mưu ở bên trong.

Còn lúc này, trong Bích Liễu cung, tay chân của Khanh Bật Liễu đang quỳ trên điện: “Nương nương! Chuyện bại lộ! Túc thân vương đã điều tra ra chuyện hỏa hoạn ở lãnh cung hôm đó... Làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy, nương nương, nghe nói Hoàng thượng hạ lệnh đưa người tới phủ Tông Nhân tra thăm! Còn trên núi không lo không có củi đốt, chẳng lẽ ngài thật sự muốn chờ cầm quân đến?”

“Không đợi cấm quân đến thì chúng ta có thể làm gì? Thâm cung này nặng như vậy khó có thể để ta chấp cánh bay đến đất phong của phụ vương!”
Khanh Bất Liễu cười lạnh một tiếng, nàng không sợ, càng không có lý do để sợ.

Không nghĩ rằng lỡ một bước chân thành mối hận thiên cổ, rốt cuộc là bọn hạ nhân làm việc không cẩn thận hay đây là kết cuộc người khác đã sắp xếp, bây giờ chỉ còn chờ kết quả mà thôi?

“Bôn cung có kim bài miễn chết. Bọn họ có thể làm khó dễ ta? Huống hồ...”
Nàng tin Đông Phương Tuấn Lạc có cảm tình với nàng. Nếu không hẳn sao lại cùng nàng múa kiếm, cùng nàng ngắm hoa, nhìn nàng đầy nhu tình... Hai người ngã hẳn lại đỡ nàng dậy, đưa nàng kiếm cổ nàng thích.

Khanh Bất Liễu nhìn cung điện tỏa ra khí thế kiêu ngạo lạnh lùng, Đông Phương Tuấn Lạc còn tặng cho nàng tấm cung mà nàng thích nữa.

Điều nàng không nghĩ tới chính là Đông Phương Tuấn Lạc không hề có chút tình cảm với nàng, thậm chí còn đưa ngự kiếm cho Túc thân vương.

Khi Khanh Bất Liễu còn đang đắm chìm trong tình cảm của Đông Phương Tuấn Lạc, Túc thân vương đã dẫn cấm quân bao vây Bích Liễu cung, đội hình đồng loạt đề phòng cẩn mật, áo giáp màu xám trên từng người tỏa ra khí thế cuộn cuộn như một bức tường, tiếng rầm rập như có thiên quân vạn mã tiến đến kéo Khanh Bất Liễu về thực tế.

Túc thân vương đứng trước cửa Bích Liễu cũng không nghĩ tới đã có hai người chờ ở trong.

Nam Cung Hiến Dật mặc triều phục màu bạc thêu hoa văn mây bằng kim tuyến và Đông Phương Thúy Nghi mặc trường bào màu đen thêu giao long.

Túc thân vương không ngờ rằng hai người kia cũng đã vào cung, hẳn yên lặng thờ dài, xem ra Khanh Bất Liễu không còn đường chạy thoát.

Nam Cung Hiến Dật lại gần, nụ cười vẫn phong hoa tuyết đại như trước:
“Túc thân vương, không ngại để hai người chúng ta đi cùng chứ?”

Túc thân vương gật đầu, để giữ được nhiều hoàng tử cho hoàng thất Đông Ly, hẳn chỉ có thể bỏ qua Quận chúa Vân La của Cửu vương gia này.

Nam Cung Hiên Dật liếc mắt nhìn Tùy Nghị, một bóng đen chớp lên, Tùy Nghị võ công cao cường đã vào trong điện, dù võ công của Khanh Bật Liễu lợi hại cũng không đánh lại được hắn.

Từng dãy cấm quân bao vây bên ngoài Bích Liễu cung, Nam Cung Hiên Dật ngoài cười nhưng trong không cười ngăn cản Túc thân vương, những lúc thế này hắn cực kỳ không tin tưởng những người bảo thủ.

“Đi, chúng ta đi tham quan chuyện sắc phong hai huynh muội kia một chút, bên này cứ giao cho Thúc Nghị là được.” Nam Cung Hiên Dật cười lôi Túc thân vương đi, tránh cho ông nổi lòng trắc ẩn mà hỏng chuyện.

~oOo~

Trong Bích Liễu cung, Khanh Bật Liễu hừ lạnh một tiếng: “Ai?”

Tùy Nghị yên lặng xuất hiện sau lưng nàng, xoay người một cái, Khanh Bật Liễu nhanh chóng rút kiếm ra: “Sao lại là ngươi?”

Nhìn lại, trên người Tùy Nghị mặc trang phục thân vương, “Thì ra là ngươi... Ha ha... Vài ngày trước có sắc phong một vương gia, không ngờ lại là ngươi, Tùy thị vệ.”

Tùy Nghị xuất hiện chứng tỏ điều gì? Chúng tỏ tất cả đều là sắp xếp của Đông Phương Tuấn Lạc, nàng đã thua cả ván cờ.

Thì ra Đông Phương Tuấn Lạc căn bản không yêu nàng!

Chương 174: Cái chết của Khanh Bật Liễu

“Không ngờ rằng ta cả đời cao ngạo, tự nhân rằng chỉ có đương kim thiên tử mới xứng đôi với ta, nhưng kết quả này lại là hắn dành cho ta.” Cuối cùng Khanh Bật Liễu cũng đã có một lần thất bại, thất bại hoàn toàn, thất bại đến mức nàng muốn đánh cuộc một lần cuối cùng. Nàng nâng kiếm đánh thẳng tới chỗ Tùy Nghị, không màng tới điều gì nữa. Không phải người chết thì là ta chết.

“Có ngày hôm nay là ta khinh địch, lại ngốc nghếch tin rằng Hoàng thượng yêu ta, vẫn là ta xem thường hắn... Ha ha.” Nàng hướng kiếm về phía Tùy Nghị, nụ cười vừa giả tạo vừa sắc bén. “Nếu hắn không lợi hại như vậy bà già kia đã không thua trong tay hắn!” Nàng thua tâm phục khẩu phục.

Tùy Nghị vẫn lạnh lùng không cười giống như không phải đang vật lộn trong một cuộc chiến sinh tử, hắn nhanh chóng xoay người rồi rút kiếm ra: “Đó không phải thứ mà nữ nhân các ngươi nên mơ ước, nếu không vì các ngươi hoàng huynh đã không mang xiềng xích mười lăm năm, nếu không vì các ngươi, ta cũng sẽ không sống cuộc sống của người khác mười chín năm, ngươi đã bao giờ lấy thân thể hoàng thất để hầu hạ người khác hay chưa? Ngươi đã bao giờ vào miếu thành hoàng tranh giành thức ăn hay chưa?” Hiếm khi nào núi băng Tùy Nghị này lại nói nhiều như vậy, hắn đã giận tới cực điểm.

Dù sao giữ lại Khanh Bật Liễu cũng vô dụng, dùng một kiếm dứt khoát đi. Không chỉ có mối thù làm Phiêu Tuyết bị mù, còn có mối thù đánh lén Mặc Duy Trúc, mối thù Vệ Lương Ngữ, Lũng Tịch Ngọc chết oan, tất cả đều tính toán một lượt...

Tùy Nghị có loại tính cách lạnh lùng của sát thủ, mới đầu chỉ phòng ngự chứ không tấn công, không ngờ mỗi một kiếm của Khanh Bật Liễu đều đâm ngay tử huyệt của hắn.

“Ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi?” Hắn nhú mày.

“Muốn giết cứ giết, hôm nay không phải ngươi chết chính là ta chết!” Khanh Bật Liễu cũng coi như nữ trung hào kiệt, trong cảnh binh đao mà vẫn có thể ngạo nghễ như vậy.

Tùy Nghị bất đắc dĩ lắc đầu, chiêu thức lập tức nhanh hơn: “Đã như vậy ta không khách khí nữa.”

Tiếng binh khí chạm nhau, cuối cùng Tùy Nghị đâm thẳng một kiếm vào ngực Khanh Bật Liễu, máu đỏ chảy ra từ mũi kiếm, kim bài miễn chết nàng cầm trong tay rơi xuống đất phát ra tiếng “leng keng”, máu từ khoe miệng trào ra nhỏ trên vạt áo.

Khanh Bật Liễu bị vết thương trí mạng, nhưng nàng đã không làm thì thôi, đã làm phải làm tới cùng, chết cũng phải ngạo nghễ, trước khi chết đã cắn lưỡi tự vẫn.

Bên ngoài đại điện, Nam Cung Hiên Dật dắt Túc thân vương hết sang đông lại qua tây, cuối cùng đi tới mới phát hiện Khanh Bật Liễu nằm trên đất, trên kiếm Tùy Nghị máu còn nhỏ giọt, hấn đứng cạnh thì thể, máu tanh không bớt đi được chút lạnh lùng nào của hấn, toàn thân vẫn thẳng tắp như cây tùng.

“Đã chết?” Nam Cung Hiên Dật nhú mày.

“Cái gì? Đã chết?” Túc thân vương lại có một loại phản ứng khác.

Vẻ mặt Tùy Nghị không thay đổi, hấn gật đầu: “Đã chết.”

“A Li đoán không sai, nàng chắc chắn sẽ không đưa tay chịu trời.” Nam Cung Hiên Dật vỗ một tay lên vai Túc thân vương: “Nếu vừa rồi lão Vương thúc đi vào thì khó có thể giữ được tính mạng, võ công nữ nhân này quá lợi hại.”

Túc thân vương lộ vẻ khó xử, cười khan vài tiếng: “Lão phu già rồi, không quản được chuyện của bọn trẻ các ngươi.” Dứt lời liền thở dài trong lòng, chuyện đã định.

Nam Cung Hiên Dật nghe xong vẫn vô tâm cười, khoát tay bảo cấm vệ quân đem nữ nhân mặc hoa phục nằm trên đất xống, dung nhan như ngọc... nhưng tâm địa như rắn rết. Hấn mặc niệm trong lòng: “A Li, cuối cùng... cuối cùng ngươi có thể ngủ yên một đêm rồi, loạn đảng cuối cùng cũng được thanh trừ, ta cũng nên trở về đất phong của ta thôi.”

Tất cả khôi phục lại vẻ bình yên ban đầu. Bốn phi tử tiền cung lúc trước ngoại trừ Phiêu Tuyết, toàn bộ đã chết. Lũng Tịch Ngọc, Vệ Lương Ngừ, Khanh Bật Liễu, còn lại duy nhất một mình Phiêu Tuyết ở ngoài cung, hai mắt đã mù. Nữ nhân trong thâm cung đều rất đáng thương, mỗi người đều chủ động hay bị động mà sa vào tranh quyền đoạt thế, không cẩn thận sẽ bị đốt thành tro hất vào nơi giếng cạn, giàu sang phú quý lúc sống không có

chết cũng chẳng được mang theo. Lúc này Phiêu Tuyết đang ở ngoài cung, một đôi mắt vẫn xinh đẹp linh động như trước, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ nhìn ra chút mê man, không có điểm dừng.

Bạch Ngọc lại bê một chén thuốc an thai vào, còn nghịch ngợm vờ oán giận: “Bang chủ, sao người lại đứng lên?”

“Năm mệt nên đứng dậy một chút.” Phiêu Tuyết cười chỉ một tòa lầu ngoài cửa sổ, buồn rầu hỏi: “Đây là cây gì?”

Tay Bạch Ngọc cầm chén thuốc run lên, đột nhiên cắn môi mình, nín một hơi rồi mới đáp: “Là cây thường thanh...”

Phiêu Tuyết nở một nụ cười ngây thơ: “Thì ra là cây thường thanh... Ta đoán sai một chút, đôi mắt này càng ngày càng tệ.”

Bạch Ngọc vội vàng chuyển đề tài: “Bang chủ, mau tới uống thuốc nếu không thuốc sẽ nguội, rất khó uống.”

Phiêu Tuyết nghe lời quay người lại, không bắn khoả bên ngoài có những “cây” gì nữa, nâng bát lên uống một ngụm: “Sao vị thuốc càng ngày càng đậm...”

Bởi vì lượng thuốc càng ngày càng tăng.

“Đúng rồi, Bạch Điệp đâu? Sao hôm nay không thấy nàng?” Bình thường đều là Bạch Điệp chăm sóc mình để Bạch Ngọc ra ngoài đùa giỡn với Sở Nguyệt Lương, hôm nay sao lại khác thường như vậy?

“Trương Mặc công tử đi tìm người của thần y cốc nên đành phải để Bạch Điệp đi nhận mật hàm, biết rằng để những người khác làm bang chủ sẽ không yên tâm nên không còn cách nào khác.”

Phiêu Tuyết đang nghe Bạch Ngọc trả lời, bên ngoài vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo đã đến, Bạch Điệp lướt vào trong nhà, trên tay còn cầm mật hàm: “Bang chủ, cung biến.”

“*Cung biến*” là câu nói đầu tiên sau khi Bạch Điệp xuất hiện.

Mặc dù Phiêu Tuyết đã bỏ đi nhưng một lòng vẫn còn ở trên người Tuấn Lạc, lại nghe cung biến nên lập tức hỏi: “Bạch Điệp, làm sao? Trong cung làm sao?”

“Lũng thái hậu đương triều bị khép tội dâm loạn hậu cung, hai mươi năm trước sinh ra hai người con lưu lạc dân gian, đôi huynh muội chặn xe vua hôm đó của bang chủ chính là bọn họ.” Lúc ấy các nàng đang ẩn mình bên cạnh xe bảo vệ Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết không ngờ rằng A Li lại kết thúc mọi chuyện như thế, “Cặp huynh muội kia là con Lũng thái hậu?”

“Hai người kia là cốt nhục của Cửu vương gia đương triều, trong đó còn có chút bí mật, Lũng thái hậu mê hoặc Cửu vương gia đoạt quyền, sau đó khi chuyện đã thành lại âm thầm xuống tay. Cửu vương gia đề phòng sơ suất, sảy chân một bước thành mối hận thiên cổ, chết trong tay Lũng thái hậu. Hiện tại Lũng thái hậu đã bị phế ngôi, Hoàng thượng xấu hổ *‘nằm trên giường’* không dậy nổi, quyết định giao cho Túc thân vương bảo kiếm, toàn quyền xử lý, Liễu quý phi ở trong cung cũng đã chết.”

Chương 175: Cao tăng không cứu

Khi Phiêu Tuyết nghe đến một câu cuối cùng, cảm thấy trong lòng đủ loại cảm xúc, cảm giác cổ họng khô khốc, nói không ra lời. A Li, cuối cùng người đã có thể nhờ đi cái gia trong mắt mọi người, cuối cùng người đã có thể ngủ một giấc yên ổn, cuối cùng người đã không cần đeo mặt nạ để sống nữa, từ bây giờ tình cảnh giả ngậy giả đại không còn nữa, cuộc đời này người đã sống quá cực khổ...

Khi Vệ Lương Ngũ và Lũng Tịch Ngọc chết, Phiêu Tuyết cảm thấy rất khó chịu, nhưng lần này Khanh Bật Liễu là đúng người đúng tội, nàng không có chút lòng thương hại. Chết thì đã sao, làm người mà làm được đến mức này cũng không phải một loại thất bại.

Nghe Bạch Điệp dùng một giọng nói không chút tình cảm thuật lại toàn bộ nội dung mật hàm, Phiêu Tuyết cảm thấy A Li đang đi về phía ánh sáng, hai người càng đi càng xa nhau. Hắn sẽ là một đế vương lưu danh thiên cổ, nhìn lại, giang sơn này hắn đã cai quản tốt biết bao. Tự mình chấp chính lâu như vậy, dân chúng thiên hạ không nơi nào không tán dương, từ thuyền chuyển quan lại, sắp xếp lại quận huyện, giảm thuế má, giảm lao động, cũng không có đàn áp bóc lột nữa, khắp Đông Ly phồn thịnh tốt tươi.

Nàng cũng đã nỗ lực để bắt kịp bước chân hắn, nhưng từ khi nào đã bị tụt về sau?

Phiêu Tuyết mở to mắt cũng không thể thấy những thứ phía trước, nàng dứt khoát nhắm mắt lại uống thuốc.

“Tìm được Mặc Ngọc chưa?” Khi nói đến Duy Trúc, Phiêu Tuyết vẫn có chút dịu dàng.

“Trương Mặc công tử đã đi tìm, nghe Mặc tướng quân nói là đã đi Quang Lộc tự tìm y.” Thật ra Bạch Ngọc biết được từ lời của Sở Nguyệt Lương.

“Nhanh thôi... Thật ra đừng nên suy nghĩ nhiều, bang chủ vẫn nên chuyên tâm dưỡng thai đi, chúng ta muốn một tiểu tử mập mạp được sinh ra, sau đó ngay cả trời sập cũng chẳng sợ.” Hiếm khi nào Bạch Điệp mở miệng trêu chọc, muốn đùa cho Phiêu Tuyết vui vẻ.

Vừa nói đến hài tử trong bụng, Phiêu Tuyết cũng bị chọc bật cười, “Ừ, chuyên tâm dưỡng thai!”

~oOo~

Trong núi Vọng Vân, đường núi hẹp dài, rừng thông rậm rạp, hai con tuần mã bên ba giữa nơi rừng núi này.

Sở Nguyệt Lương bắt đắc dĩ bị Trương Mặc kéo tới Quang Lộc Tự, đã chạy hai ngày một đêm, một mạch từ kinh thành chạy tới núi Vọng Vân, nơi hoàng đế Đông Ly thích săn thú dâng hương.

Trên đường Trương Mặc không chịu nghỉ ngơi, nghe nói người của thần y cốc hành tung bất định, bây giờ còn ở Quang Lộc Tự, một khắc sau chẳng biết sẽ ở đâu, vì đôi mắt của Phiêu Tuyết, cực khổ mấy hần cũng bằng lòng.

“Trương công tử, còn khoảng bao lâu?” Sở Nguyệt Lương sắp không chịu nổi nữa.

“Sắp rồi, lúc trước ta từng lên dâng hương trên Quang Lộc Tự này, khoảng mấy khắc nữa là đến.” Thật ra Trương Mặc còn vội vàng hơn bất cứ ai.

Lại tiếp tục lên đường, khi xương cốt hai người cũng sắp rời ra từng mảnh, cuối cùng cũng đến được Quang Lộc Tự. Tấm bia đá màu đỏ rất lớn có khắc ba chữ Quang Lộc Tự đặt ngay trước cửa, xung quanh có đủ loại cây bồ đề và một số loại không biết tên.

Sở Nguyệt Lương tung mình xuống ngựa kêu lên: “Hoa hồng! Khoản đông! Đều là vị thuốc, quả nhiên sự phụ ở đây, hai thứ này là hai loại sự phụ thích nhất, mặc dù đã gần chục năm chưa gặp sự phụ nhưng thói quen này vẫn không thay đổi.” Vừa nói Sở Nguyệt Lương còn kích động hơn cả Trương Mặc. Dù sao đã gần chục năm chưa gặp sự phụ, sao có thể không kích động?

Trương Mặc đã sớm xuống ngựa xông vào, chặn một tiểu hòa thượng đang vẩy nước quét sân hỏi dồn dập: “Xin hỏi tân khoa trạng nguyên Mặc Ngọc công tử có tĩnh dưỡng trong chùa này hay không?”

Tiểu hòa thượng bị Trương Mặc dọa sợ hết hồn, do dự nhìn Trương Mặc: “Thí chủ, người là?”

“Tại hạ là Trương Mặc, mong tiểu sư phụ thông báo một tiếng.” Trương Mặc kích động trong lòng nên lời nói không mạch lạc. “Tại hạ có chuyện quan trọng muốn nhờ, làm phiền tiểu sư phụ.”

Tiểu hòa thượng lộ vẻ khó xử, từ chối: “Người xuất gia không nói dối, thí chủ, Mặc đại nhân thân thể không tốt, không tiếp khách.”

Sở Nguyệt Lương biết nói lý lẽ với người xuất gia cũng như không, chỉ có con một sách Trương Mặc mới dùng cách như vậy.

Sở Nguyệt Lương thừa dịp tiểu hòa thượng không chú ý, trực tiếp xông vào cửa chùa, “ Sư phụ, con là Nguyệt Lương! Đồ nhi cầu kiến sư phụ!”

“Ai, ai... Vị thí chủ này, chùa miếu hoàng gia không phải nơi thí chủ có thể xông loạn!” Tiểu hòa thượng bị Sở Nguyệt Lương làm cho quỳnh lên, rồi lại bị Trương Mặc quần lấy, gấp đến, mức phải rung chuông đồng trên người, mấy võ tăng không biết từ đâu tới vây quanh Sở Nguyệt Lương.

Sở Nguyệt Lương tung bột độc ra, mười tám võ tăng bắt đầu rối loạn.

“Sư phụ!”

“Hai người các ngươi còn không đi sẽ bị xử lý theo quốc pháp.” Quan trọng là Trí Năng cao tăng đang giúp Mặc đại nhân chữa trị bên trong, nếu không cẩn thận sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, sự việc trọng đại, bọn họ nhất định phải can.

Sở Nguyệt Lương thấy tiểu hòa thượng ngay cả Vô Lương điện cũng không cho họ vào, hai phe không biết làm gì khác ngoài đánh nhau, Trương Mặc không biết võ công nhưng rất rõ tầm quan trọng của Mặc Duy Trúc đối với Phiêu Tuyết, con một sách đành phải liều mạng độn bùa, “Tiểu sư phụ! Lúc này không thể không có Mặc đại nhân cứu giúp.”

Bên ngoài đã hỗn loạn, trong chính điện của Quang Lộc Tự, Trí Năng cao tăng đang giúp Duy Trúc châm cứu khai thông máu tụ sau gáy hấn, nghe thấy tiếng ồn bên ngoài bất giác nhíu mày, tâm thần không yên dứt khoát rút châm ra.

Duy Trúc cũng tỉnh lại theo.

“Sư phụ...” Hấn suy yếu gọi Trí Năng cao tăng.

Trí Năng cao tăng án thân thể hấn xuống, “Vi sư ra ngoài xem một chút.”

Cửa đại điện bị Trí Năng cao tăng mở ra, âm thanh ồn ào bên ngoài truyền đến càng rõ ràng, Sở Nguyệt Lương vẫn linh hoạt dùng độc, tránh né một bầy võ tăng: “Sư phụ... Mau tránh ra, gần chục năm không gặp sư phụ, các ngươi còn ngăn cản nữa tại hạ sẽ không khách khí.”

Giọng nói quen thuộc không ngừng truyền vào tai Trí Năng cao tăng, trên gương mặt nhân hậu hiện lên vẻ tức giận chỉ tiếc rèn sắt mà không thành thép: “Liệt đồ.”

Trương Mặc liếc mắt nhìn thấy Trí Năng cao tăng mặc cà sa đỏ thêu chỉ vàng xuất hiện trước cửa điện: “Cao tăng! Tại hạ thật sự có chuyện muốn nhờ, xin các người có thể chữa trị cho cô nương nhà chúng ra, nếu không... ngay cả hài tử của nàng cũng không giữ được!”

Trương Mặc quỳ hai đầu gối xuống, chấp tay trước ngực, một lòng cầu xin.

“Dừng tay.” Trí Năng cao tăng vốn khoan dung, thấy Trương Mặc quỳ xuống liền đi xuống mười mấy bậc cầu thang.

Những võ tăng lui ra, Sở Nguyệt Lương không còn bị vây quanh vội vàng chạy lên: “ Sư phụ, sao người lại cạo tóc đầu...”

Trí Năng cao tăng không để ý đến tên đại đệ tử chỉ thích học độc thuật này, hẳn chỉ vì phạm quy tắc làm người từ khi sinh ra đến nay, lần đầu tiên từ chối yêu cầu cứu người: “Lão nạp không cứu.”

Chương 176: Đem đôi mắt của ta cho nàng (nhất)

Trương Mặc quỳ gục trên đất: “Cao tăng!”

Trí Năng cao tăng xoay người trở về chính điện, “Năng lực lão nạp có hạn, bởi vì phải cứu đồ nhi nên thật sự không có thừa công lực chữa trị cho cô nương nhà các người...”

Sau khi nghe vậy, lông mày Sở Nguyệt Lương lập tức nhíu lại: “Su phụ, chẳng lẽ người vẫn không thể đột phá cực hạn của mình?” Năm đó Trí Năng rời thần y cốc chính là vì muốn ra ngoài tìm kiếm phương pháp chữa trị không hao tổn công lực của mình.

Có trách thì phải trách phương pháp chữa bệnh của thần y cốc, nhất định phải dùng lực hạ châm mới có thể châm cứu vừa nhanh vừa dứt khoát, như vậy mới có thể loại trừ được nguồn bệnh.

Trí Năng cao tăng yên lặng thở dài, xoay người tiếp tục đi vào trong chính điện, tiếng nói mờ ảo truyền tới từ bốn phía: “Trương Mặc công tử, mời về đi, còn Nguyệt Lương, người ở lại.”

Năm đó ông cứu Nam Cung Hiên Dật và Mặc Duy Trúc đã hao phí quá nhiều công lực, lại giúp Duy Trúc kéo dài tính mạng, ở đâu ra nhiều tinh lực như vậy để đi cứu người khác?

Ngay cả nữ tử mà hoàng đế đương triều yêu nhất ông cũng không thể giúp. Nói gì đến một cô gái xa lạ không biết từ đâu tới?

Ông từng từ chối Đông Phương Tuấn Lạc: “Nếu đôi mắt của Cố phi không thể chữa được, người hãy cầm tay nàng, dẫn dắt nàng cả đời đi thôi. Tha thứ cho lão nạp bất lực...”

Tiểu đồ nhi quan trọng hơn bất cứ ai, nếu trên đời này chỉ còn ông và Duy Trúc, nếu một trong hai người nhất định phải hy sinh, ông sẽ chọn hy sinh chính mình để kéo dài tính mạng cho Duy Trúc.

Trí Năng cao tăng trở lại chính điện, định đợi cho âm thanh ồn ào bên ngoài biến mất mới tiếp tục châm cứu cho Mặc Duy Trúc, nhưng âm thanh bên ngoài rất lâu vẫn không lắng lại.

Sở Nguyệt Lương bắt đắc dĩ khoát tay: “Hiện nay có thể phục hồi thị lực cho cô nương nhà người chỉ sợ chỉ có sư phụ ta, người không giúp ta cũng không có cách nào khác.”

Trương Mặc cắn môi: “Xin Sở công tử giúp ta thuyết phục lần nữa, đại ân đại đức này Trương Mặc suốt đời không dám quên.”

Sở Nguyệt Lương nhướn mày: “Ta thử lại lần nữa?”

Trong chính điện, Duy Trúc bị những âm thanh bên ngoài đánh thức, hần miển cưỡng ngồi dậy: “Sư phụ, bên ngoài... sao vậy?”

Trí Năng cao tăng nhìn gương mặt tái nhợt của hần: “Người nghỉ ngơi đi, vì sư ra ngoài bảo bọn họ an phận một chút.”

Bên ngoài Sở Nguyệt Lương đang nói sẽ thử một chút liền quay đầu gào vào bên trong: “Sư phụ, hay là người xem thử một chút đi, người xuất gia rất từ bi, cô nương nhà người ta mang thai đã ba tháng, không cứu người lớn thì cũng phải cứu trẻ nhỏ chứ.”

Trương Mặc nghĩ tới thai nhi trong bụng Phiêu Tuyết, vội vàng xông vào, trong mắt không thèm để ý đến lễ phép: “Cao tăng! Người có biết hài nhi trong bụng cô nương nhà ta có thân phận gì không?”

Chuyện tới nước này, Trương Mặc chỉ có thể được ăn cả ngã về không.

Duy Trúc suy yếu nhìn nam tử bộ dáng thư sinh xông tới, Trí Năng cao tăng lòng dạ từ bi nhưng dù mưa gió vẫn không đổi nói: “Trương công tử... A Di Đà Phật, lão nạp thật sự bất lực.”

“Cô nương nhà ta, nàng là Cố phi đương triều a! Hài tử trong bụng chính là đệ nhất hoàng tử của Đông Ly, cao tăng không vì mình cũng phải vì dân chúng Đông Ly, chẳng lẽ thật sự không thể cứu?”

“ ‘*Cô nương nhà người*’ là Cố phi?” Trí Năng cao tăng kinh ngạc nói.

“Phiêu Tuyết...” Giọng nói mỏng manh của Mặc Duy Trúc thì thầm. “Là Phiêu Nhi, sư phụ...”

Mặc Duy Trúc kích động, không ngăn được ho khan: “Sư phụ, Phiêu Nhi làm sao? Nàng làm sao?”

“Bang chủ nàng... Hai mắt đã mù, hoài thai ba tháng, bất cứ lúc nào cũng có thể sảy thai!” Lòng bàn tay Trương Mặc cũng ướt mồ hôi, “Các ngươi sao có thể thấy chết mà không cứu?”

“Khụ—” Sau khi nghe vậy, Duy Trúc phun ra một miệng máu, “Từ trước đến giờ thân thể Phiêu Nhi rất tốt, sao có thể như vậy? Những người trong cũng đã làm gì với nàng...” Nàng chính là nỗi nhớ thương của hắn, là nơi trái tim hắn gắn bó, nàng sao có thể gặp chuyện không may?

Trí Năng thở dài một hơi, vội vàng châm cứu ổn định mạch cho Duy Trúc, “Ngươi vẫn không buông tay được, vì sự thật sự không thể nhìn ngươi như thế này.”

Duy Trúc lắc đầu: “Lòng này đã định, tuyệt đối... không thay đổi...” Tính mạng của hắn ngắn như vậy, tất cả đều vì nàng mà níu giữ, cả đời này không có cách nào thay đổi nữa... “Mong sư phụ có thể... có thể thay đồ nhi cứu Phiêu Nhi...” Cô gái cùng hắn lớn lên kia, cô gái có hai mắt sáng ngời, nụ cười giảo hoạt kia.

“Ai~~, vì sự làm sao có thể tiếp nhận hết loại đa tình này của các ngươi đây...” Trí Năng cao tăng thở dài, phải biết rằng những lời cầu xin của tiểu đồ nhi này hắn chưa bao giờ dễ dàng từ chối.

“Thôi được, ngày mai các ngươi hãy đưa người tới đây.” Trí Năng cao tăng nói.

~oOo~

Tháng chín, mùa thu.

Phiêu Tuyệt ngồi trong kiệu, nàng có thể nghe thấy rõ ràng âm thanh lá rụng, tự động tưởng tượng cảnh sắc núi rừng trong đầu.

Tiếng vang lạnh lạnh hòa với tiếng chim hót trong núi, đoàn người trên đường tới Quang Lộ Tự.

Bạch Ngọc đang đùa giỡn với Sở Nguyệt Lương ở phía trước, Bạch Diệp đi bên cạnh, Trương Mặc cưỡi ngựa vào chùa chuẩn bị trước.

Phiêu Tuyệt không ngờ rằng sư phụ của thân y cốc lại ở ẩn giữa núi rừng này, lại càng không ngờ đó là Trí Năng cao tăng...

Phiêu Tuyết vừa tưởng tượng quang cảnh trong đầu vừa cười nói với Bạch Diệp: “Bạch Diệp, người nói xem có phải ta quá tham lam hay không?”
Nàng phát hiện lúc này nàng nhớ ánh sáng tới mức nào.

Bạch Diệp không đồng ý: “Bang chủ, ông trời đối đãi với người rất không công bằng, bình thường làm không ít việc thiện, bây giờ có thể khôi phục lại ánh sáng, sao có thể gọi là tham?”

“Từng không biết lưu luyến, hôm nay mất đi mới biết nhớ nhưng thế nào...”
Phiêu Tuyết nhẹ nhàng thở một hơi, sau đó lại nhếch môi cười với Bạch Diệp, nụ cười rục rịch như nắng tháng ba, “Này, Bạch Diệp... Người nói xem ta có phải thật sự sẽ nhìn thấy ánh sáng mặt trời hay không?” Cảm giác đây là một giấc mơ khó tin.

“Có thể, bang chủ, nhất định có thể.”

Cổ kiệu đi được khoảng ba khắc, cuối cùng cũng dừng trước đại điện Quang Lộc Tự.

Trí Năng cao tăng đã chờ ở trước, trong tay cầm một chuỗi phật châu, trước khi Phiêu Tuyết ra khỏi kiệu, ông nhẹ giọng nói: “A Di Đà Phật, lão nạp bái kiến Cố phi... Lão nạp không biết có thể chữa khỏi mắt cho Cố phi hay không, mong Cố phi không nên hy vọng quá lớn... Mời theo lão nạp.”

Bàn tay khuất trong tay áo của Phiêu Tuyết sau khi nghe thấy vậy nhất thời nắm chặt. Nàng cảm thấy hy vọng hồi phục thị lực như mất đi một nửa...
Chẳng lẽ, thật sự không có cách nào sao? Ngay cả Trí Năng cao tăng cũng nói vậy...

“Cao tăng!” Phiêu Tuyết lên tiếng gọi Trí Năng cao tăng. “Làm phiền... Cao tăng...”

Bất luận thế nào nàng cũng muốn thử một lần... Nàng là Cố Phiêu Tuyết, Cố Phiêu Tuyết không thể thất bại... Nàng không thể buông tay, vì A Li, vì hài nhi trong bụng, quyết không thể buông tay.

Chương 177: Đem đôi mắt ta cho nàng (nhị)

Trí Năng cao tăng dẫn Phiêu Tuyết tới chính điện, Phiêu Tuyết ngồi trên ghế, trên bàn có hai chén nước trà, cao tăng cũng không vội chữa trị cho Phiêu Tuyết mà để nàng bình tâm thưởng thức trà.

“Nương nương ngồi xuống, chậm rãi uống mấy chén trà, lão nạp sẽ trị liệu cho nương nương.”

Phiêu Tuyết mím môi, trước mắt một mảnh tối đen, chỉ có thể bằng cảm giác sờ được chén trà, cẩn thận cầm lên.

Trí Năng cao tăng nhìn Phiêu Tuyết, cẩn thận nhìn nhất cử nhất động của nàng sau đó nhìn Phiêu Tuyết từ từ uống trà.

Hắn bắt đầu dần dần.

“Nương nương, đầu tiên uống hết chén trà an thần này đã.”

Phiêu Tuyết vừa uống, tâm tình bất an đột nhiên bình tĩnh lại một nửa.

Trương Mặc, Bạch Ngọc, Bạch Diệp và Sở Nguyệt Lương đứng bên cạnh Phiêu Tuyết, trầm lặng đợi Trí Năng cao tăng trị liệu, còn sau tâm bình phong, Duy Trúc ngồi trên xe lăn, đôi mắt tối đen như đầm sâu không đáy.

Cho đến khi Phiêu Tuyết uống xong một chén trà, Trí Năng cao tăng mới mở miệng lần nữa.

“Xin nương nương vươn tay ra để lão nạp giúp nương nương bắt mạch.”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Phiêu Tuyết đột nhiên toát ra mồ hôi: “Làm phiền... cao tăng.”

Tại sao đột nhiên cảm giác đầu có chút váng vất, toàn thân mềm yếu, hô hấp dồn dập? Phiêu Tuyết nhíu mày, không cách nào giải thích thân thể khác thường hôm nay.

Trương Mặc nhìn bộ dáng này của Phiêu Tuyết, kêu to một tiếng: “Cao tăng! Người làm gì với cô nương nhà ta?”

Trương Mặc vừa nói vậy Bạch Ngọc cũng phản ứng lại, Sở Nguyệt Lương đã bước ra trước một bước ngăn cản Trương Mặc: “Trương công tử, đừng lo lắng, đây là phương pháp trị liệu đặc biệt của thần y cốc.”

Bạch Diệp Bạch Ngọc sau khi nghe vậy mới khẽ lui lại, thu kiếm và đọc tiêu trong tay lại, nhìn Phiêu Tuyết chậm rãi ngất đi, vẻ mặt Bạch Ngọc lo lắng: “Rốt cuộc bang chủ thế nào? Vì sao các người phải đánh ngất bang chủ?”

Sở Nguyệt Lương giải thích: “Người của thần y cốc chữa bệnh đều thế này, bệnh nhân phải ở trong trạng thái yên ổn nhất mới có thể phát huy hiệu quả.” Hần kéo Bạch Ngọc vào lòng trách mắng: “Đừng làm ồn, để sư phụ trị liệu.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Ngọc đỏ lên.

Chỉ thấy thân thể Phiêu Tuyết chậm rãi mềm đi, ngay khi sắp ngã vào bàn đã được Trí Năng cao tăng đỡ lấy. “Trương Mặc công tử, nhờ người đỡ Cố phi lên giường để lão nạp có thể kiểm tra cẩn thận cho nàng.”

Ánh mắt Trương Mặc tràn đầy yêu thương nhìn Phiêu Tuyết, yên lặng ôm Phiêu Tuyết đặt lên giường, lúc này Duy Trú ở sau tấm bình phong cuối cùng cũng suy yếu đẩy xe lăn ra ngoài, Phiêu Tuyết chính là thứ cuối cùng chống đỡ hắn.

Khi mọi người nhìn thấy Duy Trú đi ra cũng khẽ giật mình, “Mặc công tử, người...” Trương Mặc thở dài, đã hiểu tất cả.

“Sư phụ.” Duy Trú gọi Trí Năng cao tăng một tiếng, hai mắt yêu thương nhìn Phiêu Tuyết, trong đôi mắt thâm thúy kia không biết ẩn chứa bao nhiêu thâm tình và quyền uy. “Phiêu Nhi... nàng... thế nào?”

Trí Năng cao tăng nhìn Duy Trú, lắc đầu nói: “Không phải sư phụ không cứu, chỉ là mạch xung quanh hai mắt Cố phi đã hư hại, lão nạp bất lực. Không có cách châm cứu nào để phục hồi ánh sáng cho hai mắt, hiện nay chỉ có một biện pháp.”

“Biện pháp gì?” Vội vã nhất vẫn là Trương Mặc.

“Đổi mắt.” Hai chữ này vô tình dập tắt hy vọng của mọi người.

“Cái gì?” Trương Mặc câm lặng.

“Keng...” Thanh kiếm trong tay Bạch Diệp rơi thẳng xuống đất, hai tay nắm thật chặt để mình không run rẩy.

Mọi người trong điện đồng loạt yên lặng!

“Tại sao? Tại sao? Bang chủ không phải chỉ bị đá đập vào đầu sinh ra tụ máu sao? Rốt cuộc người có phải thần y hay không? Ta thấy người là thần xấu xa! Thần xấu xa!” Bạch Ngọc hoang mang đến mức khóc toáng lên, giống như mất lý trí vùng khỏi Sở Nguyệt Lương, muốn xông lên đánh chết Trí Năng cao tăng. “Không phải y thuật của thần y cóc các người rất tốt sao? Không phải thiên hạ chỉ một mình người chữa được sao? Cái phương pháp này của người là cái loại quỷ gì? Đồi mồi? Các người muốn hại chết bang chủ! Các người đều là đồng lõa!”

Bạch Ngọc mất đi lý trí nâng kiếm muốn đánh tới Trí Năng cao tăng, Sở Nguyệt Lương vội vàng ngăn cản Bạch Ngọc cũng quát to một tiếng: “Tĩnh tảo lại hết cho ta!”

Chỉ thấy Sở Nguyệt Lương mím chặt môi, lúc này vẻ mặt hắc không chút đùa cợt.

Trong tất cả, chỉ có hắc là người ngoài cuộc, chỉ có hắc là tỉnh táo nhất.

Ngay cả hai tay Mặc Duy Trúc đặt trên xe lăn cũng tái nhợt, nếu lúc này hắc không suy yếu vô lực chỉ sợ đã bóp nát ghế bạch đàn.

“Hiện nay trên đời vẫn chưa có ai dám dùng phương pháp này. Đồ nhi ở thần y cóc cũng chưa từng nghe tổ sư nhắc tới, sư phụ, người dựa vào điều gì để nói ra lời ấy?” Sở Nguyệt Lương gắng sức bình tĩnh lại tâm tình của mình, tỉnh táo nhìn nhận vấn đề này.

Hắc biết, nếu Trí Năng cao tăng còn phương pháp khác sẽ tuyệt đối không nói lên phương pháp đồi mồi này, xem ra không còn cách nào khác, điều hắc muốn biết là sư phụ rốt cuộc có nắm chắc hay không. “Sư phụ, chẳng lẽ người đang nói đùa?”

Râu tóc bạc phơ của Trí Năng cao tăng rung động, hai mắt vì tuổi già mà lộ ra vẻ tang thương lúc này không có chút ý cười: “Hiện nay vì sư chỉ có biện pháp này, nếu không phải vì sư đệ người, vì sư tuyệt đối sẽ không đồng ý xem bệnh cho Cố phi!” Hắc lớn tiếng quát Sở Nguyệt Lương.

Sở Nguyệt Lương cũng biết mình thất lễ, không nên hỏi thẳng Trí Năng cao tăng như thế.

Chỉ thấy áo cà sa đỏ tươi trên người Trí Năng cao tăng bị gió lay động giống như tiên nhân trên chín tầng mây, “Xưa kia có thần y Biển Thuộc giúp

người mổ bụng rửa ruột, đôi mắt đương nhiên là một phương pháp có thể suy nghĩ! Chỉ là mắt này rất khó tìm. Theo lão nạp nghĩ vẫn là đem Cổ phi của các người về đi, cũng đừng để nàng biết mà đau lòng, việc đã đến nước này lão nạp cũng không giấu diếm nữa, Cổ phi sầu lo quá nhiều cộng thêm thân thể suy yếu, lúc này trong người có máu tụ có thể nói thân thể đã đến cực hạn. Thai nhi trong bụng nhiều nhất cũng chỉ được đến tháng thứ năm, nhất định sẽ sảy thai. Hiện nay chỉ có một biện pháp duy nhất là đôi mắt, sau đó dùng kim khai thông máu bầm, thông suốt kinh mạch, kết hợp với dưỡng thân bổ huyết hài tử mới giữ được, không còn cách nào khác! Nếu không như vậy, cuộc đời này nàng sẽ không có con, tính mạng cũng khó giữ.”

Trương Mặc nghe vậy chỉ hận không thể đập một tay lên tường, phát tiết những đau đớn trong lòng. Hắn đi đâu để tìm một đôi mắt người sống cho Phiêu Tuyết? Hai mắt hắn còn phải giữ lại để giúp nàng giải quyết chuyện Minh bang...

Không phải nói trời cao có đức hiếu sinh sao? Tại sao lại như vậy? Ác có ác báo nhưng thiện lại không có thiện báo!

Trong khi mọi người trong đại điện đang trầm mặc, một giọng nói nhẹ nhàng như tuyết rơi vang lên, hơi mang theo một chút suy yếu không dấu diếm được. Nam tử kia như hóa thân từ trúc, nam tử coi Phiêu Tuyết là cả cuộc đời hắn, chậm rãi nói: “Sự phụ, đồ nhi bằng lòng đem đôi mắt cho nàng...”

Chương 178: Ánh sáng trở lại (nhất)

“Người đang nói đùa sao?” Trí Năng cao tăng cảm thấy hô hấp cũng ngừng lại, vẻ mặt không cách nào tiếp nhận.

Sở Nguyệt Lương, Trương Mặc, Bạch Ngọc, Bạch Điệp cũng kinh ngạc, cảm thấy thiên hạ thật sự có người im lặng liêu lĩnh trao tình yêu như vậy?

“Xin sư phụ đồng ý.” Trong mắt Duy Trúc hoàn toàn kiên trì với quyết định này, “Con vốn đã là người chết, chỉ hy vọng cuộc đời này có thể có thứ gì đó đi cùng Phiêu Tuyết đến cuối cùng... Có thể cùng nhau dần dần già đi, cùng nhau sinh tử.”

Không thể bạc đầu đến già, chỉ mong có thể sinh tử tương tùy... Đây là nguyện vọng duy nhất của hắn.

Nhìn nam tử thanh nhàn như thần tiên này, Trí Năng cao tăng chỉ có thể cúi đầu thở dài.

“Thôi, đây đều là duyên kiếp, đều là duyên kiếp trong đời người...” Trí Năng cao tăng lại phải thỏa hiệp, nếu nói trên đời này có ai có thể làm cho hắn đau lòng đến mức không thể làm gì hơn thì chính là đồ nhi này. “Chỉ là nếu người cho nàng mất, người sẽ bị mù, người có thể chấp nhận hay không?”

“Có thể, Phiêu Nhi là tất cả của đồ nhi.”

Đây là một sự kiên quyết của nam tử hán, Bạch Điệp nhìn Duy Trúc, nam tử có mùi mặc hương nhân nhật này làm nàng nhớ tới Đông Phương Tuấn Lạc cẩn thận chọn từng cành hoa trong cung, nàng cảm thấy hai người này không thể phân cao thấp, tình yêu đều quá sâu đậm, nàng chỉ tiếc rằng trái tim con người chỉ có một, tâm lòng cũng quá nhỏ bé, chỉ dành đủ cho một người.

Phiêu Tuyết lẳng lặng nằm trên giường, trà thuốc thần y cốc đặc chế chỉ sợ ba ngày không tỉnh lại, Duy Trúc lúc này có chút quyến luyến nhìn nàng.

“Sư phụ, người có thể chuẩn bị bây giờ không? Đồ nhi hy vọng càng nhanh càng tốt... Ngoài ra, mong các vị có thể giúp ta gạt Phiêu Nhi.”

“Chuyện này... Sư đệ, vì sao không để Cô cô nương biết?” Sở Nguyệt Lương khó hiểu.

“Phiêu Nhi đã đau khổ quá nhiều, ba năm trước ta đã chết một lần, nàng đã đau đớn một lần, đây là ta đã nợ nàng.” Hấn tiếp tục chậm rãi nói: “Tình tình Phiêu Nhi bướng bỉnh, nếu biết chân tướng, nàng nhất định sẽ không nhận đôi mắt của ta, ta đã là người chết, giữ lại đôi mắt cũng có tác dụng gì? Vì vậy mong mọi người đồng ý! Giúp ta gạt Phiêu Nhi...”

Thân thể Mặc Duy Trú không tốt, miễn cưỡng nói nhiều như vậy rồi lập tức ho lên, Trí Năng cao tăng vội vàng tiến lên bầm mấy huyết vị cho hấn mới làm hấn ngừng lại được.

“Thân thể ngươi không tốt, nghỉ ngơi hai ba ngày vì sư sẽ chữa trị cho Cố phi.” Giọng nói Trí Năng cao tăng dường như không cho phép thương lượng.

Duy Trú lấy tay che miệng, lại ho khan vài tiếng rồi lắc đầu: “Sư phụ, đồ nhi chịu được, bây giờ dặn dò xuống dưới, chuẩn bị xong rồi bắt đầu đi.”

Đôi mắt hấn sáng lấp lánh, dường như không cho sư phụ mình cơ hội từ chối.

Duy Trú biết, Quang Lộc Tự này thành lập hơn mười năm, nay đã trở thành một nhánh nhỏ của thần y cốc, tất cả đồ dùng và dược liệu để chữa trị đều có, những thứ cần để chữa trị bệnh cũ của hấn cũng có rất nhiều, cho dù lúc này để Trí Năng cao tăng bắt đầu trị liệu cho Phiêu Nhi cũng không thành vấn đề, đâu cần phải lấy lý do nghỉ ngơi hai ba ngày để thoái thác?

Trí Năng cao tăng nghe Duy Trú nói vậy, biết hấn đã quyết, không thể từ chối nữa, không còn cách nào thay đổi nữa.

Ngày thứ hai Phiêu Tuyết ngủ mê man, tất cả đã được chuẩn bị, Trí Năng cao tăng đẩy Duy Trú vào chính điện, giữ mọi người ở bên ngoài.

Duy Trú nằm bên cạnh Phiêu Tuyết, mười ngón tay hai người đan xen, ngón tay mảnh khảnh của Phiêu Tuyết bị Duy Trú nắm thật chặt trong tay, bàn tay to lớn bao lấy bàn tay nhỏ bé, tham lam níu kéo một khoảng khắc ấm áp cuối cùng này.

Trong lòng Duy Trú hiểu rõ, có lẽ sau khi nhắm mắt, cả đời này hấn sẽ không nhìn thấy cảnh vật trên cõi đời này nữa, thậm chí cả Phiêu Nhi hấn cũng không còn nhìn thấy nữa. Từ nay về sau, nàng sẽ có tương lai của nàng, cuộc đời hai người sẽ không còn liên quan gì nữa.

Rơi vào mắt là dung nhan xinh đẹp của Phiêu Tuyết, liếc mắt nhìn một cái, tất cả đều khắc vào lòng.

Nhận lấy thuốc, Duy TrúC một hơi uống cạn, sau đó lập tức mất đi toàn bộ ý thức.

~oOo~

Bên ngoài chính điện, mọi người lo lắng xoay quanh, Sở Nguyệt Lương nắm chặt tay Bạch Ngọc, không nói được một lời.

Từ buổi sáng mặt trời lên núi cho đến sau giờ Ngọ trời chiều dần buông xuống, mọi người vẫn thấp thỏm lo âu như đứng trên lửa đỏ. Chờ đợi, lo lắng, phiền não, quần bách, vô số loại ý niệm đan xen trong đầu, âm âm như trống giục.

Cuối cùng, trong lúc mọi người đang lo lắng chờ đợi, Trí Năng cao tăng cuối cùng cũng ra khỏi chính điện, ông khẽ gật đầu mọi người mới yên tâm lại.

“Một tháng sau Cổ phi sẽ có thể thấy lại ánh sáng, lão nạp đã cố gắng hết sức có thể rồi.”

Trương Mặc quỳ xuống: “Cao tăng, đại ân đại đức này Trương Mặc suốt đời không quên.”

Trong lòng Trí Năng cao tăng đều đang tiếc hận cho Duy TrúC, kể từ hôm nay, đồ nhi mà hắn yêu thương nhất chỉ có thể sống trong bóng tối: “Người người nên ghi lòng tạc dạ không phải là lão nạp mà là đồ nhi của ta.”

Ngay sau đó, Duy TrúC một thân đầy máu được khiêng ra ngoài, hai mắt băng kín, chuyển đến thiên điện nghỉ ngơi.

Trương Mặc quay về phía Duy TrúC rời đi, dập đầu ba cái thật mạnh.

Hắn kính nể Duy TrúC, phần tình cảm này hắn tự biết mình kém xa Duy TrúC.

~oOo~

Một tháng sau, tổng bộ Minh bang.

Trong gian phòng quen thuộc, không khí mừng rỡ, mọi người đều thoát khỏi vẻ lo lắng lúc trước, đều đang chờ đợi khoảnh khắc Phiêu Tuyết thấy lại ánh sáng.

Sở Nguyệt Lương cúi đầu chuyên tâm giúp Phiêu Tuyết kiểm tra vết thương bên cạnh băng gạc, đã khép lại rất tốt, hoàn toàn không có dấu vết động dao, mọi người cũng không nói chuyện gì đã xảy ra, Trương Mặc chỉ nói lấy ra cục máu đông, đợi đến khi vết thương khép lại là có thể nhìn thấy ánh sáng.

“Không có vấn đề gì, tại hạ lập tức tháo băng xuống.” Sở Nguyệt Lương cười nhẹ, cũng vui vẻ giúp Phiêu Tuyết.

Bạch Ngọc đã xoa tay, vui vẻ đợi đến thời khắc này, thân thể Phiêu Tuyết những ngày này cũng tốt hơn rất nhiều, bụng đã hơi nổi lên, mỗi ngày một báo cháo tổ yến, bồi bổ lại những ngày gian khổ trong lãnh cung, sắc mặt cũng khỏe hồng.

Trong cái nhìn chăm chăm của mọi người, Sở Nguyệt Lương từ từ tháo băng...

Phiêu Tuyết cũng hồi hộp trong lòng, thời khắc nàng tha thiết mong chờ cuối cùng cũng đến, tay nhỏ bé nắm chặt làn váy mình.

Từ băng gạc trên mắt dần dần mở ra, Phiêu Tuyết cảm giác được trên mắt mình ít đi một tầng lại một tầng, trái tim đập rộn lên... Cuối cùng, cảm giác trời buộc kia hoàn toàn biến mất.

Trong ánh mắt mong chờ của mọi người, Phiêu Tuyết chậm rãi mở mắt.

Chương 179: Ánh sáng trở lại (nhị)

Ánh sáng bất ngờ, ngoài ý muốn rồi lại không ngoài ý muốn, mong đợi rồi lại không dám mong đợi...

Ánh sáng mãnh liệt như mũi nhọn làm nhói đau đôi mắt Phiêu Tuyết, nàng nhìn thấy ngoài cửa sổ những phiến lá rơi, nơi này đang là mùa thu, trải qua hơn ba tháng bóng tối, cuối cùng ánh sáng cũng trở lại.

“Nhìn thấy rồi! Nhìn thấy rồi! Bang chủ có thể nhìn thấy chúng ta rồi!” Bạch Ngọc vui sướng nhảy lên, nàng rõ ràng nhìn thấy trong mắt Phiêu Tuyết có tia sáng.

Phiêu Tuyết vui sướng chạy ra ngoài, nhìn cảnh sắc ngập tràn mỹ lệ, lá trên cây chậm rãi bay xuống, nàng đưa tay đón, trên môi nở một nụ cười ấm áp.

Đôi mắt kia vừa khôi phục lại kinh khí, toàn thân giống như một cô gái bước ra từ tranh, một thân xiêm y màu hồng, bên hông mang một khối ngọc bội, chuỗi ngọc đung đưa theo gió, một tay đón lá rơi, một tay ôm lấy bụng đã hơi nhô lên.

“A Li! Ta sắp về nhà!” Phiêu Tuyết vui vẻ đến mức không biết dùng lời nào để biểu đạt, trên mặt tràn ngập hạnh phúc.

Trương Mặc nhìn Phiêu Tuyết cuối cùng cũng có lại ánh sáng, lần đầu tiên cười đến mức quên cả hình tượng, nhưng hắn vừa cười vừa rơi nước mắt, vội vàng quay lưng lau đi, sau đó nhìn bộ dáng nhảy nhót của Bạch Ngọc.

Phiêu Tuyết có lại ánh sáng đồng nghĩa với việc nàng sẽ rời đi, cho nên vừa rồi hắn vui vẻ không nổi.

Sở Nguyệt Lương thì không kiêng dè ôm Bạch Ngọc vào lòng, cười gian trá: “Thế nào? Bang chủ của nàng đã chữa khỏi rồi, nàng cũng đã đánh cuộc thua, mau theo ta về thần y cốc chứ?”

Lúc này đổi lại là Bạch Ngọc cười không nổi, Phiêu Tuyết lại vui vẻ bật cười lần nữa, tiếng cười kia truyền đi thật xa, âm thanh này mọi người đã lâu chưa hưởng thụ.

Trong hoàng cung Đông Ly, Nam Cung Hiên Dật, Đông Phương Thúy Nghi và Đông Phương Tuấn Lạc, ba người cùng nhau đi từ ngự thư phòng đến

cửa tây hoàng cung, thái giám và thị vệ đi theo xa xa, không ai dám lại gần quấy rầy.

“Thiên hạ Đông Ly cuối cùng cũng bình định, A Li, ta cũng phải trở về Lĩnh Nam đất căn sỏi đá của ta.” Nam Cung Hiên Dật vẫn cười vô tâm như trước, tùy ý khoác tay lên vai Đông Phương Tuấn Lạc, hai huynh đệ tốt lại phải xa nhau.

Bộ dáng Tùy Nghị vẫn lạnh lùng như trước, lẳng lặng đi bên cạnh hai người, không quấy rầy cũng không nói chuyện.

Đều là Nam Cung Hiên Dật cố gắng dụ dỗ Tùy Nghị, “Người vẫn có cái vẻ không thích nói chuyện này, chắc chắc... Thật làm nữ nhân thích không nổi, cười với gia một cái.” Dứt lời liền chọc ngón tay trêu chọc hấn.

Vẻ mặt Tùy Nghị vẫn không đổi tránh né, Nam Cung Hiên Dật không thực hiện được ý đồ tức giận trợn mắt nhìn Tùy Nghị một cái. Hấn sắp đi mà tên kia còn không phối hợp như vậy.

“Đến lúc từ biệt, còn không biết bao nhiêu năm mới có thể gặp lại, nhiều năm như vậy người còn chưa gọi ta một tiếng ca, hôm nay gọi một tiếng đi.” Nam Cung Hiên Dật thấy Tùy Nghị không cười đùa với hấn, dứt khoát dừng thái độ phê bình nói với y.

Quả nhiên Tùy Nghị vẫn cúi đầu buồn bực đã ngẩng đầu lên, gương mặt tinh xảo toát ra chút lạnh lùng, ngập ngừng một lúc mới gượng gạo gọi Nam Cung Hiên Dật một tiếng: “Hiên... ca”

Tùy Nghị gọi xong lập tức quay đầu nhìn về hướng khác, lại trưng ra vẻ mặt lạnh như băng.

Để lại Nam Cung Hiên Dật thỏa mãn tiếp tục đi về phía trước, còn Đông Phương Tuấn Lạc nhìn một đường hoàng cung hẹp dài này, hai bên là tường thành cao vút, từng đội cấm quân nghiêm nghị đứng thẳng như biểu tượng cho sự uy nghi.

Nhìn con đường vô tận, ba người như đồng loạt nhìn thấy cảnh tượng ngày đại hôn, từng chuyện cũ nối nhau mà đến, những mỹ nhân mặc hoa phục và tiếng nhạc vui mừng chậm rãi tiến lại, thật sự giống như nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt hôm nào. Hiện giờ trang nghiêm cô đơn, đây mới là hoàng cung chân chính, tất cả những con người độc ác nên biến mất đã biến mất.

Nam Cung Hiên Dật cũng đã biết chuyện Phiêu Tuyết bỏ đi, quyết định dừng những tình cảm mong lung, quay lại hỏi Đông Phương Tuấn Lạc: “Nàng vẫn chưa có tin tức? Vậy ngươi vẫn không chịu đi thăm dò? Một lòng ngu ngốc chờ nàng trở lại? Nếu nàng không trở lại ngươi cũng không theo đuổi? Hôm nay thế cục đã định, A Li, ngươi còn muốn ngốc nghếch đến khi nào?”

Đông Phương Tuấn Lạc vốn vô cùng khí thế đi tới trước, nghe thấy Nam Cung Hiên Dật hỏi như vậy, toàn thân cũng trở nên dịu dàng hơn: “Trẫm, vẫn quyết định đợi nàng, nàng sẽ trở lại, nhất định.” Đây là một niềm tin chắc chắn, là niềm tin đối với tình cảm của bọn họ, không thể nghi ngờ.

“Nếu nàng không trở lại thì sao? Những ngày qua ngươi đều ở ngự thư phòng, có khi không nghỉ ngơi phê duyệt tấu chương cả đêm, giang sơn đã định, con nối dõi sao có thể thiếu?” Nhất tông quy nhất tông, Nam Cung Hiên Dật lý luận, trước tình cảm phải có lý trí.

Trong lúc đó Tùy Nghị đã đuổi kịp hai người, giữa ba người bọn họ chuyện Phiêu Tuyết vẫn quanh quẩn, người trong cuộc đều không thấy rõ ràng.

“Nếu ngươi bận tâm những thứ *“tự do”* hay *“buông tay”* kia, vậy ta giúp ngươi điều tra, để Tùy Nghị đem nàng về, A Li, ngươi gánh vác nhiều như vậy còn muốn giúp nàng xây dựng một bầu trời hay sao!” Nam Cung Hiên Dật tức giận nói.

Thấy Đông Phương Tuấn Lạc vẫn như có chuyện suy nghĩ nhìn về phía trước, trong ánh mắt sâu kín không biết đang nhớ tới cái gì, tóm lại là lúc này không nói một lời.

Nam Cung Hiên Dật thở dài một hơi: “Thôi, là ta nhiều chuyện, đa tình quấy nhiễu chuyện vô tình, chuyện hai người các ngươi thì tùy ngươi vậy!”

Tùy Nghị nắm chặt chuôi kiếm tay nổi gân xanh, nói mấy lời ít ỏi trong lòng với Đông Phương Tuấn Lạc: “Hoàng huynh chỉ cần thống trị tốt giang sơn vạn dặm gấm vóc này, dù Cổ phi có ở đâu vẫn luôn được hoàng huynh che chở. Lúc trước là vì chúng sinh thiên hạ, nay cũng chỉ là nhiều hơn một người, nhiều hơn một phần tâm ý thôi. Hiên vương gia không cần cưỡng cầu...” Giọng nói của hắn vẫn trong trẻo lạnh lùng nhưng lại nghe được sự thật lòng bên trong.

Việc bây giờ Đông Phương Thúy Nghi có thể làm chỉ là giúp đỡ Đông Phương Tuấn Lạc thống trị tốt giang sơn vạn dặm này, phần tình nghĩa này cứ lặng lẽ mà cất giấu.

Nam Cung Hiên Dật, Đông Phương Tuấn Lạc, Đông Phương Thúy Nghi cứ như vậy một đường đi tới cửa cung, có câu nói tiễn đưa mười dặm cuối cùng vẫn phải ly biệt, Đông Phương Tuấn Lạc thân là đế vương, đi bộ tiễn Nam Cung Hiên Dật đến cửa cung đã là một ân sủng rất lớn.

Mấy ngàn người và mấy trăm con tuần mã đã chờ trước cửa cung, đội ngũ thân vương trùng trùng điệp điệp, Nam Cung Hiên Dật xoay người ôm Đông Phương Tuấn Lạc.

“A Li! Dừng bước ở đây đi, ta đi đây! Các người bảo trọng!” Dứt lời hần lập tức lưu loát nhảy lên ngựa, động tác vừa tiêu sái vừa suất khí.

Chương 180: Hoa mộng tan cuộc

Nam Cung Hiên Dật ngồi trên lưng ngựa, trước khi đi còn nhìn lại Đông Phương Tuấn Lạc một cái.

Vương gia khác họ, không được hoàng đế triệu kiến không được tự ý về kinh. Hơn nữa, dù A Li có triệu kiến, Nam Cung Hiên Dật chưa chắc đã có cơ hội trở về.

Tiếng vó ngựa rầm rập, một đội người ngựa trùng trùng điệp điệp rời đi.

Tùy Nghị nhìn bóng lưng Nam Cung Hiên Dật rời đi, cũng từ giã Đông Phương Tuấn Lạc: “Hoàng huynh... ta cũng phải trở về Vân Sơn.”

Sau khi được thụ phong, Tùy Nghị chuyển ra khỏi cung, hiện đang ở chân núi Vân Sơn bên ngoài hoàng cung, thiên hạ đã dẹp yên, hẳn giúp Đông Phương Tuấn Lạc canh giữ kinh thành.

Đông Phương Tuấn Lạc gật đầu, sau khi Tùy Nghị đi lại càng thêm cô đơn, xoay người nhìn hoàng cung Đông Ly đẹp đẽ hùng vĩ, hẳn cảm khái nói, có nước không nhà, có nhà không nước.

Khánh Hỉ tiến lên hỏi: “Hoàng Thượng, bây giờ chúng ta về ngự thư phòng hay về Sùng Dương cung?”

Đông Phương Tuấn Lạc nhìn tường thành cao vút bên cạnh cửa cung, từng dãy binh lính đang đứng bảo vệ an toàn của hoàng cung: “Chưa trở về, trầm lên tường thành một lúc.”

Dứt lời, Đông Phương Tuấn Lạc liền đi dọc theo mấy trăm bậc thang lên đến tường thành, Khánh Hỉ vội vàng theo sau hầu hạ. Chỉ thấy Đông Phương Tuấn Lạc đứng trong gió, áo bào màu đen bị gió thổi tung, đứng trên cao nhìn toàn cảnh kinh thành, từng mái nhà màu xám, từng con ngõ vắng lặng, cái nhìn toàn thể chúng sinh cùng khí chất làm người ta không thể chạm tới làm Khánh Hỉ run sợ.

Hắn theo bản năng nghĩ rằng nếu Cố phi ở đây thì thật tốt.

Tháng mười, Đông Ly bắt đầu trở lạnh, lá trên cành cũng gần như hoàn toàn rụng xuống, Đông Phương Tuấn Lạc ngồi trên ghế trải thảm dày ở Sùng Dương cung, lễ nguyệt viên năm nay tới đặc biệt muộn. Lúc này trong

hoàng cung treo đủ loại hoa đăng, trang trí rộn ràng, Khánh Hỉ đứng sau Đông Phương Tuấn Lạc, nhẹ giọng hỏi hần: “Hoàng thượng, ngày mai là ngày lễ nguyệt viên, hoa đăng có cần treo thêm hay không? Ngoài ra tiệc chiêu đãi quần thần cũng đã chuẩn bị ổn thỏa.” Hần đưa ra một danh sách, “Tần phi chủ trì xin Hoàng thượng chọn...”

(Lễ nguyệt viên_ lễ trăng tròn, hay còn gọi là lễ đoàn viên, ngày tất cả thành viên trong gia đình tụ họp. Đại khái là như tết trung thu a)

Hiên vương gia đã đi hơn nửa tháng, mấy ngày nay Đông Phương Tuấn Lạc cực kỳ cô đơn, ngay cả chỗ Niên phi lúc trước hay đến cũng không đi nữa, thường ở trong ngự thư phòng xử lý chính sự cả ngày, hoặc lên triều, hoặc đi Bãng Liên cung thăm Tứ quý phi, trời tối liền trở về Sùng Dương cung, sai tiểu thái giám tới ngự thư phòng lấy tấu chương tới đó, lại bắt đầu xem cả đêm, canh năm lại lên triều, ngay cả Khánh Hỉ cũng không biết phi tử hần đang sủng ái là ai.

Vì vậy lần này Khánh Hỉ mới có thể mạo muội đưa danh sách ra để Tuấn Lạc tự mình chọn phi tử chủ trì yến tiệc.

Đông Phương Tuấn Lạc tùy tiện nhìn một cái, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Để các nàng đến hết đi, người thân của các nàng bất kể thân phận cao thấp đều mời vào cung, coi như trăm để các nàng tụ họp cùng người nhà một lần.”

“Lão nô hiểu...” Khánh Hỉ nhận lệnh, nhanh chóng lui ra ngoài sắp xếp.

Thời gian cứ như vậy chậm chạp trôi qua, Đông Phương Tuấn Lạc nhìn trăng sáng bên ngoài, bồi hồi trong lòng: “A Ngũ, trăng tròn đoàn viên, khi nào nàng mới trở về?”

Thiên tướng kim dạ nguyệt, nhất biên tẩy hoàn doanh.

Thử thoái cửu tiêu tịnh, thu trừng vạn cảnh thanh.

Tinh thần nhượng quang thái, phong lộ phát tinh anh.

Năng biến nhân gian thế, du nhiên thị ngọc kinh.

(Bát nguyệt thập ngũ dạ ngoạn nguyệt_Thơ của Lưu Ngụ Tích đời Đường)

Đông Phương Tuấn Lạc đột nhiên nhớ tới một điển cố: *mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy hĩ...*

Truyền thuyết kể rằng: hàng năm, vào tiết Hàn thực, Ngô vương phi triều trước đều trở về Lâm An, Ngô Việt Vương rất nhớ mong. Một năm kia, mùa xuân đã tới, hoa trên đường đã nở nhưng Ngô vương phi còn chưa trở về. Vì vậy, Ngô vương đã viết một lá thư cho Ngô vương phi: “Mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy hĩ.” Rõ ràng nói rằng hoa trên đường đã nở, nàng có thể từ từ thưởng thức, không cần vội vã trở về nhưng lại âm thầm nói với Vương phi nỗi nhớ trong lòng, hy vọng nàng có thể sớm một chút trở về bên ông...

Đông Phương Tuấn Lạc cảm thấy diễn cô này đã nói lên tâm trạng của hắn lúc này, nỗi khổ tương tư khó nói thành lời. Hắn hy vọng có một ngày, đột nhiên đặt tàu chương xuống và nhìn thấy người mà hắn ngày đêm mong nhớ; hy vọng có một ngày, một thân ảnh xinh đẹp lặng lẽ đi về phía hắn, chẳng sợ trời chẳng sợ đất thôi tất nển, sau đó vừa nhõng nhẽo vừa cứng rắn thúc giục hắn đi ngủ.

Đáng tiếc rằng đợi một đêm lại một đêm, ngọn đèn đốt một đêm lại một đêm, một ngày hy vọng đổi lấy một đêm thất vọng.

A Ngũ, rốt cuộc đến khi nào nàng mới trở về?

Chờ đợi mòn mỏi, hy vọng và thất vọng, ngày đêm luân phiên, cứ thế tuần hoàn không ngừng.

Trong tiết nguyệt viên, đèn cung đình thật sớm đã thắp lên, ngay cả hai bên đường cung cũng đặt đầy cúc vàng, hoàng cung rộng lớn thêm phần sinh động, một số con bướm nhỏ vui vẻ vây quanh những đóa hoa nở rộ, những nữ quan vội vàng đi lại khắp các tấm điện, từng dãy đèn lồng đỏ treo cao, lộ rõ vẻ vui mừng.

Đây là tiết nguyệt viên đầu tiên sau khi Đông Phương Tuấn Lạc lên cầm quyền, khắp nơi vui mừng vì triều đình mở kho thóc phân phát gạo cho người nghèo, quan lại lớn nhỏ thật sớm đã thay triều phục, đưa nữ quyền vào cung.

Khắp hoàng cung Đông Ly náo nhiệt phi phàm, những nữ tử trong thâm cung cũng vì một câu nói của Đông Phương Tuấn Lạc mà được gặp người nhà, người muốn hấp dẫn Tuấn Lạc, người muốn gặp người nhà, tất cả đều trang phục lộng lẫy.

Chỉ có vẻ mặt Đông Phương Tuấn Lạc vẫn lạnh lùng như trước.

Tiết nguyệt viên... Ngày lễ đoàn viên...

Đông Phương Tuấn Lạc giống như nhớ ra điều gì, gọi Khánh Hỉ. “Khánh Hỉ... hôm nay có sắp xếp Thủy Bích và bọn Nguyệt Linh đến đây chưa?”

Khánh Hỉ cúi người về trước, lập tức đáp lời: “Lão nô sơ sót, bây giờ lập tức đi gọi...”

Dứt lời lập tức bước lùi về sau.

~oOo~

Nửa canh giờ trôi qua.

Lúc này, bên ngoài hoàng cung Đông Ly, một chiếc xe ngựa chậm rãi đi tới cửa tây hoàng cung, xe ngựa hoa lệ dị thường, vừa nhìn đã biết người ngồi trong xe không phú cũng quý.

“Giá...” Phu xe chậm rãi điều khiển, đến trước cửa tây cung, một bàn tay trắng nõn vén màn xe lên, lộ ra một gương mặt cười tươi sáng.

Chương 181: Ta đã trở về

“Là ai?” Binh lính canh cổng lớn tiếng quát xe ngựa phú quý này.

Bạch Ngọc từ trong xe ngựa xông ra, thái độ rất đúng mực: “Gọi thống lĩnh các người ra đây.”

Binh lính kia nhìn Bạch Ngọc rồi lại nhìn xe ngựa trang trí mã não bảo thạch đắt tiền, lập tức đi báo cáo với thống lĩnh.

Chỉ chốc lát sau thống lĩnh canh phòng cửa cung đã tới, “Xin hỏi trong xe là người phương nào?”

Bạch Diệp từ trong xe đi ra, cười nói: “Quý nhân từ xa đến.” Nói rồi đưa cho thống lĩnh một miếng ngọc bội, hắn nhìn thấy lập tức quỳ xuống. Trong thiên hạ hiện nay dám đeo ngọc bội bàn long chỉ có một mình quân chủ Đông Phương Tuấn Lạc.

Thấy ngọc bội như thấy đế vương, phải có quân thần chi lễ.

Hắn quát một tiếng: “Cho qua!”

Những cấm quân đứng ở cửa lập tức chia ra hai bên, phu xe tiếp tục điều khiển xe ngựa đi về phía trước.

Sau khi vào cửa tây cung, ôn lại con đường xưa được gả vào cung lúc ấy, Phiêu Tuyết ngồi trong xe ngựa đẩy rèm ra nhìn từng dãy đèn lồng treo cao, một màu đỏ thắm, đầy vẻ vui mừng. Dưới tường cung bày từng chậu hoa cúc vàng, phú quý lạ thường, hòa cùng màu đỏ của đèn lồng tạo nên một cảm giác ấm áp. Những thứ này thật giống như đang nghênh đón nàng trở về.

Theo vòng xoay chậm rãi của xe ngựa, tim Phiêu Tuyết đập càng ngày càng nhanh, giống như thiếu nữ muốn nhìn thấy tình lang trong mỗi tình đầu, trong đầu nai con đang đi loạn.

A Li, mấy tháng không gặp, người sống thế nào? Một ngày không gặp như cách ba thu, nay đã vài tháng không gặp, trong đầu dường như đã cả thế kỷ trôi qua, nhớ mong đến tột đỉnh. Không biết A Li gầy hay mập? Có còn như trước, đẹp đến kỳ cục không? Phiêu Tuyết nhớ lại dưới mặt trời mọc, trước

khi mắt bị mù, hắn vừa cười vừa say mê nhìn nàng, hai người giống như một đôi vợ chồng nhỏ hạnh phúc.

Phiêu Tuyết vượt bụng mình, đã nhô lên rõ ràng, tối nay nàng khoác một chiếc áo ngắn màu hồng nhạt, váy màu vàng, thắt lưng màu tím buông xuống thật dài, đẹp như tiên giáng trần. Sau khi hồi phục thị lực, an dưỡng mấy tháng đã làm sắc mặt nàng khẽ hồng nhuận, thoát nhìn còn đầy đặn hơn một chút so với trước khi xuất cung, sự vui sướng mới làm mẹ quần quanh trong lòng chưa tan.

“Cục cung, mẹ sắp dẫn con đi gặp cha rồi, mẹ rất mong chờ... có thể dưới sự che chở của cha con sinh ra con, sau này con nhất định sẽ trở thành cục cung hạnh phúc nhất Đông Ly quốc!” Phiêu Tuyết cười khanh khách nói với cục cung trong bụng, sau đó nhìn tường thành dần dần lui về sau.

Xe ngựa cách nơi tổ chức yến tiệc càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

Tiếng bánh xe lọc cọc hòa với tiếng tim đập vội vàng của Phiêu Tuyết, trong đầu dần dần trống rỗng.

A Li, ta đã trở về.

Ở nơi này, trong đêm trăng tròn, trước mặt mọi người, trở về.

Trở về bên cạnh người.

Trên yến hội, vẫn là tiếng đàn sáo, hòa với tiếng trống, tiếng kèn, tiếng đàn, tiếng chuông, mỹ nhân nhảy múa trên sàn, đại thần ngồi đông nghìn nghịt, gia quyến ghé đầu nói chuyện, những nữ tử trong cung lâu ngày mới được gặp người thân đều khóc đến lê hoa mang vữa, thỉnh thoảng có người liếc mắt nhìn Đông Phương Tuấn Lạc nhưng không dám nhìn thẳng.

Khắp nơi vui mừng, nhưng niềm vui của hắn không ở chỗ này.

Rốt cuộc xe ngựa cũng chậm rãi đi vào trong phạm vi yến hội, thống lĩnh cấm quân mới nhận chức tiến lên chặn xe ngựa của Phiêu Tuyết, hắn cũng là tâm phúc được Đông Phương Tuấn Lạc bồi dưỡng, vừa nhìn thấy Phiêu Tuyết lập tức quỳ xuống.

“Cô phi?” Hắn vui mừng như rót mây. “Ngài, ngài đã trở lại?”

Phiêu Tuyết lập tức ý bảo hắn đứng lên tiếng, lặng lẽ đi từ phía sau...

Đông Phương Tuấn Lạc đang ngồi ở hướng nam, tuyệt đối không cho phép người khác lại gần, chỉ có Khanh Hỉ đứng bên cạnh chờ đợi hấn sai bảo. Tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, Khanh Hỉ nhạy cảm quay đầu lại, nhìn thấy Phiêu Tuyết mỉm cười nhìn hấn, trong mắt Khanh Hỉ lập tức xuất hiện ánh sáng đã lâu không thấy....

Sau đó ánh mắt di chuyển xuống, lại nhìn thấy cái bụng hơi nhô cao của nàng... Khanh Hỉ thiếu chút nữa thất thanh kêu lên, may mà Bạch Diệp ra tay nhanh, một hạt châu bắn ra điểm trúng á huyết của hấn, Khanh Hỉ vội vàng che miệng.

Lúc này đang ca múa mừng cảnh thái bình, thanh âm ồn ào, náo nhiệt phi phàm, Đông Phương Tuấn Lạc mỉm cười, nhưng trong nụ cười có chút cô đơn không dễ phát hiện...

Chẳng lẽ đêm nay vẫn sẽ không xuất hiện?

Tiết nguyệt viên, ngày hội đoàn viên... Nhưng người muốn đoàn viên lại đang ở nơi nào?

Hấn thở dài một tiếng, không quay đầu lại gọi Khanh Hỉ phía sau: “Đưa hoa đăng trăm đã viết câu đối cho các đại thần.”

Đông Phương Tuấn Lạc vừa mở miệng, bên dưới lập tức yên tĩnh lại, cho nên hấn lại nói với chúng thần. “Hôm nay là tiết nguyệt viên, chúng khanh gia cũng vui vẻ như vậy, trăm đưa hoa đăng tới giúp vui, thế nào?”

Mọi người đồng thanh đáp lời: “Đa tạ Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế...” Mỗi người vui mừng ra mặt, treo một chiếc đèn lồng đỏ lên cao, ánh sáng chiếu xuống làm mặt họ đỏ hồng.

Khanh Hỉ ứ ớ muốn đáp lời Đông Phương Tuấn Lạc, nói cho hấn biết Phiêu Tuyết đã trở về nhưng sống chết nói không ra lời, hấn đành phải tức giận nhìn Bạch Diệp, ánh mắt cầu xin, nếu phạm sai lầm thì hấn khó giữ được mạng.

Nhưng Bạch Diệp vẫn thờ ơ, không để cho Khanh Hỉ phá hoại đại sự của Phiêu Tuyết, nàng phải cho A Li một vui mừng thật lớn.

Cuối cùng, vạn bất đắc dĩ Khanh Hỉ đành phải lui xuống lấy một chiếc đèn cung đình thủ công rất đẹp, Phiêu Tuyết đi tới trước, khẽ cười để Khanh Hỉ yên tâm.

Thật ra hắn cũng mong đợi, mong đợi nhìn thấy vẻ mặt Đông Phương Tuấn Lạc khi nhìn thấy Phiêu Tuyết, không biết sẽ như thế nào?

Giờ khắc này lương tâm hắn hoàn toàn thức tỉnh, hắn không còn sợ Đông Phương Tuấn Lạc nữa mà là đau lòng cho tiểu hoàng tử hắn vẫn chăm sóc từ nhỏ kia. Hắn chân thành mong đợi, mong đợi Đông Phương Tuấn Lạc đạt được tình cảm của chính mình. Không liên quan đến ích lợi, không liên quan đến quyền thế. Chỉ là một tình yêu thuần khiết, được là một đôi bách nhân một đời một thế.

Khánh Hỉ đột nhiên nở nụ cười, khoe mắt lộ ra vết nhăn, hắn nhìn Phiêu Tuyết nhận lấy hoa đăng trên tay hắn, sau đó lại bê một đĩa bánh nguyệt viên nóng hổi vừa mới làm, nàng cười tươi như hoa chậm rãi đi về phía trước.

Chương 182: Không cho đi nữa

Theo lý mà nói tiết nguyệt viên những năm trước đều là Đông Phương Tuấn Lạc ra một bài thơ, chúng thần giải câu đố cướp đèn, năm nay vẫn là như vậy.

Đông Phương Tuấn Lạc đợi một lúc mới có một bàn tay trắng nõn đưa đèn màu cho hắn, còn ngoài ý muốn đưa ra một đĩa bánh nguyệt viên còn lớn vòn hơi nóng.

Đông Phương Tuấn Lạc nhướng mày, rốt cuộc là kẻ nào lớn mật như thế? Hắn ngẩng đầu theo bản năng, chỉ thấy một gương mặt tươi cười khuất sau chiếc hoa đăng...

Phiêu Tuyết cười đến mức hai mắt cũng híp lại thành một đường cong, tóc dài mềm mại rủ xuống dưới ánh trăng, phía trên cài một cây trâm càng lộ vẻ xinh đẹp đến đau lòng người, lại giống như trước kia, giống như chưa bao giờ rời đi... Cảm giác quen thuộc như vậy, giống như nàng vẫn luôn ở bên hắn. Nàng còn có thể cười hì hì nhìn hắn? Sau khi chưa chưa nói tiếng nào đã ly biệt lâu như vậy, câu đầu tiên nàng nói với hắn là: “A Li? Ăn bánh không?”

Hoàn toàn không có một chút cảm giác tội lỗi vì đã bỏ lại hắn, thậm chí nụ cười lại càng thêm rực rỡ.

Hai mắt Đông Phương Tuấn Lạc hoảng hốt, ánh đèn màu rực rỡ chiếu xuống, người kia rõ ràng như đang ở trước mắt rồi lại như tan rã mờ ảo trong gió.

Chờ đợi nhiều ngày đêm như vậy, Phiêu Tuyết lại xuất hiện ở thời điểm hắn không ngờ tới nhất.

Trong nháy mắt, Đông Phương Tuấn Lạc thấy sợ hãi, đầu óc trống rỗng.

Chỉ có khuôn mặt kia vẫn cười khanh khách...

Tất cả mọi người trong tiệc đều ngừng lại, lập tức yên tĩnh không một tiếng động, toàn bộ đều nhìn Đông Phương Tuấn Lạc. Một là vì Đông Phương Tuấn Lạc một lúc lâu không động, những người khác đương nhiên cũng không dám động. Hai là nữ tử bên cạnh Đông Phương Tuấn Lạc, Cổ phi bị

đánh vào lãnh cung lại xuất hiện ở đây. Một thân trang phục ngoài cung, quan trọng nhất là, còn tròn tròn.

“Đây...”

“Đây không phải Cổ phi sao...”

“Sao lại có bầu... chuyện này là thế nào?”

Trong lòng mỗi người đều như đánh trống trận, từ khi chuyện Cổ phi bị đánh vào lãnh cung truyền ra ngoài, Cổ tể tướng cũng cáo ốm ở nhà không lên triều nữa. Mặc đại tướng quân đương triều cũng vì chuyện của Mặc Ngọc công tử mà không rảnh tham gia yến tiệc. Lúc này mọi người đều đang xem kịch vui, nhìn thân hình này hẳn đã nhiều tháng. Chẳng lẽ đệ nhất hoàng tử Đông Ly sắp ra đời?

Sự nghi ngờ trong lòng mọi người rất lớn nhưng lại không có ai dám làm phiền hai người kia gặp mặt.

Chỉ thấy hai người chìm đắm trong thế giới của họ, Đông Phương Tuấn Lạc nhìn chăm chăm gương mặt Phiêu Tuyết, nhìn nàng cười như hoa nở nhưng lại không chú ý đến bụng của nàng.

Phiêu Tuyết hạ hoa đăng trên tay xuống ý bảo Tuấn Lạc nhận lấy. Hắn lại như bị thôi miên, ngoan ngoãn đưa tay ra nhận.

Hắn nhíu lông mày, nhìn xem rốt cuộc nàng còn muốn làm gì...

Ngay khi Đông Phương Tuấn Lạc đang nổi lên hờn dỗi, oán giận trong lòng, Phiêu Tuyết lại cầm lên một miếng bánh, trước mặt bao nhiêu người đút vào miệng Tuấn Lạc.

Các thân tử, nữ quyền phía dưới hoảng sợ, đặc biệt là những triều thần thường nhiều hay ít bị Đông Phương Tuấn Lạc đe dọa khi ở trên triều, trông mắt như muốn rút ra. Không ngờ vị hoàng đế nổi tiếng hay ăn tươi nuốt sống này lại cung chiêu Cổ phi đến mức độ như vậy, mọi người cũng không biết bọn họ đang diễn cái trò gì.

Đông Phương Tuấn Lạc nhìn Phiêu Tuyết, nhìn gương mặt nhỏ nhắn muốn ăn đòn kia, được thôi, hắn không chống lại được sự dụ dỗ của nàng, nếu đã đưa đến miệng hắn thì hắn cũng cố mà nếm thử thôi. Bánh tỏa ra hơi nóng trong miệng, hắn ăn xong, uống một ngụm trà, động tác vô cùng tao nhã.

Phiêu Tuyết sao có thể không nhìn thấy tia tức giận trong mắt hắn? Chẳng lẽ hắn không nhớ nàng sao? Hay là nàng nói gì sai rồi?

Chỉ thấy Phiêu Tuyết lúng túng cười “*ha ha*”...

“Ta đã về...” Phiêu Tuyết vô tư nói, sau đó lùi dần về sau, vì sao nàng cảm thấy A Li có chút tức giận nhỉ? Chẳng lẽ vì câu nói đầu tiên không phải là nói nhớ hắn mà hỏi hắn có muốn ăn bánh không?

Đông Phương Tuấn Lạc vẫn nhìn chằm chằm vẻ mặt rất nịnh nọt của nàng, nhìn nàng lặng lẽ lùi về sau... Cuối cùng, ánh mắt rơi trên bụng nàng, ánh mắt người nào đó bỗng nhiên tối sầm.

“Trở lại đây.” Đông Phương Tuấn Lạc nhíu đôi mi thanh tú, nhìn Phiêu Tuyết.

Phiêu Tuyết nhìn theo ánh mắt hắn, đưa tay lên che bụng, “Không đến.”

“Trở lại đây.” Hắn nhắc lại.

Đông Phương Tuấn Lạc cảm thấy có một cỗ khí ghen trong lòng, không thể tha thứ cho nàng... Hắn có thể cho phép nàng bỏ đi không nói một lời, cũng có thể cho phép nàng trở lại không báo trước, nhưng hắn không cách nào chấp nhận nàng đã mang hài tử của hắn mà không nói cho hắn! Hắn là cha của hài tử, nếu hôm nay nàng không trở lại, đứa bé kia cũng cứ tồn tại mà hắn không biết rồi, phải không?

Nhưng, nhưng... nhưng bụng lớn như vậy, nàng dấu diếm có lẽ rất cực khổ.

Phiêu Tuyết nhìn hắn, gương mặt dễ nhìn có chút méo mó.

“A Ngữ! Trở lại giải thích cho ta!” Đông Phương Tuấn Lạc bỗng nhiên đứng dậy.

Phiêu Tuyết nhìn bộ dạng xù lông lên của hắn, cười càng vui vẻ. Thì ra A Li đang giận dữ nàng nha, còn vô cùng để ý đứa bé kia.

“A Li, con của chúng ta... Đây chính là giải thích.” Nàng đặt cái đĩa xuống, lộ ra cái bụng cong kèn.

Lần đầu tiên trong tối nay, Đông Phương Tuấn Lạc lộ ra gương mặt tươi cười: “Đêm nay, khắp nơi vui mừng!” Hắn vung trường bào đi đến, hắn sắp làm cha, hậu cung nhiều nữ nhân như vậy nhưng đều không phải thê tử của

hắn, hài tử sinh ra đương nhiên cũng không phải hài tử của hắn. Chỉ có Phiêu Tuyết! Chỉ có nàng mới là thê tử của hắn, chỉ có con của nàng mới là cốt nhục chân chính của hắn, mà không phải người thừa kế ngôi vị hoàng đế máu lạnh vô tình!

“Ta đã trở về... Thật nhớ ngươi.” Đôi mắt to trong như nước của Phiêu Tuyết cười cười, nàng biết A Li hiểu. Giữa bọn họ không cần đến lời nói, trêu chọc hắn đã đủ rồi, còn chơi nữa sẽ thành quá đáng...

Trong lòng Đông Phương Tuấn Lạc đã vui sướng đến mức không kìm nén được, hắn cũng không có cách giấu được vui giận, kích động trong lòng phun trào ra toàn bộ, bước nhanh đến ôm Phiêu Tuyết thật chặt vào lòng: “A Ngũ...”

“Đã trở lại, trở lại là tốt rồi, ta sẽ không cho nàng chạy đi đâu nữa...”

Khánh Hỉ ứ ớ muốn nói chuyện, Bạch Diệp thấy mọi chuyện đã xong nên âm thầm dùng lực giải á huyết của Khánh Hỉ, hắn lập tức hô lên: “Hoàng thượng!”

Thấy có thể nói chuyện, hắn nhìn các đại thần vẫn chằm chằm xem trò bên dưới, hắn lập tức hô lớn: “Chúc mừng Hoàng thượng! Chúc mừng Hoàng thượng!”

Những đại thần khác cũng phản ứng lại: “Chúc mừng Hoàng thượng! Chúc mừng Hoàng thượng!” Thanh âm như sấm vang lên, có đại thần đã dụ dỗ: “Cố phi mang bầu, đây là hoàng hậu có số mệnh trăm điều hướng phượng đã định a... Xin Hoàng thượng thuận theo thiên mệnh, phong Cố phi là Hoàng hậu!”

Chúng thần lại đồng loạt quỳ xuống, “Xin Hoàng thượng phong Hậu! Xin Hoàng thượng phong Hậu!”

Chương 183: Phong Hậu? Trở về rồi tính.

Đông Phương Tuấn Lạc chẳng nhẽ lại không biết đám đại thần kia muốn làm gì? Thấy Phiêu Tuyết được sủng ái lập tức bán rẻ hết mặt mũi, nhưng Đông Phương Tuấn Lạc đang vui vẻ, thoải mái một lần cũng tốt. Phong Hậu? Hẳn nghĩ...

Chỉ thấy hắn lập tức nói: “Các vị ái khanh hiểu rõ đại nghĩa này, đây đúng là phúc khí của trẫm! Đã như vậy, chọn ngày không bằng gặp ngày, trẫm liền phong Cố Phiêu Tuyết hiền lương thực đức làm Hậu, hôm nay là trung thu trăng tròn, chuyện tốt thành đôi, khắp chốn vui mừng, trẫm ban thưởng các người ba ngày không cần lên triều sớm, ở nhà cùng vợ con đi!”

Phiêu Tuyết giật mình nhìn tất cả, vui mừng gặp mặt sao đã biến thành hắn muốn phong Hậu rồi? Nàng cùng lắm cũng chỉ là vác bụng xuất hiện trên cung yên thôi mà... Sao lại biến thành “*trăm điệu hương phượng, Hoàng hậu mệnh định*” rồi?

Lại còn là mấy trăm thần tử cùng nhau xin phong Hậu nữa chứ, ghê tởm nhất là A Li lại đồng ý...

Không ngờ hồi cung nhanh như vậy đã bị phong Hậu, nàng thật sự là bại ở cung yên, thành cũng ở cung yên...

Phiêu Tuyết nhìn Đông Phương Tuấn Lạc, gương mặt đỏ bừng: “A Li... Đây... đây là phong ta làm Hoàng hậu?” Thật sự là rất ngoài ý muốn.

Không ngờ Đông Phương Tuấn Lạc quay đầu lại, dùng thanh âm chỉ hai người nghe được nói: “Ha ha. Phong Hậu? Trở về rồi tính...”

Vẻ mặt hắn cười rất ngây thơ... Phiêu Tuyết rùng mình một cái, loáng thoáng có dự cảm xấu. Khóe miệng giật giật, xong rồi, chọc tới phu quân hắc ám này nhất định không có kết quả tốt... Chỉ mong Tuấn Lạc có thể nể chút “*tình cũ*” vợ chồng, đừng có “*tính*” nàng quá thảm.

Đông Phương Tuấn Lạc xoay người về phía đám người đông nghịt, giơ tay ý bảo đàn sáo tiếp tục, hắn cười đến rung động lòng người: “Các đại thần từ từ chơi, lâu ngày trẫm không gặp Hoàng hậu, cộng thêm thân thể Hoàng hậu không tiện, trẫm đưa Hoàng hậu về Sùng Dương cung trước.”

Các đại thần không ngờ Đông Phương Tuấn Lạc còn biết cười trở lại, cả đám đều sững sờ ngây người, xem ra cuộc sống sau này của bọn họ sẽ tốt hơn nhiều.

“Cung tiễn Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế...”

Lại là tiếng hô điếc tai, đại diện cho uy nghiêm vô thượng, đáng tiếc chưa đợi bọn họ hô xong, Tuấn Lạc đã kéo tay Phiêu Tuyết bỏ đi.

Dưới yến tiệc, mấy người Thủy Bích, Nguyệt Linh, Nguyệt Niên vẫn dè nén mình không nên phá hỏng thời khắc tốt đẹp này, rốt cuộc ngẩng đầu lên lau nước mắt, lầm bầm nói: “Mắt nương nương đã khỏi... Chúng ta lại có thể trở về bên cạnh nàng... Ô...” Một người lại một người, khóc không thành tiếng.

~oOo~

Lúc này Đông Phương Tuấn Lạc đang kéo tay Phiêu Tuyết, từng bước ra khỏi yến hội, Khánh Hỉ tự giác ngăn những người định đi theo, ngay cả chính hấn cũng đứng lại trong yến tiệc, Bạch Diệp nhìn bóng lưng Tuấn Lạc và Phiêu Tuyết rời đi, cuối cùng cũng có thể an tâm.

Trong Sùng Dương cung, trên lầu ngắm sao, Đông Phương Tuấn Lạc cầm tức nhìn Cô Phiêu Tuyết, hai người đang tiến hành một cuộc đấu mắt trong im lặng.

“Có giải thích cho trăm hay không?” Từ khi trở về từ cung yến, hấn vẫn luôn hỏi câu này.

“A Li... Người tốt nhất...” Từ khi trở về từ cung yến, nàng vẫn luôn trả lời bằng câu này.

“Vẫn không giải thích cho trăm?” Hấn hỏi hận, hấn hỏi hận đã để nàng tự do như vậy. Cho dù không chữa được cũng nên nói cho hấn một tiếng, huống hồ chẳng phải đã chữa được hay sao? Chữa xong mắt cũng không vội trở về, còn kéo dài một tháng. Lại nói đến hài nhi trong bụng! Còn đợi đến lúc mang thai xuất hiện mới để hấn biết.

Hấn biết, cũng là hấn đã quá cưng chiều nàng.

“A Li... Người tốt nhất...” Nàng biết không quan tâm nàng nói gì, nhất định nàng sẽ bị mắng không ngừng, chỉ bằng cầu xin tha thứ trước tốt hơn.

Thấy nàng vẫn nói những lời này, Tuấn Lạc rút cuộc phải bỏ qua cách dùng uy quyền ép buộc, cuối cùng vẫn chẳng thể làm gì nổi nàng.

Hắn tự an ủi mình: Không phải hiện tại đã trở về sao? Trở về là tốt rồi. Ít nhất vẫn là lớn bụng trở về, không phải sao? Là một nam tử hán, hắn vẫn còn may là nàng chưa chế tạo một phiên bản nhỏ của hắn, sau đó, vào một ngày nào đó mới xuất hiện trước mặt hắn. Tất cả, tất cả những chuyện này, hắn vẫn còn may mắn, không phải sao?

Phiêu Tuyết lúng túng thờ dài, được rồi, nàng biết sai rồi.

Nàng bấu môi kéo tay hắn, dịu dàng nói: “Được rồi, A Li, người ta biết sai rồi, bằng lòng nhận trừng phạt, phạt ta cả đời ở cạnh người không đi đâu là được...”

“Ừ...” Hắn hài lòng nhìn nàng. “Còn gì nữa không?” Hắn được voi đòi tiên.

“Sao? Còn nữa?” Về mặt Phiêu Tuyết khó chịu, còn gì nữa sao? Cũng nói cả đời ở cạnh hắn không đi rồi, còn cái gì có thể cho hắn?

“Nàng nói xem? Đến Sùng Dương cung ở cùng ta.” Hắn bắt đầu nổi lên tính tình đùa cợt. “Ăn uống, cuộc sống hằng ngày của trăm tất cả đều là nàng phải chịu trách nhiệm.” Hắn nâng cằm Phiêu Tuyết lên, cười tà mị: “Đồ ăn sáng cũng phải là ái phi người chịu trách nhiệm...”

Xem ra hắn tính toán cả đời dính vào nàng... Hắn muốn nàng đến ở cùng hắn, nàng còn không vui sao.

Gật mạnh một cái, một đôi mắt long lanh cười cong cong: “Được, được... A Li, quyết định vậy đi...”

Lúc này hắn mới hài lòng cầm tay nàng, bá đạo ôm nàng vào lòng: “Nguyện chỉ một người, bạc đầu không phân cách...” Tiếng nói hắn chậm rãi truyền đến, ngân lên lời thề giữa hai người.

Cho dù có trải qua bao nhiêu đau khổ, nhận được hay mất đi, đều sẽ tin tưởng lẫn nhau. Ai nói đế vương vô tâm lại vô tình? Từ nay về sau hắn chỉ muốn một mình nàng làm thê tử của hắn, mặc kệ sinh sinh tử tử, bạc đầu không phân cách.

Mười ngón tay hai người đan xem, Phiêu Tuyết nở nụ cười hạnh phúc rúc vào lòng hắn.

Trên đài ngắm sao, hai người nhìn bầu trời lấp lánh.

“A Li...”

“Ừ?”

“Ta vẫn muốn hỏi một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Người yêu ta hay yêu giang sơn?”

“Đều yêu.”

“Vậy người yêu giang sơn hơn hay yêu ta hơn?”

“Yêu người hơn.”

“Tại sao?”

“Bởi vì nàng là đóa hoa đào rụng rỡ nhất ta từng gặp trong đời...” Nếu không ba nghìn mỹ nữ hậu cung, hẳn lại chỉ chọn sủng ái một người?

Phiêu Tuyết nhú mày. Hoa đào rụng rỡ? Đây là lý do hán yêu nàng hơn? Nói vậy nàng so với giang sơn chẳng phải vẫn kém hơn sao?

Phiêu Tuyết không vui trợn mắt nhìn, ép Đông Phương Tuấn Lạc không thể không chọn: “Giang sơn và mỹ nhân, người chọn ai?”

Đông Phương Tuấn Lạc cười phóng khoáng: “Đều muốn...”

Chương 184: Cuộc sống 囧囧 sau khi trở về

Sau khi cuộc sống gia đình của hai người tạm ổn...

Tháng tư năm Ý Đức thứ mười sáu, bụng Phiêu Tuyết đã lớn đến mức ngay cả khom lưng cũng khó khăn, Thủy Bích được điều đến Sùng Dương Cung, mấy người Nguyệt Linh, Nguyệt Phàm, Nguyệt Niên cũng đi theo, đã hoài thai gần mười tháng mà bụng này vẫn không có động tĩnh gì... Chỉ gió thổi cỏ lay một cái là một đám Thái y đã xông tới, về sau dần dần trở thành chẳng còn gì lạ nữa, tiếc là A Li không yên lòng, dứt khoát đem chính sự đến Sùng Dương cung xử lý, tấu chương như xếp thành ngọn núi nhỏ. Phiêu Tuyết ngồi đối diện hắn, dựa lên giường mềm, cầm lấy một ít len tròn tròn, một ngón tay kết một mối buộc đẹp mắt.

Phiêu Tuyết cố gắng không làm ầm ĩ đến Tuấn Lạc, nhìn bộ dáng nhú mào xem tấu chương của hắn, chân mào nhú chặt đến mức sắp chạm vào nhau, ngón tay thon dài cầm bút son đánh dấu tất cả những nơi cần đề ý trong tấu chương...

Phiêu Tuyết nhìn đến mức đột nhiên quên chuyên mình đang làm.

Phiêu Tuyết nhìn nhìn A Li rồi lại nhìn bụng mình... Tùy ý cầm đồ ăn vặt để bên cạnh bỏ vào miệng, không cẩn thận làm một quả cầu lên rơi xuống, nàng bắt đầu nhắc người lên...

Bụng lớn như vậy hành động cũng khó khăn, nằm một lúc đã thấy đau lưng, đứng thì đau chân chứ đừng nói đi nhặt cái cuộn tròn tròn trên mặt đất kia...

Phiêu Tuyết nhướn mào, thấy bộ dáng A Li rất tập trung, không muốn gọi bọn Thủy Bích làm ồn đến hắn, nàng quyết định tự mình cố gắng...

Thân thể công kênh bò xuống đất, dứt khoát động động ngón tay kéo một đầu dây, vừa kéo lại thì sợi len trượt ra càng dài... Cuộn len lăn tròn chuyển động... Phiêu Tuyết thở hắt hắt nhìn đồng dây len bị kéo ra...

Vắt vả động người, chưa được một lát trên giường mềm đã rối loạn thành một đoàn.

Đông Phương Tuấn Lạc ngẩng đầu lên từ trong đồng tấu chương, vừa nhìn đã thấy một nữ nhân ngọc ngà rồi tung rồi mù...

Phiêu Tuyết còn đang cố gắng kéo cuộn len lại, kết quả cúi đầu đã nhìn thấy vạt áo Tuấn Lạc.

“A...”

“Là cái này?” Tuấn Lạc cúi người xuống nhặt cuộn len cho nàng.

Phiêu Tuyết cười hì hì nhìn hắn: “Vẫn bị người phát hiện...”

Tuấn Lạc vừa giận vừa thương: “Tại sao không gọi ta? Không nên tự hành hạ mình.” Hắn vừa ngẩng đầu đã thấy một cảnh tượng “vô tội” như vậy... Nàng tròn xoe ngồi giữa một đống len, giống như một con mèo nhỏ chưa được thỏa mãn.

Phiêu Tuyết đuối lý, vội vàng chuyển đề tài, như trẻ con đòi được khen lấy ra một số quần áo đã thêu xong, màu đỏ thắm như màu sắc vui mừng đêm tiết nguyệt viên ngày đó.

Những ngày gần đây nàng đều nghịch những thứ này, xem ra hài tử mà còn chưa ra thì nàng sẽ nhàm chán muốn chết.

“Có đẹp không?” Phiêu Tuyết quơ quơ trước mặt hắn.

Đông Phương Tuấn Lạc mỉm cười dịu dàng: “Đẹp.”

Phiêu Tuyết lấy ra một cái khác: “Cái này thì sao?”

Vẫn là vẻ mặt dịu dàng chết người kia: “Cái này cũng rất đẹp.”

Phiêu Tuyết nổi giận: “Người đều nói đẹp, người đang nói cho có lệ.”

Phiêu Tuyết đột nhiên nhớ tới hai tháng trước...

~oOo~

Nàng hưng phấn bưng bưng cầm mấy thẻ bài đưa cho Tuấn Lạc: “A Li, chúng ta tới chọn tên đi, nếu là nam nhi, người nói xem gọi là Trung hay hay gọi là Túy hay?”

Hắn chỉ hơi hứng thú nói: “Đều hay.”

“Hay là chúng ta lấy chữ Phục đi? Là Sở Tể hay hay Khoản Thông hay?”

“Ừ, không tồi.”

“Vậy nữ nhi thì sao? Tên một chữ hay hai chữ? Gọi Minh Đồng có được không?”

“Không tệ.”

“Người cũng chọn đi.”

“Người chọn là tốt rồi.”

Nội giận: “Người đang nói cho có lệ?”

“...”

~oOo~

Phiêu Tuyết lập tức lấy tay xoa trán, nhấn vào huyệt thái dương... Vì sao nàng cảm thấy nàng càng ngày càng không nắm bắt được Tuấn Lạc rồi? Hắn thật sự sủng ái đến mức đưa nàng quá đầu, chỉ cần là của nàng thì cái gì cũng tốt. Tự mình nói tốt cũng không sao, hắn còn không cho phép người khác nói không tốt.

Phiêu Tuyết tức giận đưa tất cả mọi thứ trong tay cho hắn, cũng không biết lấy động lực ở đâu ra, cả người khó khăn đứng dậy, đột nhiên chân mềm nhũn: “A...”

Tuấn Lạc không biết mình đã làm gì chọc cho nàng không vui, đột nhiên nghe thấy nàng đau đớn kêu lên một tiếng, lập tức đỡ được thân thể cồng kềnh của nàng.

Bụng Phiêu Tuyết đột nhiên quặn đau từng đợt: “A Li, bụng đau quá...”

“Sao vậy? Có phải sắp sinh không?” Tuấn Lạc rời lên, vội vàng đỡ nàng về giường, lo lắng hướng ra ngoài gọi: “Thái y! Thái y!”

Mặc dù loại tiết mục này cứ ba ngày lại diễn một lần nhưng mỗi lần hắn đều rất hoảng hốt, sợ một lần nào đó sẽ biến thành sinh thật, Thái y cứ gọi rồi lại gọi, nhất định phải luôn luôn có người canh giữ bên ngoài. Nghe thấy tiếng Tuấn Lạc gọi, mấy Thái y nối đuôi nhau vào, lập tức vây quanh Phiêu Tuyết.

“A... Đau quá!” Gương mặt nhỏ nhắn của Phiêu Tuyết cũng tái nhợt, quặn lại từng đợt.

Nhất định là vì bị Tuấn Lạc chọc giận...

Nhóm thái y lập tức kiểm tra thân thể cho Phiêu Tuyết, sau đó đỏ bừng mặt báo cáo với Tuấn Lạc: “Hoàng thượng! Sợ rằng lần này là thật!” Một người trong nhóm thái y vội vàng chạy ra gọi ma ma chuyên đỡ đẻ: “Người đâu, người đâu, Hoàng hậu nương nương sắp sinh, mau mau chuẩn bị!”

Cục diện lập tức loạn lên, các nữ quan ra ra vào vào, Phiêu Tuyết vì bụng quặn đau mà rất khó chịu, cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng tái nhợt, hai tay nắm chặt tấm đệm, phát ra tiếng kêu đau đớn.

“A —— đau quá”

Lão ma ma chuyên đỡ đẻ thậm chí vẫn tươi cười: “Thật tốt quá, lần này thật sự sắp sinh!”

~oOo~

Trong lúc bối rối Tuấn Lạc bị đuổi ra khỏi phòng, để vương không được ở gần phòng sinh, chỉ có thể ở bên ngoài nghe Phiêu Tuyết thống khổ thét lên chói tai: “A ——”

“A ——”

“A —— cứu mạng a —— đau”

Bên trong Phiêu Tuyết đầu đầy mồ hôi, bên ngoài Tuấn Lạc cũng đổ mồ hôi liên tục.

Tuấn Lạc dạo bước tới lui bên ngoài, so với thời điểm lên ngôi năm đó còn hồi hộp hơn, trong đầu như có hàng đàn ruồi bọ đang đánh nhau loạn xạ. Hắn thống khổ nghe tiếng hét từ bên trong truyền ra, đột nhiên nắm một tay lên cột. Nếu sớm biết sẽ thế này hắn sẽ ăn thật nói thật, thật ra những đường thêu kia xiêu vẹo, không ra hình thù gì... Ai ngờ mấy lần trước nào loạn đều không sinh, lần này nói đến là đến.

Bên trong xoắn xuýt một lúc, cuối cùng tiếng trẻ con khóc nỉ non cũng cắt qua chân trời, ngay sau khi vừa lắng xuống lại tiếp tục một trận thanh âm nữa...

“Hoàng thượng, sinh rồi! Hoàng hậu nương nương sinh rồi!”

“Long phượng tử... Sinh long phượng tử! Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng...”

Khó trách lâu như vậy cũng không sinh... Đông Phương Tuấn Lạc vui mừng như đang may.

Tuấn Lạc cũng bất chấp những thứ khác, lập tức chạy vào cầm tay Phiêu Tuyết, vội vàng nói: “A Ngữ, con của chúng ta, nam gọi Đông Phương Tề Hi, nữ gọi Đông Phương Minh Đồng... có được không?”

Phiêu Tuyết yếu ớt cười nhìn hắn, nở nụ cười: “Ngươi... rất cuộc... không nói với ta “*đều tốt*” nữa.” Dứt lời kiệt sức ngã vùi.

Phiên ngoại: Hai đứa nhỏ nhà Đông Phương

Ý Đức năm thứ hai mươi, Đông Ly quốc nghênh đón song hỉ đại xá lần thứ tư, ai cũng nói đương kim thiên tử yêu nước thương dân, đương kim hoàng hậu hiếu nhân khéo léo, điều duy nhất chưa sung túc chính là con nối dõi của đương kim Thánh thượng ít ỏi, vèn vèn chỉ có một nam một nữ.

Nói đến đương kim hoàng tử và công chúa, dân chúng Đông Ly quốc đều nở nụ cười, dường như nếu không kể ra những chuyện lý thú lưu truyền trong dân gian sẽ không chịu bỏ qua...

Dân gian truyền nhau rằng...

Đại hoàng tử tên là Tề Hi, mặt như quan ngọc, xinh đẹp phi phạm, đúng... không sai, chính là dùng từ xinh đẹp để hình dung. Vì thế đương kim Cố hoàng hậu thường giấu cột rằng nam nhi của mình còn đẹp hơn cả con gái, giống như một tiểu Hoàng thượng năm nào đó.

Đại công chúa tên là Minh Đồng, tướng mạo tuy không bằng ca ca nhưng cũng là một mỹ nhân khuynh thành, nhất là có đôi mắt xinh đẹp như của đương kim hoàng hậu, lại thừa hưởng tai và mũi của phụ hoàng và đôi môi nhỏ không biết có được từ đâu...

Chuyện có gì đặc biệt? Xin nghe ta êm tai nói tiếp.

Trong trà lâu, một nam tử đội mũ cao, tay cầm một chiếc quạt gỗ, “Ba...” một tiếng thu quạt gỗ về, lại bắt đầu kể những thứ gọi là bí mật hoàng gia, kiểm tiền trà nước.

Mấy vị khách nhỏ bé cũng ngửi được mùi ngon... Vì những câu chuyện lý thú kia nghe hoài không chán...

“Nói rằng đại hoàng tử và đại công chúa cùng nhau ra đời nhưng lại khác nhau khá xa... Các người có biết gần đây hai vị lá ngọc cành vàng này đã làm ra chuyện tốt gì không?” Người kể chuyện kia làm ra vẻ huyền bí, một đôi mắt sáng bắn ra những ánh sáng kì dị...

Mọi người nói: “Người nói mau...”

“Chuyện kể rằng hai vị này đã đến tuổi đi học, nhưng Hoàng hậu nương nương rất lo lắng không tìm được thầy giáo tốt, cái này sao mà được a? Cho

nên đương kim hoàng thượng và đương kim hoàng hậu bắt đầu phiên muện chọn người làm Thái sư. Mọi người có biết Hoàng hậu là ai không? Là con gái của đương kim Cố tể tướng.... Cho nên, hoàng hậu liền đi hỏi đại hoàng tử: *“Tể Hi a, mẫu hậu hỏi người, để ngoại tổ phụ làm thầy giáo con, vậy có được không?”* Hoàng hậu nương nương vốn tưởng rằng đại hoàng tử sẽ không đồng ý. Bởi vì khi đại hoàng tử ba tuổi, Cố tể tướng đã về dưỡng lão tiến cung thăm đại hoàng tử, lúc ấy vô tình đã cướp mất bánh hoa quế mà hần thích nhất, cho nên hần vẫn canh cánh trong lòng... Vậy mà khi đó đại hoàng tử đã không để ý đến hiềm khích lúc trước, nói: *“Ngoại tổ phụ tới dạy con, vậy đương nhiên là rất tốt, đợi ngày mai thời tiết mát mẻ, để ngoại tổ phụ tiến cung đi.”* Nghe đại hoàng tử nói những lời này, đại công chúa ngồi bên cạnh ôm bụng cười.” Người kể chuyện kia *“ba...”* một tiếng lại mở quạt ra. Lại thích ra vẻ huyền bí... nhằm trúng điểm hiếu kỳ của người nghe chuyện.

“Có phải đại hoàng tử lại muốn trừng phạt người ta?” Có một vị công tử mặc bạch y vẫn ngồi cười nghe chuyện.

“Ôi za! Vị công tử này đoán thật là đúng!” Người kia cao hứng cười một tiếng, hai hàm răng trắng lóa, tiếp tục nói: “Ngày hôm sau, Cố tể tướng đã được nghênh đón vào cung, tin tức dạy học làm hần vui sướng muốn chết, đặc biệt là dạy hai tôn tử tôn nữ đáng yêu kia... Lão nhân gia có thể mất hứng sao? Bất kể trời còn đang mưa, leo lên kiệu đi ngay, còn mang theo hai hòm sách, nói muốn dạy đại hoàng tử làm thơ làm phú. Ai biết là mới học được một nửa lại phát hiện đại hoàng tử và đại công chúa này ngay từ đầu đã không nghe! Đại công chúa đã sớm gục xuống bàn, ngủ đến thất điên bát đảo, nước miếng đầy bàn. Đại hoàng tử còn lợi hại hơn, mặc dù không ngủ nhưng đang đùa một con côn trùng quái đản nào đó... Ôi uy, chuyện này làm Cố tể tướng sợ chết khiếp... Mọi người đều biết Cố tể tướng là thư sinh, sợ nhất chính là mấy con côn trùng lúc nhúc lông lá này, còn không kịp giữ dáng vẻ thầy giáo, lập tức quát lên: *“Tể Hi, mau ném bọn côn trùng này ra ngoài!”* Bởi vì hoảng hốt, có chút lớn tiếng, suýt nữa dọa đại hoàng tử khóc thét nên lại lập tức sửa lời: *“Côn trùng này còn sống, nó muốn ra ngoài tìm mẫu thân, con bắt nó vào đây, nó sẽ không tìm thấy mẫu thân, làm hoàng tử... phải biết yêu thương chúng sinh vạn vật, côn trùng cũng là con dân của con, không thể để cốt nhục bọn chúng chia lìa!”* Cố tể tướng vì dụ dỗ đại hoàng tử mà nói đạo lý rất rõ ràng. Cũng có lý, đại hoàng tử nghe xong cũng cảm thấy như vậy. Một thân ảnh nhỏ bé đi ra ngoài, Cố tể tướng thở phào nhẹ nhõm, nhưng chỉ trong chốc lát đã trở lại, trên tay có thêm hai con côn trùng, đôi mắt xinh đẹp lóe sáng rồi ném hai con côn trùng lên người Cố tể tướng: *“Tể Hi rất nghe lời... Làm hoàng tử phải biết yêu bọn chúng, vì vậy Tể Hi bắt cả phụ thân và mẫu thân của con sâu nhỏ lại đây, để bọn chúng ở*

cùng nhau!” Cố tể tướng chết đứng tại chỗ, bị dọa cho sợ đến mức tứ chi nhũn ra...

“Ha ha...”

Bạch y công tử cười đến mức ngã trái ngã phải: “Không ngờ đại hoàng tử này còn nhỏ mà đã cơ trí như vậy, có vẻ còn đang oán trách Cố tể tướng ăn vụng bánh hoa quế của hắn nha!”

“Không ngờ Hoàng hậu nương nương cũng bị lợi dụng, Cố tể tướng đáng thương...” Cả trà lâu bắt đầu cười ầm lên.

Nam Cung Hiến Dật cải trang lẫn trong đám người, lại tiếp tục nghe những chuyện lý thú vừa xa lạ vừa xa xôi này.

~oOo~

Bên trong hoàng cung Đông Ly, xung quanh oanh oanh yền yền hót vang, hai thân ảnh nhỏ nhỏ ngồi trong bụi hoa, không biết đang làm những gì.

“Hoàng huynh, huynh nói mẫu hậu thật sự sẽ đi qua sao?” Một cô bé xinh đẹp nhưng bướng bỉnh hỏi một bé trai đẹp không thể hoàn mỹ hơn nữa.

“Dĩ nhiên! Tin huynh nhất định không sai!” Tên thủ phạm nào đó thề sống thề chết.

“Vậy thì được, chúng ta tiếp tục chờ ở đây...”

Cách đó không xa, một cái bóng lén lén lút lút xuất hiện, bóng người xinh đẹp kia còn mang theo một cái túi, không biết muốn đi đâu.

Tễ Hi huých vào tay Minh Đồng, nhỏ giọng nói: “Xem đi, huynh đã nói mẫu hậu nhất định sẽ xuất hiện mà, chúng ta giả bút tích của Trương Mặc thúc thúc viết thư cho nàng, nàng nhất định sẽ lén ra ngoài...”

Phiêu Tuyệt nuôi nấng mấy năm nay, hai lỗ tai thật sự không nghe đến chuyện ngoài chung... Thật vất vả hai tên tiểu quỷ kia mới lớn một chút, mới liên lạc với Minh bang thường xuyên hơn. Vài ngày trước nghe nói sông bạc Cát Tường muốn mở lại, hôm nay nhận được thư hại nàng đứng ngồi không yên, vội vàng tìm một góc kém đề phòng nhất len lén xuất cung.

Trong bụi hoa, hai tên tiểu quỷ che miệng thật chặt, thật vất vả mới không bật cười.

Bộ ngựa rình ve, chim sẻ ở phía sau.

(ý nói người gốc có ý định làm việc xấu mà không biết bị kẻ khác lợi dụng cơ hội làm hại)

Một thân ảnh tuấn dật xuất hiện sau lưng Phiêu Tuyết, mang theo hơi thở mạnh mẽ đánh úp lại. Tuấn Lạc ho nhẹ vài tiếng: “Khụ... A Ngữ, nàng mang hành lý và ngân phiếu là muốn đi đâu?”

Phiêu Tuyết đang nhìn đông nhìn tây, cả người lập tức đứng hình. “Ha ha...” Tiếng cười lúng túng truyền ra.

Phiêu Tuyết quay đầu nhìn lại gương mặt đẹp chết người không đèn mạng của Tuấn Lạc: “A Li, hôm nay thời tiết thật tốt ha... A, người nhìn xem kia là cái gì?” Nói một nửa liền muốn dẫn đi sự chú ý của Tuấn Lạc.

Nhưng Tuấn Lạc không thèm ăn theo nàng, hai tay duỗi ra lưu loát kéo nàng vào lòng, đóng gói mang đi: “Muốn xuất cung? Không thành vấn đề... Chúng ta về tẩm cung trước đi, lúc nào lại sinh một đôi nữa trăm sẽ để nàng ra ngoài...”

Mẫu hậu đáng thương sẽ bị phụ hoàng ăn sạch, hai đứa nhỏ đồng loạt yên lặng than thở...

-----oOo-----

Lời cuối:

Lời cuối này Sâu muốn gửi lời cảm ơn đến tác giả Lovely Tân Nhan đã mang tới cho chúng ta cuốn truyện này, cảm ơn Tuyết Ngân đã giúp Sâu đi một quãng đường *(dù vì lí do đời thường mà không thể đi đến cuối cùng)*, cảm ơn tất cả độc giả đã ủng hộ bộ truyện và Sâu suốt một đoạn đường dài.

Sau đây là một số cảm nhận của Sâu về những nhân vật trong truyện:

Đông Phương Tuấn Lạc: là một trong những hình tượng hoàng đế mà Sâu tâm đắc nhất. Vừa có lý trí mà một người cầm quyền nên có, vừa có cái tình của một người đàn ông. Tuấn Lạc có một tuổi thơ cực khổ: bị người ta khinh thường, ức hiếp, hàng đêm nghe tiếng mẹ ruột than khóc mà không thể che

chở bảo vệ, mười lăm năm sống dưới lớp mặt nạ không phải mình. Tuấn Lạc biết cách dung hòa giữa cái tình và lý, biết kiềm chế cảm xúc, biết bỏ nhỏ để làm lớn. Nhưng ai nói hoàng đế không có tâm? Tuấn Lạc có tâm và đã đặt nó lên Phiêu Tuyết. Một kết thúc viên mãn cho nhân vật này âu cũng là hợp lý.

Cô Phiêu Tuyết: nhân vật này không phải là hình mẫu nhân vật nữ lý tưởng trong lòng Sâu. Phiêu Tuyết chưa biết cách vận dụng những thế lực mình có một cách hiệu quả nhất, hay suy nghĩ lung tung và nhiều khi quá mềm yếu. Nhưng Phiêu Tuyết thông minh, quyết đoán và biết sống thật với bản thân mình. Những điểm này hòa hợp một cách hoàn mỹ với Tuấn Lạc

Mặc Duy Trúc: Đọc xong kết thúc chắc rằng ai cũng tiếc cho Duy Trúc. Cho đi tất cả lại không nhận về được gì. Có trách thì cũng trách số phận quá tàn nhẫn, không cho Duy Trúc một thân thể khỏe mạnh. Nhưng ở trong hoàn cảnh ấy, có ai không làm như Duy Trúc? Hy sinh chính mình tàn tạ để cứu lấy hai người, huống hồ đó còn là người mà mình yêu thương? Sâu nhớ có một câu nói rằng “*yêu một người không bao giờ vô nghĩa*”. Theo một cách nào đấy, tình yêu của Duy Trúc cũng được đền đáp, vì nó sẽ còn sống mãi trong tim Phiêu Tuyết.

Lũng Tịch Ngọc, Vệ Lương Ngữ: Nói thế nào nhỉ? Nhân vật nữ phụ đáng thương trong cuộc tranh đấu nội cung? Về hai nhân vật này, Sâu nghĩ đến một câu: đã yêu thì đừng ra gió.

Khanh Bất Liễu, Lũng Niệm Từ: Chết là đáng!!!!

Nam Cung Hiên Dật, Đông Phương Thúy Nghị: Thích tính cách của cả hai anh này :X

Những nhân vật khác xin miễn bàn.

Sâu biết truyện này còn nhiều tình tiết chưa logic, rườm rà, thiếu thuyết phục. Thêm vào đây là người chuyển ngữ (*Sâu đây*) quá ẹ. Nhưng suy cho cùng đây cũng là một câu chuyện khá hay, rất đáng đọc. Đặc biệt là những chương cuối làm Sâu không muốn buông tay :X~~~

Truyện đầu tay đã hoàn thành sau chính xác 7 tháng, còn rất nhiều sơ sót, nhất là những chương đầu. Mong mọi người thông cảm.

Cảm ơn đã ủng hộ Sâu trong suốt 7 tháng này.

